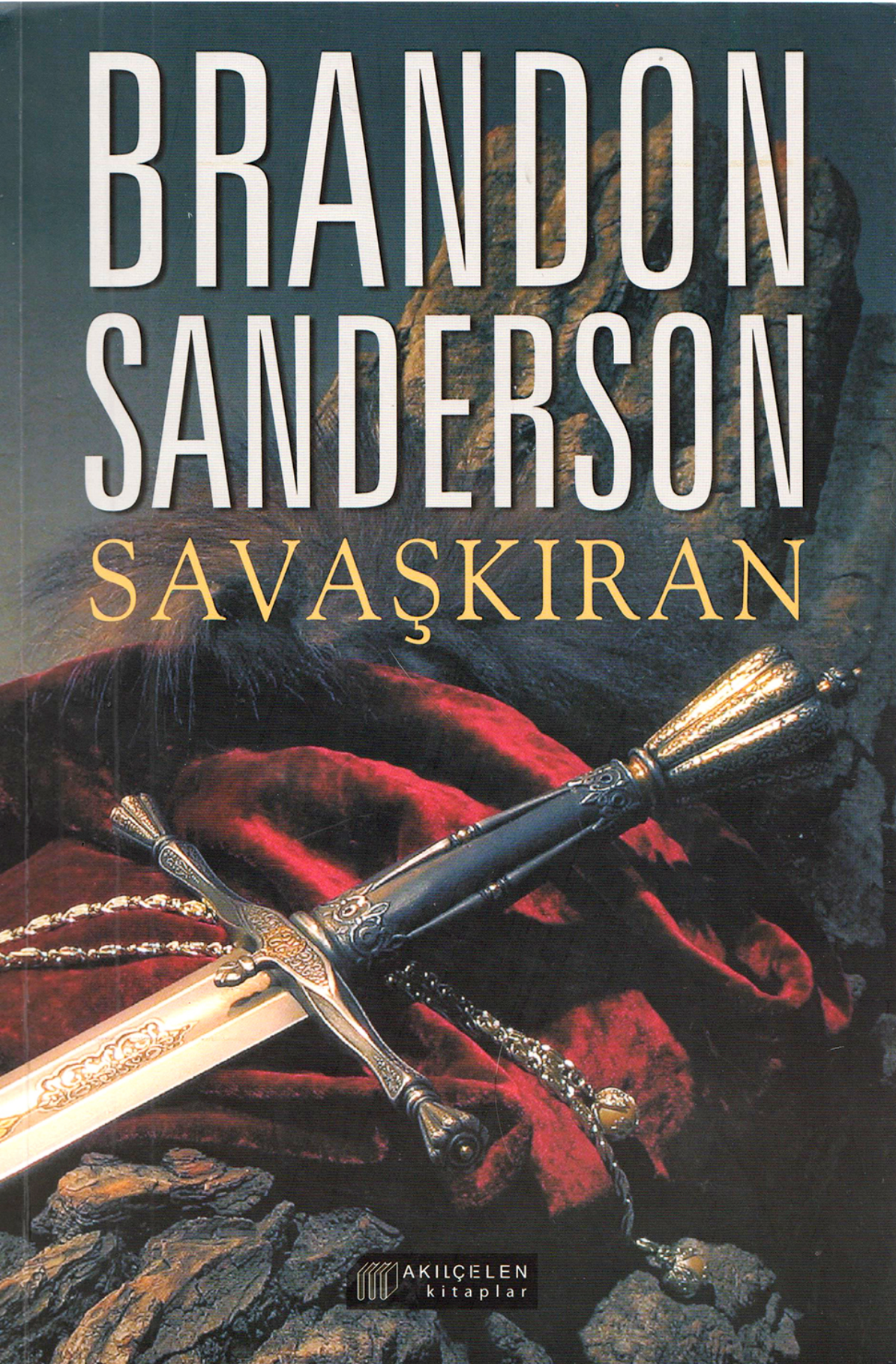
BRANDON SANDERSON

SAVAŞKIRAN



AKILÇELEN kitaplar

Hallandren'in başkenti T'Telir… Güneşli sokaklarında dolanan ve rengârenk kıyafetler giymiş insanların, tanrı olarak yeniden doğan kahramanlara taptığı bir sahil şehri. Sessiz ve gizemli Tanrı Kral'ın liderliğindeki tapınak, yaşamaya devam etmeleri ve daima genç kalmaları için halk tarafından bağışlanan hayat gücü, yani *Nefes* sayesinde varlığını sürdürmeye devam ediyor.

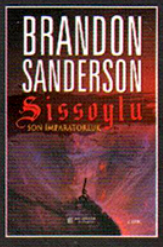
Idris'e sürülmüş olan eski kraliyet ailesi, gönülsüzce de olsa, prenseslerden birini Tanrı Kral ile evlendirmek zorunda. Ancak T'Telir'e gelen prenses ne şehri beklediği gibi bulacak ne de tahmin ettiği gibi bir evlilik yapacak. Prensesin tek dostu, Idris'le bir savaş çıkmasından endişe eden ve kendi kutsallığından şüphe duyan bir tanrı: Işıktını.

Bütün bunlar olup biterken Gecekanı isminde bilinçli bir kılıç taşıyan ve renkleri kullanarak Nefesin gücünü odaklayan Hallandren, büyüsüyle gizli kapaklı işler çeviriyor ve gizli planları, belki de tüm dünyayı değiştirecek…

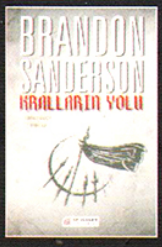
* * *

"Tekinsiz dostluklar, karanlık entrikalar ve tehlikeli büyüler üzerine çok güçlü bir hikâye anlatan, bağımsız bir roman. Karmaşık ve ikna edici karakterleri, muhteşem bir dünyayı ve incelikli bir mizahı aynı potada eriten Sanderson, ilgi çekici ve olağanüstü bir macera yaratmış."
Publishers Weekly

Akılçelen Kitaplar tarafından yayımlanmış diğer Brandon Sanderson kitapları



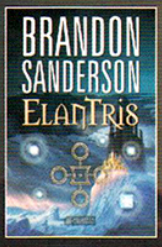
Sissoylu (6 Kitap)



Fırtınaışığı Arşivi (2 Kitap)



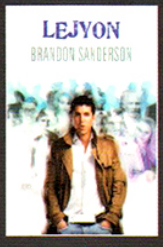
Beyaz Kum



Elantris



Alcatraz Kötü Kütüphanecilere Karşı (5 Kitap)



Lejyon (2 Kitap)

www.akilcelenkitaplar.com

ISBN 978-605-2382-05-9

/akilcelenkitaplar
/akilcelenkitaplar

₺45

SAVAŞKIRAN

BRANDON SANDERSON

AKILÇELEN KİTAPLAR
Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara
Tel:+90-312 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41
www.akilcelenkitaplar.com
Yayıncı Sertifika No: 12382
Matbaa Sertifika No: 26649

Kitabın özgün adı ve yazarı: Warbreaker, Brandon Sanderson

Copyright © 2010, Brandon Sanderson

© Türkçe yayım hakları Akılçelen Kitaplar'ındır. Bu kitabın telif hakları Anatolialit Ajansı'nın aracılığıyla JABberwocky Literary Agency'den alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz ya da dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-2382-05-9
Ankara, 2018

Türkçesi : Deniz Evliyagil
Redaksiyon : Selcan Yıldız
Yayına Hazırlık : Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Özlem Çiçek Öksüz
Kapak Tasarımı : Lodos Grup
Baskı : Bizim Büro Matbaa Dağıtım Basım
Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Büyük Sanayi, 1.Cad., Sedef Sok.
No:6/1, İskitler/ Ankara

SAVAŞKIRAN



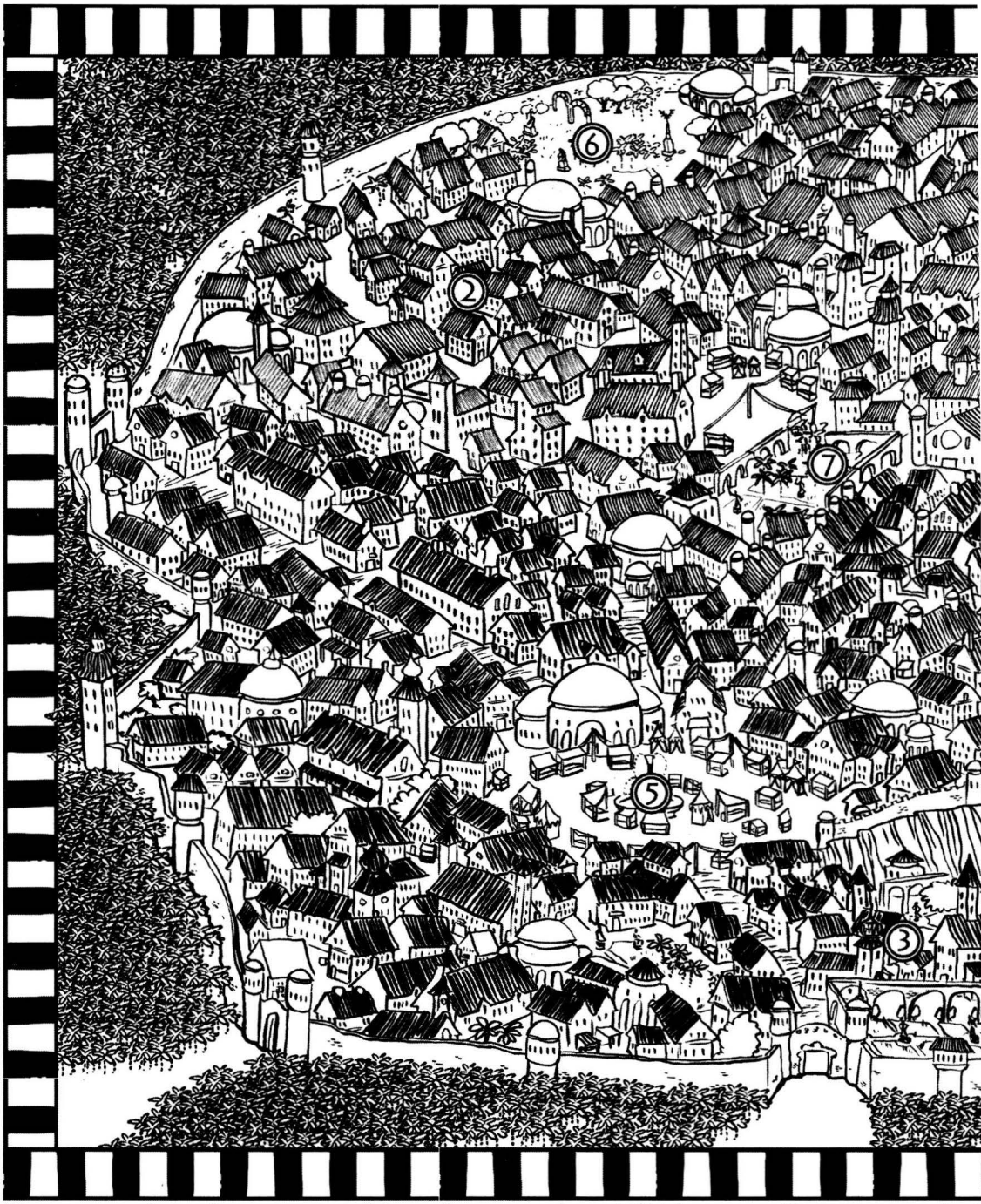
BRANDON SANDERSON

Çeviri: Deniz Evliyagil

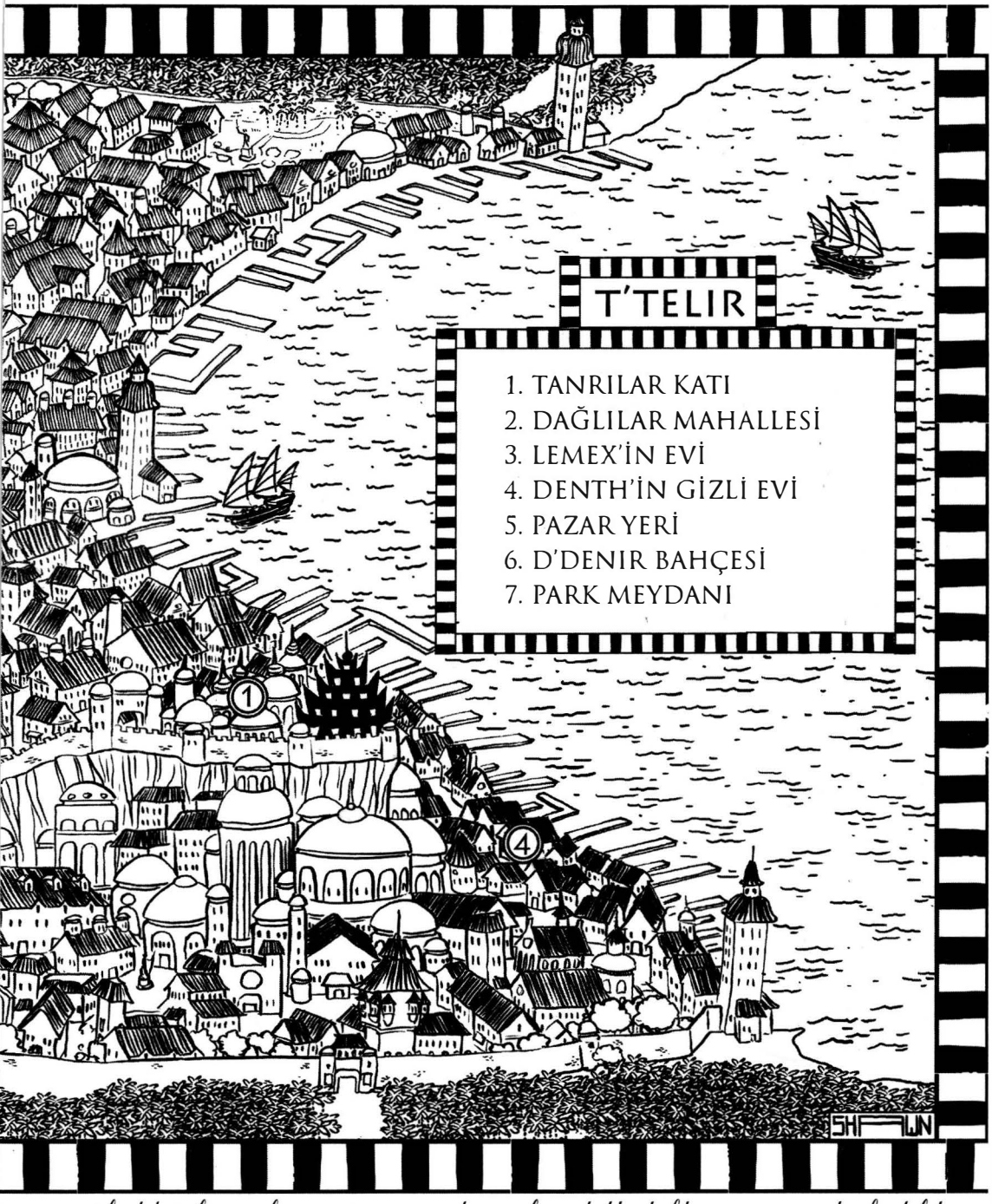
AKILÇELEN
kitaplar

İÇİNDEKİLER

Harita	*vi-vii*
Teşekkür	*ix*
Giriş	1
Savaşkıran	11
Sonsöz	560
Ars Arcanum	*565*
Tekâmül Tablosu	*565*
Tekâmüllerin Verdiği Göçler	*566*



Dönmüş tanrı Işıktını'nın sarayında asılı bir goblenden kopyalanmış T'Telir haritası. Şehrin bu sanatsal tasv



orantı gözetilerek hazırlanmış olmamasına rağmen, şehrin yerleşimi hakkında fikir vermesi açısından faydalıdır.

TEŞEKKÜR

Savaşkıran üzerinde çalışmak bazı açılardan çok sıra dışı bir süreçti; detaylarını web sitemde okuyabilirsiniz. Şu kadarını söyleyeyim, çoğunu sadece forumlarımdan tanıdığım ve normalden daha fazla çeşitlilik içeren bir alfa okurlar grubum vardı. Bazılarının ismini buraya koymaya çalıştım ama atladıklarım olmuştur mutlaka. Eğer onlardan biriyseniz lütfen bana e-mail atmaktan çekinmeyin, isminizi sonraki baskılara koymaya çalışalım.

İlk teşekkürüm, bu kitabı yazarken evlendiğim sevgili eşim Emily Sanderson'a. Bu kitap, yorumlarıyla ve önerileriyle katkıda bulunduğu ilk romanım ve yardımlarına çok teşekkür ederim. Ayrıca her zamanki gibi temsilcim Joshua Bilmes ve editörüm Moshe Feder'in de taslağa çok büyük emekleri geçti ve onu İkinci ya da Üçüncü Tekâmülden en aşağı Sekizinciye çıkardılar.

Tor'da da pek çok kişi de görev tanımının ötesinde gayret gösterdi. Bunlardan ilki, birlikte çalışmanın gerçekten müthiş olduğu yayıncım Dot Lin. Teşekkürler, Dot! Ve her zamanki gibi, Larry Yoder'in bitmez tükenmez enerjisi ve Tor'un dâhi sanat direktörü Irene Gallo'nun çıkardığı mükemmel iş teşekkürü hak ediyor. Bu kitabın kapağı Dan Dos Santos'a ait ve web sitesine girip diğer işlerine bakmanızı şiddetle tavsiye ederim çünkü bence şu anda işinde en iyilerden biri. Ayrıca kitaplarımın yayınevinde temsilciliğini yürüten Paul Stevens'ı da anmadan olmaz.

Özel teşekkürler bölümünde ise şunlar var: Joevans3 ve Dreamking47, Louise Simard, Jeff Creer, Megan Kauffman, thelsdj, Megan Hutchins, Izzy Whiting, Janci Olds, Drew Olds, Karla Bennion, Eric James Stone, Dan Wells, Isaac Stewart, Ben Olsen, Greyhound, Demented Yam, D.Demille, Loryn, Kuntry Bumpken, Vadia, U-boat, Tjaeden, Dragon Fly,

pterath, BarbaraJ, Shir Hasirim, Dijitalbias, Spink Longfellow, amyface, Richard "Captain Goradel" Gordan, Swiggly, Dawn Cawley, Drerio, David B, Mi'chelle Trammel, Matthew R Carlin, Ollie Tabooger, John Palmer, Henrik Nyh ve çözülemez Peter Ahlstrom.

GİRİŞ

Hayatımda bir sürü şeyin hapse atılmamla başlaması ne tuhaf, diye düşündü Vasher.

Gardiyanlar kendi aralarında gülüşerek hücrenin kapısını madeni bir çınlamayla kapattı. Vasher ayağa kalkıp üstünü başını silkeledi, omzunu döndürüp irkildi. Hücre kapısının alt yarısı masif ahşaptı, üst yarısında ise demir parmaklıklar vardı. Bu yüzden silindir çantasını açıp eşyalarını karıştırdıklarını görebiliyordu.

İçlerinden biri onun baktığını fark etti. Tıraşlı kafasıyla dev gibi bir yaratıktı ve üniforması öyle pisti ki T'Telir şehir muhafızlarının o parlak sarı ve mavi renkleri artık seçilmez olmuştu.

Parlak renkler, diye düşündü Vasher. *Bunlara yeniden alışmak zorunda kalacağım.* Başka ülkelerde askerlerin canlı maviler ve sarılar giymesi tuhaf kaçardı. Ama burası Hallandren'di. Burası Dönmüş tanrılar, Cansız hizmetkârlar, BiyoKromatik çalışmalar ve –elbette– renkler diyarıydı.

İriyarı gardiyan, arkadaşları Vasher'ın eşyalarıyla oyalanmaya devam ederken hücre kapısına yöneldi. "Senin bayağı sert biri olduğunu söylüyorlar," dedi Vasher'ı baştan aşağı süzerek.

Vasher karşılık vermedi.

"Barmen o hengâmede yirmi adamı yere serdiğini söyledi." Gardiyan çenesini sıvazladı. "Bana o kadar sert görünmedin. Öyle ya da böyle, bir rahibe saldırmaman gerektiğini bilmen gerekirdi. Diğerleri... Onlar bir gece tutulup serbest bırakılır. Sana gelince... Sen asılacaksın. Renksiz salak."

Vasher arkasını döndü. Hücresi pek orijinal değilse de yeterliydi. Duvarlardan birinin üst kısmındaki dar aralıktan ışık geliyordu. Yosun tutmuş

taş duvarlardan su sızıyordu. Ve köşede kendi hâlinde çürümeye bırakılmış samanlar vardı.

"Beni duymazdan mı geliyorsun?" diye sordu gardiyan. Kapıya biraz daha yaklaştığında sanki daha güçlü bir ışığa adım atmış gibi üniformasının renkleri parlaklaştı. Belli belirsiz bir değişimdi. Vasher'ın fazla Nefesi kalmamıştı, bu yüzden aurası etrafındaki renklere pek etki etmiyordu. Gardiyan renklerdeki bu değişimi fark etmedi; tıpkı arkadaşlarıyla birlikte bara gelip Vasher'ı yerden kaldırdıklarında ve at arabasına tıktıklarında fark etmediği gibi. Sonuçta öyle küçük bir değişimdi ki çıplak gözle ayırt etmek imkânsıza yakındı.

"Vay, vay," dedi Vasher'ın eşyalarını karıştıran adamlardan biri. "*Bu* da ne?"

Vasher zindanlardaki gardiyanların en az gardiyanlık ettikleri adamlar kadar hatta onlardan bile kötü olmasını hep çok ilginç bulmuştu. Belki de bilinçli bir şeydi. Belki de toplum bu tür adamların hücrenin içinde ya da dışında olmasını umursamıyordu. Yeter ki dürüst insanlardan uzak olsunlar.

Dürüst insan diye bir şey gerçekten varsa tabii...

Gardiyanlardan biri, Vasher'ın çantasından beyaz beze sarılı uzunca bir şey çıkardı. Adam kumaşı kaldırıp da gümüş kını içinde ince ağızlı bir kılıçla karşılaşınca bir ıslık koyuverdi. Kılıcın kabzası simsiyahtı. "*Bunu* kimden çaldı dersiniz?"

Başgardiyan, Vasher'ı inceledi. Muhtemelen onun bir tür asilzade olup olmadığını merak etmişti. Her ne kadar Hallandren'de aristokrasi olmasa da komşu krallıkların çoğunun kendi lordları ve leydileri vardı. Öte yandan hangi lord soluk kahverengi ve yırtık pırtık bir pelerin giyerdi ki? Hangi lord vücudunda bar kavgasından kalma morluklar ve şişlikler, yüzünde yarı uzamış şekilsiz bir sakal ve ayaklarında yıllardır giyilmekten aşınmış, şu eski püskü çizmelerle dolaşırdı? Gardiyan başını çevirdi. Belli ki Vasher'ın lord falan olmadığına ikna olmuştu.

Haklıydı. Ama bir bakıma haksızdı.

"Şuna bir de ben bakayım," dedi başgardiyan kılıcı alıp. Ağırlığı onu gafil avlayınca hafiften inledi. Kılıcı çekmek istediğinde kabzanın bir tokayla kına bağlı olduğunu fark etti ve tokayı açtı.

Odadaki renkler yoğunlaştı. Gardiyan, Vasher'a yaklaştığında olduğu gibi daha parlak hâle gelmediler. Daha *güçlü* oldular. Daha koyu. Kırmızılar bordaya döndü. Sarılar altın rengine dönüştü. Maviler laciverte yaklaştı.

"Dikkatli ol, dostum," dedi Vasher yavaşça. "O kılıç tehlikeli olabilir."

Gardiyan başını kaldırıp ona baktı. Bir an sessizlik oldu. Derken adam küçümser bir tavırla gülüp elinde kılıçla Vasher'ın hücresinden uzaklaştı. Diğerleri de Vasher'ın çantasıyla birlikte onu takip etti. Koridorun sonundaki gardiyan odasına girdiler.

Kapı arkalarından gürültüyle kapandığında Vasher hemen samanların yanında yere diz çöküp en sağlamlarından bir avuç kadar seçti. Alttan sökülmeye başlayan pelerininden birkaç ip çekti ve elindeki samanları, küt kolları ve bacaklarıyla aşağı yukarı on santim boyunda minyatür bir çöp adam şeklinde bağladı. Kaşından bir kıl çekip saman adamın kafasına yerleştirdi, ardından çizmesinin içine uzanıp parlak kırmızı bir eşarp çıkardı.

Son olarak Nefes verdi.

Nefes, Vasher'dan dışarı aktı; yarı şeffaf ama bir yandan da suyun üzerindeki yağın güneşin altındaki rengi gibi parlak bir buhar hâlinde havada ilerledi. Vasher onun gidişini hissetti. Âlimler buna BiyoKromatik Nefes adını vermişti. Çoğu insan sadece Nefes diyordu. Herkeste bir tane vardı. Ya da en azından normalde böyleydi. Bir insan, bir Nefes.

Vasher'ın yaklaşık elli Nefesi vardı; Birinci Tekâmüle ulaşmaya yetecek kadar ancak. Bir zamanlar sahip olduğuna kıyasla bu kadar az Nefesi olduğu için kendini çok zavallı hissediyordu ama pek çokları için elli Nefes çok büyük bir servetti. Ne yazık ki organik maddeden yapılmış, odak olarak kendi bedeninden bir parça kullandığı ufacık bir figürü bile Uyandırmak, Nefeslerinin yarısına mal oldu.

Minik saman adam içine çektiği Nefesle sarsıldı. Vasher'ın elindeki parlak kırmızı eşarbın yarısı solup griye döndü. Vasher öne eğilip küçük figürün yapmasını istediği şeyi hayal etti ve son aşamayı da Komut vererek tamamladı.

"Anahtarları getir," dedi.

Saman adam ayağa kalktı ve sahip olduğu tek kaşı kaldırıp Vasher'a baktı.

Vasher çığlıkların yükseldiği gardiyan odasını işaret etti.

Fazla vaktimiz yok, diye geçirdi içinden.

Saman adam koştu ve zıplayıp demirlerin arasından geçti. Vasher bu defa pelerinini çıkarıp yere serdi. Pelerin zaten insan vücudu şeklindeydi ve Vasher'ın vücudundaki yaralara denk gelen yerlerde yırtıklar ile kapüşonda Vasher'ın gözlerine denk gelen yerde delikler vardı. Kullanılan obje insan şekline ve formuna ne kadar yakınsa onu Uyandırmak için o kadar az Nefes gerekirdi.

Vasher, bir zamanlar Uyandıracağı şeyin şeklini dikkate almadan ya da odak kullanmadan istediğini yapacak kadar Nefesinin olduğu günleri düşünmemeye çalışarak eğildi. O günler geçmişte kalmıştı. İrkilerek kafasından bir tutam saç kopardı ve pelerinin başlığına yaydı.

Bir kez daha Nefes verdi.

Geri kalan bütün Nefeslerini de buna harcadı. Giden Nefeslerle birlikte pelerin titreyip eşarbın diğer yarısı da solarken Vasher kendini... donuklaşmış gibi hissetti. Tüm Nefesi kaybetmek öldürücü değildi. Aslına bakılırsa Vasher'ın şu anda kullandığı Nefesler bir zamanlar başka insanlara aitti. Vasher onların kim olduğunu bilmiyordu, bu Nefesleri kendisi toplamamıştı. Nefesler ona verilmişti. Zaten bu şekilde olması gerekiyordu. Kimse kimsenin Nefesini zor kullanarak alamazdı.

Ama Nefesten tamamen mahrum kalmak onda *değişikliklere* sebep oldu. Renkler şimdi eskisi kadar parlak görünmüyordu ona. Yukarıda şehirdeki insanların koşturmasını *hissedemiyordu*. Bu normalde kanıksadığı bir bağlantıydı. Tüm insanların diğerlerinin varlığına dair sahip olduğu o farkındalık. Hani uyukluyor bile olsanız, odaya biri girdiğinde kulağınıza fısıldayıp sizi uyaran o şey. Vasher'da bu his sıradan birinden elli kat daha güçlüydü.

Ve şimdi kaybolmuştu. Bir pelerin ve samandan bir adam tarafından yutulmuş, onlara hayat vermişti.

Pelerin kıpırdandı. Vasher ona doğru eğildi. "Koru beni," diye Komut verdi ve pelerin hareketsiz kaldı. Vasher ayağa kalkıp pelerini tekrar üstüne geçirdi.

Bu arada saman adam bir halkaya geçirilmiş bir sürü anahtarla geri geldi. Samandan ayakları kırmızıya boyanmıştı. Kanın parlak kırmızısı bile şu anda Vasher'a soluk göründü.

Anahtarları aldı. "Teşekkürler," dedi. Onlara daima teşekkür ederdi. Neden olduğunu bilmiyordu; hele de bunun hemen ardından yaptığı şey düşünülürse. "Nefesin Nefesime," diye Komut verdi saman adamın göğsüne dokunarak. Saman adam anında sırtüstü devrildi ve hayat içinden çekilirken Vasher ona verdiği Nefesi geri aldı. O bildik farkındalık hissi, o bağlantı hissi, o bağ geri döndü. Saman adamın Nefesini alabilmişti çünkü onu en başta Uyandıran kendisiydi. Zaten bu tür Uyandırmalar nadiren kalıcı olurdu. Nefesini bir tür rezerv olarak kullanıyor, pay ediyor, sonra geri topluyordu.

Bir zamanlar sahip olduğunun yanında yirmi beş Nefes gülünç denebile-

cek kadar küçük bir rakamdı. Fakat sıfırla kıyaslandığında sonsuz görünüyordu. Vasher tatminle ürperdi.

Gardiyanların odasından gelen çığlıklar kesilmişti. Zindan sessizdi. Artık harekete geçmesi gerekiyordu.

Demir parmaklıkların arasından uzanıp anahtarla hücrenin kilidini açtı. Kalın kapıyı itti ve samandan figürü yerde öylece bırakarak koridora seğirtti.

Gardiyan odasına –ve odanın hemen ilerisindeki çıkışa– doğru gitmedi. Bunun yerine güneye döndü, zindanın derinlerine doğru yürüdü.

Planının en belirsiz kısmına gelmişti. Alaimisema Tonlar rahiplerinin takıldığı bir taverna bulmak kolaydı. Barda arbede çıkarmak, kavgada o rahiplerden birine saldırmak da kolaydı. Hallendren'de din adamlarına büyük saygı duyarlardı, dolayısıyla Vasher şehir hapishanesine atılmak yerine Tanrı Kral'ın zindanlarına götürülmeyi hak etmişti.

Zindanlarda ne tür adamların görev yaptığını bildiğinden Gecekanı'nı kullanmaya kalkacaklarından neredeyse emindi. Böylece dikkatleri dağılacak, bu da ona anahtarları alması için fırsat yaratacaktı.

Fakat işte önceden kestirilemez kısım gelmişti.

Uyandırılmış pelerin hafifçe hışırdıyordu. Vasher durdu. Aradığı hücreyi bulması zor olmamıştı çünkü hücrenin yakınındaki duvarlar ve kapı soluk gri bir hâl alıncaya dek renkten arındırılmıştı. Renk olmayınca Uyandırma da olmazdı, dolayısıyla burada bir Uyandıran tutuluyor olmalıydı. Vasher kapıya yaklaşıp parmaklıkların arasından baktı. İçerde bir adam kollarından tavana asılmıştı. Çırılçıplaktı ve zincirlenmişti. Adamın rengi –ışıl ışıl teni ile parlak mavi ve mor benekli morlukları– Vasher'ın gözlerini aldı.

Mahkûmun ağzı da tıkalıydı. Bu da önlemlerden biriydi. Uyandırma için üç şeye ihtiyaç vardı: Nefes, renk ve Komut. Bazıları buna armoni ve renk diyordu. Alaimisema Tonlar; gökkuşağının renkleri ve ses arasındaki ilişki. Uyandırmanın gerçekleşmesi için Uyandıran kendi anadilinde açık ve net bir Komut vermeliydi. Tekleme, bir kelimeyi yanlış telaffuz etme gibi durumlar Uyandırmayı geçersiz kılardı. Obje Nefesi alsa bile hareket edemezdi.

Vasher hücrenin kapısını açmak için gardiyanların anahtarını kullandı ve içeri girdi. Adamın aurası ona yaklaşan her şeyin rengini keskin bir şekilde daha parlak hâle getiriyordu. Böylesine güçlü bir aurayı herkes fark ederdi ama Birinci Tekâmüldeki biri için daha da belirgindi.

Bu, Vasher'ın gördüğü en güçlü BiyoKromatik aura değildi. En güçlüler, Hallandren'de tanrı olarak bilinen Dönmüşlere aitti. Yine de adamın BiyoKroması çok etkileyiciydi ve Vasher'ınkinden çok çok daha güçlüydü. Bir sürü Nefesi olmalıydı. Yüzlerce.

Zincirlerin ucunda sallanan adam, Vasher'ı süzdü. Dudakları susuzluktan kanamıştı.

Vasher sadece bir an tereddüt etti, sonra uzanıp ağzındaki bezi çıkardı.

"Sen!" diye fısıldadı mahkûm hafifçe öksürerek. "Beni özgür bırakmaya mı geldin?"

"Hayır, Vahr," dedi Vasher sessizce. "Seni öldürmeye geldim."

Vahr homurdanmayla gülme arası bir ses çıkardı. Tutsaklık ona yaramamıştı. Vasher onu son gördüğünde Vahr şişman sayılırdı. Şimdi bir deri bir kemik kalmış vücuduna bakılırsa bayağı bir süredir yemek yememiş olmalıydı.

Vücudundaki kesikler, morluklar ve yanıklar yeniydi.

İşkence izleri ve Vahr'ın altında torbalar oluşmuş gözlerindeki endişeli bakış gerçeği açıkça ortaya koyuyordu.

Nefes sadece rızayla, bilinçli bir şekilde verilen Komutla transfer edilebilirdi. Fakat kişi bu Komutu vermesi için *teşvik edilemez* diye bir şey de yoktu.

"Demek," dedi Vahr boğuk bir sesle, "sen de herkes gibi beni suçluyorsun."

"Başarısız darbe girişimin beni ilgilendirmiyor. Ben sadece Nefesini istiyorum."

"Bir sen bir de tüm Hallandren Sarayı."

"Evet. Ama onu Dönmüşlerden birine vermeyeceksin. Seni öldürmem karşılığında bana vereceksin."

"İyi bir alışverişe benzemiyor." Vahr'da, Vasher onu yıllar önce son kez gördüğünde olmayan duygudan yoksun bir sertlik vardı.

Ne tuhaf, diye düşündü Vasher. *Bunca zaman sonra ilk kez şu adamda kendime yakın bir şey buldum.*

Vasher aralarındaki mesafeyi korudu. Vahr'ın ağzı artık tıkalı olmadığından Komut verebilirdi. Öte yandan hâlâ demir zincirlerden başka dokunabileceği bir şey yoktu ve metali Uyandırmak çok zordu. Sonuçta metal hiçbir zaman canlı olmamıştı ve insana yakın bir şekli de yoktu. Vasher gücünün zirvesindeyken bile sadece birkaç özel durumda metali Uyandırmayı başarmıştı. Tabii bazı çok güçlü Uyandıranlar objeleri hiç dokunma-

dan, sadece sesleriyle uzanarak da hayata getirebiliyordu. Fakat bunun için Dokuzuncu Tekâmüle ermiş olmak gerekiyordu ki Vahr'ın bile o kadar Nefesi yoktu. Aslına bakılırsa Vasher bu güçte sadece bir kişi tanıyordu, o da Tanrı Kral'ın ta kendisiydi.

Yani Vasher çok büyük olasılıkla güvendeydi. Vahr'ın bir sürü Nefesi vardı ama Uyandıracağı hiçbir şey yoktu. Vasher, zincirlerle bağlı adamın etrafında dolandı ama ona acımak gelmedi içinden. Vahr kendi kaderini kendi çizmişti. Öte yandan içinde bunca Nefes varken rahipler onun ölmesine asla izin vermezdi. Eğer ölürse onca Nefes heba olurdu. Yok olurdu. Bir daha geri getirilemezdi.

Nefesin transfer edilmesi ve satın alınmasına karşı çok katı kanunları olan Hallandren yönetimi bile böyle bir hazinenin ellerinden kayıp gitmesine izin vermezdi. Vahr gibi nam salmış bir suçlunun infazını engelleyecek kadar çok istiyorlardı o Nefesleri. Sonradan geri dönüp baktıklarında onu daha iyi korumadıkları için kendilerine feci kızacaklardı.

Gerçi Vasher tam iki yıldır böyle bir fırsat kolluyordu.

"Ee?" diye sordu Vahr.

"Nefesi bana ver, Vahr," dedi Vasher ona bir adım daha yaklaşarak.

Vahr küçümseyici bir şekilde güldü. "Tanrı Kral'ın işkencecileri gibi becerilerin olduğundan şüpheliyim, Vasher, onlara bile iki haftadır karşı koyuyorum."

"Becerilerimi bilsen şaşardın. Ama önemli olan bu değil. *Nefesini* bana vereceksin. Önünde sadece iki seçenek olduğunu biliyorsun. Bana ya da onlara vermek."

Kollarından tavana asılmış olan Vahr havada yavaşça döndü. Cevap vermedi.

"Düşünmen için fazla vaktimiz yok," dedi Vasher. "Biri her an gardiyanların cesetlerini bulabilir ve alarma geçebilirler. O zaman seni bırakıp kaçarım, yeniden işkenceden geçersin ve *eninde sonunda* çözülürsün. Böylece topladığın bütün güç, yok etmeye ant içtiğin insanların eline geçer."

Vahr gözlerini yere dikti. Vasher onu birkaç saniye kendi hâline bıraktı ve durumu tüm açıklığıyla kavramasını izledi. Nihayet Vahr başını kaldırıp Vasher'a baktı. "O... taşıdığın şey. Burada, şehirde mi?"

Vasher başını salladı.

"Biraz önce duyduğum çığlıklar? Onun yüzünden miydi?"

Vasher yine başını salladı.

"Daha ne kadar T'Telir'de kalacaksın?"

"Bir süre daha. Belki bir yıl."

"Onu onlara karşı kullanacak mısın?"

"Amaçlarım beni ilgilendirir, Vahr. Teklifimi kabul ediyor musun, etmiyor musun? Nefeslere karşılık hızlı bir ölüm. Sana şu kadarını söz verebilirim. Düşmanların onlara sahip olamayacak."

Vahr yine sessizleşti. "Senindir," diye fısıldadı sonunda.

Vasher uzandı; pelerininin ona değmemesine, Vahr'ın rengi emerek Uyandırma yapmasına fırsat vermemeye dikkat ederek elini Vahr'ın alnına koydu.

Vahr hareket etmedi. Uyuşmuş gibi görünüyordu. Derken, tam Vasher onun fikrini değiştirdiğinden endişelenmeye başlamışken Nefes verdi. Rengi çekilmeye başladı. O güzelim Alaimisema, yaralarına ve zincirlere rağmen onu öylesine heybetli gösteren aurası soldu. Nefes ağzından aktı, sis gibi havada asılı kaldı.

Vasher gözlerini yumup Nefesi içine çekti.

"Hayatım hayatına," diye Komut verdi Vahr, sesinde ümitsiz bir tınıyla. "Nefesim Nefesin olsun."

Nefes Vasher'ın içine aktı ve her şey bir anda parladı. Kahverengi pelerini şimdi daha güçlü ve canlı bir kahverengiydi. Yerdeki kan alev almış gibi daha yoğun bir kırmızıydı. Vahr'ın teni bile, siyah kıl dipleri, mavi ezikler ve keskin kırmızı kesiklerle bir renk şaheserine dönüşmüştü. Vasher yıllar var ki kendini böyle... hayat dolu hissetmemişti.

Yutkundu, yaşadığı yoğunlukla dizlerinin üzerine düştü ve yere kapaklanmamak için elini taş zemine koymak zorunda kaldı. *Bunca yıl bunsuz nasıl yaşadım?*

Duyularının aslında keskinleşmediğini biliyordu, yine de keskinleşmiş gibi hissediyordu. Her şeyi çok daha iyi algılıyordu. Taş zemine dokunduğunda, pürüzlü yüzey karşısında hayretler içinde kaldı. Ya tepedeki dar pencerenin dışında esen rüzgârın sesi? Bu ses hep böyle melodik miydi? Nasıl olmuştu da hiç fark etmemişti?

"Verdiğin sözü tut," dedi Vahr. Vasher bu sesteki her bir tınıyı, her bir tınının güzelliğini, ahengini hissetti. Vasher artık mutlak kulağa sahipti; yani tüm notaları tanıyabilme özelliği kazanmıştı. İkinci Tekâmüle ulaşanlara bahşedilen mükemmel perde yeteneği. Buna yeniden sahip olmak güzeldi.

Vasher aslında ne zaman istese Beşinci Tekâmüle kadar çıkabilirdi. Fakat bunun için belli bazı fedakârlıklar yapması gerekirdi ki bunu istemiyor-

du. Dolayısıyla da bunu eski usulle, Vahr gibi insanlardan Nefes toplayarak yapmayı tercih ediyordu.

Vasher ayağa kalktı ve daha önce kullandığı rengi çekilmiş eşarbı çıkardı. Bunu Vahr'ın omzuna atıp Nefes verdi.

Eşarba insan biçimi vermekle ya da odak olarak kendi saçını ya da derisini kullanmakla uğraşmadı; gerçi yine de gömleğinden renk çekmek zorundaydı.

Vahr'ın teslim olmuş gözlerinin içine baktı.

"Boğ," diye Komut verdi elini eşarbın üstüne koyup.

Eşarp oldukça çok –yine de artık önemsiz– miktarda Nefes çekerek anında kıvrılıp büküldü. Bir an sonra Vahr'ın boynuna dolanmış, onu boğuyordu. Vahr karşı koymadı hatta irkilmedi bile. Gözleri yuvalarından fırlayıp nihayet ölene dek Vasher'ı nefretle izlemekle yetindi.

Nefret. Vasher bu hissi zamanında yeterince tatmıştı. Yavaşça uzanıp eşarptan Nefesini geri aldı, ardından Vahr'ı hücresinde öylece bırakıp çıktı. Gördüğü her bir tahtanın, her bir taşın rengiyle kendinden geçerek zindanda ilerledi. Kısa bir yürüyüşün ardından koridorda karşısına yeni bir renk çıktı. Kırmızı.

Kan gölünün etrafından dolaştı. Zindanın eğimli zemininde süzülen kan, gardiyanların odasından geliyordu. Odadaki üç gardiyan da ölmüştü. Biri sandalyede oturuyordu. Gecekanı, hâlâ büyük bölümü kınının içinde, adamın göğsüne saplanmıştı. Gümüş rengi kının altında kılıcın siyah ağzının sadece birkaç santimi görünüyordu.

Vasher kılıcı dikkatle kınına soktu. Tokasını kapattı.

Bugün çok iyi iş çıkardım, dedi zihninde bir ses.

Vasher kılıca karşılık vermedi.

Hepsini öldürdüm, diye devam etti Gecekanı. *Benimle gurur duymuyor musun?*

Vasher kılıcı kaldırdı. Silahın olağandışı ağırlığına alışıktı; tek eliyle taşıyordu. Çantasını da alıp omzuna attı.

Çok hoşuna gideceğini biliyordum, dedi Gecekanı kendinden memnun bir şekilde.

1

Önemsiz olmanın çok büyük avantajları vardı.

Doğru, çoğunluğun kriterlerine göre Siri "önemsiz" biri sayılmazdı. Sonuçta bir kralın kızıydı. Neyse ki babasının dört çocuğu vardı ve on yedi yaşındaki Siri en küçükleriydi. Siri'den bir önce gelen Fafen ailevi yükümlülüğü yerine getirmiş ve keşiş olmuştu. Fafen'ın hemen üstünde Ridger vardı, en büyük oğul. Tahtı o devralacaktı.

Ve bir de Vivenna vardı. Siri şehre dönüş yolunda yürümeye devam ederken içini çekti. Vivenna, en büyükleri... O şeydi... Vivenna'ydı işte. Güzel, kontrollü, hemen her yönden mükemmel. Bu da iyi bir şeydi; hele de bir tanrıyla nişanlı olduğu düşünülürse.

Her koşulda Siri dördüncü çocuk olarak fazlalıktı. Ona ihtiyaç yoktu. Vivenna'yla Ridger kendi derslerine yoğunlaşmak, Fafen meralarda ve evlerde üzerine düşeni yapmak zorundaydı. Siri'yse önemsiz olduğu için yırtabilirdi. Bazen bakir doğaya kaçıp saatlerce ortadan kaybolduğu oluyordu.

Tabii eninde sonunda biri fark ediyordu ve o zaman başı belaya giriyordu. Ama yokluğunun öyle çok büyük bir soruna yol açmadığını babası bile kabul etmek zorundaydı. Şehir Siri olmadan da gayet iyi idare ediyordu. Hatta o ortalıkta olmadığında daha iyiydi.

Önemsizlik. Başka biri için bu bir hakaret olabilirdi. Siri'ye göreyse bir nimetti. Kendi kendine gülümsedi ve şehre girdi. Tabii tüm gözler anında ona döndü. Bevalis teorik olarak Idris'in başkenti olsa da pek büyük değildi ve burada herkes onu şahsen tanıyordu. Yolu buradan geçen gezginlerden duyduklarına bakılırsa diğer krallıkların devasa metropollerinin yanında Siri'nin evi kasaba bile sayılmazdı.

Olsun, Siri burayı çamurlu yolları, saz kulübeleri ve sıkıcı –ama sağlam– taş duvarlarına rağmen olduğu gibi seviyordu. Kaçan kazları kovala-

yan kadınlar, tohum yüklü eşekleri çeken erkekler ve koyunları meraya doğru güden çocuklar... Xaka'da, Hudres'te, hatta korkunç Hallandren'de büyük bir kent daha egzotik manzaralara sahne olabilirdi ama bağırıp çağıran, itişip kakışan yabancı yüzlerle ve kibirli soylularla dolu olurdu. Siri'nin istediği şey bu değildi; o genelde Bevalis'i bile fazla hareketli bulurdu. *Yine de*, diye düşündü başını eğip şık olmaktan ziyade kullanışlı gri elbisesine bakarken, *o kentlerde eminim daha fazla renk vardır. Bunu görmek belki hoşuma gidebilir.*

Oralarda saçları da fazla göze batmazdı. Uzun saçları kırlarda dolaşırken her zamanki gibi neşeyle sarıya dönmüştü. Tüm gücüyle konsantre olup saçlarını kontrol etmeye çalıştı ama rengi ancak açık kahverengiye çevirebildi. Ve konsantrasyonu dağıldığı anda saçları yine eski hâline döndü. Saç rengini kontrol etmekte hiçbir zaman çok iyi olmamıştı. Vivenna'nın aksine.

Şehirde ilerlemeye devam ederken küçüklerden oluşan bir grup peşine takıldı. Siri gülümsedi ve çocukları görmemiş gibi yaptı, ta ki içlerinden bir kız öne çıkıp elbisesine asılacak cesareti gösterene kadar. Bunun üzerine gülümseyerek onlara döndü. Yüzlerinde ciddi bir ifadeyle ona baktılar. Idris'te çocuklar küçük yaştan itibaren duygularını utanç verici bir şekilde göstermemeleri için eğitilirdi. Austrin öğretisi duygularda hiçbir sorun olmadığını ama duyguları kullanarak dikkat çekmenin yanlış olduğunu söylerdi.

Siri pek dindar sayılmazdı. Ama düşünüyordu da, Austre onu itaat etme becerisinden mahrum yarattıysa bu onun suçu olamazdı, değil mi?

Çocuklar sabırla bekliyordu. Sonunda Siri önlüğünün içine uzandı, parlak renkli birkaç çiçek çıkardı. Bu canlı renklere bakarken çocukların gözleri kocaman açıldı. Çiçeklerden üçü mavi, biri sarıydı. Renkleri kentin ısrarlı donukluğunda göz alıyordu. Zira insanların teninde ya da gözlerinde rastlayabileceğiniz tonlar dışında görünürde başka bir damla bile renk yoktu. Taşlar açık griye ya da soluk taba rengine boyanmıştı. Sırf renk olmasın diye.

Çünkü renk olmazsa Uyandıranlar da olmazdı.

Siri'nin eteğini çekiştiren kız sonunda çiçekleri onun elinden kapıp koşarak uzaklaştı. Diğer çocuklar da onun arkasına takıldı. Siri yanından geçen birkaç kentlinin gözlerindeki onaylamaz ifadeyi fark ettiyse de kimse bir şey söylemedi. Prenses olmanın –önemsiz bir prenses olmanın bile– kendine göre avantajları vardı.

Siri saraya doğru yürümeye devam etti. Tek katlı, kocaman bir toprak avlusu olan alçak bir binaydı. Siri ön tarafta kurulan pazarda alışveriş yapan insan kalabalığından kaçınıp arkaya, mutfak girişine dolandı. Kapıyı açtığında mutfak hanımı Mab söylediği şarkıyı kesip ona baktı.

"Baban seni merak ediyordu, çocuğum," dedi Mab. Sonra arkasını döndü, şarkıyı mırıldanmaya devam ederek soğanlara girişti.

"Merak ettiğini sanmam." Siri ocağa yürüyüp bir tencereyi kokladı. Haşlanmış patates kokusu aldı.

"Yine tepelere tırmandın, değil mi? Eminim derslerine de girmemişsindir."

Siri gülümsedi, sonra kalan son sarı çiçeği çıkarıp iki parmağının arasında döndürmeye başladı.

Mab gözlerini devirdi. "Ve korkarım yine kentin çocuklarını ayarttın. Ama kızım, bu yaşta bunları aşmış olman lazımdı. Sorumluluklarından kaytarman konusunda babanın sana bir çift lafı olacaktır."

"Lafları seviyorum," dedi Siri. "Ve babam her sinirlendiğinde yeni birkaç tane öğreniyorum. Sonuçta eğitimimi ihmal etmemeliyim, değil mi?"

Mab burnundan homurdanmayla gülme arası bir ses çıkardı ve soğanın içine salatalık turşusu doğramaya başladı.

"Gerçekten diyorum, Mab." Siri elindeki çiçeği döndürmeye devam ederken saçlarına hafif bir kırmızılık yayıldığını hissetti. "Sorun ne anlamıyorum. Çiçekleri de Austre yarattı, değil mi? Onlara renk veren o. Yani çiçekler nasıl kötü olabilir ki? Renkler aşkına, ona Renklerin Tanrısı diyoruz!"

"Çiçekler kötü değil," dedi Mab, önündeki karışıma ota benzer bir şeyler eklerken. "Austre'nin onları koyduğu yerde bırakıldıkları sürece kötü değiller. Ama Austre'nin güzelliklerini kendimizi daha önemli kılmak için kullanmamalıyız."

"Bir çiçek beni daha önemli kılmaz ki."

"Öyle mi?" diye sordu Mab. Ot, salatalık ve soğan karışımını kaynayan tencerelerden birine boşalttı. Bıçağın düz kısmıyla tencerenin kenarına vurup dinledi, ardından başını sallayıp tezgâhın altından biraz daha sebze çıkarmak için eğildi. "Sen söyle," dedi, şimdi boğuk gelen bir sesle. "Şunun gibi bir çiçekle kentte dolaştığında dikkatleri üzerine çekmediğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Ama bunun tek sebebi kentin böylesine renksiz olması. Eğer birazcık renk olsaydı çiçeği kimse fark etmezdi bile."

Mab tekrar ortaya çıktı. Kucağında köklerle dolu bir kutu tutuyordu. "Burayı Hallandren gibi süsleyelim mi istersin? Oldu olacak Uyandıranları da şehrimize davet edelim, ha? Ne dersin? Çocukların ruhunu emen, insanları kendi kıyafetleriyle boğan şeytanlar aramızda dolaşsın? Ölüleri mezarlarından geri getiren, sonra onların ölü bedenlerini ucuz işgücü olarak kullananlar? Kızları şeytani sunaklarında kurban edenler?"

Siri hissettiği korkuyla birlikte saçlarının beyaza çalmaya başladığını hissetti. *Yapma şunu*, diye düşündü. Saçların kendine ait bir zihni vardı ve duygularına tepki veriyordu sanki.

"Bakireleri kurban etme kısmı uydurma," dedi Siri. "Bunu gerçekten yapmıyorlar."

"Ateş olmayan yerden duman çıkmaz."

"Hı hı, kışın ateşin başında oturan yaşlı kadınların ağzından çıkan uydurma hikâyeler bunlar. Bence bu kadar korkmamıza gerek yok. Hallandren istediğini yapsın; bizden uzak durdukları sürece bana göre hava hoş."

Mab kökleri kesiyordu, kafasını kaldırmadı.

"Barış antlaşmamız var, Mab," diye devam etti Siri. "Babamla Vivenna güvenliğimizi sağlamak için gerekeni yapacak, böylece Hallandren de bizi kendi hâlimize bırakacak."

"Ya bırakmazlarsa?"

"Bırakacaklar. Sen merak etme."

"Bizimkinden daha güçlü orduları var," dedi Mob kökü doğramaya devam ederken. Hâlâ başını kaldırmamıştı. "Daha iyi çelikleri, daha çok yiyecekleri ve o... O şeyleri! Bu tabii ki insanları endişelendiriyor. Belki *seni* değil ama aklı başında insanları."

Aşçının söyledikleri öyle kolayca kulak ardı edilecek şeyler değildi. Mab baharatların ve yemeklerin dilinden anlamanın ötesinde bir sezgiye, bir sağduyuya sahipti. Ama *aynı zamanda* endişelenmeye ve kendini yiyip bitirmeye de yatkındı.

"Yok yere canını sıkıyorsun, Mab. Göreceksin."

"Ben bir prensesin çiçeklerle ortalıkta dolanıp göze batması ve Austre'nin hoşnutsuzluğunu uyandırması için kötü bir zaman olduğunu söylüyorum o kadar."

Siri içini çekti. "Peki o zaman," dedi ve elindeki son çiçeği tencereye attı. "Artık hep birlikte göze batabiliriz."

Mab dondu kaldı, sonra gözlerini devirip kökü doğramaya devam etti. "Vanavel çiçeğiydi herhâlde, değil mi?"

"Tabii ki," dedi Siri tencereyi koklayarak. "İyi bir yemeği berbat edecek değilim. Ayrıca yine söylüyorum, abartıyorsun."

Mab burnunu çekti. "Al bakalım," dedi başka bir bıçak çıkarıp. "Biraz işe yara. Doğranması gereken daha bir sürü kök var."

"Gidip babama hesap vermem gerekmiyor muydu?" dedi Siri boğumlu bir vanavel kökü alıp kesmeye başlarken.

"Nasılsa seni yine buraya gönderecek ve ceza olarak mutfakta çalıştıracak," dedi Mab. Bıçakla tencerenin kenarına vurdu tekrar. Tencerenin çıkardığı sese göre yemeğin pişip pişmediğini anlayabileceğine gerçekten inanıyordu.

"Babam olur da günün birinde burada olmaktan hoşlandığımı fark ederse Austre yardımcım olsun."

"Yiyeceklere yakın olmak hoşuna gidiyor sadece," dedi Mab, Siri'nin çiçeğini yemeğin içinden çıkarıp kenara atarken. "Hem zaten babanla şimdi konuşamazsın. Yarda'yla toplantı yapıyorlar."

Siri buna karşılık vermedi; duymamış gibi kökü kesmeye devam etti. Ama saçları heyecandan sarıya dönmüştü bile. *Babamın Yarda'yla toplantısı genellikle saatler sürer*, diye geçiriyordu içinden. Öylece oturup işinin bitmesini beklemenin bir anlamı yok...

Mab masadan bir şey almak için döndü ve tekrar Siri'den tarafa baktığında kız çoktan kapıdan fırlamış kraliyet ahırlarına doğru koşmaya başlamıştı. Sadece birkaç dakika sonra, üzerinde en sevdiği kahverengi peleriniyle dörtnala saraydan uzaklaşırken hissettiği coşkuyla saçları sapsarı olmuştu. Atla şöyle kısa bir gezinti günü bitirmenin en güzel yoluydu.

Nasılsa yine aynı cezayı alacaktı muhtemelen.

* * *

Idris Kralı Dedelin elindeki mektubu masaya bıraktı. Mektuba yeterince uzun süre bakmıştı. Şimdi en büyük kızını ölüme gönderip göndermemeye karar verme vaktiydi.

Bahar gelip çattığı hâlde odası soğuktu. Dağlık Idris'te sıcak ender rastlanan bir şeydi; yaz kısa bir süreliğine şöyle bir gelip geçtiğinden dört gözle beklenir ve sonuna kadar keyfine varılırdı. Dedelin'in odası çok da sadeydi. Güzelliği basitliğindeydi. Kral bile şatafatlı şeylerle gösteriş yapma hakkına sahip değildi.

Dedelin ayağa kalkıp pencereden avluya baktı. Dünya standartlarına göre sarayı çok küçüktü. Sivri ahşap çatısı ve alçak taş duvarlarıyla tek katlı

bir binaydı. Fakat Idris standartlarına göre büyüktü hatta gösterişe kaçtığı bile söylenebilirdi. Bu gerçi affedilebilirdi çünkü burası aynı zamanda krallığın tüm resmi toplantılarının yapıldığı, krallığa dair tüm kararların alındığı idari merkezdi.

Kral gözünün ucuyla General Yarda'yı görebiliyordu. Heybetli cüssesi ve üç yerden düğümlenmiş gür sakalıyla general ellerini arkasında kavuşturmuş, ayakta dikiliyordu. Odadaki tek kişi oydu.

Dedelin'in gözü yine mektuba kaydı. Mektup kâğıdı parlak bir pembeydi ve bu cırtlak renk masanın üstünde, bembeyaz karlar üzerindeki bir damla kan gibi göze çarpıyordu. Pembe Idris'te asla göremeyeceğiniz bir renkti. Dünya boya endüstrisinin merkezi olan Hallendren'de ise böyle zevksiz renkler gündelik hayatın bir parçasıydı.

"Evet, eski dostum?" dedi Dedelin. "Bana bir tavsiyen var mı?"

General Yarda başını iki yana salladı. "Savaş yaklaşıyor, Majesteleri. Bunu rüzgârda hissediyorum, casuslarımızın raporlarında okuyorum... Hallandren bizi hâlâ isyancı olarak görüyor ve kuzeye geçiş yolları üzerinde olmamız onları ayrıca cezbediyor. Kesin saldıracaklar."

"O zaman onu göndermemeliyim," dedi Dedelin tekrar pencereye dönerek. Avlu, pazara gelmiş kürklü ve pelerinli insanlarla tıklım tıklım doluydu.

"Savaşı durduramayız, Majesteleri," dedi Yarda. "Ama... yavaşlatabiliriz."

Dedelin döndü.

Yarda ona doğru bir adım attı, alçak sesle devam etti. "Şu an en kötü zaman. Birliklerimiz geçen sonbahardaki Vendis baskınlarından sonra hâlâ toparlanabilmiş değil ve bu kış ambarda çıkan yangınlardan sonra da... " Yarda başını iki yana salladı. "Bu yaz kendi topraklarımızda savunmada kalacağımız bir savaşa girmeyi göze alamayız. Hallandren'e karşı en iyi müttefikimiz kar. Bu çatışmanın onların koşullarıyla olmasına izin veremeyiz. Bu bizim sonumuz olur."

General doğru söylüyordu.

"Majesteleri," diye devam etti Yarda, "antlaşmayı bozmamızı bekliyorlar ki bize saldırmak için bahaneleri olsun. Eğer ilk hareketi biz yaparsak saldıracaklar."

"Antlaşmaya uysak da saldıracaklar," dedi Dedelin.

"Ama daha sonra. Belki aylar sonra. Hallandren'de siyasetin nasıl yavaş işlediğini biliyoruz. Eğer antlaşma devam ederse bunu uzun uzun müzake-

re ederler, tartışmalar çıkar. Ve bu eğer kar yağana kadar sürerse, ihtiyacımız olan zamanı kazanmış oluruz."

Bu da mantıklıydı. Acı ama doğru bir mantık. Dedelin bunca yıl boyunca hep ağırdan almış, her geçen yıl Hallandren sarayının gitgide saldırganlaşmasını, her geçen gün galeyana gelmesini izlemişti. Her yıl, dağlarda yaşayan "isyancı Idris'lilere" hücum edilmesi gerektiğini söyleyen daha fazla ses yükselmiş, her yıl bu sesler daha da gürleşmiş ve çoğalmıştı. Her seferinde Dedelin'in yatıştırıcı politikaları bir şekilde orduları onlardan uzak tutmuştu. Sonra Pahn Kahl'lılar Vahr liderliğinde ayaklandığında, belki bir ihtimal, Idris unutulur diye ümit etmişti ama artık Vahr da yakalanmış ve topladığı sözüm ona ordu dağıtılmıştı. Dahası bu ayaklanma, Hallandren'in tüm dikkatini düşmanlarına yöneltmesini sağladığıyla kalmıştı.

Barış uzun sürmeyecekti. Idris kıvama gelmişken, ticaret yolları bu kadar kıymetliyken devam edemezdi. Öncekilere nazaran daha fevri, daha deli bozuk Hallandren tanrıları yönetimdeyken devam edemezdi. Kral tüm bunları biliyordu. Fakat antlaşmayı bozmanın aptalca olacağını da biliyordu. Eğer canavarın inindeyseniz onu kışkırtıp öfkelendirmek istemezdiniz.

Yarda pencerede yanına geldi, bir dirseğini çerçevenin kenarına yaslayıp dışarı baktı. Sert kışlarla bilenmiş, sert bir askerdi. Aynı zamanda Dedelin'in tanıdığı en iyi adamdı. Kral içten içe Vivenna'yı aslında generalin oğluyla evlendirmek istiyordu...

Ama bu çok saçmaydı. Dedelin bu günün geleceğini biliyordu. Antlaşmayı bizzat kendisi şekillendirmişti ve antlaşma kızını Tanrı Kral'la evlenmeye göndermesini şart koşuyordu. Hallandren'lilerin, monarşiye yeniden geleneksel asil kanı katmak için kraliyet soyundan bir geline ihtiyaçları vardı. Aşağılarda, deniz kıyısında yaşayan şu gösteriş meraklısı günahkârlar güruhunun uzun zamandır göz diktiği, en çok istediği şeydi bu ve geçen yirmi yıl boyunca Idris'i kurtaran tek şey bu madde olmuştu.

Antlaşma, Dedelin'in kral olarak ilk icraatıydı. Babasının öldürülmesinin ardından palas pandıras müzakere masasına oturmak zorunda kalmıştı. Dedelin dişlerini gıcırdattı. Düşmanlarının isteklerine nasıl da çabucak boyun eğmişti? Fakat yine aynı durumda kalsa yine aynı şeyi yapardı çünkü Idris'li bir hükümdar halkı için hiçbir fedakârlıktan kaçınmazdı. Idris ile Hallandren arasındaki en büyük fark da buydu.

"Eğer Vivenna'yı gönderirsek, Yarda," dedi Dedelin, "onu ölüme göndermiş olacağız."

"Belki de ona zarar vermezler," dedi Yarda bir süre sonra.

"Ne olacağını biliyorsun. Savaş çıktığı anda yapacakları ilk şey onu bana karşı kullanmak olacak. *Hallandren*'den söz ediyoruz. Uyandıranları saraylarında ağırlıyorlar, Austre aşkına!"

Yarda sessiz kaldı. Sonunda başını iki yana salladı. "Son raporlara göre orduları kırk bin Cansıza ulaşmış."

Ah, Renklerin Tanrısı, diye düşündü Dedelin yine mektuba doğru bir bakış atarak. Mektupta yazanlar basitti.

Vivenna'nın yirmi ikinci doğum günü gelmişti ve antlaşmanın şartlarına göre Dedelin artık bunu daha fazla erteleyemezdi.

"Vivenna'yı göndermek kötü bir fikir ama başka çaremiz yok," dedi Yarda. "Biraz zaman kazanabilirsek Tedradel'i yanımıza çekebileceğime eminim. Çoksavaş'tan beri Hallandren'den nefret ediyorlar. Belki Vahr'ın dört bir yana dağılan isyancılarının Hallandren'in içinde yeniden kazan kaldırmasını sağlamanın bir yolunu bulabilirim. Hiçbir şey olmasa bu arada eksiklerimizi tamamlar, güç toplarız ve bir yıl daha yaşarız." Yarda ona döndü. "Prenseslerini Hallandren'e göndermezsek savaş bizim yüzümüzden çıkmış gibi görünür. O zaman da bizi kim destekler ki? Kendi kralımızın bizzat kaleme aldığı antlaşmaya niye uymadığımızı öğrenmek isterler."

"Ama eğer Vivenna'yı gönderirsek de monarşilerine nihayet asil kanı sokmuş olacaklar ve dağlarda hak iddia etmeleri daha da meşrulaşacak!"

"Olabilir," dedi Yarda. "Fakat ikimiz de zaten her koşulda saldıracaklarını biliyoruz, dolayısıyla hak iddialarının meşru olup olmaması kimin umurunda? Hiç değilse bu yolla belki bir varis doğana kadar Idris'i istila etmemeleri ihtimali var."

Zaman. General hep biraz daha zaman isterdi. Ama ya istediği biraz zaman bu kez Dedelin'in kızının hayatına mal olacaksa?

Eğer bir askeri ölüme göndermek geri kalan birliklerin saldırı için daha iyi bir pozisyonda olması için zaman kazanmasına hizmet edecekse Yarda bir an bile tereddüt etmez, diye düşündü Dedelin. *Biz Idris'liyiz. İnsanlarımdan talep ettiğim bir şeyden kızımı nasıl sakınabilirim?*

Ama Vivenna'yı Tanrı Kral'ın kollarında düşünmek, o yaratığın çocuğunu taşımaya zorlanacağını bilmek... Sıkıntıdan saçları neredeyse bembeyaz oldu. Ölü doğacak olan o çocuk bir canavara dönüşecek ve Hallandren'in bir sonraki Dönmüş tanrısı olacaktı.

Bir yol daha var, diye fısıldadı içinden bir ses. *Vivenna'yı göndermek zorunda değilsin...*

Tam o sırada kapı çalındı. Yarda'yla birlikte kapıya döndüler. Dedelin

ziyaretçiye girmesi için seslendi. Kimin geldiğini tahmin etmişti.

Vivenna ağırbaşlı gri elbisesi içinde kapıda duruyordu. Dedelin'e kalsa hâlâ öyle genç görünüyordu ki... Yine de dört dörtlük bir Idris'li kadın örneğiydi. Saçlarını gösterişsiz bir topuz yapmıştı, yüzünde dikkatleri üzerine çekecek bir gıdım makyaj yoktu. Kuzey krallıklarındaki bazı asil kadınlar gibi ne ürkekti ne de yumuşak. Kontrollüydü sadece. Kontrollü, sade, güçlü ve becerikli. Tam bir Idris'li.

"Saatlerdir içeridesiniz, baba," dedi Vivenna, saygıyla başını eğip Yarda'yı selamladıktan sonra. "Hizmetkârlar generalin sana renkli bir zarf getirdiğinden bahsediyor. O zarfın içinde ne olduğunu biliyorum sanırım."

Dedelin ona oturmasını işaret etti. Vivenna kapıyı yavaşça kapattıktan sonra odanın bir tarafına dizilmiş tahta sandalyelerden birine geçip oturdu. Yarda tüm heybetiyle ayakta dikilmeye devam ediyordu. Vivenna'nın gözleri masanın üstündeki mektuba kaydı ama soğukkanlılığını korudu. Saçları kontrol altındaydı ve hâlâ saygılı bir siyahtı. Dedelin'den iki kat daha dindardı ve küçük kız kardeşinin aksine asla duygu patlamalarıyla dikkatleri üzerine çekmezdi.

"Bu durumda sanırım kendimi yola çıkmaya hazırlasam iyi olur," dedi Vivenna ellerini kucağında kavuşturarak.

Dedelin ağzını açtı ama itiraz edemedi. Yarda'ya bir bakış attı; Yarda durumu kabullenmiş bir edayla başını iki yana sallamakla yetindi.

"Tüm hayatım boyunca buna hazırlandım, baba," dedi Vivenna. "Ben hazırım. Fakat Siri bunu kabullenmekte zorlanacaktır. Bir saat kadar önce atla çıktı. O dönmeden şehirden ayrılsam iyi olur. Böylece bir taşkınlık yapmasını engellemiş oluruz."

"Çok geç," dedi Yarda yüzünü buruşturup başıyla pencereyi işaret ederek. Bir at dörtnala kapılara yaklaşırken avluda insanlar sağa sola kaçıştı. Siri'nin üstünde fazla renkli olmanın sınırında koyu kahverengi bir pelerin vardı ve saçları –tabii ki– omuzlarına dökülüyordu.

Ve sapsarıydı.

Dedelin öfkesinin kabardığını hissetti. Sadece Siri onun bu şekilde kontrolünü kaybetmesine sebep olabilirdi ve öfkesinin kaynağı düşünülürse saçlarının değiştiğini hissetmesi tam bir ironiydi. İzleyenlerin gözü önünde birkaç tutam saçı siyahtan kırmızıya dönüverdi. Saçlardaki bu renk değişimleri, Çoksavaş'ın şiddetinin tırmandığı dönemde dağlık Idris bölgesine kaçan kraliyet ailesinin ayırt edici özelliğiydi. Diğer herkes duygularını saklayabilirdi ama hanedan mensupları her ne hissediyorsa saçlarına yansırdı.

Vivenna'nın kılı kıpırdamamıştı, her zamanki gibi dupduru bir sakinlikle onu izliyordu. Dedelin saçlarını yeniden siyaha dönmeye zorlarken kızının bu sükûnetinden güç aldı. Hain Kraliyet Saçlarını kontrol etmek sıradan bir insanın anlayabileceğinden çok daha büyük bir irade gücü gerektiriyordu. Vivenna'nın nasıl olup da bunda böylesine başarılı olabildiği Dedelin için de bir sırdı.

Zavallı kız asla çocuk olamadı ki, diye düşündü. Doğumundan itibaren Vivenna'nın tüm hayatı bu evliliğe kilitlenmişti. İlk çocuğu, daima canından bir parça olarak gördüğü sevgili kızı... Onu daima gururlandıran, daha şimdiden halkın sevgisini ve saygısını kazanmış olan kızı. Dedelin hayalinde onu bir kraliçe olarak, kendisinden bile daha güçlü bir hükümdar olarak görebiliyordu. Önlerindeki karanlık günlerde onlara kılavuzluk edecek biri...

Tabii o kadar uzun yaşarsa.

"Ben gidip hazırlanayım," dedi Vivenna ayağa kalkarak.

"Hayır," dedi Dedelin.

Yarda'yla Vivenna ona döndü.

"Baba," dedi Vivenna, "antlaşmayı çiğnememiz demek savaş demek. Ben insanlarımız için fedakârlık etmeye hazırım. Bunu bana sen öğrettin."

"Sen gitmeyeceksin," dedi Dedelin kararlı bir şekilde. Yeniden pencereye döndü. Dışarıda Siri, seyislerden biriyle bir şeye gülüyordu. Onun kahkahasını bu mesafeden bile duyabiliyordu. Küçük kızının saçları alev kırmızısına dönmüştü.

Renklerin Tanrısı, affet beni, diye düşündü. *Bir baba için ne korkunç bir seçim. Antlaşmadaki hüküm kesin: Vivenna yirmi iki yaşına girdiğinde kızımı Hallandren'e göndermek zorundayım. Fakat hangi kızımı göndermem gerektiği açıkça yazmıyor aslında.*

Eğer Hallandren'e kızlarından birini göndermezse anında savaş ilan ederlerdi. Yanlış kızı gönderirse çok kızabilirlerdi ama hemen saldırmayacaklarını biliyordu. Varisleri doğana kadar beklerlerdi. Bu da Idris'e en az dokuz ay kazandırırdı.

Ve... diye düşündü, *eğer Vivenna'yı bana karşı kullanmaya kalkarlarsa buna karşı koyamayacağımı biliyorum.* Bu gerçeği itiraf etmek her ne kadar çok utanç verici olsa da sonuçta verdiği kararın ardında yatan sebep buydu.

Dedelin tekrar odaya döndü. "Vivenna, düşmanlarımızın zorba tanrısıyla sen evlenmeyeceksin. Senin yerine Siri'yi gönderiyorum."

2

Siri, sarsılarak ilerleyen arabanın içinde şaşkın şaşkın oturuyor, her sıçrayıp titremede evinden biraz daha uzaklaşıyordu.

İki gün geçmişti ve hâlâ anlamış değildi. Bu hani Vivenna'nın göreviydi? Herkes bunu biliyordu. Vivenna'nın doğduğu gün Idris'te bir kutlama yapılmıştı. Kral onu daha yürümeye başladığı andan itibaren derslere başlatmış, saray hayatı ve siyaset üzerine eğitim aldırmıştı. Vivenna'nın düğün gününden önce ölmesi ihtimaline karşılık kralın ikinci kızı Fafen da aynı eğitimden geçmişti. Oysa Siri bu dersleri almamıştı. Ona ihtiyaç yoktu. O önemsizdi.

Artık değil.

Camdan dışarı baktı. Babası onu güneye krallığın en güzel arabasıyla –ve şeref kıtasından yirmi askerle– gönderiyordu. Buna bir idare amiri ile hizmetkârlar da eklenince Siri'nin bugüne kadar gördüğü en görkemli kafileydi. Neredeyse gösterişe kaçan bu kafile onu çok heyecanlandırabilirdi; tabii onu Idris'ten uzağa götürmüyor olsaydı.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu, diye düşündü. *Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.*

Ama olmuştu.

Hiçbir anlam veremiyordu. Araba sarsılırken Siri uyuşmuş gibi öylece oturmaya devam etti. *Beni arabada oturmaya zorlamak yerine en azından at sırtında gitmeme izin verebilirlerdi,* diye düşündü. Ama ne yazık ki Hallandren'e o şekilde girmesi hiç münasip olmazdı.

Hallandren.

Saçlarının korkuyla beyaza kestiğini hissetti. Halkının her nefeste lanet okuduğu krallığa, *Hallandren'e* gönderiliyordu. Babasını çok uzun bir süre –belki bir daha hiç– göremeyecekti. Vivenna'yla sohbet edemeyecek, özel

öğretmenlerin anlattıklarını dinleyemeyecek, Mab tarafından azarlanmayacak, kraliyet atlarına binemeyecek, kırlarda çiçeklere bakmaya gidemeyecek, mutfakta çalışmayacaktı. O...

Tanrı Kral ile evlenecekti. Hallandren'in dehşet verici, tek bir canlı nefes almamış olan canavarıyla. Tanrı Kral, Hallandren'de mutlak güç sahibiydi. Sırf canı öyle istedi diye birinin infazını emredebilirdi.

Ama ben güvende olacağım, değil mi? diye düşündü Siri. *Ben onun karısı olacağım. Karısı. Evleniyorum. Ah, Austre, Renklerin Tanrısı...* diye geçirdi içinden. Midesi bulanmaya başlamıştı. Saçları öyle beyazlamıştı ki parlıyor gibi görünüyordu. Bacaklarını karnına çekip dertop oldu, arabanın koltuğuna uzandı. Hissettiği sallantı kendi titremesi miydi yoksa güneye doğru amansız yoluna devam eden arabadan mı kaynaklanıyordu, bilemedi.

* * *

"Bence bu kararını bir kez daha düşünmelisin, baba," dedi Vivenna düz bir sesle. Eğitimine uygun olarak elleri kucağında, görgü kurallarına uygun şekilde oturuyordu.

"İyice düşünüp taşındım ve sonra durup yeniden düşündüm, Vivenna," dedi Kral Dedelin bu fikri savuştururcasına elini sallayarak. "Kararım kesin."

"Siri bu göreve uygun değil."

"İdare eder," dedi babası, masasının üzerindeki kâğıtları karıştırırken. "Yapması gereken tek şey bir bebek sahibi olmak. Bu göreve de 'uygun' olduğuna eminim."

O *zaman ben niye bu kadar eğitim aldım ki?* diye düşündü Vivenna. *Yirmi iki yıllık hazırlık neydi? Madem bu görev için elverişli bir rahim sunmak yeterliydi, tüm bunlara ne gerek vardı?*

Yine de saçlarını siyah, ses tonunu resmi ve yüzünü sakin tutmaya devam etti. "Siri çılgına dönmüş olmalı," dedi. "Bence durumla baş edecek duygusal olgunluğa sahip değil."

Babası başını kaldırıp baktı; saçlarına hafiften bir kırmızılık gelmişti. Bir tuvalden akıp giden boya gibi saçlarının siyahı çekiliyordu. Bu onun huzursuz olduğunun göstergesiydi.

Belli etmek istemiyor ama Siri'nin gidişine o da üzülüyor.

"Halkımız için böylesi daha iyi, Vivenna," dedi Dedelin. Bir yandan da saçlarını –bariz bir çabayla– yeniden siyaha çevirmeye çalışıyordu. "Eğer savaş çıkarsa Idris'in sana burada ihtiyacı var."

"Savaş çıkarsa Siri ne olacak?"

Babası sessizleşti. "Belki çıkmaz," dedi sonunda.

Austre... diye düşündü Vivenna dehşetle. *Buna inanmıyor. Onu ölüme yolladığını düşünüyor.*

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi babası. Vivenna tekrar ona baktığında babasının yüzünde kaskatı bir ciddiyet vardı. "Nasıl birini diğerine tercih ederim? Nasıl Siri'yi ölüme gönderip seni yaşaman için burada tutarım? Ama kim ne düşünürse düşünsün, bunu şahsi tercihime dayanarak yapmadım. Savaş çıktığı zaman Idris için daha hayırlı olacağını düşündüğüm şeyi yaptım."

Savaş çıktığı *zaman*. Vivenna başını kaldırıp babasının gözlerinin içine baktı. "Ben savaşı durduracaktım, baba. Ben Tanrı Kral'ın gelini olacaktım! Onunla konuşacak, onu ikna edecektim. Ben siyaset eğitimi aldım, töreleri öğrendim–"

"Savaşı durdurmak mı?" diye araya girdi babası. Vivenna ne kadar küstah bir tonla konuştuğunu ancak o zaman fark etti. Gözlerini kaçırdı.

"Vivenna, çocuğum," dedi babası. "Bu savaşı durdurmak diye bir şey yok. Bu kadar uzun süre beklemelerinin tek sebebi onlara hanedandan bir gelin gönderme vaadimiz ve Siri'yi göndermek belki bize biraz zaman kazandırabilir. Ve... savaş çıkacak olsa bile belki onu daha güvenli bir yere yollamışımdır. Belki onun hayatta kalmasını isteyecek kadar damarlarındaki kana kıymet verirler. Doğurduğu varis ölürse diye önlem olarak." Derken daha soğuk ve uzak bir tavır takındı. "Evet," diye devam etti, "belki Siri için korkmamız gerekmiyordur, asıl... "

Kendi canımız için korkmamız gerekiyordur, diye içinden tamamladı Vivenna. Babasının tüm savaş planlarına hâkim olmasa da yeterince şey biliyordu. Savaş Idris'in lehine değildi. Hallandren'le bir çatışmada kazanma ihtimalleri çok düşüktü. Olası bir savaş, halklarının ve yaşam tarzlarının sonunu getirecekti.

"Baba, ben –"

"Lütfen, Vivenna," dedi babası yavaşça. "Bu konuda daha fazla konuşamam. Şimdi git. Sonra konuşuruz."

Sonra. Sonra Siri daha da uzaklaşmış olacaktı, onu geri getirmek daha da zor olacaktı... Vivenna yine de kalktı. Vivenna söz dinlerdi; bu şekilde eğitilmişti. Onu kız kardeşinden ayıran şeylerden biri de buydu.

Babasının çalışma odasından çıkıp kapıyı ardından kapattı. Ona yönelen bakışları görmezden, fısıltıları duymazdan gelerek ahşap sarayın koridor-

larından geçip odasına gitti. Odası küçük ve süssüzdü. Yatağına oturdu, ellerini yine kucağında kavuşturdu.

Babasıyla her konuda aynı fikirde değildi. O *bir şey* yapabilirdi. Tanrı Kral'ın karısı olacaktı. Bu ona hükümdarlıkta bir güç sağlardı mutlaka. Tanrı Kral'ın her ne kadar halkının siyasi görüşlerine mesafeli durduğu bilinse de karısı olarak hiç şüphesiz kendi insanlarının çıkarlarını korumakta bir rol oynayabilirdi.

Babası böyle bir fırsatı mı tepmişti?

Savaşı durdurmanın hiçbir yolu olmadığına gerçekten inanıyor olmalı. Bu da demekti ki Siri'yi göndermesi, zaman kazanmak için başka bir politik manevraydı sadece. Idris'in onlarca yıldır yapageldiği gibi. Ama öyle bile olsave Hallandren için kraliyetten bir kızın feda edilmesi gerekiyorsa bu yine Vivenna olmalıydı. Tanrı Kral'la evlenmek *onun* göreviydi. Siri'nin değil. Fafen'ın değil. Vivenna'nın.

Bu sorumluluktan kurtulduğu için mutlu değildi. Bevalis'te kalarak Idris'e daha iyi hizmet edeceğine de inanmıyordu. Babası ölürse General Yarda savaş döneminde krallığı yönetmeye Vivenna'dan çok daha uygundu. Dahası Vivenna'nın küçük erkek kardeşi Ridger yıllardır tahtın varisi olarak hazırlanıyordu.

Sebepsiz yere korunmuştu. Bu bir bakıma ceza gibi geliyordu. Dinlemiş, hazırlanmış, öğrenmiş ve pratik yapmıştı. Herkes onun mükemmel olduğunu söylüyordu. O zaman niye, yoksa hazırlandığı görevi yerine getirecek kadar iyi değil miydi?

Buna bir cevabı yoktu. Elleri kucağında öylece oturup kendini yiyip bitirebilir ve korkunç gerçekle yüzleşebilirdi sadece. Hayattaki amacı ondan çalınmış ve başkasına verilmişti. Artık ona ihtiyaç yoktu. Şimdi o fazlalıktı. Gereksizdi.

Önemsizdi.

* * *

"Babam ne düşünüyordu ki!" diye patladı Siri, toprak yolda sarsılarak ilerleyen arabanın camından yarı beline kadar sarkarak. Eğik öğleden sonra güneşinin altında arabaya eşlik eden genç asker huzursuz olmuş gibiydi.

"Yani gerçekten," diye devam etti Siri. "Hallandren Kralı'yla evlenmeye *beni* göndermek de nereden çıktı? Bu çok aptalca, sence de öyle değil mi? Yaptıklarımı duymuşsundur mutlaka. Gizlice kaçıp gitmeler. Dersleri

ihmal etmeler. Renklerin Tanrısı aşkına, öfke patlamalarımla meşhurum ben!"

Muhafız ona gözünün ucuyla baktıysa da başka tepki vermedi. Siri'nin çok da umurunda değildi. Ona bağırmıyordu zaten; sadece bağırıyordu.

Camdan tehlikeli bir şekilde biraz daha sarktı, rüzgârı saçlarında hissetti. Uzun, düz ve kıpkırmızı saçlarında oynaşan rüzgâr öfkesini kamçıladı. Öfke onu ağlamaktan alıkoyuyordu.

Idris'in baharla yeşillenen tepeleri günler geçtikçe yavaş yavaş gözden yitmişti. Muhtemelen çoktan Hallandren topraklarına girmişlerdi. İki krallık arasındaki sınır belirsizdi. Bu da şaşırtıcı değildi, ne de olsa Çoksavaş'a dek tek bir uluslardı.

Siri, muhafıza baktı. Zavallı adamın abuk sabuk konuşan prensesle baş etmek için bulabildiği tek yol onu görmezden gelmekti. Böylece yeniden arabanın içine girdi. Muhafıza o şekilde davranmamalıydı, evet, ama Siri henüz dünya üzerinde bile değilken yazılan bir belge kaderini değiştirmiş ve koyun eti gibi satılmıştı. Bağırıp çağırmaya hakkı olan biri varsa o da Siri'ydi.

Belki tüm bunların ardındaki sebep budur, diye düşündü kollarını pencere pervazının üstünde kavuşturarak. *Babam benim duygu patlamalarımdan bıkmış, benden kurtulmak istemiştir belki.*

Bu biraz uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Siri'yle başa çıkmanın daha kolay yolları vardı. Idris'i temsil etmesi için yabancı bir krallığa gönderilmesini gerektirmeyen yöntemler. Peki babası niye onu göndermişti? Onun bu görevi layığıyla yerine getireceğini düşünmüş olabilir miydi gerçekten? Bu ihtimal Siri'yi bir an duraksattı. Derken bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti. Babası onun Vivenna'dan daha iyi bir tercih olduğunu düşünmüş olamazdı. Hiç kimse *hiçbir şeyi* Vivenna'dan daha iyi yapamazdı.

Siri saçlarının dertli bir kahverengiye döndüğünü hissetti. İçini çekti. En azından etrafındaki manzara ilginçti ve daha fazla dertlenmemek için bunun dikkatini dağıtmasına izin verdi. Hallandren alçak ve düz bir bölgede, tropik ormanlarla ve rengârenk tuhaf hayvanlarla dolu bir yerdi. Siri burayı gezginlerden dinlemiş hatta öğretmenlerin zoruyla nadiren okuduğu kitaplarda benzer tariflere rastlamıştı. Neyle karşılaşacağını bildiğini sanıyordu. Fakat tepeler düzleşip geniş çayırlara dönüştüğünde ve nihayet yolun kenarında ağaçlar sıklaşmaya başladığında Siri hiçbir kitabın ya da hikâyenin hakkıyla tarif edemeyeceği bir şey fark etti.

Renkler.

Yükseklerde çiçekli yerler ender ve birbirinden kopuk kopuktu; sanki Idris'lilerin dünya görüşüne aykırı olduklarını bilirlermiş gibi. Buradaysa çiçekler her yerdeydi. Halı gibi uzanan geniş arazilerde minik minik çiçekler büyümüştü. Ağaçlardan pembe pembe iri tomurcuklar sarkıyordu. Üzüm salkımları gibi çiçekler birbirinin üzerinde büyüyüp kümeler oluşturmuştu. Yabani otların bile çiçekleri vardı. Eğer askerler çiçekleri böyle düşmanca süzmüyor olsaydı Siri birazını toplamak için neler vermezdi.

Ben bile bu kadar tedirgin olduysam, diye fark etti, *askerler kim bilir ne hâldedir?* Üstelik ailesinden ve arkadaşlarından uzaklara gönderilen sadece Siri değildi. Askerlerin evlerine geri dönmesine ne zaman izin verileceği belirsizdi. Aniden Siri şu genç askere patladığı için kendini daha bile suçlu hissetti.

Oraya vardığımda onları geri yollarım, diye düşündü. Derken saçları bir anda bembeyaz oldu. Askerleri geri yollamak demek, Cansızlar, Uyandıranlar ve paganlarla dolu bir kentte tek başına kalmak demekti.

Öte yandan yirmi askerin ona ne faydası olacaktı ki? Birilerinin evine dönebilmesi hiç yoktan iyiydi.

* * *

"Mutlu olman gerekmez mi?" dedi Fafen. "Artık bir zorbayla evlenmek zorunda değilsin sonuçta."

Vivenna koyu renk bir meyveyi sepetine attı ve başka bir çalıya yöneldi. Fafen da yanında meyve topluyordu. Keşişlerin beyaz cübbesini giymiş, saçları tamamen kazınmıştı. Neredeyse her yönden ortanca kardeşti: boyu Siri ile Vivenna'nın arasında bir yerdeydi ve Vivenna kadar nizama uygun olmamakla birlikte Siri kadar nizamsız da değildi. Her ikisinden de biraz daha kıvrımlı vücudu kentteki pek çok genç erkeğin gönlünü çelmişti. Fakat onunla evlenmek isterlerse kendilerinin de keşiş olmak zorunda kalacakları gerçeği uzak durmalarına sebep oluyordu. Fafen erkeklerin beğenisini fark ettiyse bile bunu hiçbir zaman açığa vurmamıştı. Onuncu doğum gününden hemen önce keşiş olmaya karar vermişti ve babaları da bu kararı tüm kalbiyle desteklemişti. Geleneklere göre tüm soylu ya da zengin aileler manastıra bir kişi göndermekle yükümlüydü. Kendi kanından biri için bile olsa bencillik etmek Beş Vizyona aykırıydı.

İki kız kardeş, Fafen'ın daha sonra ihtiyacı olanlara dağıtacağı meyveleri toplamaya devam etti. Fafen'ın parmakları yaptığı iş yüzünden hafifçe

mora boyanmıştı. Vivenna eldivenliydi. Ellerinde bu kadar renk olması yakışık almazdı.

"Gerçekten," dedi Fafen, "bence çok garip davranıyorsun. Sanki gidip o Cansız canavarla evlenmek *istiyormuşsun* gibi davranıyorsun."

"O Cansız değil," dedi Vivenna. "Susebron bir Dönmüş. İkisi arasında çok büyük fark var."

"Evet, ama sonuçta sahte tanrı. Hem herkes onun ne kadar korkunç bir yaratık olduğunu biliyor."

"Yine de onunla evlenmek benim *görevimdi*. Beni ben yapan bu, Fafen. Bu olmadan ben bir hiçim."

"Saçmalama," dedi Fafen. "Şimdi Ridger'ın yerine tahtın varisi sen oldun."

Bu tüm düzeni daha da altüst ediyor, diye düşündü Vivenna. *Onun görevini hangi hakla elinden alırım?*

Fakat bu konuyu uzatmadı. Yeterince uzun süredir aynı fikri savunuyordu ve buna daha fazla devam etmesi yakışık almazdı. Doğru olanı yapma zorunluluğu... Vivenna'nın daha önce doğru olanı yapmaktan, bir prensese yakışacak şekilde davranmaktan böylesine bunaldığı çok enderdi. Ama son günlerde duyguları daha ziyade... yakışıksızdı.

"Peki ya Siri?" derken buldu kendini. "Bunun ona olmasından mutlu musun peki?"

Fafen başını kaldırıp baktığında alnı kırışmıştı. Fafen'ın, doğrudan karşı karşıya kalmadıkça meseleleri her yönüyle enine boyuna düşünmekten kaçınmak gibi bir özelliği vardı. Vivenna böylesine direkt bir soru sorduğu için kendinden utandıysa da genelde Fafen'la başka türlüsü mümkün değildi.

"Bunda haklısın," dedi Fafen. "Niye *illa* birinin gönderilmesi gerektiğini anlamıyorum."

"Antlaşma böyle," dedi Vivenna. "Neticede halkımızı bu antlaşma koruyor."

"Halkımızı Austre koruyor," dedi Fafen başka bir çalıya geçerken.

Siri'yi de koruyacak mı? diye düşündü Vivenna. Zavallı, masum, şımarık Siri'yi. Siri kendini kontrol etmeyi hiçbir zaman öğrenememişti. Hallandren'de Tanrılar Katı'nda onu çiğ çiğ yerlerdi. Siri siyasetten, yalanlardan, yüze gülüp arkadan iş çevirmekten anlamazdı. Dahası Hallandren'in bir sonraki Tanrı Kral'ını karnında taşımak zorundaydı. Bu açıkçası Vivenna'nın yerine getirmeyi en hevesle beklediği görev değildi.

Çok büyük bir fedakârlıktı. Ama halkının güvenliği için *Vivenna'nın* katlandığı bir fedakârlık olacaktı.

Bu düşünceler Vivenna'nın beynini kemirmeye devam ederken nihayet meyve toplamayı bitirip yamaçtan inerek kentin yolunu tuttular. Tüm keşişler gibi Fafen'ın yaptığı her iş insanların iyiliğine adanmıştı. Kendi yapamayacak durumda olanlar için sürüleri güdüyor, yiyecek topluyor ve evleri temizliyordu.

Vivenna'nın artık kendine ait bir görevi olmadığından amaçsız kalakalmıştı. Ama sonra düşününce, hâlâ ona ihtiyacı olan biri olduğunu fark etti. Bir hafta önce, yaşlı gözlerle ve korku içinde ablasına ümitsizce bakarak yola çıkan kız kardeşinin ona ihtiyacı vardı.

Babası ne derse desin Idris'in Vivenna'ya ihtiyacı yoktu. Burada kimseye bir faydası dokunmuyordu. Oysa Hallandren'in insanlarını, kültürünü, toplum yapısını biliyordu. Ve kente inen yolda Fafen'ı takip ederken Vivenna'nın kafasında yavaş yavaş bir fikir şekillenmeye başladı.

Neresinden bakarsan bak, hiç yakışık almayacak bir fikir.

3

Işıktını öldüğünü hatırlamıyordu.

Fakat rahipler ölümünün son derece ilham verici olduğunu söylüyordu. Soylu. Haşmetli. Destansı. İnsanın mevcudiyetinin en yüce erdemlerine örnek teşkil edecek bir ölümle ölmeyenler Dönemezdi. Zaten Alaimisema'nın bir Dönmüşü geri göndermesinin sebebi de buydu: hâlâ hayatta olan insanlara örnek olması ve tanrılık yapması.

Her tanrı bir şeyi temsil ediyordu. Destansı ölümleriyle bağlantılı bir ideali. Işıktını olağanüstü bir cesaret sergileyerek ölmüştü. Ya da rahipler öyle söylüyordu en azından. Işıktını, tanrı olmadan önceki yaşamına dair hiçbir şey hatırlamadığı gibi bu olayı da hatırlamıyordu.

Daha fazla uyuyamayacağını anlayınca yavaşça inledi. Kendini güçsüz hissetse de doğrulup heybetli yatağında oturdu. Zihninde birtakım görüntüler ve hatıralar cirit atıyordu. Başını iki yana sallayıp uyku sersemliğinden sıyrılmaya çalıştı.

Hizmetkârlar tanrılarının ihtiyaçlarını karşılamak için sessizce odaya doluştu. Işıktını en genç ilahlardan biriydi; sadece beş yıl önce Dönmüştü. Tanrılar Katı'nda iki düzine kadar ilah vardı ve birçoğu Işıktını'dan çok daha önemli ve politik olarak daha donanımlıydı. Hepsinin üstünde de Hallandren'in Tanrı Kralı Susebron geliyordu.

Genç olabilirdi ama kendisine muazzam bir saray tahsis edilmişti. Parlak kırmızılara ve altın rengine boyanmış ipeklerle kaplı bir odada uyuyordu. Sarayındaki onlarca salon onun zevkine göre dekore edilip döşenmişti. İhtiyaçlarını yüzlerce hizmetkâr ve rahip görüyordu; ihtiyaçlarının görülmesini istese de istemese de.

Tüm bunlar, diye düşündü ayağa kalkarken, *doğru dürüst ölmeyi beceremediğim için*. Ayağa kalkmak hafiften başının dönmesine sebep

oldu. Bugün onun ziyafet günüydü. Yiyene kadar gücü yerine gelmeyecekti.

Hizmetkârlar ellerinde kırmızı ve altın sarısı cübbelerle ona doğru yaklaştı. Aurasına girdikleri anda her bir hizmetkâr –tenleri, saçları ve kıyafetleri– adeta bir renk patlamasına uğruyordu. Bu doygun ve parlak renkler hiçbir boyanın asla yaratamayacağı kadar göz kamaştırıcıydı. Bunun sebebi Işıktını'nın özündeki BiyoKromaydı: Binlerce insana yetecek kadar Nefesi vardı. Gerçi o bunu pek değerli bir şey olarak görmüyordu. Sonuçta bunu nesneleri ya da cesetleri hareket ettirmekte kullanamıyordu. O bir tanrıydı, Uyandıran değil. İlahi Nefesini kimseye aktaramaz hatta ödünç bile veremezdi.

Yok, aslında aktarabilirdi. Ama sadece bir kereliğine. Ve bu onu öldürürdü.

Hizmetkârlar görevlerine devam edip onu muhteşem kıyafetlerle donattı. Işıktını odadaki herkesten en az bir buçuk kafa uzundu. Ayrıca geniş omuzları ve hiçbir şey yapmadan ne kadar çok zaman geçirdiği düşünülürse hiç de hak etmediği kaslı bir vücudu vardı.

"İyi uyudunuz mu, Efendimiz?" diye sordu bir ses.

Işıktını o tarafa döndü. Llarimar. Başrahibi gözlükleri ve ölçülü tavırlarıyla uzun boylu ve şişman bir adamdı. Elleri, kırmızı ve altın rengi cübbesinin geniş kollarının altında neredeyse görünmüyordu ve kollarının arasında kalın bir defter taşıyordu. Işıktını'nın aurasına girdiği anda hem cübbenin hem de defterin renkleri daha bir parladı.

"Olağanüstü bir uykuydu, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını esneyerek. "Her zamanki gibi kâbuslarla ve anlaşılmaz rüyalarla dolu bir geceydi. Korkunç dinlendirici."

Rahip bir kaşını kaldırdı. "Telaşe Nazırı?"

"Hı hı," dedi Işıktını. "Sana bir lakap takmaya karar verdim. Artık sana böyle diyeceğim. Oradan oraya telaşla seğirtip durmana, her şeye burnunu sokmana uyuyor gibi geldi."

"Onur duydum, Efendimiz," dedi Işıktını bir koltuğa yerleşirken.

Renkler aşkına, diye düşündü Işıktını. *Bu adam hiç mi bir şeye bozulmaz?*

Llarimar defterini açtı. "Başlayalım mı?"

"Mecburen," dedi Işıktını. Bu arada hizmetkârlar kuşakları bağlamayı, kopçaları takmayı ve ipek kumaşları düzeltmeyi bitirmişti. Eğilerek selam verip odanın bir kenarına çekildiler.

Llarimar tüy kalemini kaldırdı. "Eveet, başlayalım o zaman, rüyalarınızdan ne hatırlıyorsunuz?"

"Ah, bilirsin işte." Işıktını divanlardan birine uzandı. "Önemli şeyler değil."

Llarimar hoşnutsuz bir şekilde dudaklarını büzdü. Bu arada ellerinde tepsi tepsi yemeklerle başka hizmetkârlar odaya girmeye başlamıştı. Sıradan insan yemekleri getiriyorlardı. Bir Dönmüş olarak Işıktını'nın bunları yemeye aslında ihtiyacı yoktu. Ona güç kuvvet veremez ya da yorgunluğunu geçiremezlerdi. Sadece haz içindi. Kısa süre sonra çok daha... ilahi bir şeyle ziyafet çekecekti. Ve bu ona bir hafta daha yaşama gücü verecekti.

"Lütfen rüyalarınızı hatırlamaya çalışın, Efendimiz," dedi Llarimar kibar ama bir o kadar kararlı bir tonla. "Size ne kadar önemsiz görünürse görünsün."

Işıktını içini çekerek tavana baktı. Tavan fresklerle süslüydü. Bu tavandaki freskte, taş duvarlarla çevrili üç arazi tasvir edilmişti. Ondan öncekilerden birine ait görülerden biriydi. Işıktını gözlerini yumup konsantre olmaya çalıştı. "Ben... bir kumsalda yürüyordum," dedi. "Bir gemi beni almadan açılmıştı. Nereye gittiğini bilmiyorum."

Llarimar'ın kalemi kâğıt üzerinde hızla hareket etmeye başladı. Bu minik anıda tonlarca gizli sembol buluyordu muhtemelen. "Renkli miydi?" diye sordu rahip.

"Geminin yelkeni kırmızıydı," dedi Işıktını. "Kum elbette kum rengiydi ve ağaçlar da yeşildi. Neden bilmem ama okyanusun suyu da sanki gemi gibi kırmızıydı diye hatırlıyorum."

Llarimar telaşla not aldı. Işıktını renkleri hatırladığında hep böyle heyecanlanırdı.

Işıktını gözlerini açıp yine tavandaki parlak renkli arazilere baktı. Bir hizmetkârın elindeki tabaktan dalgın bir şekilde bir kiraz aldı.

Rüyalarını neden insanlardan gizleyecekti ki? Kehanet gücüne sahip olması fikrini çok saçma bulsa da hâlinden şikâyet etmeye hakkı yoktu. Çok şanslı olduğu muhakkaktı. Tanrısal bir BiyoKromatik aurası, tüm erkeklerin imreneceği bir fiziği ve on krala yetecek kadar lüks içinde bir hayatı vardı. Dünya üzerindeki bunca insan arasında huysuzluk etmeye hakkı olan belki de en son kişiydi.

Öte yandan... dünya üzerindeki tüm tanrılar arasında kendi dinine inanmayan belki de tek tanrıydı.

"Başka bir şey var mıydı, Efendimiz?" diye sordu Llarimar başını defterden kaldırıp.

"Sen de oradaydın, Telaşe Nazırı."

Llarimar duraksadı, rengi hafiften soldu. "Ben... mi?"

Işıktını başını salladı. "Beni sürekli rahatsız ettiğin ve sefahat âlemimden alıkoyduğun için özür diledin. Sonra bana kocaman bir şişe şarap getirdin ve dans ettin. Kolay kolay akıldan çıkmayacak bir sahneydi."

Llarimar dümdüz ona bakmakla yetindi.

Işıktını içini çekti. "Hayır, başka bir şey yoktu. Sadece gemi. O da gözden kaybolmak üzereydi zaten."

Llarimar başını sallayıp kalktı ve hizmetkârları elinin bir hareketiyle kışkışladı. Gerçi hizmetkârlar olur ya tanrıları ister diye ellerinde cevizler, meyveler ve şarap dolu tepsilerle odanın bir köşesinde dikilmeye devam etti.

"O zaman kalkalım mı, Efendimiz?" diye sordu Llarimar.

Işıktını iç geçirip kalktı. Öyle yorgundu ki. Hizmetkârlardan biri, otururken çözülen bir kopçayı yeniden iliklemek için koşup geldi.

Işıktını, Llarimar'ın yanında yürümeye başladı. Rahibe en az otuz santim tepeden bakıyordu. Fakat saraydaki tüm mobilyalar ve kapılar onun cüssesine göre yapıldığından mekânda Işıktını değil, hizmetkârlarla rahip garip kaçıyordu. Hiç koridor kullanmadan bir odadan diğerine geçerek ilerlediler. Koridorlar hizmetkârlar içindi ve binanın dış tarafında dörtgen oluşturacak şekilde uzanıyorlardı. Işıktını kuzeydeki ülkelerden gelen yumuşacık halılara basarak, İç Deniz'in öteki kıyısından gelen en kaliteli çömleklerin yanından geçerek yürüdü. Her odaya Hallandren'in en yetenekli sanatçılarının elinden çıkma tablolar ve zarif şiir kaligrafileri asılmıştı.

Sarayın merkezinde, Işıktını'nın standart kırmızı ve altın rengi dekorasyonuna uymayan, kare şeklinde küçük bir oda vardı. Burası daha koyu renklerde –koyu maviler, koyu yeşiller ve kan kırmızısı– parlak şeritlerle bezenmişti. Her biri, en aşağı Üçüncü Tekâmüle erişmiş bir kişi tarafından ayırt edilebilecek doğru tonlarda hakiki renklerdi.

Işıktını odaya girdiğinde renkler canlanarak ışıdı. Daha parlak, daha yoğun hâle gelseler de yine koyu kaldılar. Bordo daha bir hakiki bordo, lacivert daha güçlü bir lacivert oldu. Koyu ama daha parlak; sadece Nefesin sebep olabileceği türden bir kontrast.

Odanın ortasında bir çocuk duruyordu.

Niye hep bir çocuk olmak zorunda? diye düşündü Işıktını.

Llarimar ve hizmetkârlar durup bekledi. Işıktını öne çıktı. Küçük kız, kırmızı ve altın rengi cübbeleri içinde kenarda dikilen rahiplere baktı. Rahipler cesaret verircesine başını salladı. Küçük kız bariz bir tedirginlikle yeniden Işıktını'ya döndü.

"Tamam," dedi Işıktını sesinin teşvik edici çıkması için gayret göstererek. "Korkacak bir şey yok."

Kız yine de baştan aşağı titredi.

Llarimar'ın ona verdiği vaazlar (gerçi Llarimar vaaz olmadıklarında ısrarcıydı çünkü kimse tanrılara vaaz veremezdi) birbiri ardına Işıktını'nın zihnine üşüştü. Hallandren'in Dönmüş tanrılarından korkmak için bir sebep yoktu. Tanrılar onlar için büyük bir lütuftu. Onlara liderlik ediyor, bilgeliklerini paylaşıyor ve görüleriyle gelecekten haber veriyorlardı. Ve varlıklarını sürdürmek için tek bir şeye ihtiyaçları vardı.

Nefes.

Işıktını tereddüt etti ama hâlsizliği doruğa ulaşmıştı. Başı dönüyordu. İçinden sessizce kendine küfredip tek dizinin üstüne çözdü ve kızın yüzünü kocaman ellerinin arasına aldı. Kız ağlamaya başladıysa da ona öğretilen kelimeleri açık ve net bir şekilde söyledi: "Hayatım hayatına. Nefesim Nefesin olsun."

Kızın Nefesi dışarı aktı. Işıktını'nın kolu boyunca (mutlaka dokunmak gerekiyordu) havada kabararak ilerledi ve Işıktını onu içine çekti. Hâlsizliği anında geçiverdi, baş dönmesi kayboldu. İkisi de yerini zinde bir berraklığa bıraktı. Kendini dinçleşmiş, yeniden hayat bulmuş, *canlı* hissediyordu.

Kızınsa rengi soldu. Dudaklarındaki ve gözlerindeki renk yavaşça çekildi. Kahverengi saçları ışıltısını yitirdi, yanakları soldu.

Önemli bir şey değil, diye düşündü Işıktını. Çoğu insan Nefeslerini kaybettiklerinin farkında bile olmadıklarını söylüyor. Eksiksiz bir hayat yaşayacak. Mutlu bir hayat. Ailesi onun bu fedakârlığı için ödüllendirilecek.

Ve Işıktını da bir hafta daha yaşayacaktı. Beslendiği Nefesle aurası daha güçlü hâle gelmemişti; Dönmüşler ile Uyandıranlar arasındaki bir diğer fark da buydu. Uyandıranlar bu yüzden bazen ikinci derece görülür, Dönmüşlerin insan yapımı taklidi muamelesi görürlerdi.

Her hafta yeni bir Nefes almazsa Işıktını ölürdü. Hallandren'in dışında pek çok Dönmüş sadece sekiz gün hayatta kalabiliyordu. Dönmüşler her hafta bir Nefes bağışlandığı sürece yaşamaya devam eder, hiç yaşlanmaz ve geceleri geleceği gösterdiği varsayılan görüler görürlerdi. Tanrılar Katı bu

yüzden tanrıların yaşadığı, korunduğu ve -en önemlisi- beslendiği saraylarla doluydu.

Rahipler küçük kızı odadan çıkarmak için atıldı. *Kız için önemli bir şey değil*, dedi Işıktını yine kendine. *Hiçbir önemi yok...*

Kızla bir an göz göze geldiler ve Işıktını onun gözlerindeki ışığın da sönmüş olduğunu gördü. Küçük kız Donuk olmuştu. Mat ya da Solmuş Kişi. Nefesi olmayan biri. Nefesi bir daha asla geri gelmeyecekti. Rahipler kızı odadan çıkardı.

Işıktını, Llarimar'a döndü. İçini dolduran ani enerji yüzünden kendini suçlu hissediyordu. "Evet," dedi. "Hadi gidip Sunulara bakalım."

Llarimar gözlüklerinin ardında bir kaşını kaldırdı. "Aniden pek iyiliksever oldunuz."

Karşılığında benim de bir şey vermem gerekiyor, diye düşündü Işıktını. İşe yaramaz bir şey bile olsa.

Yine kırmızı ve altın rengi odalardan geçtiler. Odaların çoğu, dört duvarlarının dördünde de birer kapı bulunan tam bir kare şeklindeydi. Derken sarayın doğu tarafında uzun ince bir odaya girdiler. Burası, Hallandren'de çok nadiren görülen beyaz bir odaydı. Duvarlar tablolar ve şiirlerle doluydu. Hizmetkârlar dışarıda kaldı; Işıktını ilk tabloya doğru yürürken içerde ona sadece Llarimar eşlik etti.

"Evet?" diye sordu Llarimar.

Dalları aşağı doğru sarkan palmiyeler ve rengârenk çiçeklerle bir orman resmiydi. Bunlardan bazıları Tanrılar Katı'nın bahçelerinde de vardı, Işıktını palmiyeleri bu yüzden tanımıştı. Yoksa hayatında hiç orman görmemişti. En azından bu enkarnasyonunda.

"Resim güzel," dedi Işıktını. "Ama çok da bayılmadım. Bana dışarıyı düşündürüyor. Keşke ben de oralara gidebilseydim."

Llarimar ona şaşkın bir bakış attı.

"Ne?" dedi Işıktını. "Tanrılar Katı bazen sıkıcı olabiliyor."

"Ama ormanda şarap bulunmaz, Efendimiz."

"Kendim yapabilirim. Fermente ederim... Ne bulursam artık."

"Evet, elbette," dedi Llarimar. Ardından odanın dışındaki yardımcılarından birine başıyla işaret etti. Diğer rahip, Işıktını'nın resimle ilgili söylediklerini not etti. Krallığın bir yerlerinden biri Işıktını'nın hayır duasını almak için bu hediyeyi göndermişti. Muhtemelen cesaretle ilgili bir konuydu; belki evlenme teklif edecekti ya da belki riskli bir iş anlaşması imzalamak üzere olan bir tüccardı. Rahipler, Işıktını'nın resimle ilgili sözlerini

yorumlayıp Işıktını'nın ağzından çıkan sözlerden hareketle o kişiye olumlu ya da olumsuz bir kehanette bulunacaklardı. Her koşulda, tanrıya bir tablo gönderme ameli o kişiye bir ölçüde iyi şans getirecekti.

Öyle düşünülüyordu.

Işıktını tablodan uzaklaştı. Rahiplerden biri hemen koşup resmi kaldırdı.

Tabloyu gönderen kişi çok büyük ihtimalle resmi kendi yapmamış, birine vekâlet vermişti. Resim ne kadar iyiyse tanrılardan iyi bir tepki alma ihtimali o kadar yüksekti. Görünen oydu ki insanların geleceği bir sanatçıya ne kadar para ödeyebildiklerine bağlıydı.

Böyle alaycı olmamalıyım, diye düşündü Işıktını. *Bu sistem olmasaydı beş yıl önce ölmüş olacaktım.*

Beş yıl önce zaten ölmüştü ama onu neyin öldürdüğünü hâlâ bilmiyordu. Gerçekten kahramanca bir ölüm müydü? Belki de önceki hayatından bahsedilmesinin yasak olmasının sebebi, Yiğit Işıktını'nın aslında mide spazmından öldüğünü kimsenin öğrenmesini istememeleriydi.

Yardımcı rahip elinde orman resmiyle gözden kayboldu. Resim yakılacaktı.

Bu sunular hayır duası alınmak istenen belli bir tanrı için yapılır ve bunları sadece o ve birkaç rahip görebilirdi. Işıktını duvardaki bir sonraki esere yürüdü. Bu bir hattat tarafından yazılmış bir şiirdi. Işıktını yaklaştığında renkli noktalar parlaklaştı. Hallandren'in sanatkâr yazısı, biçimlere değil renklere dayanan özel bir yazıydı. Her renkli nokta, Hallandren dilinde başka bir sesi temsil ediyordu. Her biri farklı renkte nokta çiftleriyle birleştiğinde, renk körlerinin kâbusu bir alfabe ortaya çıkıyordu.

Hallandren'de hiç kimse kolay kolay böyle bir rahatsızlığı olduğunu itiraf etmezdi. Işıktını öyle duymuştu en azından. Rahipler, tanrılarının sürekli dış dünyadan bahsettiğini biliyor muydu acaba?

Şiir pek başarılı değildi, çok belli ki bir köylü tarafından yazılıp daha sonra bir hattat tarafından para karşılığında sanatkâr yazısına çevrilmişti. Gerçek şairler çok daha süslü semboller, renk değiştiren dizeler ya da resimlere dönüşen rengârenk kabartmalar kullanırdı. Anlamını yitirmeden şekil değiştiren sembollerle pek çok oyun yapılabilirdi.

Renkleri doğru kullanmak incelikli bir sanattı ve bunda mükemmelleşmek için Üçüncü Tekâmüle ermiş olmak ya da daha ötesi gerekirdi. Tıpkı İkinci Tekâmülün bir rengin yoğunluğunu anlamayı sağlaması gibi bu da tonları ayırt etme yeteneği kazanılan Nefes aşamasıydı.

Dönmüşler Beşinci Tekâmüldeydi. Işıktını'nın, renklerin ve seslerin tüm nüanslarını anında fark etme yeteneğinden mahrum bir hayatın nasıl olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisi hakiki kırmızıyı, içine bir zerre olsun beyaz boya karışmış kırmızıdan anında ayırt edebilirdi.

Köylünün şiirine elinden geldiğince iyi yorum yaptı. Aslında Sunulara bakarken genelde dürüst olmaya çalışırdı. Kendini öyle yapmak zorunda hissediyordu. Bu görev her nedense ciddiye aldığı pek az şeyden biriydi.

Böylece duvar boyunca ilerlediler ve Işıktını resimlerle şiirlere yorum yapmaya devam etti. Bugün duvar bariz bir şekilde her zamankinden daha doluydu. Bilmediği bir bayram ya da kutlama falan mı vardı? Duvarın sonuna geldiklerinde, küçük kızın Nefesiyle beslenen bedeni hâlâ güçlü ve dinç olmakla birlikte Işıktını artık eserlere bakmaktan yorulmuştu.

Son resmin önünde durdu. Soyut bir çalışmaydı. Bu stil her geçen gün biraz daha yaygınlaşıyordu; özellikle de Işıktını geçmişte soyut eserlere iyi yorumlar yaptığı için ona gönderilen resimlerde soyut çalışmaların sayısı giderek artıyordu. Sırf bu yüzden az kalsın son resme kötü bir yorum yapacaktı. Rahiplerin onu neyin memnun edeceği hakkında tahmin yürütmesini engellemek lazımdı ya da diğer bazı tanrılar böyle söylüyordu en azından. Işıktını çoğu tanrının Sunulara işlerine geldiği gibi yorum yaptığını, kasten şifreli anlamlar eklediklerini fark etmişti.

Onun böyle numaralar çevirmeye sabrı yoktu, özellikle de herkesin ondan tek beklentisi gerçekten dürüst olmasıyken. Son resme de hakkıyla zaman ayırdı. Tuval bezi boyayla kalınlaşmış, her bir milimi fırçanın büyük ve kalın darbeleriyle renklenmişti. Baskın renk kızıla yakın bir koyu kırmızıydı; Işıktını bakar bakmaz kırmızı-mavi karışımına az miktarda siyah eklendiğini anladı.

Renklerin sınırları çakışıyor, üst üste biniyordu. Neredeyse birlikte ileri gidiyorlarmış gibi. Sanki... dalgalar gibi. Işıktını'nın alnı kırıştı. Eğer doğru bakarsa deniz gibi görünüyordu. Ve şu ortadaki şey de bir gemi olabilir miydi?

Rüyasından belli belirsiz görüntüler tekrar zihnine üşüştü. Kırmızı bir deniz. Uzaklaşan bir gemi.

Bunları ben hayal ediyorum, dedi kendine. "Renk güzel," dedi. "Desenler hoş. Bana huzur verdi. Gerçi içinde bir parça gerilim de yok değil. Beğendim."

Llarimar bu tepkiden hoşnut görünüyordu. Biraz ilerde bekleyen rahibe başıyla işaret etti, adam yine Işıktını'nın söylediklerini kaydetti.

"Evet," dedi Işıktını. "Hepsi bu kadar sanırım."

"Evet, Efendimiz."

Bir görevim daha kaldı, diye düşündü Işıktını. Artık Sunular bittiğine göre günlük görevlerinden sonuncu ve en az cazip olanına sıra gelmişti. Ricacılar. Daha önemli aktivitelere, örneğin şöyle güzel bir öğle uykusu çekmeye geçmeden önce bunu da atlatması gerekiyordu.

Fakat Llarimar ricacıların kabul salonuna doğru gitmeye yeltenmedi. Bunun yerine yardımcısını bir el hareketiyle savdı ve ardından elindeki dosyadaki kâğıtları gözden geçirmeye başladı.

"Eee?" diye sordu Işıktını.

"Eee ne, Efendimiz?"

"Ricacılar?"

Llarimar kafasını iki yana salladı. "Bugün ricacıları dinlemeyeceksiniz, Efendimiz. Hatırlamıyor musunuz?"

"Hayır. Böyle şeyleri bana hatırlatmak için *sen* varsın ya."

"Eh, bu durumda," dedi Llarimar bir sayfa daha çevirerek, "bugün ricacıları dinlemeyeceğinizi resmen hatırlatmış olayım. Rahiplerinizin bugün başka bir işleri var."

"Öyle mi?" dedi Işıktını. "Ne işleri var?"

"Avluda dizlerinin üstünde bekliyorlar, Efendimiz. Bugün yeni kraliçe geliyor."

Işıktını kalakaldı. *Siyasete biraz daha önem vermem lazım gerçekten.*

"Bugün müydü o?"

"Evet, Efendimiz. Hükümdarımız Tanrı Kral bugün evleniyor."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Kraliçe gelir gelmez, Efendimiz."

Vay canına, diye düşündü Işıktını. *Susebron'un bir karısı olacak.* Dönmüşler arasında sadece Tanrı Kral'ın evlenmesine izin vardı. Yaşayan bir insan olarak tek bir nefes bile almamış olan Tanrı Kral dışında Dönmüşlerin çocuğu olmuyordu. Bu ayrım Işıktını'ya hep bir parça tuhaf gelmişti.

"Efendimiz," dedi Llarimar. "Kraliçeyi karşılarken birliklerimizi şehrin dışına konumlandırmak için bir Cansız Komutuna ihtiyacımız var."

Işıktını bir kaşını kaldırdı. "Niye? Kraliçeye saldırmayı mı planlıyoruz?"

Llarimar ona dik dik bakmakla yetindi.

Işıktını kıkırdadı. "*Ham meyve*," dedi sonra ve başka birinin şehrin Cansızlarını kontrol etmesini sağlayacak olan Komut kalıplarından birini verdi. Bu elbette temel Komut değildi. Llarimar'a verdiği kalıp, Cansızları sadece

barış ortamında kontrol etmekte kullanılabilirdi ve ilk dile getirilmesinin ardından bir gün içinde etkisini yitirecekti. Işıktını sık sık, Cansızları kontrol etmekte kullanılan dolambaçlı Komutlar sisteminin lüzumsuz derecede karmaşık olduğunu düşünürdü. Öte yandan, Cansız Komutlarına sahip dört tanrıdan biri olmanın onu belli zamanlarda çok önemli kıldığını inkâr edemezdi.

Rahipler bir köşede sessizce hazırlıklardan bahsediyordu. Işıktını, Susebron'u ve yaklaşan düğünü düşünmeye devam ederek bekledi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapının kenarına yaslanmıştı.

"Telaşe Nazırı?" diye seslendi.

"Evet, Efendimiz?"

"Benim karım var mıydı? Yani ölmeden önce."

Llarimar tereddüt etti. "Dönmeden önceki hayatından bahsedemeyeceğimi biliyorsun, Işıktını. Geçmişini bilmen kimseye bir fayda sağlamaz."

Işıktını başını duvara yaslayıp tavana baktı.

"Ben... bazen bir yüz hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Çok güzel, genç bir yüz. Belki o olabilir diye düşündüm."

Rahipler sustu.

"Çok güzel kahverengi saçlar," dedi Işıktını. "Yedinci armoniden üç ton koyu kırmızı, çok güzel dudaklar. Bronz bir ten."

Rahiplerden biri koşup kırmızı defteri getirdi ve Llarimar hızla yazmaya koyuldu. Bu kez araya girip Işıktını'ya sorular sormuyor, ağzından çıkanları not ediyordu sadece.

Işıktını sustu; adamlara ve kâğıdın üzerinde hışırdayan kalemlere arkasını döndü. *Ne önemi var ki?* diye düşündü. O *hayat bitti. Onun yerine tanrı oldum. Dinin kendisine dair düşüncelerim bir yana, sağladığı avantajlar az buz değil.*

Yürümeye başladı. Her ihtiyacını anında görmek için peşinden ayrılmayan hizmetkârlar ve alt düzey rahipler de onu takip etti. Sunular hâlledilmiş, rüyaları kaydedilmişti, ricacılar bugün yoktu... Işıktını artık dilediğini yapmakta serbestti.

Yatak odasına dönmedi. Bunun yerine sarayının önündeki bahçeye çıktı ve kameriyenin kurulmasını işaret etti.

Madem bugün yeni kraliçe geliyordu, onu şöyle güzelce bir görmek istiyordu.

4

Siri'nin arabası Hallandren'in başkenti T'Telir'in dışında durdu. Pencereden dışarı baktı ve acayip ürkütücü bir şey fark etti. Onun halkı gösteriş yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çiçekler gösterişli değildi. Bir arabayı koruması için on asker görevlendirmek gösteriş yapmak demek değildi. İnsan içinde duygu patlaması yaşamanın da dikkat çekmeye çalışmakla bir alakası yoktu.

Parlak mavi ve sarı üniformaları içinde, mükemmel bir hizayla dizilmiş kırk bin asker ve mavi püsküllleri rüzgârda dalgalanan dimdik mızraklar... İşte bu gösterişti. Devasa atları üzerinde çift sıra süvari birliğindeki askerler gibi atların da güneşin altında ışıl ışıl parlayan altın rengi kumaşlarla donatılması... İşte bu gösterişti. Bu kocaman şehir, düşüncesi bile Siri'nin aklına durgunluk veren bu büyüklük; bakışlarını kendi üzerine çekmek için yarışan tüm bu kubbeler ve kuleler ve rengârenk boyanmış duvarlar... İşte bu gösterişti.

Siri buna hazırlıklı olduğunu sanıyordu. T'Telir'e gelirken yolda başka şehirlerden geçmişlerdi. Boyanmış evler, parlak renkler ve desenler görmüştü. Hanlarda yumuşak yataklarda uyumuştu. Onu hapşırtan baharatlarla yapılmış yemekler yemişti.

Yine de T'Telir'deki karşılamaya hazır değildi. Hiç hazır değildi.

Renklerin Tanrısı aşkına... diye düşündü.

Siri'nin askerleri, hep birlikte arabanın içine doluşup bu ürkütücü manzaradan saklanmak ister gibi iyice arabaya yanaşmıştı. T'Telir, büyük ama etrafı karalarla çevrili bir su kütlesi olan Parlak Deniz'in kıyısına kurulmuştu. Siri uzakta denizi görebiliyordu; yüzeyinden yansıyan güneş ışıklarıyla tam da adına yakışır şekilde pırıl pırıldı.

Mavi ve gümüş rengi kıyafetler içinde bir atlı, Siri'nin arabasına yanaştı.

Kat kat cübbesi, Idris'teki keşişlerin giydikleri gibi basit değildi. Kocaman, sivri omuzlarıyla zırh gibi görünüyordu. Adam cübbesiyle uyumlu bir de başlık takmıştı. Bu ve tüm o parlak renklerle kat kat cübbe birleşince iyice gözü korkan Siri'nin saçlarının rengi kaçtı, beyaza döndüler.

Adam eğildi. "Leydi Hazretleri Sisirinah," dedi adam kalın sesiyle. "Ben Treledees; Hallandren'in Dönmüş Tanrısı ve Kralı Ölümsüz Majesteleri Yüce Susebron'un başrahibi. Bu sembolik şeref kıtasının size Tanrılar Katı'na kadar eşlik etmesini kabul edin lütfen."

Sembolik? diye tekrarladı Siri içinden.

Rahip onun cevabını beklemeden atını çevirip şehre inen geniş yola yöneldi. Siri'nin arabası da, tereddütle ona eşlik eden askerlerle birlikte adamın peşinden hareket etti. Ormanın yerini şimdi yer yer palmiyeler almıştı. Siri toprağın bayağı bir kumla karışık olduğunu görünce şaşırdı. Derken, yolun iki yanında dizi dizi esas duruşta bekleyen askerler yüzünden artık manzarayı göremez oldu.

"Austre, Renklerin Tanrısı!" diye fısıldadı Siri'nin muhafızlarından biri. "Bunlar Cansız."

Siri'nin kestane rengine dönmeye başlayan saçları korkudan yine bembeyaz oldu. Muhafız haklıydı. Renkli üniformalarının altında Hallandren birlikleri soluk griydi. Gözleri, tenleri, hatta saçları; hepsinden renk çekilmiş, geriye sadece gri kalmıştı.

Ama bunlar Cansız olamaz! diye düşündü Siri. *Bunlar insana benziyor!*

Cansızları, kemiklerinden çürümüş etler dökülen iskeletimsi yaratıklar olarak hayal etmişti. Sonuçta bunlar vaktiyle ölmüş ve şuursuz askerler olarak hayata geri getirilmişlerdi. Oysa yanından geçtiği askerler gayet insana benziyordu. İnsandan bir farkları yoktu; sadece renksizdiler ve yüzlerinde kaskatı bir ifade vardı. Bir de olağan olmayan bir şekilde hareketsiz duruyorlardı. Ne bir kıpırdanma ne soluk alıp verme ne bir kas ya da kol bacak seğirmesi. Gözleri bile hareketsizdi. Gri tenleriyle de iyice heykel gibi görünüyorlardı.

Ve... Ve ben bunlardan biriyle mi evleneceğim? diye düşündü Siri. Hayır, Dönmüşler ile Cansızlar birbirinden farklıydı ve her ikisi de, Nefesini kaybetmiş Donuklardan farklıydı. Siri hayal meyal kendi kentlerinde de birinin Döndüğünü hatırlıyordu. On yıl kadar önceydi. Babası adamı görmeye gitmesine izin vermemişti. Fakat adamın onları hatırlamasa da ailesiyle konuştuğunu, iletişim kurduğunu duymuştu.

Adam bir hafta sonra yeniden ölmüştü.

Arabası nihayet dizi dizi Cansız taburlarını geride bıraktı. Şimdi önlerinde tüm azameti ve heybetiyle gözdağı verircesine şehir surları yükseliyordu. Buna rağmen fonksiyonelden ziyade sanatsal bir görüntüsü vardı. Duvarın en tepesi, dağların zirvesi gibi yarım daire şeklinde oyulmuştu ve kenarları altın rengi metalle kaplanmıştı. Kapının kendisi, her iki taraftan kıvrılıp bükülerek kemerli bir geçit oluşturan iki deniz yaratığı formundaydı. Siri süvariler eşliğinde kapıdan geçti. Neyse ki süvariler normal insandı.

Siri, Hallendren'i daima ölüler şehri olarak düşünmüştü. Bu fikri, gezginlerin anlattıklarına ve kışları ateşin başında yaşlı kadınlardan dinlediği hikâyelere dayanıyordu. Şehir surlarının kafataslarından yapıldığını, sonra uyduruk bir şekilde çirkin renklere boyandığını anlatırlardı. Bu yüzden şehirdeki binaların uyumsuz bir renk karmaşasına boyandığını hayal etmişti. Rezillik.

Yanılmıştı. Evet, T'Telir'de kibir her yerdeydi. Her şey tüm dikkati kendi üzerine çekmek ve gözlerini kamaştırmak için yarışır gibiydi. Siri'nin tüm hayatı boyunca gördüğünden çok daha fazla insan yolun iki yanında toplanmış, arabasının geçişini izliyordu. Eğer aralarında fakirler varsa bile hepsi canlı renklerde giyinmiş olduğundan Siri'nin onları ayırt etmesi mümkün değildi. Bazılarının kıyafetleri daha abartılıydı; bunlar muhtemelen tüccarlar olsa gerekti çünkü söylendiğine göre Hallandren'de tanrılar dışında bir soylu sınıfı yoktu. Öyle ya da böyle, en basit kıyafet bile neşeli bir ışıltıya sahipti.

Binaların çoğunun renkleri gerçekten de uyumsuzdu ama hiçbiri çirkin ya da özensiz değildi. Dükkânların vitrininden insanlara, her köşe başındaki devasa asker heykellerine kadar her şeyde ince bir ustalık ve estetik göze çarpıyordu. İnanılmaz, baş döndürücüydü. Tam bir cümbüş. Canlı, heyecanlı bir cümbüş. Siri'nin saçları çekingen bir sarıya dönmüştü. Yaklaşan baş ağrısının ilk emarelerine rağmen gülümsemeden edemedi.

Belki... Belki de babam bu yüzden beni göndermiştir, diye düşündü. İstediği kadar eğitim almış olsun Vivenna buraya asla uyum sağlayamazdı. Oysa ben hep renklerle daha fazla ilgiliydim.

Babası sağlam sezgileri olan iyi bir kraldı. Ya yirmi yıl boyunca Vivenna'yı bu görev için eğitip yetiştirdikten sonra Idris'e faydalı olacak doğru kişinin Vivenna olmadığı sonucuna vardıysa? Ya babası bu yüzden, tüm hayatları boyunca ilk kez Siri'yi Vivenna'ya tercih ettiyse?

Ama eğer bu doğruysa, o zaman benden ne yapmam bekleniyor? Idris halkının bir Hallandren saldırısından korktuğunu biliyordu ama babası sa-

vaşın yakın olduğuna inansa herhâlde kızlarından birini Hallandren'e göndermezdi. Belki de Siri'nin iki krallık arasındaki gerginliği yumuşatacağını umuyordu.

Bu ihtimal Siri'nin endişesini arttırdığıyla kaldı. Sorumluluk ona çok yabancı bir şeydi ve az buz tedirgin edici değildi. Babası halklarının kaderini onun ellerine bırakmıştı. Bundan kaçamaz, kurtulamaz, saklanamazdı.

Hele de kendi düğününden hiç kaçamazdı.

Yaklaşmakta olan şeyin korkusuyla saçı yine bembeyaz kesilirken ilgisini yeniden şehre çevirdi. Şehir öyle ilgi çekiciydi ki bunu yapmak hiç zor değildi. Çok büyüktü bir kere; tepelerin etrafına ve üzerine yorgun bir canavar gibi yayılmıştı. Araba şehrin güney kısmına doğru tırmanırken Siri binaların arasındaki boşluklardan Parlak Deniz'in şehre doğru sokularak bir koy oluşturduğunu görebildi. T'Telir bu koyun etrafında hilal şeklinde kıvrılıyordu. Yarım daire şeklinde denize kadar uzanan surlar böylece tüm şehri kapatmaya yetiyordu.

Şehir tıkış tıkış değildi. Bir sürü açık alan vardı: bahçeler ve pazarlar, boş geniş araziler. Caddelerin çoğunun iki yanına palmiyeler sıralanmıştı ve diğer yeşil bitkilere de bolca rastlanıyordu. Ayrıca denizden gelen serin esinti sayesinde hava Siri'nin beklediğinden daha ılıktı. Arabanın ilerlediği yol şehrin ortasındaki yüksek bir bölgeye, küçük bir platoya doğru çıkarıyordu. Bu küçük platonun da etrafı boydan boya yüksek duvarlarla çevriliydi. Siri şehrin içindeki şehrin kapılarının açılmasını giderek artan bir endişeyle izledi. Siri'nin arabası, askerler ve rahipler bu kapıdan içeri girdi.

Sıradan insanlar dışarıda kaldı.

Kapı açıldığında dışarıdakilerin içeriyi görmesini engellemek için içerde bir duvar daha vardı. Konvoyları sola dönüp bu duvarın etrafından dolanarak Hallendren Tanrılar Katı'nın çimlerle kaplı avlusuna girdi. Avlunun etrafını farklı renklere boyanmış onlarca devasa konut çevreliyordu. İleride en uçta, diğer binalardan daha yüksek siyah bir yapı vardı.

Etrafı duvarlarla çevrili avlu sessiz ve kıpırtısızdı. Siri, balkonlarda oturmuş, onun arabasının çimlerin üzerinde ilerlemesini izleyen karaltılar olduğunu gördü. Her sarayın önünde kadın ve erkekler diz çöküp yere kapanmışlardı. Üzerlerindeki kıyafetler, önünde durdukları binayla aynı renkteydi. Fakat Siri onlara pek bakamadı. Bunun yerine tedirgin bakışları önündeki büyük siyah yapıdaydı. Piramit şeklindeki bina, basamakları andıran devasa bloklardan oluşuyordu.

Siyah, diye düşündü Siri. *Renklerin kentinde siyah.* Saçları daha da be-

yazladı. Aniden daha dindar biri olmadığına pişman oldu. Austre'nin onun tüm o duygu patlamalarından hoşnut olduğuna şüpheliydi ve çoğu zaman Beş Vizyonu saymakta bile zorlanıyordu. Yine de halkının iyiliği için Austre onu korurdu, değil mi?

Konvoy, devasa üçgen binanın önünde durdu. Siri arabasının camından, binanın her an yıkılabilirmiş gibi görünmesine sebep olan en tepedeki eğimli kayalara ve çıkıntılara baktı. Siyah bloklar üzerine yuvarlanıp onu oracığa gömecekmiş gibi hissetti. Derken başrahip atıyla yine Siri'nin penceresine yaklaştı. Süvariler sessizce bekliyor, kocaman avluda sadece kıpırdanan atların ayak sürümeleri duyuluyordu.

"Geldik, Kanal," dedi adam. "Binaya girer girmez hazırlanıp kocana götürüleceksin."

"Kocam mı?" diye sordu Siri huzursuz bir şekilde. "Düğün töreni yapılmayacak mı?"

Rahip sırıttı. "Tanrı Kral'ın verdiği kararları bir törenle meşrulaştırmaya ihtiyacı yok. Seni ne zaman isterse o zaman karısı yapar."

Siri titredi. "Ben sadece belki onu görebilirim diye umuyordum. Şeyden önce... "

Rahip ona sert bir bakış attı. "Tanrı Kral senin kaprislerine katlanmaz, kadın. Ona dokunmana –tabii sadece *onun* takdiriyle– izin verileceği için herkesten daha şanslısın. Olmadığın bir şeymiş gibi davranmaya çalışma. Buraya geldin çünkü gelmeni o arzu etti ve şimdi de itaat edeceksin. Yoksa seni bir kenara atar ve yerine başka biri seçilir. Ve bu kanımca dağlardaki isyancı dostların için pek hayırlı olmaz."

Rahip atını çevirip binaya giren büyük taş rampaya yönelirken araba tekrar hareket etti ve Siri kaderine doğru yol almaya başladı.

5

Bu biraz işleri karıştıracak, diye düşündü Vasher. Tanrılar Katı'nı çevreleyen duvarın tepesinde karanlıkta dikiliyordu.

Sorun ne? diye sordu Gecekanı. İsyancılar gerçekten bir prenses gönderdi işte. Bu senin planlarını değiştirmez ki.

Vasher izlemeye devam etti ve yeni kraliçenin arabası rampayı tırmanıp sarayın ağzında gözden kaybolana dek bekledi.

Ne, ne? diye ısrar etti Gecekanı. Bunca yıl sonra bile kılıç hâlâ pek çok açıdan çocuk gibi davranıyordu.

Onu kullanacaklar, diye düşündü Vasher. *Onu hesaba katmadan bunu başarabileceğimizden şüpheliyim.* Idris'lilerin kraliyet kanından birini T'Telir'e yollayacağına hiç ihtimal vermemişti. Bunu yaparak çok değerli bir pazarlık aracından vazgeçmişlerdi. Vasher saraya arkasını döndü, sandaletli ayaklarını duvarın dışına asılmış goblenlerden birine doladı. Ardından Nefes verdi.

"Beni aşağı indir," diye Komutunu söyledi. Yün ipliklerden dokunmuş büyük goblen içine yüzlerce Nefes çekti. İnsan biçiminde değildi ve fazla büyüktü ama Vasher'ın artık böyle abartılı Uyandırmalara bile yetecek kadar Nefesi vardı nasılsa. Goblen canlı bir yaratık gibi büküldü ve el şeklini alıp Vasher'ı kavradı. Her zamanki gibi Uyandırma, insanı taklit etmeye çalışıyordu. Vasher bükülüp dalgalanan kumaşa yakından baktığında kasların hareketini ve hatta damarları bile görebildi. Tabii aslında kaslara ihtiyacı olduğundan değil; kumaşı hareket ettiren Nefesti ve bunun için kas gerekmiyordu.

Goblen, Vasher'ı bir omzundan tutup nazikçe aşağı taşıdı ve ayakları üzerinde yere bıraktı. "Nefesin Nefesime," diye Komut verdi Vasher. Hayat anında goblenin içinden çekildi ve duvara yaslanıp hareketsiz kaldı.

Sokakta birkaç kişi durmuş, ilgiyle ama öyle çok da etkilenmeden olanları izliyordu. Burası T'Telir'di sonuçta; Tanrıların Evi. Binden fazla Nefesi olan insanlara nadiren rastlansa da duyulmamış şey değildi. Vasher'ı, başka krallıklarda mesela bir lordun arabasıyla geçişini izlemek için duran köylüler gibi aval aval izlediler ve sonra kendi günlük işlerine döndüler.

Dikkat çekmesi kaçınılmazdı. Üzerinde sıcağa rağmen hâlâ eski püskü pelerini, yırtık pırtık pantolonu ve kuşak niyetine beline dolanmış bir halat olsa da şimdi yakınındaki tüm renklerin çarpıcı bir şekilde parlaklaşmasına sebep oluyordu. Bu değişim, normal insanların bile fark edebileceği ve Birinci Tekâmüle ermiş olanların kesinlikle gözünden kaçmayacak kadar güçlüydü.

Saklanabildiği ve gizlice dolaştığı günler geride kalmıştı. Fark edilmeye tekrar alışması gerekecekti. T'Telir'de olmasının iyi yanlarından biri de buydu. Şehir yeterince büyüktü ve Cansız askerlerden günlük sıradan işleri yapan Uyandırılmış objelere kadar zaten her türden tuhaflıkla doluydu. Burada muhtemelen çok dikkat çekmezdi.

Tabii Gecekanı apayrı bir konuydu. Vasher kınjn ucunu ardında yerde sürüyerek inanılmaz ağır kılıcı tek elinde taşımaya devam edip kalabalığın içinde ilerledi. Bazı insanlar kılıçtan korkuyla sakınıyordu. Bazıları ise ondan gözünü alamıyordu. Belki de Gecekanı'nı yeniden çantaya koymanın vakti gelmişti.

Ah, hayır, yapamazsın, dedi Gecekanı. *Aklından bile geçirme. Yeterince uzun süre kapalı kaldım.*

Senin için ne fark edecek ki? diye düşündü Vasher.

Biraz temiz havaya ihtiyacım var, dedi Gecekanı. *Ve güneş ışığına.*

Sen bir kılıçsın, diye düşündü Vasher. *Palmiye ağacı değilsin.*

Gecekanı bunun üzerine sessizliğe gömüldü. İnsan olmadığını bilecek kadar akıllıydı ama bu gerçeğin yüzüne vurulmasından hoşlanmazdı. Bunu duyduğunda genellikle öfkeli bir sessizliğe gömülürdü. Bu da Vasher'ın işine geliyordu.

Vasher, Tanrılar Katı'nın birkaç sokak aşağısında bir lokantaya gitti. T'Telir'de özlediği tek şey buydu: lokantalar. Çoğu şehirde yemek yemek için pek az seçenek olurdu. Eğer bir süre kalmaya niyetliyseniz yerli bir kadına para verip onun sofrasında karnınızı doyururdunuz. Kısa süre kalacaksanız hancının önünüze koyduğunu yemekten başka çareniz yoktu.

Oysa T'Telir, sadece yemek sunan yerleri ayakta tutmaya yetecek kadar büyük bir nüfusa ve zenginliğe sahipti. Dünyanın geri kalanında lokantalar

henüz yaygın olmasa da T'Telir'de günlük hayatın bir parçasıydı. Vasher çoktan lokantada masasını ayırtmıştı; garson onu görünce başıyla oturacağı bölmeyi işaret etti. Vasher, Gecekanı'nı duvara yaslayıp yerine yerleşti.

Vasher kılıcı bıraktıktan bir dakika sonra Gecekanı çalınmıştı bile.

Vasher hırsızlığı umursamadı. Garson önüne bir kupa sıcak turunç çayı koyarken dalıp gitmişti. Şekerli çaydan bir yudum alıp meyvenin kabuğunu emerken, nasıl olup da deniz kıyısında tropikal iklimde yaşayan insanların sıcak çayları tercih ettiğini merak etti. Birkaç dakika sonra, hayat duyusu onu izlendiği konusunda uyardı. Derken yine aynı his birinin ona yaklaştığını haber verdi. Vasher bir yandan çayını yudumlarken bir yandan da boştaki eliyle kemerinden hançerini çıkardı.

Rahip gelip bölmede Vasher'ın karşısına oturdu. Din adamı cübbesi yerine sıradan kıyafetler giymişti ama –belki de bilinçaltının bir oyunuyla– yine rahip renklerinde, yeşil-beyaz giyinmişti. Vasher hançerini yeniden kılıfına sokarken çıkan sesi gizlemek için höpürdeterek çayından bir yudum daha aldı.

Rahip Bebid tedirgin görünüyordu. Aurasına bakılırsa Birinci Tekâmüle ulaşmış olmasına yetecek kadar Nefesi vardı. Nefes satın alacak kadar parası olan çoğu insan bu noktada dururdu. Bu kadar Nefes ömürlerini on yıl ya da daha fazla uzatmaya ve hayat duyularını güçlendirmeye yeterdi. Bu ayrıca diğer insanların Nefes auralarını görmelerini ve diğer Uyandıranları ayırt etmelerini, dahası gerektiğinde kendi başlarına ufak tefek Uyandırmalar yapmalarını sağlardı. Sıradan bir ailenin elli yıllık geçimine yetecek para karşılığında iyi bir alışverişti.

"Eee?" diye sordu Vasher.

Bebid resmen olduğu yerde sıçradı. Vasher gözlerini yumup içini çekti. Rahip böyle gizli buluşmalara alışık değildi. Aslında hiç gelmezdi, tabii Vasher ona bir miktar... baskı uygulamamış olsaydı.

Garson iki tabak baharatlı pilavı masaya bırakırken Vasher gözlerini açıp rahibi süzdü. Bu lokanta Tektees yemekleriyle meşhurdu; Hallandrenliler en az garip renkleri sevdikleri kadar yabancı baharatları da seviyordu. Vasher önceden sipariş vermiş, etraflarındaki masaların boş kalması için de ayrıca ödeme yapmıştı.

"Eee?" diye tekrarladı Vasher.

"Ben... " dedi Bebid. "Bilemiyorum. Fazla bir şey öğrenemedim."

Vasher ısrarla adamı süzmeye devam etti.

"Biraz daha zaman gerekiyor."

"Yaptığın saçmalıkları unutma, dostum," dedi Vasher. Çayını içip bitirdi. Buna canı sıkılmıştı. "Yaptıklarının duyulmasını istemeyiz, değil mi?" *Aynı şeyleri en baştan tekrar mı edeceğiz?*

Bebid bir süre sessiz kaldı. "Benden istediğin şeyin farkında değilsin, Vasher," dedi sonra ona doğru eğilerek. "Ben Doğrular Doğrusu Parlakgörü'nün rahibiyim. Yeminlerime ihanet edemem!"

"İyi ya, ben de zaten senden böyle bir şey istemiyorum."

"Saraydaki siyasi gelişmeler hakkında dışarı bilgi sızdırmamız yasak."

"Pöh," dedi Vasher. "O Dönmüşler, bir saat içinde şehrin yarısı duymadan göz göze bile gelemiyor."

"Eminim şeyi ima etmiyorsundur–" diyecek oldu Bebid.

Vashes öfkeyle kaşığını bükerken dişlerini gıcırdattı. "*Yeter*, Bebid! İkimiz de ettiğin yeminlerin oyunun bir parçası olduğunu biliyoruz." Öne eğildi. "Ve ben oyunlardan *gerçekten* nefret ederim."

Bebid'in beti benzi attı. Yemeğine dokunmamıştı. Vasher sıkıntıyla elindeki kendi kaşığına baktı ve sakinleşmeye çalışarak kaşığı geri büktü. Ardından ağzına bir kaşık dolusu pilav götürdü. Ağzı baharatlardan yandı.

Yiyeceklerin yenmeden bekletilmesine karşıydı. Sofradan ne zaman aceleyle kalkmak zorunda kalacağınızı bilemezdiniz.

"Bazı... dedikodular var," dedi Bebid sonunda. " Bu basit saray politikalarının ötesinde bir şey, Vasher. Tanrıların kendi arasında oynadığı oyunların ötesinde bir şey. Bu çok ciddi ve çok gizli. O kadar gizli ki en dikkatli rahipler bile sadece yarım yamalak imalar duyabiliyor."

Vasher yemeye devam etti.

"Sarayda, Idris'e bir an evvel saldırıya geçilmesi için bastıran bir grup var," dedi Bebid. "Gerçi neden olduğunu çözemedim ama."

"Aptal aptal konuşma," dedi Vasher. Pilavın üstüne içmek için bir çay daha söylemediği için pişman olmuştu. "İkimiz de Hallandren'in o dağlardaki her bir adamı kılıçtan geçirmek için çok güçlü sebepleri olduğunu biliyoruz."

"Soylular," dedi Bebid.

Vasher başını salladı. Onlara burada isyancı, asi falan deniyordu ama o asiler aslında Hallandren'in gerçek kraliyet ailesiydi. Her ne kadar ölümlü insanlar olsalar da damarlarında taşıdıkları kan Tanrılar Katı için büyük bir sorundu. Her hükümdar, tahtını sağlama almak için yapılması gereken ilk işin taht üzerinde iddiası olan herkesi infaz etmek olduğunu bilirdi. Ancak ondan sonra, taht üzerinde iddiası olabileceğini *düşünenlerin* infazına sıra gelirdi.

"Evet," dedi Vasher. "Savaşın ve Hallandren kazansın. Sorun ne?"

"Bu çok kötü bir fikir. İşte sorun bu," dedi Bebid. "Olabilecek en *korkunç* fikir. Kalad'ın Hayaletlerini hatırlasana! Saraydakiler ne derse desin, Idris kolay düşmez. Bu öyle aptal Vahr'ı ezmeye benzemez. Idris'lilerin dağlarda müttefikleri var ve onlarca krallık da onlara yakın duruyor. Bazılarının basitçe 'asi unsurları bastırmak' olarak gördüğü şey bir anda yeni bir Çoksavaş'a dönüşebilir. Bunu ister misin? Binlerce, on binlerce ölü? Bir daha ayağa kalkmamak üzere çöken krallıklar? Sırf kimsenin gerçekten istemediği buz gibi bir toprak parçasını ele geçireceğiz diye."

"Ticaret yolları önemli," diye altını çizdi Vasher.

Bebid küçümsercesine güldü. "Idris'liler geçiş vergisini çok yükseltecek kadar aptal değil. Sebep para değil korku. Sarayda insanlar 'Idris'liler ya geçişleri kapatırsa ne olur, ya düşmanların geçmesine izin verip T'Telir'i kuşatırlarsa ne olur?' diye konuşup duruyor. Eğer konu para olsaydı kimse savaş istemezdi. Hallandren boya ve kumaş ticaretiyle büyüdükçe büyüdü. Sence savaş çıkarsa işler böyle gitmeye devam eder mi? Ekonomi tamamen çökmezse oturup kalkıp şansımıza şükredelim."

"Hallandren'in ekonomik durumunun benim umurumda olduğunu falan mı sanıyorsun?" diye sordu Vasher.

"Ah," dedi Bebid soğuk bir şekilde. "Bir an kiminle konuştuğumu unutmuşum. Tamam, *sen* ne istiyorsun? Söyle de şu iş bitsin gitsin artık."

"Bana asilerden bahset," dedi Vasher ağzındaki pilavı çiğnerken.

"Idris'lilerden mi? Az önce konuştuk ya."

"Onlar değil," diye sözünü kesti Vasher. "Şehirdeki asiler."

"Vahr öldüğüne göre onların artık bir önemi kalmadı," dedi rahip elini sallayarak. "Onu kimin öldürdüğünü de kimse bilmiyor gerçi. Muhtemelen asiler kendileri öldürmüştür. Ele geçmesi pek hoşlarına gitmedi herhâlde, ha?"

Vasher karşılık vermedi.

"Bütün istediğin bu mu?" diye sordu Bebid sabırsızca.

"Bahsettiğin şu hiziplerle bağlantıya geçmek istiyorum," dedi Vasher. "Idris'e savaş açmak için bastıran gruplarla."

"Onları gaza getirmene hayatta yardım–"

"Sakın bana ne yapıp ne yapmayacağımı söylemeye kalkayım deme, Bebid. Söz verdiğin bilgiyi ver ve kendini kurtar."

"Vasher," dedi Bebid öne eğilip ona biraz daha yaklaşarak. "Yardım

edemem. Hanımım bu tür siyasi konularla ilgilenmiyor. Doğru çevrelerle irtibatım yok."

Vasher adamın dürüstlüğünü tartarken birkaç kaşık daha pilav yedi. "Tamam," dedi sonra. "Kim peki?"

Bebid rahat bir nefes alarak peçetesiyle alnını sildi. "Bilmiyorum," dedi. "Belki Merhametyıldızı'nın rahiplerinden biri olabilir. Maviparmak'ı da bir yoklayabilirsin sanırım."

"Maviparmak mı? Bir tanrı için tuhaf bir isim."

"Maviparmak tanrı değil," dedi Bebid kıkırdayarak. "Bu onun lakabı. Kendisi üst düzey idare amiridir; yazmanların başı. Sarayı o çekip çeviriyor denebilir. Eğer bu hizip hakkında biri bir şey biliyorsa o bilir. Ama çok katı ve dosdoğru bir adamdır. Onu öyle kolay konuşturamazsın."

"O kadar emin olma," dedi Vasher tabağında kalan son kaşık pilavı da ağzına atarak. "Sende çok zorlanmadım, değil mi?"

"Sanırım."

Vasher ayağa kalktı. "Giderken hesabı ödersin," dedi pelerinini askıdan alıp kapıya yönelerek. Sağında bir... karanlık hissediyordu. Caddenin aşağısına yürüdü, sonra bir ara sokağa saptı ve Gecekanı işte oradaydı. Hâlâ kınındaydı ve onu çalan hırsızın göğsüne saplanmıştı. Bir yankesici daha yerde ölü yatıyordu.

Vasher kılıcı adamın göğsünden çekti ve sadece birkaç santimi açıkta olan kılıcı yeniden kınına itip tokayı kapattı.

İçerde bir an sinirlerine hâkim olamadın, dedi Gecekanı azarlayıcı bir tonla. *Hani bunun üzerinde çalışacaktın?*

Yine nüksetti sanırım, diye düşündü Vasher.

Gecekanı duraksadı. *Hiç "nüksetsizlediği" olmuş muydu?*

Böyle bir kelime yok, dedi Vasher ara sokaktan çıkarken.

Ne olmuş? dedi Gecekanı. *Kelimelere çok takılıyorsun. Şu rahip... Ona o kadar kelime harcadın, sonra da gitmesine izin verdin. Ben olsam meseleyi bu şekilde ele almazdım.*

Evet, biliyorum, dedi Vasher. *Sen olsan ardında bir sürü ceset bırakırdın.*

Eh, ben bir kılıcım, diye homurdandı Gecekanı. *Başarılı olduğun şeyde yoğunlaşmak iyidir...*

* * *

Işıktını taraçasında oturmuş, yeni kraliçenin saraya girişini izliyordu. "Eh,

güzel bir gün oldu," dedi kendi başrahibine. Birkaç kupa şarap ve Nefesinden yoksun bırakılan çocukları düşünmeyi bırakmak için yeterince zaman sonra her zamanki hâline dönmüştü.

"Yeni bir kraliçemiz olduğu için mutlu musunuz?" diye sordu Llarimar.

"Kraliçenin gelişi şerefine bugün ricacıları dinlemekten kurtulduğum için mutluyum. Onun hakkında ne biliyoruz?"

"Fazla bir şey bilmiyoruz, Efendimiz," dedi Llarimar. Işıktını'nın koltuğunun yanında durmuş, o da Tanrı Kral'ın sarayına doğru bakıyordu. "Idris'liler planlandığı gibi en büyük kızı göndermeyerek bizi şaşırttı. Onun yerine en küçük kızı gönderdiler."

"İlginç," dedi Işıktını. Hizmetkârlardan birinden bir kupa daha şarap aldı.

"Sadece on yedi yaşında," diye devam etti Llarimar. "Bu yaşta Tanrı Kral'la evlenmeyi hayal edemiyorum."

"Ben senin herhangi bir yaşta Tanrı Kral'la evlendiğini hayal edemiyorum, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını. Sonra göstere göstere ürpermiş gibi yaptı. "Ah, evet, hayal *edebiliyorum* ve üzerinde elbiseyle görüntün, ıyy, ızdırap verici. Bana böyle bir görüntü göstermeye cüret eden hayal gücümün bu küstahlığı yüzünden kırbaçlanması gerektiğini not et."

"Listede edep duygunuzun ardına hemen ekliyorum, Efendimiz."

"Saçmalama," dedi Işıktını şarabından bir yudum alıp. "Yıllardır *hiç* öyle bir şeyim olmadı ki."

Işıktını arkasına yaslanıp Idris'lilerin yanlış prensesi yollayarak nasıl bir mesaj göndermek istediğini çözmeye çalıştı. Saksı içinde iki palmiye rüzgârda hışırdıyordu ve denizden gelen esintideki tuz kokusu Işıktını'nın dikkatini dağıttı. *Acaba hiç denize açıldım mı?* diye merak etti. *Deniz kurdu muydum? Bu şekilde mi öldüm? Bu yüzden mi rüyamda bir gemi görüyorum?*

Rüyayı ancak belli belirsiz hatırlıyordu. Kırmızı bir deniz... Yangın. Ölüm, katliam, savaş. Aniden rüyayı daha canlı, daha belirgin bir şekilde hatırlayınca şaşırdı. Denizin kırmızı olmasının sebebi, T'Telir'den yükselen alevlerin suyun üzerindeki yansımasıydı. İnsanların acı içinde haykırdıklarını duyabiliyordu neredeyse. Neredeyse şeyi de duyabiliyordu... Neyi? Sokaklarda ilerleyen ve savaşan askerleri mi?

Puslu anıları dağıtmak istercesine başını iki yana salladı. Rüyasında gördüğü gemi de yanıyordu; şimdi hatırlamıştı. Bunun illa bir anlamı olması gerekmiyordu. Herkes ara sıra kâbus görürdü. Fakat *onun* kâbuslarının ke-

hanet olarak görüldüğünü bilmek çok rahatsız ediciydi.

Llarimar hâlâ Işıktını'nın koltuğunun yanında dikiliyor, Tanrı Kral'ın sarayını izliyordu.

"Of, tepemde dikilip durmayı bırak da otur," dedi Işıktını. "Şahinleri aratmıyorsun."

Llarimar bir kaşını kaldırdı. "Hangi şahinlermiş onlar, Efendimiz?"

"Bizi savaşa itip duranlar," dedi Işıktını elini havada sallayarak.

Rahip taraçadaki koltuklardan birine geçip rahatça yayıldı. Kafasındaki ağır rahip başlığını da çıkardı. Altında Llarimar'ın koyu renk saçları terden alnına yapışmıştı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. İlk birkaç yıl boyunca Llarimar her koşulda ciddiyetini ve resmiyetini korumuştu. Ama sonunda Işıktını galip gelmişti. Sonuçta tanrı olan oydu. Ve Işıktını'ya göre eğer çalışırken o yan gelip yatabiliyorsa rahipleri de aynı şeyi yapabilirdi.

"Bilemiyorum, Efendimiz," dedi Llarimar alçak sesle, çenesini ovuşturarak. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Kraliçenin gelişi mi?" diye sordu Işıktını.

Llarimar başını salladı. "En az otuz yıldır sarayda bir kraliçemiz olmadı. Farklı hiziplerin ona ne tepki vereceğini bilmiyorum."

Işıktını alnını ovuşturdu. "Politika ha, Llarimar? Böyle şeylere burun kıvırdığımı bilirsin."

Llarimar ona baktı. "Efendimiz, siz –doğanız gereği– politikacısınız."

"Hiç hatırlatma. Elimde olsa bu durumdan hemen kurtulurdum. Sence Cansızların Komutlarının kontrolünü benden alması için diğer tanrılardan birine rüşvet verebilir miyim?"

"Bunun akıllıca olacağından şüpheliyim," dedi Llarimar.

"Tekrar ölmeden önce kendimi bu şehir için fazladan bir lüzumsuzluğa dönüştürme planımın bir parçası bu."

Llarimar boynunu öne uzattı. "Fazladan bir lüzumsuzluk mu?"

"Tabii ki. Sadece lüzumsuz olmam yeterli değil. Ne de olsa bir tanrıyım." Işıktını bir hizmetkârın elindeki tepsiden bir avuç üzüm aldı. Hâlâ şu rüyanın rahatsız edici görüntülerini zihninden kovmaya çalışıyordu. Hayır, bir anlama gelmiyordu. Sadece bir rüyaydı.

Yine de hatırladıklarını ertesi sabah Llarimar'a anlatmaya karar verdi. Belki Llarimar, Idris'le barışın bozulmaması için bu rüyayı kullanabilirdi. Yaşlı Dedelin ilk doğan kızını göndermediği için sarayda yine bir sürü tartışma yaşanacak, yine sürekli savaş konuşulacaktı.

Prensesin gelişinin bu tartışmaları yatıştırması gerekirdi ama Işıktını

tanrılar arasındaki savaş şahinlerinin konunun kapanmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

"Yine de," dedi Llarimar kendi kendine konuşur gibi, "*birini* gönderdiler. Bu sonuçta iyi bir şey. Eğer antlaşmayı tamamen görmezden gelselerdi kesinlikle savaş çıkardı."

"Ve şu Kesinlik artık her kimse, onunla savaşmak isteyeceğimizi sanmam," dedi Işıktını dalgın bir şekilde elindeki üzüm tanesini inceleyerek. "Savaş benim ilahi fikrimce politikadan bile beter bir şey."

"Bazıları ikisinin aynı şey olduğunu söylüyor, Efendimiz."

"Saçma. Savaş daha kötü. Politika yaparken genelde masada lezzetli atıştırmalıklar oluyor en azından."

Llarimar her zamanki gibi Işıktını'nın iğneli yorumlarını duymazdan geliyordu. Işıktını eğer alt düzey üç rahibin taraçanın arka kısmında durmuş, bir bilgelik ve anlam arayarak ağzından çıkan her bir kelimeyi kaydettiğini bilmeseydi onun bu tavrına alınabilirdi.

"Idris'li asiler sizce şimdi ne yapacak?" diye sordu Llarimar.

"Mesele şu, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını. Gözlerini yumup arkasına yaslandı, yüzünü güneşe verdi. "Idris'liler kendilerini asi olarak görmüyor. Dağlarda oturmuş, yeniden zaferle Hallandren'e girecekleri günü beklemiyorlar. Burası artık onların evi değil."

"Fakat oraya krallık bile denemez."

"En iyi maden yataklarını, kuzeye dört ana geçiş yolunu ve gerçek Hallandren hanedanlığının gerçek asil kanını kontrol edecek kadar krallıklar. Bize ihtiyaçları yok, dostum."

"Peki ya şehirdeki Idris'li muhaliflerin halkı Tanrılar Katı'na karşı kışkırtması hakkında söylenenler?"

"Söylentiden ibaret," dedi Işıktını. "Ama olur ya haksız olduğum ortaya çıkarsa ve imtiyazsız kalabalıklar sarayımı basıp beni kazığa bağlayarak ateşe verirlerse onlara baştan beri senin haklı olduğunu söylemek boynumun borcu olsun. Böylece son gülen sen olursun. Ya da... son çığlık atan. Zira seni de yanımdaki kazığa bağlarlar muhtemelen."

Llarimar içini çekti. Işıktını gözlerini açtığında rahibin yüzünde düşünceli bir ifadeyle onu süzdüğünü gördü. Rahip bu patavatsız lafları için onu azarlamadı. Bunun yerine elini uzattı ve başlığını yeniden kafasına yerleştirdi. O bir rahipti; Işıktını tanrıydı. Tanrıların gerekçeleri sorgulanamaz, eleştirilemezdi. Eğer Işıktını bir emir verirse onların görevi söyleneni harfiyen yerine getirmekti.

Bu bazen Işıktını'yı dehşete düşürüyordu.

Ama bugün değil. Bugün daha ziyade sinir olmuştu. Kraliçenin gelişi bir şekilde siyasetten konuşmasına sebep olmuştu; oysa o zamana kadar gayet keyifli bir gündü.

"Biraz daha şarap," dedi Işıktını kupasını kaldırarak.

"Sarhoş olamazsınız, Efendimiz," diye hatırlattı Llarimar. "Vücudunuz tüm zehirlere bağışık."

"Biliyorum," dedi Işıktını, hizmetkârlardan biri kupasını doldururken. "Ama sarhoş olmuş gibi yapabilirim ve güven bana, –mış gibi yapmakta bayağı iyiyim."

6

Siri arabadan indi. Mavi ve gümüş rengi üniformaları içinde onlarca hizmetkâr anında etrafını sarıp onu sürüklemeye başladı. Siri panikle dönüp askerlerine bakınca adamları öne çıkmaya davrandıysa da Treledees elini kaldırdı.

"Kanal yalnız gidecek," diye buyurdu rahip.

Siri'nin içine büyük bir korku saplandı. Vakit gelmişti. "Idris'e dönün," dedi adamlarına.

"Fakat, leydi hazretleri –" dedi askerlerin başı.

"Hayır," dedi Siri. "Burada benim için yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Lütfen geri dönün ve babama buraya sağ salim vardığımı iletin."

Komutan tereddütle askerlerine baktı. Bu arada hizmetkârlar Siri'yi çoktan uzun ve siyah bir koridora soktuklarından Siri askerlerin onun emrine uyup uymadıklarını göremedi. Ne kadar korktuğunu belli etmemeye çalıştı. Bu saraya evlenmek için gelmişti ve Tanrı Kral'da iyi bir izlenim bırakmaya kararlıydı. Fakat öylesine dehşet içindeydi ki. Neden kaçmamıştı? Neden bir şekilde bundan sıyrılmamıştı? Neden onu kendi hâline bırakamamışlardı?

Artık kaçış yoktu. Kadın hizmetkârlar onu siyah sarayın derinlerine doğru götürürken eski hayatının son kırıntıları da ardında gözden kayboldu.

Yapayalnızdı.

Duvarlara renkli camlı lambalar sıralanmıştı. Siri'yi karanlık koridorların birinden çıkarıp diğerine soktular. Yolu aklında tutmaya çalıştıysa da boşuna bir çabaydı. Etrafını çevreleyen hizmetkârlar topluluğu, her biri farklı yaşlarda kadınlardan oluşmasına rağmen bir tür şeref kıtası gibiydi. Hepsinin mavi keplerinin altında saçları salık bırakılmıştı ve gözlerini yerden ayırmıyorlardı. Parlak mavi kıyafetlerinin göğüs kısımları bile boldu.

Göğüs dekolteleri Siri'nin kızarmasına sebep oldu. Idris'te kadınlar boyunlarına kadar kapalı giyinirdi.

Siyah koridor nihayet geniş bir odaya açıldı. Siri kapıda bir an tereddüt etti. Odanın taş duvarları yine siyah olsa da koyu borda ipeklerle kaplanmıştı. Aslında odadaki *her şey* bordoydu. Halıdan mobilyalara hatta odanın ortasındaki fayanslarla çevrili küvetlere kadar her şey.

Hizmetkârlar onu soymak için kıyafetlerine uzandı. Siri korkuyla geri sıçradı, birkaçının eline vurup uzaklaştırdı. Bir an şaşkınlıkla duraksadılar, derken daha güçlü bir şekilde üzerine atıldılar. Siri dişlerini sıkıp kabullenmekten başka çaresi olmadığını anladı. Kollarını kaldırıp elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkarmalarına izin verdiyse de saçları utançtan kıpkırmızı kesildi. Neyse ki oda sıcaktı.

Yine de titremesine engel olamadı. Sonra başka hizmetkârlar ellerinde mezuralarla yaklaşırken öylece çıplak dikilmek zorunda kaldı. Onu evirip çevirdiler; bel, göğüs, omuz ve kalça çevresini ölçtüler. Bu bittiğinde kadınlar geri çekildi ve nihayet hareket kesildi. Odanın ortasındaki banyodan buharlar yükselmeye devam ediyordu. Kadınlardan birkaçı eliyle küveti işaret etti.

Kendi başıma yıkanmama izin var demek ki, diye düşündü Siri rahatlayarak. Fayans basamakları çıkıp devasa küvete girdi. Suyun sıcaklığı mükemmeldi. Suya gömüldü, bir nebze gevşemişti ki...

Arkasında suyun hafiften dalgalandığını duyunca döndü. Bu kez kahverengi giysiler içinde başka hizmetkâr kadınlar giyinik hâlde, ellerinde lifler ve sabunlarla küvete giriyordu.

Siri, kadınlar vücudunu ve saçlarını kuvvetle ovalamaya giriştiğinde içini çekip kendini onların ellerine bıraktı ve gözlerini sımsıkı yumup elinden geldiğince vakur bir şekilde bu muameleye katlandı.

Böylece düşünmek için de vakti oldu ama bu iyi bir şey değildi. Tek düşünebildiği, içinde bulunduğu durumdu. Tüm korkusu anında geri döndü.

Cansızlar hikâyelerdeki kadar kötü değildi, diye düşündü kendini rahatlatmaya çalışarak. Şehrin renkleri de beklediğimden kat kat güzeldi. Belki... *Belki Tanrı Kral da herkesin söylediği kadar korkunç değildir.*

"Ah, iyi," dedi bir ses. "Programa uygun ilerliyoruz. Harika."

Siri dondu kaldı. Bu bir *erkek* sesiydi. Gözlerini açtığında, küvetin yanında dikilen ve elindeki kocaman deftere bir şeyler yazan kahverengi cübbeli yaşlıca bir adamla karşılaştı. Adamın kafası hafiften kelleşmeye başlamıştı ve yuvarlak yüzü sevimliydi. Yanında duran genç çocuk da bir tomar

kâğıt ile adamın tüy kalemini batırması için küçük bir hokka taşıyordu.

Siri bir çığlık attı ve hizmetkârları gafil avlayarak kollarını hızla çekip kendine doladı.

Yaşlı adam duraksayarak ona baktı. "Bir terslik mi var, Kanal?"

"*Banyo* yapıyorum," dedi Siri öfkeyle.

"Evet," dedi adam. "Görebiliyorum."

"Ama niye *görüyorsun*?"

Adam boynunu öne uzattı. "Ben kraliyet hizmetkârıyım, benim pozisyonum çok alt–" derken sustu. "Ah, evet. Meşhur Idris'li hassasiyetleri. Unutmuşum. Hanımlar, lütfen suyun içinde ellerinizi çırpıp küvette biraz daha köpük oluşturun."

Hizmetkârlar söyleneni yaptı ve suyun yüzeyi köpüklerle kaplandı.

"İşte," dedi adam yeniden defterine dönerken. "Artık hiçbir şey göremiyorum. Şimdi işimize bakalım. Düğün gününde Tanrı Kral'ı bekletmek olmaz."

Siri vücudunun belli kısımlarını suyun altında tutmaya dikkat ederek istemeye istemeye de olsa onu yıkamaya devam etmelerine izin verdi. Kadınlar öyle hararetle çalışıyor, vücudunu öyle sertçe ovuyorlardı ki Siri oracıkta derisini yüzeceklerinden korkmadan edemedi.

"Tahmin edebileceğin gibi," dedi adam, "zamanımız çok kısıtlı. Yapılması gereken çok şey var ve her şey mümkün olduğunca sorunsuz bir şekilde tamamlanırsa çok sevinirim."

Siri kaşlarını çattı. "Peki... Sen kimsin tam olarak?"

Adam ona bakınca Siri iyice köpüklerin altına gömüldü. Saçları hiç olmadığı kadar parlak bir kırmızıydı.

"İsmim Havarseth ama herkes bana Maviparmak der." Elini kaldırdı ve mürekkepten maviye boyanmış parmaklarını oynattı. "Yazmanların başı ve Hallandren'in Tanrı Kralı Muhteşem Susebron'un idare amiriyim. Daha basitçe söylersek, Tanrılar Katı'ndaki görevlileri idare ediyor ve hizmetkârları denetliyorum."

Susup onu süzdü. "Ayrıca herkesin programa sadık kaldığından ve yapması gerekeni yaptığından emin oluyorum."

Siri'yi yıkayanlar gibi kahverengiler içinde başka genç kızlar küvetin yanına suyla dolu sürahiler taşımaya başladı ve kadınlar bu sularla Siri'nin saçlarını durulamaya girişti. Siri başını çevirip onlara izin verdiyse de suyla dolan gözleri yine Maviparmak'la yardımcısının üzerindeydi.

"Şimdi," dedi Maviparmak, "saray terzileri tüm hızıyla kıyafetinin üze-

rinde çalışıyor. Ölçülerin hakkında zaten bir fikir sahibiydik ama kıyafetin bitirilebilmesi için kesin ölçülerin alınması gerekiyordu. Sonuç olarak elbisen kısa süre içinde hazır olacaktır."

Kadınlar yine Siri'nin başından aşağı sular döktü.

"Konuşmamız gereken başka bazı şeyler var," diye devam etti Maviparmak. Kulaklarına dolan sular yüzünden Siri şimdi onun sesini hafiften boğuk duyuyordu. "Majesteleri Ölümsüz Kral'ın huzurunda nasıl davranacağın sana öğretildi sanırım."

Siri ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. Muhtemelen öğretilmişti ama hatırlamıyordu. Şu koşullar altında zaten herhangi bir şey hatırlayabilecek durumda değildi.

"Ah," dedi Maviparmak, Siri'nin yüzündeki ifadeyi görünce. "Şeey, o zaman, bu biraz... ilginç olabilir. Sana birkaç öneride bulunmama izin verir misin?"

Siri başını salladı.

"Öncelikle, Tanrı Kral'ın bizzat kanun olduğunu anlaman çok önemli. Yaptığı şeyi yapmak için bir nedene ya da açıklamaya ihtiyacı yok. Hepimizinki gibi senin hayatın da onun ellerinde. İkincisi, Tanrı Kral'ın senin benim gibi insanlarla konuşmadığını bilmelisin. Yanına gittiğinde onunla konuşmayacaksın. Anlıyor musun?"

Siri ağzındaki köpüklü suyu tükürdü. "Yani kocamla *konuşmama* bile izin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Korkarım öyle," dedi Maviparmak. "Hiçbirimizin buna izni yok."

"Peki resmi kararları ve hükümleri nasıl veriyor?" diye sordu Siri gözlerini ovuştururken.

"Krallığın günlük sıradan işlerini Tanrıları Konseyi yürütüyor," diye açıkladı Maviparmak. "Tanrı Kral gündelik devlet yönetiminin üstündedir. İletişim kurması gerektiğinde hükümlerini rahiplerine bildirir ve onlar da dünyaya iletirler."

Harika, diye düşündü Siri.

"Ona dokunmana izin verilmesi alışıldık bir durum değil," diye devam etti Maviparmak. "Çocuk sahibi olmak onun için bir yük ama bu gerekli. Seni mümkün olduğunca hoşa gidecek şekilde ona sunmak ve onu rahatsız edecek ya da sinirlendirecek şeylerden kaçınmak bizim görevimiz."

Austre, Renklerin Tanrısı, diye düşündü Siri. *Bu nasıl bir yaratık böyle?*

Maviparmak onu süzdü. "Karakterini az çok biliyorum, Kanal," dedi.

"Idris kraliyet ailesinin çocukları hakkında bir araştırma yaptık hiç şüphesiz. Şimdi biraz daha kişisel ve tercih edeceğimden belki bir parça daha açık sözlü olmama izin verirsen... Bak, eğer Tanrı Kral'la doğrudan konuşursan senin idam edilmeni emreder. Babanın aksine Tanrı Kral sabırlı bir adam değildir.

"Bunu ne kadar vurgulasam az. Çok önemli biri olarak yaşamaya ve saygı görmeye alışık olduğunun farkındayım. Aslına bakarsan yine önemlisin hatta belki daha fazla önemlisin. Benim ve diğerlerinin tabii ki çok çok üstündesin. Öte yandan sen ne kadar bizim üzerimizdeysen Tanrı Kral bundan kat kat senin üstünde.

"Majesteleri Ölümsüz Kral çok... çok özeldir. Dinimize göre dünyanın kendisi bile onun için küçük bir detay. Daha doğmuş bile değilken en yüce makama erişmiş ama sonra insanlarına lütuf ihsan etmek için Dönmüş. Yani sana çok büyük bir sorumluluk düşüyor. Lütfen sana olan güvenimizi sarsma. Ve lütfen ama lütfen onu öfkelendirecek bir şey yapma. Anlıyor musun?"

Siri yavaşça başını salladı. Saçlarının bembeyaz kesildiğini hissedebiliyordu. Güçlü olmaya çalıştıysa da cesareti kırılmıştı. Hayır, bu yaratıkla yüzleşmek, Cansızlarla ya da şehrin renkleriyle olduğu gibi kolay olmayacaktı. Belli ki Tanrı Kral'ın Idris'teki kötü şöhreti abartılı değildi. Ve kısa bir süre sonra bu adam Siri'nin bedenine sahip olacak, ona ne isterse yapacaktı. Bir yanı öfkeyle doldu. Ama çaresizliğin öfkesiydi bu. Korkunç bir şeyin yaklaştığını bilip hiçbir şey yapamamanın öfkesi.

Kadın hizmetkârlar onu köpüklü küvette bırakarak geri çekildi. Hizmetkârlardan biri Maviparmak'a bakıp saygıyla başını salladı.

"Ah, bitti mi?" diye sordu Maviparmak. "Harika. Sen ve yardımcıların her zamanki gibi hızlısınız, Jlan. Hadi devam edelim o zaman."

"Konuşamıyorlar mı?" diye sordu Siri yavaşça.

"Tabii ki konuşabiliyorlar," dedi Maviparmak. "Ama onlar Majesteleri Ölümsüz Kral'ın özel hizmetkârlarıdır. Çalışma saatlerinde görevleri, en ufak bir rahatsızlık vermeden mümkün olduğunca faydalı olmaktır. Şimdi, eğer kalkarsan... "

Siri küvetten çıkmadı. Sessiz kadınlar gelip onu çıkarmaya çalıştığında bile çıkmadı. Sonunda Maviparmak içine çekip arkasını döndü ve yardımcısı oğlanı da kolundan tutup çevirdi.

Böylece Siri nihayet onu küvetten çıkarmalarına izin verdi. Islak kadınlar onu bırakıp muhtemelen üstlerini değiştirmek için yandaki bir odaya

giderken başka kadınlar Siri'yi durulanması için daha küçük bir küvete götürdü. Siri diğerinden çok daha soğuk olan suya ayağını soktuğunda baştan aşağı ürperdi. Kadınlar ondan tamamen suya girmesini istiyordu. Siri ürke ürke isteneni yaptı ve üzerindeki sabunun çoğunu akıttı. Sırada üçüncü küvet vardı. Siri titreyerek küvete yaklaşırken burnuna güçlü çiçek kokuları geldi.

"Bu ne?" diye sordu.

"Parfüm banyosu," dedi Maviparmak yüzünü dönmeden. "İstersen parfümü saray masözlerinden biri de vücuduna yedirebilir. Gerçi bunu şu anda önermem. Zamanımızın ne kadar kısıtlı olduğu düşünülürse... "

Siri, bir kadın ya da erkek tarafından vücuduna parfüm sürülmesini gözünde canlandırınca utançla kızardı. "Böyle iyi," dedi küvetin basamaklarını tırmanırken. Su ılıktı ve çiçek kokuları öyle kuvvetliydi ki ağzından nefes almak zorunda kaldı.

Kadınlar onu yine dibe doğru itti ve Siri içini çekerek kokulu suya daldı. Ardından küvetten çıktı ve birkaç kadın nihayet ellerinde yumuşacık havlularla ona yaklaştı.

Siri'yi kurulamaya başladılar. Az önce yıkarken ne kadar sert ovaladılarsa şimdi dokunuşları o kadar yumuşak ve nazikti. Bu işlemin güçlü kokunun birazını alıp götürmesi Siri'yi rahatlattı. Sonra başka kadınlar koyu mavi bir cübbeyle yaklaştı. Siri kollarını kaldırıp onu giydirmelerine izin verdi ve önünü kapatıp bağladılar. "Dönebilirsin," diye seslendi Maviparmak'a.

"Harika," dedi Maviparmak dönüp. Odanın yan tarafındaki bir kapıya doğru yürürken eliyle ona gelmesini işaret etti. "Şimdi biraz acele edelim," dedi. "Daha yapacak çok iş var."

Siri'yle hizmetkârlar onu takip etti ve hep birlikte bordo odadan çıkıp parlak sarılarla döşenmiş bir odaya girdiler. Burada çok daha fazla mobilya vardı ve odanın ortasında banyo yerine kocaman bir koltuk duruyordu.

Kadınlar Siri'yi bu koltuğa doğru yönlendirirken, "Majesteleri tek bir renkle sınırlı değildir," dedi Maviparmak elini sallayıp odanın parlak renklerini işaret ederek. "Kendisi tüm renkleri, Alaimisema Tonlar'ın her birini ayrı ayrı temsil eder. Bu yüzden her oda farklı bir rengin tonlarıyla dekore edilmiştir."

Siri koltuğa oturdu ve kadınlar bu kez tırnaklarıyla uğraşmaya başladı. Biri de o hararetli banyodan sonra dolaşan saçlarını açmaya girişti. Siri kaşlarını çattı. "Kesin gitsin," dedi.

Kadınlar tereddüt etti. "Kanal?" diye sordu bir tanesi.

"Saçımı kesin," dedi Siri.

Maviparmak da onayladı ve böylece birkaç kırt kırt sonra saç tutamları yerlerdeydi. Ardından Siri gözlerini yumup konsantre oldu.

Bunu nasıl yaptığını Siri de tam bilmiyordu. Kraliyet Saçları daima hayatının bir parçası olmuştu; onları değiştirmek diğer herhangi bir kasını hareket ettirmek gibiydi –belki bir parça daha zordu. Sonuçta birkaç saniye içinde saçlarını yeniden uzatmayı başarmıştı.

Siri'nin saçları uzayıp omuzlarına inerken kadınlardan birkaçı hayretle nefesini tuttu. Saçlarını uzatmak Siri'yi acıktırmış ve yormuştu, yine de kadınların dolaşık saçlarını açmaya çalışmasından iyiydi. İşi bittiğinde Siri gözlerini açtı.

Maviparmak defterini parmaklarının arasında gevşekçe tutuyor, merakla onu izliyordu. "Bu... büyüleyici," dedi. "Kraliyet Saçları'nın yeniden sarayımızı şereflendirmesini uzun zamandır bekliyorduk, Kanal. Rengini de kendi isteğinle değiştirebiliyor musun?"

"Evet," dedi Siri. *Bazen.* "Çok mu uzun oldu?"

"Uzun saç Hallandren'de güzellik simgesidir, leydim," dedi Maviparmak. "Idris'te saçlarınızı topladığınızı biliyorum ama burada çoğu kadın saçlarını açık bırakmayı tercih eder. Özellikle de tanrıçalar."

Bir yanı sırf inadına saçlarını kısa tutmak istediyse de bu davranış biçiminin Hallandren'de onu ölüme götüreceğini anlamaya başlamıştı. Böylece gözlerini yumup yeniden konsantre oldu ve omuz hizasındaki saçlarını birkaç dakika içinde neredeyse beline gelecek kadar uzattı.

Gözlerini açtı.

"Çok güzel," diye fısıldadı genç hizmetkârlardan biri. Sonra kıpkırmızı kesildi ve çabucak Siri'nin ayak tırnaklarını törpüleme işine geri döndü.

"Çok hoş," diye ona katıldı Maviparmak. "Benim şimdilik gitmem gerekiyor. İlgilenmem gereken birkaç iş var. Ama hemen döneceğim."

Siri başını salladı. Maviparmak çıkarken birkaç kadın daha geldi ve Siri'ye makyaj yapmaya başladılar. Tırnakları ve saçları yapılırken Siri sabırla bir de makyaja katlandı. Düğün gününü hiç böyle hayal etmemişti. Aslında evlilik ona hep çok uzak görünmüştü. Önce kardeşlerine eş seçilecek, ancak ondan sonra sıra ona gelecekti. Hatta çok küçükken, evlenmek yerine at yetiştirmek istediğini söyler dururdu.

Büyüdükçe bundan vazgeçmişti ama bir yanı o basit günleri özlemiyor değildi. Evlenmek istemiyordu. Şimdi değil. Vücudu bir kadına dönüşmüş olsa da kendini hâlâ çocuk gibi hissediyordu. Tepelerde oynamak, çiçek

toplamak ve babasını kızdırmak istiyordu. Çocuk sahibi olmanın sorumluğunu üstlenmek zorunda kalmadan önce hayatı biraz daha tatmak istiyordu.

Kader bu şansı onun elinden almıştı. Bir erkeğin yatağına girmek üzereydi. Siri'yle tek kelime bile etmeyecek, onun kim olduğunu ve ne istediğini zerre kadar umursamayacak bir adamın. Fiziksel olarak ne yapılması gerektiğini biliyordu (bu noktada aşçıları Mab'e gayet açık sohbetleri için teşekkür borçluydu); ama duygusal olarak taş kesilmiş gibi hissediyordu. Kaçmak, saklanmak, elinden geldiğince uzaklara gitmek istiyordu.

Tüm kadınlar mı böyle hissederdi yoksa sadece başkaları tarafından yıkanıp paklanan, süslenip püslenen ve krallıkları yok etme gücüne sahip bir ilahı memnun etmeye gönderilenler mi böyle hissediyordu?

Maviparmak bir süre sonra geri döndü. Arkasından başka bir adam daha odaya girdi. Yaşlı bir adamdı; yine mavi ve gümüş rengi kıyafetler içindeydi. Siri, Tanrı Kral'ın hizmetindekilerin bu renkleri giydiğini anlamaya başlamıştı.

Ama Maviparmak kahverengi giyiyor, diye düşündü Siri kaşlarını çatarak. *Onunki niye farklı ki?*

"Ah, zamanlama mükemmel oldu," dedi Maviparmak, kadınların işlerinin bittiğini görünce. Kadınlar kafalarını eğip odanın kenarlarına çekildiler.

Maviparmak başıyla yaşlı adamı işaret etti. "Kanal, bu sarayımızın şifacılarından biri. Tanrı Kral'a götürülmeden önce bakire olup olmadığını ve bir hastalık taşıyıp taşımadığını kontrol etmesi gerekiyor. Bu tabii sadece formaliteden ibaret ama korkarım yine de yapılması için ısrar etmek zorundayım. Utangaçlığını dikkate alarak, bu işle görevlendirdiğim daha genç şifacıyı getirmedim. Daha yaşlı bir şifacıyla kendini daha rahat hissedersin diye tahmin ediyorum."

Siri içini çektiyse de başını salladı. Maviparmak, odanın bir köşesindeki kumaş kaplı masayı işaret etti. Ardından yine hem kendisi hem de yardımcısı çocuk arkalarını döndüler.

Siri cübbesinin önünü açıp masaya yürüdü ve hayatının en utanç verici günü olduğu şimdiden kesinleşen günün bu yeni "sürprizine" boyun eğerek masaya uzandı.

Daha da kötüye gidecek, diye düşündü, doktor onu muayene ederken.

Tanrı Kral Susebron. Korkunç, kutsal, dehşetli, haşmetli... Susebron ölü doğmuş ve Dönmüştü. Bu onu nasıl biri yapardı? Hâlâ insan mıydı yoksa yüzüne bakılamayacak kadar korkunç bir tür canavar mıydı? Ebedi

olduğu söyleniyordu ama anlaşılan o ki hükümdarlığı bir gün sona erecekti yoksa niye bir varis istiyordu?

Siri ne olacaksa bir an önce olup bitmesini dileyerek titredi ama bir yandan da kaçınılmaz olanı geciktiren her şeye içten içe minnettardı. Hatta şifacının muayenesi gibi utanç verici bir şeye bile.

Fakat az sonra bu da bitmişti. Siri çabucak önünü kapatıp kalktı.

"Gayet sağlıklı," dedi şifacı, Maviparmak'a. "Çok yüksek ihtimalle bakire. Ayrıca çok güçlü bir Nefesi var."

Siri dondu kaldı. Bunu nasıl...

Derken gördü. Çok dikkatli bakması gerekmişti ama evet, şifacının etrafında sarı zemin azıcık daha parlaktı. Siri benzinin solduğunu hissetti. Yaşadığı gerginlik zaten çoktan saçlarını bembeyaz yapmıştı.

Şifacı bir Uyandıran, diye düşündü. *Burada, bu odada bir Uyandıran var. Ve bana dokundu.*

Siri yüzünü buruşturdu. Teni karıncalanıyordu. Birinden Nefesini almak çok yanlıştı. Kibirde, kendini üstün görmede, küstahlıkta bu bir zirveydi ve Idris felsefesinin tam tersiydi. Hallandren'de insanlar parlak renkler giyip dikkatleri üzerlerine çekiyordu ama Uyandıranlar... Onlar insanlardan hayatlarını çalıyor ve bunu kendilerini öne çıkarmak için kullanıyorlardı.

Kraliyet soyunun dağlara taşınmasının temel sebeplerinden biri Nefesin bu sapkın kullanımıydı. Bugün Hallandren, halkın Nefesini zorla alma esasına dayanarak var oluyordu. Siri kendini, az önce üzerinde giysileri yokken hissettiğinden daha çıplak hissetti. Sahip olduğu doğaya aykırı gücüyle bu Uyandıran onun hakkında ne öğrenmiş olabilirdi? Siri'nin BiyoKromatik Nefesini çalmak istiyor olabilir miydi? Siri her ihtimale karşı mümkün olduğunca sığ nefesler alıp vermeye çalıştı.

Nihayet Maviparmak'la korkunç şifacı odadan çıktı. Kadınlar bir kez daha onu soymak için yaklaştı. Bazılarının elinde iç çamaşırları vardı.

Kral... O daha kötü, diye fark etti Siri aniden. *Bundan daha kötü. Hem Uyandıran hem de Dönmüş. Hayatta kalmak için insanların Nefesini almak zorunda.*

Onun Nefesini de alacak mıydı?

Hayır, öyle bir şey olmayacak, dedi Siri kesin bir şekilde. *Ona kraliyet soyundan bir varis vermeme ihtiyacı var. Çocuğun sağlığını riske atamaz. En azından o zamana kadar Nefesimi benden almaz.*

Peki... artık ona ihtiyaç duyulmadığında Siri'ye ne olacaktı?

Kucaklarında kabarık bir kumaş taşıyan birkaç hizmetkârın yaklaşma-

sıyla Siri'nin kafası bu düşüncelerden uzaklaştı. Cübbesi gelmişti. Hayır, cübbe değildi, çok gösterişli bir elbiseydi. Mavi ve gümüş rengi bir elbise.

Elbiseyle ilgilenmek, bir oğlan doğurduktan sonra Tanrı Kral'ın ona ne yapacağını kurmaktan daha cazipti.

Kadınlar elbiseyi üzerine giydirirken Siri hiç kımıldamadan bekledi. Kumaş inanılmaz yumuşaktı, kadifesi dağlardan topladığı çiçeklerin taç yaprakları gibi pürüzsüzdü. Kadınlar kıyafeti üstüne oturturken Siri bağcıkların sırtta değil tuhaf bir şekilde yanda olduklarını fark etti. Ayrıca elbisenin çok uzun bir kuyruğu ve kollarını aşağı indirdiğinde el hizasından en az otuz santim daha aşağı sarkan uzun kolları vardı. Kadınların tüm bağcıkları bağlaması, katları düzeltmesi ve kuyruğun arkasında düzgün bir şekilde uzanması için gereken ayarları yapması bayağı sürdü. *Birkaç dakika sonra çıkarılıp bir kenara atılacak bir elbise için bunca çaba*, diye düşündü Siri buz gibi bir alaycılıkla. Derken kadınlardan biri bir aynayla yaklaştı.

Siri dondu kaldı.

Bu kadar renk nereden gelmişti? Bu hafiften pembe yanaklar, bu gizemli koyu renk gözler, göz kapaklarının üstündeki bu maviler? Işıl ışıl cildinde bu koyu kırmızı dudaklar? Mavi üzerine gümüş rengi elbise ışıl ışıl parlıyor, çok kabarık olmasına rağmen yine de çok güzel görünüyor, kadife kumaş sanki çağlayarak akıyordu.

Idris'te buna benzer bir şey görmemişti. Buraya geldiğinde şehirde insanların üzerinde gördüğü tüm o renklerden daha muhteşemdi. Aynada kendine bakarken bir an tüm korkularını unuttu. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Bu herhâlde en doğru tepki olmalıydı ki hizmetkârlar gülümsediler ve birbirlerine baktılar. Ardından içlerinden ikisi, arabadan ilk indiğindeki o telaşın aksine şimdi daha saygılı bir şekilde Siri'nin ellerini tuttu. Siri aralarında yürüdü. Kuyruğu hışırdayarak onu takip ederken diğer kadınlar geride kalmıştı. Siri döndü ve kadınlar teker teker başlarını eğerek ona reverans yaptı.

Ellerinden tutan iki kadın onu bir kapıya götürdü. Sonra kapıyı açıp onu yavaşça koridora ittiler ve kapıyı kapatıp onu oracıkta bıraktılar.

Koridor kopkoyu bir siyahtı. Siri sarayın taş duvarlarının nasıl simsiyah olduğunu o zaman hatırladı. Maviparmak elinde defteriyle onu bekliyordu. Gülümseyip saygıyla başını eğdi. "Tanrı Kral çok memnun olacak, Kanal," dedi. "Tam zamanında. Güneş şimdi battı."

Siri, Maviparmak'ın diğer tarafına döndü. Tam karşısında kocaman,

muhteşem bir kapı vardı. Baştan aşağı altın kaplamaydı. Üzerine renkli cam geçirilmemiş dört duvar lambasının ışığı, altın varaktan yansıyordu. Böyle etkileyici bir kapının ardında kimin bulunduğuna hiç şüphe yoktu.

"Burası Tanrı Kral'ın yatak odası," dedi Maviparmak. "Daha doğrusu yatak odalarından *biri*. Şimdi, leydim, bir kez daha tekrar ediyorum. Kralı sinirlendirecek, rahatsız edecek bir şey yapma sakın. Eğer buradaysan sırf *o* buna tahammül gösteriyor diye buradasın ve *onun* ihtiyaçlarını karşılamak için buradasın. Benim değil, senin değil, hatta krallığımızın bile değil, sadece *onun*."

"Anladım," dedi Siri yavaşça. Kalbi her geçen saniye biraz daha hızlanıyordu.

"Teşekkürler," dedi Maviparmak. "Şimdi kendini ona sunma vakti. Odaya gir, elbiseni ve iç çamaşırlarını çıkar. Kralın yatağının önünde yerlere kadar, kafan zemine değecek şekilde eğilip bekle. Yaklaşmanı istediğinde yatağın direğini tıklatır ve o zaman başını kaldırıp bakabilirsin. Sonra eliyle yaklaşmanı işaret edecektir."

Siri başını salladı.

"Sadece... Ona çok dokunmamaya çalış, tamam mı?"

Siri'nin alnı kırıştı. Fena hâlde karıncalanan ellerini sıkıp açtı, sıkıp açtı... "İyi ama bunu nasıl becereceğim? Sonuçta seks yapacağız, değil mi?"

Maviparmak'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Evet, sanırım öyle. Bu benim için de yeni bir durum, leydim. Tanrı Kral... Şeey, ona bir grup özel hizmetkârın dokunmasına izin verilir sadece. Bana sorarsan onu öpmekten, okşamaktan, onu rahatsız edebilecek herhangi bir şey yapmaktan kaçınmanı tavsiye ederim. O ne yapmak istiyorsa sen yapmasına izin ver sadece. O zaman sanırım güvende olursun."

Siri derin bir nefes alıp tekrar başını salladı.

"Bittiğinde," diye devam etti Maviparmak, "kral gidecek. Yatak örtülerini çıkar ve şöminede yak. Bu şeylere Kanal olarak sadece senin dokunmana izin var. Anladın mı?"

"Evet," dedi Siri. Giderek daha fazla geriliyordu.

"İyi o zaman," dedi Maviparmak ama o da en az Siri kadar gergin görünüyordu. "İyi şanslar."

Ardından uzandı ve kapıyı açtı.

Ah, Austre, Renklerin Tanrısı, diye düşündü Siri. Kalbi deli gibi çarpıyor, elleri terliyor, vücudu uyuşuyordu.

Maviparmak onu sırtından nazikçe itti ve Siri odaya girdi.

7

Kapı ardından kapandı.

Solundaki şöminede büyük bir ateş yanıyor, dalgalanan turuncu ışığı odayı dolduruyordu. Siyah duvarlar ışığı çekip emiyor gibi görünüyor, odanın köşelerinde derin gölgeler oluşturuyordu.

Siri süslü kadife elbisesi içinde sessizce durdu. Alnında terler birikmişti. Sağında, odanın geri kalanı gibi siyah çarşaf ve örtü serilmiş yatağı fark etti. Yatakta kimse yoktu. Gözlerinin alışmasını bekleyerek karanlığa baktı.

Şöminede kütükler çatırdadı ve yükselen titrek alevler yatağın yanındaki tahta benzeyen koltuğu aydınlattı. Koltukta siyahlar içinde bir adam oturuyor, pırıltılı gözlerini kırpmadan onu izliyordu.

Siri yutkunarak gözlerini yere çevirdi; Maviparmak'ın uyarılarını hatırlayınca kalbi daha da hızlandı. *Benim yerimde Vivenna olmalıydı*, diye düşündü ümitsizce. *Ben tüm bunların altından kalkamam. Babam beni göndermekle büyük bir hata yaptı!*

Gözlerini sımsıkı yumdu. Nefesleri sıklaşmıştı. Titreyen parmaklarıyla elbisenin yan kısmındaki bağcıkları çekiştirdi. Elleri terden kayganlaşmıştı. Soyunması çok mu uzun sürüyordu? Onu kızdıracak mıydı? Daha ilk geceyi bile atlatamadan öldürülecek miydi?

Belki bunu mu tercih ederdi?

Hayır, diye düşündü kararlı bir şekilde. *Hayır. Bunu yapmak zorundayım. Idris için. Topraklarımız için, benden çiçek alan o çocuklar için. Babam ve Mab ve saraydaki herkes için.*

Nihayet bağcıkları çözebilmişti. Elbise şaşırtıcı bir kolaylıkla aşağı kaydı. Elbisenin tam da bu amaçla tasarlandığını o zaman anladı. Elbisenin yere düşmesine izin verdi, sonra durup iç çamaşırlarına baktı. Beyaz kumaş, prizmadan geçen ışık gibi bir renk tayfına ayrılmıştı. Siri şaşkınlıkla

renklere bakarken buna neyin sebep olduğunu merak etti.

Neyse, ne fark ederdi ki? Bunu düşünemeyecek kadar gergindi zaten. Dişlerini sıkarak iç çamaşırlarını da çıkarıp çıplak kaldı. Sonra hemen soğuk taş zemine diz çöküp eğildi. Alnı yere değecek şekilde dururken kalp atışları kulaklarında zonkluyordu.

Çatırdayan ateş dışında odaya tam bir sessizlik hâkimdi. Aslında Hallandren'in sıcak ikliminde şöminenin yanmasına gerek yoktu ama yandığı için mutluydu, hele şu anda üzerinde kıyafet olmadığı düşünülürse.

Bembeyaz saçlarıyla, kibirden ve meşhur dik başlılığından eser kalmamış bir hâlde, pek çok bakımdan kendini çırılçıplak hissederek öylece bekledi. Varacağı son nokta buydu demek; kimseye müdanası olmayan özgürlüğü burada son bulacaktı. Ne söylerse söylesin, ne hissederse hissetsin, sonuçta otoritenin karşısında boyun eğmek zorunda kalmıştı. Diğer herkes gibi.

Tanrı Kral'ın orada oturmuş, onun tüm itaatkârlığı ve çıplaklığıyla el pençe divan duruşunu izlediğini düşününce dişlerini gıcırdattı. Kralı tam görememişti, sadece cüssesi hakkında bir fikir sahibi olabilmişti. Siri'nin tanıdığı çoğu erkekten en az otuz santim uzun, daha geniş omuzlu, daha güçlü ve yapılıydı. Diğer erkeklerden, ondan daha alt düzeydeki erkeklerden daha akılda kalıcıydı.

O Dönmüştü.

Dönmüş olmak özünde bir günah değildi. Sonuçta Idris'e de Dönmüş gelmişti. Fakat Hallandren halkı Dönmüşleri hayatta tutuyor, onları köylülerin ruhuyla besliyor, her yıl yüzlerce insandan Nefeslerini alıyordu...

Bunları düşünme, dedi kendine. Fakat zihnini boşaltmaya çalıştıkça bu defa da hafızasında Tanrı Kral'ın gözleri canlanıyordu. Ateşin ışığında parlayan o siyah gözleri. O gözleri hâlâ üzerinde hissediyordu. Diz çöktüğü taş zemin kadar soğuk bakışlar onu izliyordu.

Ateş çatırdadı. Maviparmak, kralın onu istediğinde direği tıklatacağını söylemişti. Ya Siri sesi kaçırdıysa? Yine de başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi. Kazara da olsa zaten bir kez onunla göz göze gelmişti. Onu daha fazla kızdırmayı göze alamazdı. Dirsekleri taş zeminde, ağrımaya başlayan sırtıyla öylece durmaya devam etti.

Neden bir şey yapmıyor?

Kral onu beğenmemiş miydi? Onun istediği kadar güzel değil miydi? Yoksa gözlerinin içine baktığı için veya soyunması fazla uzun sürdüğü için ona sinirlenmiş miydi? Her zamanki uçarılığını bir kenara bırakıp düzgün davranmak için böylesine çaba harcarken onu kızdırdıysa gerçekten çok

ironik olurdu. Ya da başka bir terslik mi vardı acaba? Ona Idris Kralı'nın en büyük kızı söz verilmiş ama yerine Siri gönderilmişti. Aradaki farkı biliyor muydu? Umurunda mıydı?

Dakikalar birbirini kovaladı. Şöminedeki ateş sönmeye yüz tuttuğundan oda her geçen dakika biraz daha karardı.

Benimle oynuyor, diye düşündü Siri. *Beni böyle bekletmenin keyfini çıkarıyor*. Onu böyle rahatsız bir pozisyonda bekletmesinin ardında muhtemelen bir mesaj olmalıydı. Gücün kimde olduğunu gösteren bir mesaj. Onu canı ne zaman isterse o zaman çağıracaktı.

Zaman akıp geçerken Siri dişlerini sıktı. Ne kadar zamandır bu pozisyondaydı? Bir saat, belki daha bile fazla. Ve hâlâ Tanrı Kral'dan en ufak bir ses çıkmamıştı. Ne bir tıklatma ne öksürme ne kıpırdanma. Bu belki de Siri'nin bu pozisyonda ne kadar süre durabileceğini ölçmek için bir sınavdı. Ya da belki Siri buna boşuna anlamlar yüklüyordu. Her koşulda kendini öylece durmaya ve çok mecbur kalmadıkça kıpırdamamaya zorladı.

Vivenna bunun için eğitilmişti. Vivenna'nın bir duruşu, bir zarafeti vardı; Siri'ninse sadece inadı. Bunu görmek için geçmişte tekrar tekrar dersleri asmasına, görevlerini ihmal etmesine bakmak yeterdi. Zamanla babasını bile yıldırmıştı. Adam kendi akıl sağlığını korumak için bir noktadan sonra onun canı ne istiyorsa yapmasına izin vermeye başlamıştı.

Ve böylece, gece inerken şöminenin ışığında çırılçıplak, beklemeye devam etti.

* * *

Havai fişekler bir ışık seliyle kıvılcımlar saçarak yükseldi. Bir kısmı Işıktını'nın oturduğu yere düştü ve sönene dek ekstra parlak bir ışık yaydılar.

Işıktını açık havada bir divana yayılmış, gösteriyi izliyordu. Hizmetkârları; güneş şemsiyeleri, portatif bir bar, olur ya yüzünü ve ellerini silmek isterse diye her ihtimale karşı hem sıcak hem soğuk havlular ve Işıktını için gayet sıradan başka lüks ihtiyaçlarla donanmış hâlde etrafında hazır bekliyordu.

Havai fişekleri pek de etkilenmeden izledi. Fişek ustaları ona yakın bir yerde tedirgin bir şekilde dikiliyordu. Arkalarında, Işıktını'nın çağırdığı ama henüz gösterilerini sergilemelerini istemediği ozanlar bekleşiyordu. Tanrılar Katı'nda, Dönmüşleri eğlendirmesi için zaten her gece gösteriler düzenlenirdi ama bu gece –Tanrı Kral'ın düğün gecesinde– her şey daha bir abartılıydı.

Susebron'un kendisi eğlenceye katılmamıştı tabii. Bu tür kutlamalara tenezzül etmezdi. Işıktını yan tarafına, kralın sarayının tüm haşmetiyle yükseldiği noktaya baktı. Sonra başını iki yana sallayıp gözlerini yeniden çimlere çevirdi.

Tanrıların konutları avlunun etrafında bir çember oluşturacak şekilde sıralanmıştı ve her binanın aşağıda avluya bakan bir taraçası ve yukarıda yine avluya hâkim bir terası bulunuyordu. Işıktını şu anda kendi taraçasının biraz ilerisinde, yemyeşil çimlerin üzerinde oturuyordu.

Başka bir ışık seli havaya saçıldı ve avluda gölgeler oluşturdu. Işıktını içini çekti ve hizmetkârlardan birinden başka bir meyveli içki aldı. Gece serin ve güzeldi; tam tanrılara layık. Işıktını diğerlerinin de saraylarının önünde oturduğunu görebiliyordu. Farklı gösteri grupları avlunun orasında burasında toplanmış, Dönmüşlerden birini memnun etme şansını yakalamak için bekliyordu.

Havai fişek sönmeye yüz tuttu ve fişek ustaları meşalelerin ışığında ümitle gülümseyerek ondan tarafa baktı. Işıktını en başarılı müşfik tanrı ifadesiyle onlara başını salladı. "Biraz daha," dedi. "Beni memnun ediyorsunuz." Bunun üzerine üç adam heyecanla fısıldaşıp yardımcılarını yanlarını çağırdılar.

Onlar hazırlıklarına devam ederken tanıdık bir karaltı Işıktını'nın etrafını çevreleyen meşaleleri geçip yaklaştı. Llarimar'ın üstünde her zamanki gibi rahip cübbesi vardı. Şehre indiği zaman bile –ki bu gece şehirde olması lazımdı– Işıktını'yı ve Işıktını'nın kültünü temsil eden renklerde giyinirdi.

"Telaşe Nazırı?" diye seslendi Işıktını doğrularak.

"Efendimiz," dedi Llarimar saygıyla eğilip. "Keyfiniz yerinde mi?"

"Kesinlikle. Dolup taşıyor da diyebilirsin hatta. Ama sen hâlâ burada, sarayda ne arıyorsun? Ailenle birlikte dışarıda olman gerekmiyor muydu?"

"Önce her şeyin arzuladığınız gibi olduğundan emin olmak istedim."

Işıktını alnını ovuşturdu. "Başıma ağrılar sokuyorsun, Telaşe Nazırı."

"Başınızın ağrıması mümkün değil, Efendimiz."

"Hatırlatmasan olmaz!" dedi Işıktını. "Neyse, öyle sanıyorum ki Kutsal Kodes'in dışındaki şenlikler de en az bizim içerde yaptığımız kadar muhteşem oluyordur."

Llarimar, Işıktını'nın kutsal Tanrılar Katı'na taktığı bu saygısız isim karşısında kaşlarını çattı. "Evet, şehirdeki eğlenceler de muhteşem, Efendimiz. T'Telir onlarca yıldır böyle bayram görmedi."

"O zaman tekrar söylüyorum, sen de bir an evvel gidip eğlencelerin tadını çıkarmalısın."

"Ben sadece –"

"Bak, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını adama anlamlı bir bakış atarak, "eğer tek başına doğru dürüst yapacağımdan şüphe etmeyeceğin *bir* şey varsa o da kendimi eğlendirmektir. Tüm ciddiyetimle söz veriyorum ki deli gibi içip bu adamların bir şeyleri ateşe vermesini izleyerek olağanüstü iyi vakit geçireceğim. Git, ailenle birlikte ol."

Llarimar bir an duraksadı, sonra ayağa kalkıp Işıktını'yı selamlayarak çekildi.

Bu adam da işini amma ciddiye alıyor, diye düşündü meyveli içkisini yudumlarken.

Bir işi böylesine ciddiye alma fikri Işıktını'yı güldürdü. Tekrar arkasına yaslanıp havai fişekleri izlemeye devam etti. Fakat az sonra ona doğru yaklaşan başka biri dikkatini dağıttı. Daha doğrusu bir değil bir sürü kişi yaklaşıyordu ama biri önemliydi ve daha az önemli insanlardan oluşan bir kafile onu takip ediyordu. İçkisinden bir yudum daha aldı.

Gelen önemli kişi çok güzeldi. Ne de olsa bir tanrıçaydı. Parlak siyah saçlar, beyaz ten, kıvrımlı bir vücut... Işıktını'ya kıyasla bariz bir şekilde daha "hafif" giyinmişti ama saraydaki tanrıçalar için normali de buydu zaten. Kadının yeşil ve gümüş rengi ince, ipek kıyafetinin her iki yanındaki derin yırtmaçlar kalçalarını ve bacaklarını gözler önüne seriyordu ve yakası öyle açıktı ki hayal gücüne ihtiyaç bırakmıyordu.

Güzeller Güzeli Aldokur, dürüstlük tanrıçası.

İşte bu ilginç olacak, diye düşündü Işıktını kendi kendine gülümseyerek.

Aldokur'un kafilesi, başrahibesi ile altı rahibinin yanı sıra otuz kadar hizmetkârdan oluşuyordu. Fişek ustaları şimdi bir değil iki kutsal izleyicileri olduğunu fark edince daha da heyecanlandı. Çırakları panikle koşturup bir dizi daha havai fişek hazırlamaya girişti. Bu arada Aldokur'un hizmetkârlarından birkaçı, taşıdıkları süslü divanı Işıktını'nın yanındaki çimlerin üzerine yerleştirdi.

Aldokur her zamanki kıvrak zarafetiyle divana uzandı, o mükemmel bacaklarını üst üste atıp yan dönerek en baştan çıkarıcı dişi pozunu takındı. Divanın açısı, havai fişekleri izlemek isterse ona da uygundu ama şu anda bakışları Işıktını'nın üzerindeydi.

"Sevgili Işıktını," dedi, bir hizmetkâr üzüm salkımlarıyla yaklaşırken. "Bana bir selam bile vermeyecek misin?"

İşte başlıyoruz, diye düşündü Işıktını. "Sevgili Aldokur," dedi kupasını kenara bırakıp ellerini önünde birbirine kenetleyerek. "Neden böyle bir kabalık yapayım?"

"Kabalık mı?" diye sordu Aldokur eğlenerek.

"Elbette. Belli ki dikkatleri üzerinde toplamak için bayağı bir çaba sarf etmişsin... Detaylar muhteşem bu arada. Bacaklarının üst kısmındaki şey makyaj mı?"

Aldokur gülümseyerek bir üzümü ısırdı. "Bir tür boya. Tasarımını kültümdeki en yetenekli sanatçılardan bazıları yaptı."

"Kendilerini tebrik ediyorum," dedi Işıktını. "Her neyse, bana seni niye selamlamadığımı sordun, değil mi? Eh, gel senin yapmam gerektiğini söylediğin şekilde davrandığımı varsayalım. Geldiğinde seni iltifatlara boğmamı mı isterdin?"

"Doğal olarak."

"Bu kıyafetle başımı döndürdüğünü söyleseydim mesela?"

"Sakıncası olmazdı."

"Havai fişeklerin ışığında kor gibi parlayan gözlerinin gözlerimi kamaştırdığını söyleseydim?"

"Hoş olurdu."

"O kan kırmızı dudaklarının her erkeğin nefesini keseceğini ve bunun hatırasının bile onlara en güzel şiirlerini yazdıracağını söyleseydim?"

"Gururum okşanırdı şüphesiz."

"Ve benden bu tepkileri beklediğini söylüyorsun, öyle mi?"

"Öyle."

"Eh, boş versene, kadın," dedi Işıktını kupasına uzanarak. "Eğer güzelliğin karşısında başım dönmüşse, gözlerim kamaşmışsa, nefesim kesilmişse benden seni *selamlamamı* nasıl beklersin? Bu durumda aptallaşıp donakalmam gerekmez mi?"

Aldokur bir kahkaha attı. "Ah, şimdi 'dilini' buldun işte."

"Çok şaşırtıcı ama ağzımdaymış," dedi Işıktını. "Oraya bakmayı hep unutuyorum."

"Zaten olması gereken yer orası değil mi?"

"Hayatım," dedi Işıktını, "diğer her şey bir yana, en çok dilimin yapması *gereken* şeyi nadiren yaptığını bilecek kadar uzun zamandır tanımıyor musun beni?"

Aldokur gülümserken gökyüzünde yeni havai fişekler patladı. İki tanrının auralarının içinde kıvılcımların renkleri inanılmaz güçleniyordu. Karşı

tarafta, Nefes auralarının uzağında yere yağan kıvılcımlar bunlara kıyasla öyle soluk ve zayıftı ki sanki ateşleri de zayıfmış, hatta çıplak elle toplanıp bir kenara konacak kadar soğuklarmış gibi görünüyordu.

Aldokur az sonra bakışlarını yeniden Işıktını'ya çevirdi. "Yani beni güzel buluyorsun?"

"Elbette. Hayatım, sen resmen *buram buram* güzellik tütüyorsun. Bu kelimenin tanımının bir parçasısın. Yanılmıyorsam unvanında bir yerde de geçiyordu, değil mi?"

"Sevgili Işıktını, bana takılıyorsun, *farkındayım*."

"Ben asla hanımlarla dalga geçmem, Aldokur," dedi Işıktını içkisinden bir yudum daha alıp. "Bir kadınla dalga geçmek, çok fazla şarap içmeye benzer. Kısa süreliğine eğlencelidir ama sonrası çok fecidir."

Aldokur bir an duraksadı. "Ama bizim için sonrası diye bir şey yok ki. Sonuçta sarhoş olamıyoruz."

"Olamıyor muyuz?" diye sordu Işıktını. "O zaman ben bunca şarabı neden içiyorum?"

Aldokur bir kaşını kaldırdı. "Bazen, Işıktını," dedi sonunda, "ne zaman saçmalıyorsun, ne zaman ciddisin çözemiyorum."

"Hım, bu konuda hemen yardımcı olabilirim," dedi Işıktını. "Eğer *bir gün* benim ciddi olduğum sonucuna varırsan anla ki meseleye çok fazla kafa yormuşsun."

"Anlıyorum," dedi Aldokur. Divanda dönüp yüzüstü uzandı. Dirseklerini divana dayamıştı, kollarının arasından göğüsleri fışkırıyordu ve patlamaya devam eden havai fişekler çıplak sırtında, kavisli kürekkemiklerinin arasında renkli gölgeler oluşturuyordu. "Madem öyle... Beni çok çekici ve güzel bulduğunu itiraf ettiğine göre... O zaman bu gece şenlikten biraz erken ayrılmaya ve kendimize... başka eğlenceler bulmaya ne dersin?"

Işıktını tereddüt etti. Tanrıların üreyememeleri, hiç ilişki kurmadıkları, özellikle de diğer Dönmüşlerle bir ilişki arayışında olmadıkları anlamına gelmiyordu. Hatta Işıktını'nın tahminine göre, çocuk sahibi olamamak aslında saraylıların bu meseleye daha bir rahat yaklaşmasına sebep oluyordu. Tanrıların çoğunun ölümlü âşıkları vardı. Aldokur'un mesela rahiplerinden birkaçıyla birlikte olduğu biliniyordu. Ölümlülerle oynaşmak, tanrılar arasında sadakatsizlik olarak görülmüyordu.

Aldokur tüm çekiciliğiyle davetkâr bir şekilde divanda uzanıyordu. Işıktını ağzını açtı ama sonra gözünün önüne... o geldi. Görülerinde rüyalarına giren, Llarimar'a da bahsettiği o yüz. Kimdi bu kadın?

Muhtemelen önemli bir şey değildi. Eski hayatından bir anı parçası veya bilinçaltı tarafından yaratılmış bir görüntü. Hatta belki rahiplerin iddia ettiği gibi gelecekten bir işaret. Bu yüz onu duraksatmamalıydı. Hele de önünde böyle bir mükemmellik abidesi dururken.

"Ben... geri çevirmek zorundayım," derken buldu kendini. "Havai fişek gösterisini izlemem gerekiyor."

"Havai fişekler benden daha mı ilgi çekici?"

"Hiç de değil. Ama beni yakma olasılıkları daha düşük görünüyor."

Aldokur buna güldü. "Eh, o zaman niye bitmelerini bekleyip sonra dinlenmeye çekilmiyoruz?"

"Tüh, yine de reddetmek zorundayım," " dedi Işıktını. "Tembelin önde gideniyim."

"Seks yapamayacak kadar mı tembelsin?" diye sordu Aldokur tekrar yan dönüp onu süzerek.

"Gerçekten çok miskinim. Rahiplerime de hep söylüyorum, benden tanrı olmaz. Ama kimse beni dinlemiyor. Bu yüzden korkarım kendimi kanıtlamak için gayret göstermeye devam etmem şart. Seninle birlikte olmak ne yazık ki kendi kendimi çürütmek olur."

Aldokur başını iki yana salladı. "Bazen kafamı çok karıştırıyorsun, Işıktını. Şöhretini bilmesem hadi utangaçsın diyeyim... Nasıl olur da Durugörü ile birlikte olursun da beni sürekli görmezden gelebilirsin?"

Durugörü bu şehrin gördüğü saygıdeğer Dönmüşlerin sonuncusuydu, diye düşündü Işıktını içkisini yudumlarken. *Geri kalan hiç kimse onun tırnağı olamaz. Ben dâhil.*

Aldokur sessizce fişek ustalarının son gösterisini izlemeye başladı. Havai fişekler giderek daha gösterişli hâle gelmişti. Işıktını artık durmalarını mı söylese acaba diye düşündü. Tüm havai fişeklerini onun için harcamalarını istemiyordu. Başka bir tanrı çağırırsa ellerinde gösterecek bir şeyler kalsa iyi olurdu.

Aldokur kendi sarayına dönmeye yeltenmedi; Işıktını da başka bir şey söylemedi. Aldokur'un sırf onunla laf yarıştırmak ya da onu yatağa atmayı denemek için geldiğinden şüpheliydi. Güzel tanrıçanın kafasında kırk tilki dolaşırdı daima. Işıktını'nın deneyimlerine göre kadın o cici bici yüzeyinin ele verdiğinden çok daha derindi.

Nitekim haklı çıktı. Aldokur havai fişekleri izlemeyi bırakıp gözlerini Tanrı Kral'ın karanlık sarayına dikti. "Artık yeni bir kraliçemiz var."

"Fark ettim," dedi Işıktını. "Gerçi itiraf etmem gerekirse, birileri hatır-

latıp durduğu için fark etmek zorunda kaldım daha ziyade."

Yine sessizliğe gömüldüler.

"Bu konuda hiçbir düşüncen yok mu?" diye sordu Aldokur nihayet.

"Herhangi bir konuda düşüncem olmaması için elimden geleni yapıyorum. Düşünceler başka düşüncelere yol açar ve dikkatli olmazsan onlar da eylemlere yol açar. Eylemler de seni yorar. Kesin bilgi; biri bir kitapta okumuş."

Aldokur içini çekti. "Düşünmekten kaçınıyorsun, kendini benden sakınıyorsun, çaba harcamak istemiyorsun... Atladığım bir şey var mı?"

"Kahvaltı. Ben asla kahvaltıyı atlamam."

Aldokur buna tepki vermeyince Işıktını hayal kırıklığına uğradı. Kadının gözleri kralın sarayına kilitlenmişti. Işıktını elinden geldiğince siyah yapıyı görmezden gelmeye çalışırdı; heyula gibi tepelerinde dikilmesi hoşuna gitmiyordu.

"Belki bu seferlik bir istisna yapıp *bu* konuyu bir düşünmelisin," dedi Aldokur. "Bu kraliçenin özel bir anlamı var."

Işıktını kupasını parmaklarının arasında çevirdi. Aldokur'un rahiplerinin, Saray Meclisi'nde savaş çığırtkanlığı yapanlar arasında başı çektiğini biliyordu. T'Telir'i alevler içinde gördüğü kâbusu da unutmamıştı. O görüntü bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Ama kendisi henüz savaş lehine ya da aleyhine herhangi bir şey söylemiş değildi. Bu işe karışmak istemiyordu.

"Daha önce de kraliçelerimiz oldu," dedi sonunda.

"Hiçbiri kraliyet soyundan değildi," diye karşılık verdi Aldokur. "En azından Gaspçı Kalad'dan beri."

Kalad. Çoksavaş'ı başlatan adam. BiyoKromatik Nefesin bilgisini kullanarak devasa bir Cansız ordusu yaratıp Hallandren'de iktidarı ele geçirmiş, bu orduyla hem krallığı korumuş hem de hanedanın dağlara kaçmasına sebep olarak bir bakıma krallığın çökmesine sebep olmuştu.

Şimdi hanedan geri gelmişti. Daha doğrusu içlerinden biri gelmişti.

"Bunlar tehlikeli günler, Işıktını," dedi Aldokur yavaşça. "Ya o kadının hamile kaldığı çocuk Dönmüş olmazsa?"

"Bu imkânsız," dedi Işıktını.

"Öyle mi? Eminsin yani?"

Işıktını başını salladı. "Dönmüşler arasından sadece Tanrı Kral çocuk sahibi olabilir ve çocukları daima ölü doğar."

Aldokur başını iki yana salladı. "Bu konuda tek bildiğimiz, saray rahiple-

rinin söylediklerinden ibaret. Ben kayıtlarda bazı... uyuşmazlıklar olduğunu duydum. Neyse, buna takılmayalım. Ama düşünülmesi gereken başka konular da var. Neden tahtı 'meşru kılmak' için bir asile ihtiyacımız olsun? Üç yüz senelik Tanrılar Katı iktidarı, krallığımızı meşru kılmaya yetmiyor mu?"

Işıktını cevap vermedi.

"Bu evlilik bizim hâlâ hanedanın egemenliğini kabul ettiğimiz anlamına geliyor," dedi Aldokur. "Bu durumda dağlardaki kral kalkıp topraklarını geri almak isterse ne olacak? Ya saraydaki kraliçemiz başka bir erkekten çocuk doğurursa ne olacak? Kim varis olacak? Kim hükmedecek?"

"Tanrı Kral hükmeder. Bunu herkes bilir."

"Üç yüz sene önce o hükmetmiyordu," dedi Aldokur. "Burada kraliyet ailesi hüküm sürüyordu. Onların ardından Kalad geldi. Onun ardından da Barışyapıcı. Ani değişiklikler her zaman olabilir. O kadını şehrimize kabul etmekle, Hallandren'de Dönmüşlerin iktidarında sonun başlangıcına sebep olmuş olabiliriz."

Aldokur sustu. Düşüncelere dalmış görünüyordu. Işıktını karşısındaki bu güzel tanrıçayı inceledi. Aldokur on beş yıl önce Dönmüştü. Bir Dönmüş için bayağı yaşlıydı. Yaşlı, bilge ve inanılmaz kurnaz.

Aldokur başını kaldırıp ona baktı. "Kalad tahtı ele geçirdiğinde hanedan gafil avlandı. Benim onlar gibi gafil avlanmaya niyetim yok. Bazılarımız boş oturmuyor, planlar yapıyor, Işıktını. İstersen sen de bize katılabilirsin."

"Ah, politika, hayatım," dedi Işıktını içini çekerek. "Politikadan nasıl tiksindiğimi bilirsin."

"Sen cesaret tanrısısın. Senin inancının bize çok faydası olur."

"Şu noktada tek inancım, size hiçbir faydam olmayacağı."

Aldokur'un yüzü hayal kırıklığını gizleme çabasıyla gerildi. Nihayet içini çekip kalktı ve gerindi, o muhteşem vücudunu son bir kez daha sergiledi. "Eninde sonunda tarafını seçmek, inandıklarını savunmak zorunda kalacaksın, Işıktını," dedi. "Sen bu insanların tanrısısın."

"Bu benim seçimim değil, hayatım."

Aldokur gülümsedi, sonra eğilip ona yumuşacık bir öpücük kondurdu. "Sen yine de söylediklerimi bir düşün. Sandığından daha iyi bir adamsın. Kendimi öyle herhangi birine sunar mıyım zannediyorsun?"

Işıktını bir an tereddüt etti, sonra kaşlarını çattı. "Aslına bakarsan... evet. Aynen böyle düşünüyorum."

Aldokur güldü, hizmetkârları divanı kaldırırken öbür tarafa döndü. "Ah,

hadi ama! Bana dokunmasına hayatta izin vermeyeceğim hiç yoksa en az üç tanrı vardır. Partinin tadını çıkar ve kralımızın yukarıda tam şu anda bizim mirasımıza ne yaptığını bir düşün." Tekrar ona bir bakış attı. "Özellikle de bunu düşünmek sana ne kaçırdığını hatırlatacaksa." Işıktını'ya göz kırptı ve yürüyüp gitti.

Işıktını divanında arkasına yaslandı, ardından birkaç iltifatla fişek ustalarını savdı. Ozanlar gösterisine başladığında da zihnini boşaltmaya, hem Aldokur'un uğursuz sözlerini hem de rüyalarına musallat olan savaş görüntülerini unutmaya çalıştı.

İkisinde de başarılı olamadı.

8

Siri inleyerek yan döndü. Sırtı ağrıyordu, kolları ağrıyordu, başı ağrıyordu. Hatta öyle rahatsızdı ki onca yorgunluğuna rağmen uyumaya devam edemedi. Kalkıp oturdu, kafasını tuttu.

Geceyi Tanrı Kral'ın yatak odasında geçirmişti. Uyuyarak... Bir bakıma! Şimdi odaya güneş ışığı dolmuştu, mermer zeminin halıyla kaplı olmayan yerlerinden ışık yansıyordu.

Halılar da siyah, diye düşündü hem yorgan hem yastık olarak kullandığı mavi elbisenin oluşturduğu yığının ortasında otururken. *Siyah zeminde siyah halılar ve siyah mobilyalar. Şu Hallandren'liler bir tarza sadık kalmayı iyi biliyor doğrusu.*

Tanrı Kral odada değildi. Siri, adamın gecenin büyük bölümünü geçirdiği şu devasa siyah deri koltuğa doğru baktı. Gidişini duymamıştı.

Esneyip kalktı, kabarık elbise yığınından içliği bulup kafasından geçirdi. Saçlarını alttan tutup dışarı çıkardı. Bu kadar uzun saça alışması biraz zaman alacaktı. Saçları beline kadar iniyordu ve rengi mutlu mesut bir sarıya dönmüştü.

Dün geceyi bir şekilde dokunulmadan atlatmayı başarmıştı.

Çıplak ayakla deri koltuğa yürüdü, parmaklarını koltuğun pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi. Saygıda kusur etmediği söylenemezdi. Uyuyakalmıştı. Yere kıvrılmış ve elbiseyi üzerine çekmişti. Hatta birkaç kez de koltuğa bakmıştı. Saygısızlık ya da itaatsizlik etmek için değildi; Tanrı Kral'a bakmaması gerektiğini hatırlayamayacak kadar uykuluydu sadece. Yine de Tanrı Kral idam edilmesini buyurmamıştı. Maviparmak'ın söylediklerinden sonra Tanrı Kral'ın sağı solu belli olmayan ve çabuk parlayan biri olmasından korkmuştu ama durum buysa bile dün gece ona karşı öfkesine hâkim olmuştu. Başka ne yapacaktı ki? Hallanderen onlarca yıldır hane-

dandan bir prensesin Tanrı Krallarından biriyle evlenmesini bekliyordu. Siri kendi kendine gülümsedi. *Benim de bir gücüm var.* Tanrı Kral onu öldüremezdi. İstediğini almadan öldüremezdi en azından.

Fazla bir şey değilse de bu ona biraz olsun güven vermeye yetti. Koltuğun etrafında dolaşırken büyüklüğünün daha bir farkına vardı. Odadaki her şey bir parça büyüktü; algısıyla oynayıp kendini olduğundan daha kısa hissetmesine sebep oluyorlardı. Başını koltuğun koluna yasladı ve kendini Tanrı Kral'ın onu niye istemediğini merak ederken buldu. Onda bir kusur mu vardı? Yeterince çekici değil miydi?

Aptal kız, diye azarladı kendini ve başını iki yana sallayıp hâlâ bozulmamış yatağa doğru yürüdü. *Yol boyunca düğün gecende ne olacak diye korkup durdun, şimdi de bir şey olmadığı için mi şikâyet ediyorsun?*

Hem kurtulmuş falan değildi. Tanrı Kral eninde sonunda ona sahip olacaktı; amaç buydu. Fakat dün gece olmamıştı. Siri gülümsedi, esnedi, ardından yatağa girip örtülerin altına kıvrıldı ve uyuyakaldı.

* * *

Tekrar uyandığında bir öncekinden çok daha iyiydi. Gerindi, derken bir şey fark etti.

Yerde bir yığın hâlinde bıraktığı elbisesi gitmişti. Ayrıca şömine yeniden yakılmıştı ki bunun niye gerekli olduğunu hiç anlamadı. Hava öyle sıcaktı ki uyurken üstündeki örtüyü bile fırlatıp atmıştı.

Ah, çarşafları yakmam gerekiyordu, diye hatırladı. Şömineyi bu yüzden yakmışlar.

İçliğiyle yatakta oturdu. Siyah odada yine yalnızdı. Tanrı Kral bizzat birine söylemediği sürece hizmetkârlar ve rahipler onun bütün geceyi yerde geçirdiğini bilemezdi. Ve onun gibi güçlü birinin böyle mahrem detayları rahipleriyle konuşmasının ihtimali neydi ki?

Siri yavaşça yataktan inip çarşafları çıkardı. Dertop edip şömineye yürüdü ve ateşe attı. Ardından alevleri izledi. Tanrı Kral'ın onu neden kendi hâline bıraktığını hâlâ bilmiyordu. Siri bunun sebebini öğrenene kadar iyisi mi herkes evliliğin tamamına erdiğini düşünsün, daha iyiydi.

Çarşaflar tamamen yandığında Siri odada dolaşıp giyecek bir şey aradı. Hiçbir şey bulamadı. İçini çekti, üzerinde içliğiyle kapıya yürüdü. Kapıyı çekip açtı ve olduğu yerde sıçradı. Farklı yaşlarda iki düzine hizmetkâr kadın kapının önünde dizlerinin üzerinde bekliyordu.

Renklerin Tanrısı aşkına! diye düşündü Siri. *Ne kadar zamandır bura-*

da böyle dizlerinin üstünde duruyorlar? Aniden, Tanrı Kral'ın onu o hâlde bekletmesine eskisi kadar kızamaz oldu.

Kadınlar doğruldu ve başları önlerinde, odaya girdiler. Siri geri çekildi, kafasını uzatıp bakınca kadınlardan bazılarının büyük sandıklar taşıdığını fark etti. *Bugünkü renkleri farklı*, diye düşündü Siri. Ama üniformaları aynıydı. Dökümlü pantolonları andıran pantolon-etek, kolsuz bluz ve saçlarını altında salık bıraktıkları küçük kepler. Fakat bugün mavi ve gümüş rengi yerine sarı ve bakır rengi giyinmişlerdi.

Kadınlar sandıkları açıp içlerinden çeşit çeşit kıyafet çıkarmaya başladı. Hepsi parlak renklerde ve farklı modellerdeydi. Kıyafetleri Siri'nin önüne yere serdiler, sonra dizleri üzerinde geri çekilip beklediler.

Siri kalakaldı. Bir kralın kızı olarak büyümüştü, dolayısıyla hiç yokluk çekmemişti. Öte yandan Idris'te hayat sade ve basitti. Beş elbisesi vardı ve orası için bu neredeyse abartılı bir rakamdı. Biri beyazdı, diğer dördü soluk mavi.

Bu kadar çok renk ve seçenek arasında kalmak afallatıcıydı. Tek tek üzerinde nasıl duracaklarını hayal etmeye çalıştı. Çoğu zaten tehlikeli derecede dekolteydi. Hizmetkâr kadınların üzerindekinden bile daha dekolte! Ki onlarınki bile İdris standartlarında tam bir skandaldı.

Nihayet Siri tereddütle içlerinden birini işaret etti. Kırmızı etek ve bluzdan oluşan iki parça bir kıyafetti. Siri'nin işaretiyle birlikte hizmetkârlar kalktı, bir kısmı seçilmeyen giysileri toplamaya girişirken diğerleri nazikçe Siri'nin içliğini çıkarmaya başladı.

Birkaç dakika içinde Siri giyinmişti. Üzerine mükemmel oturan kıyafetin bluzunun göbeğini açıkta bıraktığını fark edince yerin dibine geçti. Yine de en azından diğerleri gibi göğüs dekoltesi yoktu ve eteği neredeyse bileklerine kadar iniyordu. İpeksi kırmızı kumaş, Siri'nin giymeye alışık olduğu kalın yünler ve ketenlerden çok daha hafifti. Döndüğünde eteği kabarıyor ve dalgalanıyordu. Dahası Siri içinin görünmediğinden de emin olamadı. Bu kıyafetin içinde en az dün geceki kadar çıplak hissediyordu.

Bu his burada sürekli tekerrür edip duracak belli ki, diye düşündü buruk bir şekilde. Onu giydiren hizmetkârlar geri çekilirken diğerleri bir tabureyle yaklaştı. Siri tabureye oturdu ve kadınlar yüzünü ve kollarını sıcak bir bezle temizlerken hâlinden memnun bir şekilde bekledi. Bu iş bittiğinde yüzüne tekrar makyaj yaptılar, saçlarını taradılar ve üzerine parfüm sıktılar.

Siri gözlerini açtığında, etrafındaki parfüm bulutunun arasında Mavi-

parmak'ın dikildiğini gördü. "Ah, harika," dedi Maviparmak. Arkasında yardımcısı çocuk yine elinde hokka, tüy kalem ve kâğıtla itaatkâr bir şekilde bekliyordu. "Çoktan kalkmışsın."

Çoktan mı? diye düşündü Siri. Vakit öğleni geçmiş olmalıydı.

Maviparmak ona bakıp onaylarcasına kendi kendine başını salladı, ardından gözleri yatağa kaydı. Belli ki çarşafları yakıp yakmadığını kontrol ediyordu. "Evet," dedi. "Umuyorum ki hizmetkârların tüm ihtiyaçlarını karşılıyordur, Kanal." Ardından dönüp yürüdü, çok fazla işi olan bir adamın telaşlı adımlarıyla uzaklaşıyordu ki...

"Bir saniye," diye seslendi Siri ve hizmetkârlardan birkaçını iterek ayağa fırladı.

Maviparmak duraksadı. "Kanal?"

Siri aklındaki şeyi nasıl dile getireceğini bilemediğinden kekeledi. "Şeyi biliyor musun... Iı, benim ne yapmam gerektiğini?"

"Yapmak mı?" diye sordu yazman. "Yani, şeyde mi... " Tekrar yatağa doğru bir bakış attı.

Siri kıpkırmızı kesildi. "Hayır, hayır, o değil. Yani gün içinde? Yapmam gereken bir iş falan yok mu? Benden ne bekleniyor?"

"Bir varis doğurman."

"Onun dışında."

Maviparmak kaşlarını çattı. "Ben... Şeey, Kanal, dürüst olmam gerekirse hiç bilmiyorum. Söylemek zorundayım, gelişin Tanrılar Katı'nda tam bir kargaşa yarattı."

Benim hayatımda da öyle, diye düşündü Siri hafiften kızararak. Saçlarında kırmızı tonlar belirmeye başlamıştı.

"Senin suçun değil elbette," diye atıldı Maviparmak hemen. "Fakat... Eh, yani keşke önceden haberim olsaydı."

"Önceden haberin yok muydu?" diye sordu Siri. "Bu evlilik yirmi yıl önce bir antlaşmayla kararlaştırıldı!"

"Evet, elbette, ama kimsenin aklına... " Devamını getirmedi. "Iı. Neyse, her koşulda seni kralımızın sarayında rahat ettirmek için elimizden geleni yapacağız."

Bu da neydi? diye düşündü Siri. *Kimsenin aklına... bu evliliğin gerçekleşeceği gelmedi.* Böyle mi diyecekti? Ama niye? Idris'in antlaşmanın kendi üstüne düşen kısmını yerine getirmeyeceğine mi inanıyorlardı?

Maviparmak hâlâ sorusuna cevap vermiş değildi. "Tamam da ben gün içinde ne yapacağım?" diye sordu tekrar tabureye otururken. "Sarayda

oturup bütün gün ateşi mi seyredeceğim?"

Maviparmak güldü. "Ah, Renkler aşkına, tabii ki hayır. Burası Tanrılar Katı, leydim. Seni oyalayacak bir sürü şey bulacağına eminim. Her gün saraya çeşitli göstericiler gelir ve ilahlara yeteneklerini sergilerler. Onlardan istediklerini sana özel gösteri yapması için çağırtabilirsin."

"Ah," dedi Siri. "Belki... at binmeye gidebilirim?"

Maviparmak çenesini sıvazladı. "Senin için saraya birkaç at getirtebiliriz sanırım. Tabii önce Düğün Zaferi'nin bitmesini beklememiz lazım."

"Düğün Zaferi mi?" diye sordu Siri.

"Bunu da mı bilmiyorsun? Seni tüm bunlara hazırlamadılar mı, Kanal?"

Siri kızardı.

"Seni üzmek istemedim," dedi Maviparmak yine hemen. "Düğün Zaferi, Tanrı Kral'ın evliliğini şenliklerle kutladığımız bir haftalık döneme verilen isim. Bu süre boyunca bu sarayda kalman gerekiyor. Bir haftanın sonunda resmi olarak Tanrılar Katı'na takdim edileceksin."

"Ah," dedi Siri. "Ama ondan sonra şehirden çıkabilirim, öyle mi?"

"Şehirden çıkmak mı?" diye tekrarladı Maviparmak. "Kanal, Tanrılar Katı'ndan hiçbir zaman çıkamazsın."

"Nasıl yani?"

"Sen tanrı olmasan da," diye devam etti Maviparmak, "sonuçta Tanrı Kral'ın eşisin. Buradan çıkman çok tehlikeli olur. Ama buna takılma. İstediğin her şey, ne istersen, buraya ayağına getirilecektir."

Özgürlük dışında, diye düşündü Siri. Hafiften midesi bulanmaya başlamıştı.

"Seni temin ederim, şu Düğün Zaferi bir bitsin, buradan hiçbir şikâyetin olmayacak. Hayatta isteyebileceğin her şey burada emrine amade olacak. Aklına gelebilecek her tür eğlence, her tür konfor... "

Siri uyuşmuş gibi başını salladı. Hâlâ kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu.

"Ayrıca," dedi Maviparmak mürekkep lekeli parmağını havaya kaldırıp, "eğer arzu edersen, halkı ilgilendiren konuları karara bağlamak için Saray Meclisi var. Meclis asıl olarak haftada bir toplanıyor ama her gün bazı ufak tefek konularda kararlar alınması gerekiyor. Mecliste bir koltuğun olamaz tabii ama Düğün Zaferi bittikten sonra oturumlara katılmana izin verileceğine eminim. Eğer bunların hiçbiri ilgini çekmediyse, Tanrı Kral'ın maiyetinden bir sanatçının seninle özel olarak ilgilenmesini talep edebilirsin. Rahipleri arasında tüm sanat dallarından en başarılı isimler yer alıyor.

Müzik, resim, dans, şiir, heykel, kuklacılık, tiyatro, kum resmi ya da aklına gelebilecek diğer şeyler."

Siri gözlerini kırpıştırdı. *Renklerin Tanrısı aşkına!* diye düşündü. *Burada aylaklık etmek bile ne kadar boğucu.* "Ama özellikle yapmak zorunda olduğum hiç mi bir şey yok?"

"Hayır, olduğunu sanmıyorum," dedi Maviparmak. "Kanal, ama niye yüzün düştü şimdi?"

"Ben... " Bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Tüm hayatı boyunca ondan birtakım şeyler beklenmişti ve Siri hayatının büyük bölümünü bunlardan kaçarak geçirmişti. Şimdi böyle bir şansı yoktu. Artık asilik edemez, görevlerinden kaçamazdı; kaçarsa idam edilir ve Idris'i savaşa sokardı. Hayatında ilk kez ondan beklenen görevleri yerine getirmeye, uysalca boyun eğip söyleneni yapmaya hazırdı... Fakat işe bak ki bu sefer de ondan bir şey yapması istenmiyordu. Çocuk doğurmak dışında.

"Pekâlâ," dedi iç geçirerek. "Benim odalarım nerede? Gidip yerleşeyim bari."

"Odaların mı?"

"Evet. Bu odada kalmayacağım sanırım."

"Hayır," dedi Maviparmak kıkırdayarak. "Gebelik odasında mı? Tabii ki hayır."

"E nerede kalacağım peki?" diye sordu Siri.

"Kanal," diye söze başladı Maviparmak, "bir bakıma tüm bu saray senin. Niye özel bir odaya ihtiyacın olsun ki? Karnının acıktığını söylersin ve hizmetkârların hemen bir masa getirip sofra kurar. Dinlenmek istersen, arzuna göre hemen bir divan ya da koltuk getirirler. Eğlenmek istersen istediğin sanatçı huzuruna getirilir."

Hizmetkârlarının tuhaf davranışlarını –önüne rengârenk kıyafetler sermelerini, makyajını ve saçını oracıkta yapmalarını– şimdi anlamaya başlamıştı. "Demek öyle," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Peki ya beraberimdeki askerler? Verdiğim talimatı yerine getirdiler mi?"

"Evet, Kanal," dedi Maviparmak. "Bu sabah yola çıktılar. En akıllıca kararı verdin. Alaimisema'nın askeri değillerdi, dolayısıyla sarayda kalmalarına izin verilemezdi. Zaten artık sana hizmet edemeyeceklerdi."

Siri başını salladı.

"Kanal, izninle ben artık gitsem..?" diye sordu Maviparmak.

Siri dalgın dalgın tekrar başını salladı. Maviparmak telaşla uzaklaşırken Siri ne kadar yalnız olduğunu düşünerek bir an öylece kalakaldı. Şimdi

bunları düşünme, diye buyurdu kendine. Böylece hizmetkârlarından onun yaşlarında görünen bir tanesine döndü: "Eh, burada nasıl zaman geçireceğimi hâlâ bilmiyorum, ha?"

Hizmetkâr kıpkırmızı kesildi ve sessizce kafasını önüne eğdi.

"Yani eğer istersem yapacak çok şey var gibi görünüyor aslında," dedi Siri. "Hatta belki gereğinden fazla."

Kız yine başını eğdi.

Çok sürmez, çıldırırım ben burada, diye düşündü Siri dişlerini sıkarak. İçinden bir ses, şoke edici bir şey yapıp hizmetkârdan bir tepki koparmak için yanıp tutuşuyordu ama saçmaladığının farkındaydı. Aslına bakılırsa içinden gelen davranışların ve doğal tepkilerinin büyük bölümü belli ki Hallandren'de saçma kaçacak ve ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. Siri yeni evini keşfetmenin vakti geldiğine karar vererek ayağa kalktı. Simsiyah odadan çıkıp koridora göz gezdirdi. Arkasında itaatkâr bir şekilde bekleyen hizmetkârlarına döndü.

"Girmemin yasak olduğu herhangi bir yer var mı?" diye sordu.

Soruyu yönelttiği kadın başını iki yana salladı.

Hadi bakalım, diye düşündü. *Tanrı Kral'ın banyosuna dalmayayım da...* Koridoru geçip karşıdaki kapıyı açtı ve dünkü sarı odaya girdi. Dün bu odada oturduğu koltuk ve uzandığı masa gitmiş, onların yerine sarı divanlardan oluşan bir oturma grubu yerleştirilmişti. Siri kaşlarını kaldırdı, ardından dün banyo yaptığı odaya geçti.

Banyonun yerinde de yeller esiyordu. İşte buna şaşırmadan edemedi. Oda aynı odaydı, yine baştan aşağı bordoydu. Fakat ortasındaki fayans platform ve platforma gömülmüş küvetler artık yoktu. Demek banyo tamamen portatifti ve onun yıkanması için kurulmuş, sonra kaldırılmıştı.

Tüm odaları ihtiyaca göre dönüştürüveriyorlar, diye düşündü şaşkınlıkla. *Tanrılarının arzusuna göre koşup getirmeleri için bir yerlerde her renkten mobilyalar, küvetler ve goblenlerle dolu depolar olmalı.*

Şimdi daha da meraklanmıştı; küvetsiz odadan çıkıp rastgele yürümeye başladı. Her odada dört duvarın her birinde bir kapı vardı. Bazı odalar diğerlerinden daha büyüktü. Kiminin dışarıya bakan pencereleri oluyordu kimi sarayın iç kısmında kalıyordu. Her biri farklı renkteydi, yine de aralarında pek bir fark yok gibiydi. Tek renk kuralına uygun dekorasyonlarıyla sonsuz sayıda oda... Az sonra Siri tamamen kaybolmuştu. Fakat bunun bir önemi yoktu. Nasılsa her oda bir şekilde diğer hepsiyle aynıydı.

Hizmetkârlarına döndü. "Kahvaltı etmek istiyorum."

Bundan sonrası Siri'nin hayal bile edemeyeceği kadar hızlı gelişti. Birkaç kadın dışarı süzüldü ve bulundukları odaya uygun yeşil bir koltukla geri döndü. Siri oturdu ve masayla sandalyeleri, son olarak da yemeklerin gelmesini bekledi. On beş dakika sonra masada sıcak kahvaltısı onu bekliyordu.

Siri çatalı eline alıp tereddütle ağzına bir lokma götürdü ve ne kadar aç olduğunu o zaman anladı. Kahvaltısı temel olarak sosisli türlüydü. Yemeğin içine eklenmiş baharatlar onun alışık olduğundan kat kat güçlüydü ama bu baharatlı Hallandren yemeğinden aldığı her yeni lokmada tadını biraz daha sevdiğini fark etti.

Öte yandan, ne kadar aç da olsa sessizlik içinde yemek yemek onun için fazlasıyla tuhaftı. Siri mutfakta hizmetkârlarla ya da babasının sofrasında generallerle ve o gün eve yemeğe davet edilmiş ziyaretçilerle ya da keşişlerle yemeye alışıktı. Yemekler hiçbir zaman sessizlik içinde geçmezdi. Oysa renklerin, seslerin ve gösterişin diyarı Hallandren'de birden kendini tek başına, canlı rengine rağmen ona çok ruhsuz gelen bir odada, sessizlik içinde yemek yerken bulmuştu.

Hizmetkârları onu izliyordu. Hiçbiri onunla konuşmuyordu. Sessizliklerini saygılarına yorması gerektiğini bilse de bu ona tehditkâr geliyordu bir şekilde. Birkaç kez daha onlarla konuşmaya çalıştı ama tek kelimelik cevaplar aldığıyla kaldı.

Ağzına attığı kapariyi çiğnedi. *Bundan sonra hayatım hep böyle mi olacak?* diye düşündü. *Kocam tarafından yarı kullanılmış yarı yok sayılmış gibi hissettiğim geceler, etrafımın sürekli insanlarla sarılı olduğu ama hiç olmadığım kadar yalnız olduğum gündüzler?*

Vücudunda bir ürperti dolaştı. İştahı kaçmıştı. Çatalı bıraktı ve yemeği önünde öylece soğudu. Boş gözlerle tabağına bakarken bir yanı keşke o kocaman, rahat siyah yataktan hiç çıkmamış olmayı diliyordu.

9

Idris Kralı Dedelin'in en büyük kızı Vivenna, T'Telir'i izliyordu. Hayatında gördüğü en çirkin şehirdi.

Rezil bir şekilde rengârenk kıyafetler giymiş insanlar sokaklarda dolaşıyor; bağırıyor, sohbet ediyor, öksürüp tıksırıyor, birbirlerine tosluyorlardı. Saçları griye döndü ve yaşlı kadın görüntüsünü korumak için şalına daha sıkı sarındı. Şehirde göze batmaktan çekinmişti. Ama anlaşılan korkmasını gerektiren bir durum yoktu. Bu karmaşada kim, nasıl dikkat çekecekti ki?

Yine de tedbirli olmakta fayda vardı. T'Telir'e sadece birkaç saat önce kız kardeşini kurtarmaya gelmişti, yakalanıp kaçırılmaya değil.

Böyle bir plan yapmak büyük cesaretti doğrusu. Aslına bakılırsa Vivenna bile nasıl olup da böyle bir şeye kalkıştığına hâlâ inanmakta zorlanıyordu. Fakat onca aldığı dersten aklında en çok kalan şu cümle olmuştu: Lider, harekete geçen kişidir. Başka kimse Siri'ye yardım etmeyeceğine göre iş başa düşmüştü.

Tecrübesiz olduğunu biliyordu. Bunun farkında olmasının onu fazla gözü kara davranmaktan alıkoyacağını umuyordu. Ayrıca krallığının birine sağlayabileceği en iyi eğitimle ve politik bilgiyle donanmıştı, aldığı eğitimin odak noktasını Hallandren oluşturuyordu. Austre'nin sadık bir kulu olarak tüm hayatı boyunca öne çıkmaktan sakınarak yaşamıştı. T'Telir gibi büyük ve düzensiz bir şehirde haydi haydi saklanırdı.

Bu arada şehir gerçekten çok büyüktü. Haritaları yalayıp yutmuştu ama hiçbiri onu pazarın kurulduğu bir günde şehrin görüntüsüne, seslerine, kokularına ve renklerine hazırlamamıştı. Canlı kafes hayvanlarına bile parlak renkli şeritler takılmıştı. Vivenna kamburunu çıkararak yolun kenarında, bez afişler asılmış bir binanın yanında durdu. Önünde bir köylü küçük koyun sürüsünü Pazar yerine doğru güdüyordu. Koyunların her biri farklı bir

renge boyanmıştı. *Boya, yünlerini bozmuyor mu?* diye düşündü Vivenna yüzünü ekşiterek. Farklı renklerdeki hayvanlar öyle feci bir uyumsuzluk yaratıyordu ki başını çevirmek zorunda kaldı.

Zavallı Siri, diye düşündü. Bir anda kendini tüm bunların ortasında bulmak, Tanrılar Katı'na kapatılmak onu öyle gafil avlamış olmalıydı, doğru dürüst düşünemez hâldeydi muhtemelen. Vivenna'ya tüm hayatı boyunca Hallandren kâbusuyla nasıl baş edeceği öğretilmişti. Renkler her ne kadar midesini bulandırsa da buna dayanacak kadar güçlüydü. Siri'cik ne yapıyordu kim bilir?

Vivenna, büyük taş heykelin gölgesinde kalan binanın yanında beklerken sabırsızca ayağını yere vurdu. *Nerede kaldı bu adam?* Parlin etrafı kolaçan etmeye gitmiş, hâlâ dönmemişti.

Vivenna'nın beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Başını kaldırıp yanındaki heykeli inceledi. Ünlü D'Denir Celabrin'lerden biriydi. Bunların çoğu ünlü savaşçıların heykelleriydi. Şehrin her köşesine, akla gelebilecek her pozda, silahlarla donanmış ve çoğu rengârenk kıyafetler içinde savaşçı heykelleri dikilmişti. Vivenna'ya derslerde öğretildiğine göre, T'Telir halkı bu heykelleri giydirmeyi eğlenceli bir uğraş olarak görüyordu. Söylendiğine göre ilk heykeller, Çoksavaş'ın sonunda Hallandren'de iktidara gelen Dönmüş –Mukaddes Barışyapıcı– tarafından sipariş edilmişti. Sonra Dönmüşler yenilerini yaptırmış ve böylece her geçen yıl heykellerin sayısı biraz daha artmıştı. Heykellerin masrafı Dönmüşlerin kesesinden çıkmıştı ama tabii başta onların kesesine o parayı koyan yine halkın kendisiydi.

İfrat ve israf, diye düşündü Vivenna başını iki yana sallayarak.

Nihayet Parlin'in geldiğini gördü. Kafasındaki garip şeyi fark edince kaşlarını çattı. Bir parça çorabı andırıyordu ama daha büyüktü. Parlak yeşil şapka Parlin'in köşeli yüzünün bir tarafına doğru yatık duruyor ve Idris'in soluk kahverengi seyahat elbiselerinin üstünde iyice aykırı görünüyordu. Parlin uzun boyluydu ama sırık gibi de değildi ve Vivenna'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Birbirlerini çocukluktan beri tanıyorlardı; General Yarda'nın oğlu olduğundan Parlin de bir bakıma sarayda büyümüştü. Sonrasında ise Hallandren sınırını ve kuzeye geçiş yollarını koruması için ormana gönderilmişti.

"Parlin?" dedi Vivenna, çocuk iyice yaklaştığında. Hoşnutsuzluğunu sesine ve saçına yansıtmamaya özen gösterdi. "Kafandaki o şey de ne?"

"Şapka," dedi Parlin her zamanki gibi kısa ve öz bir şekilde. Bunu ka-

balıktan yapmıyordu, daha uzun konuşmaya nadiren ihtiyaç duyuyordu sadece.

"Şapka olduğunu ben de görüyorum, Parlin. Ama onu nereden buldun?"

"Pazardaki adam bunların çok rağbet gördüğünü söyledi."

Vivenna içini çekti. Parlin'i şehre getirme konusunda zaten çok tereddüt etmişti. İyi bir adamdı, hayatta tanıdığı en sağlam ve güvenilir erkekti. Fakat bildiği tek hayat ormanlarda yaşamak ve ıssız yerlerde nöbet tutmaktan ibaretti. Şehir onu şaşkına çevirmişti tabii.

"Çok gülünç görünüyor, Parlin," dedi Vivenna, saçına yayılmaya çalışan kırmızıyı uzaklaştırarak. "Çok göze batıyor."

Parlin şapkayı çıkarıp cebine soktu. Başka bir şey söylemeden döndü ve gelip geçen insan kalabalığını izlemeye koyuldu. Bu kalabalık onu da en az Vivenna kadar tedirgin ediyormuş gibi görünüyordu. Belki daha bile fazla. Vivenna her şeye rağmen yanında Parlin'in olmasından memnundu. Koşup her şeyi babasına anlatmayacağına güvendiği birkaç kişiden biriydi. Parlin'in kendisinden hoşlandığını biliyordu. Daha küçüklerken Parlin ona sürekli ormandan hediyeler taşırdı. Çoğu elbette öldürdüğü hayvanlardı.

Parlin'in dünyasında sevgiyi göstermenin en güzel yolu, masanın üzerine kanlı ve ölü bir şey bırakmaktı.

"Burası çok tuhaf," dedi Parlin. "Burada insanlar sürü gibi hareket ediyor." Önlerinden geçmekte olan güzel bir Hallandren kızını gözleriyle takip etti. T'Telir'deki pek çok kadın gibi bu oynak kız da neredeyse çıplak sayılırdı. Yakası çok açık bluzlar, dizin çok üstünde etekler... Dahası bazı kadınlar erkek gibi pantolon giymişti.

"Pazarda ne gördün?" diye sordu Vivenna, Parlin'in dikkatini yeniden asıl meseleye çekerek.

"Burada bir sürü Idris'li var," dedi Parlin.

"Nasıl?" Vivenna bir an her şeyi unutup şaşkınlığını belli etti.

"Idris'liler," diye tekrarladı Parlin. "Pazardalardı. Bazıları bir şeyler alıp satıyor. Çoğu da sıradan işçiler gibi görünüyor. Onları seyrettim biraz."

Vivenna kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki ya lokanta?" diye sordu Vivenna. "Söylediğim gibi lokantaya bakabildin mi?"

Parlin başını salladı. "Temiz görünüyor. Yine de bir yabancının pişirdiği yemeği yemek bana hâlâ çok garip geliyor."

"Orada şüpheli birini gördün mü?"

"Bu şehirde kime 'şüpheli' diyeceğiz ki?"

"Bilmiyorum. Gidip önden bakmak için ısrar eden sendin."

"Avdan önce etrafı kolaçan etmek iyidir. Böylece hayvanları korkutup kaçırma ihtimalin azalır."

"Ne yazık ki, Parlin," dedi Vivenna, "insanlarla hayvanlar aynı değil."

"Biliyorum," dedi Parlin. "Hayvanlar akla yatkın davranır."

Vivenna iç geçirdi. Derken Parlin'in en azından bir konuda haklı olduğunu fark etti. Yoldan geçen bir grup Idris'li gözüne ilişmişti. İçlerinden biri, şimdi boş ama belli ki pazara gelmeden önce dolu olan bir el arabasını çekiyordu. Soluk renkli giysileri ve belli belirsiz aksanlarıyla kolayca ayırt edilebiliyorlardı. Satış yapmak için bu kadar uzağa gelmeleri şaşırtıcıydı. Öte yandan itiraf etmek gerekirse son zamanlarda Idris'te işler pek parlak sayılmazdı.

Yavaşça gözlerini yumdu ve şalıyla başını saklayarak saçlarını griden kahverengiye çevirdi. Şehirde başka Idris'liler de varsa göze çarpması zayıf bir olasılıktı. Aksine, yaşlı bir kadın gibi yapmaya çalışması daha riskliydi.

Yine de kendini böyle açık etmek yanlış geliyordu. Bevalis'te olsa anında tanınırdı. Tabii Bevalis'te sadece birkaç bin kişi yaşıyordu. T'Telir'in oradan kat kat büyük olduğunu unutmaması lazımdı.

Parlin'e onu takip etmesini işaret etti ve dişlerini sıkarak kalabalığa karışıp pazar yerine doğru yürümeye başladı.

Tüm bu farkı yaratan şey iç denizdi. T'Telir bir liman kentiydi ve buraya özgü bir çiçek olan Edgli'nin Gözyaşlarından yapıp sattıkları boyalar burayı bir ticaret merkezi hâline getirmişti. Nereye baksa bunu görebiliyordu. Egzotik ipekler ve kıyafetler. Kahverengi tenli, uzun siyah sakallarını deri şeritlerle boru şeklinde bağlamış Tedradel'li tüccarlar. Kıyı şeridindeki diğer kentlerden gelen taze yiyecekler. Idris'te nüfus dağların arasında bulabildiği tarım alanlarına ve otlaklara yayılmıştı. İç denizin kıyısının en az üçte birini kontrol eden Hallandren'de ise her şey farklıydı. İstedikleri gibi yayılabilirlerdi. Büyüyebilirlerdi.

Taşkınlık yapabilirlerdi.

Uzakta Tanrılar Katı'nın olduğu platoyu görebiliyordu. Tanrılar Katı. Austre'nin renkli gözlerinin gördüğü en büyük saygısızlık. O duvarların arasında, Tanrı Kral'ın korkunç sarayında Siri esir tutuluyordu. Bizzat Susebron'un esiriydi. Mantıklı düşündüğünde Vivenna babasının kararını anlayabiliyordu. En kaba politik tabirle, Vivenna Idris için daha *değerliydi*. Eğer savaş kaçınılmazsa, daha az lüzumlu kızı gönderip zaman kazanmak akıllıcaydı.

Fakat Vivenna, Siri'yi "daha az lüzumlu" olarak düşünemiyordu. İnsana

muhtaçtı, yalnız yapamazdı ama herkesin morali bozukken gülümseyen de o olurdu. Hiç beklemediğiniz anda hediyelerle sürpriz yapardı. Çabuk öfkelenirdi ama kalbi tertemizdi. Vivenna'nın kardeşiydi o sonuçta ve birinin onu koruyup kollaması gerekiyordu.

Tanrı Kral varis istiyordu. Bunu vermek Vivenna'nın göreviydi; bu belki de halkı için yapacağı en büyük fedakârlık olacaktı. Bunun için hazırlanmıştı ve yapmaya hazırdı. Şimdi bu korkunç şeyi Siri'nin yapmak zorunda olması hiç doğru gelmiyordu.

Babası kendi kararını vermiş, Idris için iyi olanı seçmişti. Vivenna da kendi kararını vermişti. Eğer savaş çıkarsa, tehlike baş gösterdiği anda kardeşini bu şehirden kaçırmak için hazırlıklı olacaktı. Hatta savaştan önce Siri'yi oradan kurtarmanın bir yolu olabilir diye düşünüyordu. Hallandren'lileri kandırıp Siri'nin öldüğüne inanmalarını sağlamak gibi mesela. Kardeşini kurtarmasını sağlayacak ama iki krallık arasında daha fazla husumete sebep olmayacak bir yol.

Bu kesinlikle babasının kabul edeceği bir şey değildi. Dolayısıyla ona hiçbir şey söylememişti. Hem olur ya işler ters giderse babasının hiçbir dahlinin olmaması en iyisiydi.

Vivenna gözlerini yerden ayırmadan, dikkat çekmemeye çalışarak yürümeye devam etti. Idris'ten çıkması inanılmaz kolay olmuştu. Kim her daim mükemmel olan Vivenna'dan böyle bir hareket beklerdi ki? Acil durum çantası hazırlayacağını söyleyip yiyecek ve yol için gerekli diğer şeyleri istediğinde kimse şüphelenmemişti. İlk birkaç hafta yokluğunu gizlemek için dağların zirvesinde kök arayacağını söylediğinde soru bile sormamışlardı.

Parlin'i ikna etmek de kolay olmuştu. Vivenna'ya güveniyordu hatta belki biraz fazla güveniyordu. Dahası, bir sene kadar önceki keşif gezisinde neredeyse şehrin surlarına kadar geldiği için Hallandren'e giden yolları ve patikaları iyi biliyordu. Parlin sayesinde Vivenna onun arkadaşlarından birkaçını –ve ormancıları– da bu "keşif gezisinde" onu korumaları için yanına alabilmişti. Onları bu sabah geri göndermişti. Şehirde pek bir faydaları olmazdı. Hem Vivenna onu burada korumaları için başkalarını ayarlamıştı. Parlin'in arkadaşları tabii ki bundan babasına bahsedecekti. Gerçi babası çoktan öğrenmiş bile olabilirdi. Evden ayrılmadan önce hizmetçisine babasına vermesi için bir mektup bırakmıştı. Aradan kaç gün geçtiğini hesapladığında mektubun tam da bugün babasına verileceğini fark etti.

Babasının ne tepki vereceğini hiç bilmiyordu. Onu geri getirmeleri için

gizlice asker yollardı belki. Ya da onu kendi hâline bırakırdı. Vivenna bıraktığı mektupta, eğer şehirde onu arayan Idris'li asker görürse doğrudan Tanrılar Katı'na gideceğini ve bir yanlışlık olduğunu söyleyip kardeşinin yerini almayı teklif edeceğini de yazmıştı.

Bunu yapmak zorunda kalmayacağını umuyordu. Tanrı Kral'a güven olmazdı. Vivenna'yı alıkoyduğu gibi Siri'yi de bırakmayabilir ve bir yerine iki prensesin keyfini sürebilirdi.

Bunu düşünme şimdi, dedi Vivenna kendine ve sıcağa rağmen şalına biraz daha sarındı.

Başka bir yol bulmak en iyisiydi. İlk iş olarak babasının Hallandren'deki başcasusu Lemex'i bulacaktı. Onunla defalarca yazışmışlardı. Babası T'Telir'deki en iyi casusuyla kızının birbirini tanımasını istemişti ve şimdi bu ileri görüşlülüğü onun onaylamadığı bir amaç için kullanılacaktı. Lemex, Vivenna'yı tanıyordu ve ona Vivenna'nın emirlerine uyması söylenmişti. Idris'ten ayrıldığı gün Vivenna ona da bir mektup yazıp en hızlı şekilde ilerlemek için sık sık at değiştiren bir ulakla göndermişti. Mesaj eğer güvenle eline ulaştıysa casus onunla kararlaştırılan lokantada buluşacaktı.

Vivenna'nın planı iyi görünüyordu. İyi hazırlanmıştı. Peki niye pazara girerken kendini cesareti kırılmış gibi hissediyordu?

Sokaktan akan insan trafiğinin ortasında bir kaya gibi öylece durdu. Önünde çadırlar, kümesler, binalar ve insanlarla dolu engin bir alan uzanıyordu. Burada yerler parke taşı değildi, orada burada ot bürümüş kısımlar dışında kum ve topraktı. Binalar da belli bir amaç ya da yön doğrultusunda sıralanmış gibi durmuyordu. İnsanların gitmeyi tercih ettikleri yönlerde gelişigüzel sokaklar ortaya çıkmıştı. Tüccarlar sattıkları şeyleri bağırarak duyuruyor, bez afişler rüzgârda dalgalanıyor ve gösteri sanatçıları ilgiyi kendi üzerlerine çekmek için birbiriyle yarışıyordu. Bir tür renk ve hareket cümbüşü yaşanıyordu.

"Vay canına," dedi Parlin yavaşça.

Vivenna ona döndü, kendi sarhoşluğundan silkindi. "Sen az önce burada değil miydin?"

"Evet," dedi Parlin bakışları hafiften bulanmış gibi. "Tekrar vay canına."

Vivenna başını iki yana salladı. "Artık lokantaya gidelim."

Parlin başıyla onayladı. "Bu taraftan."

Vivenna onu takip etti ama içi çok rahatsızdı. Burası Hallandren'di, buradan bu şekilde etkilenemezdi. Tiksinmesi gerekiyordu. Fakat öyle ezici bir görkemi vardı ki belli belirsiz bir baş dönmesi dışında bir şey hissetmek

çok zordu. Idris'in güzelim basitliğini ne kadar kanıksadığını daha önce fark etmemişti.

Onu boğmaya çalışan bu güçlü kokular, sesler ve görüntüler deryasında yanında Parlin olduğu için minnettardı. Bazı yerlerde kalabalık öyle yoğundu ki itiş kakış ilerlemek zorunda kaldılar. Kirli ve itici renklerle kaplı bedenlerin arasında sıkışıp kaldığında Vivenna paniğe kapılacak gibi oldu. Neyse ki lokanta fazla uzak değildi ve tam artık bu şehrin taşkınlığına daha fazla dayanamayıp çığlık atmaya başlayacağını düşünürken lokantaya ulaştılar. Dışarıdaki tabelada neşeli bir yelkenli resmi vardı. İçerden gelen kokulara bakılırsa tekne resmi lokantanın mutfağını ifade ediyor olmalıydı: balık. Vivenna az kalsın öğürecekti. Hallandren'deki hayatına hazırlık olarak defalarca balık yemiş ama hiçbir zaman sevememişti.

Parlin içeri girdi, sonra çabucak kenara geçti ve gözleri karanlığa uyum sağlarken sıçramaya hazır bir kurt gibi sinerek durdu. Vivenna lokantanın sahibine, mesajında Lemex'e yazdığı sahte ismi verdi. Adam, Parlin'e bir bakış attıktan sonra omuz silkti, onları odanın uzak köşesinde bir masaya götürdü. Vivenna tereddütle oturdu. Aldığı onca eğitime rağmen bir lokantada tam olarak ne yapması gerektiğinden emin değildi. Bu tür bir yer –şehirden geçen yolcuları değil de kendi yemeğini pişirmeye ve kendi evinde yemeye zahmet etmeyen şehir ahalisinin karnını doyurması için açılmış lokantalar– tam da Hallandren'e yakışır bir şeydi.

Parlin oturmadı, bunun yerine Vivenna'nın sandalyesinin yanında dikilip mekânı gözlemeye koyuldu. Vivenna ne kadar gergin hissediyorsa Parlin o kadar gergin görünüyordu. "Vivenna," dedi yavaşça, kulağına eğilip. "Saçların."

Vivenna, kalabalığın arasında itiş kakış ilerlemenin sebep olduğu panikle saçlarının renginin uçtuğunu fark edince eli ayağına dolandı. Tamamen beyaza dönmemişlerdi. O kadar iyi eğitimliydi ki böyle bir şey kolay kolay başına gelmezdi; fakat kafasına pudra serpilmiş gibiydi.

Aniden içini kaplayan bir paranoyayla Vivenna şalını başına örttü ve lokanta sahibi siparişlerini almak için yaklaşırken bakışlarını kaçırdı. Masanın üzerine kısacık bir yemek listesi karalanmıştı. Nihayet Parlin de geçip oturdu ve lokanta sahibinin bakışları Vivenna'dan ona döndü.

Aklını başına topla, diye azarladı Vivenna içinden kendini. *Hayatın boyunca Hallandren için eğitildin.* Saçları yeniden koyulaşıp kahverengiye döndü. Değişim öyle belli belirsizdi ki biri ondan tarafa bakıyorsa bile muhtemelen bir tür ışık oyunu olduğunu düşünürdü. Vivenna yine de şalı

kafasında tutmaya devam etti. Çok utanıyordu. Pazar yerinde kısacık bir yürüyüş kontrolünü kaybetmesine yetmişti, öyle mi?

Siri'yi düşün, dedi kendine. Bu, ona yeniden güç verdi. Tamam, amacına ulaşmak için yaptığı plan aceleye gelmişti hatta tehlikeli olabilirdi ama çok önemli bir amaç için buradaydı. Kendini toparladı ve şalı omuzlarına indirip Parlin'in bir yemek seçmesini bekledi. Parlin'in deniz ürünleri yahnisi sipariş etmesi üzerine lokanta sahibi masadan uzaklaştı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Parlin.

"Bekleyeceğiz," dedi Vivenna. "Lemex'e her gün öğle saatinde lokantaya bir bakmasını yazmıştım. O gelene kadar burada oturacağız."

Parlin başını salladı, rahatsızca kıpırdandı.

"Ne oldu?" diye sordu Vivenna sakince.

Parlin kapıya doğru bir bakış attı. "Burası bana güven vermiyor, Vivenna. Vücut ve yemek kokusundan başka koku alamıyorum, insanların konuşmalarından başka ses duyamıyorum. Rüzgâr yok, ağaç yok, nehir yok, sırf... insan."

"Biliyorum."

"Dışarı çıkmak istiyorum," dedi Parlin.

"Nasıl yani?" dedi Vivenna. "Niye ki?"

"Eğer bir yere aşina değilsen," dedi Parlin bunu nasıl açıklayacağını bilemez gibi kelimelerin arasında tuhaf boşluklar bırakarak, "aşina olman gerekir." Açıklaması bu kadardı.

Yalnız kalmanın düşüncesi bile Vivenna'yı korkutmaya yettiyse de Parlin'den kalıp ona eşlik etmesini istemek yakışık almazdı. "Yakınlarda olacağına söz ver ama."

Parlin başını salladı.

"Tamam, git."

Parlin salonu geçip kapıdan çıktı. Hallandren'liler gibi hareket etmiyordu. Hareketleri daha akıcıydı, fazla akıcı. Ve fazlasıyla, sinsice dolaşıp avını arayan bir hayvanı andırıyordu. *Onu da diğerleriyle birlikte geri mi gönderseydim acaba?* Fakat burada tek başına kalmayı göze alamazdı. Lemex'i bulmasına yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Hatta duruma bakılırsa, Parlin'in donanımına sahip bile olsa tek bir muhafızla şehre girerek muhtemelen çok büyük bir risk almıştı.

Olan olmuştu bir kere. Artık endişelenmenin bir anlamı yoktu. Kollarını masanın üstünde kavuşturup oturmaya ve düşünmeye devam etti. Idris'teyken Siri'yi kurtarma planı gayet basit görünüyordu. Şimdiyse tüm

gerçekliğiyle önüne serilmişti. Bir şekilde Tanrılar Katı'na girmesi ve kardeşini oradan gizlice kaçırması gerekiyordu. Kim böylesine cüretkâr bir şeyi başarabilirdi ki? Tanrılar Katı tabii ki çok iyi korunuyor olmalıydı.

Lemex bir şeyler düşünür, diye avuttu kendini. *Hemen bir şey yapmamız gerekmiyor. Ben –*

Masasına bir adam oturdu. Çoğu Hallandren'liden daha az renkli giyinmişti. Baştan aşağı kahverengi deriler içindeydi, gerçi üstüne kırmızı bir yelek giymeyi de ihmal etmemişti. Lemex değildi. Başcasus ellilerinde, daha yaşlı bir adamdı. Bu uzun yüzlü, saçları şekilli adam ise en fazla otuz beş gösteriyordu.

"Paralı asker olmaktan nefret ediyorum," dedi adam. "Neden biliyor musun?"

Vivenna ağzı açık bir hâlde dondu kaldı.

"Adımız çıkmış bir kere," dedi adam. "Diğer herkes işini yapıyor, daha fazlasını talep ediyor ve buna saygı duyuluyor. Paralı askerlere gelince, ı-ıh. Sadece işimizi yaptığımız için adımız kötüye çıkmış. Sırf daha yüksek ödeme aldığı bir yere gitmeyi tercih etti diye sen bir halk ozanının yüzüne tükürüldüğünü duydun mu hiç? Bir adama ekmek satıp sonra onun düşmanına da aynı ekmekten sattığı için bir fırıncıdan suçluluk duyması beklenir mi?" Adam onu süzdü. "Hayır. Sadece paralı askerlere kızarlar. Ama bu haksızlık. Sence de öyle değil mi?"

"Ki... Kimsin sen?" diye sormayı başardı Vivenna sonunda. Derken başka bir adamın masanın karşısına oturmasıyla olduğu yerde sıçradı. Adamın geniş göbeğini saran kuşağına bir sopa sokulmuştu. Sopanın tepesine rengârenk bir kuş tünemişti.

"Ben Denth," dedi ilk adam. Vivenna'yla tokalaşmak için elini uzattı. "Bu da Tonk Fah."

"Memnun oldum," dedi Tonk Fah. Denth'in ardından o da Vivenna'nın elini sıktı.

"Ne yazık ki, Prenses," dedi Denth, "seni öldürmeye geldik."

10

Vivenna'nın saçları anında bembeyaz kesildi.

Düşün! diye zorladı kendini. *Politik hamleler konusunda eğitildin! Rehine pazarlığı eğitimi aldın. İyi de... rehine sensen ne yapacaksın?*

Derken iki adam kahkahalara boğuldu. Hatta şişman olan gülerken birkaç kez eliyle masayı yumruklayıp kuşun ciyaklamasına sebep oldu.

"Kusura bakma, Prenses," dedi Denth –daha zayıf olan– başını iki yana sallayarak. "Paralı asker esprileri işte."

"Bazen öldürürüz ama katil değiliz," dedi Tonk Fah. "Suikastçıların işi o."

"Suikastçılar," dedi Denth bir parmağını havaya kaldırarak. "Bak, onlar da saygı görür. Neden sence? Aslında onlar da paralı asker ama adları daha havalı."

Vivenna gözlerini kırpıştırdı, kendini toparlamaya çalıştı. "Beni öldürmeye gelmediniz," dedi kaskatı bir sesle. "O zaman beni kaçırmak için mi buradasınız?"

"Tanrılar adına, hayır," dedi Denth. "Adam kaçırma kötü bir iş, bize uymaz. Bundan nasıl para kazanacaksın ki? Fidye istenmeye değer birini kaçırdığın her seferinde, senden çok çok daha güçlü adamların canını sıkıyorsun demektir."

"Asla önemli kişileri kızdırma," dedi Tonk Fah esneyerek. "Onlardan daha önemli insanlar tarafından tutulmadığın sürece."

Denth başını salladı. "Ayrıca daha bunun rehineyi yedirip içirmesi var, ona göz kulak olması var, fidye notu iletmesi var, takas yeri belirlemesi var... Al başına belayı. İnan bana, para kazanmak için yapılacak en berbat işlerden biri."

Masada bir sessizlik oldu. Vivenna ellerinin titremesini durdurmak için

avuçlarını masaya bastırdı. *Kim olduğumu biliyorlar*, dedi içinden, kendini mantıklı düşünmeye zorlayarak. *Ya beni tanıdılar ya da...*

"Lemex'e çalışıyorsunuz," dedi.

Denth'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Görüyorsun değil mi, Tonk? Lemex onun zeki olduğunu söylemişti."

"Sanırım bu yüzden o bir prenses, bizse paralı askerleriz," dedi Tonk Fah.

Vivenna kaşlarını çattı. *Benimle dalga mı geçiyorlar?* "Lemex nerede?" diye sordu. "Niye kendi gelmedi?"

Denth yine gülümsedi ve dumanı tüten koca bir tabak yahniyle masaya gelen lokanta sahibini başıyla selamladı. Tabaktan buram buram baharat kokular yükseliyor, yemeğin içinde yengeç kıskaçları yüzüyordu. Lokanta sahibi masaya birkaç tane de tahta kaşık bırakıp gitti.

Denth ve Tank Fah yemek için Vivenna'nın iznini beklemedi. "Dostun Lemex," dedi Denth kaşığa uzanarak, "işverenimiz... Kendisi pek iyi durumda değil."

"Humma," dedi Tonk Fah ağız şapırtıları arasında.

"Seni ona götürmemizi istedi," dedi Denth. Bir eliyle katlı bir kâğıt parçası uzatırken diğer elinin üç parmağıyla bir kıskacı kırdı. Denth kıskacın içini emerken Vivenna elinde olmadan irkildi.

Prenses, yazıyordu kâğıtta. *Bu adamlara güven lütfen. Denth uzun müddettir hizmetimde çalışıyor ve bana sadıktır... tabii bir paralı askere ne kadar "sadık" denilebilirse. O ve adamına ödeme yapıldı ve anlaşmamızın vadesi dolana kadar sadece bize çalışacağına eminim. Kanıt olarak parolayı da yazıyorum: mavimaske.*

Lemex'in el yazısıydı. Ayrıca doğru parolayı yazmıştı. "Mavimaske" asıl parola değildi, o yanıltmacaydı. Asıl parola, "zaman" yerine "müddet" kelimesini kullanmaktı. Vivenna, bir başka kıskacın içini emen Denth'e bir bakış attı.

"Ah, şimdi," dedi Denth kıskacı kenara bırakıp, "asıl zor kısma geldik. Prenses bir karar vermek zorunda. Doğru mu söylüyoruz yoksa onu kandırıyor muyuz? Mektubu biz yazmış olabilir miyiz? Belki de yaşlı casusu kaçırıp ona işkence etmiş, mektubu zorla yazdırmışızdır, ha?"

"İyi niyetimizin bir kanıtı olarak sana Lemex'in parmaklarını mı getirseydik acaba?" dedi Tonk Fah. "İşini kolaylaştırır mıydı?"

Vivenna bir kaşını kaldırdı. "Paralı asker esprisi mi?"

"Olduğu kadar işte," dedi Denth iç geçirerek. "Biz genelde pek öyle

akıllı sayılmayız. Biraz akıllı olsak ölüm oranı bu kadar yüksek bir meslek seçmezdik muhtemelen."

"Mesela seninki gibi bir alan seçerdik, Prenses," dedi Tonk Fah. "Siz genelde bayağı uzun yaşıyorsunuz. Bazen acaba bir kralın yanına çırak mı girseydim diyorum."

İki adam kıkırdarken Vivenna kaşlarını çattı. *Lemex işkencede çözülmez. Çok iyi yetişmiş bir casus. Çözülse bile, o zaman mektuba iki parolayı birden yazmazdı.*

"Gidelim," dedi ayağa kalkıp.

"Dur bir saniye," dedi Tonk Fah, kaşığı ağzına götürürken. "Yemeğin kalanını bırakıyor muyuz yani?"

Vivenna yemeğin kırmızımsı suyuna ve içinde yüzen kıskaçlara baktı. "Evet."

* * *

Lemex sessizce öksürdü. Yaşlı yüzü ter içinde, solgun teni yapış yapıştı ve arada sırada anlamsız bir şeyler sayıklıyordu.

Vivenna yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu. İki paralı askerle Parlin odanın arkasında bekliyordu. Onlar dışında odada sadece ciddi yüzlü bir hemşire vardı. Vivenna'ya alçak sesle, yapılacak bir şey kalmadığını söyleyen de o olmuştu.

Lemex ölüyordu. Yarına çıkması bile zor görünüyordu.

Onunla sık sık yazışmış olsa da Vivenna'nın Lemex'in yüzünü bu ilk görüşüydü. Bu yüz... ona doğru gelmedi. Lemex'in yaşlandığını biliyordu. Bu sonuçta onu daha iyi bir casus yapardı çünkü yaşlıların casus olduğundan pek şüphe edilmezdi. Fakat böyle kadidi çıkmış, titreyip öksüren biri olmaması lazımdı. Dinç, hazırcevap bir beyefendi olması gerekiyordu. Vivenna onu öyle hayal etmişti.

Başcasusu gerçek anlamda hiç tanımıyor olsa da en yakın dostlarından birini kaybediyormuş gibi hissetti. Onunla birlikte Hallandren'deki sığınağı, gizli avantajı da elinden kayıp gidiyordu. Dahası, çılgın planının bir şekilde hayata geçirilmesi için Lemex'e bel bağlamıştı. Yanında onun gibi becerikli ve kurnaz bir akıl hocası olacağına güveniyordu.

Lemex tekrar öksürdü. Hemşire, Vivenna'ya baktı. "Bilinci gidip geliyor, hanımım. Daha bu sabah sizden bahsediyordu ama sonra giderek kötüleşti."

"Teşekkürler," dedi Vivenna yavaşça. "Sen çıkabilirsin."

Kadın eğilerek selam verdi ve çıktı.

Bir prenses gibi davranmanın vakti geldi, diye düşündü Vivenna yerinden kalkıp Lemex'in üzerine doğru eğilirken.

"Lemex," dedi. "Bana tüm bildiklerini anlatman gerekiyor. Casus ağınla nasıl bağlantıya geçebilirim? Şehirdeki diğer Idris casusları kimler? Benden emir almalarını sağlayacak parolaları söyle."

Lemex görmeyen gözlerle ona bakıp öksürdü, fısıltıyla bir şeyler söyledi. Vivenna biraz daha yaklaştı.

"... asla söylemem," diyordu. "İstediğin kadar işkence yap. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Vivenna tekrar oturdu. Idris'teki casus ağı, yapılanışı gereği birbirinden bağımsız çalışan casuslardan oluşuyordu. Babası tüm casusları tanıyordu tabii ama Vivenna sadece tüm ağın lideri ve koordinatörü olan Lemex'le iletişim kurmuştu. Vivenna dişlerini sıkıp yeniden öne eğildi. Lemex'in kafasını hafifçe sarsarken kendini mezar soyguncuları gibi hissetti.

"Lemex, bana bak. Sana işkence etmeye gelmedim. Ben prensesim. Benden bir mektup aldın. Beni yanına sen getirttin."

"Beni kandıramazsın," diye fısıldadı yaşlı adam. "Senin işkencen bana vız gelir. Asla çözülmem. Sana tek kelime etmeyeceğim."

Vivenna içini çekti, başını diğer tarafa çevirdi.

Derken Lemex aniden titredi ve bir renk dalgası yatağa yayılıp Vivenna'yı da yalayarak yere doğru akıp kayboldu. Vivenna dehşetle geri çekildi.

Bir dalga daha geldi. Hayır, dalga kendiliğinden renkli değildi. Ama değdiği yerde renkleri güçlendiriyor, odadaki renklerin öne çıkmasına sebep oluyordu. Yer, çarşaflar, Vivenna'nın elbisesi... Hepsi bir anlığına adeta enerjiyle dolup canlanmış, sonra eski tonlarına geri dönmüşlerdi.

"Austre adına, bu da neydi böyle?" diye sordu Vivenna.

"BiyoKromatik Nefes, Prenses," dedi Denth arkadan. Kapının çerçevesine yaslanmış duruyordu. "Yaşlı Lemex'te bundan çok var. Benim tahminim, en az birkaç yüz Nefes."

"Bu imkânsız," dedi Vivenna. "O bir Idris'li. Asla başkalarından Nefes almış olamaz."

Denth, Tonk Fah'a bir bakış attı. İri paralı asker, papağanın boynunu kaşımakla meşguldü; omuz silkmekle yetindi.

Lemex'ten bir dalga daha yayıldı.

"O ölüyor, Prenses," dedi Denth. "Nefesler düzensiz bir hâle geliyor."

Vivenna, Denth'e ters bir bakış attı. "Onda Nefes falan yok."

Derken bir şey kolunu kavradı. Vivenna korkuyla sıçradı ama Lemex'e baktığında, yaşlı adamın son gücüyle uzanıp kolunu tuttuğunu gördü. Lemex onun yüzüne bakıyordu. "Prenses Vivenna," dedi, bakışlarında nihayet bir parça bilinç emaresiyle.

"Lemex," dedi Vivenna telaşla. "Bağlantıların! Bana bağlantılarını söylemen lazım."

"Ben kötü bir şey yaptım, Prenses."

Vivenna buz kesti.

"Nefes, Prenses," diye devam etti Lemex. "Atalarımdan bana kaldı ve sonra ben daha fazlasını satın aldım. Çok daha fazlasını... "

Renklerin Tanrısı... diye yakardı içinden Vivenna. Midesi bulanıyordu.

"Bunun çok yanlış olduğunu biliyorum," diye fısıldadı Lemex. "Ama... Ama kendimi öyle güçlü hissettim ki. Yeryüzündeki her toz zerresine Komut verebilirdim. Hepsi Idris'in iyiliği içindi. Hallandren'de Nefesi olanlara saygı gösterilir. Asla giremeyeceğim cemiyetlere girdim bu sayede. İstediğim zaman Tanrılar Katı'na gidebildim ve Meclis toplantılarını izledim. Nefes sayesinde ömrüm uzadı, yaşıma rağmen daha dinçtim. Ben... "

Bakışı şaşılaştı, gözlerini kırpıştırdı.

"Ah, Austre," diye fısıldadı. "Kendimi lanetledim. Başka insanların ruhunu sömürerek şan elde ettim. Ve şimdi ölüyorum."

"Lemex!" dedi Vivenna. "Şimdi bunları düşünme! İsimler! Bana isimler ve parolalar lazım. Beni burada bir başıma bırakma!"

"Lanetlendim," diye fısıldadı Lemex. "Biri alsın şunu. Lütfen, lütfen biri şunu benden alsın!"

Vivenna geri çekilmeye çalıştı ama Lemex hâlâ kolunu tutuyordu. Adamın içindeki onca Nefesi düşününce korkuyla ürperdi.

"Biliyorsun, Prenses," dedi Denth arkadan, "kimse paralı askerlere fikrini sormaz. Bu bizim mesleğin talihsiz –ama bir o kadar gerçekçi– yönlerinden biridir. Bize asla güvenilmez. Kimse bizden tavsiye istemez."

Vivenna dönüp ona baktı. Denth hâlâ kapının orada, çerçeveye yaslanmış duruyordu. Tonk Fah az ilerisindeydi. Parlin de yanlarında, elinde o gülünç yeşil şapkayla dikiliyordu.

"Şimdi, buna rağmen biri fikrimi sorsaydı," diye devam etti Denth, "o Nefeslerin ne kadar kıymetli olduğunu hatırlatırdım. Onları satıp parasıyla kendi casus ağını bile kurabilirsin. Ya da başka ne istiyorsan."

Vivenna tekrar ölmekte olan adama döndü. Lemex kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Öldüğünde," dedi Denth, "Nefes de onunla birlikte ölecek. Hepsi."

"Yazık olacak," dedi Tonk Fah.

Vivenna'nın kanı çekildi. "İnsanların ruhlarını alıp satmayacağım. Ne kadar para ettiği umurumda değil."

"Sen bilirsin," dedi Denth. "Ama umarım buraya geliş amacın başarısızlığa uğradığında bunun acısını birileri çekmez."

Siri...

"Hayır," dedi Vivenna, onlardan ziyade kendi kendine. "Ben alamam." Bu doğruydu. Başkalarının Nefesinin kendisininkine karışmasının düşüncesi bile –başka birinin ruhunu kendi vücuduna almanın fikri bile– midesini bulandırıyordu.

Vivenna, Lemex'e baktı. Casusun BiyoKroması şimdi pırıl pırıl yanıyor, çarşafların kısmen parlamasına sebep oluyordu. Nefesin onunla birlikte ölmesi en iyisiydi.

Fakat Lemex öldüğünde bu şehirde ona yardım edebilecek, ona yol gösterecek ve onu koruyacak kimse kalmayacaktı. Yanında getirdiği para, kalacak yer ve yemek masrafını karşılamaya bile zor yeterdi; nerede kaldı rüşvet vermeye ve diğer gerekli şeylere yetsin. Lemex'ten Nefesi almanın, birinin diyelim ki haramilerin mağarasında bulduğu malları kullanmasıyla aynı şey olduğunu söyledi kendine. Sırf suç işlenerek ele geçirildi diye bunu reddeder miydiniz? Tüm eğitimi ve aldığı dersler ona acilen kaynağa ihtiyacı olduğunu söylüyordu, zaten olan olmuştu...

Hayır! diye düşündü yine. *Bu doğru değil, o kadar! O Nefesi içime alamam. Ben alamam.*

Ama başka birinin Nefesleri bir süreliğine almasını sağlamak belki akıllıca olabilirdi. Böylece Vivenna'nın onlarla ne yapacağını düşünüp karar vermeye vakti olurdu. Belki... Belki alındıkları insanları tek tek bulup geri verebilirlerdi bile. Tekrar dönüp Denth'le Tonk Fah'a baktı.

"Bana öyle bakma, Prenses," dedi Denth kıkırdayarak. "Gözlerindeki pırıltıyı görebiliyorum. Hayır, Nefesi alıp senin için saklamayacağım. O kadar BiyoKromaya sahip olmak bir adamı haddinden fazla önemli yapar."

Tonk Fah da başını salladı. "Sırtında bir çuval altınla şehirde dolaşmaya benzer."

"Ben Nefesimin bu hâlinden gayet memnunum," dedi Denth. "Sadece bir taneye ihtiyacım var ve o da işlevini gayet güzel yerine getiriyor. Beni hayatta tutuyor, dikkatleri üzerime çekmiyor ve çok gerekli olursa satmam için orada bekliyor."

Vivenna bunun üzerine Parlin'e baktı. Ama... hayır, onu Nefesi almaya zorlayamazdı. Tekrar Denth'e döndü. "Lemex'le yaptığınız anlaşma neleri kapsıyor?"

Denth'in gözleri Tonk Fah'a kaydı, sonra yeniden Vivenna'ya döndü. Gözlerindeki ifade yeterince açıktı. Emirlere uyması için para ödenmişti. Eğer Vivenna ondan bunu isterse Nefesi alması gerekiyordu.

"Buraya gel," dedi Vivenna başıyla yanındaki sandalyeyi işaret ederek.

Denth gönülsüzce yaklaştı. "Biliyorsun, Prenses," dedi otururken, "eğer o Nefesi bana verirsen, aldığım gibi kaçıp gidebilirim. Çok zengin bir adam olurum. Böylesine cazip bir şeyi, ahlak nedir bilmeyen bir paralı askere emanet edecek değilsin herhâlde, değil mi?"

Vivenna bir an tereddüt etti.

Eğer kaçarsa ne kaybederim ki? Bu aksine sorunu kökünden çözmüş olurdu.

"Nefesi al," diye buyurdu.

Denth başını iki yana salladı. "Öyle olmuyor. Dostumuz onu bana kendi rızasıyla vermek zorunda."

Vivenna yaşlı adama baktı. "Ben... " Tam Lemex'e Nefesi vermesini emredecekken durdu, tekrar düşündü. Austre, koşullar ne olursa olsun, birinden Nefesini almasını onaylamazdı. Diğer insanların Nefesini alan biri, köle tüccarından bile beterdi.

"Hayır," dedi Vivenna. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Hiçbirimiz Nefesi almayacağız."

Tam o anda Lemex mırıldanmayı kesti. Bakışları yukarı kaydı, Vivenna'nın gözlerinin içine baktı.

Eli hâlâ Vivenna'nın kolundaydı.

"Hayatım hayatına," dedi, her nasılsa –ürkütücü bir şekilde– net bir sesle. Vivenna geri çekilmeye çalıştı ama kolunu tutan el daha da sıkılaştı. "Nefesim Nefesin olsun."

Yaşlı adamın ağzından enerjiyle titreşen bir alaimisema boşandı, ona doğru ilerledi. Vivenna gözleri büyümüş, saçları bembeyaz kesilmiş bir hâlde ağzını sımsıkı kapattı ve kolunu çekip Lemex'ten kurtardı. Şimdi Lemex'in yüzü donuklaşmış, gözlerindeki ışık gitmiş, etrafındaki renkler solmuştu.

Nefes, Vivenna'ya aktı. Ağzının kapalı olması bir işe yaramadı. Nefes fiziksel bir güç gibi ona çarptı, vücudunu sardı. Vivenna'nın nefesi kesildi, vücudunda dolaşan sapkın bir zevk ürpertisiyle dizlerinin üzerine düştü.

Aniden odadaki diğer insanları *hissetti*. Onu izlediklerini duyumsayabiliyordu. Ve sanki bir ışık yakılmış gibi etrafındaki her şey birdenbire daha parlak, daha gerçek ve daha canlı bir hâle geldi.

Yutkundu, tüm bu olanlar karşısında bir tür huşuyla titredi. Parlin'in yanına koştuğunu, onunla konuştuğunu duydu hayal meyal. Fakat tuhaf bir şekilde tek düşünebildiği Parlin'in sesinin melodik tınısıydı. Söylediği her bir kelimedeki her bir notayı *duyabiliyordu*. İçgüdüsel olarak biliyordu.

Austre, Renklerin Tanrısı! diye düşündü. Bir eliyle ahşap zemine tutundu. Titremesi yavaş yavaş yatıştı. *Ben ne yaptım?*

11

"Ama eminim kuralları azıcık esnetebiliriz," dedi Siri, Treledees'in hızlı adımlarına ayak uydurarak.

Treledees göz ucuyla ona baktı. Tanrı Kral'ın başrahibi, başında o yüksek rahip şapkası olmadan da yeterince uzundu. Bir de şapkayı takınca, Dönmüşlerden biri gibi herkese tepeden bakıyordu.

Sırık gibi, sevimsiz ve kibirli bir Dönmüş.

"İstisna mı istiyorsun?" diye sordu o ağdalı Hallandren aksanıyla. "Hayır, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, Kanal."

"Ama neden?" dedi Siri. Bir hizmetkâr geçmeleri için önlerindeki kapıyı açtı. Yeşil odadan mavi odaya giriyorlardı. Treledees, Siri'nin önden geçmesi için saygıyla yol verdiyse de bunu yapmak zorunda kalmaktan hiç memnun olmadığı Siri'nin gözünden kaçmadı.

Siri dişlerini sıkıp yeniden hücuma kalkabileceği başka bir yol düşünmeye çalıştı. *Vivenna soğukkanlılığını kaybetmez, mantığını konuştururdu,* diye düşündü. *Neden saraydan çıkmasına izin verilmesi gerektiğini öyle mantıklı bir şekilde açıklardı ki rahip onu dinlerdi.* Siri derin bir nefes aldı, saçlarına yayılan kırmızılığı ve tavrına yansıyan hayal kırıklığını bertaraf etmek için elinden geleni yaptı.

"Bak. Bir kerecik bile dışarı çıkamaz mıyım? Tanrılar Katı'nın içinde?"

"İmkânsız," dedi Treledees. "Canın çok sıkıldıysa neden hizmetkârlarına ozanları ya da hokkabazları çağırmalarını söylemiyorsun? Onlar seni oyalar, eminim." *Ve yakamdan düşersin,* diyordu adamın ses tonu alttan alta.

Adam niye anlamıyordu? Onun sinirlerini bozan, yapacak bir şey olmaması değildi. Gökyüzünü göremiyor olmaktı. Duvarlardan ve kilitlerden ve kurallardan kaçamamaktı. Olmadı, sohbet edebileceği birine de razıydı.

"Tanrılardan biriyle tanışsam en azından? Yani cidden, beni böyle kilit altında tutmakla elinize ne geçiyor ki?"

"Sen 'kilit altında' değilsin, Kanal," dedi Treledees. "Vaktini hayattaki yeni yerini düşünerek değerlendirebileceğin inziva dönemini tecrübe ediyorsun. Tanrı Kral'a ve kutsal krallığına duyulan saygıyı gösteren çok eski ve anlamlı bir uygulamadır bu."

"İyi de burası Hallandren," dedi Siri. "Burası gamsızlığın, her tür laçkalığın diyarı! Eminim bir istisna yapabilirsin."

Treledees aniden durdu. "Dini konularda istisna yapmayız, Kanal. Beni bir şekilde sınadığını düşünmek istiyorum, zira Tanrı Kral'a dokunmaya layık görülmüş birinin aklından böyle bayağı düşünceler geçebileceğine inanmakta gerçekten zorlanıyorum."

Siri irkildi. *Daha şehre geleli bir hafta bile olmadı ve şu dilimi tutamayıp başımı belaya soktum bile*, diye düşündü. Siri'nin arasının insanlarla iyi olmadığı söylenemezdi. İnsanlarla sohbet etmeyi, vakit geçirmeyi, birlikte gülüp eğlenmeyi seviyordu. Fakat siyaset sahnesindeki birinden beklenecegi şekilde onlara istediğini yaptıramıyordu işte. Keşke zamanında Vivenna'dan bunu öğrenmiş olsaydı.

Siri'yle Treledees yan yana yürümeye devam etti. Siri yerlere kadar inen kahverengi bir etek giymişti, eteğin kuyruğu arkasında yerleri süpürüyordu. Rahip, hizmetkârların giydiği gibi bordo ve altın rengi kıyafetler içindeydi. Sarayda herkesin bu kadar çok kıyafeti olması –renkleri dışında çoğu birbirinin aynısı olsa da– Siri'yi hâlâ hayrete düşürüyordu.

Rahiplerle boşuna canını sıkmaması gerektiğini biliyordu. Daha ilk andan ondan hoşlanmamışlardı ve huysuzluk etmenin ona bir faydası olmazdı. Fakat son birkaç gün öyle sıkıcıydı ki. Saraya tıkılıp kalmıştı, ne çıkabiliyor ne konuşabileceği birini bulabiliyordu. Çıldırmak üzereydi.

Ama belli ki onun için bir istisna yapılmayacaktı.

"Hepsi bu kadar mı, Kanal?" diye sordu Treledees bir kapının yanında durup. Siri'ye karşı medeni davranmak onun için neredeyse bir tür angaryaymış gibi bir hâli vardı.

Siri içini çektiyse de başını salladı. Rahip onu başıyla selamladı ve kapıyı açtığı gibi çabucak uzaklaştı. Siri kollarını göğsünde kavuşturup bir ayağını yere vurarak onun ardından baktı. Hizmetkârları her zamanki gibi sessizce arkasında bekliyordu. Gidip Maviparmak'ı mı bulsaydı? Yok, yok. Maviparmak'ın hep bir sürü işi oluyordu, sonra Siri onu işinden alıkoyduğu için kendini kötü hissediyordu.

Yine içini çekti ve hizmetkârlarına akşam yemeğini hazırlamalarını işaret etti. İki kişi hemen yan odadan bir koltuk getirdi. Siri yemeğin gelmesini beklerken koltuğa oturdu. Koltuk rahattı, buna rağmen bir yerine kramp girmeden, bir yerini acıtmadan oturacağı bir pozisyon bulmakta zorlandı. Geçen altı gün boyunca her gece çırılçıplak yere kapaklanmak ve uykuya yenik düşüp sızana dek öylece durmak zorunda kalmıştı. Sert taş zeminde uyumaktan sırtı ve boynu sürekli ağrıyordu.

Sabahları –Tanrı Kral gittikten sonra– yatağa geçiyor ve ikinci kez uyandığında çarşafları yakıyordu. Sonra sıra kıyafet seçmeye geliyordu. Her seferinde önüne yeni bir koleksiyon seriliyor, hiçbir giysi ikinci kez getirilmiyordu. Bu onu seçim yaparken bayağı zorluyordu. Onun ölçülerine göre dikilmiş bunca elbiseyi hizmetkârların nereden bulup getirdiğini bilmese de seçmediği kıyafetleri muhtemelen bir daha görmeyeceğini biliyordu.

Giyindikten sonra, saraydan çıkmamak şartıyla canı ne isterse yapmakta serbestti. Gece olduğunda yine banyo yapıyor, ardından bu kez yatak odasında giymesi için şık gece elbiseleri önüne seriliyordu. Yerde, üstünde uyurken bir nebze daha rahat etmek için en süslü, en kabarık tuvaletleri seçer olmuştu. Sık sık terziler eğer bu tuvaletlerin sadece birkaç saniyeliğine giyildiğini, sonra yere atılıp nihayetinde battaniye görevi gördüklerini bilseler ne düşünürlerdi diye merak ediyordu.

Hiçbir şeye sahip değildi ama istediği her şey anında geliyordu. Egzotik yiyecekler, mobilyalar, sanatçılar, kitaplar, sanat eserleri... Söylemesi yetiyordu. Fakat o şeyle işi bittiğinde, ilgisi sona erdiğinde hemen götürülüyorlardı. Sanki aynı anda hem her şeyi vardı hem de hiçbir şeyi yoktu.

Siri esnedi. Bölük pörçük uyumaktan gözleri hep kan çanağı gibiydi ve sürekli yorgundu. Bomboş günlerin de bir yardımı olmuyordu. Eğer konuşabileceği biri olsaydı... Fakat hizmetkârlar, rahipler ve yazmanlar, hepsi kendi resmi görevlerine gömülmüş durumdaydı. Ve başka kimseyi görmüyordu.

Tanrı Kral dışında.

Tabii ona da görmek denirse! Tanrı Kral onun vücuduna bakmaktan keyif alıyordu galiba ama şu ana kadar daha fazlasını istediğine dair bir işaret vermemişti. Onu öylece yere kapaklanmış hâlde bekletiyor, sonra gözlerini dikip onu izliyor, gözleriyle didik didik ediyordu. Evliliklerinin özeti buydu.

Hizmetkârlar masayı hazırlamayı bitirip duvarın önüne dizildi. Saat geç oluyordu, neredeyse banyo vakti gelmişti. *Acele etmem lazım*, diye düşündü. *Sonuçta gece dikizine geç kalmak istemem, değil mi?*

* * *

Birkaç saat sonra Siri temizlenmiş, parfümlenmiş ve giyinmiş hâlde Tanrı Kral'ın yatak odasına açılan altın varaklı büyük kapının önünde durdu. Endişeden saçları açık kahverengiye dönmüştü. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Bu kısma hâlâ alışamamıştı.

Bu aptalcaydı. Sonuçta içeride ne olacağını biliyordu. Yine de olabilecek diğer şeylerin beklentisi –korkusu– hâlâ içindeydi. Tanrı Kral'ın davranışları Siri'nin üzerinde nasıl bir gücü olduğunun kanıtıydı. Bir gün ona sahip olacaktı ve o gün her an gelebilirdi. Siri'nin bir yanı bunun bir an önce olup bitmesini diliyordu. Ertelenip duran bu korku, bir gecelik dehşetten daha bile kötüydü.

Siri baştan aşağı ürperdi. Maviparmak ona bir bakış attı. Bir gün belki Siri'nin kendi başına tam vaktinde yatak odasına gireceğine inanırdı. Fakat şu ana kadar her gece koridorda ona eşlik etmişti.

Artık ben banyo yaparken gelmiyor en azından. Sıcak suyun ve güzel kokuların onu gevşetmesi gerekirdi aslında ama Siri ne yazık ki banyo boyunca ya yaklaşan Tanrı Kral ziyaretini ya da erkek hizmetkârlardan birinin odaya dalması ihtimalini düşünüp endişeleniyor, iyice geriliyordu.

O da Maviparmak'a baktı.

"Birkaç dakikan daha var, Kanal," dedi Maviparmak.

"Nereden biliyor?" diye merak etti Siri. Adamın doğaüstü bir zaman algısı var gibiydi. Siri bunca zamandır sarayda hiç saat görmemişti –ne bir güneş saati ne kum saati ne de su saati. Hallandren'de tanrılar belli ki böyle şeylerle canını sıkmıyordu. Onlara randevularını hatırlatması için hizmetkârları vardı.

Maviparmak kapıya bir bakış attı, sonra tekrar ona döndü. Siri'nin onu seyrettiğini fark edince aniden öbür tarafa döndü. Ağırlığını bir o ayağına bir diğerine vererek rahatsızca kıpırdandı.

"O niye geriliyor ki?" diye düşündü Siri sinirlenerek. Gözlerini yeniden kapının detaylı altın kakmalarına çevirdi. *Bütün gece buna katlanmak zorunda olan o değil.*

"Peki... Tanrı Kral'la her şey yolunda o zaman?" diye sordu Maviparmak aniden.

Siri kaşlarını çattı.

"Gün içinde seni bayağı yorgun görüyorum," dedi Maviparmak. "Yani... geceler herhâlde... yani... aktif geçiyor olmalı."

"Bu iyi, değil mi? Herkes bir an evvel bir varis istemiyor mu?"

"Evet, elbette," dedi Maviparmak gergin bir şekilde ellerini ovuşturarak. "Sadece... " Susup onu süzdü, gözlerinin içine baktı. "Çok dikkatli ol, Kanal. Ne olursa olsun soğukkanlılığını yitirme. Tedbiri elden bırakma."

Siri'nin saçları daha da solup beyaza kesti. "Sanki tehlikedeymişim gibi konuşuyorsun," dedi yavaşça.

"Yok canım, ne tehlikesi," dedi Maviparmak sağa sola bakınarak. "Çok saçma. Korkacak ne var? Ben sadece Tanrı Kral'ın ihtiyaçlarını layığıyla karşılamaya dikkat etmeni söylüyorum. Ah, tamam, vakit de geldi. Sana iyi eğlenceler, Kanal."

Ardından kapıyı itti ve bir elini Siri'nin sırtına koyup onu içeri yönlendirdi. Fakat son saniyede başını kulağına yaklaştırdı. "Kendine dikkat et, çocuk," diye fısıldadı. "Bu sarayda bazı şeyler göründüğü gibi değildir."

Siri kaşlarını çatarak döndü ama Maviparmak yüzünde sahte bir gülümsemeyle kapıyı üstüne kapatıverdi.

Austre adına, bu da neydi böyle? diye düşündü Siri muhtemelen gereğinden uzunca bir süre kapalı kapıya bakakalıp. Sonra nihayet içini çekip odaya doğru döndü. Şöminede her zamanki gibi ateş yanıyordu ama bu geceki her zamankinden küçüktü.

Tanrı Kral oradaydı. Siri'nin onun orada olduğunu bilmesi için bakması gerekmiyordu. Gözleri karanlığa alıştıkça ateşin renklerinin –mavinin, turuncunun hatta siyahın– fazlasıyla parlak, çok daha canlı olduğunu görebiliyordu. Üzerindeki altın rengi saten elbise içinden taşan bir ateşle parlıyor gibiydi. Beyaz şeyler, mesela elbisesinin dantelleri, bir prizmadan geçen ışık gibi gökkuşağının renklerini yansıtıyordu. Bir yanı keşke oda daha aydınlık olsaydı da BiyoKromanın güzelliğini daha iyi görebilseydi diye diledi.

Ama tabii bu hiç doğru değildi. Tanrı Kral'ın böyle bir Nefese sahip olması günahtı, sapkınlıktı. Tanrı Kral insanların ruhlarından beslenmiş, onların sırtından böyle bir güce erişmişti.

Siri tekrar ürpererek elbisesinin yanını açmaya başladı ve elbisenin aşağı kaymasına izin verdi. Elbisenin uzun kolları boşta kaldı, korsajı öne doğru çıktı ve etekleri hışırtıyla yere yığıldı. İçliğinin askılarını omuzlarından indirip onun da elbisenin yanına düşmesini sağlayarak ritüeli tamamladı. Sonra ikisinin de üzerinden atladı ve her zamanki gibi yere kapaklandı.

Sırtı acırken kederle önündeki rahatsız geceyi düşündü. *En azından daha büyük bir ateş yakabilirlerdi*, diye geçirdi aklından. Hallandren'in

tropik iklimine rağmen büyük taş sarayda geceler bayağı soğuk oluyordu. Hele de çıplak biri için.

Maviparmak'ın söylediklerini düşün, dedi dikkatini başka bir şeye vermek için. *Ne demek istedi? Bu sarayda bazı şeyler göründüğü gibi değil derken ne kastetti?*

Tanrı Kral'dan ve hayatının onun elinde olduğundan mı bahsediyordu? Siri, Tanrı Kral'ın gücünün fazlasıyla farkındaydı. Beş metre uzağında oturmuş, karanlığın içinden onu seyreden Tanrı Kral'ın nasıl farkında olmazdı? Hayır, kastettiği bu değildi. Maviparmak başkalarına duyurmadan onu gizlice uyarmaya çalışmıştı. *Kendine dikkat et...*

Bu daha ziyade politik oyunlarla ilgili gibi görünüyordu. Dişlerini sıktı. Hocaların anlattıklarını biraz daha dikkatli dinleseydi Maviparmak'ın uyarısının ardındaki imayı anlayabilirdi belki.

Sanki kafam yeterince karışık değilmiş gibi... diye düşündü. Madem Maviparmak'ın ona söylemesi gereken bir şey vardı, niye açıkça söylememişti? Dakikalar geçerken, adamın söyledikleri, yatakta huzursuzca dönüp duran biri gibi zihninde dönüp durmaya devam etti. Fakat öyle rahatsızdı ve öyle üşüyordu ki bir sonuca varamadı. Kendini daha kötü hissettiğiyle kaldı.

Vivenna olsa anlardı. Vivenna, Tanrı Kral'ın neden onunla yatmak istemediğini şıp diye çözer ve bunu daha ilk geceden bir şekilde hâllederdi.

Fakat Siri onun becerilerine sahip değildi. Elinden geldiğince kendini zorluyor, Vivenna'nın yapacağı gibi iyi bir eş olup Idris'e hizmet etmek istiyordu. Herkesin ondan olmasını beklediği kadın olmaya çalışıyordu.

Ama Siri o kadın değildi. Buna daha ne kadar devam edebilecekti? Kendini bu sarayda kapana kısılmış hissediyordu. Rahiplere tek yaptırabildiği, gözlerini devirmelerine sebep olmaktı. Tanrı Kral'ın onu yatağına almasını bile sağlayamamıştı. Üstüne üstlük tehlikede olabilirdi ve daha bunun nasılını, niyesini bile anlamıyordu.

Kısacası Siri'nin artık canına tak etmişti.

Ağrılar içinde inleyerek doğrulup oturdu ve karanlık köşeye doğru baktı. "Şunu artık yapar mısın lütfen?" deyiverdi.

Sessizlik.

Siri ne yaptığını idrak ettiğinde saçları dehşetle bembeyaz oldu. Kaskatı kesilip bakışlarını yere indirdi. Aniden içini saran korku, yorgunluk falan bırakmamıştı.

Ne düşünüyordu ki? Tanrı Kral her an hizmetkârlarını çağırıp onu öl-

dürmelerini buyurabilirdi. Aslına bakılırsa buna bile gerek yoktu. Siri'nin elbisesini Uyandırıp elbisenin onu boğmasını sağlayabilirdi. Ya da halıyı kaldırıp üstüne indirebilir, onu nefessiz bırakırdı. Tavanı üzerine yıkabilirdi. Ve bunları yapmak için yerinden kımıldaması bile gerekmezdi.

Siri korkudan nefesi kesilerek Tanrı Kral'ın öfkesini ve vereceği cezayı bekledi. Ama... hiçbir şey olmadı. Dakikalar birbirini kovaladı.

Sonunda Siri yine başını kaldırıp bakmadan edemedi. Tanrı Kral hareket etmişti; şimdi daha dik oturuyor ve yatağın yanındaki karanlık koltuğundan ona bakmaya devam edebiliyordu. Siri ateşin ışığının gözlerinden yansıdığını gördü. Yüzünü tam seçemiyordu ama öfkeli görünmüyordu sanki. Soğuk ve mesafeli duruyordu sadece.

Bakışlarını yeniden yere çevirecekti ki duraksadı. Eğer konuşması onu öfkelendirmediyse bakması da öfkelendirmezdi herhâlde. Böylece çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. Aptallık ettiğini biliyordu. Vivenna adamı asla bu şekilde kışkırtmazdı. Terbiyesini ve ağırbaşlılığını hiç bozmadan sorunu çözer ya da –eğer bir çözüm yolu bulamadıysa– her gece öylece durmaya devam ederdi, ta ki Hallandren'in Tanrı Kralı onun sabrına hayran kalıncaya kadar.

Fakat Siri, Vivenna değildi. Siri bu gerçeği kabul etmek zorundaydı.

Tanrı Kral onu süzmeye devam ederken Siri kızardığını hissetti. Üst üste altı gece boyunca adamın önünde çıplak durmak başka, yüzüne bakarken çıplak olmak başkaydı. Bu bir şekilde daha utanç vericiydi. Yine de pes etmedi. Kendini dizlerinin üstünde öylece durup ona bakmaya ve uyanık kalmaya zorladı.

Bu çok zordu. Siri yorgundu ve bu duruş pozisyonu da bir öncekinden ancak bir nebze daha rahattı. Buna rağmen saatler geçerken öylece durdu, baktı, bekledi.

Nihayet –önceki gecelerde odadan çıktığı vakit gelip çattığında– Tanrı Kral ayağa kalktı. Siri gerildi, dikkat kesildi. Fakat adam dosdoğru kapıya yürüdü. Kapıyı yavaşça tıklattı ve diğer tarafta bekleyen hizmetkârlar kapıyı açıverdi. Böylece çıktı ve kapı ardından kapandı.

Siri panik içinde bekledi. Ne askerler onu tutuklamaya geldi ne de rahipler azarlamaya. Sonunda kalkıp yatağa yürüdü, örtülerin arasına girip biraz ısındı.

Tanrı Kral'ın gazabı, diye düşündü uykulu uykulu, *belli ki söylendiği kadar şiddetli değilmiş.*

Ardından uykuya daldı.

12

Işıktını eninde sonunda ricacıları dinlemek zorundaydı.

Daha Düğün Zaferi'nin sona ermesine bile birkaç gün varken bu biraz can sıkıcıydı. Fakat insanlar artık tanrılarını görmek istiyordu. Işıktını böyle hissetmemesi gerektiğini biliyordu. Neredeyse bir hafta boyunca, gelinle damadın boy göstermediği düğün şenliklerine katılmıştı ve bu kadar eğlence yeterdi. Üstelik iş olarak tek yapması gereken, günde birkaç saat ona gönderilen eserleri incelemek ve insanların dertlerini dinlemekti. Bu onu delirtiyor olsa da pek yorucu sayılmazdı.

İçini çekti, tahtında arkasına yaslandı. Başına altın rengi ve kırmızı işlemeli bir başlık takmış, üstüne yine aynı renklerde bol bir cübbe giymişti. Kıyafet her iki omzundan dolanarak göğsüne sarılmıştı ve altın rengi püsküllerle süslüydü. Tüm kıyafetleri gibi bunu giymek de göründüğünden kat kat daha karmaşıktı.

Eğer hizmetkârlarım bir anda ortadan kaybolsa, diye düşündü kendi kendine eğlenerek, *hayatta tek başıma giyinmeyi beceremem.*

Dirseğini tahtın koluna yerleştirdi, kafasını eline dayadı. Sarayının bu odası doğrudan bahçeye açılıyordu. Hallandren'de hava nadiren çok soğuk olurdu; şu anda denizden serin bir esinti geliyor ve tuz kokuyordu. Işıktını gözlerini yumup havayı içine çekti.

Dün gece yine rüyasında savaşı görmüştü. Llarimar rüyasını çok anlamlı bulmuştu. Işıktını ise huzursuzdu. Herkes olası bir savaşta Hallandren'in kolayca kazanacağını söylüyordu. Eğer durum buysa o niye sürekli T'Telir'i yanarken görüyordu? Uzaklarda bir Idris kenti değildi yanan, kendi şehirleriydi.

Hiçbir anlamı yok, dedi kendi kendine. *Kendi korkularımın bir tezahürü sadece.*

"Sıradaki ricacı, Efendimiz," diye fısıldadı Llarimar yanında.

Işıktını içini çekip gözlerini açtı. Odanın her iki tarafında rahipler üzerlerinde cübbeleri ve başlıklarıyla dizilmişti. Niye bu kadar rahibi vardı? Tanrıların bu kadar ihtimama ihtiyacı var mıydı gerçekten?

Halkın oluşturduğu sıranın bahçeye doğru uzayıp gittiğini görebiliyordu. Dertli, kederli bir kalabalık. Bazıları o ya da bu hastalıktan öksürüyordu. Çok fazlalar, diye düşündü odaya bir kadın getirilirken. Bir saati aşkın süredir ricacıları dinliyordu. *Bunu tahmin etmeliydim. Son seferden bu yana neredeyse bir hafta geçti.*

"Telaşe Nazırı," dedi başrahibine dönüp. "Bekleyen insanlara söyleyin de çimenlere otursunlar. Böyle dikilip durmaları için bir sebep yok. Belli ki uzun sürecek."

Llarimar tereddüt etti. Ayakta beklemek ne de olsa bir saygı göstergesiydi. Yine de sonunda başını sallayıp onayladı ve altındaki rahiplerden birini çağırıp Işıktını'nın sözlerini iletti.

Bu koca kalabalık beni görmeyi bekliyor, diye düşündü Işıktını. *Bu insanları benim bir işe yaramayacağıma ikna etmek için ne yapmalı? Gelmeyi kesmeleri için ne yapmalı?* Beş yıldır ricacıları dinliyordu ve açıkçası buna bir beş yıl daha dayanabileceğinden şüpheliydi.

Odaya giren ricacı kadın ona yaklaştı. Kucağında bir çocuk taşıyordu.

Çocuk olmasın... diye düşündü Işıktını içi ezilerek.

"Haşmetlim," dedi kadın halıda dizlerinin üzerine çöküp. "Ulu Cesaret Tanrısı."

Işıktını konuşmadı.

"Bu benim oğlum Halan," dedi kadın, bebeği kaldırarak. Bebek, Işıktını'nın aurasına yeterince yakın olduğundan mavi battaniyesi, saf mavinin sadece iki buçuk derece altında bir tonda parladı. Işıktını oturduğu yerden çocuğun çok hasta olduğunu görebiliyordu. Öyle zayıflamıştı ki teni sararıp solmuştu. Zavallıcığın Nefesi, fitili sona gelip dayanmış bir mum gibi titrekti. Bu bebek bugünü çıkaramayacaktı. Hatta belki sonraki bir saati bile çıkaramayacaktı.

"Şifacılar ölümateşi olduğunu söyledi," dedi kadın. "Öleceğini biliyorum." Bebekten bir ses geldi. Yarım yamalak öksürük gibi bir şey. Muhtemelen çıkarıp çıkaracağı, ağlamaya en yakın ses.

"Lütfen, Haşmetlim," dedi kadın. Burnunu çekip başını öne eğdi. "Lütfen. O da tıpkı sizin gibi çok cesur. Benim Nefesimi alın. Tüm ailemizin Nefesi sizin olsun. Yüz sene boyunca sarayda hizmet edelim. Ne isterseniz yaparım. Yeter ki onu iyileştirin, lütfen."

Işıktını gözlerini yumdu.

"Lütfen," diye fısıldadı kadın yine.

"Yapamam," dedi Işıktını.

Bir sessizlik oldu.

"*Yapamam*," diye tekrarladı Işıktını.

"Teşekkürler, efendim," diye fısıldadı kadın sonunda.

Işıktını gözlerini açtığında, kucağındaki bebeği sımsıkı göğsüne yapıştırmış, usulca ağlayan kadını odadan çıkarıyorlardı. Sıradaki insanlar onun ardından baktı. Hepsi üzgün ama aynı zamanda umutluydu. Bir ricacı daha geri çevrilmişti. Bu belki onların bir şansı olabilir demekti.

Işıktını kendini öldürsün diye ona yalvarma şansı.

Işıktını aniden ayağa kalktı, başlığını çekip çıkardığı gibi bir köşeye fırlattı. Hızlı adımlarla arka tarafa yürüyüp oradaki kapıyı öyle bir hışımla açtı ki kapı arkadaki duvara çarptı. Kabul salonundan çıktı.

Hizmetkârlar ve rahipler hemen peşinden seğirttiyse de onlara dönüp elini salladı, "Defolun," diye bağırdı. Efendilerinden böyle bir muamele görmeye alışık olmayan adamlar şaşkın kalakaldı.

"Beni yalnız bırakın!" diye bağırdı Işıktını onlara tepeden bakarak. Odadaki renkler onun duygusal tepkisiyle daha bir güçle parladı ve adamlar kafaları karışmış bir şekilde geri çekilerek kabul salonuna geri dönüp kapıyı arkalarından kapattı.

Işıktını tek başına öylece durdu. Bir eli duvarda, diğer eli alnında, nefes alıp verdi, nefes alıp verdi. Niye bu kadar terliyordu? Binlerce rica dinlemişti ve az öncekinden çok daha kötü birçok ricayla karşılaşmıştı. Hamile kadınları ölümlerine yollamış, çocukları ve ailelerini, masum ve inançlı insanları kötü kaderleriyle baş başa bırakmıştı.

Böyle aşırı tepki vermesini gerektirecek bir sebep yoktu. Buna dayanabilirdi. Öyle büyütülecek bir şey değildi. Tıpkı her hafta yeni birinin Nefesini alması gibi. Ödenmesi gereken küçük bir bedel...

Kapı açıldı ve içeri biri girdi.

Işıktını dönüp bakmadı. "Benden istedikleri tüm bu şeyler, Llarimar," dedi. "Bunu gerçekten yapacağımı mı zannediyorlar? Kendinden başka kimseyi düşünmeyen Işıktını'nın kendini feda edeceğine mi inanıyorlar? Gerçekten içlerinden birine hayatımı vereceğimi mi düşünüyorlar?"

Llarimar birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. "Onlara umut veriyorsunuz, Efendimiz," dedi sonunda. "Son bir umut. Umut, inancımızın bir parçası. Bir gün müritlerinizden birine bir mucize bahşedileceği bilgisinin bir parçası."

"Peki ya yanılıyorlarsa?" diye sordu Işıktını. "Ölmeye hiç niyetim yok. Ben lüksün keyfini sürmekten hoşlanan avare adamın tekiyim. Benim gibiler hayatlarından vazgeçmezler. Bir şekilde tanrı bile olmuş olsalar."

Llarimar buna karşılık vermedi.

"İyiler zaten çoktan öldü, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını. "Durugörü, Parlakton... Kendinden vazgeçebilenler onlardı. Biz geri kalanlar bencil olanlarız. En son ne zaman bir rica karşılık buldu? Üç yıl oldu mu?"

"Aşağı yukarı, Efendimiz," dedi Llarimar yavaşça.

"Niye başka türlü olsun ki?" diye sordu Işıktını acı acı gülerek. "Yani onlardan birini iyileştirmek için bizim ölmemiz gerekiyor. Bu sana da çok saçma gelmiyor mu? Ne tür bir din, mensuplarını, tanrılarının hayatı karşılığında ricada bulunmaya teşvik eder?" Işıktını başını iki yana salladı. "Bu çok ironik. Bizi öldürene kadar onların tanrısıyız. Ve sanırım tanrıların neden bir noktada buna teslim olduğunu anlayabiliyorum. Günbegün ricacıların karşısına oturmak, içlerinden birini kurtarabileceğimizi ve muhtemelen kurtarmamız gerektiğini çünkü kendi hayatımızın aslında hiçbir değeri olmadığını bilerek onları dinlemek zorundayız. Bu bir insanı çıldırtmaya yeter. Onu eninde sonunda kendini öldürmeye sürükler." Işıktını gülümseyerek başrahibine baktı. "İlahi tecelliyle intihar. Çok dramatik."

"Ricacıların gerisini göndereyim mi, Efendimiz?" Llarimar onun bu ani patlamasından rahatsız olduğuna dair hiçbir emare göstermemişti.

"Evet, neden olmasın?" dedi Işıktını elini sallayarak. "Din konusunda iyi bir derse ihtiyaçları var gerçekten. Benim ne işe yaramaz bir tanrı olduğumu şimdiye kadar anlamış olmalılardı. Onları gönder, yarın yine gelmelerini söyle. Tabii eğer bunu yapacak kadar aptallarsa."

"Emredersiniz, Efendimiz," dedi Llarimar onu başıyla selamlayarak.

Bu adam bana hiç sinirlenmeyecek mi? diye düşündü Işıktını. *Benim güvenilecek, bel bağlanacak türden bir adam olmadığımı herkesten iyi biliyor olması lazım oysa.*

Llarimar ricacı salonuna geri giderken Işıktını dönüp uzaklaştı. Hizmetkârlar bu kez peşinden gelmedi. Llarimar bir kırmızı odadan diğerine geçerek nihayet merdiven sahanlığına ulaştı ve ikinci kata çıktı. Bu kat dört tarafı açık büyük bir terastan ibaretti. Işıktını diğer tarafa, ricacıların beklediği yerin tam tersi istikametine yürüdü.

Rüzgâr burada daha güçlüydü. Yüzlerce kilometre uzaktan gelip okyanusu aşarak palmiyelerin arasında dolaştıktan sonra nihayet Tanrılar Katı'na ulaşan esintinin cübbesini çekiştirdiğini hissetti. Orada uzun süre

öylece durup şehri ve ardındaki denizi seyretti. Bazen ne derse desin, saraydaki rahat evini bırakıp gitmek gibi arzusu yoktu. Işıktını ormanın değil partilerin adamıydı.

Yine de arada sırada keşke en azından başka bir şey olmak isteseydi diye düşünmeden edemiyordu. Aldokur'un sözleri hâlâ zihnini kurcalıyordu. *Eninde sonunda tarafını seçmek, kendi inandıklarını savunmak zorunda kalacaksın, Işıktını. Sen bu insanların tanrısısın...*

Öyleydi. Olmak istese de istemese de. En sinir bozucu olan da buydu. İşe yaramaz ve gereksiz olduğunu göstermek için elinden geleni yapmıştı. Buna rağmen ona gelmeye devam ediyorlardı.

Senin inancının bize çok faydası olur... Sandığından daha iyi bir adamsın.

Niye Işıktını kendini işe yaramaz bir aptal olarak sergiledikçe insanlar onun içinde gizli bir cevher olduğuna daha fazla ikna oluyordu? Onun içinde olduğunu varsaydıkları gizli erdemlere iltifat ederken aslında aynı anda dolaylı olarak ona yalancı demiş oluyorlardı. Bir adamın hem sevimli hem işe yaramaz olabileceğini niye kimse anlamıyordu? Hazırcevap her soytarı kendini gizleyen bir kahraman olacak diye bir şey yoktu.

Llarimar'ın ayak sesleri duyulur hâle gelmeden çok önce hayat duyusu Işıktını'yı onun yaklaştığı konusunda uyardı. Rahip sonunda gelip Işıktını'nın yanında durdu, kollarını önündeki korkuluğa dayadı. Korkuluk bir tanrıya göre yapılmıştı, rahip için en az otuz santim yüksekti.

"Gittiler," dedi Llarimar.

"Ah, iyi," dedi Işıktını. "Bugün de büyük başarılara imza attığımıza eminim. Sorumluluklarımdan kaçtım, hizmetkârlarıma bağırdım ve gelip burada tek başıma somurttum. Bunlar hiç şüphesiz herkesi benim düşündüklerinden bile daha soylu ve saygıdeğer olduğuma ikna etmiştir. Yarın bugünkünün iki katı ricacı gelir ve zırdeliliğe doğru amansız yolculuğuma kaldığım yerden devam ederim."

"Deliremezsiniz," dedi Llarimar usulca. "Bu imkânsız."

"Tabii ki delirebilirim," dedi Işıktını. "Yeterince uzun süre konsantre olmam gerekiyor sadece. Gör bak. Sonuçta delilikle ilgili en muhteşem şey her şeyin insanın kafasının içinde olup bitmesi, değil mi?"

Llarimar kafasını iki yana salladı. "Benim gördüğüm, her zamanki espri anlayışınıza dönmüş olduğunuz."

"Kalbimi kırıyorsun ama, Telaşe Nazırı. Espri anlayışım hiç de normal değil bir kere." Birkaç dakika daha sessizce yan yana durdular. Llarimar ne

onu azarladı ne de bir tanrı olarak hareketlerine bir yorum yaptı. Sadık bir rahip gibi bekledi.

Bu da Işıktını'nın aklına başka bir şey getirdi. "Telaşe Nazırı, sen benim başrahibimsin."

"Evet, Efendimiz."

Işıktını içini çekti. "Sana bu şekilde pas attığımda iyi bir şekilde karşılaman gerekiyor, Telaşe Nazırı. Az önce bana etkili bir cevap vermen gerekirdi."

"Özür dilerim, Efendimiz."

"Bir dahaki sefere daha fazla çaba göster. Her neyse, sen bu din konularını iyi biliyorsun, değil mi?"

"Elimden geldiğince üzerinde çalışıyorum, Efendimiz."

"O zaman söylesene, sadece tek bir kişiyi iyileştirebilen ve sonra ölen tanrılara sahip olmanın dinen nasıl bir amacı olabilir? Bana aksine amaca tamamen aykırıymış gibi geliyor. Tapınağı boşaltmaya yarar anca."

Llarimar öne doğru abandı, şehre baktı. "Bu biraz karmaşık, Efendimiz. Dönmüşler sadece tanrı değiller. Onlar ölmüş ama geri gelip inayette bulunmaya ve bilgilerini paylaşmaya karar vermiş olanlar. Sonuçta sadece ölmüş olanlar diğer tarafla ilgili yararlı bir şey söyleyebilirler."

"Sanırım doğru."

"Mesele şu ki Efendimiz, Dönmüşler kalmak için gelmezler. Biz onların lütuflarına mazhar olmak için hayatlarını uzatırız. Ama aslında burada yapmaları gereken şeyi yapana kadar hayatta kalmaları gerekir sadece."

"Yapmaları gereken mi?" diye sordu Işıktını. "Bu biraz muğlak sanki."

Llarimar omuz silkti. "Dönmüşlerin... amaçları vardır. Kendilerine ait hedefleri. Geri gelmeye karar vermeden önce siz de kendi amacınızı biliyordunuz ama Alaimisema Dalga'nın üstünden karşı tarafa geçmek hafızayı bölük pörçük bir hâle getirir. Burada yeterince kaldığınızda ne yapmaya geldiğinizi yine hatırlayacaksınız. Ricacılar... Onlar tanrıların hatırlamasına yardımcı olmanın bir yolu."

"Yani bir kişinin hayatını kurtarmak için mi geri geldim?" diye sordu Işıktını kaşlarını çatıp bir yandan da kendinden utanarak. Şu beş yıl içinde kendi dinini öğrenmeye pek az zaman ayırmıştı. Öte yandan, eh, rahipler de bu tür işler için vardı.

"İlle öyle olması şart değil, Efendimiz," dedi Llarimar. "Bir kişiyi kurtarmak için geri gelmiş olabilirsiniz tabii. Ama daha büyük olasılık, geleceğe dair ya da ölümden sonrasına dair paylaşma ihtiyacı duyduğunuz bir şey

olması. Ya da belki mutlaka katılmak istediğiniz önemli bir olay olabilir. Unutmayın, size en başta Dönme gücü veren kahramanca ölmüş olmanız. Ne yapmanız gerektiği bir şekilde bununla ilgili de olabilir... "

Llarimar'ın sesi giderek alçaldı, bakışları uzaklara daldı. "Sen bir şey gördün, Işıktını," diye devam etti resmiyeti bir kenara bırakıp. "Öteki tarafta gelecek, kozmosun ebedi armonisine doğru açılan bir parşömen gibi görülebilir. Orada gördüğün bir şey –gelecekle ilgili bir şey– seni endişelendirdi. Huzur içinde uyumak yerine kahramanca ölmenin sana verdiği fırsatı değerlendirip dünyaya Döndün. Bir sorunu bertaraf etmek, bildiğin bir şeyi paylaşmak ya da hâlâ hayatta olanlara başka bir şekilde yardım etmek için geldin.

"Bir gün, artık görevini yerine getirdiğine inandığında, ricacılar arasından Nefesini hak eden birini seçip ona yardımcı olabilirsin. Ardından da Alaimisema Dalga'da yolculuğuna devam edersin. Müritlerin olarak bizim görevimiz sana Nefes sağlamak ve hedefin her neyse ona ulaşıncaya kadar seni hayatta tutmak. Bu arada sadece senin gibi geleceğe dokunmuş birinden elde edilebilecek kehanet ve inayet için söylediklerini not alıp araştırmak."

Işıktını hemen cevap vermedi. "Ya ben inanmıyorsam?"

"Neye inanmıyorsan, Işıktını?"

"Hiçbirine," dedi Işıktını. "Dönmüşlerin tanrı olduğuna, gördüğüm rüyaların beynimin rastgele ürettiği şeylerden öte bir anlamı olduğuna. Ya Dönüşümün bir amacı, herhangi bir maksadı olduğuna inanmıyorsam?"

"O zaman belki de bunu keşfetmek için geri gelmişsindir."

"Yani... Dur bir saniye. Diyorsun ki, belli ki bir öteki tarafın olduğuna inandığım öteki tarafta fark ettim ki eğer Dönersem öteki tarafa inanmayacağım ve öteki tarafa inancımı keşfetmek için geri geldim ama zaten inancımı Döndüğüm için kaybetmiştim?"

Llarimar duraksadı. Sonra gülümsedi. "Bu biraz mantık sınırlarını zorladı, değil mi?"

"Hı hı, biraz," dedi Işıktını da gülümseyerek. Döndü, saraydaki diğer yapılar arasında bir anıt gibi yükselen Tanrı Kral'ın sarayına baktı. "Eee, onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yeni kraliçe hakkında mı?" diye sordu Llarimar. "Daha onunla tanışmadım, Efendimiz. Birkaç gün daha kimseyle tanıştırılmayacak."

"Kişiliğini sormuyorum. Buraya gelmesinin ne gibi sonuçları olur dersin?"

Llarimar gözünün ucuyla ona baktı. "Efendimiz politik bir meseleye ilgi mi gösteriyorlar yoksa!"

"Evet, evet, farkındayım. İkiyüzlünün tekiyim. Sonra tövbe ederim. Şimdi şu lanet soruma cevap ver."

Llarimar gülümsedi. "Onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum, Efendimiz. Yirmi yıl önceki Tanrılar Meclisi belli ki kraliyet ailesinin kızının buraya gelmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünmüş."

Evet, diye düşündü Işıktını. *Fakat o meclis artık yok.* O zamanki tanrılar, kraliyet soyunun yeniden Hallandren'e katılmasının iyi olacağını düşünmüşlerdi. Fakat o tanrılar –Idris'li kızın gelişiyle nasıl baş edileceğini bildiğine inanan tanrılar– şimdi ölmüştü. Yerlerini daha değersiz halefleri almıştı.

Eğer Llarimar'ın söyledikleri doğruysa Işıktını'nın gördüğü savaş görüntüleri ve kötü bir şey olacağına dair içindeki o korkunç önsezi önemli olabilirdi. Açıklayamadığı bir sebeple ona Hallandren halkı bir dağın yamacından tepetakla yuvarlanıyormuş ve önlerindeki düzlükteki yarıklarda dipsiz uçurumlar saklı olduğundan tamamen habersizlermiş gibi geliyordu.

"Yarın tam katılımla meclis oturumu yapılacak, değil mi?" diye sordu Işıktını. Hâlâ siyah saraya bakıyordu.

"Evet, Efendimiz."

"Aldokur'a haber gönder. Sor bakalım, yarınki oturumda benimle aynı locada oturmak ister miymiş? Belki beni biraz eğlendirir. Politikanın nasıl başımı ağrıttığını biliyorsun."

"Sizin başınız ağrımaz, Efendimiz."

Işıktını uzakta, bugün dinlemeden gönderdiği ricacıların sarayın kapılarından çıkıp şehre döndüklerini görebiliyordu. "Ama bana öyle gelebilir," dedi yavaşça.

* * *

Siri üzerinde içliğiyle siyah odada karanlıkta durup camdan dışarı baktı. Tanrı Kral'ın odası, sarayı çevreleyen duvarlardan daha yüksekti ve doğuya, açık denize bakıyordu. Siri uzaktaki dalgaları izlerken öğleden sonra güneşini iliklerinde hissetti. İnce içliğiyle dururken bu sıcak hoşuna gitti; üstelik denizden gelen serin esinti sıcağı hafifletiyordu. Rüzgâr uzun saçlarında dolaştı, içliğini hışırdattı.

Şu anda ölmüş olmalıydı. Doğrudan Tanrı Kral'la konuşmuş, karşısında oturmuş ve ondan bir talepte bulunmuştu. Bütün sabah bunun için cezalandırılmayı beklemişti. Ama gelen giden yoktu.

Pencere pervazına abandı, kollarını taşın üzerinde birleştirip gözlerini yumdu ve denizden gelen esintiyi yüzünde hissetti. O şekilde davranmış olduğu için bir yanı hâlâ dehşet içindeydi. Fakat o yanı her geçen saniye biraz daha küçülüyordu. *Buraya geldiğimden beri yanlış yoldayım*, diye düşündü. *Korkularımın ve endişelerimin beni yönlendirmesine izin verdim.*

Normalde korkulara ve endişelere prim vermezdi. Ona doğru geleni yapardı sadece. Şu anda da Tanrı Kral'ın karşısına günler önce dikilmeliymiş gibi geliyordu. Belki yeterince dikkatli davranmamıştı. Belki hâlâ cezalandırılabilirdi. Yine de şu anda kendini önemli bir şey başarmış gibi hissediyordu.

Gözlerini açıp gülümsedi ve saçlarının kararlı bir altın sarısına dönmesine izin verdi.

Korkuları bir kenara bırakmanın vakti gelmişti.

13

"Bunu birilerine vereceğim," dedi Vivenna kararlı bir şekilde.

Lemex'in evinde paralı askerlerle birlikteydi. İstemediği hâlde Nefesleri almak zorunda kalmasının ertesi günüydü. Huzursuz bir gece geçirmiş, bu arada Lemex'in ölüsüyle paralı askerlerle hemşire ilgilenmişti. Günün yorgunluğuyla ve o gerginlikle ne zaman uyuyakaldığını hatırlamıyordu; tek hatırladığı, kısa süreliğine dinlenmek için üst kattaki odaya çıkıp uzandığıydı. Uyandığında paralı askerlerin hâlâ evde olduğunu görüp şaşırmıştı. Anlaşılan Parlin'le birlikte alt katta yatmışlardı.

Üstüne uyumuş olmak, sorunlarının çözümünde pek bir fayda sağlamamıştı. O pis Nefes hâlâ içindeydi ve Hallandren'de Lemex'siz ne yapacağı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. En azından Nefesle ne yapacağı hakkında bir fikri vardı. Onu birilerine verebilirdi.

Lemex'in oturma odasında oturuyorlardı. Hallandren'deki pek çok yer gibi burası da renklerle doluydu. İnce saz benzeri ahşaptan yapılmış duvarlar parlak sarılar ve yeşillerle bezeliydi. Vivenna şimdi her bir rengi daha canlı gördüğünü fark etmeden edemedi. Renk algısı tuhaf bir şekilde güçlenmişti; tonları ve koyuluk derecelerini görüyor, hangi rengin ideale ne kadar yakın olduğunu içgüdüsel olarak anlayabiliyordu. Mutlak kulağın bir şekilde göz versiyonuna sahip olmak gibiydi.

Ve renklerdeki güzelliği takdir etmemek çok ama çok zordu.

Denth uzaktaki duvara yaslanmıştı. Tonk Fah divana uzanmış, düzenli aralıklarla esniyordu. Renkli kuşu bu kez ayağına tünemişti. Parlin etrafı kolaçan etmek için dışarı çıkmıştı.

"Neyi birilerine vereceksin, Prenses?" diye sordu Denth.

"Nefesi," dedi Vivenna. Çok konforlu görünen koltuklarla divanlar yerine mutfaktaki taburede oturuyordu. "Dışarı çıkacağız ve kültürünüzün

tecavüzüne uğramış, Nefesleri çalınmış talihsiz insanlar bulup her birine bir Nefes vereceğim."

Denth, Tonk Fah'a baktı ama Fah esnemekle yetindi.

"Prenses," dedi Denth, "Nefesi öyle birer birer dağıtamazsın. Hepsini birden vermek zorundasın."

"Kendi Nefesin de dâhil," diye ekledi Tonk Fah.

Denth başını sallayarak onayladı. "Bu da seni Donuk yapar."

Vivenna'nın midesi çalkalandı. Yeni keşfettiği bu güzellikten ve renklerden vazgeçmek bir yana bir de kendi Nefesini, kendi ruhunu kaybetme düşüncesi... Eh, saçlarını beyaza çevirmeye yetti. "Hayır," dedi. "Bu söz konusu olamaz o zaman."

Odaya sessizlik çöktü.

"Ama bir şeyleri Uyandırabilir," diye belirtti Tonk Fah. Ayağını oynatıp kuşu viyaklattı. "Nefesi bir pantolona falan verebilir."

"İyi bir noktaya temas etti," dedi Denth.

"Peki bu... neye yarayacak?" diye sordu Vivenna.

"Bir şeyleri hayata getireceksin, Prenses," dedi Denth. "Cansız bir eşyayı. Senden Nefes alacak ve bir bakıma canlanacak. Çoğu Uyandıran bunu geçici olarak yapar ama senin Nefesi orada bırakmaman için bir sebep göremiyorum."

Uyandırma. İnsanların ruhunu alıp sonra bununla aslında yaşamayan hilkat garibeleri yaratma. Vivenna, Austre'nin bunu Nefesi içinde tutmaktan daha bile büyük bir günah olarak göreceği hissine kapıldı. İçini çekip başını iki yana salladı. Nefesle ilgili problem bir bakıma dikkatinin dağılmasına sebep olmasıydı. Bunu Lemex'siz ne yapacağını düşünmekten kaçmak için kullanıyor bile olabiliyordu. Sahi ne yapacaktı?

Denth onun yanındaki sandalyeye oturdu, ayaklarını sehpaya uzattı. Kendine Tonk Fah'tan daha çok özen gösteriyordu. Uzun siyah saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, tıraş olmuştu. "Paralı asker olmaktan nefret ediyorum," dedi. "Neden biliyor musun?"

Vivenna bir kaşını kaldırdı.

"İş güvenliği yok," dedi Denth sandalyede arkasına yaslanıp. "Yaptığımız işler genelde tehlikeli ve sonu önceden kestirilemeyen türden şeyler. İşverenlerimizin pat diye ölmek gibi bir huyu var."

"Genelde soğuk algınlığından ölmezler gerçi," diye araya girdi Tonk Fah. "Kılıç daha fazla tercih edilen bir yöntem."

"Şu anki durumu ele alalım," dedi Denth. "Artık işverenimiz yok. Bu

da bizi belirsizlik içinde bırakıyor."

Vivenna dondu kaldı. *Anlaşmalarının sona erdiğini mi söylemeye çalışıyor? Ama benim İdris Prensesi olduğumu biliyorlar. Şimdi bu bilgiyle ne yapacaklar? Dün akşam gitmek yerine o yüzden mi burada kaldılar? Bana şantaj yapmayı mı planlıyorlar?*

Denth onu süzdü. "Görüyorsun, değil mi?" diye sordu Tonk Fah'a dönüp.

"Evet," dedi Tonk Fah. "Onu düşünüyor."

Denth sandalyede biraz daha kaykıldı. "Ben de aynen bundan bahsediyorum. Bir paralı askerin anlaşması sona erdiğinde niye herkes ihanet edeceğini düşünüyor? Bizim sırf eğlencesine milleti sırtından bıçaklayarak dolaştığımızı mı sanıyorsunuz? Sence cerrahlar böyle bir sorun yaşıyor mudur? Ödeme yapmayı kestiğin anda cerrahın çirkin bir kahkaha atıp parmaklarını keseceğinden korkan var mıdır?"

"Ben parmak kesmeyi seviyorum," diye araya girdi Tonk Fah yine.

"O farklı," dedi Denth. "Sırf anlaşman bitti diye parmak kesmiyorsun sonuçta, değil mi?"

"Hayır," dedi Tonk Fah. "Parmak parmaktır."

Vivenna gözlerini devirdi. "Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Diyoruz ki, Prenses," dedi Denth, "az önce bizim sana ihanet edeceğimizi düşünüyordun. Seni göz göre göre soyacağımızı, köle olarak satacağımızı ya da ona benzer bir şey."

"Saçmalamayın," dedi Vivenna. "Öyle bir şey düşünmedim."

"Tabii, tabii, eminim," dedi Denth. "Paralı askerlik çok saygın bir meslek zaten, değil mi? Benim bildiğim neredeyse her krallıkta yasal. Biz de en az bir fırıncı ya da balıkçı kadar bu toplumun bir parçasıyız."

"Vergi ödemiyoruz gerçi," diye ekledi Tonk Fah. "Vergi tahsildarlarını sırf eğlencesine bıçaklama ihtimalimiz yüksek."

Vivenna başını iki yana salladı.

Denth öne eğilip daha ciddi bir tonla devam etti. "Demeye çalıştığım Prenses, biz azılı suçlular değiliz. Biz sıradan çalışanlarız. Dostun Lemex bizim patronumuzdu. Ve öldü. Bu durumda onunla yaptığımız anlaşma sanırım sana geçmiş oldu. Tabii eğer istersen."

Vivenna'nın içinde bir ümit ışığı belirdi. Ama onlara güvenebilir miydi? Denth'in tüm söylediklerine rağmen para için savaşan bu adamlara güvenmekte zorlanıyordu. Öte yandan Lemex'in hastalığından faydalanmaya kalkmamış ve Vivenna uyurken evi soyup kaçmak yerine burada kalmışlardı.

"Tamam," dedi. "Anlaşmanızın sona ermesine ne kadar var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Denth. "Bu tür şeylerle Kuyum ilgilenir."

"Kuyum?" diye sordu Vivenna. "Bir kadın mı yani?"

"Evet, grubumuzun üçüncü üyesi," diye cevap verdi Tonk Fah. "Şimdi dışarıda, kendine göre işleri var."

Vivenna kaşlarını çattı. "Toplam kaç kişisiniz siz?"

"Sadece üç," dedi Denth.

"Hayvanları saymazsan," dedi Tonk Fah, kuşu ayağında dengeleyerek.

"Yakında döner," dedi Denth. "Dün gece bir ara uğradı ama sen uyuyordun. Her neyse, bildiğim kadarıyla anlaşmanın bitmesine en az birkaç ay var ve yarısı önden ödendi. Kalan yarıyı ödemek istemezsen bile muhtemelen sana birkaç hafta daha borçluyuz."

Tonk Fah başını salladı. "Yani eğer birini öldürtmek istiyorsan şimdi tam zamanı."

Vivenna ona ters bir bakış atınca Tonk Fah kıkırdadı.

"Bu arada bizim korkunç espri anlayışımıza alışmak zorunda kalacaksın, Prenses," dedi Denth. "Tabii bizimle çalışmak istediğini düşünürsek."

"İstediğimi çoktan belli ettim ya," dedi Vivenna.

"Pekâlâ," dedi Denth. "İyi de bizimle ne yapacaksın? Sahi sen niye geldin buraya?"

Vivenna hemen cevap vermedi. *Saklamanın bir anlamı yok*, diye düşündü sonra. *En tehlikeli sırrımı –kimliğimi– zaten biliyorlar.* "Kardeşimi kurtarmaya geldim," dedi sonunda. "Onu Tanrı Kral'ın sarayından kaçırmak ve sağ salim Idris'e geri göndermek istiyorum."

Paralı askerler bir an sessiz kaldı. Sonra Tonk Fah bir ıslık koyuverdi. "Çok iddialı," dedi, papağanı ıslığı taklit ederken.

"O bir prenses," dedi Denth. "Bunlar genelde böyle iddialı olur."

"Siri, Hallandren'de yapamaz, buna hazır değil," dedi Vivenna öne eğilip. "Babam benim yerime onu yolladı ama onun Tanrı Kral'a karılık etmesi düşüncesine bile dayanamıyorum. Öte yandan, onu alıp gidersek Hallandren büyük olasılıkla krallığımıza saldıracaktır. Bir şekilde ortadan kaybolması ve bunu bizim yaptığımızın anlaşılmaması lazım. Gerekirse kardeşimin yerine geçmeye bile razıyım."

Denth başını kaşıdı.

"Eee, ne diyorsunuz?" diye sordu Vivenna.

"Bizim uzmanlık alanımızın biraz dışında," dedi Denth.

"Biz genelde birilerini vururuz," dedi Tonk Fah.

Denth başıyla onayladı. "Ya da birilerinin vurulmasını engelleriz. Lemex bizi bir bakıma koruma olarak tutmuştu."

"Niye onu koruması için birkaç Idris'li asker görevlendirmedi?"

Denth'le Tonk Fah bakıştı.

"Bunu uygun bir dille nasıl söylesek?" dedi Denth. "Bak Prenses, senin şu Lemex babandan para kaçırıyor ve bu paralarla Nefes satın alıyordu."

"Lemex bir vatanseverdi!" dedi Vivenna hemen.

"Öyle olabilir," dedi Denth. "Fakat iyi bir rahip bile tapınak hazinesinden birkaç kuruşu cebine indirmekten kendini alıkoyamayabilir. Sanırım Lemex onu sadık askerlerden ziyade dışarıdan birilerinin korumasının daha iyi olacağını düşündü."

Vivenna sustu. Mektuplardan tanıdığı o düşünceli, akıllı ve tutkulu adamı bir hırsız olarak düşünmekte zorlanıyordu hâlâ. Öte yandan Lemex'in bu kadar Nefese sahip olacağını hayal etmekte de zorlanırdı, oysa durum tam da buydu.

Yine de... Para kaçırmak? Idris'ten çalmak?

"Paralı asker olarak bazı şeyler öğreniyorsun," dedi Denth. Ellerini ensesinde birleştirdi. "Bir sürü insanla savaşıyor ve sonunda onları anlamaya başlıyorsun. Onları anlayarak, verecekleri tepkileri tahmin ederek hayatta kalıyorsun. Olay şu ki insanlar hiç basit değil. Idris'liler bile."

"Sıkıcılar, evet," diye ekledi Tonk Fah. "Ama basit değiller."

"Lemex'in bazı büyük planları vardı," dedi Denth. "Ben onun bir vatansever olduğuna içtenlikle inanıyorum. Bu şehirde bir sürü entrika döner, Prenses. Lemex'in bizi çalıştırdığı bazı işler çok geniş kapsamlıydı ve bildiğim kadarıyla Idris'in çıkarı içindi. Tahminimce, bunca vatanseverliğinin karşılığında ufak bir ödülü hak ettiğini düşünmüş olmalı."

"Bayağı iyi bir adamdı aslında," dedi Tonk Fah. "Babanı böyle şeylerle meşgul etmek istemedi. Bu yüzden hesapları kendi tuttu, kendine biraz zam yaptı ve raporlarda masrafları gerçekte olduğundan daha yüksek gösterdi."

Vivenna duyduklarını hazmetmeye çalışırken sessizliğe gömüldü. Biri hem Idris'ten para çalıp hem aynı anda nasıl vatansever olabilirdi? Austre'ye inanan biri nasıl olurdu da birkaç yüz BiyoKromatik Nefese sahip olurdu?

Vivenna acı acı başını iki yana salladı. *Kendini diğerlerinin üstüne konumlandıran insanlar gördüm ve onların düşüşüne şahit oldum,* diye alıntı yaptı içinden. Beş Vizyondan biriydi bu. Lemex'i yargılamamalıydı, özellikle de artık ölmüşken. "Durun bir saniye," dedi paralı askerleri süzerek.

"Az önce sadece koruma olduğunuzu söylediniz. O zaman Lemex'in 'projelerinde' ne iş yapıyordunuz?"

İki adam yine bakıştı.

"Zeki olduğunu söylemiştim," dedi Tonk Fah. "Paralı asker olmadığı için kafası çalışıyor tabii."

"Korumayız Prenses," dedi Denth. "Ama belli bazı... becerilerimiz de yok değil. Bazı şeyleri oldurabiliriz."

"Oldurmak mı?" diye sordu Vivenna.

Denth omuz silkti. "Tanıdıklarımız var. Bizi işe yarar kılan şeylerden biri bu. Kardeşinle ilgili ne yapabileceğimizi biraz düşüneyim. Belki aklıma bir şeyler gelebilir. Bu biraz adam kaçırma gibi... "

"Bu da," diye atıldı Tonk Fah, "en sevdiğimiz işlerden değil. Söylemiş miydik?"

"Evet," dedi Vivenna. "Size uymaz. Parası iyi değil. Peki Lemex'in üzerinde çalıştığı şu 'projeler' neydi?"

"Tamamına hâkim değilim," diye itiraf etti Denth. "Biz parça parça dâhil olduk sadece. Bazı ayak işlerini yaptık, görüşmeler ayarladık, bazı insanların gözünü korkuttuk falan. Ama baban için yaptığı işle ilgiliydi. İstersen senin için öğreniriz."

Vivenna başını salladı. "İsterim."

Denth ayağa kalktı. "Tamamdır," dedi. Tonk Fah'ın uzandığı divanın yanından geçerken adamın bacağına vurup kuşu yine viyaklattı. "Hadi, Tonk. Evi altüst etme vakti."

Tonk Fah esneyerek doğruldu.

"Bir saniye!" dedi Vivenna. "Evi altüst etmek mi?"

"Elbette," dedi Denth merdivenlere doğru yürürken. "Gizli kasaları açacağız. Dosyalara ve evraklara bakıp Lemex'in neyin peşinde olduğunu öğreneceğiz."

"Pek umursayacağını sanmam," dedi Tonk Fah ayağa kalkarken. "Sonuçta artık ölü."

Vivenna ürperdi. Lemex'i bir Idris'li gibi defnetmek yerine Hallandren'in ölü mahzenine gönderdiği için zaten içi içini yiyordu. Şimdi bir de iki serserinin onun eşyalarını karıştırmasına izin vermek olacak şey değildi.

Denth onun tedirginliğini fark etmiş olmalıydı. "Eğer istemiyorsan yapmak zorunda değiliz," dedi.

"Tabii o zaman Lemex'in neyin peşinde olduğunu asla öğrenemeyiz," diye ekledi Tonk Fah.

"Tamam, yapın," dedi Vivenna. "Ama başınızda duracağım."

"Aslına bakarsan bunu yapacağına şüpheliyim," dedi Denth.

"Niyeymiş o?"

"Çünkü... " dedi Denth. "Biliyorum, kimse paralı askerlere fikrini sormaz. Görüyorsun–"

"Of, sadede gel," deyiverdi Vivenna sıkıntıyla. Gerçi bu ani tepkisi yüzünden içinden kendini azarladı hemen. Ona ne oluyordu böyle? Şu son birkaç gündür yaşadıkları sinirlerini çok yıpratmış olmalıydı.

Denth bu ani patlamayı inanılmaz eğlenceli bulmuş gibi gülümsemekle yetindi. "Dönmüşler bugün Saray Meclisi'nde bir araya gelecek, Prenses."

"Yani?" diye sordu Vivenna zorlama bir sakinlikle.

"Yanisi," diye karşılık verdi Denth, "bugün aynı zamanda kız kardeşinin tanrılara takdim edileceği gün. Dolayısıyla Meclis'te ona şöyle adamakıllı bir bakmak, nasıl olduğunu görmek istersin diye düşündüm. Ve bunu yapacaksan artık çıksan iyi olur çünkü oturum birazdan başlayacak."

Vivenna yerinden kıpırdamadan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tüm bu konularda eğitim aldım ben, Denth. Sıradan insanların öyle elini kolunu sallaya sallaya Tanrılar Katı'na giremeyeceğini biliyorum. Saray Meclisi'ni izlemek için ya tanrılardan biri tarafından himaye edileceksin ya çok etkili biri olacaksın ya da piyangoyu kazanacaksın."

"Doğru," dedi Denth merdivenin korkuluğuna abanarak. "Keşke yeterince BiyoKromatik Nefesi olduğu için aniden önemli biri mertebesine yükselen ve hiç soru sorulmadan saraya kabul edilecek olan birini tanıyor olsaydık, değil mi?"

"Ah, Denth," dedi Tonk Fah. "Birinin önemli sayılması için en az elli Nefesi olması lazım. Bu korkunç büyük bir rakam."

Vivenna duraksadı. "Peki... bende ne kadar Nefes var?"

"Hım, yaklaşık beş yüz tane falan," dedi Denth. "Ya da Lemex öyle demişti en azından ve ben ona inanıyorum. Sayende halı parlıyor ne de olsa."

Vivenna yere bir bakış attı ve etrafında belli bir bölgede renkleri nasıl canlandırdığını ancak o zaman fark etti. Öyle çok belirgin bir şey değildi ama fark ediliyordu.

"Acele etsen iyi olur, Prenses," dedi Denth ve basamakları tırmanmaya başladı. "Geç kalacaksın."

* * *

Siri gergin bir şekilde oturuyor, heyecandan sarıya dönmüş saçları yapılır-

ken sabırsızlığını bastırmaya çalışıyordu. Düğün Zaferi (bu ismi çok yersiz bulmadan edemiyordu) nihayet sona ermişti ve Hallendren tanrılarına resmen takdim edilmesinin vakti gelmişti.

Muhtemelen biraz fazla heyecanlıydı. O kadar uzun bir süre geçmemişti aslında. Yine de, Saray Meclisi'ne katılmak için bile olsa sonunda bu saraydan çıkacağı için yüzünde güller açıyordu. Nihayet rahipler, yazmanlar ve hizmetkârlar dışında birilerini görecekti. Hakkında çok şey duyduğu tanrılarla nihayet tanışacaktı.

Dahası o da orada olacaktı. Tanrı Kral. Tanrı Kral'ı sadece geceleri karanlıkta, bakışlarının karşılaştığı nadir anlarda görebilmişti. Bugün onu ilk kez gündüz gözüyle görecekti.

Kocaman aynada kendini incelerken gülümsedi. Hizmetkârlar saçlarıyla bayağı uğraşmış, bir kısmını örüp gerisini serbest bırakarak örgülere şeritler sarmış ve bunları serbest saçlarına da dolamışlardı. Başını her oynattığında şeritler parıldıyordu. Ailesi onu görse bu gösterişli renkler karşısında dehşete düşerlerdi. Siri'yse haylazca gülümsedi ve şeritlerle daha güzel bir tezat oluşturması için saçlarını altın sarısının daha parlak bir tonuna çevirdi.

Hizmetkârlar onaylarcasına gülümsedi hatta bu değişim karşısında birkaçının ağzından "Aaa... " sesleri bile dökülüverdi. Siri tekrar oturdu ve elleri kucağında, Meclis'te giymesi için önüne serilen kıyafet seçeneklerini inceledi. Hepsi de birbirinden şıktı. Yatak odasında giydikleri kadar süslü değillerdi tabii ama günlük kıyafetlerinden kat kat daha resmilerdi.

Hizmetkârların ve rahiplerin bugünkü rengi kırmızıydı. Siri bu yüzden diğer renklere baktı. Sonunda altın renginde karar kıldı ve hizmetkârlara altın rengi iki kıyafeti daha yakına getirmelerini işaret etti. Ne yazık ki bunun üzerine kadınlar koridordaki dönen askıdan üç tane daha altın rengi elbise getirdiler.

Siri iç geçirdi. Seçim yapmasını zorlaştırmak için ellerinden geleni yapmaya kararlıydılar. Her gün bir sürü seçeneği eleyip sonsuza dek kaybetmekten nefret ediyordu. Keşke...

Duraksadı. "Hepsini deneyebilir miyim?"

Hizmetkâr kadınlar şaşırmış gibi bakıştı. Sonra ona dönüp kafalarını salladılar. Yüzlerindeki ifade açıktı. Tabii ki deneyebilirdi! Siri kendini aptal gibi hissetti ama daha önce ona Idris'te hiç seçenek sunulmamıştı ki. Gülümseyerek ayağa kalktı ve hizmetkârlar üzerindeki bornozu çıkarıp saçlarını bozmamaya dikkat ederek elbiselerden ilkini giydirirken sabırla bekledi. Sonra aynada kendine baktı ve yakasının bayağı açık olduğunu gördü.

Renklerle gösteriş yapmayı kabul edebilirdi ama Hallandren'li kadınların vücutlarını bu şekilde sergilemesini hâlâ utanç verici buluyordu.

Başını salladı ve elbiseyi çıkarmalarını işaret etti. Bir sonrakini giydirdiler. Bu defaki, ayrı korsesiyle iki parça bir kıyafetti. Hizmetkârların işi bittiğinde Siri aynada kendini inceledi. Bunu sevmişti ama diğerlerini de denemek istiyordu. Şöyle bir dönüp kıyafetin sırtına da baktıktan sonra yine çıkarmalarını işaret etti.

Şımarıklık yapıyordu. Ama şımarıklık yapmaktan niye çekinecekti? Babası burada değildi; yüzünde sert ve onaylamayan bir ifadeyle onu süzemezdi. Vivenna kilometrelerce uzakta başka bir krallıktaydı. Siri artık Hallandren halkının kraliçesiydi. Onların hayat tarzını öğrenip benimsemeye çalışması gerekmez miydi? Bu saçma mazerete içten içe güldüyse de bir sonraki kıyafete geçmekten geri durmadı.

14

"Yağmur yağıyor," dedi Işıktını.

"Gözünüzden hiçbir şey kaçmıyor, Efendimiz," dedi tanrısının yanında yürüyen Llarimar.

"Yağmura çok bayılmıyorum."

"Sık sık belirttiğiniz gibi, Efendimiz."

"Ben bir tanrıyım," dedi Işıktını. "Havayı kontrol etme gücüm olması gerekmez mi? Ben istemediğim hâlde nasıl yağmur yağabilir?"

"Şu anda sarayda yirmi beş tanrı var, Efendimiz. Belki yağmur yağmasını isteyenlerin sayısı istemeyenlerden çoktur."

Işıktını'nın altın rengi ve kırmızı cübbesi yürürken hışırdıyordu. Sandaletli ayaklarının altında çimenler serin ve ıslaktı ama kafasının üzerinde bir grup hizmetkâr genişçe bir sayvan taşıyordu. Yağmur yumuşak tıp tıplarla kumaşa damlıyordu. T'Telir'de sık sık yağmur yağardı ama hiçbir zaman öyle güçlü bir sağanak olmazdı.

Işıktını şöyle gerçek bir fırtına görmeyi çok isterdi. Hani insanların ormanda olduğunu söyledikleri gibi bir şey. "Tanrılar arasında bir oylamaya yapayım o zaman," dedi. "Bakalım, kaçı bugün yağmur yağmasını istemiş?"

"Nasıl isterseniz, Efendimiz," dedi Llarimar. "Ama bu bir şeyi kanıtlamaz."

"Bunun kimin suçu olduğunu kanıtlar," dedi Işıktını. "Ve... eğer çoğunluğun yağmurun dinmesini istediği ortaya çıkarsa belki teolojik bir krize yol açar."

Llarimar, bir tanrının kendi dinini çürütmeye çalışmasından rahatsız olmuş görünmedi yine. "Sizi temin ederim, Efendimiz," dedi, "dinimiz çok güçlü temellere dayanıyor."

"Tanrılar yağmur yağmasını istemiyorsa bile mi?"

"Havanın hep güneşli olmasını mı isterdiniz, Efendimiz?"

Işıktını omuz silkti. "Elbette."

"Peki ya çiftçiler?" diye sordu Llarimar. "Yağmur yağmazsa ürünleri ölmez mi?"

"Tarlalara yağmur yağabilir," dedi Işıktını. "Şehre yağmasın. Yerine göre birkaç farklı hava durumu tercihi yapmak bir tanrı için başarılması zor bir şey olmasa gerek."

"İnsanların içme suyuna ihtiyacı var, Efendimiz," dedi Llarimar. "Sokakların yıkanıp temizlenmesi gerekiyor. Hem şehirdeki bitkiler ne olacak? O güzelim ağaçlar, hatta şu anda üzerinde yürüdüğünüz çimenler... Yağmur yağmazsa hepsi ölür."

"Eh," dedi Işıktını, "o zaman ben de onların yaşamaya devam etmelerini buyururum."

"Yaptığınız tam da bu zaten, Efendimiz," dedi Llarimar. "Ruhunuz yağmurun şehir için iyi olduğunu biliyor. Bu yüzden yağmur yağıyor. Bilinç düzeyinde ne düşünürseniz düşünün."

Işıktını kaşlarını çattı. "Bu mantıkla herkesin tanrı olduğunu kanıtlayabilirsin, Llarimar."

"Herkes ölümden geri gelmiyor, Efendimiz. Ayrıca herkesin hastalıkları iyileştirme gücü yok ve elbette geleceği görme yeteneği de."

İşte bunlar mantıklı, diye düşündü Işıktını. Bu arada arenaya yaklaşmışlardı. Arena, Tanrılar Katı'nın arkasında, sarayların çevrelediği avlunun dışındaydı. Işıktını'nın maiyeti, kırmızı sayvanı kafasının üstünde tutmaya devam ederek kumla kaplı arenaya girdi ve oturma yerlerine giden rampayı tırmanmaya başladı.

Arenada sıradan insanların oturması için ayrılmış dört sıra vardı. Meclise girecek kadar imtiyazlı, şanslı ya da zengin olan T'Telir vatandaşları taş sıraları doldurmuştu. Arenanın üst kısımları ise Dönmüşlere ayrılmıştı. Yukarıda, meydanda ne söylendiğini duyacak kadar yakın ama heybetli ve etkileyici görünmeye devam edecek kadar uzak localar vardı. Taşa oyulan bu localar bir tanrının tüm maiyetinin sığacağı kadar da büyüktü.

Işıktını locaların üzerindeki rengârenk sayvanlardan birkaç tanrının çoktan gelmiş olduğunu anladı. Kutluhayat oradaydı. Merhametyıldızı da öyle. Işıktını her zamanki yerini geçip üstünde yeşil sayvan olan locaya doğru yoluna devam etti. Aldokur çoktan locaya kurulmuştu. Üzerindeki yeşil ve gümüş rengi elbise çok şık ve her zamanki gibi oldukça açıktı. Aslına bakılırsa, zengin işlemelerine ve onca süsüne rağmen, ortasında ka-

fanın geçmesi için bir boşluk olan ve bağlardan ibaret bir kumaş parçasıydı. Dolayısıyla elbisenin yan kısımları omuzdan dizlerinin altına kadar açıktı ve Aldokur'un kalçaları her iki taraftan muhteşem bir kavis yaparak dışarı fırlamıştı. Işıktını'yı görünce gülümseyerek doğrulup oturdu.

Işıktını derin bir nefes aldı. Aldokur ona daima çok iyi davranmıştı ve belli ki ona önem veriyordu ama Işıktını kadının yanında daima tetikte olmak zorunda hissediyordu. Böyle bir kadın bir erkeği kolayca avcunun içine alabilirdi.

Alır ve bir daha bırakmazdı.

"Işıktını, hayatım," dedi Aldokur. Işıktını'nın hizmetkârları etrafa dağılıp tanrılarının koltuğunu, ayağını koyması için pufu ve atıştırmalıklarının duracağı sehpayı yerleştirirken gülümsemesi daha da derinleşti.

"Aldokur," diye karşılık verdi Işıktını. "Başrahibimin söylediğine göre bu tatsız havadan sen sorumluymuşsun."

Aldokur bir kaşını kaldırdı ve kenarda diğer rahiplerle birlikte dikilen Llarimar kıpkırmızı kesildi. "Yağmuru severim," dedi Aldokur sonra ve divanında tekrar arkasına yaslandı. "Yağmur... farklıdır. Farklı olan şeyleri severim."

"O zaman benden fena hâlde sıkılman lazım, hayatım," dedi Işıktını. Oturdu ve bir kâseye doldurulup çoktan sehpasının üzerine yerleştirilmiş üzüm tanelerinden bir avuç aldı.

"Sıkılmak mı?" diye sordu Aldokur.

"Benim olayım vasatlık. Orta karar şeyler pek farklı sayılmaz, değil mi? Bu arada vasatlığın şu sıralar sarayda revaçta olduğunu da söylemeliyim."

"Böyle konuşmamalısın," dedi Aldokur. "İnsanlar sana inanmaya başlayabilir."

"Beni yanlış anlıyorsun. Tam da bu yüzden herkese söylüyorum ya. Madem havayı kontrol etmek gibi doğru dürüst ilahi mucizeler gösteremiyorum, o zaman ben de daha minik mucizelerle yetinip gerçekleri söyleyen biri olabilirim diye düşünüyorum."

"Hım," diye karşılık verdi Aldokur. Gerinmeye başladı ve parmaklarını oynatarak tatminle iç geçirdi. "Rahiplerimiz tanrıların amacının hava durumuyla oynamak ya da afetleri engellemek olmadığını, kehanetlerde bulunarak insanlara hizmet etmek olduğunu söylüyor. Bu yaklaşımın belki insanların iyiliği için en iyi yol olmayabilir."

"Haklısın, evet, evet, elbette haklısın," dedi Işıktını. "Şimdi buldum. Tabii ki insanlarımızı orta karar mutlu etmez... "

"Ne buldun? Ne mutlu eder peki?"

"Orta-az pişmiş olacak. Fırında tatlı patates yatağında," dedi Işıktını ağzına bir üzüm daha atarak. "Sarımsak çeşnili ve beyaz şarap soslu."

"Sen adam olmazsın," dedi Aldokur gerinmesini bitirip.

"Evren beni nasıl yarattıysa öyleyim, hayatım."

"Evrenin arzularına boyun eğiyorsun o zaman?"

"Başka ne yapabilirim ki?"

"Savaşabilirsin," dedi Aldokur. Gözlerini kıstı ve dalgın bir şekilde Işıktını'nın avucundan bir üzüm tanesi almak için uzandı. "Her şeyle savaş ve evreni sana boyun eğmeye zorla."

"Pek hoş bir fikir, Aldokur. Fakat sanırım evren ile ben farklı sıkletlerdeyiz."

"Bence yanılıyorsun."

"Benim şişko olduğumu mu söylüyorsun?"

Aldokur öylece baktı. "Kendini bu kadar hakir görmemen gerektiğini söylüyorum, Işıktını. Sen bir tanrısın."

"Yağmuru bile dindiremeyen bir tanrı."

"Bense şiddetlenmesini ve fırtınaya çevirmesini istiyorum. Belki bu ahmakıslatan, ikimizin istekleri arasında bir tür uzlaşmadır."

Işıktını ağzına bir üzüm daha atıp dişlerinin arasında ezdi ve tatlı suyun damağına aktığını hissetti. Üzümünü çiğnerken bir an düşündü. "Aldokur, hayatım," dedi sonunda, "sohbetimizde bir tür alt metin mi var? Çünkü – belki biliyorsundur– ben alt metin çözmekte çok kötüyüm. Başıma ağrılar giriyor."

"Bizim başımıza ağrı girmez," dedi Aldokur.

"Eh, alt metin de girmiyor ama. Benim için fazla muğlak. Anlamak için çabalamak gerekiyor ve çaba göstermek ne yazık ki benim dinime aykırı."

Aldokur bir kaşını kaldırdı. "Sana tapanlar için yeni bir emir falan mı bu?"

"Ah, o din değil," dedi Işıktını. "Ben gizli gizli Austre'ye tapıyorum. Basitliği ve açık sözlülüğü hoşuma gidiyor. Siyah ve beyaz; hiçbir karmaşası yok. Kafa yorucu düşüncelerden azade bir inanç."

Aldokur bir üzüm daha aldı. "Austrizmi yeterince bilmiyorsun o zaman. Aslında gayet karmaşık bir inançtır. Gerçekten basit bir şey arıyorsan Pahn Kahl dinini denemelisin bence."

Işıktını kaşlarını çattı. "Onlar da hepimiz gibi Dönmüşlere tapmıyor mu?"

"Hayır. Kendi dinleri var."

"Ama Pahn Kahl sonuçta Hallandren'in bir parçası değil mi?"

Aldokur omuz silkti ve aşağıdaki meydanı izlemeye başladı.

"Konuşmamız nasıl buraya geldi?" diye sordu Işıktını. "Yemin ederim hayatım, sohbetlerimiz bazen bana zavallı bir kılıcı hatırlatıyor."

Aldokur kaşlarını kaldırıp sorar gibi baktı.

"Delici ama hedefi yok," diye açıkladı Işıktını.

Aldokur yavaşça güldü. "Locamda bana katılmak isteyen sendin, Işıktını."

"Evet, ama ikimiz de biliyoruz ki bunu yapmamı sen istedin. Ne planlıyorsun, Aldokur?"

Aldokur elindeki üzümü evirip çevirdi. "Bekle," dedi.

Işıktını içini çekti ve hizmetkârlarından birine ceviz getirmesini işaret etti. Biri sehpaya bir kâse ceviz koydu, diğeri gelip kırmaya başladı. "Önce gelip sana katılmamı ima ettin ve şimdi de ne yapmamı istediğini söylemeyeceksin, öyle mi? Yemin ederim kadın, senin şu dramatik olma merakın bir gün korkunç sonuçlara yol açacak... Yanındakileri can sıkıntısından öldürmek falan gibi mesela."

"Dramatik olmaya çalışmıyorum," dedi Aldokur. "Saygılı oluyorum." Başıyla arenanın tam karşısındaki Tanrı Kral'ın boş locasını, bir kaidenin üzerinde duran altın tahtı işaret etti.

"Ah, bugün vatansever günümüzdeyiz demek?"

"Daha ziyade meraklı günümdeyim."

"Neyi merak ediyorsun?"

"Kızı."

"Kraliçeyi mi?"

Aldokur dönüp ona bir bakış attı. "Tabii ki onu. Başka hangi kızı merak ediyor olabilirim?"

Işıktını içinden günleri saydı. Evet, bir hafta dolmuştu. "Ah," diye mırıldandı kendi kendine. "Kızın tecrit günleri bitti demek?"

"Gerçekten etrafınla biraz daha ilgilenmen lazım, Işıktını."

Işıktını omuz silkti. "Zamanı önemsemezsen daha hızlı geçip gidiyor, hayatım. Bu yönüyle bariz bir şekilde tanıdığım pek çok kadına benziyor." Bunu söyledikten sonra bir avuç ceviz aldı ve arkasına yaslanıp beklemeye başladı.

* * *

Belli ki T'Telir halkı arabalardan pek hazzetmiyordu. Tanrıların ulaşımında bile. Hizmetkârlar, üzerinde oturduğu tahtı çimenlerden Tanrılar Katı'nın arkasındaki kocaman dairesel yapıya doğru taşırken Siri eğlenerek arkasına yaslandı. Yağmur yağıyordu. Hiç umursamadı. Çok uzun süre kapalı kalmıştı.

Koltuğunda dönüp arkaya, ıslak çimlere değmesin diye altın rengi elbisesinin uzun kuyruğunu taşıyan hizmetkârlara baktı. Etraflarında bir sürü başka kadın da Siri'yi yağmurdan koruyan sayvanı taşıyordu.

"Şunu acaba... kenara çekebilir misiniz?" diye sordu Siri. "Yağmur üstüme yağsa?"

Hizmetkâr kadınlar birbirine baktı.

"Sadece birkaç dakikalığına," dedi Siri. "Söz."

Kadınlar kaşlarını çattılarsa da yavaşladılar ve tahtı taşıyanlar ilerlemeye devam ettiğinde Siri yağmurun altında kaldı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı, yağmur damlaları yüzünden süzülürken gülümsedi. İçerde geçirmek için yedi gün çok uzun süre, diye karar verdi. Birkaç saniye daha teninin üzerindeki serin ıslaklığın tadını çıkardı. Çimenler çok davetkâr görünüyordu. Tekrar arkaya döndü.

"Bakın ne diyeceğim, yürüsem?" *Ayaklarımın altında otları hissederek...*

Hizmetkâr kadınlar bu fikirden gerçekten ama gerçekten çok rahatsız olmuş görünüyordu.

"En iyisi yürümeyeyim," dedi Siri önüne dönüp. Kadınlar hızlandı ve sayvan yeniden gökyüzüyle Siri'nin arasına girdi. Elbisesinin uzun kuyruğu düşünülürse yürümek muhtemelen kötü bir fikirdi. Sonunda daha önce giydiği her şeyden çok daha cesur bir kıyafette karar kılmıştı. Yakası birazcık açıktı ve kolsuzdu. Önden mini, arkadan yerleri süpüren değişik bir modeli vardı. Kıyafeti kısmen bu ilginç modeli yüzünden seçmişti ama bacaklarının nasıl ortada olduğu her aklına geldiğinde kızarmadan da edemiyordu.

Az sonra arenaya ulaştılar ve taşıyıcılar onu yukarı doğru çıkarmaya başladı. Kumla kaplı zemin ve üstünün kapalı olmaması Siri'nin ilgisini çekti. Meydanın hemen yanında bir grup rengârenk giyimli insan taş sıralara oturmuştu. Bazılarında şemsiye vardı ama çoğu yağmura aldırmadan kendi aralarında sohbete dalmıştı. Siri, yüzlerce farklı rengin ve farklı kıyafetin bulunduğu kalabalığa gülümsedi. Yeniden bir parça çeşitlilik görmek güzeldi; bu sefer de çeşitlilik biraz abartıya kaçmış olsa bile.

Taşıyıcılar onu yapının yan tarafındaki büyük taş oyuğa çıkardı. Burada hizmetkârlar sayvanın direklerini taştaki deliklere yerleştirdi, böylece sayvan oyuğun üstünü tamamen kapattı. Hizmetkârlar diğer şeyleri hazırlamak için koştururken taşıyıcılar tahtı yere indirdi. Siri ayağa kalktığında kaşları çatıktı. Nihayet saraydan çıkmasına izin verilmişti ama şimdi de herkesin yukarısında bir yerde oturacaktı anlaşılan. Şu üstü sayvanlı diğer oyuklarda tanrılar oturuyordu herhâlde ama onlar bile Siri'ye çok uzaktı, onlarla bile arasında taş duvarlar vardı.

Etrafım yüzlerce insanla çevriliyken nasıl oluyor da bana kendimi bu kadar yalnız hissettirebiliyorlar? Hizmetkâr kadınlardan birine döndü. "Tanrı Kral? Tanrı Kral nerede?"

Kadın, Siri'ninkine benzer diğer oyukları işaret etti.

"Onlardan birinde mi?" diye sordu Siri.

"Hayır, Kanal," dedi kadın gözlerini yere indirerek. "Tüm tanrılar gelmeden teşrif etmeyecek."

Ah, diye düşündü Siri. *Sanırım mantıklı.*

Hizmetkârlar yiyecekleri hazırlarken tekrar koltuğuna oturdu. Yan tarafta bir halk ozanı flüt çalıyordu. Aşağıdaki insanların sesini bastırmak içinde galiba. Siri insanları duymayı tercih ederdi. Yine de moralini bozmamaya çalıştı. En azından dışarıdaydı ve onlarla konuşamıyor olsa da onları görebiliyordu. Kendi kendine gülümsedi ve dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğilerek aşağıdaki egzotik renkleri seyre daldı.

T'Telir halkı hakkında ne söylenebilirdi? Bir kere bariz bir çeşitlilik göze çarpıyordu. Kimi koyu renk tenliydi, yani Hallandren krallığının sınırlarından gelmiş olmalılardı. Diğerleri sarı saçlıydı, hatta arada mavi ve yeşil gibi tuhaf renkler de göze çarpıyordu. Siri onların saçının boya olduğu sonucuna vardı.

Hepsi de parlak renklerde giyinmişti; o kadar ki sanki başka ihtimal yokmuş gibi. Süslü şapkalar moda olmalıydı; hem kadınlar hem de erkekler süslü şapkalar takıyordu. Kıyafetler, yelek ve şorttan uzun cübbe ve elbiselere geniş bir yelpazedeydi. Alışverişe ne kadar zaman harcıyorlardı kim bilir! Siri için bile ne giyeceğine karar vermek zordu ki onun her gün sadece bir düzine kadar seçeneği oluyordu. Üstelik bunların arasında şapka yoktu. Siri ilk birkaç gün şapkaları geri çevirdikten sonra hizmetkârlar getirmekten vazgeçmişti.

Maiyetleriyle birlikte tanrılar gelmeye devam etti. Her biri farklı renklerdeydi ve çoğunun rengi parlak ve metalikti. Siri locaları saydı. Elli tan-

rılık yer vardı ama sadece birkaç düzine kadardılar galiba. Yirmi beş tane; evet, tam olarak bu kadar. Her kafilede diğerlerinden daha uzun ya da daha yüksekte biri göze çarpıyordu. Bazıları –çoğunlukla kadınlar– koltuklarda ya da divanlarda taşınarak geldi. Erkekler genellikle yürüyordu. Bazıları süslü cübbeler giymişti, kimininse üzerinde bir etek ve sandaletten başka bir şey yoktu. Siri hemen önünden geçen bir tanrıyı incelemek için öne eğildi. Adamın çıplak göğsüne bakmak kızarmasına sebep olduysa da böylece kaslı ve bronz tenini görebildi.

Adam da ona baktı ve ardından başını hafifçe eğerek onu saygıyla selamladı. Hizmetkârları ve rahipleri ise neredeyse yerlere kadar eğildi. Tanrı herhangi bir şey söylemeden geçip gitti.

Siri tekrar arkasına yaslandı, ona yiyecek bir şeyler ikram eden hizmetkârı başını iki yana sallayarak reddetti. Daha gelmesi gereken dört ya da beş tanrı vardı. Maviparmak'ın programa uyma konusundaki hassasiyeti Siri'ye aksini düşündürmüş olsa da belli ki Hallendren ilahları pek öyle dakik sayılmazlardı.

* * *

Vivenna kapılardan geçti ve Hallandren'in Tanrılar Katı'nın kocaman saraylarla çevrili avlusuna girdi. Bir an tereddüt edip duraksadı ve öyle büyük bir kalabalık yoksa da her iki yanından insanlar küçük gruplar hâlinde geçmeye devam etti.

Denth haklı çıkmıştı, Tanrılar Katı'na girmesi hiç zor olmamıştı. Kapıdaki rahipler ismini bile sormadan geçmesini işaret etmişlerdi. Hatta Parlin'in onun hizmetkârı olduğunu düşünerek onun geçmesine de izin vermişlerdi. Vivenna dönüp mavi cübbeli rahiplere baktı. Etraflarındaki renk halesi güçlü BiyoKromalarının göstergesiydi.

Vivenna'ya tüm bunlar derslerde öğretilmişti. Tanrılar Katı'nın kapısındaki rahipler Birinci Tekâmüldeydi, yani insanların içinde ne kadar Nefes olduğunu anlamalarına yetecek kadar Nefese sahip olurlardı. Şimdi Vivenna'da da aynı özellik vardı. Auraları ya da renkleri farklı görmüyordu aslında. Nefesi fark etmek, kazandığı bir diğer beceri olan mutlak kulakla aşağı yukarı aynı şeydi. Diğer insanlardan farklı bir ses duymuyor ama duyduğu her bir sesi ayırt edip notaya çevirebiliyordu.

Renklerin güçlenmesi için bir insanın rahiplerden birine ne kadar yaklaşması gerektiğini ve renklerin ne kadar parladığını gözlemlemesi yetti. Bu bilgi içgüdüsel bir şekilde ona rahiplerin Birinci Tekâmülde olduklarını söy-

ledi. Parlin'in bir Nefesi vardı. Tanrılar Katı'na girmek için kapıda birtakım belgeler göstermek zorunda olan sıradan vatandaşların da bir Nefesi vardı. Vivenna onlara bakarak bu Nefesin ne kadar güçlü olduğunu ve o kişinin hasta olup olmadığını da anlayabiliyordu.

Rahiplerden her birinin elli Nefesi vardı. Kapılardan geçen zenginlerin büyük bölümünün Nefesleri de aşağı yukarı bu kadardı. Az sayıda kişide, İkinci Tekâmüle ve mutlak kulağa ulaşmayı sağlayan en az iki yüz Nefes gördü. Sadece birkaç kişi, Üçüncü Tekâmülde olan ve bununla birlikte mükemmel renk algısına ulaşan Vivenna'dan daha fazla Nefese sahipti.

Kalabalığı incelemeyi bırakıp önünü döndü. Tekâmüller tabii ki ona öğretilmişti ama bunu asla birinci elden tecrübe etmemesi gerekirdi. Kendini kirli hissetti. Günahkâr. Özellikle de renkler ona böylesine güzel geldiği için.

Öğretmenleri, Tanrılar Katı'nın geniş bir avluyu çevreleyen saraylardan oluştuğunu anlatmışlardı ama bu sarayların renklerinden bahsetmemişlerdi. Her bir saray, normal insan gözünün ayırt edemeyeceği tonlarla bezenmiş bir sanat eseriydi. Ve hepsi de yemyeşil çimlerin üzerinde yükseliyordu. Çimler büyük bir özenle biçilmişti ve herhangi bir patikayla kesintiye uğramadan öylece uzanıyordu. Vivenna yanında Parlin'le çimlere adım attığında ayakkabılarını çıkarıp nemli çimlere çıplak ayak basmak için müthiş bir istek duydu. Bu tabii hiç yakışık almazdı, dolayısıyla kendini tuttu.

Çiseleyen yağmur nihayet biraz hızlanmıştı. Parlin ıslanmasınlar diye satın aldığı şemsiyeyi daha aşağı indirdi. "Demek buymuş," dedi şemsiyeyi titreterek. "Tanrılar Katı."

Vivenna başını salladı.

"Kuzuları otlatmak için iyi bir yer."

"Bundan şüpheliyim," diye karşılık verdi Vivenna alçak sesle.

Parlin kaşlarını çattı. "Keçileri o zaman?" dedi sonunda.

Vivenna içini çekti ve sarayların oluşturduğu çemberin dışındaki büyük yapıya doğru yürüyen küçük gruba katıldılar. Vivenna burada göze batmaktan çekinmişti, ne de olsa üstünde hâlâ Idris'te giydiği kullanışlı bir kumaştan dikilmiş olan yüksek yakalı ve soluk renkli elbisesi vardı. Fakat yavaş yavaş T'Telir'de birinin göze batmasının neredeyse imkânsız olduğunu anlamaya başlıyordu.

Etrafındaki insanlar öyle birbirinden farklı kıyafetler içindeydi ki kim tüm bunları tasarlayacak hayal gücüne sahip olabilirdi, merak etti. Bazıları Vivenna'nın elbisesi gibi gösterişsizdi hatta bazıları onunkinden bile daha

soluk renkliydi, gerçi bunlar genellikle parlak renkli bir eşarp ya da şapkayla renklendirilmişti. Hem elbisenin hem kullanılan renklerin gösterişsiz olması belli ki demodeydi ama buna hiç rastlanmıyor değildi.

Her şey dikkat çekmek için, diye fark etti Vivenna. *Beyazlar ve soluk renkler, parlak renklere bir tepki. Fakat herkes farklı görünmek için öyle çabalıyor ki sonuçta kimse farklı görünmüyor!*

Kendini biraz daha güvende hissederek Parlin'e baktı. Şehirdeki büyük kalabalıktan sonra biraz rahatlamış gibiydi. "İlginç binalar," dedi. "İnsanlar bu kadar renkliyken saraylar tek renk. Niye acaba?"

"Aslında tek renk değil. Aynı rengin pek çok farklı tonunda."

Parlin omuz silkti. "Kırmızı kırmızıdır."

Vivenna ona nasıl açıklayabilirdi? Her kırmızı farklıydı, tıpkı müzikteki notalar gibi. Duvarlar saf kırmızıydı. Çatı kiremitleri, yan kolonlar ve diğer süslemeler, her biri itinayla ayarlanmış farklı tonlardaydı. Kolonlar mesela, duvarların renginden beş ton koyuydu.

Tonların senfonisi gibiydi. Bu bina çok açıktı, yani ideal rezonansı görme yetisine sahip Üçüncü Tekâmüle erişmiş biri tarafından yapılmıştı. Ama tabii diğerleri için... sadece kırmızıydı.

Kırmızı sarayı geçip arenaya doğru yürümeye devam ettiler. Hallandren tanrılarının hayatının merkezinde eğlence vardı. Sonuçta kimse tanrıların zamanlarını faydalı işler yaparak geçirmesini bekleyemezdi. Genelde kendi saraylarında ya da saraylarının önündeki çimenlerde eğlenirlerdi ama daha kapsamlı etkinlikler için, aynı zamanda Hallandren'le ilgili idari kararların görüşüldüğü bu arenada toplanıyorlardı. Bugün de rahipler, ilahlarının önünde fikir tartışmaları yapacaktı.

Arenanın girişinde yığılma olunca Vivenna'yla Parlin içeri girmek için beklemek zorunda kaldı. Vivenna az ilerde başka bir giriş olduğunu görünce oranın niye kullanılmadığını merak etti. Derken sorusunun cevabının geldiğini gördü. Adam, kafasının üzerinde bir sayvan taşıyan hizmetkârlarla çevriliydi. Tüm hizmetkârlar, hepsinden en az bir baş uzun olan beyleri gibi baştan aşağı mavi ve gümüş rengi giyinmişti. Adamın aurası, Vivenna'nın şimdiye kadar gördüğü (gerçi sadece birkaç saattir auraları görebiliyordu) en güçlü BiyoKromatik auraydı. Etrafındaki parlak renk halesi muazzam büyüktü, neredeyse on metreye kadar uzanıyordu. Vivenna'nın bunca Nefesle keskinleşmiş duyularına bile bu tanrının Nefesi ölçülemez gibi geldi. Sonsuzluk gibi. Vivenna ilk kez Dönmüşlerde neyin farklı olduğunu görebiliyordu. Daha fazla güce sahip Uyandıranlar gibi değillerdi; tek bir

Nefesleri varmış ama bu tek Nefes öylesine güçlüymüş ki tek başına onları daha üst Tekâmüllere eriştirebiliyormuş gibiydi.

Tanrı, arenanın boş kapısından içeri girdi. Vivenna onun girişini izledi ve ilk anda içinde beliren o saygıyla karışık hayranlık hissi kayboluverdi. Adamın duruşunda bir kibir, diğerleri kalabalık kapının önünde sırasını beklerken rahatça içeri girişinde bir küçümseme vardı.

Bu adam, diye düşündü Vivenna, *hayatta kalmak için her hafta bir insanın Nefesini almak zorunda.*

Kendini fazla kaptırmış, fazla rahatlamıştı; tiksinti hissi geri döndü. Renkler ve renklerin güzelliği bu korkunç kibri ve bir parazit gibi sıradan insanlardan beslenerek yaşamanın günahını örtmeye yetmezdi.

Tanrı arenaya girip gözden kayboldu. Vivenna kendi BiyoKromasını ve bunun anlamını düşünerek beklemeye devam etti. Derken yanındaki adam bir anda yerden yükselince neye uğradığını şaşırdı.

Adam havada yükseldi, yükseldi... Anormal uzun pelerini tarafından yukarı kaldırılıyordu. Pelerinin kumaşı katılaşmıştı ve bir el gibi adamı yukarıda tutuyor, onun kalabalığın üzerinden bakıp ileriyi görmesini sağlıyordu. *Bunu nasıl yapıyor?* Vivenna'ya Nefesin nesnelere hayat verebileceği söylenmişti ama bu "hayat" ne anlama geliyordu? Pelerinin iplikleri tıpkı kaslar gibi gerilmiş görünüyordu. Fakat bir pelerin nasıl olurdu da kendinden bu kadar ağır bir şeyi havaya kaldırabilirdi?

Adam tekrar yere indi. Vivenna'nın duyamadığı bir şey mırıldandı ve pelerine verdiği Nefesi geri aldığında BiyoKroması güçlendi. Sonra arkadaşlarına dönüp "Birazdan gireriz," dedi. "İlerde kalabalık azalmış."

Az sonra sıra ilerlemeye başladı. Çok geçmeden Vivenna'yla Parlin arenaya girmişlerdi. Taş sıralara doğru yürüdüler ve fazla kalabalık olmayan bir yere oturdular. Oturur oturmaz Vivenna hemen yukarıdaki localara baktı. Süslü bir yapıydı ama o kadar büyük değildi ve Vivenna'nın Siri'yi görmesi uzun sürmedi.

Ve gördüğünde içi cız etti. *Canım kardeşim*, diye düşündü Vivenna bir ürpertiyle. *Benim zavallı kardeşim.*

Siri, dizlerine bile gelmeyen rezil bir elbise giymişti. Bu yetmezmiş gibi altın rengi elbisenin bir de göğüs dekoltesi vardı. Siri'nin genellikle koyu kahverengi tutmayı becerdiği saçları neşeli bir altın sarısına dönmüştü ve aralarına kırmızı şeritler geçirilmişti. Yanında onlarca hizmetkâr vardı.

"Ona ne yaptıklarını görüyor musun?" diye fısıldadı Vivenna. "Böyle bir şey giymesi için onu nasıl korkuttular kim bilir? Saçlarını elbisesine uygun

renkte tutması için nasıl zorladılar... " *Tanrı Kral'a köle olması için...*

Parlin'in köşeli çenesiyle sert yüzü daha bir sertleşti. Parlin pek sık öfkelenmezdi ama Vivenna şimdi onun öfkelendiğini görebiliyordu. Kendi de öfkeliydi. Siri'yi istismar ediyor, bir zafer kupası gibi etrafta dolaştırıp sergiliyorlardı. Vivenna'ya bu bir tür tebliğ gibi geldi. Masum ve namuslu bir Idris kadınını alıp ona dilediklerini yapabileceklerini ilan ediyorlardı sanki.

En doğrusunu yapıyorum, diye düşündü Vivenna. Kararlılığı tazelenmişti. *Hallandren'e gelmek yapılacak en doğru şeydi. Lemex ölmüş bile olsa vazgeçmemeliyim. Bir yolunu bulmak zorundayım.*

Kardeşimi kurtarmak zorundayım.

"Vivenna?" dedi Parlin.

"Hı?" diye sordu Vivenna dalgın bir şekilde.

"Niye herkes eğiliyor?"

* * *

Siri elbisesindeki püsküllerden biriyle oynuyordu. Son tanrı da locasına yerleşmişti. *Yirmi beşinci,* diye düşündü. *Hepsi geldi galiba.*

Derken izleyici sıralarından insanlar ayağa kalkmaya, dizlerinin üzerinde yere çökmeye başladı. Siri de kalkıp merakla etrafa bakındı. Ne kaçırmıştı? Tanrı Kral mı gelmişti yoksa başka bir şey mi oluyordu? Tanrılar bile diz çökmüştü, gerçi onlar ölümlüler gibi başlarını yere eğmemişti. Fakat sanki herkes Siri'ye doğru diz çökmüştü. Yeni kraliçelerini selamlamak için bir tür ritüel falan mıydı bu?

Sonra başka bir şey fark etti. Elbisesinin rengi canlanmıştı, ayağının dibindeki kaya aydınlanmıştı ve kendi teni bile ışıldıyordu. Önündeki beyaz servis kabı parlamaya başladı, genişler gibi oldu, derken kâsenin beyazı gökkuşağının renklerine ayrıldı.

Yanında diz çökmüş olan bir hizmetkâr, Siri'nin kolunu çekiştirdi. "Kanal," diye fısıldadı, "arkanda."

15

Siri nefesini tutarak arkasını döndü. İşte orada, arkasında duruyordu. Fakat oraya nasıl gelmiş olabilirdi? Orada kapı yoktu ki. Sadece taş duvar vardı.

Baştan aşağı beyazlar içindeydi. Beyaz giyeceği Siri'nin hiç aklına gelmezdi. BiyoKroması, Siri'nin daha önce de şahit olduğu gibi saf beyazı bir prizmadan geçen ışık gibi kırıyordu. Şimdi gün ışığında Siri nihayet açık seçik görebildi. Kıyafeti sanki yayılıp genişliyor, onu çevreleyen renkli aurasının içinde cübbe şeklinde bir gökkuşağı oluşturuyordu.

Ve gençti. Karanlıktaki karşılaşmalarında tahmin ettiğinden çok daha genç. Muhtemelen on yıllardır Hallandren'i yönetiyor olmasına rağmen arkasında duran adam en fazla yirmisinde görünüyordu. Siri şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir hâlde ona baktı ve söylemeyi planladığı sözcükler aklından uçtu gitti. Bu adam bir tanrıydı. Etrafında hava bile eğilip bükülüyordu. Bunu nasıl daha önce görmemişti? Ona nasıl o şekilde davranabilmişti? Kendini aptal gibi hissetti.

Tanrı Kral da ona baktı. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Bu kontrollü ifade Siri'ye Vivenna'yı hatırlattı. Vivenna. O asla Siri gibi ona meydan okumazdı. Böyle ilahi bir yaratıkla evlenmek onun hakkıydı.

Hizmetkâr kadın, Siri'yi elbisesinden çekip yavaşça tısladı. Elbisesinin uzun kuyruğu rüzgârda dalgalanırken Siri de gecikmeli de olsa taş zemine dizlerinin üstüne çöktü.

* * *

Aldokur itaatkâr bir şekilde minderinin üzerinde diz çökmüştü. Işıktını öte yandan ayakta durmaya devam etti ve arenanın diğer tarafında zar zor seçebildiği adama baktı. Tanrı Kral her zamanki gibi beyazlar giymişti.

Dramatik etkiyi arttırmak için. Onuncu Tekâmüle ermiş yaşayan tek canlı olarak Tanrı Kral'ın öyle güçlü bir aurası vardı ki renksiz bir şeyden bile renk devşirebilirdi.

Aldokur başını kaldırıp Işıktını'ya baktı.

"Niye diz çöküyoruz?" diye sordu Işıktını.

"Bizim kralımız o!" diye tısladı Aldokur. "Hemen diz çök, salak!"

"Çökmezsem ne olur?" dedi Işıktını. "Beni idam edemezler ya. Ben bir tanrıyım."

"Davamıza zarar verebilirsin."

Davamıza mı? diye düşündü Işıktını. *Bir kez görüştük ve şimdiden kadının planlarının bir parçası mı oluverdim?*

Fakat durduk yere Tanrı Kral'ın öfkesini üzerine çekecek kadar salak değildi. Niye insanların yağmurda koltuğunu oradan oraya taşıdığı, cevizlerini kırdığı mükemmel hayatını riske atacaktı? Yastığın üzerine diz çöktü. Tanrı Kral'ın onlardan üstün olması, tıpkı Işıktını'nın tanrılığı gibi uyduruktu. İkisi de bu dini inanılır kılma adına yürütülen büyük oyunun bir parçasıydı. Öte yandan Işıktını hayali şeylerin insanların hayatında genellikle tek temel gerçek olduğunu keşfetmişti.

* * *

Siri çabucak bir nefes alıp kocasının önünde taşa diz çöktü. Şimdi arena tamamen sessiz ve kıpırtısızdı. Gözlerini yere dikti, yine de Susebron'un beyaz sandaletli ayaklarını önünde görebiliyordu. Onlardan bile renk yayılıyor, sandaletlerin beyaz bantları etrafında rengârenk kuşaklar oluşuyordu.

Tanrı Kral'ın iki yanında renkli halatlar yere sarktı. Siri'nin gözleri önünde halatlar kendiliğinden kıvrılarak hayata geldi ve Susebron'u dikkatle sararak havaya kaldırdı. Tanrı Kral üstteki sayvan ile arkadaki siyah duvar arasında yükselirken beyaz cübbesi havada dalgalandı. Siri öne doğru eğildi ve halatların kocasını yukarıdaki kaya çıkıntısına çıkarmasını izledi. Tanrı Kral altın tahtına oturdu. Yanındaki iki Uyandıran rahip halatlara kendi kollarına ve omuzlarına dolanmalarını buyurdu.

Tanrı Kral bir elini öne uzattı. Böylece insanlar doğruldu ve aralarındaki konuşmaların uğultusu tekrar arenayı doldururken yeniden yerlerine oturdular. *Demek... benim yanımda oturmayacak,* diye düşündü Siri ayağa kalkarken. Bir yanı rahat bir nefes almıştı ama bir yanı da hayal kırıklığına uğramıştı. Tam Hallandren'e gelmenin ve bir tanrıyla evli olmanın şaşkınlığını üzerinden atmaya başlamıştı ki Tanrı Kral onu yeniden hayrete düşür-

müş ve gitmişti. Kafası karışmış bir şekilde öylece oturup kalabalığa baktı; aşağıda bir grup rahibin arenaya girmesini ilgisiz gözlerle izledi.

Susebron hakkında ne düşünmeliydi? Tanrı olamazdı. Gerçek bir tanrı olamazdı. Olabilir miydi?

İnsanların gerçek tanrısı Austre'ydi. Dönmüşleri yollayan oydu. Hallandren Çoksavaş'tan ve kraliyet ailesinin Hallandren'den sürülmesinden önce Austre'ye tapıyordu. Sonradan dinden çıkıp pagan olmuş ve Alaimisema Tonlar'a tapmaya başlamışlardı. BiyoKromatik Nefese, Dönmüşlere ve genel olarak sanata.

Öte yandan Siri, Austre'yi hiç görmemişti. Austre ona öğretilmişti. Şimdi Tanrı Kral gibi bir yaratık karşısında ne düşünmeliydi? Renklerin o kutsal halesi Siri'nin görmezden gelebileceği bir şey değildi. Siri, Hallandren halkının –düşmanları tarafından yok edilmenin eşiğinden Mukaddes Barışyapıcı'nın diplomatik becerileriyle kurtulan bir halkın– Dönmüşlerin ilahi kılavuzluğuna nasıl baktığını ancak şimdi biraz biraz kavramaya başlamıştı.

İçini çekti ve birinin locaya çıkan basamakları tırmandığını görünce o tarafa baktı. Maviparmak'tı... O mürekkep lekeli parmaklar, locaya girerken bile büyük deftere bir şeyler yazmakla meşguldü. Sonra yukarıya Tanrı Kral'a baktı, başını eğerek onu selamladı ve ardından yine deftere bir not aldı. "Gördüğüm kadarıyla Ölümsüz Majesteleri yerlerine geçmişler ve sen de uygun şekilde teşhir ediliyorsun, Kanal."

"Teşhir mi?"

"Elbette," dedi Maviparmak. "Burada bulunuşunun asıl amacı bu. İlk geldiğinde Dönmüşler seni doğru dürüst görememişti."

Siri ürperdi ve daha dik oturmaya çalıştı. "Onların arenadaki rahipleri izlemesi gerekmiyor mu? Yani beni incelemek yerine."

"Öyle gerekiyordur herhâlde," dedi Maviparmak kafasını defterden kaldırmadan. "Ama benim tecrübelerime göre nadiren yapmaları gerekeni yaparlar." Maviparmak tanrılara karşı öyle büyük bir saygı beslemiyordu sanki.

Siri lafı uzatmadı, aklında başka bir şey vardı. Maviparmak geçen geceki o tuhaf uyarısıyla ilgili bir açıklama yapmamıştı. *Pek çok şey göründüğü gibi değildir.*

"Maviparmak," dedi Siri. "Geçen gece söylediğin şu şey. Hani–"

Maviparmak ani bir hareketle başını kaldırdı ve büyümüş gözlerle bir bakış atıp onu susturdu. Sonra yeniden defterine döndü. Ne anlatmaya çalıştığı açıktı: Şimdi olmaz.

Siri iç geçirdi ve koltukta kaykılma arzusunu bastırdı. Aşağıda farklı renklerdeki rahipler alçak kürsülerde duruyor ve çiseleyen yağmurun altında kendi fikirlerini savunuyorlardı. Siri onları gayet net duyabiliyordu ama konuştukları şeyler ona uzaktı. Bugünkü oturum galiba şehirdeki çöp ve kanalizasyon sistemi hakkındaydı.

"Maviparmak," deyiverdi. "Gerçekten tanrılar mı?"

Yazman bir an duraksadı, sonra başını defterden kaldırıp ona baktı. "Kanal?"

"Dönmüşler. Onların gerçekten ilahi olduklarını düşünüyor musun? Geleceği görebildiklerini?"

"Ben... Bence bunu soracağın doğru kişi ben değilim, Kanal. Dur sana rahiplerden birini çağırayım. Onlar tüm sorularına cevap verir. Bir saniye, hemen gidip–"

"Hayır," diye onu durdurdu Siri. "Rahiplerin cevaplarını duymak istemiyorum. Ben senin gibi birinin ne düşündüğünü merak ediyorum. Normal bir müridin."

Maviparmak'ın alnı kırıştı. "Çok özür dilerim Kanal, ama ben Dönmüşlerin müridi değilim."

"Ama sarayda çalışıyorsun."

"Eh, sen de burada yaşıyorsun. Buna rağmen ikimiz de Alaimisema'ya tapmıyoruz. Sen Idris'lisin, ben de Pahn Kahl'lı."

"Pahn Kahl ile Hallandren aynı şey."

Maviparmak dudağını büküp bir kaşını kaldırdı. "Aslına bakarsan çok farklılar."

"Ama orayı da Tanrı Kral yönetiyor."

"Ona tanrı olarak tapmadan da krallığını kabul edebiliriz," dedi Maviparmak. "Bu yüzden burada rahip değil bir memurum."

Tabii ya, giydiği cübbe, diye düşündü Siri. *Sürekli kahverengi giymesinin sebebi bu herhâlde*. Dönüp aşağıya, kumun üzerindeki kürsülerde duran rahiplere baktı. Hepsi farklı renklerde giyinmişti. Muhtemelen her biri başka bir Dönmüşü temsil ediyordu. "Peki onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyi insanlar," dedi Maviparmak. "Ama yanlış yola saptırılmışlar. Bir bakıma biraz senin gibiler, Kanal."

Siri ona baktı. Ama Maviparmak çoktan defterine dönmüştü bile. Kolay sohbet edilen bir adam sayılmazdı. "Peki ama Tanrı Kral'ın etrafındaki nuru nasıl açıklıyorsun?"

"BiyoKroma," dedi Maviparmak deftere yazmaya ara vermeden. Sorularından rahatsız olmuş görünmüyordu. Belli ki bu şekilde bölünüp durmaya alışıktı.

"Diğer Dönmüşler beyazı onun gibi renklere ayıramıyor ama değil mi?"

"Hayır," dedi Maviparmak, "yapamıyorlar. Ama onların sonuçta Tanrı Kral kadar çok Nefesleri yok."

"Yani o farklı," dedi Siri. "Neden o daha fazla Nefesle doğdu?"

"Öyle doğmadı, Kanal. Tanrı Kral'ın gücü, Dönmüş olmanın doğasındaki BiyoKromadan kaynaklanmıyor. O açıdan diğerlerinden bir farkı yok. Fakat onda başka bir şey var. Buna Huzur Işığı deniyor. On binlerce Nefeslik bir hazineye sahip olanlar için kullanılan süslü bir tabir."

On binlerce mi? diye düşündü Siri. "O kadar çok mu gerçekten?"

Maviparmak dalgın dalgın başını salladı. "Onuncu Tekâmüle sadece Tanrı Kralların eriştiği söyleniyor. Etrafında ışığın kırılmasına sebep olan bu. Diğer becerileri de buradan geliyor. Cansız Komutlarını kırma becerisi ya da eşyaları dokunmadan, sadece sesiyle Uyandırma becerisi gibi. Bunlar ilahi güçten ziyade çok fazla Nefesi olmasından kaynaklanan güçler."

"Ama bu kadar Nefesi nereden buldu ki?"

"Büyük bölümü Mukaddes Barışyapıcı'dan geliyor," dedi Maviparmak. "Çoksavaş günlerinde binlerce Nefes toplamış ve bunları ilk Tanrı Kral'a geçirmiş. Bu miras asırlardır babadan oğula geçiyor ve Dönmüşlere haftada bir Nefes verilirken Tanrı Krallara haftada iki Nefes verildiği için her Tanrı Kral'la birlikte Nefes sayısı daha da artıyor."

"Ah," dedi Siri arkasına yaslanırken. Duydukları onu tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Susebron tanrı değildi. Normalden daha fazla BiyoKromayla doğan basit bir adamdı sadece.

Ama... Peki ya Dönmüşlerin kendisi? Siri kollarını göğsünde kavuşturdu. Hâlâ kafası karışıktı. Siri hiçbir zaman kendi inandığı şeye objektif bir gözle bakmaya zorlanmamıştı. Austre tabii ki... Tanrıydı. İnsanlar Tanrı'dan bahsettiklerinde onları sorgulamazdınız. Dönmüşler, Austre'ye inananları Hallandren'den kovan gaspçılardı, gerçek ilahi güçler değil.

Yine de öyle görkemliydiler ki... Kraliyet ailesi neden Hallandren'den sürülmüştü? Idris'te öğretilen resmi tarihi biliyordu elbette: Kraliyet ailesi, Çoksavaş'a yol açan çatışmaları desteklememiş, bu yüzden insanlar onlara karşı ayaklanmıştı ve ayaklanmanın başında da Gaspçı Kalad vardı.

Kalad. Siri derslerin çoğunu asmış olsa da bu adamın hikâyesini biliyordu. Hallandren halkını Cansızlar ordusu kurmak gibi sapkın bir fikre ikna

eden oydu. Yaratıklardan inanılmaz güçlü bir ordu kurmuştu. Yeryüzünde daha önce eşi benzeri görülmemiş bir ordu. Hikâyelere göre Kalad'ın Cansızları tüm ordulardan daha tehlikeli, yeni ve farklıydı. Korkunç ve yıkıcılardı. Yine de Kalad sonunda Barışyapıcı'ya yenilmişti ve Barışyapıcı yürüttüğü diplomasiyle Çoksavaş'ı bitirmişti.

Hikâyelere göre Kalad'ın orduları hâlâ bir yerlerdeydi. Yeniden saldırıya geçmek ve her şeyi yerle bir etmek için bekliyorlardı. Siri bunun sadece bir masal olduğunu bilse de düşüncesi bile onu korkutmaya yetiyordu.

Neyse, sonuçta Barışyapıcı iktidarı ele geçirmiş ve Çoksavaş'ı durdurmuştu. Fakat sonrasında Hallandren'i asıl hükümdarlarına iade etmemişti. Idris tarihçilerine göre bu büyük bir kalleşlik ve ihanetti. Keşişler Hallandren'de sapkınlığın çok derinlere kök saldığını anlatırdı.

Hallandren halkının kendine göre başka bir tarihi olmalıydı muhakkak. Localarındaki Dönmüşleri seyrederken Siri onların hikâyesini merak etti. Ama kesin olan bir şey vardı ki Hallandren ona Idris'te öğretilenden çok daha az korkunçtu.

* * *

Renkli kıyafetleri içinde insanlar etraflarını doldurmaya başladığında Vivenna dehşetle ürperdi. *Burası öğretmenlerin anlattığından çok daha kötü*, diye karar verdi koltuğunda rahatsızca kıpırdanırken. Parlin kalabalık içinde olma tedirginliğini büyük oranda atlatmış gibiydi. Rahiplerin arenadaki tartışmasını izliyordu.

Vivenna bu kadar Nefese sahip olmayı harika mı yoksa korkunç mu bulduğuna hâlâ karar verememişti. Adım adım, böylesine harika hissettirdiği için korkunç bir şey olduğu fikrine yaklaşıyordu. Etrafındaki insanlar artıkça Nefesle yükselen algısı yüzünden kendini giderek daha fazla boğuluyormuş gibi hissetti. Eğer Parlin de tüm bu renkleri gerçek anlamda görüyor olsa kıyafetlere böyle ağzı açık ayran budalası gibi bakmazdı herhâlde. Eğer etraflarındaki insanları Vivenna gibi hissedebiliyor olsa o da kesin kendini kapana kısılmış hisseder, nefes almakta zorlanırdı.

Bu kadar yeter, diye düşündü. *Siri'yi ve ona ne yaptıklarını gördüm. Gitme vakti.* Ayağa kalkıp döndü. Ve dondu kaldı.

İki sıra arkada bir adam ayakta durmuş, gözlerini Vivenna'ya dikmişti. Normalde Vivenna ona dikkat bile etmezdi. Yırtık pırtık kahverengi bir kıyafet giymiş, bol pantolonunun belini basit bir halatla bağlamıştı. Sakalı biçimsiz bir şekilde uzamıştı. Bakımsız saçları omuzlarına iniyordu.

Ve etrafında öyle parlak bir renk halesi vardı ki Beşinci Tekâmülde olmalıydı. Vivenna'nın gözlerinin içine bakmaya devam etti ve Vivenna ani bir panikle adamın kim olduğunu bildiği hissine kapıldı.

Vivenna geriye doğru sendeledi. Adam gözlerini ondan ayırmadan pelerinini yana çekti ve belindeki siyah kabzalı kılıcı ortaya çıkardı. Hallandren'de çok az insan silah taşırdı. Ama adam bunu umursamıyor gibiydi. O şeyi Tanrılar Katı'na nasıl sokabilmişti? Yanındakiler adamdan uzak duruyordu ve Vivenna o kılıçla ilgili bir şeyler sezdiğine yemin edebilirdi. Renkleri koyulaştırıyordu sanki. Derinleştiriyordu. Tabaları kahverengiye, kırmızıları kızıla, mavileri laciverte dönüştürüyordu. Kendine ait bir BiyoKroması varmış gibi...

"Parlin," dedi Vivenna umduğundan daha tiz bir sesle. "Gidiyoruz."

"Ama–"

"Hemen," dedi Vivenna ve dönüp hızla yürümeye başladı. Yeni BiyoKromatik hisleri ona adamın gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu haber verdi. Şimdi bunu fark edince, baştan beri onu huzursuz edenin bu bakışlar olduğunu anladı.

Öğretmenler bundan bahsetmişti, diye düşündü Parlin'le birlikte arenanın çıkışlarından birine doğru yürürken. *Hayat duyusu bu. Yakında insanlar bulunduğunu ve seni izlediklerini haber veren o his.*

Geçide girdikleri anda izlendiği hissi yok oldu ve Vivenna rahat bir nefes aldı.

"Neden hemen gitmek istediğini anlamadım," dedi Parlin.

"Yeterince gördük," diye karşılık verdi Vivenna.

"Belki," dedi Parlin. "Ama rahiplerin Idris hakkında söylediklerini duymak istersin diye düşünmüştüm."

Vivenna durdu. "Ne?"

Parlin kaşlarını çattı. Çok endişeli görünüyordu. "Galiba savaş ilan ediyorlar. Antlaşmamız yok muydu?"

Renklerin Tanrısı! diye düşündü Vivenna ve dönüp arenaya geri yürüdü.

16

"... yine de diyorum ki Idris'e askeri müdahaleyi meşru göstermemiz mümkün değil!" diye bağırıyordu rahiplerden biri. Mavi ve altın rengi bir cübbe giymişti. Durguniz'in başrahibiydi. Işıktını adamın adını hatırlayamadı. Nanrovah mıydı?

Bu tartışma sürpriz sayılmazdı. Işıktını öne doğru eğildi. Nanrovah ve efendisi Durguniz katı gelenekçiydiler. Hemen hemen her teklife muhalefet ederlerdi ama Meclis'te saygın bir yerleri vardı. Durguniz neredeyse Aldokur kadar yaşlıydı ve tecrübesine saygı duyulurdu. Işıktını çenesini sıvazladı.

Nanrovah'ın karşısında Aldokur'un başrahibi Inhanna vardı. "Ah, hadi ama," dedi kadın arenadaki kürsüsünde. "Yine aynı şeyleri mi konuşacağız? Idris bizim krallığımızın sınırları içerisinde isyancıların kuşatması altında bir bölgeden başka bir şey değil!"

"Kendi hâllerinde yaşıyorlar," dedi Nanrovah. "Zaten istemediğimiz topraklarda."

"İstemediğimiz topraklar mı?" diye karşılık verdi Aldokur'un rahibi ağzından tükürükler saçarak. "Kuzey krallıklarına tüm geçiş yolları onların kontrolünde! Çalışan tüm bakır yatakları! T'Telir'i vurma mesafesinde askeri garnizonları var! Ve hâlâ Hallandren'in meşru kraliyet ailesi olduğunu iddia eden bir aile tarafından yönetiliyorlar!"

Nanrovah sessizliğe gömüldü ve izleyen rahiplerden şaşırtıcı derecede güçlü bir onay homurtusu yükseldi. Işıktını onları süzdü. "Grupta çoğunluğu ele mi geçirdin?"

"Tabii ki," dedi Aldokur. "Onlar da aynısını yapmaya çalıştı. Ben daha iyi bir iş çıkardım."

Aşağıda tartışma devam etti ve diğer rahipler de söz alıp Idris'e saldı-

rıya geçme konusunda lehte ve aleyhte görüş bildirdiler. Rahipler halkın kaygılarını dile getiriyorlardı. Rahiplerin bir görevi de halkı dinlemek ve ulusal önem taşıyan meseleleri takip etmek, sonra arenada bu konuları tartışmaya açarak, dışarı çıkıp halkın arasına karışma fırsatı bulamayan tanrıları bilgilendirmekti. Bir konu yeterince tartışılıp olgunlaştığında son kararı tanrılar verirdi. Tanrılar, her biri belli bir alandan sorumlu olan alt gruplara ayrılmıştı. Bazıları şehrin idaresiyle ilgili konulardan sorumluyken diğerleri uluslararası anlaşmalarda ve antlaşmalarda söz sahibiydi.

Idris meselesi mecliste ilk kez konuşulmuyordu. Öte yandan Işıktını daha önce bu tartışmanın hiç bu noktalara vardığına şahit olmamıştı. Yaptırımlar tartışılmıştı. Ambargo. Hatta askeri baskı. Ama savaş? Henüz kimse bu kelimeyi telaffuz etmemişti ama herkes rahiplerin bunu konuştuğunun farkındaydı.

Işıktını o rüyayı aklından çıkaramıyordu. Rüyasında ölüm ve acı görmüştü. Bunun gelecekten bir haber olduğuna inanmasa da bilinçaltındaki endişelerin bir yansıması olduğunun farkındaydı. Savaşın onlar için olası sonuçlarından korkuyordu. Belki de ödleğin tekiydi. Sonuçta görünen oydu ki Idris'i ortadan kaldırmak bir sürü sorunu çözecekti.

"Bu tartışmanın arkasında sen varsın, değil mi?" diye sordu Aldokur'a dönüp.

"Arkasında mı?" dedi Aldokur tatlı tatlı. "Sevgili Işıktını, rahipler bugün bu konuları tartışmaya karar vermişler. Tanrılar böyle dünyevi işlerle uğraşmaz."

"Hı hı, tabii," dedi Işıktını arkasına yaslanarak. "Benden Cansız Komutlarımı istiyorsun."

"Ben öyle bir şey söylemedim," dedi Aldokur. "Ben sadece seni gelişmelerden haberdar etmek... "

Susup Işıktını'ya bir bakış attı.

"Of, Renkler adına," dedi sonunda. "Tabii ki Komutlarına ihtiyacım var, Işıktını. Yoksa seni niye buraya getirmekle uğraşayım? İdare edilmesi çok zor bir adamsın, biliyorsun değil mi?"

"Ne alakası var?" dedi Işıktını. "Hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacağıma söz vermen yeter. O zaman istediğin her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi?"

"Bir şey yapmamı gerektirmeyen her şeyi."

"Yani hiçbir şey."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet."

"Eh, bu da bir şey!"

Aldokur gözlerini devirdi.

Işıktını belli etmese de çok endişeliydi. Savaş lehine argümanlar hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Idris'in ordusunu takviye ettiğine dair kanıtlar vardı ve dağlılar son zamanlarda kuzey geçiş yollarında işleri sıkı tutuyorlardı. Her şey bir yana, bugünkü Dönmüşlerin geçmiştekilere nazaran daha zayıf olduğuna dair giderek büyüyen bir inanç söz konusuydu. BiyoKroma olarak daha az güçlü değil ama daha az... kutsal olduklarına dair. Daha az cömert, daha az bilge. Üstelik Işıktını da buna katılıyordu.

En son bir Dönmüşün birini iyileştirmek için kendi hayatını feda etmesinin üzerinden üç yıl geçmişti. Halk artık tanrıları konusunda sabrını kaybetmeye başlamıştı. "Dahası var, değil mi?" diye sordu Işıktını göz ucuyla Aldokur'a bakıp. Aldokur rahatça arkasına yaslanmış, kibar kibar kiraz yiyordu. "Söylenmeyen bir şey daha var."

"Işıktını, hayatım," dedi Aldokur. "Haklıydın. Meclis işlerine bulaşmak seni bozuyor."

"Sırlardan hoşlanmıyorum," dedi Işıktını. "Beynimi kurcalıyorlar ve sonra geceleri beni uyutmuyorlar. Politik meseleler, yara bandı çıkarmaya benziyor. Bir seferde hızlıca çekip çıkarmak en iyisi."

Aldokur dudaklarını büzdü. "Bu benzetme biraz zorlama olmadı mı?"

"Korkarım şu anda elimden gelenin en iyisi bu. Politika kadar ince zekâyı körelten bir şey yoktur. Evet, diyordun ki... "

Aldokur alaycı bir kahkaha attı. "Anlattım ya. Tüm bunların sebebi şu kadın."

"Kraliçe," dedi Işıktını, Tanrı Kral'ın locasına bir bakış atıp.

"Yanlış kızı gönderdiler," dedi Aldokur. "Büyük olan yerine en küçük kızı."

"Biliyorum," dedi Işıktını. "Onlar adına akıllıca bir hamle."

"Akıllıca mı?" dedi Aldokur. "Resmen dâhice. En büyük kızı izlemek, araştırmak, hakkında her şeyi öğrenmek için şu geçen yirmi yılda ne büyük bir servet harcadığımız hakkında bir fikrin var mı? Aşırı temkinli olanlarımız hadi ikinci kızı –keşiş olanı da– araştırdı. En küçük kız kimsenin aklının ucundan bile geçmedi."

Sonra Idris'liler saraya hiç bilmediğimiz birini gönderdi, diye düşündü Işıktını. *Bizimkilerin onlarca yıldır üzerinde çalıştığı gizli planları ve entrikaları altüst eden birini.*

Gerçekten dâhice.

"Bu kız hakkında kimse hiçbir şey bilmiyor," dedi Aldokur kaşlarını çatarak. Bu şekilde gafil avlanmaktan belli ki hiç hoşlanmamıştı. "Idris'teki casuslarım bu kızın hiçbir önemi olmadığında ısrar ediyor. Bunları duydukça, korktuğumdan bile daha tehlikeli olabileceğinden çekiniyorum açıkçası."

Işıktını bir kaşını kaldırdı. "Aşırı tepki veriyor olabilir misin?"

"Ah, öyle mi diyorsun?" dedi Aldokur. "Peki sen söyle o zaman. Eğer saraya bir casus sokmak isteseydin ne yapardın? Belki, mesela diyorum, ortaya bir yem atıp tüm dikkatleri onun üzerine çektikten sonra asıl casusu gizli amaçların için el altından yetiştirmeye ne dersin?"

Işıktını çenesini ovuşturdu. *Haklı*, diye düşündü. *Olabilir*. Entrikacılar arasında bunca yıldan sonra baktığın her yerde entrika görmen doğaldı. Öte yandan Aldokur'un anlattığı komplo çok ciddi bir tehlike riski taşıyordu. Tanrı Kral'ın dibine bir suikastçı sokmak için suikastçıyı onunla evlendirmekten daha iyi bir yol var mıydı?

Hayır, niyet bu olamazdı. Tanrı Kral'ı öldürmek Hallandren'i azdırmaya yarardı sadece. Fakat manipülasyon sanatında uzmanlaşmış bir kadın yolladılarsa... Tanrı Kral'ın düşüncelerini gizlice zehirleyebilecek bir kadın...

"Harekete geçmeye hazır olmalıyız," dedi Aldokur. "Oturup krallığımın altımdan çekilmesine seyirci kalmayacağım. Bir zamanlar kraliyet ailesine yapıldığı gibi sürgün edilmeyi beklemeyeceğim. Cansızların dörtte birini sen kontrol ediyorsun. Bu da yemek yemeye ihtiyaç duymayan, yorulmak nedir bilmeyen on bin asker demek. Eğer Komutları kullanan diğer üçünü de bize katılmaya ikna edebilirsek... "

Işıktını bir an düşündü, sonra başını sallayıp ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Aldokur doğrulup oturarak.

"Sanırım biraz dolaşacağım," dedi Işıktını.

"Nerede?"

Işıktını, kraliçeye doğru bir bakış attı.

"Ah, Renkler aşkına," dedi Aldokur içini çekerek. "Işıktını, lütfen bunu mahvetme. Önemli bir iş konuşuyoruz!"

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Seni onunla konuşmamaya ikna edemez miyim?"

"Hayatım," dedi Işıktını dönüp ona bakarak. "En azından bir sohbet edeyim. İki satır muhabbet etmediğim biri tarafından tahtımdan edilmekten daha kabul edilemez bir şey düşünemiyorum."

* * *

Oturum devam ederken Maviparmak bir ara gitmişti. Siri fark etmemişti bile. Rahiplerin tartışmalarını izlemekle meşguldü.

Konuşulanları herhâlde yanlış anlıyordu. Gerçekten Idris'e saldırmayı düşünüyor olamazlardı. Bunun ne anlamı vardı ki? Hallandren'in bundan ne çıkarı olacaktı? Rahipler meseleyi tartışmayı bitirdiğinde Siri hizmetkârlarından birine döndü. "Bu da neydi?"

Kadın gözlerini yere dikti, cevap vermedi.

"Savaştan bahsediyor gibiler," dedi Siri. "Idris'i gerçekten kuşatmayacaklar ama, değil mi?"

Kadın rahatsızca kıpırdandı, ardından yakınlardaki başka bir hizmetkâra bir bakış attı. O kadın aceleyle uzaklaştı ve birkaç saniye sonra yanında Treledees ile geri döndü. Siri'nin kaşları hafiften çatıldı. Bu adamla konuşmaktan hiç hoşlanmıyordu.

"Evet, Kanal?" dedi uzun boylu adam onu her zamanki küçümseyici tavrıyla süzerek.

Siri yutkundu ama gözünün korkmasına izin vermedi. "Rahipler... " dedi. "Az önce neden bahsediyorlardı?"

"Vatanınız Idris'ten, Kanal."

"O kadarını biliyorum," dedi Siri. "Ama Idris'ten ne istiyorlar?"

"Benim anladığım kadarıyla isyancıların eyaletine saldırıp saldırmamayı ve orayı yeniden krallığın kontrolüne sokmayı konuşuyorlardı."

"İsyancıların eyaleti mi?"

"Evet, Kanal. Halkın, krallığın geri kalanına karşı isyancı konumunda."

"Ama bize başkaldıran sizdiniz, asıl isyancı sizsiniz!"

Treledees bir kaşını kaldırdı.

Tarihin iki farklı yüzü, diye düşündü Siri. "Neden bu şekilde düşündüğünü anlayabiliyorum," dedi. "Fakat... bize gerçekten saldırmayacaksınız, değil mi? Sonuçta talebinizi yerine getirip size bir kraliçe gönderdik. Böylece bir sonraki Tanrı Kral'ın damarlarında kraliyet kanı dolaşacak."

Tabii eğer şu anki Tanrı Kral olur da bir gün evliliğimizi tamamına erdirmeye karar verirse...

Treledees omuz silkmekle yetindi. "Muhtemelen bir şey çıkmaz, Kanal. Tanrıların, T'Telir'in şu andaki politik atmosferinden haberdar edilmesi gerekiyordu sadece."

Bu sözlerin Siri'yi rahatlattığı söylenemezdi. Sırtında bir ürperti dolaştı. Bir şey yapması gerekir miydi? Idris'in lehine siyasi bir hamle yapmayı denemeli miydi?

"Kanal," dedi Treledees.

Siri ona baktı. Adamın başlığı öyle uzundu ki neredeyse tepedeki sayvana değiyordu. Güzelim renklerle dolu bir şehirde her nedense Treledees'in uzun yüzü inadına solgundu. "Efendim?" dedi Siri.

"Korkarım seninle konuşmam gereken hassas bir konu var."

"Neymiş?"

"Monarşiye aşinasın," dedi. "Hatta bir kralın kızısın. Bu yüzden bir krallık için sağlam ve değişmez bir halefin varlığının ne kadar önemli olduğunu bildiğini düşünüyorum."

"Evet."

"Dolayısıyla," diye devam etti Treledees, "mümkün olan en kısa zamanda bir varis vermenin önemsiz bir detay olmadığının farkındasındır."

Siri kızardı. "Üzerinde çalışıyoruz."

"Affına sığınarak söylemek zorundayım, Kanal," dedi Treledees, "bunu gerçekten yapıp yapmadığınız konusunda farklı görüşler var."

Siri iyice kıpkırmızı kesildi. Saçları bile kızardı ve gözlerini o kaskatı bakışlardan kaçırdı.

"Bu tartışmalar elbette saraydan dışarı çıkmıyor," dedi Treledees. "Personelimizin ve rahiplerimizin bu sırrı saklayacağına güvenebilirsin."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Siri başını kaldırıp. "Yani, bizi... Belki biz... yapıyoruz. Belki çok yakında bir varisiniz olacak."

Treledees gözünü bir kez kırptı ve ona sanki yeni bir rakam eklemesi gereken bir hesap defteriymiş gibi baktı. "Kanal," dedi sonra. "Tanımadığımız, yabancı bir kadını saraya alıp tanrılarımızın en kutsalının yanına yaklaşmasına izin vereceğimize inanıyor musun gerçekten?"

Siri yaşadığı dehşetle bir an boğulacak gibi oldu. *Tabii ki!* diye düşündü. *Tabii ki izliyorlardı. Tanrı Kral'a zarar vermediğimden emin olmak için, her şeyin planlandığı gibi olduğundan emin olmak için...*

Kocasının önünde çıplak durması yeterince kötüydü. Treledees gibi, onu bir kadın olarak değil bir baş belası olarak gören erkeklerin önünde çıplak kalmak daha bile kötü geldi bir şekilde. Kollarını göğsüne dolayıp dekoltesini kapatarak öne eğildi.

"Şimdi," dedi Treledees kulağına yaklaşarak. "Tanrı Kral'ın belki beklediğin gibi çıkmamış olabileceğini kabul ediyoruz. O belki birlikte çalışma-

sı... zor biri olabilir. Ama sen bir kadınsın ve cazibeni kullanarak onu nasıl harekete geçireceğini biliyor olmalısın."

"Konuşamadığım hatta yüzüne bakamadığım birini nasıl harekete geçirebilirim ki?" diye patladı Siri.

"Bir yolunu bulacağından eminim," dedi Treledees. "Bu sarayda tek bir vazifen var. Idris'i korumak mı istiyorsun? Eh, o zaman Tanrı Kral'ın kültüne istediğimiz şeyi ver ve isyankâr halkın böylece şükranlarımızı kazansın. Ben ve meslektaşlarım bu sarayda önemsiz kimseler değiliz ve vatanına zarar gelmemesini sağlayabiliriz. Senden bütün istediğimiz, tek bir vazifeyi yerine getirmen. Bize bir varis ver. Krallığımıza istikrar getir. Hallandren göründüğü kadar... birlik ve beraberlik içinde değil."

Siri kolları göğsünde iki büklüm durmaya devam etti, Treledees'e bakmadı.

"Beni anladığını düşünüyorum," dedi Treledees. "Öyle sanıyorum ki... " Sustu ve dönüp yan tarafına baktı. Siri'nin locasına bir kafile yaklaşıyordu. Altın rengi ve kırmızı kafilenin önündeki uzun boylu adam renklerin ışıl ışıl parlamasına sebep oluyordu.

Treledees kaşlarını çattı, sonra Siri'ye bir göz attı. "Gerekirse bunu sonra yine konuşacağız. Vazifeni yerine getir, Kanal. Yoksa bunun sonuçları olacak."

Ardından yürüdü, gitti.

* * *

Kız tehlikeli görünmüyordu. Her şey bir yana en çok bu yüzden Aldokur'un endişeleri Işıktını'ya birden daha ikna edici göründü. Çok uzun zamandır saraydayım. Fazla uzun zamandır... diye düşündü içinden, kraliçeye kibarca gülümserken. *Hayatım burada geçti aslında.*

Ufacık bir şeydi; Işıktını'nın beklediğinden çok daha gençti. Kadın bile denemezdi. Işıktını hizmetkârlarının mobilyaları yerleştirmesini beklerken onu başıyla selamladığında kızcağız ne yapacağını bilemez gibi durdu. Derken Işıktını oturdu ve hiç aç olmamasına rağmen kraliçenin hizmetkârlarının uzattığı üzümleri kabul etti.

"Majesteleri," dedi sonra. "Sizinle tanışmak bir zevk, eminim."

Kız tereddüt etti. "Emin misiniz?"

"Lafın gelişi, hayatım," dedi Işıktını. "Aslında lüzumsuz bir ekleme. Böylesi daha uygun. Ne olsa ben de lüzumsuz biriyim."

Kız başını yana kırdı. *Renkler adına,* diye düşündü Işıktını, kraliçenin

tecrit döneminin yeni bittiğini hatırlayınca. *Tanrı Kral'ın dışında gördüğü ilk Dönmüş benim muhtemelen. Ne korkunç bir ilk izlenim.* Fakat bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Işıktını kimse oydu. Her kimse artık.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Efendimiz," dedi kraliçe yavaşça. Hizmetkârlarından biri hemen ona tanrının ismini fısıldadı. "Yiğit Cesaret Tanrısı," dedi kız gülümseyerek.

Hareketleri tereddütlüydü. Ya resmi durumlar için eğitilmemişti –ki bir sarayda yetişmiş olduğu düşünülürse Işıktını'ya bu pek mümkün görünmedi– ya da çok iyi bir oyuncuydu. Bu ihtimal Işıktını'yı iyice rahatsız etti.

Kızın gelişinin savaş laflarına bir son vermesi gerekirdi, oysa tartışmaları daha da hararetlendirmişti. Işıktını gözlerini açık tuttu çünkü gözlerini fazla kırparsa o korkunç sahnelerin tekrar zihnine üşüşmesinden çekiniyordu. O görüntüler Kalad'ın Hayaletleri gibi kafasında dolaşıp duruyordu.

Rüyalarının gelecekten haber verdiğini kabul edemezdi. Bunu kabul etmek, tanrı olduğunu kabul etmek demekti. Ve eğer durum buysa, işte o zaman hepsi adına muazzam korkardı.

Dışından en sevimli gülümsemesiyle üçüncü kez kraliçeye gülümsedi ve ağzına bir üzüm attı. "Resmiyete gerek yok, Majesteleri. Benim Dönmüşler arasında en aşağı seviyede olduğumu yakında fark edersin nasılsa. Eğer inekler Dönebiliyor olsaydı eminim onlar bile benden daha üst kademede yer alırdı."

Kız yine bocaladı. Belli ki ona nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Bu konuda yalnız değildi.

"Ziyaretinizi neye borçluyum?" diye sordu.

Fazla resmiydi. Rahat değildi. Kendinden üst konumdakilerin yanında huzursuzdu. Samimi olması mümkün müydü? Hayır. Bu muhtemelen Işıktını'yı rahatlatmak için bir oyundu. Işıktını onu küçümsesin, önemsemesin, hafife alsın diye. Yoksa öküz altında buzağı mı arıyordu?

Renkler seni bildiği gibi yapsın, Aldokur, diye düşündü. *Gerçekten bunun bir parçası olmak istemiyorum.*

Az kalsın kalkıp gidecekti. Ama bu hiç kibar bir davranış olmazdı ve Işıktını söylediği bazı şeylerin aksine kibar olmaktan hoşlanırdı. İyi olmak iyidir, diye düşündü kendi kendine gülümseyerek. *Bu sayede, olur ya eğer krallığı ele geçirirse benim kafamı en son vurdurur belki.*

"Ziyaretimi neye mi borçlusun?" dedi. "Aslında bir sebebi yok Majesteleri, normal davranmaya çalışmak dışında. Gerçi normal de olamadım. İçimden tüm bu karmaşanın ortasında senin rolünü düşünürken gözlerimi dikip sana böyle bön bön bakarak normallikte de çuvalladım."

Kraliçe yine kaşlarını çattı.

Işıktını ağzına bir üzüm daha attı. "Ne muhteşem şeyler," dedi başka bir taneyi havaya kaldırarak. "Kendi minik ambalajı içinde ne tatlı bir lezzet. Aldatıcı da aslında. Dışı böylesine sert ve kuruyken içi bir o kadar nefis. Sence de öyle değil mi?"

"Bizim... Idris'te üzümümüz yok, Efendimiz."

"Ben tam tersiyim, biliyor musun?" diye devam etti Işıktını. "Dışarıdan güzel ve umut verici ama içinde pek mühim bir şey yok. Neyse canım, konumuz bu değil. Sen hayatım, gözümüzü gönlümüzü açtın. Bir üzümden çok daha fazla."

"Ben... Ne demek istiyorsunuz, Efendimiz?"

"Çok uzun zamandır bir kraliçemiz yoktu," dedi Işıktını. "Benim Dönmemden önce varmış aslına bakarsan. Bizim Susebron son zamanlarda sarayda boş boş dolanıyordu. Sürekli sıkkın ve üzgündü. Hayatında bir kadın olması iyi oldu."

"İltifatınız için teşekkürler, Efendimiz," dedi kraliçe.

"Bir şey değil. İstersen birkaç tane daha yapabilirim."

Kız sustu.

Eh, buraya kadar, diye düşündü Işıktını iç geçirerek. *Aldokur haklıymış. Muhtemelen buraya hiç gelmemem gerekiyordu.*

"Pekâlâ," dedi kraliçe ellerini havaya savurup. Saçları aniden kırmızıya dönüvermişti. "Burada ne oluyor?"

Bu kez tereddüt etme sırası Işıktını'daydı. "Majesteleri?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Iıı, olabilir."

"Ama senin bir tanrı olman gerekiyor!" dedi kız arkasına yaslanıp gözlerini sayvana dikerek. "Tam bu şehri biraz anladığımı düşünüyorum, rahipler gelip bana bağırmaya başlıyor, sonra sen geliyorsun! Sana nasıl davranmam gerekiyor? Bir tanrıdan ziyade okullu çocuklar gibisin!"

Işıktını duraksadı, ardından gülümseyerek arkasına yaslandı. "Beni yakaladın," dedi ellerini iki yana açıp. "Gerçek tanrıyı öldürdüm ve yerine geçtim. Seni şeker için haraca bağlamaya geldim."

"İşte yine!" dedi kraliçe. "Senin daha, ıı, ne bileyim, saygın falan olman gerekmiyor mu?"

Işıktını yine ellerini iki yana açtı. "Hayatım, Hallandren'de saygınlık böyle oluyor."

Kız buna ikna olmuş görünmüyordu.

"Bende yalanın bini bir para," dedi Işıktını bir üzüm daha yerken. "Bana bakarak kafanda diğerleri hakkında bir kanaate varma sakın. Emin ol, diğerleri benden çok daha tanrısaldır."

Kraliçe tekrar arkasına yaslandı. "Senin cesaret tanrısı olduğunu sanıyordum."

"Teorik olarak."

"Bana daha ziyade komiklikler-şakalar tanrısıymışsın gibi geldi."

"O pozisyona başvuru yaptım ama kabul edilmedim," dedi Işıktını. "O işi yaptırdıkları adamı görmen lazım. Taş gibi donuk ve iki kat çirkin."

Siri yine duraksadı.

"Bu yalan değildi," dedi Işıktını. "Kahkaha Tanrısı Neşesaçan'dan bahsediyorum. Eğer bulunduğu pozisyona benden daha az yakışan biri varsa kesinlikle odur."

"Seni anlamıyorum," dedi kız. "Bu şehirde anlamadığım çok şey var anlaşılan."

Numara yapmıyor, diye düşündü Işıktını karşısındaki genç yüze, şaşkın gözlere bakıp. *Eğer yapıyorsa da gördüğüm en yetenekli oyuncu.*

Ve bunun bir anlamı vardı. Önemli bir şey. Ablasının yerine bu kızın gönderilmesinin gayet basit bir sebebi olabilirdi. Ablası hasta olabilirdi mesela. Işıktını yine de bunu ikna edici bulmadı. Bu kız bir şeyin parçasıydı. Bir komplonun, belki birden çok komplonun. Fakat o komplolar her neyse kızın bundan haberi yoktu.

Kalad'ın Hayaletleri! diye sövdü Işıktını içinden. *Bu çocuğu parça parça edip kurtların önüne atacaklar.*

Fakat bu konuda ne yapabilirdi ki? İçini çekip kalktı ve hizmetkârları hemen eşyaları toplamaya girişti. Işıktını hâlâ şaşkın gözlerle onu izleyen kızcağızı başıyla selamladı ve yarım yamalak gülümsedi. Kız da ayağa kalkıp hafifçe reverans yaptı; gerçi muhtemelen bunu yapmasına gerek yoktu. Bir Dönmüş değilse de neticede kraliçeydi.

Işıktını gitmek için döndü, derken saraydaki kendi ilk aylarını ve kafa karışıklığını hatırlayınca durdu. Uzanıp elini nazikçe kızın omzuna koydu. "Seni üzmelerine izin verme," diye fısıldadı.

Ve gitti.

17

Vivenna, Lemex'in evine dönerken yolda Tanrılar Katı'ndaki tartışmayı kafasında evirip çevirdi. Öğretmenlerinden öğrendiği kadarıyla Saray Meclisi'nde yapılan tartışmalar her zaman eyleme dökülmezdi; yani savaştan bahsettiler diye savaş ilan edecekler demek değildi.

Yine de bu tartışma bir şeylere gebe görünüyordu. Bir tarafın bariz üstünlüğüyle çok hararetli bir tartışma olmuştu. Bu da babasının haklı olduğunu ve savaşın kaçınılmaz olduğunu gösteriyordu.

Neredeyse bomboş caddede kafası önünde yürümeye devam etti. Kalabalıktan kaçınmak için şehrin yerleşim bölgelerinden yürümesi gerektiğini öğrenmeye başlamıştı. Görünen o ki T'Telir halkı herkes neredeyse orada olmaktan hoşlanıyordu.

Şu anda bulundukları cadde zengin bir mahalledeydi ve cadde boyunca arduaz bir kaldırım uzanıyordu. Buradan yürümek zevkliydi. Parlin yanında yürüyor, arada sırada durup ısırganları ya da palmiyeleri incelemek için duruyordu. Hallandren halkı belli ki bitkileri seviyordu; pek çok evin yanında ağaçlar yükseliyordu ve duvarlarına asmalar ya da egzotik sarmaşıklar sarılmıştı. Cadde üzerindeki bu büyük evlerin her biri Idris standartlarında konak sayılırdı ama T'Telir için ortalama büyüklükteydiler. Muhtemelen tüccarların evleriydi.

Dikkatimin dağılmasına izin vermemeliyim, diye düşündü Vivenna. *Hallandren yakında saldıracak mı? Yoksa bu bir ilk adım mı ve işin oraya varması aylar, belki de yıllar mı sürecek?*

Harekete geçilmesi için önce tanrıların onaylaması gerekiyordu ve Vivenna bu tartışmanın o noktaya taşınmasının ne kadar süreceğini kestiremiyordu. Başını iki yana salladı. Bu daha T'Telir'de ilk günüydü ve aldığı eğitimin onu umduğunun yarısı kadar bile buraya hazırlamadığını anlamasına yetmişti.

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissediyordu. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Olduğunu sandığı kendine güvenen ve becerikli kadından eser kalmamıştı. Asıl korkutucu gerçek ise Tanrı Kral'la evlenmeye Siri yerine gönderilmiş olsaydı muhtemelen şu anda zavallı Siri kadar şaşkın ve çaresiz olacağıydı.

Vivenna, Lemex'in evini bulmak için Parlin'in müthiş yön duygusuna güveniyordu. Bir köşeyi döndüler ve D'Denir heykellerinden birinin önünden geçtiler. Gururlu savaşçı kılıcını taştan kafasının üzerine kaldırmıştı ve kayaya oyulmuş zırhına boynuna bağlanmış kırmızı bir eşarp eklenmişti. Gerçekten savaşa gidiyormuş gibi etkileyici bir görüntüsü vardı.

Çok geçmeden Lemex'in evi göründü. Derken Vivenna bir anda olduğu yerde kaldı. Lemex'in kapısı menteşelerinden birinden kurtulmuş, iğreti duruyordu. Alt kısmı da sert bir tekme atılmış gibi çatlamıştı.

Parlin onu kenara çekti ve sonra elini kaldırıp sessiz olmasını işaret etti. Ardından eli belindeki uzun av bıçağına gitti ve gözleriyle etrafı kolaçan etti. Vivenna bir adım geri çekildi; tüm içgüdüleri ona kaçmasını haykırıyordu. Fakat nereye kaçacaktı ki? Bu şehirdeki tek bağlantısı şu paralı askerlerdi. Denth'le Tonk Fah başlarının çaresine bakmış olmalılardı, değil mi?

Kapının diğer tarafından biri yaklaşıyordu. Vivenna'nın BiyoKromatik duyuları onu uyardı. Elini Parlin'in koluna koydu ve koşmaya hazırlandı.

Denth kırık kapıyı itip kafasını dışarı uzattı. "Ah," dedi. "Siz misiniz?"

"Ne oldu?" diye sordu Vivenna. "Saldırıya mı uğradınız?"

Denth kapıya bir göz atıp kendi kendine kıkırdadı. "Yok," dedi. Kapıyı tamamen itip açtı ve içeri girmelerini işaret etti. Vivenna'nın kırık kapıdan görebildiği kadarıyla içerde mobilyalar da parçalanmıştı. Duvarlarda delikler vardı ve resimler yırtılmış, çerçeveleri kırılmıştı. Denth içeri geri girdi, yolunun üstündeki bir yastıktan taşan dolguları tekmeleyip merdivenlere yöneldi. Basamaklardan bazıları da kırılmıştı.

Derken Denth arkasına bakınca Vivenna'nın yüzündeki şaşkınlığı fark etti. "Eh, sana evi arayacağımızı söyledik ya, Prenses. Elimizden gelenin en iyisini yapalım dedik."

* * *

Vivenna, sandalyenin altında çökmesi ihtimaline karşı olabildiğince dikkatle oturdu. Tonk Fah ve Denth köşe bucak tam bir arama gerçekleşmişti. Evdeki her bir tahta parçasını kırmışlardı ve anlaşılan buna sandalyelerin

ayakları da dâhildi. Neyse ki Vivenna'nın şu anda oturduğu sandalye duvara dengeli bir şekilde dayanmıştı ve ağırlığını taşıyordu.

Önündeki masa –Lemex'in çalışma masası– paramparça edilmişti. Çekmeceleri çıkarılmış, gizli bölme ortaya çıkarılmış ve boşaltılmıştı. Çıkan kâğıtlar ve torbalar masanın üst kısmına yığılmıştı.

"Hepsi bu," dedi Denth oda kapısına yaslanarak. Tonk Fah, orasından burasından süngerler fırlayan kırık divanda uzanıyordu.

"Her şeyi kırmak zorunda mıydınız?" diye sordu Vivenna.

"Emin olmamız gerekiyordu," dedi Denth omuz silkerek. "İnsanların nerelere neler sakladığına inanamazsın."

"Ön kapının içine mi saklıyorlar?" diye sordu Vivenna düz bir sesle.

"Oraya bakmak aklına gelir miydi?"

"Tabii ki hayır."

"Bu durumda bence bir şeyler saklamak için ideal bir yer. Kapıyı tıklattık ve çıkan sesten içinde bir boşluk varmış gibi geldi. Meğer başka bir ağaçla ek yeriymiş ama bakmadan bilemezdik."

"İş önemli şeyleri saklamaya geldiğinde insanlar çok zeki olabiliyor," dedi Tonk Fah esneyerek.

"Paralı asker olmakla ilgili en çok neden nefret ediyorum biliyor musun?" diye sordu Denth bir elini kaldırarak.

Vivenna bir kaşını kaldırdı.

"Kesiklerden." Denth kırmızı parmaklarını oynattı.

"Bunlar için risk primi de almıyoruz," diye ekledi Tonk Fah.

"Ah, bu kadar komiklik yeter," dedi Vivenna masanın üstündeki şeyleri karıştırırken. Torbalardan biri resmen şıngırdıyordu. Vivenna büzme ipini çözüp torbayı açtı.

Torbanın içindeki altınlar ışıldadı. Bir sürü altın.

"Orada beş bin marktan* fazla var," dedi Denth tembel tembel. "Lemex bunları evin her tarafına saklamış. Külçelerden birini oturduğun sandalyenin ayağında bulduk."

"Neyi nereye sakladığını yazdığı kâğıdı bulduğumuzda işimiz biraz kolaylaştı," diye açıkladı Tonk Fah.

"Beş bin mark?" dedi Vivenna. Yaşadığı şokla saçlarının birkaç ton açıldığını hissetti.

"Belli ki Lemex emekliliği için minik bir fon oluşturuyormuş," dedi

* Bir zamanlar Avrupa'da kullanılan bir altın ve gümüş birimi. Bir mark yaklaşık olarak 0,226 kilograma denk gelir. (çn)

Denth kıkırdayarak. "Buna bir de satın aldığı Nefesleri ekleyince... Idris'i tahminlerimin çok ötesinde tırtıklamış anlaşılan."

Vivenna torbayı süzdü. Sonra başını kaldırıp Denth'e baktı. "Ve sen... bunu bana verdin," dedi. "Alıp gidebilir, dilediğiniz gibi harcayabilirdiniz!"

"Aslında harcadık," dedi Denth. "Birazıyla öğle yemeği ısmarladık. Birazdan gelir."

Vivenna onun gözlerinin içine baktı.

"İşte bundan bahsediyorum, Tonks," dedi Denth, divanda uzanan şişman adama bakarak. "Mesela şey olsaydım, diyelim bir kâhya olsaydım, bana böyle bakar mıydı? Sırf paraları alıp kaçmadım diye? Niye herkes paralı askerlerden onları soymasını bekliyor ki?"

Tonk Fah gerinip homurdandı.

"Sen şu kâğıtları gözden geçir, Prenses," dedi Denth. Tonk Fah'ın uzandığı divanı tekmeleyip sonra başıyla kapıyı işaret etti. "Biz aşağıda bekliyoruz."

Vivenna onların odadan çıkışını izledi. Tonk Fah divandan kalkarken yine homurdandı; kıyafetinin arkasına bir parça sünger yapışmıştı. Basamakları paldır küldür indiler ve az sonra aşağıdan tabak çanak sesleri geldi. Şu yemekçi çocuklardan birine –sokakları dolaşan ve lokantadan yemek isteyen var mı diye bağıran çocuğa– öğle yemeği getirmesi için tencere vermişlerdi muhtemelen.

Vivenna kıpırdamadı. Bu şehirde bulunma amacından giderek daha fazla şüpheye düşüyordu. Öte yandan Denth'le Tonk Fah hâlâ yanındaydı ve sürpriz bir şekilde onlara giderek daha fazla bağlanıyordu. Babasının ordusundaki askerlerden kaçı –ki hepsi iyi adamlardı– beş bin markı alıp kaçma fırsatını teperdi? Bu paralı askerler göründüklerinden daha özeldi.

Böylece Vivenna dikkatini masanın üzerindeki defterlere, mektuplara ve kâğıtlara çevirdi.

* * *

Birkaç saat sonra hâlâ tek başına oturuyordu ve başucunda yanan tek mum, parçalanmış masanın köşesine damlıyordu. Belgeleri okumayı bırakalı çok olmuştu. Bir süre önce Parlin'in getirdiği yemek tabağı kapının yanında dokunulmamış hâlde duruyordu.

Mektuplar masanın üstüne yayılmıştı. Onları sıraya koyması biraz zaman almıştı. Çoğu babasının tanıdık el yazısıyla yazılmıştı. Babasının yazmanının elinden çıkmamışlardı. Babasının kendi yazısıydı. İlk ipucu buy-

du. Babası sadece çok kişisel ve çok gizli şeyleri kendisi yazardı.

Vivenna saçını kontrol altına aldı. Nefes aldı, nefes verdi. Karanlık pencereden, bu saatte artık uyumuş olması gereken şehrin ışıklarına bakmadı. Oturdu sadece.

Uyuşmuş gibi.

Son mektup –Lemex'in ölümünden önceki son mektup– yığının en tepesinde duruyordu. Sadece birkaç hafta önce yazılmıştı.

Dostum, diye yazmıştı babası.

Konuşmalarımız beni itiraf etmek istemeyeceğim kadar çok endişelendirdi. Yarda'yla uzun uzun konuştuk. Bir çözüm yolu bulamadık.

Savaş kapıda. Artık hepimiz bunu biliyoruz. Tanrılar Katı'nda bir süredir devam eden ve giderek hararetlenen tartışmalar bu eğilime işaret ediyor. Meclis görüşmelerini izleyebilmen için Nefes satın al diye gönderdiğim para bugüne kadar yaptığım en iyi yatırım olsa gerek.

Tüm işaretler, Hallandren'in Cansızlar ordusunun dağlarımıza yürümesinin kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla konuştuğumuz şeyi yapmanın vakti geldi. Şehirde yaratabileceğin her türden karmaşa –bize zaman kazandıracak her şey– çok çok önemli. Bunun için talep ettiğin fazladan para şu ana kadar eline ulaşmış olmalı.

Dostum, sana bir şey itiraf edeceğim. Vivenna'yı o şehre, o canavarın evine rehine olarak gönderebileceğimi hiç sanmıyorum. Onu gönderirsem öldürülebilir ve bunu yapamam. Idris için en iyisinin bu olduğunu bilsem de yapamam.

Ne yapacağıma henüz karar verebilmiş değilim. Onu oraya göndermeyecek kadar çok seviyorum. Öte yandan antlaşmayı bozarsam halkımız Hallandren'in gazabına daha çabuk uğrayabilir. Korkarım önümüzdeki günlerde çok zor bir karar vermek zorunda kalacağım.

Ama kral olmanın gerçeği de bu.

Tekrar görüşene kadar,

Sadık dostun Dedelin.

Vivenna bakışlarını mektuptan kaçırdı. Odada çıt çıkmıyordu. Mektuba ve şu anda çok uzaklarda olan babasına avaz avaz bağırmak istiyordu. Ama yapamazdı. Bunu yapamayacak kadar iyi bir eğitim almıştı. Öfkeye yenilip bağırıp çağırmak, lüzumsuz bir kibir gösterisinden başka bir şey değildi.

Dikkatleri üzerine çekme! Kendini başkalarının üzerinde görme! Kim ki kendini yukarıda görür, sonu en dipte olur. Peki ya bir kızını kurtarmak

için diğerini ölüme yollayan bir adama ne demeli? Onun karşısına geçip bu değişikliğin başka bazı sebeplerle yapıldığını söyleyen adama? Bunun Idris'in iyiliği için olduğunu, ona iltimas geçmediğini söyleyen adama?

Casuslarından birine Nefes satın alması için para vererek kendi dininin en temel ilkesine ihanet eden bir krala ne demeli?

Vivenna gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını kovaladı ve hem kendine hem de tüm dünyaya karşı duyduğu büyük öfkeyle dişlerini sıktı. Babası güya iyi biriydi. Mükemmel bir kral. Her şeyi bilen, her zaman kendinden emin olan ve daima haklı çıkan bir kral.

Oysa mektuplarda gördüğü adam fazlasıyla insandı. Bunu görmek Vivenna'yı niye bu kadar şaşırtmıştı ki?

Bir önemi yok, dedi Vivenna kendi kendine. *Bunların hiçbirinin önemi yok.* Hallandren hükümetinde bazı gruplar ülkeyi savaşa sürüklüyordu. Bu mektupları da okuduktan sonra artık savaşın kapıda olduğu konusunda babasıyla tamamen aynı fikirdeydi. Hallandren orduları büyük olasılıkla yıl bitmeden Vivenna'nın ülkesine doğru sefere çıkacaktı. Ve sonra Hallandren –bu çok renkli ama bir o kadar aldatıcı krallık– Siri'yi rehin alacak ve Dedelin'i hemen teslim olmazsa onu öldürmekle tehdit edecekti.

Babası asla krallığından vazgeçmezdi. Siri idam edilecekti.

Ve ben de bunu engellemek için buradayım, diye düşündü Vivenna. Masanın kenarlarını tutan elleri sıkılaştı, çenesi kasıldı. Kararlılığına ihanet eden gözyaşlarını çabucak sildi. Ona güçlü olması öğretilmişti. Tanımadığı bir şehirde yabancı insanlar arasında bile güçlü olmak için eğitilmişti. Yerine getirmesi gereken görevler vardı.

Mektupları, altın torbalarını ve Lemex'in günlüğünü masanın üzerinde öylece bırakıp ayağa kalktı. Kırık basamaklara dikkat ederek alt kata indi. Aşağıda paralı askerler, Parlin'e tahta kartlarla bir oyun oynamayı öğretiyordu. Vivenna yaklaştığında üçü de başını kaldırıp baktı. Vivenna yere oturdu, bacaklarını altında topladı.

Konuşmadan önce sırayla üçünün de gözlerinin içine baktı. "Lemex'in parasının bir kısmının nereden geldiğini biliyorum," dedi. "Idris'le Hallandren yakında savaşa girecek. Babam bu tehdit nedeniyle Lemex'e tahminimin çok ötesinde bir kaynak aktarmış. Meclis oturumlarına girip gelişmelerden haberdar olması için elli Nefesin parasını babam göndermiş. Belli ki Lemex'in zaten büyük miktarda Nefesi olduğunu bilmiyormuş."

Üç adam sessizce dinliyordu. Tonk Fah, Denth'e bir bakış attı. Denth, yerde ters duran kırık sandalyeye yaslandı.

"Lemex'in daima Idris'e sadık kaldığına inanıyorum," diye devam etti Vivenna. "Günlükleri de bunu açıkça gösteriyor. Hain değilmiş, sadece açgözlülük etmiş. Elinden geldiğince çok Nefes toplamış çünkü bunun insan hayatını uzattığını duymuş. Lemex'le babam, Hallandren'in içinden birtakım hamlelerle savaş hazırlıklarını aksatmayı planlamışlar. Lemex, Cansızlar ordusunu sabote etme, şehrin yiyecek depolarına zarar verme gibi hemen savaş ilan edilmesini engelleyecek birtakım yollar bulmaya söz vermiş. Bunu yapması için de babam ona bayağı yüklü bir para göndermiş."

"Beş bin mark altın kadar mı?" diye sordu Denth çenesini sıvazlayarak.

"Daha az," dedi Vivenna. "Yine de büyük bir miktar. Lemex konusunda haklı olduğunu düşünüyorum, Denth. Arada bizden para çalıyordu muhtemelen."

Vivenna sustu. Parlin şaşkın görünüyordu. Bunda bir olağanüstülük yoktu. Öte yandan paralı askerler pek şaşırmamıştı.

"Lemex babamın istediklerini yapacak mıydı bilmiyorum," dedi Vivenna, sesinin duygularını yansıtmamasına dikkat ederek. "Parayı sakladığına, yazdığı bazı şeylere bakılırsa, ıı, şeey, belki sonunda ihanet etmeyi ve kaçmayı düşünmüş olabilir. En nihayetinde neye karar vereceğini artık bilemeyiz. Ama savaşı geciktirmek için yapmayı planladığı şeylerin kabaca bir listesi var elimizde. Bu liste babamı ikna etmeye yetmiş ve babamın mektuplarındaki panik beni ikna etti. Lemex'in planlarını biz devam ettireceğiz ve Hallandren'in savaş ilan etmesini geciktireceğiz."

Odaya yine sessizlik çöktü. "Peki... kardeşin?" diye sordu Parlin sonunda.

"Onu oradan çıkaracağız," dedi Vivenna kararlı bir şekilde. "Onun kurtarılması ve güvenliği birinci önceliğimiz."

"Bunları başarmak, konuşmak kadar kolay değil, Prenses," dedi Denth.

"Biliyorum."

Paralı askerler aralarında bakıştı. "Pekâlâ," dedi Denth sonunda ayağa kalkıp. "O zaman işe koyulsak iyi olur." Başıyla Tonk Fah'a bir işaret yaptı. O da içini çekip homurdanarak ayaklandı.

"Durun bir saniye," dedi Vivenna kaşlarını çatarak. "Ne oluyor?"

"O belgeleri gördüğünde devam etmek isteyeceğini tahmin etmiştim," dedi Denth gerinerek. "Artık Lemex'in neyin peşinde olduğunu bildiğime göre parçaları bir araya getirip bize yaptırdığı birtakım şeylerin ardındaki sebepleri görebiliyorum. Bunlardan biri de şehirdeki isyancı gruplarla iletişime geçmek ve onları desteklemekti. Bu gruplardan biri daha birkaç

hafta önce başı ezilen bir gruptu. Vahr diye bir adamın etrafında toplanan muhalif bir grup."

"Lemex'in onu niye desteklediğini hep merak etmiştim," dedi Tonk Fah.

"Vahr'ın ölümüyle birlikte," dedi Denth, "o hareket de öldü. Fakat takipçileri hâlâ şehirde gizleniyor. Onlarla iletişime geçebiliriz. Lemex'in zamanında açıklamadığı ama artık detaylarını çözebileceğimi tahmin ettiğim ve bize bir faydası olur mu diye yoklayabileceğimiz böyle birkaç grup daha var."

"Peki siz... Yani böyle bir şeyin altından kalkabilir misiniz?" diye sordu Vivenna. "Az önce hiç kolay olmayacağını söyledin."

Denth omuz silkti. "Kolay olmayacak. Ama hâlâ fark etmediysen söyleyeyim, Lemex bizi zaten bu tür işler için tuttu. Bizim gibi pahalı, üç uzman paralı askerden oluşan bir ekibi çay servisi yapsın diye tutmazsın genelde."

"O çayın birilerinin münasip bir yerlerine servis edilmesini istemiyorsan tabii," diye ekledi Tonk Fah.

Üç paralı asker mi? diye düşündü Vivenna. *Ah, tabii ya, biri daha vardı. Bir kadın.* "Ekibin üçüncü üyesi nerede?"

"Kuyum'u mu diyorsun?" dedi Denth. "Yakında tanışırsınız."

"Ne yazık ki," diye mırıldandı Tonk Fah ağzının içinde.

Denth onu dirseğiyle dürttü. "Şimdi bize izin ver de gidip şu planlarda ne aşamadayız, bir bakalım. Bu arada sen de evden istediklerini topla. Yarın bu evden gidiyoruz."

"Gitmek mi?" diye sordu Vivenna.

"Tonk Fah'ın beş parçaya ayırdığı şiltenin üzerinde uyumak istemiyorsan gitmemiz lazım," dedi Denth. "Neden bilmem, şiltelere karşı bir şeyi var."

"Ve sandalyelere," dedi Tonk Fah neşeyle. "Ve masalara, kapılara, duvarlara. Ah, bir de insanlara."

"Her koşulda, Prenses," dedi Denth, "Lemex'in birlikte çalıştığı insanlar bu evi biliyorlar. Ve senin de keşfettiğin üzere kendisi dünya üzerindeki en dürüst insan sayılmazdı. Onunla bağlantın bilinsin istemezsin herhâlde."

"Başka bir yere taşınmak en iyisi," diye arkadaşına katıldı Tonk Fah.

"Bir sonrakini böyle yerle bir etmemeye çalışırız," dedi Denth.

"Ama söz vermiyoruz," diye ekledi Tonk Fah göz kırparak.

Ve gittiler.

18

Siri kocasının yatak odasının kapısında durdu, rahatsızca kıpırdandı. Her zamanki gibi Maviparmak yanında duruyordu ve koridorda ikisinden başka kimse yoktu. Maviparmak, Siri'nin tam olarak ne zaman içeri girmesi gerektiğini nereden bildiğine dair yine hiçbir ipucu vermeden defterine bir şeyler yazıyordu.

Siri gergin olsa da bu kez daha uzun beklemeye itiraz etmedi. Böylece içerde ne yapacağını düşünmek için biraz daha zamanı olurdu. Bugün yaşananlar hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu: Treledees'in artık krallığa bir varis vermesi gerektiğini söylemesi. Cesaret Tanrısı Işıktını'nın dolambaçlı konuşmaları ve sonra gayet içten görünen bir vedayla kalkıp gitmesi. Kocası Tanrı Kral'ın tepedeki yerinde oturup etrafındaki ışığı bükmesi. Arenada rahiplerin Idris'i kuşatıp kuşatmamayı tartışmaları.

İnsanlar onu farklı yönlere sürüklemeye çalışıyor ama hiçbiri Siri'den istediği şeyi nasıl yapacağını söylemeye zahmet etmiyordu. Hatta bazıları ne istediklerini bile açıkça söylemiyordu. Tek yaptıkları onu huzursuz etmek, sinirlerini bozmaktı. Siri sonuçta vamp bir kadın değildi. Tanrı Kral'ın onu arzulamasını nasıl sağlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hele de arzulaması ihtimali onu dehşete düşürürken.

Başrahip Treledees ona bir emir vermişti. Siri bir şeyler emredilmesine, özellikle de bu emirlere birtakım tehditler eşlik ediyorsa, nasıl tepki verdiğini ona gösterme niyetindeydi. Bu gece Tanrı Kral'ın yatak odasına girecek, yere oturacak ve soyunmayacaktı. Tanrı Kral'la yüzleşecekti. Tanrı Kral onunla sevişmek istemiyor muydu? Eh, iyi, o da zaten her gece iştahlı bakışların hedefi olmaktan bıkmıştı.

Tüm bunları ona net bir şekilde açıklayacaktı. Eğer onu tekrar çıplak görmek istiyorsa hizmetkârlarına onu soymasını emretmek zorundaydı.

Tanrı Kral'ın bunu yapacağına şüpheliydi. Siri'ye hiçbir hamle yapmamıştı ve arenada tartışmalara başkanlık ederken tek yaptığı oturup izlemekti. Siri şimdi Tanrı Kral'ı bambaşka bir gözle görüyordu. Öylesine güçlü bir adamdı ki rehavete kapılmış, tembelleşmişti. Her şeye sahipti, dolayısıyla hiçbir şey için parmağını kıpırdatmıyordu. Her şeyi başkalarının onun adına yapmasını bekliyordu. Böyle adamlar Siri'yi sinir ederdi. Idris'teki muhafız şefini hatırladı. Adamlarını deli gibi çalıştırır, kendisi bütün öğleden sonralarını kart oynayarak geçirirdi.

Tanrı Kral'a meydan okumanın vakti gelmişti. Her şey bir yana, rahiplere onun gözünü korkutamayacaklarını göstermenin vakti gelmişti. Onu kullanmalarından çok sıkılmıştı. Bu gece tepkisini gösterecekti. Kararını vermişti. Fakat Renkler şahidiydi ki bu onu fena hâlde korkutuyordu.

Maviparmak'a baktı ve nihayet gözlerini yakalamayı başardı. "Her gece beni mi izlediler gerçekten?" diye sordu ona yaklaşıp fısıldayarak.

Maviparmak duraksadı, hafiften rengi attı. Koridorda etrafına bakınıp başını iki yana salladı.

Siri'nin alnı kırıştı. *Ama Treledees, Tanrı Kral'la yatmadığımı biliyordu.*

Maviparmak bir parmağını kaldırıp gözlerini işaret etti, sonra başını iki yana salladı. Ardından kulaklarını işaret etti ve başını salladı. Koridordaki kapıyı işaret etti.

Dinliyorlar, diye düşündü Siri.

Maviparmak ona biraz daha yaklaştı. "Asla izlemezler, Kanal," diye fısıldadı. "Düşünsene, Tanrı Kral onların en kutsal ilahı. Onu çıplak görmek, karısıyla izlemek... Buna asla cesaret edemezler. Ama dinlemeden de edemezler."

Siri başını salladı. "Varis konusunda çok endişeliler."

Maviparmak yine tedirgin bir şekilde etrafına bakındı.

"Tehlikeliler mi gerçekten?" diye sordu Siri.

Maviparmak onun gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "Tahmin edemeyeceğin kadar, Kanal." Ardından geri çekildi ve kapıyı işaret etti.

Bana yardım et, dedi Siri sadece dudaklarını oynatarak.

Maviparmak ellerini havaya kaldırıp başını iki yana salladı. *Yapamam. Şimdi olmaz.* Ardından kapıyı itip açtı, başıyla selam verip uzaklaştı. Giderken omzunun üzerinden ona gergin bir bakış attı.

Siri ona dik dik baktı. Bu adamı bir köşeye sıkıştırıp bildiklerini söyletmenin vakti hızla yaklaşıyordu. O zamana kadar endişelenmesi gereken

başka insanlar vardı. Dönüp karanlık odaya baktı. Tüm korkusu geri döndü.

Bu akıllıca mı? Meydan okumak onu daha önce hiç bu kadar ürkütmemişti. Öte yandan... Hayatı artık eskisi gibi değildi. Maviparmak'ın endişesini gördükten sonra iyice korkmuştu.

Başkaldırı. Siri kendini göstermek için daima başkaldırmayı, meydan okumayı, kafa tutmayı seçmişti. İnsanları üzmek, kızdırmak için inatçılık etmiyordu. Vivenna gibi olmayı beceremiyordu sadece, dolayısıyla ondan beklenenin tam tersini yapıyordu. Bu tavrı geçmişte işe de yaramıştı. Yaramış mıydı? Babası sürekli ona kızgındı ve Vivenna da ona hep sanki karşısında küçük bir çocuk varmış gibi davranmıştı. Halk onu seviyordu ama onları tedirgin de ediyordu.

Hayır, diye düşündü Siri aniden. *Hayır, aynı şekilde davranamam. Bu saraydaki insanlar, Tanrılar Katı, burası sırf hoşuna gitmiyor diye bir şeylere itiraz edebileceğin bir yer değil.* Saray rahiplerine karşı çıkarsa, babasının yaptığı gibi onu azarlamakla kalmazlardı. Siri'ye onların iktidarı altında yaşamanın ne demek olduğunu dibine kadar gösterirlerdi.

Peki ne yapacaktı? Kıyafetlerini çıkarıp çırılçıplak taş zemine kapaklanmaya devam edemezdi. Edebilir miydi?

Kafası karman çormandı ve kendine de öfkeliydi. Odaya girip kapıyı ardından kapattı. Tanrı Kral her zamanki karanlık köşesinde onu bekliyordu. Siri ona baktı. O aşırı dingin surata. Soyunup yere diz çökmesi gerektiğini biliyordu ama yapmadı.

Meydan okumak istediğinden değil. Öfkesinden ya da inadı tuttuğundan da değil. Merak etmekten yorulduğu için. Tanrıları yöneten, BiyoKromasıyla ışığı büken bu adam kimdi? Şımarık ve miskin miydi gerçekten?

Tanrı Kral da Siri'ye baktı. Geçen seferki gibi yine bu küstahlığına öfkelenmiş görünmüyordu. Siri ona bakmaya devam ederek elbisesinin iplerini çözmeye başladı ve kıyafet yere düştü. İçliğini de indirmek için omuzlarına uzandı ama duraksadı.

Hayır, diye düşündü. *Böyle olmaz.*

Üzerindeki içliğe baktı. Beyaz kumaşın kenarları bulanmış, renklere ayrılmıştı. Yeniden Tanrı Kral'ın ifadesiz suratına baktı.

Sonra –korkusunu yutmak için dişlerini sıkarak– öne doğru bir adım attı.

Tanrı Kral gerildi. Siri bunu gözlerinde, dudaklarında görebiliyordu. Bir adım daha attı. Beyaz kumaşın oluşturduğu renk tayfı daha da güçlendi. Tanrı Kral bir şey yapmadı. Siri'nin yaklaşmasını izledi.

Siri onun tam önünde durdu. Ardından yana dönüp yatağa çıktı ve yumuşak şiltenin ortasına kadar ilerledi. Orada dizlerinin üzerinde durdu, gözlerini karşısındaki obsidiyen perdahlı siyah mermer duvara dikti. Tanrı Kral'ın rahipleri bunun arkasında bekliyor, onları hiç ilgilendirmemesi gereken şeyleri duymak için kulak kesilmiş dinliyorlardı.

Bu, diye düşündü Siri derin bir nefes alarak, *gerçekten çok utanç verici olacak*. Fakat bir haftadan uzun süredir Tanrı Kral'ın önünde çırılçıplak yerlere kapanıyordu. Şimdi mi utanacaktı?

Yatakta zıplamaya başladı. Altında yaylar gıcırdıyordu. Ardından yüzünü buruşturarak inlemeye başladı.

Bunun inandırıcı olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu. Zira tam olarak nasıl bir ses çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Ve ne kadar sürmesi gerektiğini de. Giderek daha yüksek sesle inleyip daha hızlı sıçradı ve yeterince sürdüğüne kanaat getirdiğinde birdenbire durup son bir iniltiyle kendini sırtüstü yatağa attı.

Odaya bir sessizlik çöktü. Siri başını kaldırıp Tanrı Kral'a baktı. Yüzündeki maske kaybolmuştu; gayet insanca bir şaşkınlıkla onu izliyordu. Siri adamın yüzündeki neye uğradığını şaşırmış ifadeyi görünce az kalsın gülecekti. Tanrı Kral'ın gözlerinin içine bakıp başını iki yana sallamakla yetindi. Sonra –kalbi hâlâ çarparak, ter içinde– yeniden sırtüstü uzandı.

Gün boyunca olanlardan ve aklını kurcalayan sorulardan öyle yorgun düşmüştü ki yumuşak yatağa yayılıp gevşemesi uzun sürmedi. Tanrı Kral odadan çıkıp onu yalnız bıraktı. Aslına bakılırsa Siri ona yaklaştığında resmen gerilmişti, neredeyse tedirgin olmuştu. Hatta ondan korktuğu bile söylenebilirdi.

Hayır, bu mümkün olamazdı. Hallandren Kralı'ydı o! Tanrı Kral'dı! Siri ise boyunu aşan sularda yüzmeye çalışan aptal kızın tekiydi. Hayır, tabii ki Tanrı Kral ondan korkmamıştı. Bunu düşünmek bile komikti. Yine az kalsın gülecekti. Fakat duvarın ardında dinleyen rahipleri hatırlayarak kendini tuttu ve derken yumuşacık yatakta uyuyakaldı.

* * *

Ertesi sabah Işıktını yataktan çıkmadı.

Hizmetkârları yatağının etrafında, darı ambarının etrafında bekleşen kuş sürüleri gibi dikiliyordu. Öğlen olduğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya, kendi aralarında bakışmaya başladılar.

Işıktını yatakta uzanmaya, kırmızı karyola sayvanının işlemelerine bak-

maya devam etti. Birkaç hizmetkâr temkinli adımlarla yatağa yaklaştı ve yandaki masanın üzerine bir yemek tepsisi bıraktı. Işıktını tepsiyi almadı.

Rüyasında yine savaşı görmüştü.

Nihayet yatağa başka biri yaklaştı. Göbeğini saklayamayan rahip cübbesiyle Llarimar eğilip tanrısına baktı. Işıktını onun sinir olduğuna emindi ama adamın yüzünde zerre hoşnutsuzluk yoktu yine. "Bizi yalnız bırakın," dedi Llarimar, hizmetkârlara.

Hizmetkârlar tereddüt etti. Hizmetkârsız tanrı nerede görülmüştü?

"Lütfen," dedi Llarimar ama bu kez sesinin tonundan bunun bir rica olmadığı açıktı. Hizmetkârlar yavaşça odayı boşalttı. Llarimar yemek tepsisini ileri itip alçak masanın köşesine oturdu. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle Işıktını'yı inceledi.

Böyle bir rahibi hak etmek için ne sevap işledim? diye düşündü Işıktını. Diğer Dönmüşlerin başrahiplerini de tanıyordu ve büyük bölümü tahammül edilemez tiplerdi. Kimi fazla asabiydi kimi hata bulmaya fazla hevesliydi kimiyse yalakalığıyla adamı deli ederdi. Tanrı Kral'ın başrahibi Treledees'in ise burnu o kadar havadaydı ki tanrılara bile kendini ikinci sınıf hissettirmeyi başarıyordu.

Sonra bir de Llarimar vardı. Sabırlı, anlayışlı. Llarimar kesinlikle daha iyi bir tanrı hak ediyordu.

"Evet, Efendimiz," dedi Llarimar. "Bu kez ne oldu?"

"Hastayım," dedi Işıktını.

"Siz hasta olamazsınız."

Işıktını birkaç kez hafifçe öksürdü. Llarimar gözlerini devirdi.

"Ah, hadi ama, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını. "Yemiş gibi yapamaz mısın?"

"Hasta olduğunuzu mu yiyeyim?" diye sordu Llarimar. Eğleniyor gibi bir hâli vardı. "Efendimiz, bunu yapmak tanrı değilmişsiniz gibi yapmak olur. Bunun bir başrahip için doğru bir davranış olacağını düşünmüyorum."

"Ama doğrusu bu," diye fısıldadı Işıktını. "Ben tanrı değilim."

Bir kez daha Llarimar ne sinirlendi ne rahatsız olmuş göründü. Öne doğru eğildi sadece. "Lütfen böyle şeyler söylemeyin, Efendimiz. Kendiniz inanmıyor bile olsanız bunu söylememelisiniz."

"Neden?"

"İnananların iyiliği için."

"Onları aldatmaya devam mı edeyim?"

Llarimar başını iki yana salladı. "Bu aldatma değil. Birine, onun kendine inandığından daha çok inanmak alışılmamış bir şey değil."

"Peki benim durumumda bu sana da biraz tuhaf gelmiyor mu?"

Llarimar gülümsedi. "Huyunuzu bilince hayır. Şimdi, niye bunu konuşuyoruz?"

Işıktını dönüp yine tavana bakmaya başladı. "Aldokur, Cansız Komutlarımı istiyor."

"Evet."

"Yeni kraliçenin canına okuyacak," dedi Işıktını. "Aldokur, Idris'lilerin Hallandren tahtını ele geçirmek için komplo kurduğunu düşünüyor."

"Siz farklı mı düşünüyorsunuz?"

Işıktını başını iki yana salladı. "Hayır. Muhtemelen öyledir. Fakat bence kız –kraliçe– bir komplonun parçası olduğunu bilmiyor. Aldokur'un küçük kızı korkudan öldürmesinden çekiniyorum. Saldırganlığın dozunu kaçırmasından ve bizi savaşa sürüklemesinden çekiniyorum. Ve savaşın bizim için en doğru yol olacağından henüz emin değilim."

"Saraydaki tüm gelişmelere gayet hâkimsiniz gibi görünüyor, Efendimiz," dedi Llarimar.

"Bunun bir parçası olmak istemiyorum, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını. "Ama kendimi bu meselelerin içine çekiliyormuş gibi hissediyorum."

"Tebaanıza yol gösterebilmeniz için bu meselelere dâhil olmak sizin göreviniz, Efendimiz. Politikadan kaçamazsınız."

"Eğer yataktan çıkmazsam kaçabilirim."

Llarimar bir kaşını kaldırdı. "Buna gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi Efendimiz?"

Işıktını içini çekti. "Eylemsizliğin de kendine göre politik etkileri olduğuna dair bana bir nutuk atmayacaksın umarım."

Llarimar duraksadı. "Olabilir. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, siz bu krallıkta yapılanların bir parçasısınız ve yataktan hiç çıkmamanız birtakım sonuçlar doğurur. Eğer hiçbir şey yapmazsanız ortaya çıkan sorunlardan, onları bizzat siz yaratmış kadar sorumlu olursunuz."

"Hayır," dedi Işıktını. "Hayır, bence yanılıyorsun. Eğer hiçbir şey yapmazsam, o zaman bir şeyleri mahvedemem. Tamam, bir şeylerin ters gitmesine sebep olabilirim ama bu aynı şey değil. Kim ne derse desin, aynı şey değil."

"Peki ya harekete geçerek bir şeylerin daha iyiye gitmesine sebep olacaksanız?"

Işıktını başını iki yana salladı. "Böyle bir şey olmayacak. Beni iyi tanıyorsun."

"Evet, Efendimiz," dedi Llarimar. "Sizi iyi tanıyorum hatta belki düşündüğünüzden çok daha iyi. Siz daima benim tanıdığım en iyi adamlardan biri oldunuz."

Işıktını gözlerini devirdi, derken Llarimar'ın yüzündeki ifadeyi görünce durdu.

Daima...

Işıktını doğrulup oturdu. "Beni tanıyordun!" diye bağırdı. "Bu yüzden benim rahibim oldun. Beni önceden tanıyordun. Ölmemden önce!"

Llarimar karşılık vermedi.

"Kimdim ben?" diye sordu Işıktını. "İyi bir adam olduğumu söyledin. Beni iyi bir adam yapan neydi?"

"Bu konuda konuşamam, Efendimiz."

"Konuştun bile," dedi Işıktını bir parmağını havaya kaldırarak. "İyisi mi devam et. Geri dönüş yok."

"Çok bile konuştum."

"Hadi ama," dedi Işıktını. "Birazcık. T'Telir'de yaşıyordum demek ha? Nasıl öldüm? O kadın kim? Rüyalarımda gördüğüm o kadın?"

Llarimar konuşmadı.

"Sana anlatmanı emredebilirim... "

"Hayır, edemezsiniz," dedi Llarimar ve gülümseyerek ayağa kalktı. "Bu da yağmur gibi, Efendimiz. Havaya değişmesini buyurmak istediğinizi söyleyebilirsiniz ama içten içe buna inanmıyorsunuz. Hava nasıl size itaat etmiyorsa ben de etmem."

Sağlam bir dini yorum, diye düşündü Işıktını. Özellikle de tanrılardan bir şey saklamak istediğinde.

Llarimar odadan çıkmak için kapıya döndü. "Değerlendirmenizi bekleyen eserler var, Efendimiz. Hizmetkârlarınıza size banyo yaptırıp giydirmelerini emretmenizi öneririm ki günlük görevlerinizi zamanında tamamlayabilesiniz."

Işıktını içini çekip gerindi. *Bunu nasıl yapıyor?* diye düşündü. Llarimar aslında özel bir şey söylememişti, yine de Işıktını'nın kasvetli ruh hâlini dağıtmayı başarmıştı. Kapıya yürüyüp hizmetkârlara odaya gelmelerini işaret eden başrahibin ardından baktı. Adamın iş tanımında bunalımlı ilahlarla uğraşmak da vardı demek.

Ama... beni önceden tanıyormuş, diye düşündü Işıktını. *Ve şimdi benim başrahibim. Bu nasıl olabilir?* "Telaşe Nazırı," diye seslendi Işıktını. Llarimar döndü, Işıktını'nın yine geçmiş hakkında soru sorması ihtimaline karşı

gardını almış bir şekilde ona baktı.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Işıktını. "Aldokur ve kraliçe konusunda."

"Bunu size ben söyleyemem, Efendimiz," dedi Llarimar. "Biliyorsunuz, biz sizin yaptıklarınızdan bir şeyler öğreniyoruz. Eğer ben size kılavuzluk edersem bunun kimseye bir yararı olmaz."

"Piyon gibi kullanılan şu genç kıza bir yararı olur belki."

Llarimar duraksadı. "Elinizden gelenin en iyisini yapın, Efendimiz," dedi. "Tek tavsiyem bu olabilir."

Harika, diye düşündü Işıktını ayağa kalkarken. Bir de "en iyisinin" ne olduğunu bilseydi.

Gerçek şuydu ki daha önce bunu öğrenmeyi hiç kendine dert edinmemişti.

19

"Hiç fena değil," dedi Denth evde etrafına bakarak. "Ahşap paneller. Parçalanmadan kırılır."

"Evet," dedi Ton Fah bir dolabın içine göz gezdirerek. "Bir sürü de dolap var. Sırf şunun içine en az yarım düzine ceset sığar."

Vivenna'nın onlara baktığını gören iki adam gülüştü. Burası Lemex'in evi kadar güzel değildi. Vivenna gösterişli bir yer istememişti. Bakımlı bir sokaktaki birbirinin aynı evlerden biriydi. Cephesi geniş sayılmazdı ama derinliği eninden fazlaydı ve her iki yanındaki ulu palmiye ağaçları olur ya komşu evlerden onları gözetlemeye kalkan biri olursa görüntüyü kapatıyordu.

Vivenna kararından memnundu. Bir yanı böyle bir evde yaşamak konusunda başta tereddüt etmişti çünkü Hallandren standartlarında mütevazı bir yer olsa da bu ev Idris'te neredeyse kralın sarayına denkti. Öte yandan Parlin'le birlikte şehrin daha ucuz bölgelerinde de ev bakmış ve oraları tercih etmemişlerdi. Vivenna gece dışarı çıkmaktan korkacağı bir yerde yaşamak istememişti. Sahip olduğu Nefes yüzünden hedef olmaktan çekiniyordu.

Merdivenlerden aşağı indi, paralı askerler de onu takip etti. Ev üç katlıydı. En üst katta yatak odaları, giriş katında mutfakla oturma odası ve aşağıda bir de kileri vardı. Pek mobilya yoktu, bu yüzden Parlin pazara alışverişe gitmişti. Vivenna buna para harcamak istememişti ama Denth en azından görüntüyü kurtarmaları gerektiğini söylemişti yoksa daha fazla dikkat çekebilirlerdi.

"Yaşlı Lemex'in evi de yakında hâllolur," dedi Denth. "Yeraltı dünyasına öldüğü haberini fısıldadık. Bu gece hırsızlar bizim almadığımız ne varsa yağmalar. Yarın da şehir muhafızları gider ve evi hırsızların o hâle getir-

diğini varsayarlar. Hemşireye ödemesi yapıldı. Zaten Lemex'in gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Kimse cenaze masraflarını ödemeyi üstlenmek için başvurmayınca yetkililer eve el koyar ve Lemex'in cesedini de diğer kimsesizlerle birlikte yakarlar."

Vivenna basamakların dibinde durdu. Rengi solmuştu. "Bu pek saygın bir şey gibi durmuyor."

Denth omuz silkti. "Sen ne yapmak istersin? Ölü mahzenine gidip cesedi alacak ve ona bir Idris cenazesi mi yapacaksın?"

"Bu şekilde hiç dikkat çekmezsin," diye dalga geçti Tonk Fah.

"Bu işi yetkililere bırakmak en iyisi," dedi Denth.

"Sanırım öyle," dedi Vivenna sonunda ve oturma odasına doğru yürüdü. "Ölüsünü şeylerin eline bırakmak beni biraz rahatsız ediyor sadece."

"Şeylerin?" diye sordu Denth eğlenerek. "Paganların mı?"

Vivenna ona bakmadı.

"Bizim ihtiyar sanki kâfir âdetlerine pek karşı değilmiş," diye atıldı Tonk Fah. "Sahip olduğu Nefes sayısı düşünülürse... Ha, bu arada, ona Nefes satın alması için para veren senin baban değil miydi?"

Vivenna gözlerini yumdu.

O *Nefesler şimdi senin içinde,* dedi kendi kendine. *Sen de masum sayılmazsın.*

Ama onun başka seçeneği yoktu ki. Babasının da kendini benzer bir durumda bulduğunu ümit edebilirdi ancak. Öyle varsayıyordu. Bu çok yanlış şeyi yapmaktan başka seçeneği kalmamış olmalıydı.

Mobilya olmadığından Vivenna elbisesini tutarak ahşap zemine diz çöktü ve elleri kucağında oturdu. Denth'le Tonk Fah duvara yaslanmış oturuyor, sert zeminde otururken en az rahat koltuklara yayılmış kadar rahat görünüyorlardı. "Pekâlâ, Prenses," dedi Denth cebinden katlı bir kâğıt çıkarıp açarak. "Bazı planlar yaptık."

"Anlat lütfen."

"Öncelikle," dedi Denth, "seni Vahr'ın yandaşlarından bazılarıyla görüştürebiliriz."

"Kimdi bu adam?" diye sordu Vivenna kaşlarını çatıp. Devrimcilerle işbirliği yapma fikri hoşuna gitmiyordu.

"Vahr boya tarlalarında çalışan bir ırgattı," dedi Denth. "O tarlalarda hayat bayağı zor olabilir. Uzun saatler, neredeyse karın tokluğuna denk gelen ücretler. Beş yıl kadar önce Vahr'ın aklına çok parlak bir fikir geldi. Eğer diğer ırgatları Nefeslerini ona vermeye ikna edebilirse bu gücü kul-

lanarak kâhyalara karşı bir başkaldırı başlatabilirdi. Şehrin dışındaki çiçek plantasyonlarında bir kahraman olmakla kalmadı, Tanrılar Katı'nın da dikkatini çekti."

"Gerçek bir isyan başlatma şansı hiç olmadı aslında," dedi Tonk Fah.

"O zaman adamlarının bize ne gibi bir faydası olacak?" diye sordu Vivenna. "Madem gerçekten ayaklanmadılar."

"Hım, sen ayaklanma ya da ona benzer bir şey istediğini söylemedin ki," dedi Denth. "Hallandren'in savaşa giderken önüne birtakım zorluklar çıkarmak istedin sadece."

"Tarlalarda karışıklık çıkması savaşta sıkıntı verici olabilir," diye ekledi Tonk Fah.

Vivenna başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Onlarla görüşelim."

"Yalnız demedi deme, Prenses," dedi Denth. "Bunlar pek öyle... saygıdeğer adamlar sayılmazlar."

"Ben fakirlikten ya da eğitimsizlikten rahatsız olmam. Austre herkese eşit yaklaşır."

"Ben onu kastetmedim," dedi Denth çenesini sıvazlayarak. "Mesele ırgat olmaları değil... Iı, Vahr'ın ayaklanma planı sarpa sardığında bu insanlar onu anında yarı yolda bırakacak kadar akıllı olanlar. Yani en baştan Vahr'a o kadar sadık değillerdi."

"Başka bir deyişle," diye ekledi Tonk Fah, "bunlar Vahr'ı kestirmeden para ve güce ulaşmanın bir aracı olarak gören bir grup haydut ve çeteci."

Harika, diye düşündü Vivenna. "Peki biz bu insanlarla iş birliği mi yapmak istiyoruz?"

Denth omuz silkti. "Eh, bir yerden başlamamız gerek."

"Merak etme, listedeki diğer maddeler daha eğlenceli," dedi Tonk Fah.

"Evet, onlara gelirsek..?" diye sordu Vivenna.

"Bir tanesi, Cansızların karargâhlarına baskın yapmak," dedi Denth gülümseyerek. "O şeyleri öldüremeyiz. Birini yok etsek bile diğerleri anında bizi alt eder. Ama belki o yaratıkların çalışma prensibiyle oynayabiliriz."

"Bu çok tehlikeli görünüyor," dedi Vivenna.

Denth, Tonk Fah'a baktı, Tonk Fah gözlerini kocaman açtı. Gülüştüler.

"Ne oluyor?" diye sordu Vivenna.

"Risk primi," dedi Tonk Fah. "Paranı çalmayabiliriz ama böyle olağanüstü tehlikeli işler için senden daha fazla para talep etmemizin önünde bir engel yok."

Vivenna gözlerini devirdi.

"Bunlar bir yana," diye devam etti Denth, "anladığım kadarıyla Lemex şehrin yiyecek kaynaklarına zarar vermek istiyormuş. Bu bence de fena fikir değil. Cansızlar yemek yemez ama destek güçlerini oluşturan insanlar yemek zorunda. Kaynaklara zarar verirsek belki insanlar uzun vadeli bir savaşı göze almak istemeyebilirler."

"Bu sanki daha mantıklı," dedi Vivenna. "Sizce bunu nasıl yaparız?"

"Tüccar kervanlarına saldırırız," dedi Denth. "Taşıdıkları malları yakar, onlara büyük maddi zarar veririz. Haydutlar ya da Vahr'ın destekçileri yapmış gibi gösterebiliriz. T'Telir halkı neye uğradığını şaşırır ve bu belki rahiplerin savaş ilan etmesini zorlaştırabilir."

"Şehirdeki ticaretin büyük bölümü rahiplerin elinde," diye ekledi Tonk Fah. "Tüm para onlarda, dolayısıyla mallar da onlara geliyor. Savaş için kullanmayı planladıkları kaynaklara zarar verirsek saldırıya geçmekte acele etmeyebilirler. Bu da halkına biraz zaman kazandırır."

Vivenna yutkundu. "Bu planlar biraz... Yani benim beklediğimden daha zorlu."

Paralı askerler bakıştı.

"Görüyorsun işte," dedi Denth. "Kötü şöhretimizin sebebi bu. İnsanlar bizi zor işleri hâlletmemiz, mesela bir ülkenin savaş ilan etmesini engellememiz için tutuyor, sonra da bizim şiddet kullanmamızdan rahatsız oluyorlar."

"Bu bize karşı büyük bir haksızlık," dedi Tonk Fah.

"Hım, belki düşmanlarına birer yavru köpek almamızı ve ona kötülük etmemelerini rica eden notlarla birlikte köpekleri evlerine yollamamızı tercih ederdi."

"Sonra," diye devam etti Tonk Fah, "eğer yine de kötülük ederlerse gidip köpekçikleri öldürürdük."

"Tamam, tamam," dedi Vivenna. "Şiddet kullanmak zorunda olduğumuzu biliyorum ama... Hallandren halkının bizim yaptıklarımız yüzünden açlık çekmesini istemem gerçekten."

"Prenses," dedi Denth ciddileşerek. "Bu insanlar senin vatanına saldırmak istiyorlar. Aileni kendi iktidarlarına karşı en büyük tehdit olarak görüyorlar. Ve kraliyet kanı taşıyan hiç kimsenin bir daha karşılarına çıkmayacağından emin olmak için ne gerekirse yapacaklardır."

"Kardeşinin doğurduğu çocuk bir sonraki Tanrı Kral olacak," dedi Tonk Fah. "Sonra kraliyet kanından olan herkesi öldürecekler. Böylece bir daha sizden hiç endişe etmeleri gerekmeyecek."

Denth başını salladı. "Babanla Lemex haklıydı. Hallandren eğer bir an evvel size saldırmazsa kaybedecek çok şeyi var. Ayrıca anladığım kadarıyla halkın her türden yardıma muhtaç. Bu da onlara yardım etmek için yapabileceğimiz her şeyi yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Rahipleri korkutmak, yiyecek kaynaklarını kurutmak, ordularını zayıflatmak... Her şey!"

"Savaşa engel olamayız," diye ekledi Tonk Fah. "Ama bir nebze daha adil koşullarda gerçekleşmesini sağlayabiliriz."

Vivenna derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Tamam o zaman, biz–"

Tam o sırada evin kapısı ardına kadar açıldı, öyle ki arkadaki duvara çarptı. Vivenna başını kaldırıp baktı. Kapıda bir adam duruyordu. Uzun boylu, iri yarı, inanılmaz kaslı ve donuk yüzlü bir adam. Derken Vivenna ondaki bir başka tuhaflığı fark etti.

Adamın teni griydi. Gözleri de. Adamda hiç renk yoktu ve Vivenna'nın bulunduğu Tekâmül ona adamın içinde tek bir Nefes bile olmadığını söylüyordu. Cansız bir asker.

Vivenna korku çığlığını zorlukla zapt ederek ayağa fırladı, geri geri giderek iri yarı askerden uzaklaşmaya çalıştı. Adam orada hiç kıpırtısız, nefes bile almadan durmaya devam ediyordu. Gözleri Vivenna'nın üzerindeydi. Bu gözler ölü birinin gözleri gibi boş bakmıyordu.

Her nasılsa Vivenna en çok bundan rahatsız oldu.

"Denth!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsunuz? Saldırsanıza!"

Paralı askerler oldukları yerde kaldı. Tonk Fah gözünün ucuyla şöyle bir bakmakla yetindi. "Ah, tüh," dedi Denth. "Şehir muhafızları bizi bulmuşa benziyor."

"Çok yazık," dedi Tonk Fah. "Ne kadar eğlenceli bir iş olacaktı oysa."

"Şimdi idam edildiğimizle kalacağız," dedi Denth.

"Saldırın şuna!" diye bağırdı Vivenna yine. "Siz benim korumamsınız, siz... " Devamını getirmedi çünkü adamlar resmen kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Ah, Renkler aşkına, yine mi? diye düşündü. "Ne bu?" diye sordu. "Bu da şakalarınızdan biri mi? Adamı griye mi boyadınız? Ne oluyor?"

"Yürüsene, seni beton bacaklı," dedi bir ses, Cansızın hemen arkasından. Yaratık, omuzlarında taşıdığı birkaç bez çantayla içeri girdi. Böylece arkasında duran daha kısa boylu kadın ortaya çıktı. Geniş kalçalı ve iri göğüslü bir kadındı. Açık kahverengi saçları omuzlarına iniyordu. Elleri belinde duruyor, sinirli görünüyordu.

"Denth," dedi, "o burada. Şehirde."

"İyi," dedi Denth arkasına yaslanıp. "O adamın karnına bir kılıç saplama sözüm var."

Kadın alay eder gibi güldü. "Arsteel'i öldürdü. Onu alt edebileceğin fikrine nereden kapıldın ki acaba?"

"Ben daima kılıçta ondan iyiydim," dedi Denth sakince.

"Arsteel de iyiydi. Yine de artık ölü. Bu kadın da kim?"

"Yeni işverenimiz."

"Bir öncekinden daha uzun yaşar umarım," diye homurdandı kadın. "Mankurt, onları yere bırak da git, diğer çantayı getir."

Cansız hemen çantaları yere bıraktı ve dışarı yürüdü. Vivenna bu kadının Denth'lerin ekibinin üçüncü üyesi Kuyum olduğunu anlamıştı. Ama bir Cansızla ne yapıyordu? Ve bu yeni evi nasıl bulabilmişti? Denth ona mesaj göndermişti herhâlde.

"Senin derdin ne?" diye sordu Kuyum, Vivenna'ya bakıp. "Bir Uyandıran gelip renklerini mi çaldı, ne oldu?"

Vivenna şaşaladı. "Efendim?"

"Diyor ki," diye açıkladı Denth, "niye bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"O da var ama saçların bembeyaz," dedi Kuyum, bez çantaların üzerinden atlayıp.

Vivenna yaşadığı şokla saçlarının kontrolünü kaybettiğini anlayınca kıpkırmızı kesildi. Saçlarını hemen normal koyu renk hâline geri çevirdi. Bu arada Cansız da başka bir çantayla eve geri dönüyordu.

"Bu yaratık da neyin nesi?" diye sordu Vivenna.

"Ha?" dedi Kuyum. "Mankurt'u mu diyorsun? Ölü bir bedenden yapıldı, görüldüğü üzere. Ben kendim yapmadım tabii. Birine para verip yaptırdım."

"Bir sürü para," diye ekledi Tonk Fah.

Yaratık tekrar eve girdi. Olağanüstü uzun değildi. Dönmüşler gibi değil. Biraz aşırı kaslı olsa da normal bir adamdan farksız görünebilirdi. Fakat teninin rengiyle o donuk, ifadesiz suratı birleşince çok farklı görünüyordu.

"Onu satın mı aldı?" diye sordu Vivenna. "Ne zaman? Yeni mi?"

"Hayır," dedi Tonk Fah. "Mankurt aylardır bizimle."

"Etrafta bir Cansız olması bayağı işe yarıyor," diye ekledi Denth.

"Bana bundan bahsetmeyi unuttunuz herhâlde?" diye sordu Vivenna elinden geldiğince sakin bir sesle. Ama sinirleri boşanmak üzereydi. Önce bu şehirle, tüm bu renklerle ve insanlarla baş etmek zorunda kalmıştı. Son-

ra ona zorla bir sürü Nefes verilmişti. Şimdi de karşısında varlıkların en aşağılığı duruyordu.

"Konusu açılmadı," dedi Denth omuz silkerek. "T'Telir'de bunlar bayağı yaygındır."

"Daha az önce bunları bozmayı, alt etmeyi konuşuyorduk," dedi Vivenna. "Yanımızda dolaştırmayı değil!"

"Bir kısmını bozmayı konuşuyorduk," dedi Denth. "Prenses, Cansızlar da kılıçlar gibidir. Bunlar sadece alet. Şehirdeki tüm Cansızları yok edemeyiz. Dahası bunu yapmak istemeyiz de. Sadece düşmanlarımız tarafından kullanılanları bozmak istiyoruz."

Vivenna tekrar yere çöktü. Bu arada Cansız getirdiği son çantayı yere bırakmıştı. Sonra Kuyum'un işaret ettiği köşeye yürüdü ve sabırla bir sonraki emri bekleyerek orada kıpırtısız dikildi.

"İşte," dedi Kuyum diğer ikisine, son gelen bez çantayı açarken. "Bunları istemiştiniz." Çantanın ağzını kenara büktü ve içinde ışıl ışıl parlayan metalleri gösterdi.

Denth'in yüzü aydınlandı. Ayağa kalktı, çantaya doğru yürümeden önce Tonk Fah'ı bir tekmeyle uyandırdı. Şişman adamın bir anlık boşluk yakaladığında aniden uykuya dalıvermek gibi garip bir yeteneği vardı. Denth hevesle çantayı açtı ve yeni gibi parlayan kılıçları çıkardı. Denth bir tanesini havada savurarak pratik yaparken Tonk Fah çantadan birkaç hançer ve deri yelekler çıkardı.

Vivenna arkasındaki duvara yaslandı ve nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştı. Köşede dikilen Cansızdan ürkmemeye çalışıyordu. Nasıl o yokmuş gibi davranabiliyorlardı? Öyle anormal bir yaratıktı ki varlığıyla Vivenna'nın tüylerini diken diken ediyordu. Derken Denth onun hâlini fark etti. Tonk Fah'a kılıçları yağlamasını söyleyip sonra ona doğru yürüdü ve Vivenna'nın karşısına oturdu, arkaya koyduğu ellerine yaslanarak geriye kaykıldı.

"Bu Cansız senin için sorun olacak ha, Prenses?" diye sordu.

"Evet," diye kestirip attı Vivenna.

"O zaman bu sorunu çözmemiz lazım," dedi Denth onun gözlerinin içine bakıp. "Elimizi kolumuzu bağlarsan ekibim işini yapamaz. Kuyum bir Cansızı kullanmak için uygun Komutları ve bakımını öğrenmeye bir sürü emek harcadı."

"Bu kadına ihtiyacımız yok."

"Evet, var," dedi Denth. "Prenses, bu şehre bir dolu önyargıyla geldiğini anlıyorum. Onlarla ne yapacağını söylemek bana düşmez. Ben senin çalı-

şanınım sadece. Ama şu kadarını söyleyeceğim, bildiğini sandığın şeylerin yarısı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu benim ne bildiğimle ilgili değil, Denth," dedi Vivenna. "İnancımla ilgili. Hiçbir insanın bedeni ölümden hayata geri getirilip sana hizmet etmesi için kullanılmamalı."

"Neden?" diye sordu Denth. "İnancın aynı zamanda, beden öldüğünde ruhun vücudu terk ettiğini de söylemiyor mu? Bu ceset ancak geri dönüştürülmüş bir çöp olabilir. Neden onu kullanmayalım ki?"

"Bu yanlış," dedi Vivenna.

"Cesedin ailesine onun için çok yüksek bir meblağ ödendi."

"Fark etmez."

Denth ona doğru eğildi. "Pekâlâ. Ama eğer Kuyum'u kovarsan biz de onunla gideriz. Paranı iade ederim ve sana başka bir ekip tutarız. Bizim yerimize onlarla devam edersin."

"Hani benim çalışanımdın," dedi Vivenna.

"Öyleyim," dedi Denth. "Ama istediğim zaman işten ayrılabilirim."

Vivenna sessizleşti. Midesi bulanıyordu.

"Baban amacı uğruna inancına aykırı yollara başvurmaya razı oldu," dedi Denth. "Ona istediğin kadar kızabilirsin ama sana bir şey soracağım. Bir Cansızı kullanmak eğer krallığını kurtarabilecekse bu fırsatı tepme hakkını sana kim veriyor?"

"Sen bunu neden umursayasın ki?" diye sordu Vivenna.

"Başladığım işi yarım bırakmaktan hoşlanmam."

Vivenna gözlerini ondan kaçırdı.

"Bir de şu açıdan bak, Prenses," dedi Denth. "Bizimle çalışmaya devam edersin. Bu sana kendi görüşlerini bize açıklama ve belki Cansızlar ile BiyoKroma gibi konularda fikrimizi değiştirme fırsatı sağlar. Ya da bizi kovarsın. Ama işlediğimiz günahlardan dolayı bizi reddetmek, kendini beğenmişlik olmaz mı? Beş Vizyon'da bunun hakkında bir şeyler yok muydu?"

Vivenna'nın alnı kırıştı. Austrizm hakkında bu kadar şeyi nereden biliyordu? "Bunu bir düşüneceğim," dedi sonunda. "Kuyum o kılıçları neden getirdi?"

"Silaha ihtiyacımız olacak," dedi Denth. "Daha önce bahsettiğimiz şiddet içeren şeyler için."

"Zaten silahınız yok mu?"

Denth omuz silkti. "Tonk genelde yanında sopa veya bıçak taşır ama kılıç taşımak T'Telir'de çok dikkat çeker. Bazen en iyisi göze batmamaktır. Halkının bu konudaki bilgeliği kayda değer."

"Peki ama şimdi..?"

"Şimdi başka seçeneğimiz yok," dedi Denth. "Lemex'in planlarını uygulamaya koyacaksak durum tehlikeli bir hâl alabilir." Vivenna'yı süzdü. "Bu da aklıma bak ne getirdi..? Senin düşünmen gereken asıl başka bir şey var."

"Ne?"

"İçindeki şu Nefesler," dedi Denth. "Onlar da araç. Tıpkı Cansız gibi. Şimdi, onların ele geçirilme şeklini onaylamadığını biliyorum. Fakat gerçek şu ki artık sendeler. Bir kılıcı yapmak için bir düzine köle öldü diyelim, kılıcı kullanmayı reddedip metali eritmenin kimseye bir faydası olur mu? Yoksa kılıcı kullanmak ve bu kötülükleri yapan adamı durdurmaya çalışmak mı daha doğrudur?"

"Ne söylüyorsun yani?" diye sordu Vivenna ama içinden bir ses bunu çoktan bildiğini söylüyordu.

"O Nefesleri kullanmayı öğrenmen lazım," dedi Denth. "Tonks'la ikimizin arkasını kollayan bir Uyandıran gerçekten çok işimize yarar."

Vivenna gözlerini yumdu. Bunu hemen şimdi, tam da şu Cansız muhabbetinin üstüne söylemek zorunda mıydı? T'Telir'de belirsizliklerle, birtakım engellerle karşılaşmayı bekliyordu elbette. Ama bu kadar çok kritik karar alması gerekeceğini düşünmemişti. Hele bu kararların ruhunu tehlikeye atacağı hiç aklına gelmemişti.

"Bir Uyandıran olmayacağım, Denth," dedi Vivenna yavaşça. "Cansızı görmezden gelebilirim. Şimdilik. Ama Uyandırma olmaz. Bu Nefesleri ölene dek içimde tutmayı, böylece onlardan kimsenin faydalanmamasını sağlamayı umuyorum. Sen ne dersen de, onu yapmak için kölelerin öldüğü bir kılıcı satın almak bence bu kötülüğü yapan tüccarları teşvik etmek olur sadece."

Bu kez Denth sustu. Sonra başını sallayıp ayağa kalktı. "Patron sensin ve söz konusu olan senin krallığın. Eğer bu işte başarısız olursak benim kaybedeceğim tek şey bir işveren olur."

"Denth," diye seslendi Kuyum onlara doğru gelerek. Vivenna'ya bakmadı bile. "Bundan hoşlanmadım. Buraya gelmesi hiç hoşuma gitmedi. Söylendiğine göre bir sürü Nefesi varmış. En aşağı Dördüncü Tekâmüldeymiş. Hatta belki de Beşinci. Her iddiaya varım o Nefesleri şu isyancı Vahr'dan almıştır."

"Ondan aldığını nereden biliyorsun?" diye sordu Denth.

Kuyum burnundan güler gibi bir ses çıkardı. "Herkesin dilinde. İnsanlar

arka sokaklarda deşilmiş hâlde bulunuyor. Simsiyah yaralarla. Şehirde çok güçlü, yeni bir Uyandıranın dolaştığı, yanında gümüş kını içinde siyah saplı bir kılıç taşıdığı söyleniyor. Tax olduğu kesin. Başka isim kullanıyor tabii."

Denth başını salladı. "Vasher. Bayağıdır bu ismi kullanıyor. Kendince bir espri."

Vivenna kaşlarını çattı. Siyah saplı kılıç. Gümüş kın. Arenadaki adamdan mı bahsediyorlardı? "Kimden bahsediyorsunuz?"

Kuyum ona sıkkın bir bakış attı ama Denth omuz silkti. "Eski bir... arkadaşımızdan."

"Belanın önde gidenidir," diye ekledi Tonk Fah da yanlarına gelip. "Tax ardında pek çok ceset bırakır. Kendince gerekçeleri vardır... Kafası diğer insanlar gibi çalışmaz."

"Bir sebepten şu savaş ilgi alanına girmiş olmalı, Denth," dedi Kuyum.

"İyi olmuş," diye patladı Denth. "Böylece yollarımız daha çabuk kesişir." Sonra elini umursamaz bir tavırla sallayıp arkasını döndü. Vivenna onun arkasından baktı ve adımlarındaki gerginliği fark etti. Belli ki Denth öfkesini bastırmakta zorlanıyordu.

"Denth'in neyi var?" diye sordu Tonk Fah'a.

"Tax ya da sanırım artık Vasher," dedi Tonk Fah, "birkaç ay önce Yarn Dred'de bizim bir arkadaşımızı öldürdü. Biz Denth'in ekibinde eskiden dört kişiydik."

"Böyle olmaması gerekirdi," dedi Kuyum. "Arsteel müthiş bir kılıç ustasıydı. Neredeyse Denth kadar iyiydi. Vasher'ın onlardan birini asla yenememesi gerekirdi."

"O... kılıcı kullandı," diye homurdandı Tonk Fah.

"Ama yaranın etrafında siyahlık yoktu," dedi Kuyum.

"Siyahlığı kesip atmış olmalı o zaman!" diye karşılık verdi Tonk Fah bir yandan Denth'in beline bir kılıç takmasını izlerken. "Adil bir düelloda Vasher'ın Arsteel'i yenmesinin başka yolu yok. Yok!"

"Şu Vasher... " dedi Vivenna. "Ben onu gördüm."

Kuyum'la Tonk Fah hızla ona döndü.

"Dün Tanrılar Katı'ndaydı," dedi Vivenna. "Uzun boylu bir adamdı ve başka kimsede silah yokken o yanında bir kılıç taşıyordu. Siyah saplı bir kılıçtı ve gümüş kını vardı. Hırpani kılıklı bir adamdı. Saçları karman çormandı, sakalı düzensiz uzamıştı, üzerindekiler yırtık pırtıktı. Pantolonunun belini halatla bağlamıştı. Arkamdan beni izliyordu. Ve çok... tehlikeli görünüyordu."

Tonk Fah ağzının içinde bir küfür savurdu.

"Bu o," dedi Kuyum. "Denth!" Ardından Vivenna'yı işaret etti. "Vasher bizden bir adım önde. Prensesi takip etmiş. Mecliste ona baktığını söylüyor."

"Renkler aşkına!" dedi Denth kılıcı bir hışımla belindeki kına sokarken. "Renkler! Renkler! Renkler!"

"Ne oluyor?" diye sordu Vivenna beti benzi atmış bir hâlde. "Belki sadece bir tesadüftür. O da oturumu izlemeye gelmiş olamaz mı?"

Denth başını iki yana salladı. "Söz konusu olan o adamsa tesadüf diye bir şey yoktur, Prenses. Eğer seni izliyorsa, Renkler üzerine yemin edebilirim ki senin kim olduğunu ve nereden geldiğini gayet iyi biliyordur." Denth, Vivenna'nın gözlerinin içine baktı. "Ve çok büyük olasılıkla seni öldürmeyi planlıyordur."

Vivenna sustu.

Tonk Fah elini onun omzuna koydu. "Ah, korkma, Vivenna. Bizi de öldürmek istiyor. Doğru insanların yanındasın en azından."

20

Sarayda geçirdiği haftalardan sonra Siri ilk kez Tanrı Kral'ın kapısının önünde durdu ve kendini ne endişeli hissetti ne de yorgun.

Maviparmak bu akşam tuhaf bir şekilde defterine bir şeyler yazmakla meşgul değildi. Ne düşündüğünü ele vermeyen bir yüzle sessizce onu izliyordu.

Siri neredeyse kendi kendine gülümseyecekti. Sırtının ağrısıyla kıvranarak yerlere kapaklandığı zamanlar geride kalmıştı. Yerdeki elbisesine sarınarak mermerin üzerinde uyuyakaldığı günler geride kalmıştı. Önceki hafta yatağın üzerine çıkmaya cesaret ettiğinden beri her gece sıcacık ve rahat bir uyku çekiyordu. Dahası Tanrı Kral henüz ona elini bile sürmemişti.

Her şey yolundaydı. Rahipler onun karılık vazifelerini yerine getirdiğine ikna olmuş olmalılardı ki onu rahat bırakmışlardı. Artık kimsenin önünde çıplak dikilmek zorunda değildi ve saraydaki sosyal dinamikleri kavramaya başlamıştı. Hatta Saray Meclisi'ne birkaç kez daha katılmıştı. Gerçi henüz Dönmüşlerle bir araya gelmiş değildi.

"Kanal," dedi Maviparmak yavaşça.

Siri ona dönüp bir kaşını havaya kaldırdı.

Adam rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sen... kralın sana karşılık vermesinin bir yolunu buldun o zaman, ha?"

"Haber duyuldu demek?" diye sordu Siri kapıya bir bakış atıp. İçinden güldü.

"Aynen öyle, Kanal," dedi Maviparmak defterini alttan tıkırdatarak. "Ama bunları sadece bu saraydakiler biliyor tabii."

İyi, diye düşündü Siri. Maviparmak'a baktı.

Adam hiç de mutlu görünmüyordu.

"Ne?" diye sordu. "Artık tehlikede değilim işte. Rahipler varis için endi-

şelenmeyi bırakabilir." *En azından birkaç ay boyunca. Sonra şüphelenmeye başlarlar kesin.*

"Kanal," diye fısıldadı Maviparmak boğuk bir sesle. "Asıl tehlike senin Kanal olarak görevini yerine getirmen!" Siri kaşlarını çattı, hâlâ defterini tıkırdatmaya devam eden yazmana baktı. "Ah, tanrılar. Tanrılar, tanrılar," diye fısıldıyordu adam kendi kendine.

"Ne oluyor?" diye sordu Siri.

"Söylememem lazım."

"Eğer söylemeyeceksen niye konuyu açıyorsun ki? Maviparmak, sinir bozucu olmaya başladın. Kafamı karıştırıp öylece bırakıyorsun. Birilerine sorular sormaya başlayabilirim–"

"Hayır!" dedi Maviparmak panikle. Korkuyla sinip arkasını kontrol etti. "Kanal, korkularımdan kimseye söz edemezsin. Zaten aptalca şeyler, gerçekten, kimseyi rahatsız etmeye değmez. Sadece... "

"Sadece ne?" diye sordu Siri.

"Onun çocuğuna hamile kalmamalısın," dedi Maviparmak. "Asıl tehlikeli bu. Hem senin için hem de Tanrı Kral için. Bunlar... Bu sarayda olanlar... Göründüğü gibi değil."

"Herkes aynı şeyi söylüyor," diye patladı Siri. "Madem göründüğü gibi değil, o zaman nasıl olduğunu söyle."

"Buna gerek yok," dedi Maviparmak. "Zaten bir daha bu konuda konuşmayacağım. Bu geceden sonra yatak odasına kendin girebilirsin. Tüm usulleri öğrendin. Hizmetkârların seni giyinme odasından çıkardığında yüz kalp atımı kadar bekleyeceksin sadece."

"Bana söylemelisin!" dedi Siri.

"Kanal," dedi Maviparmak ona doğru eğilerek. "Senden çok rica ediyorum, sesini alçalt lütfen. Bu sarayda kaç farklı hizip olduğunu bilmiyorsun. Ben birçoğuna dâhilim ve ağzından çıkacak bir söz ölümüme sebep olabilir. Hayır, kesinlikle ölümüme sebep olur. Bunu anlıyor musun? Anlayabiliyor musun?"

Siri tereddüt etti.

"Hayatımı senin için tehlikeye atmamalıyım," dedi Maviparmak. "Fakat bu olan bitenlerle ilgili onaylamadığım şeyler var. O yüzden seni uyarıyorum. Sakın Tanrı Kral'a bir çocuk verme. Eğer daha fazlasını öğrenmek istiyorsan tarihinizi oku. Cidden, buraya çok daha hazırlıklı gelmiş olmanı beklerdim."

Ve bunları söyledikten sonra gitti.

Siri başını iki yana salladı, ardından içini çekip kapıyı itti ve Tanrı Kral'ın odasına girdi. Kapıyı ardından kapatıp Tanrı Kral'a baktı. Tanrı Kral her zamanki yerinde onu izliyordu. Siri elbisesini çıkardı ama içliğine dokunmadı. Yatağa gidip oturdu, üzerine çıkıp zıplamaya ve inlemeye başlamadan önce birkaç dakika bekledi. Zamanla daha yaratıcı olmaya, arada değişik ritimler denemeye başlamıştı.

İşi bittiğinde yorganın altına girdi, sırtını yastıklara verip düşünmeye başladı. *Maviparmak daha gizemli olabilir miydi acaba?* diye düşündü sıkıntıyla. Siyasi entrikalarla ilgili sınırlı bilgisinin ışığında insanların kendilerini mümkün olduğunca korumak için hep biraz üstü örtük hatta gizemli konuşmayı tercih ettiğini biliyordu.

Tarihinizi oku...

Bu biraz garip bir öneriydi. Sırlar bu kadar göz önündeyse nasıl tehlikeli olabilirlerdi ki?

Yine de düşündükçe Maviparmak'a teşekkür borçlu olduğunu fark etti. Açık konuşmaktan çekindiği için onu suçlayamazdı. Kendini şimdiden riske atmıştı. O olmasaydı Siri tehlikede olduğunu bile bilmeyecekti.

Bir bakıma şehirdeki tek arkadaşı Maviparmak'tı. Maviparmak da onun gibiydi. Buraya başka bir ülkeden gelmişti. Güzel, cesur Hallandren'in gölgesinde kalan bir ülkeden. Adam...

Birden durdu. Garip bir şey hissetmişti. Gözlerini açtı.

Karanlıkta biri üzerine eğilmişti.

Siri elinde olmadan o panikle bir çığlık attı. Tanrı Kral geri sıçradı, tökezledi. Siri kalbi deli gibi çarparak yatakta geriye kaydı, yorganı boynuna kadar çekti. Gerçi Tanrı Kral'ın onu kaç kez çırılçıplak gördüğü düşünülürse saçma bir refleksti.

Tanrı Kral siyah giysileri içinde karanlıkta durdu. Şöminenin titrek ışığında kararsız görünüyordu. Siri hizmetkârlara onun neden hep siyah giydiğini hiç sormamıştı. BiyoKromasıyla yarattığı çarpıcı etki yüzünden beyazı tercih etmesi beklenirdi oysa.

Siri birkaç saniye daha yorganı sımsıkı kavrayarak oturmaya devam etti, sonra kendini gevşemeye zorladı. *Aptal gibi davranmayı kes*, diye azarladı kendini. *Seni korkutacak bir şey yapmadı.*

"Sorun yok," dedi Siri en yumuşak sesiyle. "Bir an beni çok korkuttun sadece."

Tanrı Kral ona baktı. Ve Siri şaşkınlıkla, geçen haftaki öfkeli çıkışı dışında ilk kez onunla doğrudan konuştuğunu fark etti. Şimdi tam karşısında

durduğu için onun nasıl... kahramanlık hikâyelerinden fırlamış gibi göründüğünü daha açıkça görebiliyordu. Bir heykel gibi uzun boylu ve geniş omuzluydu. Yok, aslında insan gibiydi ama neredeyse heykel boyutlarındaydı. Genç adam, Siri'nin Tanrı Kral unvanı taşıyan bir erkekten hiç ummayacağı kadar tereddütlü bir şekilde, dikkatle yatağa yaklaşıp kenarına oturdu.

Ardından gömleğine uzandı ve yukarı kaldırdı.

Ah, Austre, diye düşündü Siri panikle. *Ah, Tanrım, Renklerin Tanrısı! Buraya kadarmış! Beni alacak!*

Titremesini engelleyemiyordu. Kendini güvende olduğuna, rahatının yerinde olduğuna ikna etmişti. Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyordu. Tekrar olmazdı!

Bunu yapamam. Yapamam!

Tanrı Kral gömleğinin altından bir şey çıkardı, sonra gömleğini yeniden aşağı çekti. Siri nefes nefese bekliyordu. Derken Tanrı Kral'ın ona doğru bir hamle yapmadığını fark etti. Sakinleşmeye çalıştı ve saçlarına yeniden renk geldi. Tanrı Kral gömleğinin altından çıkardığı şeyi yatağın üzerine bıraktı ve Siri şöminenin ışığında baktığında bunun bir... kitap olduğunu gördü. Siri'nin aklına Maviparmak'ın az önce söyledikleri geldi ama sonra buna ihtimal vermedi. Kitabın sırtındaki başlıktan görebildiği kadarıyla bu kitapta çocuklar için hikâyeler vardı.

Tanrı Kral elini kitabın üstüne koydu, ardından nazikçe ilk sayfayı açtı. Beyaz parşömen Tanrı Kral'ın BiyoKromasıyla büküldü ve bir renk tayfı oluşturdu. Ama yazılar bundan etkilenmiş görünmüyordu. Siri dikkatle yaklaştı ve yazılara baktı.

Sonra başını kaldırıp Tanrı Kral'ın yüzüne baktı. Yüzü her zamankinden daha az gergin görünüyordu. Kafasını sayfaya doğru salladı, ardından ilk kelimeyi işaret etti.

"Okumamı mı istiyorsun?" diye fısıldadı Siri. Rahipler hâlâ dinliyor olabilirdi.

Tanrı Kral başını salladı.

"Şey yazıyor, 'Çocuklar için Hikâyeler' yazıyor," dedi Siri kafası karışmış bir şekilde.

Tanrı Kral kitabı kendine çevirdi ve düşünceli bir şekilde çenesini sıvazlayarak kelimelere bir de kendisi baktı.

Ne oluyor burada? diye düşündü Siri. Tanrı Kral onunla yatmak istiyor gibi değildi. Bunun yerine ona hikâye okumasını mı istiyordu? Siri onun

böyle çocukça bir şey istediğini rüyasında görse inanmazdı. Tekrar ona baktı. Tanrı Kral kitabı yeniden ona doğru çevirip ilk kelimeyi işaret etti.

"Çocuklar?" diye sordu Siri.

Tanrı Kral yeniden kelimeyi işaret etti. Siri gizli bir anlam ya da gizemli başka bir yazı görmeye çalışarak daha yakından baktı. "Of, sen söylesen olmaz mı?"

Tanrı Kral duraksadı, başını yana kırdı. Sonra ağzını açtı. Şömineden gelen solgun ışıkta Siri inanılmaz bir şey gördü.

Hallandren'in Tanrı Kralı dilsizdi.

Ağzında bir yara vardı. Siri gözlerini kıstığında belli belirsiz görebiliyordu. Ona bir şey olmuş, korkunç bir kazayla dili kopmuştu. Ya da... özellikle kesilmiş olabilir miydi? Ama kim, niye kendi kralının dilini kesmiş olabilirdi?

Cevap neredeyse anında kendiliğinden geldi.

BiyoKromatik Nefes, diye mırıldandı içinden, çocukluğundan yarım yamalak hatırladığı bir dersi düşünerek. Objeleri Uyandırmak için Komut vermek gerekiyordu. Komut açık seçik ve net bir şekilde söylenmeliydi. Hiç teklemeden ve doğru bir telaffuzla. Yoksa Nefes işlevini yerine getirmezdi.

Tanrı Kral gözlerini ondan kaçırdı. Utanmış görünüyordu. Kitabı alıp göğsüne bastırdı ve kalkmaya davrandı.

"Hayır, lütfen," dedi Siri ona yaklaşarak. Elini uzatıp ona dokundu.

Tanrı Kral dondu kaldı. Siri elini hemen geri çekti. "Öyle tiksinmiş gibi bakmak istemezdim," diye fısıldadı Siri. "Ama şey yüzünden değildi, ıı, ağzın yüzünden. Bunu sana neden yapmış olabileceklerini anladığım içindi."

Tanrı Kral onu inceledi, sonra yavaşça oturdu. Geri çekilip araya birbirlerine değmeyecekleri kadar mesafe koydu. Ardından kitabı büyük bir dikkatle –neredeyse saygıyla– yeniden yatağın üzerine yerleştirdi. Yine ilk sayfayı açtı ve gözlerinde yalvaran bir ifadeyle ona baktı.

"Okuma bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu Siri.

Tanrı Kral başını iki yana salladı.

"Sır işte bu," diye fısıldadı Siri. "Maviparmak'ı bu kadar korkutan sır bu. Sen kral değilsin, bir kuklasın. Göstermelik kral. Etrafında rahiplerinle seni ortalıkta dolaştırıyorlar ve inanılmaz güçlü BiyoKromatik auran karşısında insanlar saygıyla eğiliyor. Oysa bunu asla kullanamayasın diye dilini kesmişler ve olur ya gereğinden fazla şey öğrenirsin veya insanlarla bir şekilde iletişim kurarsın diye sana okumayı bile öğretmemişler."

Tanrı Kral öylece oturuyor, boşluğa bakıyordu.

"Hepsi seni kontrol edebilmek için." *Maviparmak'ın neden bu kadar korktuğunu şimdi anlıyorum. Eğer kendi tanrılarına bunu yapabiliyorsa... geri kalanlarımız onların gözünde bir hiç olsa gerek.*

Her şey aniden anlam kazanmıştı. Kralla konuşmasının –hatta öpüşmesinin– neden kesin olarak yasaklandığını şimdi anlıyordu. Ondan nefret etmeleri de doğaldı. Birinin Tanrı Kral'la baş başa vakit geçirmesi onları korkutuyordu. Birinin gerçeği keşfetmesi ihtimali...

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Siri.

Tanrı Kral başını iki yana salladı, sonra onun gözlerinin içine baktı. Gözlerinde, Siri'nin onun gibi her şeyden uzak, izole bir hayat geçirmiş birinde görmeyi hiç beklemediği bir güç vardı. Derken Tanrı Kral gözlerini aşağı indirdi ve sayfadaki kelimeleri işaret etti yine. İlk kelimeyi. Hatta aslında ilk harfi.

"Bu 'ç' harfi," dedi Siri gülümseyerek. "İstersen sana hepsini öğretirim."

Rahipler korkmakta haklıydı.

21

Vasher, Tanrı Kral'ın sarayının en tepesinde durdu, güneşin batıdaki yağmur ormanlarının üzerinde batışını izledi. Günbatımı bulutların arasında tüm canlılığıyla renkleri tutuşturuyor, ağaçlar güzelim kırmızılara ve turunculara boyanıyordu. Sonra güneş kayboldu ve renkler soldu.

Ölmeden hemen önce BiyoKromatik auradan ani bir parlaklık yayıldığı söyleniyordu. Kalbin son bir kez çarpması, dalganın geri çekilmeden önce kabarması gibi. Vasher bunun olduğunu görmüştü ama her ölümde değil. Nadir rastlanan bir şeydi. Tıpkı mükemmel bir günbatımı gibi.

Dramatik, dedi Gecekanı.

Günbatımı mı? diye sordu Vasher.

Evet.

Sen göremiyorsun ki, dedi Vasher, kılıca.

Ama senin gördüğünü hissedebiliyorum. Kızıl. Havaya kan saçılmış gibi.

Vasher buna karşılık vermedi. Kılıç göremiyordu. Fakat güçlü ve bükülmüş BiyoKromasıyla hayatı ve insanları hissedebiliyordu. Gecekanı aslında bunları korumak için yaratılmıştı. Korumanın böylesine kolay ve hızlı bir şekilde yıkıma sebep olabilmesi tuhaftı. O kadar ki Vasher bazen ikisi aslında aynı şey mi diye merak ederdi. Bir çiçeği koru ve ondan beslenen böcekleri yok et. Bir binayı koru ve temelini tehdit edebilecek bitkileri yok et...

Bir adamı koru. Ve onun yarattığı yıkımla yaşa.

Hava kararmış olsa da Vasher'ın hayat duyusu güçlüydü. Aşağıda çimlerin büyüdüğünü belli belirsiz hissedebiliyor ve yerle arasında ne kadar mesafe olduğunu net bir şekilde biliyordu. Biraz daha Nefesi olsa sarayın taşlarında büyüyen yosunları bile hissedebilirdi. Diz çöktü, bir elini pantolonuna, diğer elini taş zemine koydu.

"Beni güçlendir," diye Komut verdi Nefesini üfleyerek. Pantolonun bacakları kaskatı kesildi ve siyah taşın bir bölümünün rengi soldu. Siyah bir renkti. Bir Uyandırana dönüşmeden önce Vasher buna hiç dikkat etmemişti. Paçasından sarkan püsküller de ayak bileklerini sararak sertleşti. Diz çökmüş olduğu için ayaklarının altını da sardılar.

Vasher daha sonra bir elini gömleğinin omzuna koydu ve yerdeki başka bir taşa dokunarak zihninde bir görüntü canlandırdı. "Seslendiğimde parmaklarım ol," diye Komut verdi. Gömlek titredi ve iplik öbekleri eline dolandı. Beş parmak için beş öbek iplik.

Bu zor bir Komuttu. Uyandırma için çok fazla Nefes gerekmişti; kalan Nefesiyle şimdi ancak İkinci Tekâmüldeydi. Ayrıca Komutu zihinde doğru şekilde canlandırmak pratik gerektiren bir işti. Fakat püskül parmaklar buna değerdi. Daha önce ne kadar faydalı olduklarını kanıtlamışlardı ve gece işlerini onlarsız yapmayı hiç istemezdi.

Vasher doğrulup kalktı ve normalde simsiyah olan yüzeyde beliren gri yamalara şöyle bir baktı. Rahiplerin bunu gördüklerinde nasıl paniğe kapılacağını düşünüp kendi kendine gülümsedi.

Bacaklarının üzerinde yaylanıp gücünü test etti, ardından Gecekanı'nı kavrayarak sarayın kenarından dikkatle boşluğa adım attı. Piramit şeklindeki saray, basamaklar şeklinde devasa taş bloklardan yapılmıştı. Üç metre kadar düştükten sonra bir sonraki basamağa sert bir şekilde indi ama Uyandırılmış kıyafetleri ikinci bir iskelet gibi çarpma şiddetinin büyük bölümünü emdi. Vasher doğruldu ve sonraki basamakları aynı şekilde indi.

Nihayet sarayın kuzeyinde, Tanrılar Katı'nı çevreleyen duvarın yakınlarında bir yerde ayakları yumuşak çimlere bastı. Çömelmiş hâlde etrafı kolaçan etti.

Gizli işler ha, Vasher? diye sordu Gecekanı. *Bu konuda berbatsın ama.*

Vasher karşılık vermedi.

Saldırıya geçmelisin, dedi Gecekanı. *Bak onda iyisin.*

Sen kendi gücünü göstermek istiyorsun sadece, diye düşündü Vasher.

Eh, elbette, diye cevap verdi kılıç. *Yine de gizlice iş çevirmekte çok kötü olduğunu itiraf etmelisin.*

Vasher, kılıcı duymazdan geldi. Yırtık pırtık kıyafetler içinde, yanında bir kılıçla ortalıkta dolaşan yalnız bir adam tabii ki göze çarpardı. Bu yüzden dersini çalışmıştı. Tanrıların avluda eğlence düzenlemediği bir geceyi seçmişti. Yine de saraylar arasında küçük gruplar hâlinde gidip gelen rahipler, sanatçılar ve hizmetkârlar vardı.

Aldığın istihbarattan ne kadar eminsin? diye sordu Gecekanı. *Ben açıkçası rahiplere hiç güvenmem de...*

O *bir rahip değil,* diye düşündü Vasher. Dikkatle hareket ediyor, yıldızların ışığıyla aydınlanmayan duvar dibinden ilerliyordu. İçerdeki adamı onu Aldokur ve Durguniz gibi nüfuzlu tanrıların saraylarından uzak durması için uyarmıştı. Fakat aynı zamanda, Kılavuzışığı ve Barışhasreti gibi daha alt düzey tanrıların da Vasher'ın amacına uygun olmayacağını söylemişti. Bu yüzden Vasher şu anda, politikayla ilgili olduğu bilinen ama o kadar da nüfuzlu olmayan Dönmüşlerden Merhametyıldızı'nın sarayını arıyordu.

Kadının sarayı bu akşam her zamankinden karanlıktı ama yine de muhafızlar olacaktı tabii. Hallandren Dönmüşlerinin hizmetkârdan bol bir şeyi yoktu. Nitekim Vasher girmeyi planladığı kapıda nöbet tutan iki adam gördü. Üzerlerinde saray hizmetkârlarının şu abartılı kıyafetleri vardı; bunlarınki hanımlarının rengine uygun olarak sarı ve altın rengiydi.

Silahlı değillerdi. Kim bir Dönmüşün sarayına saldırırdı ki? Kapıyı beklemelerinin tek sebebi, birinin habersizce içeri girip uyuyan hanımlarını rahatsız etmesini engellemekti. Fenerleriyle dikiliyor, uyanık ve tetikte görünüyorlardı ama bu sadece görüntüden ibaretti.

Vasher, Gecekanı'nı pelerininin altına sakladı, ardından tedirgin bir şekilde sağına soluna bakınıp kendi kendine mırıldanarak karanlıktan çıktı. Devasa kılıcı gizlemek için iki büklüm olmuştu.

Ah, hadi ama, dedi Gecekanı. *Deli numarası mı? Bu çok aptalca.*

İşe yarayacak, diye düşündü Vasher. *Burası Tanrılar Katı. Burası kadar delileri kendine çeken bir yer daha yoktur.*

İki muhafız onun yaklaştığını görünce başlarını kaldırıp baktılar ama şaşırmış görünmüyorlardı. Burada çalıştıkları süre boyunca her gün öyle ya da böyle bir sürü deliyle uğraşmak zorunda kalıyorlardı muhtemelen. Vasher bu tipleri Dönmüşlerin sarayları önündeki ricacı kuyruklarından biliyordu.

"Hey, sen," dedi adamlardan biri, Vasher'a. "Sen nasıl içeri girdin?"

Vasher, tanrıçayla konuşmak hakkında bir şeyler mırıldanmaya devam ederek adamların yanına yaklaştı. İkinci adam elini Vasher'ın omzuna koydu. "Gel, dostum. Seni kapıya geri götürelim, bakalım geceyi geçirmen için bu saatte hâlâ konuk kabul eden bir sığınak bulabilecek miyiz?"

Vasher tereddüt etti. İyi bir insan. Bunu hiç beklemiyordu nedense. Az sonra yapacağı şey için kendini bir nebze suçlu hissetti.

Yine de kolunu gövdesine yapıştırdı ve başparmağını iki kez bükerek

gömleğinin kolundaki uzun püsküllerin gerçek parmaklarının hareketini taklit etmeye başlamasını sağladı. Elini yumruk yaptı. Püsküller ileri atılıp ilk muhafızın boynuna dolandı.

Adam bir hayret hırıltısı çıkarabildi sadece. Vasher, ikinci muhafız daha harekete geçmeye fırsat bulamadan Gecekanı'nı çıkarmıştı bile; kabzayı adamın karnına geçiriverdi. Muhafız sendeleyince bacaklarına tekme atıp onu düşürdü. Ardından Vasher'ın çizmesi devreye girdi ve yavaşça ama sağlam bir şekilde adamın boynuna yerleşti. Muhafız altında kıvrandıysa da Uyandırılmış pantolon sayesinde Vasher'ın bacakları aşırı güçlüydü.

İki adam da boğazlarındaki şeylerden kurtulmaya çalışıp boğulmamak için çırpınırken Vasher öylece durdu. Kısa süre sonra ayağını ikinci muhafızın boynundan çekti ve ilk muhafızı çimlere yatırıp başparmağını iki kez bükerek püskülleri açtı.

Beni neredeyse hiç kullanmadın, dedi Gecekanı kırgın bir sesle. *Beni kullanabilirdin. Nihayetinden ben bir gömlekten daha iyiyim. Ben bir kılıcım.*

Vasher onun yorumlarını duymazdan gelip onları bir gören oldu mu diye gözleriyle karanlığı taradı.

Kesinlikle bir gömlekten daha iyiyim. Ben onları öldürebilirdim. Baksana hâlâ nefes alıyorlar. Aptal gömlek.

Amaç da buydu zaten, diye düşündü Vasher. *Cesetler, bayıltılmış adamlardan daha fazla bela çıkarır.*

Ben de insanları bayıltabilirim, dedi Gecekanı birden.

Vasher başını iki yana salladı ve binaya girdi. Dönmüşlerin sarayları genellikle kapı yerine renkli perdelerle açık odalardan oluşurdu ve bu da öyleydi. Hallandren'in ılıman iklimi sayesinde saraylarda kapalı kapılara yıl boyunca ihtiyaç olmuyordu.

Vasher binanın ortasındaki odalardan geçmek yerine dış hattaki hizmetkâr koridoruna girdi. Eğer içerdeki adamı doğru söylediyse, aradığını sarayın kuzeydoğu kanadında bulması gerekiyordu. Yürürken bir yandan da belindeki halatı çözdü.

İpler de aptal, dedi Gecekanı. *Onlar–*

Tam o sırada dört kişilik bir hizmetkâr grubu köşeyi döndü. Vasher bir anlığına gafil avlandıysa da aslında şaşırmamıştı.

Hizmetkârların şaşkınlığı onunkinden bir nebze daha uzun sürdü. O kısacık süre zarfında Vasher halatı onlara doğru fırlattı. "Yakala," diye Komut verdi, geri kalan Nefesinin büyük kısmıyla birlikte. Aslında boynu

hedeflemişti ama halat hizmetkârlardan birinin koluna dolandı. Vasher bir küfür savurup adamı öne çekti. Koridorun kıvrıldığı yerde duvara çarpan adam acıyla bir çığlık attı. Diğerleri kaçmaya davrandı.

Vasher diğer eliyle Gecekanı'nı çıkardı.

Evet! dedi kılıç.

Vasher kılıcı kullanmadı, onlara doğru fırlattı. Kılıç yerde kaydı ve üç adamın önünde durdu. İçlerinden biri dondu kaldı, büyülenmiş gibi kılıca baktı. Gözleri büyümüş bir hâlde yavaşça kılıca uzandı.

Diğer ikisi bir yandan kaçarken bir yandan sarayda bir yabancı olduğunu haykırıyordu.

Lanet olsun! diye düşündü Vasher. Halatı çekip ilk hizmetkârı yeniden yere düşürdü. Adam ayağa kalkmaya çalışırken yanına gidip halatı ellerine ve vücuduna doladı. Kenardaki diğer hizmetkâr ne onu ne de arkadaşını umursamadan Gecekanı'nı yerden kaldırdı. Gözleri parlayarak kabzadaki tokayı çözdü ve kılıcı kınından çıkarmaya başladı.

Daha kılıcın ancak minicik bir parçası kından çıkmıştı ki akışkan, koyu renk bir duman süzülmeye başladı. Bir kısmı yere aktı, gerisi adamın koluna dolandı ve tenindeki rengi çekti.

Vasher, Uyandırılmış bacağıyla bir tekme atıp adamı yere devirdi ve Gecekanı'nı elinden düşürmesini sağladı. Halatla bağlı adam yerde çırpınır hâlde bırakıp kılıcı alan adamı tuttuğu gibi kafasını duvara çarptı.

Nefes nefese Gecekanı'na uzanıp yeniden kınına itti ve tokayı kapattı. Ardından yerdeki hizmetkârı saran halata dokundu. "Nefesin Nefesime," diyerek ona verdiği Nefesi geri aldı ve adamı bağlı bıraktı.

Onu öldürmeme izin vermedin, dedi Gecekanı kızgın bir şekilde.

Hayır, dedi Vasher. *Cesetler hakkında sana ne söyledim?*

Ama... Diğer iki adam da benden kaçtı. Böyle olmaması gerekirdi.

İyi insanların kalbini çelemezsin, Gecekanı. Ne kadar açıklarsa açıklasın nedense kılıç bunun mantığını kavrayamıyordu bir türlü.

Vasher daha fazla oyalanmadan koridorda koşmaya başladı. Hedefine çok yaklaşmıştı ama bu arada saray çoktan ayağa kalkmıştı, bağrışlar yükseliyordu. Hizmetkârlardan ve askerlerden oluşan bir orduyla dövüşmek istemezdi doğrusu. Süssüz bir kapının önünde durdu. Halatı Uyandırdığı sırada dikkatsizlik ederek üzerindeki Uyandırılmamış eşyaların –çizmelerinin ve pelerininin– rengini çektiğini fark etti.

Üzerindeki bu gri şeyler onun ne olduğunu anında ele veriyordu. Ama buraya kadar gelmişken vazgeçmek olacak iş değildi. Öfkeyle dişlerini

sıkıp duvarı yumrukladı. Bu işi tereyağından kıl çeker gibi hâlledeceğini ummuştu.

Sana söyledim, gizli işler hiç senlik değil, dedi Gecekanı.

Kapa çeneni, diye düşündü Vasher. Kaçmayacaktı. Kemerindeki torbaya uzandı, içinden bir şey çıkardı. Ölü bir sincap.

Iıyy, dedi Gecekanı burnunu çekerek.

Vasher yere diz çöktü, bir elini hayvanın üzerine koydu.

"Nefesime Uyan," diye Komut verdi. "Bana hizmet et, Komutumla ve sözümle yaşa. Kayıp Halat."

Bu son iki kelime –Kayıp Halat– güvenlik koduydu. Vasher herhangi bir şey seçebilirdi ama aklına ilk bu gelmişti.

Bedeninden bir Nefes çıkıp yerdeki minik sincabın cesedine doğru süzüldü. Hayvan seğirmeye başladı. Vasher bu Nefesi asla geri alamayacaktı çünkü Cansız yaratmak kalıcı bir şeydi. Sincabın tüm rengi çekildi, hayvan tamamen griye döndü. Dönüşümü sağlamak için Uyandırma işlemi cesedin kendi rengini kullanırdı. Ama sincap baştan beri gri olduğundan aradaki farkı görmek zordu. Vasher bu yüzden sincapları kullanmayı tercih ediyordu.

"Kayıp Halat," dedi hayvana ve gri gözler ona doğru döndü. Güvenlik kodu bir kez dile getirildikten sonra Vasher şimdi diğer Uyandırmalarda olduğu gibi ona istediği emri verebilirdi. "Ses çıkar. Etrafta koştur. Benim dışımdaki insanları ısır. Kayıp Halat." Güvenlik kodunu ikinci kez söylemek etkiyi sonlandırıyor, böylece sincaba başka Komut verilemiyordu.

Sincap hoplayarak ayağa kalktı ve kaçan hizmetkârların girip gözden kaybolduğu açık kapıya doğru koştu. Vasher da kalkıp yeniden koşmaya başladı. Sincabın ona biraz vakit kazandıracağını umuyordu. Nitekim birkaç saniye sonra o kapının ardından sesler yükseldiğini duydu. Bunu pat küt sesler ve haykırışlar takip etti. Bir Cansızı durdurmak kolay değildi. Özellikle de yeni Uyanmış ve ısırması emredilmiş olan bir Cansızı!

Vasher gülümsedi.

Onları alt edebilirdik, dedi Gecekanı.

Vasher aldığı istihbaratta tarif edilen yere doğru hızlandı. Duvardaki ahşap panelde sıradan bir eskilik emaresi gibi görünen çatlak, aradığı yeri bulduğunun işaretiydi. Vasher içerdeki adamının yalan söylememiş olmasını umarak yere çöküp zemini yoklamaya başladı ve gizli mandalı bulduğunda durdu.

Mandalı çekip açınca zeminde bir geçit ortaya çıktı. Oysa Dönmüşlerin sarayları tek katlı olurdu. Vasher yine gülümsedi.

Ya bu tünelin başka çıkışı yoksa? diye sordu Gecekanı, Vasher üzerindeki Uyandırılmış kıyafetlerin düşüşünün etkisini emeceğine güvenerek kendini aşağı bırakırken.

O *durumda sanırım bir sürü insanı öldürmen gerekecek,* diye düşündü Vasher. Fakat şu ana kadar aldığı istihbarat doğru çıkmıştı. Bundan sonrası da muhtemelen doğru çıkacaktı.

Görünen oydu ki Alaimisema Tonlar'ın rahipleri krallığın geri kalanından bir şeyler saklıyordu. Ve tanrılarından.

22

Fırtına tanrısı Tebdilihava raftaki tahta kürelerden birini seçip elinde tarttı. Küre bir tanrının avucunu dolduracak ebatta yapılmıştı ve ağırlık yapması için merkezinde kurşun vardı. Yüzeyine halkalar oyulmuş ve maviye boyanmıştı.

"İki katı, ha?" diye sordu Kutluhayat. "Bu küreyi seçmek cesur bir hamle oldu."

Tebdilihava arkasındaki küçük tanrılar grubuna bir göz attı. Işıktını da aralarındaydı; içine alkol eklenmiş portakal suyunu yudumluyordu. Llarimar'ın onu yataktan çıkmaya ikna ettiği şu sabahın üzerinden günler geçmişti ama hâlâ nasıl bir yol izleyeceğine karar vermiş değildi.

"Evet, öyle," dedi Tebdilihava küreyi havaya atıp tutarak. "Söylesene, Yiğit Işıktını, bu atış sence doğru mu?"

Diğer tanrılar kıkırdadı. Oyunu dördü oynuyordu. Tebdilihava her zamanki gibi, tek omzundan inip belini sararak dizlerinin altına kadar inen yeşil ve altın rengi örtüsünü kuşanmıştı. Dönmüşlerin yüzyıllar önce yapılmış resimlerindeki antik kıyafetlerden esinlenen bu giysi, Tebdilihava'nın heykel gibi kaslı vücudunu ve ilahi güzelliğini gözler önüne seriyordu. Vuruş sırası onda olduğundan balkonun en ucunda duruyordu.

Arkasında diğer üçü oturuyordu. Işıktını solda, şifa tanrısı Kutluhayat ortada, doğa tanrısı Hakikatinçağrısı ise süslü pelerininin altında kızıl-beyaz üniformasıyla en sağdaydı.

Bu üç tanrı aynı temanın üç yansıması gibiydi. Işıktını onları iyi tanımıyor olsa birbirinden ayırt etmekte zorlanırdı. Üçünün de iki metreyi aşan boyları neredeyse birbirine denkti ve ölümlüleri kıskandıracak kaslara sahiplerdi. Doğru, Kutluhayat'ın saçları kahverengi, Tebdilihava'nınkiler sarı ve Hakikatinçağrısı'nınkiler ise siyahtı. Fakat güçlü çeneleri, mükemmel

saçları ve Dönmüş olmanın alametifarikası o kusursuz zarafetleri tıpatıp aynıydı. Aslına bakılırsa sadece kıyafetleri farklıydı.

Işıktını içkisinden bir yudum daha aldı. "Bana atışının doğru olup olmadığını mı sordun, Tebdilihava?" dedi. "Ama hepimiz birbirimize karşı mücadele etmiyor muyuz?"

"Sanırım öyle," diye cevap verdi tanrı, tahta topu atıp tutmaya devam ederek.

"E bana karşı atış yapacaksan sana niye destek vereyim ki?"

Tebdilihava bu cevaba alaycı bir şekilde gülmekle yetindi, ardından kolunu geri atıp topu önlerindeki sahaya fırlattı. Top yerde sekti, ardından çimin üzerinde yuvarlandı ve nihayet durdu. Avlunun bu kısmı, halatlar ve kazıklarla devasa bir oyun tahtası gibi düzenlenmişti. Rahipler ve hizmetkârlar kenarlardan koşup topların düştüğü yeri not ediyor, tanrılar adına skoru tutuyorlardı. Tarachin sadece zenginlerin oynadığı karmaşık bir oyundu. Işıktını kurallarını doğru dürüst öğrenmeye tenezzül etmemişti hiç.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadan oynamayı daha eğlenceli buluyordu.

Bir sonraki atış sırası ondaydı. Ayağa kalktı ve raftan sırf elindeki içkiyle aynı renk diye bir küre seçti. Portakal rengi küreyi birkaç kez elinde atıp tuttuktan sonra, nereye attığına bile bakmadan sahaya fırlatıverdi. Küre çok uzaklara uçtu; ne de olsa Işıktını'nın o ilahi mükemmellikteki vücudu çok güçlüydü. Sahanın bu kadar büyük olmasının sebebi de buydu. Tanrıların gücüyle orantılı büyüklükte yapılmıştı. Bu yüzden balkondan oynuyor, sahanın tamamına yukarıdan bakıyorlardı.

Tarachin dünyadaki en zor oyunlardan biri olsa gerekti. Küreleri doğru şekilde fırlatmak için güç, doğru yere atmak için zekâ ve koordinasyon, doğru küreyi seçip sahaya egemen olmak için de strateji bilgisi gerektiriyordu.

"Dört yüz on üç puan," diye bağırdı bir hizmetkâr, yazmanlar hesapladıkları rakamı ona söylediklerinde.

"Muhteşem bir atış daha," dedi Hakikatinçağrısı koltuğunda doğrularak. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bu atış için tersine çevirme küresi kullanmak benim hiç aklıma gelmezdi."

Portakal rengi kürelere böyle mi deniyor? diye düşündü Işıktını koltuğuna geri dönerken. "Oyunu okuman lazım sadece," dedi. "Kürenin kafasının içine girmelisin. Onun gibi düşün, onun gibi akıl yürüt."

"Küre gibi akıl yürütmek mi?" dedi Kutluhayat ayağa kalkarken. Kendi renklerinde –mavi ve gümüş rengi– uzun bir cübbe giymişti. Raftan yeşil küreyi aldı ve elindeki küreyi süzdü. "Tahta bir küre nasıl akıl yürütecek ki?"

"Küresel bir şekilde herhâlde," dedi Işıktını keyifle. "Ve tesadüf bu ya, benim en sevdiğim tür de bu. Belki bu yüzden bu oyunda bu kadar iyiyimdir."

Kutluhayat kaşlarını çattı, cevap vermek için ağzını açtı. Sonra ağzını kapattı. Işıktını'nın söyledikleri kafasını karıştırmış görünüyordu. Bir tanrıya dönüşmek ne yazık ki kişinin fiziksel yapısıyla beraber zihinsel kapasitesini de artırmıyordu. Tüm bunlar Işıktını'nın hiç umurunda değildi. Işıktını için Tarachin oynamanın asıl keyfi hiçbir zaman kürelerin nereye düştüğü olmamıştı.

Kutluhayat da atışını yaptı ve dönüp yerine oturdu. "Bir şey diyeyim mi, Işıktını," dedi gülümseyerek. "Bunu iltifat olarak kabul et aslında ama seninle takılmak biraz yorucu olabiliyor,"

"Evet," dedi Işıktını içkisini yudumlayarak. "Evet, bu açıdan sivrisinek gibiyim. Hakikatinçağrısı, senin sıran değil mi?"

"Aslına bakarsan senin sıran," dedi Tebdilihava. "Son atışında tahta ulaştın ya, unuttun mu?"

"Ah, evet, nasıl unutabilirim?" Işıktını kalktı, başka bir küre alıp omzunun üzerinden çimlere fırlatıp yeniden oturdu.

"Beş yüz yedi puan," diye duyurdu rahip.

"Aaa, ama artık şov yapıyorsun!" dedi Hakikatinçağrısı.

Işıktını karşılık vermedi. Ona kalırsa bu ancak oyunun doğasındaki bir kusura işaret ediyor olabilirdi: kuralları ne kadar az bilirseniz o kadar başarılı oluyordunuz. Fakat diğerlerine söylerse bunu nasıl karşılayacaklarından emin değildi. Diğer üçü bu oyuna çok düşkündü ve her hafta oynuyorlardı. Onca boş vakitlerinde yapabilecekleri öyle az şey vardı ki.

Işıktını her oyuna çağrılmasının temel sebebinin, eninde sonunda onu yeneceklerini kanıtlamak olduğunu tahmin ediyordu. Eğer kuralları bilseydi, artık davet etmeyi kessinler diye kasten kaybetmeyi deneyebilirdi. Öte yandan sürekli kazanmasının diğerlerinin canını sıkması hoşuna gidiyordu. Her ne kadar bunu asla belli etmeseler ve kibarlıklarını hiç bozmasalar da... Zaten bu koşullar altında istese de oyunu kaybedebileceğine şüpheliydi. Kazanmak için ne yaptığınızı bilmediğiniz bir oyunda kasten yenilmek bayağı zordu.

Nihayet Hakikatinçağrısı da atışını yapmak için kalktı. Daima savaşçı gibi giyinirdi ve bordo-beyaz renkler ona gerçekten çok yakışıyordu. Meclis ona Cansız Komutları yerine diğer krallıklarla ticaret konularında yetki vermişti sadece; bu yüzden sanki biraz Işıktını'yı kıskanıyor gibiydi.

"Geçen gün kraliçeyle konuşmuşsun diye duydum, Işıktını," dedi Hakikatinçağrısı topu atarken.

"Evet, öyle oldu," dedi Işıktını içkisinden bir yudum daha alıp. "Söylemesem olmaz, inanılmaz hoş bir kız."

Tebdilihava sessizce güldü. Belli ki Işıktını'nın espri yaptığını sanmıştı. Bu biraz can sıkıcıydı çünkü Işıktını gayet ciddiydi.

"Saray resmen kaynıyor," dedi Hakikatinçağrısı. Puanının hesaplanmasını beklerken pelerinini savurarak dönüp balkon demirlerine yaslandı. "Idris'lilerin antlaşmayı bozduğu söylenebilir."

"Yanlış prensesi gönderdiler," diye ona katıldı Tebdilihava. "Bu bize bir fırsat veriyor."

"Evet," dedi Hakikatinçağrısı düşünceli bir şekilde. "Evet de ne için fırsat?"

"Saldırıya geçmemiz için!" dedi Kutluhayat her zamanki kaba açık sözlülüğüyle. Diğer ikisi irkilerek ona baktı.

"Onun dışında kazanca çevrilebilecek çok daha fazla şey var, Kutluhayat."

"Evet," dedi Tebdilihava. Kupasının dibindeki şarabı tembelce çalkaladı. "Ben çoktan planlarımı devreye soktum elbette."

"Neymiş o planlar, kutsal kardeşim?" diye sordu Hakikatinçağrısı.

Tebdilihava gülümsedi. "Şimdi söyleyip sürprizi bozmak olmaz, değil mi?"

"Bilemiyorum," dedi Hakikatinçağrısı düz bir tonla. "Planların benim Idris'lilerden kuzeye geçişlerde daha fazla hak talep etmemi engelleyecek mi? Çünkü her iddiasına varım ki kraliçeye bu teklifi desteklemesi için biraz... baskı yapılabilir. Söylediklerine göre bayağı safmış."

Onları dinlerken Işıktını hafiften bir mide bulantısı hissetti. Sürekli komplolar kurduklarını, entrikalar çevirdiklerini biliyordu. Kürelerle oynuyorlardı ama bir araya gelmelerinin bir sebebi de siyasi gelişmelere karşı pozisyon almak ve anlaşmalar yapmaktı.

"Kızın cahilliği bir rol olmalı," dedi Kutluhayat onda pek ender rastlanan düşünceli bir tavırla. "Göründüğü kadar tecrübesiz olsaydı onu buraya asla göndermezlerdi."

"Idris'li nihayetinde," dedi Hakikatinçağrısı hor gören bir tonla. "En önemli şehirlerinde bile T'Telir'in küçük bir semtindekinden daha az insan yaşıyor. Politika nedir bilmezler. İnsanlardan ziyade koyunlarla konuşmaya alışık onlar."

Tebdilihava başını sallayarak onayladı. "Kendi standartlarına göre kız 'iyi eğitimli' bile olsa onu manipüle etmek çocuk oyuncağı. Esas mesele, diğerlerinin önce davranıp onu ele geçirmemesi. Işıktını, senin izlenimin nedir? Tanrıların sözünü dinler mi sence?"

"Hiç bilmiyorum," dedi Işıktını. Elini sallayıp biraz daha içki istedi. "Bildiğiniz gibi ben politik oyunlarla pek ilgilenmem."

Tebdilihava ile Hakikatinçağrısı sırıtarak bakıştı. Sarayın geri kalanı gibi, pratik meseleler söz konusu olduğunda Işıktını'yı ümitsiz vaka olarak görüyorlardı. Ve onların sözlüğünde "pratik mesele" demek "diğerlerini kendi çıkarları için kullanmak" demekti.

"Işıktını," dedi Kutluhayat o densiz dürüstlüğüyle. "Politikayla kesinlikle daha fazla ilgilenmen gerekiyor. Bir kere çok eğlenceli. Bana açılan en mahrem sırları bir bilsen!"

"Sevgili Kutluhayat," diye karşılık verdi Işıktını, "şu sözüme inan lütfen, sana açılan hiçbir mahremi bilmek istemem."

Kutluhayat'ın alnı kırıştı. Belli ki Işıktını'nın ne demeye çalıştığını çözmeye çalışıyordu.

Diğer ikisi yeniden kraliçeyi konuşmaya dalmıştı. Bu arada rahipler son atışın puanını bildirdi. Fakat Işıktını tuhaf bir şekilde huzursuz olmuştu. Kutluhayat atışını yapmak için kalktığında o da kalktı.

"Sevgili kutsal kardeşlerim," dedi. "Ben aniden kendimi çok bitkin hissettim. Hazımsızlık yüzünden galiba."

"Benim sunduğum bir şey yüzünden değildir umarım." dedi Hakikatinçağrısı. Onun sarayındalardı.

"Yemekler yüzünden değil, hayır," dedi Işıktını. "Belki sunulan başka bir şey yüzünden olabilir. Neyse, gerçekten gitmeliyim."

"Ama öndesin!" dedi Hakikatinçağrısı. "Şimdi gidersen haftaya yeniden oynamak zorundayız."

"Tehditleriniz gözümü korkutmuyor, sevgili kutsal kardeşlerim," dedi Işıktını her birini kafasıyla tek tek selamlayarak. "Şu trajik oyunu oynamak için beni buraya sürükleyeceğiniz bir sonraki sefere kadar size esenlikler dilerim."

Güldüler. Işıktını, ciddiyetle söylediği şeylere şaka muamelesi yapma-

ları ve şakalarını da ciddiye almaları karşısında eğlensin mi yoksa kendini hakarete uğramış gibi mi hissetsin bilemiyordu.

Balkonun hemen iç kısmındaki odada bekleyen rahiplerini topladı ama Llarimar da dâhil hiçbiriyle konuşacak havada değildi. Hâlâ kendini huzursuz hissederek kırmızı-beyaz sarayının yolunu tuttu. Balkondaki adamlar, Aldokur gibi gerçek politika uzmanlarının yanında amatör kalırdı. Planları konusunda fazlasıyla pervasız ve patavatsızdılar.

Fakat bu pervasız ve patavatsız adamlar bile tehlikeli olabilirdi. Özellikle de kraliçe gibi tecrübesiz bir kız için.

O*na yardım edemeyeceğime çoktan karar vermemiş miydim ben?* diye düşündü Işıktını, Hakikatinçağrısı'nın sarayından çıkıp yeşil avluya adım atarken. Sağ tarafında, halattan kareler ve karmaşık desenlerle Tarachin sahası vardı. Bir küre uzaktan gelen bir küt sesiyle çimlere düştü. Işıktını, hizmetkârların onu öğleden sonra güneşinden korumak için sayvanı açmasını bile beklemeden yeşil çimlerin üzerinden diğer tarafa doğru yürüdü.

Yardım etmeye kalkarsa işleri daha berbat edeceğinden endişeleniyordu. Öte yandan bir de şu rüyalar vardı. Savaş ve dehşet. Rüyasında tekrar tekrar T'Telir'in düştüğünü, kendi şehrinin yerle bir olduğunu görüyordu. Bu rüyaların kehanet olduğunu kabul etmese bile artık onları görmezden gelmeye devam edemezdi.

Aldokur savaşın önemli olduğunu düşünüyordu. Ya da en azından savaşa hazırlık yapmanın önemli olduğunu düşünüyordu. Işıktını tüm tanrılar ve tanrıçalar arasından en çok ona güveniyordu ama kadının saldırganlığı onu endişelendiriyordu. Aldokur ona gelip planına dâhil olmasını istemişti. Bunu –bir ihtimal– Işıktını'nın ondan daha ılımlı olduğunu bildiği için yapmış olabilir miydi? Bilinçli bir şekilde kendini dengelemeye çalışıyor olabilir miydi?

Birine Nefesini verip ölmeye hiç niyeti olmadığı hâlde ricacıları dinliyordu. Özel bir şey görmediğini düşündüğü hâlde resimleri yorumluyordu. Bu durumda, rüyalarının bir anlamı olduğuna inanmasa bile sırf her ihtimale hazırlıklı olmak için sarayın gücünün pekiştirilmesine yardımcı olamaz mıydı? Hele de bu hazırlıklar, sarayda başka dostu olmayan genç bir kadını korumasına yardımcı olacaksa?

Llarimar ona elinden gelenin en iyisini yapmasını söylemişti. Bu bir sürü iş demekti. Öte yandan hiçbir şey yapmamak ona daha zor gelmeye başlamıştı ne yazık ki. Bazen bir pisliğe bastığınızda yapabileceğini tek şey durmak ve pisliği temizlemekle uğraşmaktı.

İçini çekip kafasını iki yana salladı. "Buna sonra çok pişman olacağım muhtemelen," diye mırıldandı kendi kendine. Ardından Aldokur'u bulmaya gitti.

* * *

Adam çok zayıftı, neredeyse kemikleri sayılıyordu ve bir midyenin içini her emdiğinde Vivenna iki sebepten irkiliyordu. Herhangi birinin bu iğrenç, sümüksü şeyi yemekten zevk duymasını anlamakta zorlanması bir yana midye ender bulunan ve pahalı bir şeydi.

Ve hesabı Vivenna ödeyecekti.

Öğleden sonraydı ve lokanta bayağı kalabalıktı. Gün içinde insanlar yiyecek bir şeyler alıp eve gitmektense genelde dışarıda yemeyi tercih ediyordu. Lokanta diye bir şeyin varlığı Vivenna'ya hâlâ çok tuhaf geliyordu. Bu adamların evde onlara yemek hazırlayacak karıları ya da hizmetkârları yok muydu? Böyle toplum içinde yemek yemekten rahatsız olmuyorlar mıydı? Bu hiç... kişisel değildi.

Vivenna'nın iki yanında Denth'le Tonk Fah oturuyordu. Bu arada onlar da midye tabağından atıştırmakla meşguldü. Vivenna kesin emin değildi, özel olarak sormamıştı ama yedikleri midyeler çiğdi galiba.

Birbiri ardına midyeleri emip duran karşılarındaki sıska adam, pahalı bir yerde bedava yemek yiyen birine göre hâlinden çok da hoşnut görünmüyordu. Dudaklarında küçümseyici bir gülümsemeyle oturuyordu ve tedirgin görünmese de Vivenna onun bir gözünün sürekli kapıda olduğunu fark etmişti.

"Evet," dedi Denth elindeki boş kabukları masaya bırakıp ellerini masa örtüsüne silerken. T'Telir'de yemekten sonra ellerini böyle temizliyorlardı. "Bize yardım edebilecek misin?"

Adının Fob olduğunu söyleyen ufak tefek adam omuz silkti. "Çok acayip bir masal anlatıyorsun, paralı asker."

"Beni tanıyorsun, Fob. Sana ne zaman yalan söyledim?"

"Bunun için ödeme aldığın her zaman," dedi Fob alaycı bir kahkaha atıp. "Şimdiye kadar yakalamayı beceremedim o kadar."

Tonk Fah kıkırdadı ve yeni bir midye almak için tabağa uzandı. Kabukları ayırdı ama dudaklarına götürdüğünde içindeki sümüksü şeyin birazı kayıp lap diye masaya düşünce Vivenna öğürmemek için kendini zor tuttu.

"Savaşın yaklaştığını kabul ediyorsun ama değil mi?" dedi Denth.

"Elbette," dedi Fob. "Ama on yıllardır yaklaşıyor. Bu sene olacağını nereden çıkarıyorsun ki?"

"Bu ihtimali yok sayma riskini alabilir misin?" diye sordu Denth.

Fob sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı, sonra midye yemeye geri döndü. Tonk Fah masadaki kabukları üst üste koymaya başladı; devirmeden kaç tane dizebilecek diye bakıyordu. Vivenna daha ağzını bile açmamıştı. Bu görüşmelerde önemli bir rol oynamamak onu rahatsız etmiyordu. İzliyor, öğreniyor ve düşünüyordu.

Fob toprak sahibiydi. Ormanda ağaç keserek tarla açıyor ve tarlaları çiftçilere kiralıyordu. Tarla açarken en büyük yardımcısı hükümetin ona bu iş için verdiği Cansızlardı. Hükümet ona Cansızları tek bir koşulla veriyordu, o da savaş durumunda tarlalarındaki tüm mahsulü olduğu gibi Dönmüşlere vermesiydi.

İyi bir anlaşmaydı. Savaş sırasında hükümet zaten büyük ihtimalle tarlalarına el koyacağından Fob'un itiraz hakkı dışında aslında kaybettiği bir şey yoktu.

Adam bir midye daha yedi. *Bu kadar midyeyi nasıl yiyor?* diye düşündü Vivenna. Fob o iğrenç yaratıklardan Tonk Fah'ın neredeyse iki katı yemişti.

"Bu yıl hasat sana kalmayacak, Fob," dedi Denth. "Eğer biz haklı çıkarsak bu yıl bayağı zarar edeceksin."

"Ya da," dedi Tonk Fah kulesine bir kabuk daha eklerken, "erken hasat yaparsın, elindekileri satarsın ve rakiplerini geride bırakırsın."

"Bundan sizin ne kazancınız olacak?" diye sordu Fob. "Sözünü ettiğiniz o rakiplerin sizi beni savaşın çok yaklaştığına ikna etmek için tutmadıklarını nereden bileyim?"

Masada bir sessizlik olunca diğer masalarda yemek yiyenlerin kaşıklarının çıkardığı sesler aniden daha bir duyulur oldu. Denth dönüp nihayet Vivenna'ya baktı ve başını salladı.

Vivenna şalını kafasına çekti (Idris'ten getirdiği kaba saba şal değildi; bu incecik ipek şalı ona Denth bulmuştu). Ardından Fob'un gözlerinin içine bakarak saçının rengini kırmızıya çevirdi. Şal kafasındayken sadece masadakiler ve özellikle onu izleyenler değişimi görebilirdi.

Fob donakaldı. "Tekrar yap," dedi.

Vivenna bu kez saçlarının rengini sarıya çevirdi.

Fob geri çekildi; elindeki midyenin içindeki şey kaydı ve Tonk Fah'ın düşürdüğünün yanına düştü. "Kraliçe?" dedi Fob büyük bir hayretle.

"Hayır," dedi Vivenna. "Ablası."

"Burada neler dönüyor?" diye sordu Fob.

Denth gülümsedi. "Dönmüş tanrılara karşı direniş organize etmek ve yaklaşan savaşı Idris'lilerin lehine çevirmek için T'Telir'e geldi."

"Dağlardaki yaşlı kralın tutup kızını yok yere buraya göndereceğini düşünmezsin herhâlde." dedi Tonk Fah. "Böyle çaresiz bir hamlenin tek bir sebebi olabilir, o da savaş."

"Kardeşin," dedi Fob, Vivenna'yı süzerek. "Saraya kardeşini gönderdiler. Niye?"

"Kralın planları kendisini ilgilendirir, Fob," dedi Denth.

Fob şimdi düşünceli görünüyordu. Nihayet içi dökülen midyeyi kabuk tabağına bıraktı ve yenisini almak için uzandı. "Küçük kızın gönderilmesinin ardında bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Eee, hasadı kaldıracak mısın?" diye sordu Denth.

"Bunu düşüneceğim," diye karşılık verdi Fob.

Denth başını sağladı. "Eh, bu da bir şey."

Vivenna'yla Tonk Fah'a başını salladı ve Fob'u midyelerle baş başa bırakıp üçü birlikte kalktılar. Vivenna hesabı hâlletti; korktuğundan daha bile yüksekti. Sonra dışarıda bekleyen Parlin, Kuyum ve Mankurt'un yanına gittiler. Önlerinde yürüyen Cansız sayesinde kalabalığın arasında rahatça ilerleyerek lokantadan uzaklaştılar.

"Şimdi nereye?" diye sordu Vivenna.

Denth onu süzdü. "Sen hâlâ yorulmadın mı?"

Vivenna ayaklarının ağrıdığından ve uykusunun geldiğinden hiç bahsetmedi. "Halkımın iyiliği için çalışıyoruz, Denth. Böyle bir amaç uğruna biraz yorulmak çok küçük bir bedel."

Denth, Tonk Fah'a bir bakış attı ama şişman paralı asker bir pazar tezgâhına yakından bakmak için kalabalığa karışmıştı. Parlin de onun hemen arkasındaydı. Vivenna, Parlin'in o gülünç, yeşil şapkayı taktığını fark etti. Vivenna açıkça takmamasını söylediği hâlde! Bu adamın neyi vardı böyle? Öyle aman aman zeki sayılmazdı, doğru, ama şimdiye dek hep aklı başında biri olmuştu.

"Kuyum," diye seslendi Denth, önde yürüyen kadına. "Raymar'ın yerine gidelim."

Kuyum başını sallayıp Mankurt'a Vivenna'nın duyamadığı bir şeyler söyledi. Ardından küçük grupları kalabalığın içinde başka bir yöne saptı.

"Sadece onun emirlerini mi yerine getiriyor?" diye sordu Vivenna.

Denth omuz silkti. "Tonks'un ve benim söylediğim bazı temel şeyleri de yapma talimatı aldı ve daha fazla kontrole ihtiyacım olursa diye güvenlik kodunu da biliyorum."

Vivenna kaşlarını çattı. "Güvenlik kodu mu?"

Denth yine onu süzdü. "Bu konuşma din dışı bir yerlere doğru gidiyor. Devam etmek istediğine emin misin?"

Vivenna onun sesindeki inceden alayı duymazdan geldi. "Bu şeyin yanımızda olmasından hâlâ hiç hoşlanmıyorum. Özellikle üzerinde hiçbir kontrolüm yokken."

"Tüm Uyandırılanlar belli bir Komut verilerek çalıştırılır, Prenses," dedi Denth. "Bir şeyi hayata getirdikten sonra ona bir emir verirsin. Ama Uyandırılmış eşyalara sadece önceden Komut verebilirken Cansızlara onları yarattıktan sonra da Komut verebilirsin. Onları bu kadar değerli yapan da budur. Dahası Cansızlar bir dizi gayet karmaşık emri hatırlayabilirler ve emirleri yanlış anladıkları enderdir. İçlerinde hâlâ bir nebze insanlık kalmış oluyor sanırım."

Vivenna ürperdi. Bir nebze bile olsa sezgileri, hisleri olması Vivenna için çok çok fazlaydı.

"Öte yandan bu aynı zamanda aşağı yukarı herkes bir Cansızı kontrol edebilir anlamına da gelir," diye devam etti Denth. "Yani sadece onları yaratan kişi değil. İşte bu yüzden sahipleri Cansızlara bir güvenlik kodu koyar. Bu birkaç kelimelik şifreyi söyleyerek Cansıza yeni Komutlar verebilirsin."

"Peki Mankurt'un güvenlik kodu ne?"

"Sana söyleyebilir miyim diye önce Kuyum'a bir sormam lazım."

Vivenna itiraz etmek için ağzını açtıysa da sonra vazgeçti. Denth belli ki Kuyum'a ve Kuyum'un işlerine karışmaktan hoşlanmıyordu. Bu konuyu daha sonra daha sakin bir yerde konuşmak en iyisiydi. Şimdilik sadece Mankurt'a bakmakla yetindi. Yaratık basit kıyafetler giymişti. Gri pantolon, gri gömlek ve rengi çekilmiş deri bir yelek. Belinde bir kılıç taşıyordu. Düello kılıcı değil, daha geniş ağızlı ve vahşi görünüşlü bir şey.

Baştan aşağı gri, diye düşündü Vivenna. *Herkes Mankurt'un bir Cansız olduğunu görür görmez anlasın diye mi?* Denth her ne kadar Cansızların şehirde yaygın olduğunu söylemiş olsa da çoğu kişi ondan kaçınmak için geniş bir yay çiziyordu. *Ormanda da yılan yaygındır*, diye düşündü Vivenna, *ama bu demek değil ki insanlar onu görmekten hoşlanır.*

Kuyum alçak sesle Cansızla konuşup duruyordu. Gerçi yaratık karşılık veriyor değildi. Gözleri karşıya dikilmiş hâlde, insanlık dışı sabit bir ritimle yürüyordu.

"Kuyum onunla hep... böyle konuşur mu?" diye sordu Vivenna ürperek.

"Hı hı," dedi Denth.

"Bu pek sağlıklı değil sanki."

Denth rahatsız olmuş görünüyordu ama bir şey demedi. Birkaç saniye sonra Tonk Fah'la Parlin yanlarına dönmüştü. Vivenna, Tonk Fah'ın omzundaki küçük bir maymunu görünce kaşları çatıldı. Maymun öttü, ardından Tonk Fah'ın ensesinden dolaşıp diğer omzuna geçti.

"Yeni bir hayvan mı?" diye sordu Vivenna. "Senin şu papağana ne oldu sahi?"

Tonk Fah utanmış gibiydi. Denth kafasını iki yana salladı. "Tonks hayvanlar konusunda pek iyi değildir."

"Papağan sıkıcıydı zaten," dedi Tonk Fah. "Maymunlar daha ilginç."

Vivenna başını iki yana salladı. Az sonra başka bir lokantaya gelmişlerdi. Bu seferki bir önceki kadar şık değildi. Kuyum, Parlin ve Cansız her zamanki gibi yine dışarıda kaldılar; Vivenna'yla iki paralı asker içeri girdi.

Bu görüşmeler rutin hâle gelmişti. Son birkaç haftada, farklı şekillerde işlerine yarayabilecek en az bir düzine kişiyle bir araya gelmişlerdi. Bunlardan bazıları, Denth'in şehirde kargaşa çıkarabileceklerini düşündüğü yeraltı liderleriydi. Diğerleri Fob gibi tüccarlardı. Vivenna, T'Telir'de düzeni bozmak için Denth'in birbirinden farklı bir sürü gizli kapaklı yol bulmasından etkilenmişti.

Fakat bu yolların çoğu, Vivenna'nın konuşmaya son noktayı koymak için Kraliyet Saçlarını göstermesini gerektiriyordu. İnsanlar kralın kızının şehirde olmasının önemini anında kavrıyordu ve Vivenna merak etmeden edemiyordu: Lemex böyle ikna edici bir kanıt sunmadan nasıl başarıya ulaşmayı planlıyordu acaba?

Denth onları köşedeki bir masaya götürürken Vivenna lokantanın pisliği karşısında yüzünü buruşturdu. İçerideki tek ışık, tavandaki yarık gibi dar pencerelerden giren güneş ışığıydı ama bu bile lokantanın ne kadar pis olduğunu göstermeye yetiyordu. Vivenna çok aç olmasına rağmen burada kesinlikle bir şey yememeye karar verdi. "Niye hep farklı lokantalarda buluşuyoruz?" diye sordu masaya otururken. Tabii önce sandalyeyi mendiliyle silmeyi ihmal etmemişti.

"Bizi takip etmelerini güçleştirmek için," dedi Denth. "Seni boşuna uyarıp durmuyorum, Prenses. Bu iş göründüğünden daha tehlikeli. Bu görüşmelerin birileriyle yemek masasında sohbet ediyormuşuz gibi geçmesi seni yanıltmasın. Başka bir şehirde olsak bu adamlarla ancak batakhaneler-

de, kumarhanelerde ya da sokak aralarında buluşurduk. Buluştuğumuz yeri sürekli değiştirmek en iyisi."

Masaya yerleştiler ve Denth'le Tonk Fah sanki günün ikinci öğle yemeğinden az önce kalkmamışlar gibi yine yemek sipariş etti. Vivenna sessizce oturup toplantıyı beklemeye koyuldu. Tanrılar Ziyafeti, Hallandren'de kutsal bir gündü; gerçi Vivenna'nın gördüğü kadarıyla bu pagan şehrin sakinleri kutsal bir günün nasıl olması gerektiğinden tamamen bihaberdi. Tarlalarda keşişlerine yardım edeceklerine ve ihtiyaç sahipleriyle ilgileneceklerine tatil yapıyor ve yemek yiyip duruyorlardı. Sanki tanrıları onlardan müsriflik etmelerini istiyormuş gibi.

Öte yandan tanrıları gerçekten bunu istiyor da olabilirdi. Vivenna'nın duyduğu kadarıyla Dönmüşler de har vurup harman savuruyordu. Eh, bu durumda müritlerinin de bu güya "kutsal günü" boş boş dolanıp tıka basa yiyerek geçirmesi akla yatkındı.

Görüşecekleri kişi yemeklerden önce geldi. Yanında iki korumasıyla onlara doğru yürüdü. Hoş giyinmişti (T'Telir'de bunun anlamı parlak renkler giymiş demekti); ama uzun sakalı yapış yapış görünüyordu ve birkaç dişi de eksikti. Eliyle bir işaret yaptı ve korumaları Vivenna'nın yanına ikinci bir masa çekip sandalyeleri taşıdı. Adam, Denth'le Tonk Fah'tan mümkün olduğunca uzağa oturdu.

"Biraz paranoyak mıyız, neyiz?" dedi Denth.

Adam ellerini havaya kaldırdı. "Tedbirli olmaktan zarar gelmez."

"Biraz daha yemek getir," dedi Tonk Fah tabağı geldiğinde. Tabakta... ezilmiş ve kızartılmış bir şeyler vardı. Maymun anında Tonk Fah'ın kolundan inip birkaç parça kaptı.

"Evet," dedi adam. "Meşhur Denth sensin demek?"

"Benim. Sen de Grable olmalısın?"

Adam başını salladı.

Şehrin en şeref yoksunu soyguncularından biri, diye geçirdi içinden Vivenna. *Vahr'ın isyanının en güçlü iş birlikçilerinden biri.* Bu görüşmeyi ayarlamak haftalar sürmüştü.

"Güzel," dedi Denth. "Şehre yiyecek taşıyan bazı arabaların ortadan yok olmasını istiyoruz."

Denth böyle apaçık konuşunca Vivenna bir duyan oldu mu diye panikle yakındaki masalara baktı.

"Grable bu lokantanın sahibi, Prenses," diye fısıldadı Tonk Fah. "Her iki adamdan biri muhtemelen korumadır."

Harika, diye düşündü Vivenna. Keşke bunu ona içeri girmeden önce söyleselerdi! Kendini iyice diken üstünde hissederek tekrar etrafa bakındı.

"Bu mudur?" dedi Grable. Vivenna tekrar masaya döndü. "Bir şeylerin yok olmasını istiyorsunuz. Yiyecek kervanlarının mı?"

"İstediğimiz şey biraz zor," dedi Denth sert bir tonla. "Hedefimiz uzun mesafe kervanları değil. Şehrin hemen dışındaki tarlalardan gelenler." Başıyla Vivenna'ya bir işaret yaptı ve kız küçük bir kese para çıkarıp adama uzattı. Adam keseyi yan masalardan birine fırlattı.

Onları izleyen korumalardan birine.

"Bizimle görüşme zahmetine katlandığın için," dedi Denth.

Vivenna kesenin ardından midesi ezilerek baktı. Krallığının parasını Grable gibi adamlara rüşvet olarak dağıtmak hiç doğru gelmiyordu. Üstelik az önce verdiği gerçek rüşvet bile değildi. Denth buna "çorba parası" diyordu.

"Şimdi," dedi Denth, "bahsettiğimiz arabalar–"

"Dur," dedi Grable. "Önce saçları görelim."

Vivenna içini çekip şalını kafasına çekti.

"Şal olmadan," dedi Grable. "Hile hurda yok. Odadakiler benim sadık adamlarım."

Vivenna, Denth'e baktı. Denth başıyla onaylayınca Vivenna saçlarının rengini birkaç kez değiştirdi. Grable bir yandan sakalını çekiştirerek büyük bir dikkatle onu izliyordu.

"Güzel," dedi sonunda. "Hakikaten iyiymiş. Nereden buldun bu kızı?"

Denth kaşlarını çattı. "Ne?"

"Prenseslerden biriymiş gibi yapacak kadar asil kan taşıyan bir kızı nereden buldun diyorum."

"Sahte değil," dedi Denth. Bu arada Tonk Fah o kızarmış şeyleri atıştırmaya devam ediyordu.

"Hadi ama," dedi Grable çarpık bir sırıtışla. "Bana gerçeği söyleyebilirsin."

"Gerçek bu," dedi Vivenna. "Bu sadece soylu kan taşımakla ilgili bir şey değil. Kraliyet ailesinden olmakla ve elbette Austre'nin kutsal arzusuyla gerçekleşen bir şey. Günün birinde Idris Kraliçesi olmazsam çocuklarımda Kraliyet Saçları olmayacak. Sadece tahtın varisleri saçlarının rengini değiştirebilir."

"Asılsız saçmalıklar," dedi Grable. Vivenna'yı umursamadan öne eğilip Denth'e baktı. "Kervanlar umurumda değil, Denth. Ben kızı almak istiyorum. Ne kadar?"

Denth sessizdi.

"Şehirde kızın lafı aldı yürüdü," dedi Grable. "Ne yaptığını anlıyorum. Kraliyet ailesindenmiş gibi görünen biriyle bir sürü insanı harekete geçirebilir, bir sürü gürültü çıkarabilirsin. Onu nereden bulduğunu, nasıl böyle iyi eğittiğini bilmiyorum... Onu istiyorum!"

Denth yavaşça ayağa kalktı. "Gidiyoruz," dedi. Grable'ın korumaları da ayaklandı.

Denth harekete geçti.

Her şey bir anda oldu. Vivenna yaşadığı şokla takip edemediği parça parça ışık çakmaları ve hareket eden bedenler gördü sadece. Sonra tüm hareket durdu. Grable hâlâ sandalyesinde oturuyordu. Denth kılıcını korumalardan birinin boynuna saplamıştı.

Koruma şaşkın görünüyordu, eli hâlâ kendi kılıcının kabzasındaydı. Vivenna, Denth'in kılıcını çektiğini görmemişti bile. Diğer koruma olduğu yerde sendeledi. Yeleğinin önü kan olmuştu; belli ki Denth bu arada onu da haklamıştı.

Adam, Grable'ın masasına çarparak yere yığıldı.

Renklerin Tanrısı adına... diye düşündü Vivenna. *Her şey ne kadar hızlı olup bitti.*

"Demek söyledikleri kadar iyisin," dedi Grable. Her şeye rağmen endişeli görünmüyordu. Salondaki diğer adamlar ayağa kalktı. Yirmi kişi kadar. Tonk Fah tabağındaki kızarmış şeyleri avuçladı, ardından dirseğiyle Vivenna'yı dürttü. "Artık kalksak iyi olabilir," diye fısıldadı.

Denth kılıcını korumanın boynundan çekti ve o da yerdeki ölmekte olan arkadaşına katıldı. Sonra kılıcını silmeden kınına yerleştirdi. Bunları yaparken gözlerini bir an bile Grable'dan ayırmamıştı.

"Hakkında anlatılanları duydum," dedi Grable. "On yıl kadar önce bilinmeyen bir yerlerden çıkıp gelmişsin. Kendine en iyilerden bir ekip kurmuşsun. Onları çok önemli adamlardan çalmışsın. Ya da önemli zindanlardan. Senin hakkında kimse pek fazla bir şey bilmiyor. Çok hızlı olduğun dışında. Bazıları insanüstü olduğunu söylüyor hatta."

Denth kafasıyla kapıyı işaret etti. Vivenna korka korka kalktı ve Tonk Fah'ın onu kapıya doğru sürüklemesine izin verdi. Diğer korumalar elleri kılıçlarında ayakta duruyordu ama saldırmadılar.

"Birlikte iş yapamamamız yazık oldu," dedi Grable içini çekerek. "Sonraki işlerde beni aklında bulundurursun umarım."

Denth nihayet dönüp Vivenna'yla Tonk Fah'ın yanına yürüdü. Hep bir-

likte lokantadan çıkıp güneşli sokağa adım attılar. Parlin'le Kuyum anında yanlarında bitti.

"Gitmemize izin mi veriyorlar?" diye sordu Vivenna nefes nefese.

"Kılıcımı görmek istedi sadece," dedi Denth. Hâlâ gergin görünüyordu. "Bu bazen olur."

"Ayrıca kendi prensesi olsun istedi," diye ekledi Tonk Fah. "Ya Denth'in kılıç ustalığı kanıtlanacaktı ya da seni alacaktı."

"Ama... ya Denth onu öldürseydi?" dedi Vivenna.

Tonk Fah burnundan güldü. "Ve şehirdeki hırsızların, katillerin, haydutların yarısının öfkesini üzerimize mi çekseydi? Yok artık. Grable ona zarar vermeyeceğimizi biliyordu."

Denth, Vivenna'ya baktı. "Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm. Bize faydası olur sandım."

Vivenna kaşlarını çattı. Denth'in duygularını örtmek için taktığı maskeyi ilk kez fark ediyordu. Onu da Tonk Fah gibi umursamaz, gamsız biri olarak düşünmüştü hep. Oysa şu anda onda gördüğü bambaşka bir şeydi. Kontrol. Tanıştıklarından beri ilk kez kaybetmek üzere olduğu kontrol.

"Neyse, kimseye bir şey olmadı," dedi Vivenna.

"Denth'in deştiği iki herif dışında," diye araya girdi Tonk Fah, maymununu kızartmayla beslerken.

"Hadi artık–"

"Prenses?" dedi kalabalıktan bir ses.

Denth'le Tonk Fah anında sese doğru döndü. Vivenna daha ne olduğunu bile anlamadan bir kez daha Denth'in kılıcı elinde belirivermişti. Fakat bu kez saldırmadı. Arkalarındaki adam hiç de tehditkâr görünmüyordu. Eski püskü kahverengi giysiler içindeydi ve yüzü güneşin altında kalmaktan yıpranmıştı. Köylü falandı herhâlde.

"Ah, Prenses," dedi adam. Kılıçları umursamadan onlara doğru yürüdü. "Sensin. Dedikoduları duydum ama... Ah, gerçekten buradasın!"

Denth, Tonk Fah'a bir bakış attı, bunun üzerine iri yarı paralı asker kolunu adamın önüne uzatıp onun Vivenna'ya daha fazla yaklaşmasını engelledi. Vivenna az önce Denth'in göz açıp kapayıncaya kadar bir sürede iki adamı öldürdüğünü görmemiş olsa bu tedbiri aşırı bulurdu. Denth'in sürekli sözünü ettiği tehlikeler yeni yeni kafasına dank ediyordu. Eğer bu adam elinde bir silah gizliyorsa ve biraz da becerikliyse onu oracıkta kolayca öldürebilirdi.

Ürkütücü gerçek buydu.

"Prenses," dedi adam dizlerinin üzerine çökerek. "Hizmetinizdeyim."

"Lütfen," dedi Vivenna. "Beni kimsenin üzerinde görme."

"Ah," dedi adam başını kaldırıp ona bakarak. "Özür dilerim. Idris'ten ayrılalı o kadar uzun zaman oldu ki. Ama işte karşımdasınız."

"Burada olduğumu nereden duydun?"

"T'Telir'deki Idris'lilerden," dedi adam. "Tahtı geri almaya geldiğini söylüyorlar. Öyle uzun zamandır burada zulüm altında yaşıyoruz ki boş konuşuyorlar sanmıştım. Ama doğruymuş. Buradasın!"

Denth önce Vivenna'ya, sonra hâlâ yakınında durdukları Grable'ın lokantasına bir bakış attı. Ardından Tonk Fah'a kafasını salladı. "Al şunu, üstünü ara, gidip başka bir yerde konuşalım."

* * *

Gittikleri o "başka bir yer", lokantaya on beş dakika mesafede fakir bir semtte yıkık dökük bir binaydı.

Vivenna, T'Telir'in varoşlarını –en azından entelektüel seviyede– çok ilginç buldu. Burada bile renk vardı. İnsanlar rengi solmuş kıyafetler giyiyordu. Pencerelere asılmış parlak kumaş parçaları saçakların üzerine uzanıyor hatta yerdeki su birikintilerine değiyordu. Renkler solgun ve pisti. Çamur deryası altında kalmış bir karnaval gibi.

Denth'le Tonk Fah binanın içini kontrol ederken Vivenna yanında Kuyum, Parlin ve Idris'li ile birlikte kapının önünde bekledi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Nedense içi tuhaf bir kasvetle dolmuştu. Sokaktaki solmuş renkler bir şekilde yanlış geliyordu. Ölü gibiydiler. Yere düşüp hareketsiz kalan, şekli aynı kalsa da büyüsünü kaybetmiş güzel bir kuş gibi.

Pis kırmızılar, lekeli sarılar, küflü yeşiller... T'Telir'de sandalye bacakları ya da yiyecek çuvalları gibi en basit şeyler bile parlak renklere boyanıyordu. Bu şehrin insanları boyaya kim bilir ne çok para harcıyor olmalıydı. Rengârenk çiçekleriyle sadece T'Telir'in ılıman ikliminde yetişen Edgli'nin Gözyaşları olmasa bu asla mümkün olmazdı. Hallandren'in tüm ekonomisi özel bitkilerden boya üretmeye dayanıyordu.

Vivenna çöplerden yükselen kokuya yüzünü buruşturdu. Renklere olduğu gibi artık kokulara da duyarlılığı artmıştı. Koku duyusu gelişmiş değildi ama kokuları artık daha yoğun algılıyordu. Ürperdi. Nefese sahip olmasının üzerinden bunca hafta geçtiği hâlde hâlâ kendini normal hissetmiyordu. Etraflarındaki insan kalabalığını, yanında şüpheyle ara sokakları

gözleyen Parlan'i hissedebiliyordu. Binanın içindeki Denth'le Tonk Fah'ı hissedebiliyordu –içlerinden biri bodrumu kontrol ediyordu.

Şeyi de...

Vivenna durdu. Hayır, Kuyum'u hissedemiyordu. Yanına bir göz attı; evet, kadın elleri belinde yanında duruyor, "çoluk çocukla" birlikte dışarıda bırakıldığına dair bir şeyler mırıldanıyordu. Kadının diğer yanında da o tiksinç Cansız dikiliyordu. Vivenna o şeyi hissetmeyi zaten beklemiyordu. Ama Kuyum'u niye hissetmiyordu? Bir an onun da bir tür Cansız olduğu düşüncesiyle paniğe kapıldı. Derken aklına çok daha basit bir açıklama geldi.

Kuyum'un Nefesi yoktu. O bir Donuktu.

Vivenna artık neye baktığını bildiği için birden apaçık gördü. Hatta bu kadar çok Nefesi olmasa bile bir şekilde anlayabilirmiş gibi geldi. Kuyum'un gözlerinde o canlılık pırıltısı daha bir donuktu. Hep huysuz ve hırçındı, sanki daima keyifsizdi. Yanındakileri de bir şekilde huzursuz ediyordu sanki.

Dahası Kuyum, Vivenna'nın onu izlediğini fark etmedi. Biri size uzun süre baktığında bunu fark etmenize sebep olan duyu her neyse Kuyum'da o yoktu. Vivenna utanarak başını diğer tarafa çevirdi. Nefesi olmayan birine bakmak... Bu ona birini üstünü değiştirirken gözetlemek gibi gelmişti. Birini çırılçıplak görmek gibi.

Zavallı kadın, diye düşündü Vivenna. *Bu nasıl oldu acaba? Kendisi mi sattı? Yoksa ondan bir şekilde alındı mı?* Derken Vivenna kendini daha bile kötü hissetti. *Niye onda hiç yokken bende bu kadar çok var? Gösterişin dik âlâsı bu!*

Denth daha kapıyı itip açmadan onun geldiğini hissetti. Kapı her an menteşelerinden kopup düşecekmiş gibi görünüyordu. "Güvenli," dedi Denth. Sonra Vivenna'ya baktı. "Eğer sen bununla vakit kaybetmek istemezsen içeri gelmene gerek yok, Prenses," dedi. "Kuyum seni eve geri götürebilir. Biz adamı sorgular, öğrendiklerimizi sonra sana anlatırız."

Vivenna başını iki yana salladı. "Hayır. Ne söyleyeceğini merak ediyorum."

"O kadarını anladım," dedi Denth. "Bir sonraki randevumuzu iptal etsek iyi olur bu arada. Kuyum, sen–"

"Ben yaparım," diye atıldı Parlin.

Denth duraksadı, Vivenna'ya bir bakış attı.

"Bak, bu şehirde olan biten her şeyi anlamıyor olabilirim," dedi Parlin,

"ama basit bir mesaj götürebilirim, tamam mı? Aptal değilim."

"Tamam, gitsin," dedi Vivenna. "Ona güveniyorum."

Denth omuz silkti. "Pekâlâ. Şu sokaktan dümdüz git, karşına kırık bir atlı adam heykelinin durduğu bir meydan çıkacak. Oradan doğuya dön ve yolu takip et. Gecekondu bölgesinden çıkacaksın. Sonraki randevumuz Asker Evi diye bir lokantada. Batı yakasındaki pazarın orada."

Parlin başını salladı ve uzaklaştı. Denth de elini sallayıp Vivenna'yla diğerlerine içeri girmelerini işaret etti. Idris'li adam –Thame– önden girdi. Vivenna onu takip etti. Sürpriz bir şekilde binanın içi, dışının vadettiğinden daha sağlam görünüyordu. Tonk Fah bir tabure bulup odanın ortasına yerleştirdi.

"Otur, dostum," dedi Denth, adama.

Thame gergin bir şekilde tabureye oturdu.

"Şimdi," diye başladı Denth, "prensesin bugün o lokantada olacağını nereden bildiğini anlat bakalım."

Thame sağına soluna bakındı. "Oradan geçiyordum ve ben–"

Tonk Fah eklemlerini kütletti. Vivenna ondan tarafa baktığında aniden Tonk Fah'ın daha... tehlikeli göründüğünü fark etti. Her fırsatta uyuklayan o aylak ve şişko adam gitmiş, yerine kollarını sıvamış, güçlü kaslarını sergileyen bir katil gelmişti.

Thame terliyordu. Diğer taraftan Cansız Mankurt odaya girdi. İnsanlıktan uzak bakışları karanlığa dikilmişti, yüzü balmumu bir kalıp gibi duruyordu. İnsan müsveddesi.

"Ben... şehirdeki patronlardan birinin işlerini yapıyorum," diye devam etti Thame. "Ayak işleri. Mühim şeyler değil. Bizden biriyseniz ne iş olsa yapıyorsunuz."

"Bizden biri derken?" diye sordu Denth elini kılıcının tepesindeki topuza koyarak.

"Idris'li."

"Şehirde gayet iyi konumda Idris'liler de tanıyorum, dostum," dedi Denth. "Tüccarlar, tefeciler... "

"Onlar şanslı olanlar, beyim," dedi Thame yutkunarak. "Kendi paraları var. Parası olanlar her işi yapabilir. Benim gibi sıradan biriyseniz işler değişir. İnsanlar üstünüze başınıza bakar ve aksanınızı duyunca başka birini işe almayı tercih eder. Bizim güvenilmez olduğumuzu söylüyorlar. Çok sıkıcı olduğumuzu. Ve hırsız olduğumuzu."

"Öyle misin peki?" diye sordu Vivenna.

Thame ona baktı, sonra gözlerini pis zemine çevirdi. "Bazen," dedi. "Ama başta öyle değildim. Şimdi ise sadece patronum istediğinde yapıyorum."

"Bizi nasıl bulduğunu hâlâ söylemedin, dostum," dedi Denth yavaşça. Bir yanda Tonk Fah, diğer yanda Cansız dikilirken Denth'in manidar bir şekilde kullandığı bu "dostum" kelimesi Vivenna'nın ürpermesine sebep oldu.

"Patronum biraz boşboğazdır," dedi Thame. "Lokantada ne olduğunu biliyordu ve bu bilgiyi birkaç kişiye sattı. Ben bu arada bedavadan duydum."

Denth, Tonk Fah'a baktı.

"Onun şehirde olduğunu bilmeyen yok ki," diye aceleyle devam etti adam. "Dedikoduları hepimiz duyduk. Tesadüf olamaz. Burada durumumuz çok kötü. Her zamankinden daha kötü. Prenses bizi kurtarmaya geldi, değil mi?"

"Dostum," dedi Denth. "İyisi mi sen bu karşılaşmayı toptan unut, tamam? Bu bilgiyi satmanın sana nasıl cazip geleceğini tahmin edebiliyorum. Ama güven bana, eğer böyle bir şey yapmaya kalkarsan seni buluruz. Seni bulur ve seni–"

"Denth, bu kadar yeter," dedi Vivenna. "Onu korkutmayı kes."

Denth, Vivenna'ya öyle bir bakış attı ki Thame olduğu yerde sıçradı.

"Ah, Renkler adına," dedi Vivenna. Ortaya yürüdü ve Thame'in taburesinin yanına diz çöktü. "Merak etme, sana zarar vermeyecekler, Thame. Gelip beni bulmakla iyi yaptın ve beni gördüğünü kimseye anlatmayacağına da eminim. Ama söylesene, madem T'Telir'de durum bu kadar kötü, neden Idris'e geri dönmüyorsun?"

"Yol parası lazım, Majesteleri," dedi adam. "Bunu karşılayamam. Çoğumuz karşılayamayız."

"Burada senin gibi çok kişi var mı?" diye sordu Vivenna.

"Evet, Majesteleri."

Vivenna başını salladı. "Diğerleriyle de görüşmek istiyorum."

"Prenses– " diye araya girmeye çalıştı Denth ama Vivenna onu bir bakışıyla susturdu.

"Bir kısmını bir araya getirebilirim," dedi Thame hevesle başını sallayarak. "Idris'lilerin çoğu beni tanır."

"Güzel," dedi Vivenna. "Çünkü buraya size yardım etmeye geldim. Seninle nasıl temasa geçeceğiz?"

"Rira'yı sorarsınız," dedi adam. "Rira benim patronum."

Vivenna doğruldu ve kapıyı işaret etti. Thame ikiletmeden yerinden fırladı. Kapıyı tutan Kuyum istemeye istemeye de olsa kenara çekilip adamın çıkmasına izin verdi.

Odaya bir an sessizlik çöktü.

"Kuyum," dedi Denth sonra. "Takip et."

Kadın başını salladı ve çıktı.

Vivenna iki paralı askere baktı. Ona bayağı kızmış olmalılardı...

"Uf, gitmesine bu kadar çabuk izin vermen şart mıydı?" dedi Tonk Fah. Yere oturmuş, suratını asmıştı. Onu az önce o kadar tehlikeli yapan her neyse, güneşin alnındaki bir metalin üstündeki su damlalarından bile daha hızlı buharlaşıp uçmuştu.

"Bunu yaptın ya," dedi Denth. "Şimdi bütün gün somurtacak."

"Artık hiç kötü adam olamıyorum," diye söylendi Tonk Fah sırtüstü yatıp tavana bakarak. Maymunu yanına gelip koca göbeğine tırmandı.

"Atlatır bir şekilde," dedi Vivenna gözlerini devirerek. "Niye adama o kadar sert davrandınız ki?"

Denth omuz silkti. "Paralı asker olmanın en sevmediğim yanı ne biliyor musun?"

"Sanırım birazdan söyleyeceksin," dedi Vivenna kollarını göğsünde kavuşturup.

"İnsanlar seni sürekli aptal yerine koymaya çalışıyor," dedi Denth, Tonk Fah'ın yanına yere oturarak. "Sana kaba kuvvet kullanman için para ödeniyor diye kafanın çalışmadığını sanıyorlar."

Denth, Tonk Fah'ın her zamanki gibi onun sözünü tamamlamasını bekleyerek bir an duraksadı ama şişman paralı asker tavana bakmaya devam etti. "Arsteel *hep* kötü adam olurdu," diye homurdandı sonra Tonk Fah.

Denth içini çekti ve Vivenna'ya "hepsi senin suçun" der gibi bir bakış attı. "Her neyse," diye devam etti. "Dostumuzun Grable'ın bir tezgâhı olup olmadığından emin olamazdım. Sana sadıkmış numarası yapar, savunmamızı delip yanına yaklaşır ve seni sırtından bıçaklayabilirdi. Tedbirli olmak iyidir."

Vivenna tabureye oturdu. Denth'in tedbiri biraz abarttığını söylemek istiyordu ama... Kısa bir süre önce Denth'in onu korumak için iki adam öldürdüğünü görmüştü. *Onlara para ödüyorum*, diye düşündü. *Bırakayım da işlerini yapsınlar*. "Tonk Fah," dedi. "Bir sonrakinde istediğin kadar kötü adam olabilirsin."

Adam başını kaldırıp baktı. "Söz mü?"

"Söz," dedi Vivenna.

"Sorguladığımız adama bağırabilir miyim?"

"Elbette," dedi Vivenna.

"Ona hırlayabilir miyim?"

"Sanırım," dedi Vivenna.

"Parmaklarını kırabilir miyim?"

Vivenna kaşlarını çattı. "Hayır!"

"Önemsiz olanları bile kıramaz mıyım?" diye sordu Tonk Fah. "Yani sonuçta insanlarda beş tane parmak var. Serçeparmak öyle fazla işe yaramıyor ki."

Vivenna bir an durdu ve Tonk Fah'la Denth kahkahalara boğuldu.

"Of," diye homurdandı Vivenna arkasını dönerken. "Hangi ara ciddiyetten komedyenliğine geçtiğinizi bir çözebilsem!"

"Komik olan da bu," dedi Tonk Fah hâlâ kıkırdayarak.

"Evet, artık gidiyor muyuz o zaman?" diye sordu Vivenna kalkıp.

"Yok," dedi Denth. "Biraz daha bekleyelim. Grable'ın peşimizde olup olmadığından hâlâ kesin emin değilim. Birkaç saat ortalıkta görünmesek iyi olur."

Vivenna kaşlarını çatıp Denth'i süzdü. Bu esnada Tonk Fah inanılmaz bir şekilde çoktan hafif hafif horlamaya başlamıştı bile.

"Hani Grable'ın gitmemize izin verdiğini söylemiştin?" diye sordu Vivenna. "Hani bizi deniyordu? Senin ne kadar iyi olduğunu görmek istemişti sadece?"

"Büyük olasılıkla öyle," dedi Denth. "Ama daha önce yanıldığım olmuştur. Kılıcım ve ben ona fazla yaklaştık diye çekinip gitmemize izin vermiş olabilir. Biz çıktıktan sonra fikrini değiştirmiş olabilir. Birkaç saat bekleyelim, sonra eve döner ve nöbetçilere evin etrafında şüpheli bir hareket gördüler mi diye sorarız."

"Nöbetçiler mi?" diye sordu Vivenna. "Evi gözleyen adamların mı var?"

"Elbette," dedi Denth. "Şehir ucuza çalışacak çocuk kaynıyor. Rakip krallığın prensesini koruyor olmasan bile birkaç kuruş ödemeye değer."

Vivenna ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Oturası yoktu, bu yüzden odada dolaşmaya başladı.

"Grable'dan çok da korkmaya gerek yok," dedi Denth. Gözlerini kapatıp arkasındaki duvara yaslandı. "Bu sadece basit bir önlem."

Vivenna başını iki yana salladı. "Rövanş istemesi pek şaşırtıcı olmaz, Denth," dedi. "Sonuçta iki adamını öldürdün."

"Adamlar da bu şehirde bayağı ucuzdur, Prenses."

"Seni denediğini söyledin," dedi Vivenna. "Ama maksadı neydi ki? Seni saldırmaya mecbur bırakıp sonra niye gitmene izin versin?"

"Onun için gerçek bir tehdit olup olmadığımı görmek," dedi Denth omuz silkerek. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Ya da daha büyük olasılıkla talep ettiğim ödemeye değip değmediğimi görmek için. Tekrar söylüyorum, korkmana gerek yok."

Vivenna içini çekti, ardından sokağa bakmak için pencereye doğru yöneldi.

"Pencereden uzak dursan iyi olur," dedi Denth. "Tedbir olarak."

Önce bana korkmamamı söylüyor, sonra görünmememi söylüyor, diye düşündü Vivenna sıkıntıyla. Odaya dönüp bu kez kilere inmek için kapıya yöneldi.

"Yerinde olsam bunu da yapmazdım," dedi Denth. "Basamakların bazıları kırık. Zaten görülecek bir şey de yok. Kirli yerler, kirli duvarlar, kirli tavanlar... "

Vivenna yine iç geçirdi, kapıdan uzaklaştı.

"Senin neyin var bu arada?" diye sordu Denth gözlerini açmadan. "Genelde bu kadar gergin değilsindir."

"Bilmiyorum," dedi Vivenna. "Böyle kapalı kalmak beni huzursuz ediyor."

"Prenseslere sabırlı olmaları öğretiliyor sanırdım," dedi Denth.

Haklı, diye düşündü Vivenna. *Bu benden ziyade Siri'nin söyleyeceği türden bir şeydi. Son günlerde bana neler oluyor?* Kendini yeniden tabureye oturmaya zorladı. Ellerini kucağında birleştirdi ve asilik edip açık kahverengiye dönmeye başlayan saçlarını kontrol etti. "Lütfen," dedi mümkün olduğunca sabırlı bir tonla, "bana bu yerden bahseder misin? Niye bu binayı seçtin?"

Denth bir gözünü aralayıp ona baktı. "Kiralık burası," dedi sonunda. "Şehrin farklı yerlerinde güvenli evlerin olması iyidir. Bu evleri sık kullanmadığımız için de mümkün olduğunca ucuz yerleri tercih ediyoruz."

Ucuz olduğunu fark ettim, diye geçirdi içinden Vivenna ama bunu yüksek sesle söylemedi. Sohbet başlatma girişiminin ne kadar yapmacık olduğunu fark etmişti. Bu yüzden sessizce oturdu ve ellerine bakarak onu neyin böylesine tedirgin ettiğini çözmeye çalıştı.

Sebep sadece lokantadaki olay değildi. Aslında T'Telir'de işlerin uzamasından rahatsızdı. Mektubu iki hafta önce babasının eline geçmiş olmalıydı ve şu anda iki kızının da Hallandren'de olduğunu biliyordu. Vivenna'nın tek ümidi, mektupta kurduğu mantığın ve savurduğu tehditlerin babasını aptalca bir şey yapmaktan alıkoymasıydı.

Denth iyi ki onu Lemex'in evinden çıkarmıştı. Babası eğer onu alması için casus yolladıysa tıpkı Vivenna gibi onların da ilk işi muhtemelen Lemex'i aramak olurdu. Öte yandan içindeki ödlek Vivenna, keşke Denth bu kadar ileri görüşlü olmasaydı diye hayıflanıyordu. Eğer Lemex'in evinde kalsalardı onu çoktan bulmuş olurlardı ve şu anda Idris'e dönüş yolunda olabilirdi.

Çok kararlı davranmıştı. Aslına bakılırsa bazen kendini çok kararlı hissetmişti. Bunlar Siri'yi veya krallığını düşündüğü anlardı. Öte yandan bu anlar –bu asil anlar– çok nadirdi. Geri kalan zamanlarda ise merak etmeden edemiyordu.

Ne yapıyordu? Entrika çevirmekten ve savaştan ne anlardı? Idris'e yardım etmek için "yaptığı" her şeyin arkasında gerçekte Denth vardı. Buradaki ilk gününde korktuğu şey doğru çıkmıştı. Aldığı eğitimin ve onca hazırlığın pek bir anlamı yoktu. Siri'yi nasıl kurtaracağını bilmiyordu. İçindeki Nefesle ne yapacağını bilmiyordu. Bu deli saçması, aşırı kalabalık, aşırı renkli şehirde daha fazla kalmak isteyip istemediğini bile bilmiyordu.

Kısacası kendini işe yaramaz hissediyordu. Ve diğer her şey bir yana, aldığı eğitim onu buna hiç ama hiç hazırlamamıştı.

"Gerçekten Idris'lilerle görüşmek istiyor musun?" diye sordu Denth. Vivenna başını kaldırdı. Dışarıda gece yaklaşıyordu, hava kararmaya başlamıştı.

İstiyor muyum? diye düşündü Vivenna. *Eğer babamın şehirde casusları varsa orada olabilirler. Ama eğer o insanlara yardım etmek için elimden bir şey gelecekse de...*

"İstiyorum," dedi.

Denth karşılık vermedi.

"Bundan hoşlanmadın," dedi Vivenna.

Denth başını iki yana salladı. "Ayarlamak, gizli tutmak, dolayısıyla seni korumak zor olacak. Yaptığımız diğer görüşmeleri... güvenliğini sağladığımız yerlerde yaptık. Ama sıradan halkla bir araya geldiğinde bunu sağlamamız imkânsız."

Vivenna yavaşça başını salladı. "Yine de istiyorum. Bir şey yapmalıyım,

Denth. İşe yarar bir şey. Senin ayarladığın görüşmelerde kendimi göstermem işe yarıyor. Ama daha fazlasını yapmam lazım. Eğer savaş çıkmak üzereyse bu insanları hazırlamalıyız. Onlara bir şekilde yardım etmeliyiz."

Başını kaldırıp pencereden dışarı baktı. Cansız Mankurt köşede, Kuyum'un bıraktığı yerde dikilmeye devam ediyordu. Vivenna ürpererek bakışlarını kaçırdı. "Kız kardeşime yardım etmek istiyorum," dedi. "Ve halkıma bir faydam dokunsun istiyorum. Ama burada kalmamın Idris'e pek bir faydası olmadığını düşünmeden edemiyorum."

"Gitmenden iyidir," dedi Denth.

"Niye?"

"Çünkü gidersen bana para ödeyecek kimse kalmayacak."

Vivenna gözlerini devirdi.

"Espri değildi," dedi Denth. "Ödeme almak cidden hoşuma gidiyor. Ama kalman için daha iyi sebepler de var."

"Ne gibi?" diye sordu Vivenna.

Denth omuz silkti. "Duruma göre değişir. Bak Prenses, sana parlak tavsiyeler verecek ya da danışmanlık yapacak kişi ben değilim. Ben paralı askerim. Bana para verirsin, hedef gösterirsin ve ben de gidip kılıcımı saplarım. Fakat etraflıca düşünürsen, Idris'e geri kaçmanın yapabileceğin en faydasız şey olacağını sen de anlayacaksın bence. Orada bir köşede oturup dantel örmekten başka bir şey yapamayacaksın. Babanın orada başka varisleri var. Burada belki çok faydalı bir şey yapamayabilirsin ama orada tamamen lüzumsuz olacaksın."

Denth sustu, oturduğu yerde gerindi. *Bazen konuşulamayacak kadar haşin bir adam olup çıkıyor*, diye düşündü Vivenna içinden, başını iki yana sallayarak. Yine de sözleri onu bir şekilde rahatlatmıştı. Gülümseyerek döndü.

Ve Mankurt'u taburesinin hemen yanında buldu.

Bir çığlık atıp geriye doğru sendeledi, neredeyse düşecekti. Bir an sonra Denth elinde kılıcıyla ayaktaydı ve Tonk Fah da hemen arkasındaydı.

Vivenna ayağa kalkmaya çabalarken eteğine dolandı. Kalp atışlarını dindirmeye çalışırcasına bir eli göğsündeydi. Cansız öylece durmuş, ona bakıyordu.

"Bazen böyle yapıyor," dedi Denth gülerek ama Vivenna'ya gülüşü hiç de içten gelmedi. "İnsanların tepesinde dikiliyor."

"Sanki merak ediyormuş gibi," diye ekledi Tonk Fah.

"Merak edemez," dedi Denth. "Hiçbir şey hissedemez. Mankurt. Köşene geri dön."

Cansız döndü ve köşeye yürüdü.

"Hayır," dedi Vivenna korkuyla. "Onu bodruma koyun."

"Ama merdivenler–" diyecek oldu Denth.

"Hemen!" diye bağırdı Vivenna. Saçlarının uçları kırmızıya dönmüştü.

Denth iç geçirdi. "Mankurt, bodruma in."

Cansız tekrar döndü ve bu kez arkadaki kapıya yürüdü. Basamaklardan inerken bir çatırtı geldiyse de devam eden ayak seslerine bakılırsa bodruma kazasız belasız inmeyi başardı. Vivenna tekrar oturdu ve nefesini toparlamaya çalıştı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Denth.

"Onu hissedemiyorum," dedi Vivenna. "Bu çok sinir bozucu. Orada olduğunu unutuyorum ve yaklaştığında fark etmiyorum."

Denth başını salladı. "Biliyorum."

"Kuyum da aynı şekilde," dedi Vivenna, Denth'i süzerek. "O bir Donuk."

"Evet," dedi Denth yeniden yere otururken. "Çocukluğundan beri öyle. Ailesi onun Nefesini tanrılardan birine satmış."

"Tanrıların hayatta kalması için her hafta bir Nefes almaları gerekiyor," diye açıkladı Tonk Fah.

"Bu korkunç," dedi Vivenna. O *kadına daha iyi davranmalıyım.*

"O kadar kötü değil aslında," dedi Denth. "Benim de bir ara Nefesim yoktu."

"Gerçekten mi?"

Denth başını salladı. "Herkes arada paraya sıkışabilir. Nefesin iyi yanı daima yenisini satın alabiliyor olman."

"Satan birileri olur hep," diye ekledi Tonk Fah.

Vivenna ürpererek başını iki yana salladı. "Yine de bir süre Nefessiz yaşamak zorunda kaldın. Ruhun olmadan."

Denth güldü ve bu seferki içten bir kahkahaydı. "Ah, bu sadece batıl inanç, Prenses. Nefesinin olmaması insanı o kadar değiştirmiyor."

"Seni daha az iyi biri yapıyor," dedi Vivenna. "Daha rahatsız edici biri. Şey gibi... "

"Kuyum gibi mi?" diye sordu Denth eğlenerek. "Hayır, eminim yine böyle olurdu. Aslına bakarsan Nefesimi sattığımda ben kendimde pek bir değişiklik hissetmedim. Yokluğunu hissetmek için özel gayret göstermen gerekiyor hatta."

Vivenna bakışların kaçırdı. Denth'in anlamasını beklemiyordu.

Vivenna'nın inançlarına batıl demek onun için kolaydı ama Vivenna da ona aynı şeyi söyleyebilirdi. İnsanlar görmek istediklerini görürdü. Nefesi yokken hiçbir şeyin değişmediğine inanmak, Nefesini satmış olmayı ve sonra gidip masum birinden başka bir Nefes almayı kendince makul kılmanın basit bir yolundan başka bir şey değildi. Hem madem bir fark yoktu niye yenisini almakla uğraşmıştı ki?

Kuyum gelene kadar bir daha konuşmadılar. Kadın içeri girdi ve Vivenna onun girdiğini bile hemen fark etmedi. Şu yeni hayat duyusuna da fazla bel bağlamaya başladım, diye düşündü sıkıntıyla ayağa kalkarken. Kuyum, Denth'e döndü.

"Söylediği kişi," dedi. "Etrafta sorup soruşturdum ve güvenilir sayılabilecek üç kişi kimliğini onayladı."

"Tamam o zaman," dedi Denth ve gerinip kalktı. Tonk Fah'ı da tekmeleyip uyandırdı. "Dikkati elden bırakmadan eve dönelim."

23

Işıktını, Aldokur'u sarayının arkasındaki çimlerde buldu. Şehrin önde gelen bahçıvanlarından birinin eserlerini inceliyordu.

Işıktını çimlerin üzerinden ona doğru yürüdü. Hizmetkârları etrafında dolanıyor, tepesinde kocaman bir güneş şemsiyesi taşıyor ve genel olarak keyfinin yerinde olduğundan emin olmaya çalışıyorlardı. Özenli bir tasarımla yerleştirilmiş, içine her türden şey dikilmiş yüzlerce çömleğin, saksının ve vazonun yanından geçti.

Geçici çiçek yatakları. Tanrılar saraydan çıkıp şehrin bahçelerinde dolaşamayacak kadar tanrısallardı, dolayısıyla bahçeleri onların ayağına getirmek gerekiyordu. Bitkileri taşımak için onlarca araba ve işçi seferber oluyordu. Fakat tanrılardan hiçbir şey esirgenmezdi.

Özgürlük dışında elbette.

Aldokur vazolarla yapılmış bir düzenlemeyi hayranlıkla süzmekle meşguldü. Işıktını'nın BiyoKroması çiçekleri öğleden sonra güneşinde daha bir ışıl ışıl parlattığında onun geldiğini fark etti. Bugün kadının üzerinde sürpriz bir şekilde gösterişsiz bir kıyafet vardı. Kolsuz elbise aslında vücuda dolanmış bir parça yeşil ipekten ibaretti ama yine de vücudunun belli bazı yerlerini hatta fazlasını örtüyordu.

"Işıktını, hayatım," dedi gülümseyerek. "Bir hanımı evinde ziyarete mi geldin? Bu ne büyüleyici bir cüret. Eh, bu kadar hoşbeş yeter. Hadi yatak odama gidelim."

Işıktını gülümsedi ve yaklaşırken elindeki kâğıdı ona doğru uzattı.

Aldokur bir an duraksadı, ardından aldı. Kâğıdın ön yüzü renkli noktalarla bezeliydi. Sanatkâr yazısı. "Bu ne?" diye sordu Aldokur.

"Konuşmamızın nasıl başlayıp gelişeceğini bildiğimi fark ettim," dedi Işıktı. "Bizi bu zahmetten kurtarmak için baştan yazayım dedim."

Aldokur bir kaşını kaldırdı, ardından okudu. "*Başlangıç olarak Aldokur erotik ve davetkâr bir imada bulunacak.*" Aldokur ona baktı. "İma? Seni yatak odama davet ettim. Daha açık ifade edilemezdi herhâlde."

"Seni hafife almışım," dedi Işıktını. "Lütfen devam et."

"*Sonra Işıktını onun dikkatini başka yöne çekecek bir şeyler söyleyecek,*" diye okumaya devam etti Aldokur. "*Fakat bu öyle hoş ve zekice bir şey olacak ki Aldokur onun zekâsı karşısında afallayacak ve birkaç dakika konuşamayacak bile...* Ah, hadi ama, Işıktını? Bunu okumak zorunda mıyım gerçekten?"

"Bu bir şaheser," dedi Işıktını. "Bugüne kadar çıkardığım en iyi iş. Lütfen, sonraki bölüm çok önemli."

Aldokur içini çekti. "*Aldokur politika hakkında dehşet sıkıcı bir şey söyleyecek ama bunu göğüslerini sergileyerek telafi edecek. Bunun üzerine Işıktını son zamanlarda ondan uzak durduğu için özür dileyecek. Önce bazı şeyleri kendi içinde çözmesi gerektiğini açıklayacak.*" Aldokur okumaya ara verip onu süzdü. "Bu nihayet planlarıma dâhil olmaya hazırsın anlamına mı geliyor?"

Işıktını başını salladı. Yan tarafta bir grup bahçıvan çiçekleri taşımaya başlamıştı. Biraz sonra geri geldiler ve Aldokur'la Işıktını'nın etrafına büyük saksılar içinde çiçekli ağaçlardan bir kompozisyon yaptılar. Ortasında iki Dönmüş tanrıyla bitkilerden bir tür kaleydoskop.

"Ama kraliçenin, tahtı ele geçirme planının bir parçası olduğunu düşünmüyorum," dedi Işıktını. "Onunla fazla uzun boylu konuşmamış olsam da bundan kesinlikle eminim."

"O zaman nasıl oldu da bana katılmaya karar verdin?"

Işıktını bir an sessizce durup dallardaki çiçeklerin keyfine vardı. "Çünkü," dedi sonra, "ona zarar vermeni istemiyorum. Ve geri kalanımıza da."

"Sevgili Işıktını," dedi Aldokur kırmızı dudaklarını büzerek. "Seni temin ederim ben zararsızım."

Işıktını bir kaşını kaldırdı. "İşte bundan şüpheliyim."

"Bak bu olmadı," dedi Aldokur. "Bir kadın gerçeklerden sapsa bile bunu asla onun yüzüne vurmamalısın. Neyse, geldiğine sevindim. Çok işimiz var."

"İş mi?" dedi Işıktını. "Sanki şey dedin gibi duydum... İş?"

"Öyle dedim, hayatım," dedi Aldokur dönüp yürümeye başlayarak. Bahçıvanlar hemen koşup saksıları çekerek yolu açtı. Üstat bahçıvan bir kenarda dikiliyor, botanik orkestrayı yöneten bir şef edasıyla aranjmanları yönlendiriyordu.

Işıktını peşinden koşturup Aldokur'u yakaladı. "İş... " dedi. "Benim bu kelime hakkındaki derin felsefi görüşlerimi duymak ister misin?"

"Çağrıştırdığı şeyleri pek onaylamıyormuşsun gibi bir fikre kapıldım nedense."

"Ah, ben öyle demezdim. İş, sevgili Aldokur, gübre gibidir."

"Kokar mı?"

Işıktını gülümsedi. "Hayır, ben daha ziyade işin tıpkı gübre gibi varlığını memnuniyet verici bulduğumu söyleyecektim. Ben bulaşmak istemem sadece."

"Çok yazık," dedi Aldokur. "Çünkü bulaşmayı çoktan kabul ettin bile."

Işıktını içini çekti. "Bir koku aldım sanki."

"Mızmızlık etme," dedi Aldokur, yürüdükleri yolun iki yanına çiçek vazoları yerleştiren işçilere gülümseyerek. "Eğlenceli olacak." Gözlerinde bir pırıltıyla ona döndü. "Merhametyıldızı dün gece bir saldırıya uğramış."

* * *

"Ah, sevgili Aldokur. Gerçekten çoook *trajikti*."

Işıktını bir kaşını kaldırdı. Merhametyıldızı muhteşem yuvarlak hatlarıyla Aldokur'un tam zıddıydı. Elbette ikisi de kadın güzelliğinin mükemmel birer örneğiydi. Fakat Aldokur daha ince ama iri göğüslüyken Merhametyıldızı balıketi ve iri göğüslüydü. Merhametyıldızı rahat divanında arkasına yaslandı ve erkek hizmetkârları büyük palmiye yapraklarıyla onu yelpazeledi.

Merhametyıldızı, Aldokur'un incelikli stilinden nasibini almamıştı. Parlak renklerde kıyafetler seçerken rüküşlükten sakınmak beceri isterdi. Işıktını da çok zevkli sayılmazdı ama zevk sahibi hizmetkârları vardı. Merhametyıldızı belli ki böyle bir becerinin varlığından bile habersizdi. *Gerçi itiraf etmek lazım,* diye düşündü Işıktını, *turuncu ve altın rengi öyle hiç zorlanmadan zarafetle taşınacak en ideal renk çifti değil.*

"Merhametyıldızı, hayatım," dedi Aldokur sıcak bir şekilde. Aldokur, Merhametyıldızı'nın yanına oturmaya davranınca hizmetkârlardan biri hemen minderli bir sandalye yetiştirdi. "Neler hissettiğini anlayabiliyorum."

"Anlayabilir misin?" dedi Merhametyıldızı. "Anlaman mümkün olabilir mi? Çok korkunç bir şey. Bir... Bir alçak... Dini imanı olmayan bir alçak, hizmetkârlarımı atlatıp sarayıma girdi! Bir tanrıçanın evine. Kim böyle bir şey yapar?"

"Haklısın. Delinin teki olmalı," diye onu teselli etmeye çalıştı Aldokur. Işıktını da Aldokur'un yanında ayakta dikiliyor, ellerini arkasında kavuşturmuş, anlayışla gülümsüyordu. Bahçede ve kameriyenin içinde serin öğleden sonra esintisi dolaşıyordu. Aldokur'un bahçıvanları bazı çiçeklerle ağaçları getirip kameriyenin etrafına dizince içerisi çiçek kokularıyla doldu.

"Anlayamıyorum," dedi Merhametyıldızı. "Kapıdaki muhafızların varlık nedeni bu gibi olayları engellemek değil mi? İnsanlar madem ellerini kollarını sallayarak evlerimize dalabilecek, o zaman niye etrafımız duvarlarla çevrili ki? Artık burada kendimi hiç güvende hissetmiyorum."

"Muhafızların bundan böyle daha dikkatli olacağına eminim," dedi Aldokur.

Işıktını kaşlarını çatıp Merhametyıldızı'nın sarayına doğru bir bakış attı. Hizmetkârlar, çomak sokulmuş bir kovanın etrafındaki arılar gibi vızır vızır ortalıkta dolanıyordu. "Neyin peşinde olabilirler ki... sence?" diye mırıldandı Işıktını neredeyse kendi kendine. "Sanat eserlerini çalmak için mi girmiş? Ama daha kolay soyulacak bir sürü tüccar vardır eminim."

"Ne istediklerini bilmeyebiliriz," dedi Aldokur sakince, "ama haklarında bir şeyler biliyoruz en azından."

"Biliyor muyuz?" diye sordu Merhametyıldızı canlanarak.

"Elbette, hayatım," dedi Aldokur. "Bir tanrının sarayına ancak edep ahlak nedir bilmeyen, geleneklere ve dine hiçbir saygısı olmayan biri girebilir. Aşağılık biri. Saygısız, inançsız... "

"Idris'li mi yani?" diye sordu Merhametyıldızı.

"Hiç düşündün mü, hayatım," dedi Aldokur, "niye Tanrı Kral'a en büyük kızı göndermek yerine en küçüğü gönderdiler?"

Merhametyıldızı'nın alnı kırıştı. "Öyle mi yaptılar?"

"Evet, hayatım," dedi Aldokur.

"Yani bu biraz şüpheli bir şey, değil mi?"

"Tanrılar Katı'nda bir şeyler dönüyor, Merhametyıldızı," dedi Aldokur ona doğru eğilerek. "Krallığımız için zor zamanlar olabilir bunlar."

"Aldokur," dedi Işıktını. "Seninle bir dakika bir şey konuşabilir miyim?"

Aldokur ona sıkıntıyla baktı. Işıktını bu bakışlara ısrarla karşılık verince kadın nihayet içini çekti ve Merhametyıldızı'nın eline dokunup kalktı. Işıktını'yla birlikte, peşlerinde rahipleri ve hizmetkârlarıyla kameriyeden çıktılar.

"Ne yapıyorsun?" dedi Işıktını, Merhametyıldızı'nın duyma mesafesinden çıktıkları anda.

"Onu bizim tarafımıza çekiyorum," dedi Aldokur gözleri parlayarak. "Cansız Komutları için ona ihtiyacımız olacak."

"Komutlara ihtiyaç duyacağımıza ben henüz ikna olmuş değilim," dedi Işıktını. "Belki de savaşa gerek kalmaz."

"Sana anlattım ya," dedi Aldokur. "Dikkatli olmamız lazım. Ben hazırlık yapıyorum sadece."

"Pekâlâ," dedi Işıktını. Bu sonuçta akıllıcaydı. "Ama Merhametyıldızı'nın sarayına girenin Idris'li olup olmadığını bilmiyoruz. Neden öyle olduğunu ima ediyorsun?"

"Ne yani, sen bunun basit bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun? Tam şimdi, savaş yaklaşırken saraylarımızdan birine girilmesi tesadüf mü?"

"Tesadüf."

"Ve bunu yapan kişi her nasılsa Cansızların Komutlarına sahip olan dört Dönmüşten birinin sarayını seçti, öyle mi? Eğer Hallandren'le savaşa girecek olan ben olsaydım yapacağım ilk şey o Komutlara ulaşmaya çalışmak olurdu. Bir yerlerde yazıyor mu diye bakmak ya da Komutları bilen tanrıları öldürmeyi denemek belki... "

Işıktını yeniden saraya bir bakış attı. Aldokur'un söyledikleri mantıklıydı ama bu yeterli değildi. Işıktını'nın içgüdüleri bu meseleyi araştırmasını söylüyordu. Ne yazık ki bu da iş demekti. Alışkanlıklarını öyle birdenbire değiştiremezdi. Özellikle de önce bundan ağız dolusu şikâyet etmeden. Böylece başını salladı ve Aldokur'la birlikte kameriyeye geri döndüler.

"Hayatım," dedi Aldokur, Merhametyıldızı'nın yanına otururken. Şimdi tedirgin bir ifade takınmıştı. Kadına doğru eğildi. "Bunu konuştuk ve sana güvenmeye karar verdik."

Merhametyıldızı doğruldu. "Bana güvenmek mi? Hangi konuda?"

"Bildiklerimizi anlatma konusunda," diye fısıldadı Aldokur. "Aramızdan bazıları Idris'lilerin artık dağlarla yetinmek istemediğinden ve burala-rın kontrolünü de ele geçirmeye karar verdiklerinden korkuyor."

"Ama kan bağımız olacak," dedi Merhametyıldızı. "Damarlarında kraliyet kanı dolaşan bir Hallandren Tanrı Kralı olacak."

"Ah?" dedi Aldokur. "Peki bu aynı zamanda tahtta damarlarından Hallandren kanı dolaşan bir Idris'li kral olacak diye de yorumlanamaz mı?"

Merhametyıldızı bocaladı. Derken garip bir şekilde başını kaldırıp Işıktını'ya baktı. "Sen buna inanıyor musun?"

Niye ona bakıyorlardı? Bunu yapmaktan vazgeçsinler diye her şeyi yapmıştı, yine de ona hâlâ bir tür ahlaki otorite gibi davranıyorlardı. "Bence...

hazırlık yapmakta fayda var," dedi Işıktını. "Tabii aynı şey akşam yemeği için de söylenebilir."

Aldokur ona sinirli bir bakış attı ama yeniden Merhametyıldızı'na döndüğünde yüzünde yine anlayışlı bir ifade vardı. "Zor bir gün geçirdiğini biliyoruz," dedi. "Yine de teklifimizi bir düşün lütfen. Aldığımız tedbirler konusunda bize katılmanı çok isteriz."

"Ne tür tedbirlerden söz ediyoruz?" diye sordu Merhametyıldızı.

"Basit şeyler," dedi Aldokur çabucak. "Düşünmek, konuşmak, plan yapmak... Eğer nihayetinde elimizde yeterli kanıt olduğunu düşünürsek bildiklerimizi Tanrı Kral'a iletiriz."

Bu açıklama Merhametyıldızı'nı rahatlatmış görünüyordu. Başını salladı. "Evet, anlıyorum... Hazırlık yapmakta fayda var."

"Şimdi dinlen, hayatım," dedi Aldokur. Kalktı ve Işıktını'yla birlikte kameriyeden çıktılar. Hiç acele etmeden kusursuz çimlerin üzerinden Aldokur'un sarayına doğru yürümeye başladılar. Gerçi Işıktını biraz gönülsüzdü. Bu görüşmeyle ilgili bir şey onu rahatsız ediyordu.

"Çok seviyorum bu kadını," dedi Aldokur gülümseyerek.

"Manipüle etmek kolay olduğu için böyle diyorsun."

"Tabii ki," dedi Aldokur. "Yapmaları gereken şeyi yapanları elbette severim. Burada 'yapmaları gereken' şeyden kasıt da benim yapılması gerektiğini düşündüğüm şey oluyor."

"En azından açık sözlüsün," dedi Işıktını.

"Senin karşında, hayatım, okunmaya hazır açık bir kitap gibiyim."

Işıktını burnundan gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Belki henüz Hallandren diline çevrilmemiş bir kitap olabilir."

"Sen de böyle diyorsun çünkü şimdiye kadar beni okumayı hiç denemedin," dedi Aldokur ona gülümseyerek. "Neyse, söylemek zorundayım, sevgili Merhametyıldızı'yla ilgili beni çok rahatsız eden bir şey var."

"O da..?"

"Orduları," dedi Aldokur kollarını göğsünde kavuşturarak. "Neden o, iyilikler tanrıçası, on bin Cansızı kumanda ediyor? Bu kesinlikle büyük bir hata. Özellikle de ben tek bir kıtayı bile kumanda etmezken."

"Aldokur," dedi Işıktını eğlenerek, "sen dürüstlük, iletişim ve kişiler arası ilişkiler tanrıçasısın. Kim, niye sana orduların kumandasını versin Renkler aşkına?"

"Orduyu ilgilendiren bir sürü kişiler arası ilişki var," dedi Aldokur. "Bir adamın diğerine kılıçla saldırmasına ne diyeceksin mesela? Bu gayet kişiler arası."

"Hı hı," dedi Işıktını. Arkasını dönüp Merhametyıldızı'nın kameriyesine bir bakış attı.

"Bu durumda," dedi Aldokur, "bu konudaki tezimi kabul edeceğini varsayıyorum. Yani tüm ilişkiler aslında savaş. Bizim ilişkimizden de açıkça anlaşılabileceği gibi, Işıktını. Biz... " Sustu, ardından Işıktını'nın omzunu dürttü. "Işıktını? Beni dinlesene!"

"Evet?"

Aldokur öfkeyle kollarını kavuşturdu. "Söylemek zorundayım, bugün muhabbetin hiç çekilmiyor. Kendime başka bir oyun arkadaşı bulmam gerekiyor olabilir."

"Hı hı, olur," dedi Işıktını, Merhametyıldızı'nın sarayını incelerken. "Trajik. Yani şu Merhametyıldızı'nın sarayına girilmesi meselesi. Sadece bir kişi miymiş?"

"Öyle söyleniyor," dedi Aldokur. "Bunun önemi yok."

"Yaralanan olmuş mu?"

"Birkaç hizmetkâr," dedi Aldokur elini sallayarak. "Biri ölü bulundu galiba. Sen şimdi beni dinle, boş ver–"

Ama Işıktını olduğu yerde donakalmıştı. "Biri mi öldürüldü?"

Aldokur omuz silkti. "Öyle deniyor."

Işıktını arkasını döndü. "Ben gidip onunla biraz daha konuşacağım."

"İyi," dedi Aldokur ters ters. "Ama bensiz yapmak zorundasın. Ben bahçelerin keyfini çıkaracağım."

"Tamam," dedi Işıktını. Çoktan dönmüş, yürümeye başlamıştı. "Sonra konuşuruz."

Aldokur elleri belinde öfkeyle puflayıp onun ardından baktıysa da Işıktını bunu önemsedi. Aklında...

Ne vardı aklında? Birkaç hizmetkâr yaralanmıştı, eee? İşlenen suçları çözmek onun üzerine vazife değildi ya. Yine de –peşinde her zamanki gibi rahipleri ve hizmetkârlarıyla– Merhametyıldızı'nın kameriyesine doğru yürümeye devam etti.

Merhametyıldızı hâlâ divanda dinleniyordu. "Işıktını?" dedi sorarcasına.

"Saldırıda hizmetkârlarından birinin öldürüldüğünü duyunca geri döndüm."

"Ah, evet," dedi Merhametyıldızı. "Zavallı adam. Ne korkunç bir olay. Ruhu aradığı huzuru cennette bulmuştur eminim."

"Onu da hep bakmayı en son akıl ettiğin yerde bulursun, komik," dedi Işıktı. "Anlatsana, nasıl öldürülmüş?"

"Aslına bakarsan biraz tuhaf," dedi Merhametyıldızı. "İki muhafız kapının önünde baygın bulundu. Sonra dört hizmetkâr onunla servis koridorunda karşılaşmış. Adam onlara saldırmış. Birini bayıltmış, birini öldürmüş, diğer ikisi kurtulmuş."

"Nasıl öldürmüş?"

Merhametyıldızı iç geçirdi. "Aslında bilmiyorum," dedi elini sallayarak. "Rahiplerim sana anlatabilir. Detayları dinleyip daha fazla sarsılmak istemedim."

"Rahiplerinle konuşabilir miyim?"

"Eğer senin için önemliyse... " dedi Merhametyıldızı. "Moralimin çok bozuk olduğunu söylemiş miydim? Yani yanımda kalıp beni teselli etmek istersin herhâlde?"

"Sevgili Merhametyıldızı," dedi Işıktını. "Eğer beni biraz tanısan, sana verebileceğim en büyük tesellinin seni yalnız bırakmak olduğunu anlardın."

Merhametyıldızı ona bakıp kaşlarını çattı.

"Espri yaptım, hayatım," dedi Işıktını. "Bunda hiç iyi değilim ne yazık ki. Telaşe Nazırı, geliyor musun?"

Llarimar –her zamanki gibi diğer rahiplerle birlikte– ayaklanıp ona baktı. "Efendimiz?"

"Herkesi yormayalım şimdi," dedi Işıktını. "Bu gezinti için ikimiz yeteriz."

"Nasıl emrederseniz, Efendimiz," dedi Llarimar. Böylece Işıktını'nın hizmetkârları bir kez daha tanrılarından ayrı düştü. Anneleri babaları tarafından terk edilmiş çocuklar gibi ne yapacağını bilemez hâlde çimlerin üzerinde toplaştılar.

"Mesele ne, Efendimiz?" diye sordu Llarimar alçak sesle, Merhametyıldızı'nın sarayına doğru yürürlerken.

"Aslına bakarsan hiçbir fikrim yok," dedi Işıktını. "İçimden bir ses burada tuhaf bir şeyler döndüğünü söylüyor sadece. Saraya bir yabancı giriyor. Bir hizmetkâr öldürülüyor. Bunda bir terslik var."

Llarimar yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı.

"Ne?" diye sordu Işıktını.

"Bir şey yok, Efendimiz," dedi Llarimar. "Bu pek sizin yapacağınız türden bir şey değil de... "

"Farkındayım," dedi Işıktını. Yine de bunu yapmaya kararlıydı. "Nereden çıktı ben de bilmiyorum. Meraktan herhâlde."

"Merakınız, şeye, ıı, hiçbir şey yapmama arzunuza ağır mı bastı?"

Işıktını omuz silkti. Saraya girerken kendini gayet enerjik hissediyordu. Her zamanki uyuşukluğundan eser yoktu, aksine heyecanlıydı. Ve bu neredeyse tanıdık bir histi. Servis koridorunda üç rahip sohbet ediyordu. Işıktını onlara doğru yürürken rahipler hayretle ona bakakaldı.

"Hah," dedi Işıktını. "Sanırım saraya girilmesi hakkında siz bana biraz daha bilgi verebilirsiniz?"

"Efendimiz," dedi içlerinden biri, üçü birden başlarını eğip tanrıyı selamlarken. "Sizi temin ederim her şey kontrol altında. Siz ya da maiyetiniz tehlikede değilsiniz."

"Evet, evet," dedi Işıktını koridorun ilerisine doğru bakarak. "Demek adamın öldürüldüğü yer burası, ha?"

Hizmetkârlar birbirine baktı. "Şurası," diye koridordaki dönemeci işaret etti içlerinden biri gönülsüzce.

"Harika. Mümkünse bana eşlik eder misiniz lütfen?" Işıktını adamın gösterdiği köşeye yürüdü. İşçiler tam orada döşeme tahtalarını söküyorlardı. Herhâlde yenileriyle değiştireceklerdi. Kanlı döşemeler, ne kadar iyi temizlenirse temizlensin, bir tanrıçanın evine yakışmazdı.

"Hım," dedi Işıktını. "Ortalık karışmış. Anlatır mısınız, nasıl oldu?"

"Biz de tam bilmiyoruz, Efendimiz," dedi rahiplerden biri. "Kapıdaki adamları bayıltmış ama bunun dışında onlara bir zarar vermemiş."

"Evet, Merhametyıldızı söylemişti," dedi Işıktını. "Fakat sonra dört hizmetkârla dövüşmüş ha?"

"Iıı, 'dövüşmek' pek doğru bir kelime sayılmaz," dedi aynı rahip sıkıntıyla iç geçirerek. Işıktını onların tanrısı değilse de bir tanrıydı. Ettikleri yemin onun tüm sorularına cevap vermeyi de kapsıyordu.

"İçlerinden birini Uyandırılmış halatla hareketsiz hâle getirmiş," diye açıkladı rahip. "Sonra biri adamı oyalamak için geride kalırken diğer ikisi yardım getirmek için kaçmış. Fakat geride kalan adamı da bayıltmış. Halatla bağlı olan o sırada hâlâ hayattaymış." Rahip arkadaşlarına bir bakış attı. "Ortalıkta koşturan bir Cansız hayvan yüzünden yardım biraz gecikmiş. Nihayet geldiklerinde ikinci adamı baygın bulmuşlar. Fakat hâlâ bağlı olan birinci adam ölmüş. Düello kılıcıyla kalbinden vurulmuş."

Işıktını başını salladı, yerdeki kırık tahtaları incelemek için diz çöktü. Döşemeleri değiştirmekle uğraşan hizmetkârlar saygıyla başlarını eğip geri çekildiler. Işıktını ne bulmayı umduğunu bilmiyordu. Zemin silinip temizlenmiş, sonra da sökülmüştü. Fakat biraz ilerde tuhaf bir yama vardı sanki. Oraya yürüyüp tekrar diz çöktü, daha yakından baktı. *Rengi tamamen çe-*

kilmiş, diye düşündü. Başını kaldırıp rahiplere baktı. "Bir Uyandıran diyorsunuz, ha?"

"Hiç şüphesiz, Efendimiz."

Işıktını yeniden dönüp gri kısma baktı. *Eğer Uyandırma kullandıysa bunu bir Idris'li yapmış olamaz*, diye fark etti. "Şu bahsettiğiniz Uyandırılmış hayvan neydi?"

"Cansız sincap, Efendimiz," dedi adamlardan biri. "Onu dikkat dağıtmak için kullanmış."

"İyi yaratılmış bir Cansız mı?" diye sordu Işıktını.

Başlarını salladılar. "Hareketlerine bakılırsa modern Komut kelimeleri kullanılmış," dedi rahiplerden biri. "Hatta damarlarında kan yerine ikor-alkol vardı. Neredeyse bütün gece o şeyi yakalamaya çalıştık."

"Anlıyorum," dedi Işıktını kalkarken. "Ve sonunda adam kaçtı, öyle mi?"

"Evet, Efendimiz," dedi biri.

"Sizce neyin peşindeydi peki?"

Rahipler afalladı. "Kesin olarak bilmiyoruz, Efendimiz," dedi bir tanesi. "Ama hedefine ulaşamadan onu korkutup kaçırdığımız kesin. Adamlarımızdan biri onu girdiği kapıdan kaçarken görmüş. Beklediğinden daha büyük bir dirençle karşılaştı herhâlde."

"Biz aslında sıradan bir hırsız olabilir diye düşünüyoruz, Efendimiz," dedi bir tanesi. "Buradan galeriye geçip resimleri çalacaktı."

"Mümkündür," dedi Işıktını. "Aferin, iyi iş çıkarmışsınız."

Döndü ve koridordan kapıya doğru yürümeye başladı. İçinde çok tuhaf bir his vardı.

Rahipler ona yalan söylemişti.

Bunu nasıl anladığını bilmiyordu. Fakat anlamıştı. Sahip olduğunu bile bilmediği bir içgüdüyle iliklerinde hissetmişti. Yalan söylemeleri onu rahatsız etmek yerine bir sebepten daha da heyecanlandırdı.

"Efendimiz," dedi Llarimar peşinden koşturup. "Aradığınızı buldunuz mu?"

"Saraya giren kişi Idris'li değilmiş," dedi Işıktını yavaşça. Dışarı, güneşe çıktılar yine.

Llarimar bir kaşını kaldırıp ona baktı. "Hallandren'e gelip Nefes satın alan Idris'liler de oluyor, Efendimiz."

"Peki hiç Cansız kullandıklarını duydun mu?"

Llarimar sustu. "Hayır, Efendimiz," diye kabul etti sonunda.

"Idris'liler, Cansızlardan nefret eder. Onları aşağılık, iğrenç bulurlar. Her koşulda, bir Idris'linin bu şekilde saraya girmesi hiç mantıklı değil. Ne anlamı olacak ki? Dönmüşlerden birini öldürseler ne olacak? O tanrının yerini hemen bir başkası alır ve protokole uygun olarak Cansız ordusuna da kısa süre içinde başka bir kumandan atanır. Böyle bir hareketten elde edilecek çıkar, misilleme ihtimalinin yanında hiç kalır."

"Yani siz sıradan bir hırsız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Tabii ki hayır," dedi Işıktını. "Sırf dikkat dağıtmak için bir Cansıza harcayacak kadar Nefesi ya da parası olan bir hırsız pek olası görünmüyor. Saraya giren her kimse zaten zenginmiş. Hem bir hırsız niye servis koridorunu kullansın? Orada kıymetli hiçbir şey yok ki. Kıymetli şeyler sarayın iç kısımlarında."

Llarimar yine sessizleşti. Yüzünde daha önce de beliren o tuhaf ifadeyle Işıktını'ya baktı yine. "Bu çok sağlam bir akıl yürütme, Efendimiz."

"Farkındayım," dedi Işıktını. "Bugün hiç kendim gibi hissetmiyorum. Belki gidip sarhoş olmam gerekiyordur."

"Siz sarhoş olamazsınız."

"Ah, ama denemekten keyif alabilirim."

Yollarının üzerinde bekleşen hizmetkârları da alıp hep birlikte saraylarına yürüdüler. Llarimar tedirgin görünüyordu. Işıktını ise düpedüz heyecanlıydı. *Tanrılar Katı'nda cinayet*, diye düşündü. *Tamam, öldürülen belki sadece bir hizmetkâr... Ama benim sadece mühim insanların değil herkesin tanrısı olmam gerekmiyor muydu? Bu sarayda en son ne zaman biri öldürüldü acaba? Benim ömrüm süresince hiç böyle bir şey olmadığı kesin.*

Merhametyıldızı'nın rahipleri bir şey saklıyordu. Adam madem kaçacaktı niye onların dikkatini dağıtmak için böyle pahalı bir şeyi saraya salmıştı? Dönmüşlerin hizmetkârları öyle çok zorlu askerler ya da savaşçılar değildi. Hâl böyleyken adam niye kolayca pes edip vazgeçmişti?

Bunların hepsi iyi sorulardı. Bunca kişi arasından en az onun merak edeceği sorular. Fakat merak etmişti işte.

Saraya dönüş yolunda, akşam yemeği sırasında ve hatta gece boyunca...

24

Siri kalabalık odaya girerken hizmetkârları kararsız bir şekilde etrafında toplaştı. Siri bugün üç metre kuyruğu olan mavi-beyaz bir kıyafet giymişti. İçeri girdiğinde yazmanlar ve rahipler şaşkınlıkla başlarını kaldırdılar. Bazıları telaşla ayağa fırlayıp eğilerek onu selamladı. Diğerleri ona sadece bakmakla yetindi. Siri'nin hizmetkârları kuyruğunu mümkün olduğunca zarifçe taşımak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Siri kararlı bir şekilde yürümeye devam etti. Burası normal bir odadan ziyade bir koridoru andırıyordu. Duvar diplerine uzun masalar yerleştirilmişti. Masaların üzerinde kâğıt yığınları vardı ve yazmanlar (Pahn Kahl'lılar yine kahverengi kıyafetler içindeydi ve Hallandrenliler de günün renklerini giyiyordu) bu kâğıtlar üzerine eğilmiş, çalışıyorlardı. Duvarlar tabii ki siyahtı. Sadece sarayın orta kısmında, Tanrı Kral'la Siri'nin günün büyük bölümünü geçirdiği bölümde renkli odalar vardı. Günü elbette ayrı ayrı geçiriyorlardı.

Gerçi gece işler değişiyor, diye düşündü Siri gülümseyerek. Geceleri Tanrı Kral'a harfleri öğretiyor olmak ona kendini çok gizli bir komplonun parçasıymış gibi hissettiriyordu. Krallıktaki herkesten sakladığı bir sırrı vardı. Dünyadaki belki de en güçlü adama dair bir sır. Bu onu heyecanlandırıyordu. Heyecanlanmak yerine endişelenmesi gerektiğinin farkındaydı. Aslında oturup düşündüğünde Maviparmak'ın uyarıları onu korkutuyordu. Zaten bu yüzden yazmanların bölümüne gelmişti.

Yatak odası niye bu kanatta acaba? diye merak etti. *Niye sarayın iç kısmında değil de siyah bölümde?*

Yazmanlar doğal olarak, Tanrı Kral'ın yatak odası hariç hizmetkârlara ayrılmış olan bu bölümünde kraliçeyi görmeyi hiç beklemiyordu. Siri diğer uçtaki kapıya yürürken, hizmetkârlarının adamlara özür diler gibi baktığını

fark etti. Bir hizmetkâr kapıyı onun için açtı ve Siri diğer odaya geçti.

Orta büyüklükteki bu odada bir grup rahip kitap karıştırıyorlardı. Başlarını kaldırıp ona baktılar. Biri o şaşkınlıkla elindeki kitabı yere düşürdü.

"Birkaç kitap alacağım!" diye ilan etti Siri.

Rahipler ona bakakaldı. "Kitap mı?" diye sordu biri nihayet.

"Evet," dedi Siri ellerini beline koyup. "Burası sarayın kütüphanesi değil mi?"

"Eee, evet, Kanal," dedi aynı rahip yanındakilere bakarak. Hepsi de bugünün renkleri olan mor ve gümüş rengi cübbeler giymişlerdi.

"İyi o zaman," dedi Siri. "Birkaç kitap ödünç almak istiyorum. Günlük gösterilerden sıkıldım. Boş zamanlarımda kendi başıma biraz kitap okuyacağım."

"Fakat bu kitapları okumak istemezsin, Kanal," dedi başka bir rahip. "Bunlar din ve şehir maliyesi üzerine. Bir hikâye kitabı sana daha uygun olacaktır."

Siri bir kaşını kaldırdı. "Peki 'bana daha uygun' kitabı nereden bulabilirim acaba?"

"Bir okutmana senin için şehir kütüphanesinden getirtebiliriz," dedi rahip öne doğru bir adım atıp. "Fazla uzun sürmez."

Siri tereddüt etti. "Hayır, beklemek istemiyorum. Bunlardan birkaçını alacağım."

"Hayır, almayacaksın," dedi arkadan başka bir ses.

Siri döndü. Tanrı Kral'ın başrahibi Treledees tam arkasında duruyordu. Parmaklarını birbirine kenetlemişti, yüksek başlığı kafasındaydı ve kaşları çatıktı.

"Bana hayır diyemezsin," dedi Siri. "Ben senin kraliçenim."

"Diyebilirim ve diyorum, Kanal," dedi Treledees. "Görüyorsun ya bu kitaplar çok değerli ve eğer başlarına bir şey gelirse bunun krallığımız için ciddi sonuçları olur. Rahiplerin bile bu kitapları buradan çıkarmasına izin verilmiyor."

"Sarayda başlarına ne gelecek ki?" diye sordu Siri.

"Kural böyle, Kanal. Bunlar tanrıların malı. Susebron kitapların bu odadan çıkmasını istemediğini açıkça ifade etti."

Ah açıkça ifade etti demek ha? Dilsiz bir kralları olması Treledees ve diğer rahipler için ne kadar da pratikti. O an işlerine nasıl geliyorsa Tanrı Kral'ın öyle buyurduğunu iddia ediyorlardı ve Tanrı Kral onları asla yalanlayamıyordu.

"Eğer ille de bu kitapları okumak istiyorsan," dedi Treledees, "burada okuyabilirsin."

Siri odaya şöyle bir göz attı ve o okurken etrafında toplaşıp telaffuzuyla dalga geçecek olan rahipleri düşündü. Bu kitaplarda çok önemli şeyler varsa bile dikkatini dağıtıp onları görmesini engellemenin bir yolunu bulurlardı nasılsa.

"Hayır," dedi Siri kütüphaneden çıkarken. "Belki başka zaman."

* * *

"O *kitapları almana izin vermeyeceklerini sana söylemiştim,*" diye yazdı Tanrı Kral.

Siri gözlerini devirdi ve kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Üzerinde hâlâ ağır gece elbisesi vardı. Tanrı Kral'la bir şekilde iletişim kuruyor olmak onu her nedense daha utangaç yapmıştı. Artık elbisesini ancak uyumak üzereyken çıkarıyordu ve son zamanlarda giderek daha geç saatlere kadar uyanık kalıyorlardı. Susebron bu akşam yine her zamanki yerine oturmuştu. İlk geceki gibi yatağın üzerine değil, o ilk geceden sonra yatağın yanına çekmeye başladığı koltuğunda. Hâlâ çok heybetli ve görkemli görünüyordu. Başını kaldırıp Siri'ye o dürüst ve içten yüzüyle bakana kadar öyle göründü en azından. Kucağındaki tahtaya Siri'nin gizlice odaya soktuğu bir kömür kalemle yazıyordu ve elini sallayıp Siri'ye tekrar koltuğa yaklaşmasını işaret etti.

"*Rahpleri kızdırmamalısn,*" diye yazdı. İmlası tahmin edilebileceği gibi berbattı.

Rahipler. Siri bir bardak çalıp odaya saklamıştı. Bardağı duvara dayadığında rahiplerin diğer tarafta konuştuklarını duyabiliyordu bazen. Siri rutin inleme ve zıplamalarını yaptıktan sonra genelde sandalyeler çekiliyor ve kapı kapanıyordu. Ardından yan odadan başka hiç ses gelmiyordu.

Ya rahipler onun karılık vazifesinin yaptığından emin olduktan sonra çıkıp gidiyordu ya da ondan şüpheleniyorlardı ve gittiklerini düşünsün diye numara yapıyorlardı. Siri'ye her ne kadar ilki doğruymuş gibi gelse de her ihtimale karşı Tanrı Kral'la konuşurken fısıldamaya özen gösteriyordu.

"*Siri?*" yazdı Tanrı Kral. "*Ne düşünüyorsun?*"

"Rahipleri," diye fısıldadı Siri. "Beni çileden çıkarıyorlar! Beni özellikle gıcık etmek için her yolu deniyorlar."

"*Aslında iyi adamlar,*" diye yazdı Tanrı Kral. "*Krallığımı yöntmek için çok çalışıyorlar.*"

"Senin dilini kesmişler," dedi Siri.

Tanrı Kral birkaç saniye sessizce oturdu. "Öyle gerkiyordu," diye yazdı sonra. "Çok fazla gücüm var."

Siri ona doğru eğildi. Tanrı Kral hemen geri çekildi, değmesin diye kolunu çekti. Bu tepkide en ufak bir kibir yoktu. Siri onun dokunulmaya alışık olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Susebron," diye fısıldadı. "Bu adamlar senin iyiliğini düşünmüyor. Senin dilini kesmekten daha fazlasını yapıyorlar. Senin adını kullanarak işlerine geleni söylüyor, işlerine geleni yapıyorlar."

"*Onlar benim düşmnım değil,*" yazdı Susebron inatla. "İyi insanlar."

"Öyle mi?" dedi Siri. "Neden okuma yazma öğrenmeye çalıştığını onlardan saklıyorsun o zaman?"

Tanrı Kral sessizce önüne baktı.

Elli yıldır Hallandren'i yöneten biri için ne kadar yumuşak başlı, diye düşündü Siri. *Pek çok açıdan bir çocuk gibi.*

"*Onların bilmesini istemiyorum,*" yazdı Susebron sonunda. "*Onları üzmek istemiyorum.*"

"Eminim," dedi Siri soğukça.

Tanrı Kral duraksadı. "*Emn misin?*" diye yazdı sonunda. "*Bu bana inandığn anlamına mı geliyor?*"

"Hayır," dedi Siri. "İroni yaptığım anlamına geliyor, Susebron."

Tanrı Kral kaşlarını çattı. "*Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum. İroyni?*"

"İ-ro-ni," diye heceledi Siri. "Bu... " Bir an düşündü. "Bir şey söylemek ama tam tersini kastetmek anlamına geliyor."

Tanrı Kral kaşlarını çattı, sonra tahtayı çabucak silip tekrar yazmaya başladı. "*Bunun mantığı ne? Niye asıl kastettiğin şeyi direkt söylemiyorsun?*"

"Çünkü," dedi Siri. "Bu, ıı... Off, bilmiyorum. Bir tür zekâ gösterisi gibi bir şey. İnsanlarla dalga geçerken... "

"*Dalga geçerken?*" diye yazdı Susebron.

Renklerin Tanrısı! diye geçirdi içinden Siri bir yandan bunu nasıl açıklayacağını düşünürken. Adam tüm hayatı boyunca saygıdeğer bir ilah ve kral olarak yaşamıştı ama en basit şeyleri bilmiyordu. "Dalga geçmek, biriyle eğlenmek gibi bir şey. Eğer öfkeyle söylenirse kırıcı da olabilir ama sen bunları sevecen bir şekilde şakayla söylersin. Gerçi bazen de sırf kırıcı olmak için söylersin. İroni bir tür mizahtır. Kastettiğin şeyin tam tersini abartılı bir şekilde söylersin."

"Biri böyle bir şey söylediğinde şaka mı yapıyor yoksa kırıcı olmaya mı çalışıyor, nasıl anlarsın?"

"Bilmiyorum," dedi Siri. "Söyleme tarzlarından herhâlde."

Tanrı Kral'ın kafası karışmış gibiydi, düşünceli bir şekilde öylece oturdu. *"Sen çok normalsin,"* yazdı sonunda.

Siri kaşlarını çattı. "Iıı... Teşekkürler?"

"Bu iyi bir ironi miydi?" diye yazdı Susebron. "Çünkü sen aslında çok *tuhafsın."*

Siri gülümsedi. "Eh, elimden geleni yapıyorum."

Susebron yine ona baktı.

"Yine ironi yaptım," dedi Siri. "Tuhaf olmak için elimden geleni yapmıyorum elbette. Böyleyim sadece."

Susebron ona bakmaya devam etti. Siri ondan nasıl korkabilmişti? Onu nasıl anlayamamıştı? Bu gözlerdeki bakışta kibir yoktu. Duygusuz da değildi. Bu, etrafındaki dünyayı anlamak için çabalayan birinin bakışıydı. Bu gözlerde masumiyet vardı. Samimiyet vardı.

Fakat saf da değildi. Yazmayı bu kadar çabuk öğrenmesi bunun en açık kanıtıydı. Doğru, konuşulan dili zaten anlıyordu ve Siri'yle tanışmadan çok önce kitaptaki tüm harfleri zaten ezberlemişti. Yazıyı çözmesi için Siri'nin ona sadece harflerin ses karşılığını söyleyip heceleri açıklaması yetmişti.

Yine de Siri onun her şeyi böylesine çabuk kavramasına hayran kalmıştı. Gülümsedi ve Susebron da tereddütlü bir gülümsemeyle ona karşılık verdi.

"Neden tuhaf olduğumu söyledin?" diye sordu Siri.

"Diğer insanlar gibi davranmıyorsun," diye yazdı Susebron. *"Diğerleri sürekli önümde eğilip duruyor. Kimse benimle konuşmuyor. Rahpler bile nadiren bana bir şeyler açklarlar. Onu bile yıllardır yapmadılar."*

"Önünde eğilmememden ve seninle böyle arkadaş gibi konuşmamdan rahatsız oluyor musun?"

Susebron tahtasını sildi. *"Rahatsız olmak mı? Niye rahatsız olayım? Bunu ironiyle mi yapıyorsun?"*

"Hayır," dedi Siri çabucak. "Seninle konuşmaktan gerçekten hoşlanıyorum."

"O *zaman anlamadım."*

"Diğer herkes senden korkuyor," dedi Siri. "Çok güçlü olduğun için."

"Ama güvenlik için dilimi kestiler ya zaten."

"Onları korkutan Nefesin değil," dedi Siri. "Ordular ve halk üzerindeki

gücün. Sen Tanrı Kral'sın. Ne zaman istesen krallıktan herhangi birinin idamını emredebilirsin."

"*Bunu neden isteyeyim?*" diye yazdı Susebron. "*Asla iyi birinin idam edilmesini emretmem. Bunu bilmeleri lazım.*"

Siri yumuşacık yatakta arkasına yaslandı. Arkasında şöminede odunlar çıtırdıyordu. "Ben bunu artık biliyorum," dedi. "Ama başka kimse bilmiyor. Seni tanımıyorlar, sadece ne kadar güçlü olduğunu biliyorlar. Bu yüzden senden korkuyorlar ve saygı gösteriyorlar."

Susebron duraksadı. "*Yani sen bana saygı duymuyor musun?*"

"Tabii ki duyuyorum," dedi Siri iç geçirerek. "Ben kurallara uymakta pek iyi değilimdir. Aslına bakarsan bana bir şey yapmamı söylediklerinde ben genelde tam tersini yapmak isterim."

"*Bu çok tuhaf,*" yazdı Susebron. "*Ben herkesin söyleneni yaptığını sanıyordum.*"

"Çoğu kişinin aslında yapmadığını keşfedeceksin," dedi Siri gülümseyerek.

"*Ama bu başını belaya sokar.*"

"Rahipler sana böyle mi öğretti?"

Susebron başını iki yana salladı, ardından uzanıp kitabını çıkardı. Çocuklar için hikâyelerin olduğu kitap. Bu kitabı daima yanında getiriyordu ve kitaba öyle özen gösteriyordu ki ona çok değer verdiği açıktı.

Sahip olduğu tek şey bu muhtemelen, diye düşündü Siri. *Diğer her şey her gün elinden alınıyor ve ertesi gün yenileri veriliyor.*

"*Ben çocukken annem bana bu kitaptan hikâyeler okurdu,*" diye yazdı. "*Annemi götürmelerinden önce hepsini ezberlemiştim. Hikâyelerde söz dinlemeyen çocukların başlarına gelenler de anlatılıyor. Genelde canavarlara yem oluyorlar.*"

"Demek öyle." dedi Siri gülümseyerek.

"*Sakın korkma,*" yazdı Susebron. "*Annem bana canavarların gerçek olmadığını söyledi. Ama hikâyelerdeki dersleri hatırlıyorum. Söz dinlemek iyidir. İnsanlara iyi davranmalısın. Tek başına ormana gitme. Yalan söyleme. Kimseye zarar verme.*"

Siri'nin gülümsemesi genişledi. Hayatı boyunca öğrendiği her şeyi ahlak dersi veren masallardan ve kral gibi görünmesini sağlayan rahiplerden öğrenmişti. Bu gerçeği bir kez görünce, nasıl olup da böyle basit ve dürüst bir adam olduğunu anlamak artık Siri için zor değildi.

Peki nasıl olmuştu da ona öğretilen her şeye bir anda karşı gelip Siri'den

okuma yazma öğretmesini istemişti? Hayatı boyunca ona söz dinlemeyi ve güvenmeyi öğretmiş olan adamlardan niye bunu saklamak istiyordu? Eh, o da göründüğü kadar masum değildi.

"Bu hikâyeler... " dedi Siri. "İnsanlara iyi davranma arzun... Odana geldiğim o ilk zamanlarda seni, ıı, bana sahip olmaktan alıkoyan bu muydu?"

"*Sana sahip olmak mı? Anlamadım.*"

Siri kızardı ve saçları da yüzüyle uyumlu bir şekilde kıpkırmızı kesildi. "Yani, ıı, niye öylece oturdun?"

"Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum," diye yazdı Susebron. "Çocuğumuz olması gerektiğini biliyordum. Bu yüzden oturdum ve olmasını bekledim. Ama bir şeyi yanlış yapıyor olmalıyız ki hâlâ çocuğumuz olmadı."

Siri kalakaldı. Gözlerini kırpıştırdı. Gerçekten bilmiyor olabilir miydi? "Nasıl çocuk sahibi yapıldığını bilmiyor musun?"

"*Hikâyelerde,*" diye yazdı Susebron, "*bir adamla bir kadın geceyi beraber geçiriyorlar ve sonra çocukları oluyor. Biz seninle bir sürü gece geçirdik. Yine de olmadı.*"

"Yani sana hiç kimse, rahiplerinden hiçbiri, bu olayı açıklamadı mı?"

"*Hayır. Olay..? Ne demek istiyorsun?*

Siri bir an öylece oturdu. *Hayır*, diye düşündü yüzünün daha da kızardığını hissederek. *Bunu ona anlatamam.* "Belki bunu daha sonra konuşuruz."

"İlk gece odaya girdiğinde yüzünde çok garip bir ifade vardı," diye yazdı Susebron. "İtiraf etmeliyim, senden bayağı korkmuştum."

Siri o geceki kendi dehşetini hatırlayınca gülümsedi. Susebron'un da korkuyor olabileceği hiç aklına gelmemişti. Nasıl gelebilirdi ki? O Tanrı Kral'dı.

"Yani," dedi Siri bir parmağını yatak örtüsünde gezdirerek, "seni hiç başka kadınlara götürmediler mi?"

"*Hayır,*" yazdı Susebron. "*Seni çıplak görmek bayağı ilginçti.*"

Siri'nin saçları zaten kırmızı kalmıştı, yüzü de yeniden kızarıverdi. "Şu anda konuştuğumuz bu değil," dedi. "Diğer kadınları merak ediyorum. Hiç metresin, cariyen olmadı mı?"

"*Hayır.*"

"Çocuğun olmasından çok korkuyor olmalılar."

"*Neden öyle diyorsun?*" yazdı Susebron. "*Seni getirdiler ya?*"

"Ancak elli yıllık hükümdarlıktan sonra," dedi Siri. "Kendi kontrolleri

altında, istenen soydan ve asil kandan biriyle çocuk yapabilesin diye. Maviparmak bu çocuğun bizim için tehlikeli olabileceğini düşünüyor."

"*Neden böyle düşündüğünü anlamadım,*" yazdı Susebron. "*Herkes bunu çok istiyor. Bir varis şart.*"

"Neden?" diye sordu Siri. "Daha ancak yirmili yaşlarında görünüyorsun. BiyoKroman yaşlanmanı yavaşlatmış."

"*Varis olmazsa krallığım tehlikeye girer. Öldürülürsem krallığı yönetecek kimse olmaz.*"

"Peki geçtiğimiz elli yılda böyle bir tehlike yok muydu?"

Tanrı Kral durdu. Kaşları çatılmıştı. Sonra yavaşça tahtasını sildi.

"Şu anda bir şekilde tehlikede olduğunu düşünüyor olmalılar," dedi Siri. "Hastalık olamaz. Ben bile Dönmüşlerin hastalanmadığını biliyorum. Aslında, yaşlanmıyorlar da galiba. Yaşlanıyorlar mı?"

"*Sanmıyorum,*" yazdı Susebron.

"Bir önceki Tanrı Kral nasıl öldü?"

"*Sadece dört tane Tanrı Kral oldu,*" diye yazdı Susebron. "Tam olarak nasıl öldüklerini bilmiyorum."

"Birkaç yüz senede sadece dört kral ve hepsi gizemli bir şekilde ölmüş... "

"*Babam ben onu hatırlayamayacak kadar küçükken ölmüş,*" yazdı Susebron. "*Bana krallığı uğruna hayatını feda ettiğini söylediler. Korkunç bir hastalığı tedavi etmek için BiyoKromatik Nefesini vermiş. Bunu tüm Dönmüşler yapabiliyor ama onların Nefesi sadece bir kişiyi tedavi ediyor. Tanrı Krallar ise pek çok kişiyi iyileştiriyor. Bana anlatılan bu.*"

"Bunların bir kaydı olmalı," dedi Siri. "Rahiplerin sıkı sıkı korudukları o odada bir yerde."

"*Oradaki kitapları okumana izin vermedikleri için üzgünüm,*" yazdı Susebron.

Siri umursamaz bir tavırla elini salladı. "İşe yaraması çok düşük bir ihtimaldi zaten. O tarih kitaplarına ulaşmanın başka bir yolunu bulmam lazım." Çocuk sahibi olmamız tehlikeli, diye düşündü içinden. *Maviparmak böyle söyledi. Yani hayatımı tehdit eden her kimse ancak biz bir varis verdikten sonra harekete geçecek. Maviparmak bunun Tanrı Kral için de tehlikeli olduğunu söyledi. Bu da tehlike bizzat rahiplerden gelecek demek sanki. Ama rahipler niye kendi tanrılarına zarar vermek istesin ki?*

Siri, hikâye kitabına dalıp gitmiş olan Susebron'a baktı. Kelimeleri okurken yüzünde beliren o yoğun konsantrasyon Siri'yi gülümsetti.

Eh, diye düşündü sonra, *seks hakkında bildikleri ya da bilmedikleri düşünülürse, yakın gelecekte çocuk sahibi olmaktan korkmamıza gerek yok.*

Çocuklarının olmamasının hayatlarını en az olması kadar tehlikeye atmasından korkuyordu.

25

Vivenna şehrin kalabalığına karıştı ama yanından geçtiği herkesin her an onu tanıyabileceği hissini bir türlü üzerinden atamıyordu.

Bu hissi yenmeye çalıştı. Idris'li Thame'in bile onu tanıması bir mucizeydi aslında. Hele kılığı kıyafeti düşünülürse, etrafındaki insanların Vivenna'yı şehirde dolaşan dedikodularla bağdaştırması mümkün değildi.

Elbisesi üst üste binmiş küstah kırmızı ve sarılardan oluşuyordu. Parlin'le Tonk Fah'ın bulabildikleri, onun katı ahlaki kriterlerine uyan tek elbise buydu. Boru şeklindeki elbise İç Deniz'in diğer tarafından, ta Tedradel'den gelmiş yabancı bir kesimdi. Neredeyse bileklerine kadar iniyordu ve her ne kadar göğüslerine otursa da en azından boynuna kadar kapalıydı ve kolları da uzundu.

Gözleri diğer kadınlara takılıp duruyordu bir şekilde. Kısa uçuş uçuş etekleri ve kolsuz bluzlarıyla vücutlarını sergilemeleri utanç vericiydi ama cayır cayır güneşin ve lanet nemin altında Vivenna bunu niye yaptıklarını anlayabiliyordu.

Şehirde geçirdiği bir ayın sonunda artık Vivenna da insan seliyle uyumlu hareket etmeyi öğrenmeye başlamıştı. Yine de evden çıkmak istediğinden emin değildi ama Denth ısrar etmişti.

"Bir korumanın başına gelebilecek en kötü şey nedir biliyor musun?" demişti. "Koruduğun kişinin sen yanında değilken öldürülmesi. Biz küçük bir takımız, Prenses. Ya bölünüp bir kişiyi senin yanında bırakacağız ya da bizimle geleceksin. Ben şahsen yanımda olmanı ve gözümün üzerinde olmasını tercih ederim."

Böylece Vivenna da onlarla gitmişti. Yeni elbiselerinden birini giymiş, saçlarını çok rahatsız edici –ama Idris'lilere benzemeyen– bir sarıya çevirip salık bırakmıştı. Gergin görünmemek için ağır adımlarla, gezintiye çıkmış

gibi Park Meydanı'nın etrafında yürüyordu. T'Telirliler parkları, bahçeleri seviyordu. Şehirde bir sürü park vardı. Hatta Vivenna'nın gördüğü kadarıyla şehrin büyük bölümü bir bakıma park sayılırdı. Tüm sokaklarda palmiyeler ve eğreltiler büyümüştü; yıl boyunca her yerde egzotik çiçekler açıyordu.

Meydana dört cadde bağlanıyordu ve aralarında kalan bakımlı alanlarla dama tahtası gibi bir desen oluşturuyordu. Bu parklardan her birinde farklı cinslerden onlarca palmiye yükseliyordu. Parklara bakan binalar, pazarın oradakilerden daha gösterişliydi. Ve bayağı bir yaya trafiği olmasına rağmen sık sık araba da geçtiğinden insanlar kaldırımdan yürümeye özen gösteriyordu. Burası zenginlerin alışveriş bölgesiydi. Çadırlar yoktu. Çığırtkan azdı. Daha kaliteli –ve de pahalı– dükkânlar vardı.

Vivenna kuzeybatıdaki parkta dolaşıyordu. Sağında eğreltiler ve çimler vardı. Solunda cadde boyunca birbirinden ilginç şeylerin satıldığı, zengin ve –elbette– rengârenk dükkânlar sıralanmıştı. Tonk Fah'la Parlin bu dükkânlardan ikisinin arasında kalan boşlukta oyalanıyordu. Maymun şimdi Parlin'in omuzundaydı. Parlin kırmızı bir yelek giyip o yeşil şapkayı takmıştı yine. Vivenna onun T'Telir'de kendisinden bile daha yersiz göründüğünü düşünmeden edemedi. Fakat kimse bunu umursuyor gibi görünmüyordu.

Vivenna yürümeye devam etti. Kuyum kalabalığın içine karışmış, onu uzaktan takip ediyordu. Kadın işinde iyiydi; Vivenna onu nadiren görebiliyordu ve görebilmesinin tek sebebi nereye bakacağını bilmesiydi. Denth'i hiç görememişti. Buralarda bir yerdeydi ama görünmeyecek kadar iyi gizleniyor olmalıydı. Vivenna yolun sonuna ulaşıp geri yürümek için döndüğünde gözüne Mankurt takıldı. Cansız, bahçelere dizilmiş D'Denir heykelleri gibi hareketsiz duruyor, önünden geçen kalabalığı ruhsuz gözlerle izliyordu. İnsanların büyük bölümü de onu görmezden geliyordu.

Denth haklıydı. Çok fazla Cansız yoktu ama alışılmamış bir şey de değildi. Birkaçı caddede sahiplerinin paketlerini taşıyordu. Gerçi bunların hiçbiri Mankurt gibi uzun boylu ve yapılı değildi –Cansızlar da tıpkı insanlar gibi farklı farklıydı. Kimi dükkânları koruyor kimi işporta tezgâhlarında duruyor kimi kaldırımı süpürüyordu. Her yerdeydiler.

Vivenna yürümeye devam etti ve geçerken kalabalığın içinde bir anlığına Kuyum'u gördü. *Nasıl bu kadar rahat görünebiliyor?* diye düşündü. Paralı askerlerin hepsi sanki buraya pikniğe gelmişler gibi sakin ve rahat görünüyordu.

Riskleri düşünme, diye söylendi Vivenna içinden. Yumruklarını sıktı ve dikkatini parka vermeye çalıştı. Gerçek şu ki T'Telirlileri biraz kıskanıyordu. İnsanlar çimlere oturmuş, ağaçların gölgesine uzanmış, çocukları gülüp oynarken keyif çatıyorlardı. D'Denir heykelleri sanki insanları korurcasına ellerinde silahlarıyla kollarını kaldırmış, düzgün bir sıra hâlinde dizilmişlerdi. Ağaçlar gökyüzüne yükseliyor, dallarından çiçeğimsi yığınlar sarkıyordu.

Tarhlarda geniş yapraklı çiçekler açmıştı; bazıları gerçekten de Edgli'nin Gözyaşlarıydı. Bu çiçekler Austre onları nerede görmek istiyorsa orada kalmalılardı. Onları kesmek ve yerini değiştirmek, bir odayı ya da evi süslemekte kullanmak gösteriş demekti. Peki bu çiçekleri şehrin ortasına, herkesin onların güzelliğinin tadını çıkarabileceği bir yere ekince de gösterişçi oluyor muydunuz?

Vivenna başını çevirdi ama BiyoKroması bu güzellikleri hissetmeye devam etti. Bu kadarcık bir alandaki yoğun canlılık Vivenna'nın göğsünde bir tür uğultuya sebep oluyordu.

İç içe yaşamaktan hoşlanmalarına şaşmamak lazım, diye düşündü. *Ve eğer böyle sıkış tepiş yaşayacaksan da doğayı görmenin tek yolu onu ayağına getirmek.*

"Yardım edin! Yangın!"

Vivenna, sokaktaki diğer pek çok insan gibi sese doğru döndü. Tonk Fah'la Parlin'in yanında durduğu bina yanıyordu. Vivenna yangını seyretmek yerine parkların ortasındaki meydana doğru baktı. Parklardaki çoğu insan donup kalmış, gözlerini havaya yükselen dumanlara dikmişti.

İlk dikkat dağıtma numarası.

İnsanlar yardım etmek için caddenin karşısına koşunca arabalar durmak zorunda kaldı. Aynı anda Mankurt kalabalığın arasına karışarak caddeye çıktı ve elindeki sopayı atlardan birinin bacağına geçirdi. Vivenna kemiğin kırılma sesini duymadı ama hayvanın bağırarak yere çöktüğünü ve çektiği arabanın dengesini bozduğunu gördü. Arabanın tepesindeki sandık caddeye yuvarlandı.

Araba, Durguniz'in başrahibi Nanrovah'a aitti. Denth'in aldığı istihbarata göre değerli malları taşıyordu. Öyle olmasa bile bir başrahibin tehlike altında olması herkesin dikkatini o tarafa çevirmesine yeterdi. Sandık gürültüyle caddeye çarptı. Talihin de yardımıyla parçalandı ve içinden altın sikkeler saçıldı.

İkinci dikkat dağıtma numarası.

Vivenna, Kuyum'un arabanın diğer yanında durduğunu gördü. Kadın, Vivenna'ya doğru bakıp başını salladı. Gitme vakti. İnsanların bir kısmı yangına, diğerleri altına doğru koşarken Vivenna uzaklaşmaya başladı. Yakınlarda Denth bir hırsız çetesiyle birlikte bir dükkânı yağmalıyordu. Mallar hırsızlarda kalacaktı. Vivenna'nın tek istediği o malların ortadan kaybolmasıydı.

Biraz ilerde Kuyum'la Parlin de Vivenna'ya katıldı. Vivenna'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Oysa bir şey olmamıştı. Gerçek bir tehlike yoktu. Ona yönelik bir tehdit yoktu. Sadece birkaç "kaza".

Zaten amaç da buydu.

* * *

Saatler sonra Denth'le Tonk Fah hâlâ eve dönmemişti. Vivenna elleri kucağında yeni koltuklarında oturuyordu. Yeni mobilyaları yeşildi. Belli ki T'Telir'de kahverengi döşeme diye bir seçenek yoktu.

"Saat kaç?" diye sordu Vivenna yavaşça.

"Bilmiyorum!" diye tersledi Kuyum. Pencerenin önünde dikiliyor, sokağa bakıyordu.

Ona karşı sabırlı ol, dedi Vivenna kendi kendine. *Bu kadar sinir bozucu olması onun suçu değil. Çocukken Nefesini almışlar.*

"Artık dönmüş olmaları gerekmez miydi?" diye sordu Vivenna sakince.

Kuyum omuz silkti. "Ortalığın yatışmasını beklemek için diğer eve gitmiş olabilirler."

"Anlıyorum. Sence ne kadar daha beklemeliyiz?"

"Ne kadar beklememiz gerekirse," dedi Kuyum. "Bak, benimle konuşmamayı becerebilir misin sence? Buna gerçekten çok minnettar olurum." Yeniden pencereye doğru döndü.

Vivenna bu hakaret karşısında kaskatı kesildi. *Sabır,* dedi yine kendine. *Durumunu anlamaya çalış. Beş Vizyon bunu emreder.*

Vivenna kalktı ve sessizce Kuyum'a doğru yürüdü. Elini nazikçe kadının omzuna koydu. Kuyum olduğu yerde sıçradı. Zira Nefes olmadan birinin yaklaştığını fark etmek zordu.

"Sorun değil," dedi Vivenna. "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" diye sordu Kuyum. "Neyi anlıyorsun?"

"Senden Nefesini almışlar," dedi Vivenna. "Böyle korkunç bir şey yapmaya hakları yoktu."

Vivenna ona gülümsedi, sonra dönüp merdivenlere yürüdü.

Arkasında Kuyum'un güldüğünü duyunca yarı yolda durup tekrar ona baktı.

"Beni anladığını düşünüyorsun öyle mi?" dedi Kuyum. "Ne yani? Donuk olduğum için bana acıyor musun?"

"Ailen bunu sana yapmamalıydı."

"Ailem, Tanrı Kral'ımıza karşı görevini yerine getirdi," dedi Kuyum. "Benim Nefesim doğrudan ona verildi. Bu senin anlayabileceğinin çok ötesinde bir onur."

Vivenna bir an öylece durdu, Kuyum'un söylediklerini idrak etmeye çalıştı. "Sen Alaimisema Tonlar'a mı inanıyorsun?"

"Elbette," dedi Kuyum. "Ben Hallandren'liyim."

"Ama diğerleri–"

"Tonk Fah, Pahn Kahl'dan geliyor," dedi Kuyum. "Denth'in nereden geldiğini ancak Renkler bilir. Ama ben T'Telir doğumluyum."

"Fakat hâlâ o sözde tanrılara inanıyor olamazsın, değil mi?" dedi Vivenna. "Sana yaptıklarından sonra."

"Bana ne yapmışlar? Ben Nefesimi kendi isteğimle verdim."

"Daha çocukmuşsun."

"On bir yaşındaydım ve ailem kararı bana bıraktı. Ben doğru kararı verdim. Babam boya işindeydi ama kayıp düşmüştü ve sırtı sakatlandığı için çalışamıyordu. Beş kardeşim vardı. Kardeşlerinin açlıktan kıvranmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilir misin? Annemle babam seneler önce babamın iş yerini açmak için Nefeslerini satmışlardı zaten. Benim Nefesim karşılığında neredeyse bir yıl geçinebileceğimiz kadar paramız oldu!"

"Ruha bir bedel biçilemez," dedi Vivenna. "Sen–"

"Beni yargılamayı kes!" diye patladı Kuyum. "Kalad'ın Hayaletleri alsın seni, kadın. Ben Nefesimi sattığım için kendimle gurur duydum. Hâlâ gurur duyuyorum. Benim bir parçam Tanrı Kral'ın içinde yaşıyor. Benim sayemde yaşamaya devam ediyor. Ben az sayıda kişiye nasip olan bir ayrıcalıkla bu krallığın bir parçasıyım."

Kuyum başını iki yana sallayarak arkasını döndü. "İşte bu yüzden Idris'lilerden hiç hazzetmiyoruz. Herkese tepeden bakıyorsunuz, doğru olanı yaptığınızdan pek bir emisiniz. Eğer senin tanrın senden Nefesini vermeni ya da çocuğunun Nefesini vermeni isteseydi yapmaz mıydın? Siz de keşiş olsunlar diye çocuklarınızdan vazgeçmiyor musunuz? Onları ömür boyu dininize hizmet etmeye mahkûm etmiyor musunuz? Bu sizin için inanç göstergesi değil mi? Ama biz kendi tanrılarımıza hizmet etmek için bir şey

yaptığımızda dudağınızı büküp bize kâfir diyorsunuz."

Vivenna ağzını açtı ama söyleyecek bir şey bulamadı. Çocukları keşiş olmaları için evden göndermek aynı şey değildi.

"Biz tanrılarımız için fedakârlık yapıyoruz," dedi Kuyum camdan dışarı bakmaya devam ederek. "Ama bu demek değil ki istismar ediliyoruz. Bu sayede ailemiz kutsandı. Sadece yiyecek alacak paramız olmakla kalmadı, aynı zamanda babam iyileşti ve birkaç yıl sonra iş yerini tekrar açabildi. Şimdi orayı erkek kardeşlerim işletiyor.

"Bu mucizelere inanmak zorunda değilsin. Buna tesadüf diyebilirsin istersen. Ama inancım yüzünden bana acımayı kes. Ve sırf sen başka bir şeye inanıyorsun diye benden üstün olduğunu da sanma."

Vivenna ağzını kapattı. Tartışmanın bir anlamı olmadığı ortadaydı. Kuyum ondan anlayış beklemiyordu. Döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı.

* * *

Birkaç saat sonra artık hava kararmaya başlamıştı. Vivenna ikinci katın balkonundan şehre bakıyordu. Sokaktaki evlerin çoğunun önünde böyle balkonlar vardı. Gösterişçi olsun olmasın, bir tepenin üstünde olduklarından balkonlarından görünen şehir manzarası çok güzeldi.

Şehir ışıklar içindeydi. Daha büyük sokaklarda kaldırımlardaki direklerin üzerine lambalar asılmıştı, geceleri işçiler bunları tek tek yakıyordu. Binaların çoğu da aydınlıktı. Bu şehirde yağa ve muma yapılan harcama Vivenna'yı hâlâ hayrete düşürüyordu. Öte yandan İç Deniz yanı başlarında olduğundan yağ burada dağlarda olduğundan çok daha ucuzdu.

Vivenna, Kuyum'un öfkeli çıkışını nasıl yorumlaması gerektiğini bilemiyordu. Bir insan nasıl olurdu da Nefesinin çalınıp açgözlü Dönmüşlerden birine verilmesiyle gurur duyardı? Fakat kadın bunu söylerken içtendi, buna gerçekten inanıyormuş gibiydi. Belli ki bunları önceden uzun uzun düşünmüştü. Belli ki yaptığı şeyle yaşayabilmek buna kendince mantıklı bir açıklama getirmek zorunda kalmıştı.

Vivenna iki arada bir derede kalmıştı. Beş Vizyon ona insanları anlamaya çalışmasını buyuruyor, kendini kimsenin üzerinde görmemesini söylüyordu. Öte yandan Austrizme göre Kuyum'un yaptığı şey büyük günahtı.

Bunlar birbiriyle çelişiyor gibi görünüyordu. Kuyum'un hatalı olduğunu düşünmek kendini onun üstünde görmek olacaktı. Kuyum'un söylediklerini kabul etmek ise Austirizmi yadsımak demekti. Onun böyle bocalaması belki bazı insanlara komik gelebilirdi ama Vivenna tüm hayatı boyunca dini

bütün biri olmak için çabalamıştı. Kâfir Hallandren'de ayakta kalmak için güçlü bir imana ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Kâfir. Hallandren'e böyle diyerek kendini onun üstüne koymuş olmuyor muydu? Ama kâfirlerdi! Dönmüşlerin gerçekten tanrı olduklarını kabul edecek değildi. Öyle görünüyordu ki herhangi bir dine inanmak bir şekilde kibre yol açıyordu.

Belki de Kuyum'un ona söylediklerini hak etmişti.

Birinin yaklaştığını hissetti. Döndüğünde Denth'in kapıyı itip balkona çıktığını gördü. "Geldik," dedi Denth.

"Biliyorum," dedi Vivenna şehrin ışıklarına bakarak. "Biraz önce eve girdiğinizi hissettim."

Denth buna güldü ve gelip yanında durdu. "Bir sürü Nefesin olduğunu unutup duruyorum, Prenses. Hiç kullanmıyorsun ya."

İnsanların yaklaştığını hissetmek dışında, diye düşündü Vivenna. *Ama bu konuda elimden bir şey gelmez, değil mi?*

"Canın sıkkın görünüyor," dedi Denth. "Hâlâ planımızın yeterince hızlı ilerlemediğinden mi endişelisin?"

Vivenna başını iki yana salladı. "Başka meseleler."

"Sanırım seni Kuyum'la bu kadar süre baş başa bırakmamalıydık. Çok üzerine gelmemiştir umarım."

Vivenna buna karşılık vermedi. Bir süre sonra içini çekip Denth'e döndü. "İş nasıl gitti?"

"Mükemmel," dedi Denth. "Dükkâna girdiğimizi kimse fark etmedi. Gece bile nöbetçi bırakırken güpegündüz soyuldukları için kendilerini salak gibi hissediyorlardır şimdi."

"Bunun ne işe yarayacağını hâlâ anlamış değilim," dedi Vivenna. "Bir baharat tüccarının dükkânını soymanın bize ne faydası olacak?"

"Dükkânını değil," dedi Denth. "Deposunu. Deposundaki tüm tuz fıçılarını aldık. Bu kadar büyük miktarda tuz depolayan şehirdeki üç tüccardan biri adam. Diğer baharat tüccarlarının çoğu tuzu ondan alıyor."

"Tamam da altı üstü tuz," dedi Vivenna. "Ne olacak ki?"

"Bugün hava sıcak mıydı?" diye sordu Denth.

Vivenna omuz silkti. "Çok sıcaktı."

"Hava çok sıcak olduğunda ete ne olur?"

"Kokar," dedi Vivenna. "Ama eti saklamak için tuz kullanmak zorunda değiller ki. Şey de kullanabilirler... "

"Buz mu?" diye sordu Denth kıkırdayarak. "Dağlarda evet ama burada

olmaz, Prenses. Burada eti saklamak istiyorsan tuzlayacaksın. Eğer ordunu Idris gibi uzak bir yere gönderirken yanlarına İç Deniz'den çıkardığın balıkları vermek istiyorsan onları da tuzlayacaksın... "

Vivenna gülümsedi.

"İşbirliği yaptığımız hırsız çetesi tuzu gemiyle uzağa gönderecek," dedi Denth. "Başka krallıklara sokup oralarda rahatça satacaklar. Hallandren savaşta askerlerine et bulmakta zorlanacak. Ufak bir darbe ama bu ufak darbeler üst üste binip birikecek."

"Teşekkürler," dedi Vivenna.

"Bize teşekkür etme," dedi Denth. "Ödeme yap yeter."

Vivenna başını salladı. Bir süre sessizce durup şehri izlediler.

"Kuyum gerçekten Alaimisema'ya inanıyor mu?" diye sordu Vivenna sonunda.

"En az Tonk Fah'ın uyuklamayı sevdiği kadar büyük bir tutkuyla," dedi Denth. Ona baktı. "İnançları konusunda üzerine gitmedin, değil mi?"

"Biraz."

Denth bir ıslık çaldı. "Ve hâlâ hayattasın ha? Kendine hâkim olduğu için ona teşekkür etmem gerekecek."

"Ama nasıl inanabilir?" dedi Vivenna.

Denth omuz silkti. "Fena bir din değil bence. Yani ne bileyim, gidip tanrılarını ziyaret edebiliyorsun. Onlarla konuşuyorsun, nasıl ihtişamlı olduklarını görüyorsun. Gayet anlaşılabilir bir şey."

"Ama bir Idris'li için çalışıyor," dedi Vivenna. "Kendi tanrılarının savaşını engellemeye çalışıyor. Bugün bir rahibin arabasını devirdik."

"Üstelik bayağı önemli bir rahibin," dedi Denth kıkırdayarak. "Ah, Prenses. Bunu anlaman biraz zor. Yani bir paralı askerin mantığını... Bize bir şeyler yapmamız için para ödenir. Ama o şeyleri yapan aslında biz değiliz dir. Bunları yapan sensin. Biz sadece senin maşanız."

"Hallandren tanrılarının aleyhine kullanılan maşalar."

"İnanmaktan vazgeçmek için bir sebep değil," dedi Denth. "Kendimiz ile yapmak zorunda olduğumuz şeyler arasına mesafe koymakta çok iyiyizdir. İnsanların bizden nefret etmesinin sebebi budur belki. Savaş meydanında bir arkadaşımızı öldürmemizin bizim duygusuz ya da güvenilmez olduğumuz anlamına gelmediğini anlamıyorlar. Yapmamız için para ödenen şeyi yapıyoruz. Herkes gibi."

"Aynı şey değil," dedi Vivenna.

Denth omuz silkti. "Bir demir işçisi mesela, arıttığı demirin günün bi-

rinde bir arkadaşını öldürecek bir kılıca dönüşüp dönüşmeyeceğini durup düşünür mü sence?"

Vivenna şehrin ışıklarına baktı. Her biri farklı inançlara, düşünce biçimlerine, farklı çelişkilere sahip insanları temsil eden bunca ışık. Birbirine ters düşüyormuş gibi görünen iki şeyden hangisine inanacağını bilemeyip bocalayan tek kişi o değildi belki de.

"Ya sen, Denth?" diye sordu. "Sen de Hallandren'e mi inanıyorsun?"

"Tanrılar korusun, hayır," dedi Denth.

"Peki sen neye inanıyorsun?"

"Ben pek inançlı değilim," dedi. "Uzun zamandır değilim."

"Ya ailen?" diye sordu Vivenna. "Onlar neye inanıyor?"

"Ailem çok uzun zaman önce öldü. Onların inandığı şeyleri bugün artık kimse hatırlamıyor. Ben zaten hiçbir zaman onların inançlarını paylaşmadım."

Vivenna kaşlarını çattı. "Bir şeye inanıyor olman lazım. Bir dine değilse o zaman bir kişiye. Bir yaşam biçimine."

"Bir keresinde inanmıştım."

"Hep böyle kaçamak cevaplar vermek zorunda mısın?"

Denth ona baktı. "Evet," dedi. "Bu soru hariç."

Vivenna gözlerini devirdi.

Denth kollarını tırabzana dayadı. "İnandığım şeylerin sana bir şey ifade edeceğini sanmıyorum," dedi. "Anlatsam sonuna kadar dinler misin, ondan bile emin değilim."

"Para peşinde olduğunu iddia ediyorsun," dedi Vivenna. "Ama değilsin. Lemex'in hesap defterlerini gördüm. Sana fazla bir şey ödemiyormuş. Beklediğimden çok daha az ödediği kesin. Çok para istiyor olsaydın o rahibin arabasını soyardın. Rahibin parasını çalmak, tuzu çalmaktan iki kat kolay olurdu."

Denth karşılık vermedi.

"Anladığım kadarıyla bir krallığa ya da krala hizmet etmiyorsun," diye devam etti Vivenna. "Kılıç kullanmakta basit bir korumadan kat kat üstünsün. Kılıç ustalığınla bir mafya babasını bile nasıl kolayca etkilediğine bakılırsa belki de en iyilerden birisin. Düello sporuyla uğraşsan öğrencilerin olurdu, ödüller kazanırdın, çok ünlü olabilirdin. İşverenlerinin emirlerine uyduğunu söylüyorsun ama emir almaktan ziyade genelde emirleri sen veriyorsun. Parayı da umursamadığına göre, şu birileri için çalışma meselesi sadece bir paravan olsa gerek."

Vivenna bir an durdu. "Aslına bakarsan," diye devam etti sonra, "sadece bir kez, o da Vasher konusunda gerçek bir tepki verdiğini gördüm. Hani şu kılıçlı adam."

Adamın adını duymak bile Denth'in gözle görülür şekilde gerilmesine sebep oldu.

"Kimsin sen?" diye sordu Vivenna sonunda.

Denth ona döndü. Gözlerindeki sert ifade Vivenna'ya –bir kez daha– tüm o gamsız adam tavırlarının bir maske olduğunu, maskaralıktan ibaret olduğunu göstermeye yetti. İçindeki sertliği saklamak için yumuşak bir kılıftı sadece.

"Paralı askerim," dedi Denth.

"Pekâlâ," dedi Vivenna. "O zaman, kimdin sen?"

"Bunun cevabını bilmek istemezsin," dedi Denth. Ardından dönüp kapıya yürüdü ve Vivenna'yı karanlık balkonda yalnız bıraktı.

26

Işıktını uyanır uyanmaz yataktan fırladı. Kalkıp gerindi ve gülümsedi. "Ne güzel bir gün," dedi.

Hizmetkârları duvar dibinde dikiliyor, tereddütle onu izliyordu.

"Ne?" diye sordu Işıktını kollarını iki yana açıp. "Hadi beni giydirsenize."

Hizmetkârlar koşuştu. Kısa süre sonra Llarimar da gelmişti. Işıktını adamın ne kadar erken kalktığını merak ederdi bazen. Ne zaman uyansa hazır ve nazır karşısındaydı.

Llarimar bir kaşını kaldırarak onu izledi. "Bu sabah çok keyiflisiniz, Efendimiz."

Işıktını omuz silkti. "Uykumu aldım."

"Her zamankinden tam bir saat önce."

Hizmetkârlar cübbesinin iplerini bağlarken Işıktını kafasını eğdi. "Gerçekten mi?"

"Evet, Efendimiz."

"Hayret," dedi Işıktını. Onu giydirmeyi bitiren hizmetkârlara başını salladı; adamlar geri çekildi.

"Rüyalarınızı konuşalım mı o zaman?" diye sordu Llarimar.

Işıktını zihninde beliren görüntüyle duraksadı. Yağmur. Sert bir rüzgâr. Fırtına. Ve kıpkırmızı bir panter.

"Hayır," dedi Işıktını kapıya doğru yürüyerek.

"Efendimiz... "

"Rüyaları sonra konuşuruz, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını. "Şimdi daha önemli işlerimiz var."

"Daha önemli işler mi?"

Işıktını kapıya ulaştığında gülümseyerek ona döndü. "Bugün yine Merhametyıldızı'nın sarayına gitmek istiyorum."

"Ne için?"

"Bilmiyorum," dedi Işıktını mutlu mutlu.

Llarimar içini çekti. "Pekâlâ, Efendimiz. Fakat önce en azından resimlere bir baksak? Fikrinizi almak için çok yüksek meblağlar ödeyenler var ve resimleri hakkında ne düşündüğünüzü duymayı dört gözle bekliyorlar."

"Tamam," dedi Işıktını. "Çabucak hâlledelim o zaman."

* * *

Kırmızı üstüne kırmızı... Tonlar birbirine çok yakındı, yani ressam en az Birinci Tekâmülde olmalıydı. Birbirinin üzerine binmiş, öfkeli, korkunç kırmızılardan oluşan dalgalar. Bu dalgaların belli belirsiz insanları andırdığı söylenebilirdi ancak, buna rağmen herhangi bir gerçekçi tasvirden çok daha keskin bir şekilde akla savaşan orduları getirmeyi başarıyordu.

Kaos. Kanlı vücutlar üzerinde kanlı üniformalar üzerinde kanlı yaralar. Kırmızıda çok fazla şiddet vardı. Işıktını'nın kendi renginde. Işıktını'ya neredeyse kendisi de resmin içindeymiş, bu kargaşada sürükleniyor, itilip kakılıyormuş gibi geldi.

İnsan dalgaları ortadaki bir figüre yönelmişti. Bir kadın. Sadece birkaç fırça darbesiyle hayal meyal tasvir edilmişti, yine de kadın olduğu belliydi. Çarpışan asker dalgalarının oluşturduğu zirvede, yukarıda duruyordu; bir hareketin ortasında yakalanmış, başı geriye savrulmuş, bir kolunu kaldırmıştı...

Elinde, kırmızı gökyüzünü karartan kapkara bir kılıç tutuyordu.

"Günbatımı Şelalesi Muharebesi," dedi beyaz koridorda yanında duran Llarimar yavaşça. "Çoksavaş'ın son muharebesi."

Işıktını başını salladı. Bunu çoktan anlamıştı bir şekilde. Askerlerin çoğunun yüzünde gri bir gölge vardı. Bunlar Cansızdı. Savaş meydanında bu kadar çok sayıda Cansız ilk kez Çoksavaş'ta kullanılmıştı.

"Savaş sahnelerinden hoşlanmadığınızı biliyorum," dedi Llarimar. "Ama–"

"Bu hoşuma gitti," dedi Işıktını onun sözünü keserek. "Çok hoşuma gitti."

Llarimar sustu.

Işıktını iç içe geçmiş kırmızılara, belli belirsiz fırça darbeleriyle savaşı göstermekten öte hissettiren resme bakmaya devam etti. "Bu salonda şimdiye kadar gördüğüm en iyi resim olabilir."

Odanın diğer tarafındaki rahipler sinirli bir şekilde kıpırdandı. Llarimar endişeli bir şekilde onlara baktı.

"Ne?" diye sordu Işıktını.

"Bir şey yok," dedi Llarimar.

"Telaşe Nazırı... " Işıktını ona ısrarlı bir bakış attı.

Rahip bir iç geçirdi. "Söyleyemem, Efendimiz. "Resimler hakkındaki görüşlerinizi etkileyemem."

"Son zamanlarda bir sürü rahip savaş resimlerine olumlu yorumlar yapıyor ha?" dedi Işıktını tekrar resme dönerek.

Llarimar karşılık vermedi.

"Bir anlamı yoktur muhtemelen," dedi Işıktını. "Meclisteki tartışmalardan etkileniyoruzdur."

"Mümkündür," dedi Llarimar.

Işıktını sustu. Bunun Llarimar için bir anlamı olduğunu biliyordu. Ona göre Işıktını bir resim hakkında görüş bildirmiyordu sadece, gelecekten haber veriyordu. Böyle canlı, vahşi renklerde bir savaş tasvirini beğenmesi neye alametti? Rüyalarına bir tepki miydi? Fakat dün gece rüyasında savaşı görmemişti. Nihayet. Rüyasında fırtına görmüştü, evet, ama bu aynı şey değildi.

Ağzımı hiç açmamalıydım, diye düşündü. Öte yandan, gerçekten bir önemi varmış gibi görünen tek işi bu resimlere yorum yapmaktı.

Resimdeki keskin lekelere, her biri birkaç üçgen fırça darbesiyle yapılmış figürlere baktı. Çok güzeldi. Savaş nasıl güzel olabilirdi? Hayatın karşısına dikilen gri yüzleri, Cansızların insanları öldürmesini nasıl güzel bulabilirdi? Bu muharebenin hiçbir anlamı olmamıştı. Hallandren'e karşı birleşen krallıkların, Pahn Birliği'nin lideri burada öldürülmesine rağmen savaşın sonunu bu muharebe belirlemiş değildi. Çoksavaş'ı bitiren diplomasi olmuştu, savaş meydanında dökülen kanlar değil.

Tekrar aynı şeyleri mi yaşamak istiyoruz? diye düşündü Işıktını, resmin güzelliği karşısında hâlâ büyülenmiş bir hâlde. *Yaptığım şeyler bizi savaşa mı sürükleyecek?*

Hayır, diye cevap verdi kendine. *Hayır, ben sadece tedbirli oluyorum. Her ihtimale karşı Aldokur'un siyasi bir muhalefet oluşturmasına yardımcı oluyorum. Hiçbir şeyden habersiz oturup olanları izlemekten iyidir. Çoksavaş, kraliyet ailesi yeterince tedbirli olmadığı için çıktı.*

Resimden gözünü alamıyordu. "Şu kılıç ne?" diye sordu Işıktını.

"Kılıç?"

"Siyah olan," dedi Işıktını. "Kadının elindeki."

"Ben... Ben kılıç görmüyorum, Efendimiz," dedi Llarimar. "İtiraf et-

mem gerekirse kadın da görmüyorum. Aslına bakarsanız karman çorman fırça darbelerinden başka bir şey görmüyorum."

"Az önce Günbatımı Şelalesi Muharebesi olduğunu söyledin ya."

"Resmin adını söyledim, Efendimiz," dedi Llarimar. "Sizin de benim gibi resimde bir şey göremediğinizi zannettim ve sanatçının verdiği ismi söyleyeyim dedim."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Nihayet Işıktını dönüp yürüdü, resimden uzaklaştı. "Bugünlük bu kadar yorum yeter." Bir an durdu. "Bu resmi yakmayın. Özel koleksiyonumda dursun."

Llarimar duyduğunu gösterircesine başını sallamakla yetindi.

Işıktını saraydan çıkarken sabahki coşkusuna kavuşmak için çabaladı ve başarılı da oldu. Gerçi o korkunç, o güzel sahne zihninin bir köşesine yerleşti; dün gece rüyasına giren şiddetli fırtınadan aklında kalanlarla karışıp iç içe geçti.

Ama bu bile Işıktını'nın keyfini kaçırmaya yetmedi. Bugün farklı bir şey vardı. Heyecanlıydı. Tanrılar Katı'nda bir cinayet işlenmişti.

Bunu niye bu kadar ilgi çekici bulduğunu bilmiyordu. İlle bununla ilgilenecekse bile olayı trajik ya da sinir bozucu bulması gerekmez miydi? Sonuçta hayatı boyunca her şey önüne hazır tepside sunulmuştu. Tüm cevaplar, tüm eğlenceler... Böylece hep daha fazlasını ister olmuştu. Sadece iki şey ona yasaktı: geçmişi hakkında bilgi ve saraydan çıkma özgürlüğü.

Bu iki yasağın yakın zamanda değişeceği yoktu. Fakat şimdi burada, Tanrılar Katı'nın içinde, olabilecek en güvenli ve en rahat yerde bir problem yaşanmıştı. Küçük bir şey. Dönmüşlerin çoğunun gözünün görmeyeceği bir şey. Nitekim kimsenin umurunda değildi. Kimse bununla ilgilenmek istemiyordu. Dolayısıyla Işıktını'nın sorular sormasına engel olacak kimse de yoktu.

"Çok tuhaf davranıyorsunuz, Efendimiz," dedi Llarimar onu çimlerin ortasında yakaladığında. Arkalarında hizmetkârlar kırmızı güneş şemsiyesini açmak için debeleniyordu.

"Farkındayım," dedi Işıktını. "Ama benim bir tanrı olarak zaten hep biraz tuhaf olduğumu söyleyebiliriz herhâlde, değil mi?"

"Bunun doğru olduğunu kabul etmek zorundayım."

"O zaman aslında kendim gibi olduğumu da söyleyebiliriz," dedi Işıktını. "Güneşin altında yeni bir şey yok."

"Merhametyıldızı'nın sarayına geri mi gidiyoruz gerçekten?"

"Aynen öyle. Sence bize kızar mı? İşte bu gerçekten ilginç olabilir."

Llarimar içini çekti. "Rüyalarınızdan bahsetmeye artık hazır mısınız?"

Işıktını hemen cevap vermedi. Hizmetkârlar nihayet güneş şemsiyesini açmıştı, tepesinde tutuyorlardı. "Rüyamda bir fırtına gördüm," dedi Işıktını sonunda. "Fırtınanın ortasında korunmasız duruyordum. Üzerime yağmur yağıyor, rüzgâr üzerime çullanıyordu. O kadar şiddetli, öyle sert bir rüzgârdı ki ayağımın altında yer dalgalanıyormuş gibi geldi."

Llarimar duyduklarından huzursuz olmuş gibiydi.

Bir savaş alameti daha, diye düşündü Işıktını. *En azından o böyle görecek.*

"Başka bir şey?"

"Evet," dedi Işıktını. "Kırmızı bir panter. Camdan yapılmış gibi etrafını yansıtıyor, sanki parlıyordu. Fırtınanın ortasında bekliyordu."

Llarimar ona baktı. "Bunları uyduruyor musunuz, Efendimiz?"

"Ne? Hayır! Rüyamda gerçekten bunu gördüm."

Llarimar yine iç geçirdiyse de rahiplerden birine yazmasını işaret etti. Çok geçmeden Merhametyıldızı'nın sarı ve altın rengi sarayına ulaşmışlardı. Işıktını binanın önünde aniden durdu. Daha önce başka bir tanrının sarayını önden haberci göndermeden ziyaret etmediğini fark etmişti.

"Geldiğinizi haber vermek için birini göndermemi ister misiniz, Efendimiz?" diye sordu Llarimar.

Işıktını bir an tereddüt etti. "Hayır," dedi sonunda. Kapıda bekleyen iki muhafıza gözü takılmıştı. İki adam da ortalama bir hizmetkârdan çok daha yapılı görünüyordu ve kılıçları vardı. Işıktını daha önce hiç gerçek bir düello kılıcı görmemişti ama herhâlde bunlar öyle olsa gerekti.

Adamlara doğru yürüdü. "Hanımınız burada mı?"

"Korkarım hayır, Efendimiz," dedi içlerinden biri. "Tekmilana'yı ziyarete gitti."

Tekmilana, diye düşündü Işıktını. Cansızların Komutlarına sahip tanrılardan bir diğeri de oydu. *Aldokur yine bir şeyler mi çeviriyor?* Belki sonra o da bir uğrardı; Tekmilana'nın muhabbetini özlemişti. Ne yazık ki kadın ondan şiddetle nefret ediyordu. "Neyse, önemi yoktu zaten," dedi Işıktını, muhafıza, "Ben şu saldırının gerçekleştiği koridora bir bakacağım."

Muhafızlar birbiriyle bakıştı. "Ben... girmenize izin verebilir miyiz bilmiyorum, Efendimiz."

"Telaşe Nazırı!" dedi Işıktını. "Bana engel olabilirler mi?"

"Ancak Merhametyıldızı'ndan doğrudan talimat almışlarsa."

Işıktını tekrar adamlara döndü. Muhafızlar gönülsüzce kenara çekildi.

"Merak etmeyin, sorun yok," dedi onlara. "Bu işlerle benim ilgilenmemi istedi. Bir bakıma. Telaşe Nazırı, geliyor musun?"

Llarimar'la birlikte saraya girdiler. Işıktını bir kez daha tuhaf bir tatmin duygusu hissetti. Daha önce varlığını bile bilmediği içgüdüleri ona hizmetkârın öldüğü yeri incelemesini söylüyordu.

Yer döşemeleri değişmişti. Işıktını'nın Tekâmül etmiş gözleri yeni ve eski tahtalar arasındaki farkı anında ayırt etti. Onları geçip biraz ilerledi. Griye dönmüş olan tahta da yenisiyle değiştirilmişti.

İlginç, diye düşündü. *Ama beklenmedik değil. Acaba... böyle başka rengi çekilmiş yerler de var mı?* Biraz daha ilerledi ve yine yenilenmiş bir tahta gördü. Tam bir kare şeklindeydi.

"Efendimiz?" dedi yeni bir ses.

Işıktını başını kaldırdığında, dün ona kısa ve ters cevaplar veren rahibi gördü. Genç adama gülümsedi. "Ah, iyi oldu. Ben de seni görmeyi umuyordum."

"Bu hiç usullerimize uygun değil," dedi adam. "Dışarı çıkamıyorum."

"İncir yemek çok iyi geliyormuş diye duydum," dedi Işıktını. "Şimdi, geçen gece içeri sızan adamı gören muhafızlarla konuşmam gerekiyor."

"Ama neden, Efendimiz?" diye sordu rahip.

"Çünkü ben böyle eksantrik biriyim," dedi Işıktını. "Onları yanıma gönder. Cinayeti işleyen adamı gören tüm hizmetkârlarla ve muhafızlarla konuşacağım."

"Efendimiz," diye başladı rahip rahatsız bir şekilde. "Şehir yetkilileri bu meseleyi çoktan araştırdı. İçeri giren adamın, Merhametyıldızı'nın sanat koleksiyonunu çalmak isteyen bir hırsız olduğuna eminler ve–"

"Telaşe Nazırı," dedi Işıktını ona dönerek. "Bu adam benim bir talebime itiraz edebilir mi?"

"Dinden çıkıp ruhunu tehlikeye atma pahasına ancak," diye karşılık verdi Llarimar.

Rahip öfkeyle onları süzdü, ardından hizmetkârına dönüp Işıktını'nın arzusunu yerine getirmesini buyurdu. Işıktını yere diz çökünce hizmetkârlar dehşetle fısıldaştı. Bir tanrının eğilmesinin uygunsuz olduğunu düşünüyorlardı belli ki.

Işıktını onları görmezden geldi. Kare şeklindeki yeni tahtaya bakıyordu. Değiştirilen diğer iki bölümden daha büyüktü ve rengi onlardan daha iyi tutturulmuştu. Etrafındaki tahtalardan rengi azıcık farklı olan kare şeklinde bir yamaydı sadece. Bir sürü Nefesi olmayan biri farkı asla göremezdi.

Bu bir kapak, diye fark etti Işıktını aniden. Rahip dikkatle onu izliyordu. Bu yamalı alan diğerleri gibi yeni değildi. Etrafındaki döşemelerden daha yeniydi sadece.

Işıktını yerde dizlerinin üzerinde ilerlemeye devam etti ve zemindeki kapıyı fark etmemiş gibi yaptı. Şu yeni keşfettiği içgüdüleri bir kez daha dile gelmiş ve bulduğu şeyi açık etmemesi için onu uyarmıştı. Niye aniden böyle ihtiyatlı davranır olmuştu? Gördüğü şiddetli rüyaların ve sabahki resmin etkisi miydi? Yoksa daha fazlası mı vardı? Sanki kendi içinde, derinlerde bir yerdeki, daha önce hiç ihtiyaç duymadığı bir farkındalıkla hareket ediyormuş gibiydi.

Sebep her neyse, kapıyı görmemiş gibi yapıp devam etti ve yer döşemesine takılmış olabilecek iplikler aramaya başladı. Az sonra, hizmetkârlardan birinin kıyafetinden geldiği çok bariz bir iplik bulup havaya kaldırdı.

Rahip bir parça rahatlamış görünüyordu.

Demek yerdeki kapağı biliyor, diye düşündü Işıktını. O *zaman belki... içeri giren kişi de biliyordu.*

Işıktını bir süre daha hizmetkârları huzursuz ederek yerde sürünmeye devam etti. Çağırttığı adamlar geldiğinde nihayet doğrulup ayağa kalktı ve hizmetkârlar cübbesindeki tozları silkeledikten sonra yeni gelenlere doğru yürüdü. Koridor bayağı kalabalıklaşmıştı, dolayısıyla onları dışarı çıkardı.

Dışarıda önce altı kişilik grubu baştan aşağı süzdü. "Kendinizi tanıtın. Sen, soldaki, adın ne?"

"Gagaril," dedi adam.

"Vah vah," dedi Işıktını.

Adam kızardı. "Bana babamın adını koymuşlar, Efendimiz."

"Babana bu adı niye koymuşlar? Meyhaneden hiç çıkmadığı için mi? Her neyse, bu olaya dahlin nedir?"

"Yabancının saraya girdiği gece kapıda görevliydim."

"Yalnız mıydın?"

"Hayır," dedi başka bir adam. "Ben de onunla birlikteydim."

"Tamam," dedi Işıktını. "Siz ikiniz, şuraya gidin." Eliyle çimleri işaret etti. İki adam birbirine baktı, sonra gösterilen yere yürüdüler.

"Bizi duyamayacak kadar uzaklaşın," diye seslendi Işıktını arkalarından.

Adamlar başlarını sallayıp yürümeye devam ettiler.

"Evet," dedi Işıktını diğerlerine bakıp. "Siz dördünüz kimsiniz bakalım?"

"Biz koridorda saldırıya uğradık," dedi hizmetkârlardan biri. Yanındaki iki kişiyi işaret etti. "Üçümüz. Ve... bir kişi daha vardı. O öldü."

"Büyük talihsizlik," dedi Işıktını. Onlara da çimlerin diğer tarafını işaret etti. "Şuraya. Beni duyamayıncaya kadar yürüyün ve orada bekleyin."

Üç adam uzaklaştı.

Işıktını ellerini beline koyup son adama –kısa boylu rahibe– baktı. "Ve sen?"

"Ben adamı kaçarken gördüm, Efendimiz," dedi rahip. "Camdan dışarı bakıyordum."

"Zamanlaman mükemmelmiş," dedi Işıktını. Çimlerin üzerinde diğer gruplardan uzak bir noktayı işaret etti. Son adam da o tarafa doğru yürüdü. Ardından Işıktını belli ki hepsinin üstü olan rahibe döndü.

"İçeri giren adamın bir Cansız hayvan saldığı söylendi." dedi.

"Bir sincap, Efendimiz," dedi rahip. "Onu yakaladık."

"Git getir."

"Efendimiz, hayvan çok vahşi ve–" Işıktını'nın gözlerindeki bakışı fark edince durdu ve hizmetkârlardan birine işaret etti.

"Hayır," dedi Işıktını. "Hizmetkâr değil. Kendin gidip getir." Rahip şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Evet, evet," dedi Işıktını elini sallayarak. "Biliyorum. İtibarına yapılmış büyük bir hakaret bu. Belki de Austrizme geçmeyi bir düşünmelisin. Ama şimdi yürü bakalım."

Rahip kendi kendine homurdanarak uzaklaştı.

"Geri kalanlar," dedi Işıktını kendi rahiplerine ve hizmetkârlarına dönerek. "Siz burada bekleyin."

Bu kez bir çalkalanma olmadı. Işıktını'nın onları uzaklaştırmasına artık alışmaya başlamışlardı.

"Gel, Telaşe Nazırı, gel," dedi Işıktını.

Işıktını'nın çimlere yolladığı ilk grup olan iki muhafıza doğru yürümeye başladılar. Llarimar, Işıktını'nın uzun adımlarına yetişmek için koşturmak zorunda kalıyordu. "Şimdi," dedi Işıktını, diğerlerinin duyma mesafesinin dışındaki iki adamın yanına ulaştığında, "ne gördüğünüzü anlatın bakalım."

"Deli taklidi yaparak yaklaştı, Efendimiz," dedi muhafızlardan biri. "Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, sendeliyordu. Meğer numara yapıyormuş. Yanımıza iyice yaklaştı, sonra ikimizi de bayılttı."

"Nasıl?" diye sordu Işıktını.

"Üzerindeki Uyandırılmış gömleğin püsküllerıyle beni boynumdan ya-

kaladı," dedi adam. Sonra başıyla arkadaşını işaret etti. "Onun da karnına kılıcının kabzasıyla vurdu."

İkinci muhafız gömleğini kaldırıp karnındaki kocaman çürüğü açığa çıkardı, ardından kafasını yana kırıp boynundaki çürüğü gösterdi.

"İkimizi de nefessiz bıraktı," dedi ilk muhafız. "Beni o püsküllerle, Fran'i de boğazına bastırdığı çizmesiyle. En azından gördüğümüz son şey bu oldu. Kendimize geldiğimizde gitmişti."

"Sizi nefessiz bıraktı," dedi Işıktını, "ama öldürmedi. Sadece bayılttı mı?"

"Bu doğru, Efendimiz," dedi muhafız.

"Adamı tarif edin lütfen," dedi Işıktını.

"İri bir adamdı," dedi muhafız. "Karman çorman bir sakalı vardı. Çok uzun değildi ama hiç düzeltilmemişti."

"Pis kokmuyordu, kirli değildi," dedi diğeri. "Sadece nasıl göründüğüne fazla özen göstermiyormuş gibiydi. Saçları uzundu, ensesine geliyordu ama sanki uzun zamandır tarak yüzü görmemişlerdi."

"Kıyafetleri yırtık pırtıktı," dedi ilk muhafız. "Bazı yerler yamalanmıştı. Üzerinde hiç parlak bir şey yoktu ama koyu renk de değildi. Şey gibiydi, ıı, renksiz. Şimdi tekrar düşününce, muhtemelen Hallandren dışından biri olsa gerek."

"Ve silahlıydı?" dedi Işıktını.

"Bana kılıcının kabzasıyla vurdu," dedi ikinci muhafız. "Büyük bir kılıçtı. Düello kılıcı değil de Doğulu'ların kılıçları gibi. Düz ve bayağı uzun. Pelerininin altına saklamıştı. Öyle iki büklüm yürümüyor olsa daha önce fark ederdik."

Işıktını başını salladı. "Teşekkürler. Burada kalın."

Llarimar'la birlikte ikinci gruba doğru yürümeye başladılar.

"Bu çok ilginç, Efendimiz," dedi Llarimar. "Ama maksadınızı anlamış değilim."

"Merakım uyandı sadece," dedi Işıktını.

"Özür dilerim, Efendimiz," dedi Llarimar. "Fakat siz pek öyle meraklı bir tip sayılmazsınız."

Işıktını yürümeye devam etti. Bu yaptıklarını öyle uzun boylu düşünerek yapmıyordu. Zaten yapması gereken buymuş gibi ona bir şekilde doğal geliyordu. İkinci gruba yaklaştılar. "Siz onunla koridorda karşılaştınız değil mi?" diye sordu Işıktını.

Adamlar başlarını salladı. İçlerinden biri Merhametyıldızı'nın sarayına

doğru bir bakış attı. Sarayın önünde şimdi hem Merhametyıldızı'nın hem de Işıktını'nın rahipleri ve hizmetkârlarıyla bayağı renkli bir kalabalık vardı.

"Bana ne olduğunu anlatın," dedi Işıktını.

"Hizmetkârlar koridorunda yürüyorduk," dedi içlerinden biri. "O akşamlık mesaimiz bitmişti. Şehirde yakın bir meyhaneye gidecektik."

"Sonra koridorda birini gördük," diye devam etti bir başkası. "Bizden biri değildi."

"Nasıl biriydi? Tarif et," dedi Işıktını.

"İriyarı bir adamdı," dedi hizmetkâr. Diğerleri de başıyla onu onayladı. "Üstü başı perişandı, saçı sakalı birbirine girmişti. Pis görünüyordu."

"Hayır," dedi bir başkası. "Kıyafetleri eski püsküydü ama adam pis değildi. Hırpani kılıklıydı sadece."

Işıktını başını salladı. "Devam edin."

"Eh, anlatacak fazla bir şey yok," dedi içlerinden biri. "Bize saldırdı. Zavallı Taff'a Uyandırılmış bir halat fırlatıp onu bağladı. Rariv'le ikimiz yardım çağırmaya koştuk hemen. Lolan geride kaldı."

Işıktını üçüncü adama baktı. "Sen geride kaldın. Neden?"

"Tabii ki Taff'a yardım etmek için," dedi adam.

Yalan söylüyor, diye düşündü Işıktını. Çok tedirgin. "Demek öyle?" dedi Işıktını ona doğru bir adım atıp.

Adam kafasını öne eğdi. "Yani bir bakıma... Bir de şu kılıç vardı... "

"Ah, evet," dedi bir başkası. "Üzerimize bir kılıç fırlatmıştı. Çok tuhaftı."

"Kılıcını kullanmadı mı?" dedi Işıktını. "Üzerinize mi fırlattı?"

Adamlar başlarını iki yana salladı. "Kılıcı üzerimize attı. Kınıyla. Lolan onu aldı."

"Onunla dövüşecektim," dedi Lolan.

"İlginç," dedi Işıktını. "Böylece siz ikiniz gittiniz."

"Evet," dedi adamlardan biri. "Şu lanet sincaptan kurtulup diğerleriyle geri geldiğimizde Lolan'ı yerde baygın bulduk ve zavallı Taff da... Taff hâlâ bağlıydı ama halat artık Uyandırılmış değildi. Taff kılıçla öldürülmüştü."

"Onu ölürken gördün mü?"

"Hayır," dedi Lolan ellerini itiraz edercesine kaldırarak. Işıktını adamın bir elinin sargılı olduğunu fark etti. "Adam kafama bir yumruk atıp beni bayılttı."

"Ama kılıç sendeydi," dedi Işıktını.

"Çok büyüktü, kullanamadım," dedi adam yine yere bakıp.

"Yani adam kılıcı sana attı ve sonra koşup seni yumrukladı mı?" dedi Işıktını.

Üçüncü hizmetkâr başını salladı.

"Peki ya elin?" diye sordu Işıktını.

Adam duraksadı, gayriihtiyari elini geri çekti. "Burkuldu. Önemli bir şey yok."

"Burkulan bileğin için eline bandaj mı sardın?" dedi Işıktını bir kaşını kaldırıp. "Elini göster."

Adam tereddüt etti.

"Elini göster yoksa dinden çıkacaksın, evladım," dedi Işıktını yeterince ilahi olduğunu umduğu bir tonla.

Adam yavaşça elini uzattı. Işıktını yaklaşıp bandajı çıkardı.

El griydi, rengi tamamen çekilmişti.

Bu mümkün değil, diye düşündü Işıktını şok içinde. *Bir canlının teninden Uyandırmayla renk çekilemez. Sadece cansız objelerin rengi çekilebilir. Yer döşemelerinin, kıyafetlerin, mobilyaların...*

Adam elini geri çekti.

"Nedir bu?" diye sordu Işıktını.

"Bilmiyorum," dedi adam. "Uyandığımda böyleydi."

"Demek öyle." dedi Işıktını düz bir sesle. "Ve bununla ilgili başka bir şey bilmediğine inanacağım, öyle mi? İçeri giren kişiyle iş birliği yapmadığına mı inanacağım?"

Adam aniden dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. "Lütfen, Efendimiz! Lütfen beni dinden atmayın. Lütfen ruhumu almayın. Geneleve gidiyorum. Kumarda hile yapıyorum."

Diğer ikisi hayretle onu izliyordu.

"Ama içeri giren kişiyle hiçbir alakam yok," diye devam etti Lolan. "Lütfen. Bana inanmak zorundasınız. Ben sadece kılıcı almak istedim. O çok güzel, siyah kılıcı! Kılıcı alıp çekmek, adama onunla saldırmak istedim. Kılıca uzandım ve bir anlığına dikkatim dağılınca adam önce davrandı. Ama Taff'ı öldürdüğünü görmedim. Yemin ederim. O yabancıyı da hayatımda ilk kez görüyordum. Bana inanmak zorundasınız."

Işıktını bir an durdu. "İnanıyorum," dedi sonunda. "Bu sana bir ders olsun. Bundan sonra iyi biri ol. Hileyi hurdayı bırak."

"Evet, Efendimiz."

Işıktını adamlara başını salladı, sonra yine Llarimar'la uzaklaştılar.

"Kendimi resmen tanrı gibi hissediyorum," dedi Işıktını. "O adama nasıl tövbe ettirdiğimi gördün mü?"

"Muhteşemdi, Efendimiz," dedi Llarimar.

"Peki anlatılanlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Işıktını. "Tuhaf bir şeyler dönüyor sanki. Sence de öyle değil mi?"

"Bana hâlâ bunu araştıran kişinin siz olmanız tuhaf geliyor, Efendimiz."

"Yapacak başka işim yok."

"Tanrı olmak dışında."

"Tanrı olmak çok abartılıyor," dedi Işıktını son adama yaklaşırken. "Avantaları yok değil ama çalışma saatleri korkunç."

Llarimar sessizce gülerken Işıktını son şahitle –sarı ve altın rengi cübbesi içindeki kısa boylu rahiple– konuşmak için döndü. Adam diğer rahiplerden bayağı bir gençti.

Masum tipli diye yalan söylemesi için bunu mu seçmişler? diye geçirdi içinden Işıktını. *Yoksa varsayımda mı bulunuyorum sadece?* "Senin hikâyen nedir?" diye sordu.

Genç rahip önce saygıyla eğildi. "Hanımımızın ağzından çıkanları yazdığımız kehanet dosyalarını kayıt muhafaza yerine götürüyordum. Binada uzaktan gelen garip sesler duydum. Seslerin kaynağını görmek için camdan dışarı baktım ama bir şey göremedim."

"Tam olarak neredeydin?" diye sordu Işıktını.

Genç adam sarayda bir pencereyi işaret etti. "Şurada, Efendimiz."

Işıktını kaşlarını çattı. Rahibin işaret ettiği pencere, hizmetkârın öldüğü yerin tam aksi istikametindeydi. Fakat adamın binaya ilk girdiği kapıya bakan taraf orasıydı. "İki muhafızın baygın yattığı girişi görebiliyor muydun?"

"Evet, Efendimiz," dedi adam. "Gerçi onları önce görmedim. Tam camdan çekilip gürültünün kaynağını bulmak için içeriyi araştıracaktım ki girişteki fenerlerin ışığında hareket eden bir gölge dikkatimi çekti. Yerde yatan muhafızları da o zaman fark ettim. Onların öldüğünü sandım ve aralarında dolaşan adam beni çok korkuttu. Bağırarak yardım çağırmaya koştum. Ama ben birilerini buluncaya kadar adam gitmişti."

"Bakmak için aşağı indin mi?" diye sordu Işıktını.

Rahip başını salladı.

"Bunu yapman ne kadar sürdü?"

"Birkaç dakika, Efendimiz."

Işıktını yavaşça başını salladı. "Çok iyi. Teşekkürler."

Genç rahip dönüp meslektaşlarının yanına doğru yürümeye başladı.

"Ah, bir saniye," dedi Işıktını. "Bir ihtimal adamı tarif edebilir misin?"

"Pek sayılmaz, Efendimiz," dedi rahip. "Koyu renk giyinmişti, pek bir şey anlaşılmıyordu. Zaten doğru dürüst göremeyecek kadar uzaktaydım."

Işıktını elini sallayarak adamı azat etti. Bir an düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı, ardından Llarimar'a döndü. "Eee?"

Rahip bir kaşını kaldırdı. "Eee, ne, Efendimiz?"

"Ne düşünüyorsun?"

Llarimar başını iki yana salladı. "Ben... açıkçası bilemiyorum, Efendimiz. Ama bu belli ki çok önemli."

Işıktını duraksadı. "Öyle mi?"

Llarimar başını salladı. "Evet, Efendimiz. Eli yaralı rahibin söyledikleri yüzünden. Siyah bir kılıçtan bahsetti. Bunu öngörmüştünüz hatırlarsanız. Sabahki resimde."

"Kehanette bulunmadım," dedi Işıktını. "Resimde gerçekten bir kılıç vardı."

"Kehanet böyle işliyor zaten, Efendimiz," dedi Llarimar. "Anlamıyor musunuz? Resme baktınız ve orada bir şey gördünüz. Oysa benim tüm görebildiğim kırmızı fırça darbeleriydi. Tarif ettiğiniz sahne, gördüğünüz şeyler... Bunlar kehanetti. Siz tanrısınız."

"İyi de ben sadece resmin tasvir ettiği sahneyi gördüm," dedi Işıktını. "Sen daha ismini bile söylemeden önce."

Llarimar bu zaten başlı başına bir kanıtmış gibi bilmiş bir tavırla başını salladı.

"Of, tamam, boş ver," dedi Işıktını. "Rahipler! Hepiniz iflah olmaz fanatiklersiniz. Yine de burada bir tuhaflık olduğunu kabul ediyorsun değil mi?"

"Kesinlikle, Efendimiz."

"İyi bari," dedi Işıktını. "O zaman bunu araştırdığım için şikâyet edip durmayı kesersin artık."

"Aslına bakarsanız, Efendimiz," dedi Llarimar, "şimdi buna dâhil olmamanız daha bile önem kazandı. Bunun olacağı kehanetinde bulundunuz ve bir kâhin asla kehanette bulunduğu konuya dâhil olmamalı. Eğer buna karışırsanız dengeleri altüst edebilirsiniz."

"Ben dengeleri bozmayı severim," dedi Işıktını. "Hem bu çok eğlenceli."

Her zamanki gibi Llarimar tavsiyesinin bu şekilde savuşturulmasına bir tepki vermedi. Fakat diğerlerinin yanına doğru yürürlerken "Efendimiz,"

dedi. "Sırf kendi merakımı tatmin etmek için soruyorum. Cinayet hakkında ne sonuca vardınız?"

"Çok bariz," dedi Işıktını dalgın bir şekilde. "İki kişilerdi. Biri şu kılıçlı iri yarı adamdı. Muhafızları bayılttı, hizmetkârlara saldırdı ve Cansızı salıp ortadan kayboldu. Genç rahibin gördüğü ikinci adam ilkinden sonra geldi. Katil bu ikinci adamdı."

Llarimar kaşlarını çattı. "Bu sonuca nasıl vardınız?"

"İlk adam kimseyi öldürmemeye özen gösterdi," dedi Işıktını. "Kendini riske atma pahasına muhafızları öldürmedi. Oysa her an ayılıp sarayı alarma geçirebilirlerdi. Karşısına çıkan hizmetkârlara da kılıcını çekmedi, onları yavaşlatmak için kılıcı üzerlerine fırlattı sadece. Dolayısıyla bağlı bir adamı öldürmesi için bir sebep yoktu. Özellikle de diğer görgü tanıklarını sağ bırakmışken. Ama eğer ikinci bir adam varsa... Eh, o zaman bir mantığı olabilir. Öldürülen hizmetkâr bu ikinci adam geldiğinde kendindeydi. İkinci adamı gören tek kişi de oydu."

"Yani kılıçlı adamın peşinden ikinci bir adamın geldiğini ve onu gören kişiyi öldürdüğünü düşünüyorsunuz. Ardından da..?"

"İkisi de ortadan kayboldu," dedi Işıktını. "Zeminde bir kapak fark ettim. Sarayın altında bir geçit olduğunu düşünüyorum. Bence buraya kadar her şey açık. Ama bir nokta hâlâ karanlıkta." Işıktını, Llarimar'a bir bakış atıp adımlarını yavaşlattı.

"Neymiş o, Efendimiz?" diye sordu Llarimar.

"Renkler adına, tüm bunları ben nasıl çözdüm?"

"Şahsen ben de hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum, Efendimiz."

Işıktını başını iki yana salladı. "Bu kesinlikle önceden gelen bir şey, Telaşe Nazırı. Çünkü yaptığım her şey inanılmaz doğal geliyor. Ölmeden önce kimdim ben?"

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum, Efendimiz," dedi Llarimar bakışlarını kaçırıp.

"Ah, hadi ama, Telaşe Nazırı. Dönmüş hayatımın büyük bölümünü aylaklık ederek geçirdim. Derken biri öldürüldü ve yataktan fırladığım gibi kendimi olayı soruştururken buldum. Bu sana da biraz manidar görünmüyor mu?"

Llarimar ısrarla ona bakmıyordu.

"Renkler aşkına!" dedi Işıktını. "İşe yarar biri miydim? Tam da kendimi manalı bir şekilde, mesela sarhoşken bir ağaç kütüğünden düşerek öldüğüme ikna etmeye başlamıştım."

"Kahramanca öldüğünüzü biliyorsunuz, Efendimiz."

"Çok yüksek bir kütük de olabilirdi."

Llarimar kafasını iki yana sallamakla yetindi. "Her koşulda, Efendimiz, size önceden kim olduğunuzu söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz."

"Eh, sonuçta bu içgüdüler bir yerden çıkıp geldi," dedi Işıktını. Bu arada onları izleyen rahiplerle hizmetkârların yanına ulaşmışlardı. Merhametyıldızı'nın üst düzey rahibi de elinde bir kutuyla geri gelmişti. Kutunun içinden vahşi tırmalama sesleri geliyordu. "Teşekkürler," dedi Işıktını kutuyu alıp hiç durmadan yürümeye devam ederek. "Sana söylüyorum, Telaşe Nazırı, bundan hiç memnun değilim."

"Aksine bu sabah bayağı mutlu görünüyordunuz, Efendimiz," dedi Llarimar, Merhametyıldızı'nın sarayından uzaklaşırlarken. Kadının rahibi dudaklarında dile getiremediği bir itiraz homurtusuyla geride kaldı, Işıktını'nın maiyeti ise tanrılarının peşine düştü.

"Mutluydum," dedi Işıktını. "Çünkü bir şeyler döndüğünü biliyordum. Sorun şu ki, ortalıkta dolanıp araştırma yapma arzusuyla dolup taşarken nasıl gereğince miskinlik edeceğim? Bu cinayet, onca güçlüklü kazandığım şöhretimi yerle bir edecek."

"Bir tür motivasyonla huzurunuz kaçtığı için sizin adınıza üzüldüm, Efendimiz."

"Çok doğru," dedi Işıktını içini çekerek. Cansız kemirgenin bulunduğu kutuyu uzattı. "Al. Bizim Uyandıranlar bunun güvenlik kodunu çözebilir mi, ne dersin?"

"Eninde sonunda çözeceklerdir," dedi Llarimar. "Fakat bu bir hayvan, Efendimiz. Bize bir şey anlatamaz."

"Yine de çözmelerini söyle," dedi Işıktını. "Bu arada benim biraz daha bu dava üzerinde düşünmem gerekiyor."

Saraylarına geri yürümeye devam ettiler. Derken Işıktını cinayete "dava" dediğini fark etti. Bu kelimenin bu şekilde kullanıldığını ilk kez duyuyordu. Yine de kelimeyi yerli yerinde kullandığından kuşkusu yoktu. İçgüdüsel olarak biliyordu.

Döndüğümde konuşmayı en baştan öğrenmem gerekmedi, diye düşündü. *Yürümeyi ya da okumayı ya da buna benzer şeyleri de sonradan öğrenmedim. Sadece kişisel hafızamı kaybetmiştim.*

Ama hepsini değil belli ki.

Gayret gösterirse başka neler hatırlayacağını merak etmeden edemedi.

27

Önceki Tanrı Krallara bir şey olmuş, diye düşünüyordu Siri, Tanrı Kral'ın sarayındaki sonu gelmez odalarda, peşinde hizmetkârlarıyla dolaşırken. *Maviparmak'ın, Susebron'un da başına gelmesinden korktuğu bir şey. Bu hem benim için hem de Tanrı Kral için tehlikeli olacak.*

Yarı şeffaf sayısız püsküldan oluşan yeşil ipek kuyruğunu ardında sürükleyerek yürümeye devam etti. Günlük kıyafeti örümcek ağı gibi incecikti. Bu kıyafeti seçmiş, ardından hizmetkârlarına içini göstermeyen bir içlik getirmelerini buyurmuştu. Seçtiği kıyafetlerin gösterişli olup olmamasına takılmaktan bu kadar çabuk vazgeçmesi tuhaftı.

Ama endişelenmesi gereken çok daha önemli sorunları vardı.

Rahipler, Susebron'a bir şey olmasından korkuyor, diye düşünmeye devam etti. *Bir an evvel bir varis doğması için sabırsızlanıyorlar. Bunun tahtı garantiye almak için olduğunu söylüyorlar ama elli yıl boyunca bir varisin olmamasından endişelenmemişler. Idris'in bir gelin göndermesi için yirmi yıl beklemekte sakınca görmemişler. Tehlike her neyse acil bir şey değil.*

Buna rağmen şimdi acele ediyorlar.

Belki de gelinin kraliyet kanından olmasını çok önemsedikleri için bu riski almaya razı olmuşlardı. Fakat o durumda da yirmi yıl beklemeleri gerekmiyordu. Vivenna yıllar önce çocuk doğuracak yaşa gelmişti.

Gerçi antlaşmada zaman olarak gelinin yaşı değil yıl belirtilmiş olabilirdi. Antlaşma maddesinde Idris Kralı'nın yirmi yıl sonra Tanrı Kral'a bir gelin göndermesi yazıyor olabilirdi. Bu, babasının Vivenna yerine Siri'yi gönderebilmesini de açıklardı. Siri antlaşmayla ilgili dersleri dinlemediği için kendine içinden bir küfür savurdu. Antlaşmada tam olarak ne yazdığını bilmiyordu. Tek bildiği, tehlikenin antlaşmada yazıyor olabileceğiydi.

Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Ne yazık ki rahipler yardımcı olmaktan ziyade köstekti, hizmetkârlar daima sessizdi ve Maviparmak da...

Nihayet odalardan birinde, defterine bir şeyler yazarak yürüyen Maviparmak'ı görünce kuyruğunu ardında hışırdatarak ona yöneldi. Maviparmak sese dönüp onu gördü, aniden hızlandı ve kendini diğer odaya attı. Siri arkasından seslenip kuyruğunun elverdiğince hızlı yürüse de nihayet kapıdan girdiğinde boş bir odayla karşılaştı.

"Renkler adına!" diye söylendi Siri saçlarının sinirden kırmızıya döndüğünü hissederek. "Hâlâ benden kaçmadığında ısrar edecek misin?" diye sordu yanındaki en kıdemli hizmetkârına dönüp.

Kadın gözlerini yere indirdi. "Sarayın bir hizmetkârının, kraliçesinden kaçması olacak şey değil, Kanal. Sizi görmemiş olmalı."

Hı hı, tabii, diye düşündü Siri. *Tıpkı bundan öncekilerde de görmediği gibi!* Siri birkaç kez de onu huzuruna çağırtmış ama Maviparmak her seferinde, Siri artık beklemekten usanıp gittiğinde gelebilmişti. Siri ona bir mektup gönderdiğinde ise öyle üstü kapalı bir cevap yazmıştı ki hiç cevap vermese Siri ancak bu kadar hayal kırıklığına uğrardı.

Saray kütüphanesinden kitap almasına izin verilmiyordu ve kütüphanede okumaya kalktığında da rahipler dikkatini dağıtıp duruyordu. Şehir kütüphanesinden kitap istemişti ama rahipler bu kitapları ona bir rahibin getirmesinde ve "onun gözleri yorulmasın diye" okumasında ısrarlıydı. Eğer kitaplarda rahiplerin onun görmesini istemediği bir şey varsa okuyan kişi böylece o kısmı atlayabilecekti.

Siri her şey için rahiplere ve yazmanlara muhtaçtı.

Bir tek... diye düşündü hâlâ parlak kırmızı odada dikilirken. Başka bir bilgi kaynağı vardı aslında. Yine hizmetkârına döndü. "Bugün avluda ne gibi etkinlikler var?"

"Birçok etkinlik var, Kanal," dedi kadın. "Ressamlar gelip resim yapacak. Hayvan bakıcıları güneyden gelen egzotik hayvanları sergileyecek. Bildiğim kadarıyla filler ve zebralar gösterilecek. En yeni renk kombinasyonlarını göstermek için tüccarlar da geliyor. Tabii halk ozanları da olacak."

"Daha önce gittiğimiz şu yerde ne var peki?"

"Arenada mı, Kanal? Galiba akşam oyunlar düzenlenecek. Fiziksel güç yarışmaları."

Siri başını salladı. "Locamı hazırlat. İzlemeye gideceğim."

* * *

Siri kendi krallığında zaman zaman koşu yarışlarını izlerdi. Bu yarışlar genelde kendiliğinden gelişirdi çünkü keşişler gösterişi onaylamazdı. Austre herkese bazı yetenekler bahşetmişti; bunlarla hava atmak kibre girerdi.

Fakat genç erkekleri bundan alıkoymak kolay değildi. Siri onları koşarken görür hatta bazen teşvik ederdi. Fakat bu mücadeleler ile şu anda Hallandren'de erkeklerin sergilediği gösteri arasında dünya kadar fark vardı.

Aşağıda aynı anda yarım düzine yarışma yapılıyordu. Bazı adamlar kocaman taşları en uzağa kim atacak diye mücadele ediyordu. Diğerleri Hallandren'in yapışkan sıcağında ter içinde kalmış, arenanın çevresinde kumları savurarak koşuyordu. Diğerleri de kargı fırlatıyor, ok atıyor veya en uzağa sıçramak için yarışıyordu.

Siri onları izlerken saç diplerine kadar kıpkırmızı kesildi. Adamların üzerinde sadece peştamal vardı. Bu, şehirde geçirdiği bunca hafta boyunca Siri'nin gördüğü en... ilginç manzaraydı.

Bir hanımefendi genç erkekleri süzmez, diye öğretmişti annesi. *Bu hiç yakışık almaz.*

Fakat burada bakmayacaktı da ne yapacaktı? Siri gözlerini onlardan alamıyordu ve bunun tek sebebi çıplaklıkları da değildi. Bunlar çok kapsamlı eğitimlerden geçmiş, fiziksel becerilerini inanılmaz geliştirmiş adamlardı. Siri izlerken, yarışmaların galiplerine öyle büyük bir ilgi gösterilmediğini fark etti. Kimin kazandığı değil, yarışmaya katılacak beceriye sahip olmak önemliydi.

Bu açıdan bakıldığında yarışmalar aslında Idris'in hassasiyetlerine uygundu. Bir yandan da tam tersiydi.

Oyunların güzelliği Siri'nin öyle dikkatini dağıtmıştı ki, erkeklerin böyle küçük bir kumaş parçasıyla yarışmasına alıştıktan sonra bile saçları kızıl kaldı. Nihayet kendini zorlayıp ayağa kalktı ve gözlerini arenadan alabildi. Yapacak işleri vardı.

Hizmetkârları da hareketlendi. Yanlarında her tür konforu getirmişlerdi. Büyük divanlar ve kabarık yastıklar, meyve ve şarap, hatta onu yelpazeleyen birkaç adam. Sarayda sadece birkaç hafta geçirdikten sonra tüm bu lüksler Siri'ye artık olağan gelmeye başlamıştı.

"Geçen sefer bir tanrı gelip benimle konuşmuştu," dedi Siri gözleriyle etrafı tarayarak. Taş locaların pek çoğunun üzerinde renkli sayvanlar yerini almıştı. "Hangisiydi o?"

"Yiğit Işıktını, Kanal," dedi hizmetkâr kadınlardan biri. "Cesaret tanrısı."

Siri başını salladı. "Renkleri neydi?"

"Kırmızı ve altın rengi, Kanal."

Siri gülümsedi. Sayvanı orada olduğuna göre o da locasında olmalıydı. Sarayda geçirdiği bunca hafta içinde yanına gelip ona kendini tanıtan, onunla sohbet eden tek tanrı o olmuştu. Söyledikleri biraz kafa karıştırıcıydı ama en azından konuşmaya istekliydi. Siri kalktı, yürürken güzel elbisesi taşları süpürdü. Bu elbiseleri kirlettiği için kendini suçlu hissetmekten artık kurtulması lazımdı. Özellikle de giydiği tüm elbiseler ertesi gün yakılıyorken.

Hizmetkârları telaşla koşturup mobilyaları ve yiyecekleri toplayarak Siri'nin peşine düştüler. Geçen seferki gibi yine aşağıdaki sıraları, saraya girecek kadar zengin tüccarlar ve piyangoyu kazanan köylüler doldurmuştu. Siri geçerken çoğu dönüp kendi aralarında fısıldaşarak onun geçişini izledi.

Beni –kraliçelerini– görebildikleri tek an bu, diye fark etti Siri.

Bu konuda Idris kesinlikle Hallandren'den daha iyiydi. Idris'liler istedikleri zaman krallarına ve hükümet görevlilerine ulaşabilirken Hallandren'de liderler halktan çok kopuktu ve bu da soğuk hatta gizemli görünmelerine yol açıyordu.

Siri, kırmızı ve altın rengi locaya yaklaştı. Daha önce gördüğü tanrı içerde bir divana uzanmış, çok güzel oymalarla süslü cam bir bardaktan buzlu kırmızı bir şey yudumluyordu. Siri'nin çoktan tanrılıkla ilişkilendirmeye başladığı o biçimli erkeksi vücudu, mükemmel siyah saçları, altın ışıltılı bronz teni ve kendine has o her şeyden sıkılmış tavrıyla tıpkı daha önceki gibi görünüyordu.

Idris'lilerin haklı olduğu bir diğer şey de bu, diye düşündü Siri. *Idris'liler belki biraz katı olabilir ama bu Dönmüşler gibi rahatına, nefsine bu kadar düşkün olmak iyi bir şey değil.*

Tanrı Işıktını onu gördü ve saygıyla başını eğdi. "Kraliçem."

"Yiğit Işıktını," dedi Siri hizmetkârlardan biri koltuğunu yerleştirirken. "Güzel bir gün geçirdiğini umarım."

"Gün içinde ruhumda, varoluşumu yavaş yavaş yeniden şekillendiren birkaç rahatsız edici ve tanımlayıcı etmen keşfettim." Işıktını içkisinden bir yudum aldı. "Bunun dışında olaysız bir gündü. Ya sen?"

"Daha az keşif, daha fazla kafa karışıklığı," diye karşılık verdi Siri otururken. "Burada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda hâlâ çok cahilim. Belki sen sorularımı cevaplar, bana bilgi verirsin diye umuyordum. Belki... "

"Korkarım mümkün değil," dedi Işıktını.

Siri sustu, kızarıp bozardı. "Üzgünüm. Yanlış bir şey mi yaptım? Ben –"

"Hayır, hayır, yanlış yapmadın, evlat," dedi Işıktını gülümseyerek. "Sana yardım edemem çünkü ne yazık ki ben de hiçbir şey bilmiyorum. İşe yaramazın tekiyim. Duymadın mı?"

"Iı, hayır, sanırım duymadım."

"Daha fazla dikkat etmelisin," dedi Işıktını elindeki bardağı ona doğru kaldırarak. "Çok ayıp," diye ekledi gülümseyerek.

Siri kaşlarını çattı, daha da utandı. Başlığının yüksekliğine bakılırsa Işıktını'nın başrahibi olan adamın onaylamaz bakışları da Siri'nin utancını katlıyordu. *Ama niye ben utanıyorum ki?* diye düşündü Siri sinirlenerek. *Bana üstü kapalı hakaret eden Işıktını. Üstelik kendine de açıktan hakaret ediyor! Kendini küçümsemekten zevk alıyor sanki.*

"Aslında," dedi Siri çenesini hafiften kaldırıp ona bakarak, "şöhretini duymadım değil, Yiğit Işıktını. Ama benim duyduğum sıfat 'işe yaramaz' değildi."

"Demek öyle?" dedi Işıktını.

"Evet. Ben senin zararsız olduğunu duydum. Gerçi gördüğüm kadarıyla pek doğru değil. Seninle konuşmak kesinlikle akla zarar. Başımın ağrımaya başlaması da cabası."

"Evet, korkarım ikisi de benimle muhatap olanlarda görülen ortak semptomlar," dedi Işıktını abartılı bir iç çekişle.

"Bunu çözebiliriz aslında," dedi Siri. "İnsanların önünde konuşmaktan kaçınsan mesela? Eminim o koşullarda seni çok sevimli bulabilirim."

Işıktını güldü. Babasının ya da Idris'te başka bir erkeğin yapacağı gibi kahkaha atmamıştı, daha kibar bir gülmeydi. Yine de içten görünüyordu.

"Senden hoşlanacağımı biliyordum," dedi Işıktını.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edip etmemek konusunda kararsız kaldım."

"Kendini ne kadar ciddiye aldığına bağlı," dedi Işıktı. "Hadi kalk o saçma koltuktan, gelip şu divanlardan birine uzan. Akşamın tadını çıkar."

"Bunun uygun olacağını sanmam," dedi Siri.

"Ben bir tanrıyım," dedi Işıktını elini sallayarak. "Neyin uygun olduğuna ben karar veririm."

"Ben yine de koltuğumda oturacağım sanırım," dedi Siri gülümseyerek. Gerçi bunu söylerken ayağa kalkmıştı; hizmetkârlarına koltuğu biraz daha öne çekmelerini işaret etti ki artık bağırarak konuşmak zorunda kalmasın.

Bu arada elinden geldiğince aşağıda devam eden yarışmalara bakmamaya çalışıyordu ama gözleri kendiliğinden oraya kayıp duruyordu.

Işıktını gülümsedi. Adam etrafındakilere kendini rahatsız hissettirmekten zevk alıyordu. Bunu yaparken nasıl göründüğü, insanların onun hakkında ne düşüneceği zerre umurunda değil gibiydi.

"Az önce söylediğimde ciddiydim, Işıktını," dedi Siri. "Biraz bilgiye ihtiyacım var."

"Ve aynı şekilde, hayatım, ben de doğruyu söylüyordum. Ben genel olarak işe yaramazın tekiyimdir. Yine de sorularını cevaplamak için elimden geleni yaparım. Tabii sorularıma cevap vermen şartıyla."

"Ya sorularının cevaplarını bilmiyorsam?"

"Bir şeyler uydurursun artık," dedi Işıktını. "Aradaki farkı anlamam nasılsa. Bilmemekten kaynaklanan cahillik, bilgili aptallıktan yeğdir."

"Bunu unutmamaya çalışırım."

"Unutma, emin ol çok faydasını göreceksin. Şimdi, sor bakalım."

"Önceki Tanrı Krallara ne oldu?"

"Öldüler," dedi Işıktını. "Ah, o kadar şaşkın bakmasana. İnsanlar bazen ölür ve hatta tanrılar da. Eğer hâlâ fark etmediysen söyleyeyim biz bir tuhaf, hani neredeyse komik ölümsüzleriz. Her nasılsa 'sonsuza kadar yaşama' kısmını unutup kendimizi beklenmedik bir şekilde ölmüş buluyoruz. Hem de ikinci kere! Hayatta kalma konusunda sıradan insanlardan iki kat beceriksiz olduğumuz söylenebilir."

"Tanrı Krallar nasıl ölür?"

"Birine Nefeslerini vererek," dedi Işıktını. "Öyle oluyor, değil mi Telaşe Nazırı?"

Işıktını'nın başrahibi kafasını salladı. "Evet, Efendimiz. Majesteleri Dördüncü Susebron elli yıl önce T'Telir'i vuran dizanteri salgınını iyileştirmek için ölmüştü."

"Bir saniye," dedi Işıktını. "Dizanteri bir bağırsak hastalığı değil mi?"

"Öyle," dedi başrahip.

Işıktını kaşlarını sattı. "Yani şimdi sen Tanrı Kralımızın –tapınağımızın en kutsal, en ilahi şahsiyetinin– birkaç bağırsak krampını iyileştirmek için öldüğünü mü söylüyorsun?"

"Ben bunu bu şekilde ifade etmezdim, Efendimiz."

Işıktını, Siri'ye doğru eğildi. "Biliyor musun, benden bir gün aynı şeyi yapmamı bekliyorlar. Yaşlı kadının teki ortalığı sıçıp batırmasın diye kendimi öldürmem bekleniyor. Böylesine utanç verici bir tanrı olmama şaşma-

mak lazım. Bilinçaltımda kendi kıymetimi bilmemle bir alakası olsa gerek."

Başrahip özür dilercesine Siri'ye baktı. Siri ancak o zaman başrahibin onaylamaz bakışlarının kendisine değil tanrısına yönelik olduğunu fark etti. Rahip ona gülümsüyordu.

Belki hepsi Treledees gibi değildir, diye düşündü Siri adamın gülümsemesine karşılık verirken.

"Tanrı Kral'ın fedakârlığı boşuna değildi, Kanal," diye açıkladı rahip. "Doğru, ishal çoğunluk için büyük bir tehlike değildir ama yaşlılar ve çocuklar için ölümcül olabilir. Ayrıca bu salgın başka hastalıkların yayılmasına uygun koşullar oluşturuyordu ve şehirde –dolayısıyla da krallıkta– ticaret durma noktasına gelmişti. Şehrin dışındaki köylerde yaşayan insanlar aylarca temel ihtiyaçlardan mahrum kaldı."

"İyileşenler ne hissetmiştir acaba?" dedi Işıktını düşünceli bir şekilde. "Kendilerine gelip Tanrı Kral'ın öldüğünü öğrendiklerinde ne düşünmüşlerdir?"

"Şeref duymuş olmalılar, Efendimiz."

"Bence canları sıkılmıştır. Kral kalkıp ayaklarına gelmiş ve fark edemeyecek kadar hastalarmış. Her neyse, Kraliçem, işte böyle. Bu aslına bakarsanız bayağı faydalı bir açıklama oldu. İşe yaramaz olduğum konusunda sana verdiğim sözü bozmaktan endişe ediyorum şimdi de."

"Bilmem bir teselli olur mu ama," dedi Siri, "sen yine pek işe yarar bir şey söylemedin aslında. Rahibin faydalı oldu."

"Evet, farkındayım. Yıllardır onu yoldan çıkarmaya çalışıyorum ama asla işe yaramıyor. Tanrısı olarak onu kötülüğe kışkırtmamın sebep olduğu teolojik paradoksu bile itiraf ettiremedim daha."

Siri bir an durdu, sonra yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Ne?" diye sordu Işıktını bardağının dibini kafasına dikip. Elindeki bardak anında, bu kez içinde mavi sıvı olan başka bir bardakla değiştirildi.

"Seninle konuşmak nehirde yüzmeye benziyor," dedi Siri. "Akıntıyla sürüklenip duruyorum ve tekrar nefes alıp alamayacağımdan asla emin olamıyorum."

"Taşlara dikkat et, Kanal," diye uyardı başrahip. "Zararsız görünürler ama yüzeyin hemen altında sivri köşeleri olabilir."

"Hah," dedi Işıktını. "Asıl dikkat etmen gereken timsahlar. Isırabilirler. Ve... Ah, biz tam olarak neden bahsediyorduk sahi?"

"Tanrı Krallardan," dedi Siri. "Bir önceki Tanrı Kral öldüğünde sanırım bir varisi vardı."

"Evet," dedi başrahip. "Tanrı Kral bir yıl kadar önce evlenmişti ve ölümünden sadece birkaç hafta önce çocuğu olmuştu."

Siri düşünceli bir şekilde koltuğunda arkasına yaslandı. "Ya ondan önceki Tanrı Kral?"

"Haydutların saldırısına uğrayan bir köyün çocuklarını iyileştirmek için öldü," dedi Işıktını. "Halk bu hikâyeye bayılır. Kral onların acısından öyle etkilenmiş ki bu basit insanlar için kendini feda etmiş."

"Ve o da mı bir yıl önce evlenmişti?"

"Hayır, Kanal," dedi başrahip. "Evleneli yıllar olmuştu. Gerçi ikinci çocuğu doğduktan bir ay sonraydı galiba."

Siri başını kaldırıp rahibe baktı. "İlk çocuğu kız mıydı?"

"Evet," dedi rahip. "İlahi güçleri olmayan bir kadındı. Nereden bildin?"

Renkler adına, diye düşündü Siri. *Her ikisi de varis doğduktan hemen sonra ölmüş.* Çocuk sahibi olmak Tanrı Kralların bir şekilde kendi hayatından vazgeçmek istemesine mi neden oluyordu? Yoksa arkasında daha uğursuz bir sebep mi vardı? İyileştirilen bir salgın ve köy çocukları, gerçek ölüm sebebini örtmek için yaratılmış bir tür propaganda olabilir miydi?

"Ben bu konularda uzman sayılmam Kanal," diye devam etti başrahip. "Korkarım Efendim Işıktını da değil. Eğer sormaya devam edersen bir şeyler uydurmaya başlaması an meselesi."

"Telaşe Nazırı!" diye bağırdı Işıktını öfkeyle. "Bu resmen iftira. Ah, bu arada başlığın yanıyor."

"Teşekkürler," dedi Siri. "İkinize de. Bu gerçekten çok yararlı oldu."

"Eğer bir tavsiyem olabilirse... " dedi başrahip.

"Lütfen," dedi Siri.

"Bunları profesyonel bir hikâyeciye sorabilirsin, Kanal," dedi rahip. "Şehirden bir tane çağırtırsan sana hem tarihî hem de hayal ürünü efsaneleri anlatır. Bizden çok daha faydalı olabilirler."

Siri başını salladı. *Bizim saraydaki rahipler niye böyle yardımsever değil ki?* Tabii eğer gerçekten Tanrı Kralların ölümünün ardında gizlemeye çalıştıkları bir şeyler varsa Siri'ye yardımcı olmamak için iyi bir sebepleri var demekti. Durum buysa, getirdikleri hikâyeciye sadece Siri'nin duymasını istedikleri şeyleri anlattırmaları büyük olasılıktı.

Siri kaşlarını çattı. "Bunu... benim için sen yapabilir misin, Işıktını?"

"Neyi?"

"Sen bir hikâyeci çağırtabilir misin?" dedi Siri. "Soracağım şeyler olursa yanımda olmanı tercih ederim."

Işıktını omuz silkti. "Olabilir, neden olmasın? Ben de bayağıdır hikâyeci dinlememiştim. Ne zaman istediğini haber verirsin."

Mükemmel bir plan değildi. Siri'nin hizmetkârları onları dinliyordu ve konuşulanları rahiplere rapor etmeleri mümkündü. Yine de hikâyeci eğer Işıktını'nın sarayına gelirse Siri belki bir ihtimal gerçekleri dinleyebilirdi.

"Teşekkürler," dedi Siri ayağa kalkıp.

"Ah, ah, ah. O kadar çabuk değil," dedi Işıktını bir parmağını kaldırıp.

Siri durdu.

Işıktını bardağını dudaklarına götürdü.

"Evet?" diye sordu Siri sonunda.

Işıktını yine bir parmağını kaldırıp içmeye devam etti; başını geri atıp bardağın dibindeki minik buzları da aldı. Bardağı kenara bıraktığında dudakları maviye boyanmıştı. "Nasıl ferahlatıcı. Idris. Harika bir yer olmalı. Bir sürü buz falan. Duyduğuma göre buraya buz getirmek bayağı pahalıya mal oluyormuş. Neyse ki benim hiçbir şey için para ödemem gerekmiyor, ne dersin?"

Siri bir kaşını kaldırdı. "Ayakta beklememin sebebi ise..?"

"Sorularıma cevap verecektin."

"Ah," dedi Siri tekrar otururken. "Evet, elbette."

"O zaman soruyorum," dedi Işıktını. "Sizin krallıkta tanıdığın bir şehir muhafızı var mı?"

Siri başını yana kırdı. "Şehir muhafızı?"

"Bilirsin işte, kanun adamları. Polis. Şerif. Dolandırıcıları yakalayan ve zindanları bekleyen adamlar. Öyle şeyler."

"Sanırım birkaç tane tanıyordum," dedi Siri. "Geldiğim şehir öyle büyük bir yer değil ama krallığımızın başkenti, bu yüzden bazen sorun çıkaran insanlar da gelebiliyor."

"Ah, harika," dedi Işıktını. "Bana onları tarif edebilir misin? Sorun çıkaran adamları değil. Şehrin güvenliğini sağlayanları."

Siri omuz silkti. "Bilmem. Çok dikkatlidirler. Yeni gelenleri şehre sokmadan önce onlara sorular sorarlar, sokaklarda dolaşır ve problem çıkaran var mı diye bakarlar. Bu tür şeyler."

"Onlara meraklı tipler diyebilir misin?"

"Evet," dedi Siri. "Sanırım. Yani herkes kadar. Belki biraz daha fazla."

"Şehrinde hiç cinayet işlendiği oldu mu?"

"Birkaç tane," dedi Siri önüne bakarak. "Olmaması gerekirdi... Babam bu tür şeylerin Idris'te asla olmaması gerektiğini söyler hep. Cinayetin, ıı,

Hallandren'lik bir şey olduğunu söyler."

Işıktını kıkırdadı. "Evet, burada sürekli olur. Eğlencenin bir parçası. Şimdi, sizin şu polisler cinayetleri soruştururlar mı?"

"Elbette."

"Onlardan böyle bir şey istenmese bile."

Siri başını salladı.

"Bunu nasıl yaparlar?"

"Bilmiyorum," dedi Siri. "Sorular sorarlar, tanıklarla konuşurlar, ipucu ararlar. Ben hiç böyle bir şeye bulaşmadım."

"Hayır, hayır," dedi Işıktını. "Elbette bulaşmadın. Eğer katil olsaydın sana bir ceza verirlerdi değil mi? Seni başka bir ülkeye falan sürerlerdi?"

Siri renginin attığını, saçlarının solduğunu hissetti.

Işıktını güldü. "Beni bu kadar ciddiye alma, Majesteleri. Senin suikastçı olup olmadığını merak etmeyi günler önce bıraktım. Şimdi, eğer senin ve benim hizmetkârlarım bir saniyeliğine burada kalabilirse, sanırım sana söyleyeceğim önemli bir şey olabilir."

Işıktını ayağa kalktığında Siri de kalkmaya davrandı. Işıktını locadan çıkarken hizmetkârları oldukları yerde kaldı. Siri'nin kafası karışmıştı ama aynı zamanda heyecanlanmıştı da; koltuğundan kalkıp Işıktını'nın arkasından gitti. Biraz ilerde, localar arasındaki taş yolda onu yakaladı. Aşağıda sporcular gösteriye devam ediyordu.

Işıktını başını eğerek Siri'ye bakıp gülümsedi.

Gerçekten çok uzunlar, diye düşündü Siri daha dik durmaya çalışarak. Fazladan otuz santim büyük bir fark yaratıyordu. Siri öyle çok uzun boylu olmadığından, Işıktını gibi bir adamın yanında dururken kendini iyice cüce gibi hissetti. *Belki bana bunca zamandır aradığım şeyi söyler*, diye düşündü Siri. *Sırrı.*

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Kraliçem," dedi Işıktını taş tırabzana yaslanarak. Tırabzan tanrıların cüssesine uygun yapılmıştı, bu yüzden Siri'nin rahatça yaslanması için çok yüksekti.

"Oyun mu?" diye sordu Siri.

"Politika," dedi Işıktını aşağıdaki sporculara bakarak.

"Ben politik oyunlar oynamak istemiyorum."

"O zaman o seninle oynayacak korkarım. Ne yaparsam yapayım ben bir şekilde içine çekilip duruyorum. Dırdırlanmam bir işe yaramıyor. Yok, aslında insanları bayağı rahatsız ediyor ve bu da aslında kendi çapında tatmin edici."

Siri kaşlarını çattı. "Beni uyarmak için mi buraya getirdin yani?"

"Renkler aşkına, hayır," dedi Işıktını kıkırdayarak. "Eğer bunun ne kadar tehlikeli olduğunu hâlâ anlamadıysan, herhangi bir uyarıyı da anlamayacak kadar kalın kafalısın demektir. Ben sana bazı tavsiyelerde bulunmak istiyorum sadece. İlki, rolün hakkında."

"Rolüm mü?"

"Evet," dedi Işıktını. "Bunun üzerinde çalışman gerekiyor. Buralarda yeni olan masum kadın rolü iyi bir seçim. Sana uyuyor. Ama bunu biraz geliştirmen, rafine etmen lazım. Üzerinde çalış."

"Bu bir rol değil," dedi Siri içtenlikle. "Tüm bunlar benim için çok yeni ve gerçekten kafam karışık."

Işıktını bir parmağını havaya kaldırdı. "Politikanın püf noktası bu, evlat. Kim olduğunu ve gerçekte nasıl hissettiğini gizleyemiyorsan o zaman bunu kullanabilirsin. İnsanlar anlamadıkları ve öngöremedikleri şeylere güvenmezler. Sarayda öngörülemez bir unsur olduğun sürece tehdit olarak görüleceksin. Eğer kendini beceriyle –ve dürüstçe– onların anlayabileceği biri olarak sunarsan o zaman buraya uyum sağlamaya başlarsın."

Siri kaşlarını çattı.

"Misal ben," diye devam etti Işıktını. "İşe yaramaz bir soytarıyım. Bildiğim kadarıyla hep öyleydim. Gerçi hatırlayabildiğim geçmiş çok sınırlı. Her neyse, insanların beni nasıl gördüğünü biliyorum. Ben de iyice abartıp bunun üzerine gidiyorum. Bununla oynuyorum."

"Yani bu bir yalan mı?"

"Tabii ki değil. Neysem o. Fakat insanların bunu asla unutmamasını sağlıyorum. Her şeyi kontrol edemezsin. Ama eğer insanların seni nasıl gördüğünü kontrol edebilirsen o zaman bu karmaşada bir yerin olur. Bir yerin olduğunda da saraydaki hizipler üzerinde etkin olur. Tabii eğer istersen. Ben bunu nadiren isterim çünkü bu aynı zamanda bir dolu iş demek."

Siri başını yana eğdi. Sonra gülümsedi. "Sen iyi bir adamsın, Işıktını," dedi. "Beni aşağıladığında bile biliyordum bunu. Kötü bir niyetin yoktu. Bu da rolünün bir parçası mı?"

"Elbette," dedi Işıktını gülümseyerek. "Fakat insanları bana güvenmeye ikna edenin bu olduğundan emin değilim. Elimde olsa bundan hemen kurtulurdum. İnsanların benden çok şey beklemesine sebep oluyor. Neyse, söylediğim şeyi bir dene. Bu harika hapishanede tıkılı kalmanın tek güzel yanı iyi bir şeyler yapabilecek olmak, bir şeyleri değiştirebilecek olmak. Başkalarının bunu yaptığını gördüm. Saygı duyduğum insanların. Artık sa-

rayda onlardan çok fazla kalmadı ne yazık ki."

"Tamam," dedi Siri. "Deneyeceğim."

"Bir şeyin peşindesin, farkındayım. Rahiplerle ilgili bir şey. Son darbeyi indirmeye hazır olmadığın sürece çok fazla dalga yaratma. Ani ve sürpriz bir darbe olması lazım. Tehdit olmamak da iyi değil. İnsanlar en çok masumlardan şüphelenir. İşin sırrı ortalama görünmekte. Herkes kadar kurnaz, herkes kadar düzenbaz. Bu sayede sadece ufak bir avantajla seni alt edebileceklerini sanarlar."

Siri başını salladı. "Idris'in dünya görüşünü andırıyor."

"Sen bizden geldin," dedi Işıktını. "Ya da belki biz senden geldik. Her koşulda, içine kısıldığımız dış dünyanın göstermemize izin verdiğinden çok daha fazla ortak yönümüz var. Idris'in şu aşırı sadelik felsefesi Hallandren'le arasındaki zıtlığı vurgulamaktan başka ne ki? Giydiğiniz onca beyaz? Bu sizi ulusal düzeyde ayrıştırmaya yarıyor. Siz bizim gibisiniz ve biz de sizin gibiyiz. Aynı şeyleri birbirinin tam zıttı şekilde yapıyoruz sadece."

Siri yavaşça başını salladı.

Işıktını gülümsedi. "Ah, ve bir şey daha. Lütfen ama lütfen bana çok bel bağlama. Bunda ciddiyim. Sana pek bir yardımım olmaz. Planların gümlerse, işler son anda ters gider ve kendini tehlikede bulursan benden medet umma. Seni hayal kırıklığına uğratırım. Bak bunu tüm kalbimle, tüm içtenliğimle söylüyorum."

"Sen çok tuhaf bir adamsın."

"İçinde bulunduğum toplumun bir ürünüyüm," dedi Işıktını. "Fakat bu toplum çoğu zaman sadece benden oluşuyor, o yüzden ben de suçu tanrıya atıyorum. İyi günler, Kraliçem."

Işıktını locasına geri yürüdü ve onları uzaktan endişeyle izleyen Siri'nin hizmetkârlarına kraliçelerinin yanına dönmelerini işaret etti.

28

"Toplantı ayarlandı hanımım," dedi Thame. "Herkes çok heyecanlı. T'Telir'deki çalışmalarınız dilden dile yayılıyor."

Vivenna bu konuda ne düşüneceğini bilemiyordu. İçeceğinden bir yudum aldı. Ilık sıvı bağımlılık yaratacak kadar lezzetliydi. Keşke içinde biraz da Idris buzu olabilseydi.

Thame heyecanla ona bakıyordu. Denth adamı sorup soruşturmuş ve bu kısa boylu Idris'linin yeterince güvenilir olduğu sonucuna varmıştı. Suç dünyasına "mecburen" girdiğine dair hikâyesi biraz şişirmeydi. Hallandren'de niş bir alanı dolduruyordu: Idris'li işçiler ile çeşitli suç çeteleri arasında bağlantı sağlıyordu.

Görünen oydu ki aynı zamanında sadık bir vatanseverdi. Her ne kadar işi gereği kendi insanlarını, özellikle de şehre yeni gelenleri kullanıyor olsa da.

"Toplantıya kaç kişi katılacak?" diye sordu Vivenna. Lokantanın bahçesinin önündeki sokaktan akan insan selini izliyordu.

"Yüzün üstünde hanımım," dedi Thame. "Sözüm söz, hepsi de kralımıza sadık kullar. Ve hepsi de nüfuzlu adamlar. T'Telir'deki Idris'liler arasında."

Denth'in söylediğine göre bunun anlamı, ucuz Idris'li iş gücü sağladıkları ve her tür sosyal haktan yoksun Idris'li kalabalıkların politik görüşleri üzerinde etkili oldukları için bu adamların şehirde güç elde ettikleriydi. Tıpkı Thame gibi bu adamlar da Idris'li göçmenler üzerinden para kazanıyordu. Tuhaf bir ikilemdi. Bastırılmış azınlık arasında yükselmişlerdi ama baskı olmazsa bir güçleri de olmazdı.

Lemex gibi, diye düşündü Vivenna. *Babama hizmet ediyor hatta onu seviyor ve saygı duyuyordu ama aynı zamanda eline geçen her bir altını çalıyordu.*

Vivenna arkasına yaslandı. Rüzgârda dalgalanıp uçuşan pilili uzun eteğiyle beyaz bir elbise giymişti. Kupasının yanına vurduğunda bir garson hemen meyve suyu sürahisiyle koştu. Thame gülümseyip biraz daha meyve suyu istediyse de böyle şık lokantalara alışık olmadığı her hâlinden belliydi.

"Tahminen kaç kişidirler?" diye sordu Vivenna. "Şehirdeki Idris'lileri soruyorum."

"On bin kişi kadar."

"O kadar çok mu?"

"Aşağı çiftliklerdeki problemler yüzünden," dedi Thame omuz silkerek. "Dağlarda yaşamak bazen çok zor olabiliyor. Hasat iyi olmaz ve elinde bir şey kalmaz. Tarlanın sahibi kral, dolayısıyla satamazsın da. Yine de vergini ödemek zorundasın."

"Evet, ama böyle durumlarda dilekçeyle başvurabilirler ve... "

"Ah, hanımım, bu adamların çoğu krala birkaç haftalık yolda yaşıyor. Dilekçe vermek ve eğer dilekçeleri kabul edilirse haftalar sonra kralın deposundan yiyecekle dönmek için ailelerini aç biilaç geride mi bıraksınlar? Yoksa daha yakındaki T'Telir'e mi insinler? Burada limanda hamal olarak ya da çiçek tarlalarında iş buluyorlar. Ağır ama istikrarlı işler."

Ve bunu yaparak kendi halklarına ihanet ediyorlar.

Ama onları yargılamak ona düşmezdi. Beşinci Vizyona göre bu tepeden bakmak olurdu. O burada tentenin serin gölgesinde oturmuş, güzel esintinin ve pahalı meyve suyunun tadını çıkarırken o insanlar ailelerine yiyecek götürmek için köle gibi çalışıyordu. Onların sebeplerine burun kıvırmaya hakkı yoktu.

Idris'lilerin en başta Hallandren'de iş aramak zorunda kalmaması gerekirdi. Babasının hatasını kabul etmek hoşuna gitmiyordu ama krallıklarında bürokrasinin iyi işlemediği ortadaydı. Krallıkları birbirine yetersiz yollarla bağlı onlarca köyden oluşuyordu ve bu yollar sık sık kar yağışı ya da heyelanlarla kapanırdı. Bunun yanı sıra babası olası bir Hallandren saldırısına karşı ordusunu güçlü tutmak için yüksek miktarda kaynak ayırmak zorundaydı.

Babasının işi zordu. Fakat bu, insanların fakirlikten kendi topraklarından kaçacak hâle düşmesi için yeterli bir bahane miydi? Vivenna daha fazlasını duyup öğrendikçe Idris'lilerin çoğunun, dağdaki o güzelim vadide kendi yaşadığı huzurlu hayattan nasibini almadıklarını fark ediyordu.

"Toplantı üç gün sonra hanımım," dedi Thame. "Adamlardan bazıları Vahr'ın uğradığı hezimet yüzünden biraz tereddütlü, yine de sizi dinlemek istiyorlar."

"Orada olacağım."

"Teşekkürler." Thame kalktı ve Vivenna dikkat çekmek istemediğini özellikle belirttiği hâlde, gitmeden önce onun önünde eğildi.

Vivenna öylece oturup meyve suyunu içmeye devam etti. Denth daha yanına gelmeden yaklaştığını hissetti. "Neyin ilgimi çektiğini biliyor musun?" dedi Denth az önce Thame'in oturduğu sandalyeye geçerken.

"Ne?"

"İnsanlar," dedi Denth. Boş kupayı tıklatarak garsonu çağırdı. "İnsanlar ilgimi çekiyor. Özellikle de onlardan beklendiği gibi davranmayan insanlar. Beni şaşırtan insanlar."

"Umarım Thame'den söz etmiyorsundur," dedi Vivenna bir kaşını kaldırıp.

Denth başını iki yana salladı. "Senden bahsediyorum, Prenses. Çok değil kısa süre öncesine kadar neye ya da kime bakarsan bak gözlerinde bariz bir hoşnutsuzluk oluyordu. Bu kayboldu. Buraya uyum sağlamaya başladın."

"O zaman bir sorun var, Denth," dedi Vivenna. "Ben uyum sağlamak istemiyorum. Hallandren'den nefret ediyorum."

"Ama Hallandren'in meyve suyunu sevmiş görünüyorsun."

Vivenna bardağı kenara bıraktı. "Haklısın. Bunu içmemem lazım."

"Öyle diyorsan," dedi Denth omuz silkerek. "Şimdi, eğer şu paralı askere naçiz fikrini sorsaydın –ki elbette kimse sormaz normalde– sana bir Hallandren'li gibi davranmaya başlamanın iyi olduğunu söylerdi. Ne kadar az göze çarparsan insanlar şehirde saklanan Idris Prensesi ile senin aranda o kadar az bağlantı kurar. Arkadaşın Parlin'e bak mesela."

"Tüm o parlak renkler içinde çok aptal görünüyor," dedi Vivenna, sokağın karşısında bir yandan yolu gözleyip bir yandan sohbet eden Parlin'le Kuyum'a bakarak.

"Öyle mi?" dedi Denth. "Yoksa tam bir Hallandren'li gibi görünmüyor mu? Eğer ormanda üzerine bir hayvan kürkü ya da düşen yaprakların renginde bir pelerin giydiğini görsen tuhafına gider miydi?"

Vivenna tekrar baktı. Parlin, Vivenna'nın şehirde her gün karşılaştığı onun yaşındaki kabadayıların yaptığı gibi binanın yan duvarına yaslanmış duruyordu.

"İkiniz de şehre giderek daha fazla uyum sağlıyorsunuz," dedi Denth. "Öğreniyorsunuz."

Vivenna önüne baktı. Yeni hayatındaki bazı şeyler gayet doğal gelmeye

başlamıştı. Yaptıkları baskınlar mesela, şaşırtıcı şekilde kolaylaşmıştı. Kalabalıkla birlikte hareket etmeye ve yeraltı dünyasının bir parçası olmaya alışıyordu. İki ay önce olsa, sırf mesleği yüzünden Denth gibi bir adamla herhangi bir ilişki kurmaya kesin olarak karşı çıkardı.

Bu değişimlerden bazılarıyla uzlaşmakta çok zorlanıyordu. Kendini anlamak ve neye inandığına karar vermek giderek daha güç oluyordu.

"Gerçi," dedi Denth, Vivenna'nın elbisesini süzerek, "belki pantolona geçmeyi de bir düşünebilirsin."

Vivenna kaşlarını çatıp başını kaldırdı.

"Sadece bir öneri," dedi Denth meyve suyundan bir yudum alıp. "Kısa Hallandren eteklerinden hoşlanmıyorsun ve senin istediğin gibi iffetli elbiseleri ancak dışarıdan gelen kıyafetler arasında buluyoruz ki bu da bayağı pahalı olmaları anlamına geliyor. Bu pahalı elbiselerle göze çarpmaman için de sadece şık lokantaları kullanabiliyoruz. Böylece tüm bu korkunç lükslere katlanmak zorunda kalıyorsun. Oysa pantolon hem ucuz hem de iffetli."

"Pantolon iffetli değil."

"Dizlerin görünmüyor ya işte," dedi Denth.

"Fark etmez."

Denth omuz silkti. "Sadece bir fikirdi."

Vivenna bakışlarını kaçırdı, sonra yavaşça içini çekti. "Önerin için teşekkürler Denth. Gerçekten. Ben sadece... Son zamanlarda hayat çok kafamı karıştırıyor."

"Dünya kafa karıştırıcı bir yer," dedi Denth. "Onu bu kadar eğlenceli yapan da bu."

"Birlikte çalıştığımız adamlar," dedi Vivenna. "Şehirdeki Idris'lilere liderlik ediyor, onlara yardımcı oluyorlar ama aynı zamanda onları kendi çıkarları için kullanıyorlar. Lemex babamın parasını çalıyordu ama aynı zamanda krallığımızın çıkarları için çalışıyordu. Ben de burada oturmuş, üzerimde aşırı pahalı bir elbiseyle pahalı meyve suyumu yudumluyorum ve aynı anda kız kardeşim korkunç bir diktatörün pençesinde. Yetmezmiş gibi bu korkunç şehir, krallığıma savaş açmaya hazırlanıyor."

Denth sandalyesinde arkasına yaslandı, bahçeyi çevreleyen alçak çitlerin üzerinden caddeye bakıp hem güzel hem korkunç renkler içinde geçen kalabalığı izledi. "İnsanların davranışlarına yön veren sebepler bir anlam ifade etmez. Yine de daima bir anlamı vardır."

"Şu anda bana bir anlam ifade etmeyen asıl sensin."

Denth gülümsedi. "Söylemeye çalıştığım, bir adamın yaptığı şeyi yap-

masına sebep olan şeyi anlamadan onu anlayamazsın. Her insan kendi hikâyesinde bir kahramandır, Prenses. Katiller yaptıkları şey için suçlanacak kişinin kendileri olmadığına inanır. Hırsızlar aldıkları parayı hak ettiklerine inanır. Diktatörler, halklarının güvenliği ve ulusun iyiliği için canlarının istediklerini yapmaya hakları olduğuna inanır."

Denth gözlerini uzaklara dikip başını iki yana salladı. "Herhâlde Vasher bile kendini bir kahraman olarak görüyordur. Gerçek şu ki, senin 'yanlış' olduğunu düşündüğün şeyleri yapan insanların çoğu bunu kendilerinin 'doğru' olduğuna inandığı sebeplerle yapar. Sadece paralı askerlerin yaptıkları anlaşılabilir. Biz bize ne için ödeme yapılıyorsa onu yaparız. Belki insanların bizi aşağı görmesinin sebebi de budur. Daha yüce bir amaca hizmet ediyormuş gibi yapmayan sadece biziz."

Denth sustu, Vivenna'nın gözlerinin içine baktı. "Bir bakıma biz görüp göreceğin en dürüst adamlarız."

Biraz ilerlerinde kalabalık rengârenk bir nehir gibi akarken masaya bir sessizlik çöktü. Derken yanlarına başka biri yaklaştı. "Bu doğru," dedi Tonk Fah, "ama dürüst olmanın yanı sıra aynı zamanda akıllı olduğumuzu eklemeyi unuttun. Ve yakışıklı olduğumuzu."

"Bunları zaten söylemeye bile gerek yok," dedi Denth.

Vivenna, Tonk Fah'a döndü. Tonk Fah gerekirse yardıma koşmak için yakında bir masadan onları izliyordu. Artık Vivenna'nın bazı görüşmeleri tek başına yapmasına izin vermeye başlamışlardı. "Dürüst olabilirsiniz," dedi Vivenna. "Ama görüp göreceğim en yakışıklı erkekler olmadığınızı umarım. Evet, gitmeye hazır mıyız?"

"Meyve suyun bittiyse," dedi Denth sırıtarak.

Vivenna bardağına baktı. Meyve suyu çok güzeldi. Kendini suçlu hissede hissede bardağı kafasına dikti. İsraf etmek günah olurdu, diye düşündü. Ardından kalktı ve hesabı ödemeyi Denth'e bırakıp çıkışa yürüdü. Para işlerini artık Denth hâllediyordu. Sokakta Mankurt onları bekliyordu. Ona eğer Vivenna imdat diye bağırırsa hemen yanına gitmesi emri verilmişti.

Vivenna dönüp Tonk Fah'la Denth'e baktı. "Tonks," dedi. "Maymunun nerede?"

Tonk Fah içini çekti. "Maymunlar çok sıkıcı zaten."

Vivenna gözlerini devirdi. "Bir hayvan daha mı kaybettin?"

Denth güldü. "Alış buna, Prenses. Evrenin harika mucizeleri arasından en şahanesi Tonks'un bir çocuğunun olmaması. Yoksa onu da haftası dolmadan kaybederdi."

Vivenna başını iki yana salladı. "Haklı olabilirsin," dedi. "Bir sonraki görüşmemiz D'Denir Bahçesi'nde, değil mi?"

Denth başıyla onayladı.

"Hadi gidelim," dedi Vivenna yürümeye başlayarak. Diğerleri onu takip etti. Yollarının üzerinde Parlin'le Kuyum da ekibe katıldı. Vivenna, Mankurt'un kalabalığın arasında yolu açmasını beklemedi. Cansıza ne kadar az bağımlı olsa o kadar iyiydi. Sokakta ilerlemek aslında o kadar zor değildi. İşin sırrı kalabalıkla beraber hareket etmek, akıntıya karşı yüzmeye çalışmamaktı. Çok geçmeden, en önde Vivenna olmak üzere küçük grup D'Denir Bahçesi denen yeşil alana girmişti. Dörtyol ağzındaki meydan gibi burası da binalar ve renkler arasında yemyeşil bir açık alandı. Öte yandan burada çimleri bölen ağaçlar ya da çiçekler yoktu ve insanlar oradan oraya koşturmuyordu. Bu açıdan çok daha ağırbaşlıydı.

Ve heykellerle doluydu. Yüzlerce heykelle. İri cüsseleri ve kahramanca duruşları, üzerlerine giydirilmiş renkli kıyafetleriyle şehirdeki diğer D'Denir heykellerinden pek bir farkları yoktu. Bunlar Vivenna'nın gördükleri arasında en eski olanlardı. Yıllarca T'Telir yağmurları altında kalmaktan taşları aşınmıştı. Bu grup, Mukaddes Barışyapıcı'nın şehre son hediyesiydi. Çoksavaş'ta hayatını kaybedenlerin anısına yapılmışlardı. Hem bir anıt hem de uyarı olarak. Efsaneler böyle söylüyordu en azından. *Eğer insanlar gerçekten savaşta ölenleri onurlandırmak isteseydi onlara böyle gülünç kıyafetler giydirmezlerdi*, diye düşünmeden edemedi Vivenna.

Yine de burası T'Telir'deki en dingin, en huzurlu yerlerden biriydi ve Vivenna tadını çıkarabilirdi. Basamaklardan çimlere indi ve sessiz taş heykeller arasında dolaşmaya başladı.

Denth de yanına geldi. "Kiminle buluşacağımızı hatırlıyor musun?"

Vivenna başını salladı. "Kalpazanlarla."

Denth ona baktı. "Gergin değil misin?"

"Denth, burada geçirdiğim aylarda hırsızlarla, katillerle ve –en korkutucusu– paralı askerlerle bir araya geldim. Bence birkaç sıska yazmanı idare edebilirim."

Denth kafasını iki yana salladı. "Bunlar belge satan adamlar, belgeleri kaleme alan yazmanlar değil. Kalpazanlar hayatta karşına çıkabilecek en tehlikeli adamlardır. Hallandren bürokrasisi içinde, doğru belgeleri doğru yerlere koyarak istedikleri her şeyi legal gösterebilirler."

Vivenna yavaşça başını salladı.

"Onlardan ne yapmalarını isteyeceğimizi hatırlıyor musun?" diye sordu Denth.

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi Vivenna. "Hatta bu benim fikrimdi, unuttun mu?"

"Sordum sadece," dedi Denth.

"Elime yüzüme bulaştıracağımdan korkuyorsun, değil mi?"

Denth omuz silkti. "Bu küçük dansı yöneten sensin, Prenses. Ben sadece arkandan yerleri paspaslıyorum." Sonra Vivenna'ya bir bakış attı. "Kan paspaslamaktan nefret ederim."

"Of, yapma," dedi Vivenna gözlerini devirerek. Hızlanıp onu geride bıraktı. Arkada Tonk Fah'la konuştuklarını duydu.

"Kötü bir metafor muydu?" diye sordu Denth.

"I ıh," dedi Tonk Fah. "İçinde kan vardı. Bu onu iyi bir metafor yapmaya yeter."

"Sanırım yeterince şiirsel değildi."

"Hım, o zaman 'kan'la uyaklı bir kelime bul," diye önerdi Tonk Fah. Bir an durup devam etti. "San? Yan? Iıı... Ayan beyan?"

Bir grup hayduda göre bayağı kültürlü oldukları kesin, diye düşündü Vivenna.

Fazla gitmemişti ki adamları gördü. Kararlaştırdıkları buluşma noktasında, elinde eski bir balta tutan D'Denir'in yanında bekliyorlardı. Piknik yapıp sohbet eden bir arkadaş grubu gibi görünüyorlardı. Tam bir masumiyet tablosu.

Vivenna yavaşladı.

"Bunlar onlar," diye fısıldadı Denth. "Gidip karşılarındaki D'Denir'in altına oturalım."

Kuyum, Mankurt ve Parlin geride kaldı, Tonk Fah ise bahçenin çevresinde dolaşıp etrafı kolaçan etmek için uzaklaştı. Bu arada Vivenna'yla Denth kalpazanların yakınındaki heykele doğru yürüdü. Denth, Vivenna için yere bir battaniye serdi ve ardından uşağıymış gibi yanında ayakta dikildi.

Diğer heykelin altındaki adamlardan biri Vivenna'ya doğru bakıp başını salladı. Diğerleri yemeye devam etti. Vivenna, Hallandren'in yeraltı dünyasının gün ışığında iş yapma merakından hâlâ huzursuz oluyordu ama gece karanlığında ortalıkta gizlice dolaşmaktan daha iyi olduğu kesindi.

"Bir iş vermek mi istiyorsun?" diye sordu en yakındaki kalpazan, sesini ancak Vivenna'nın duyabileceği kadar yükselterek. Sanki arkadaşlarıyla konuşmaya devam ediyormuş gibiydi.

"Evet," dedi Vivenna.

"Ucuz değildir."

"Ödeyebilirim."

"Sen şu herkesin konuştuğu prenses misin?"

Vivenna, Denth'in elinin yavaşça kılıcının kabzasına gittiğini fark edip bir an duraksadı.

"Evet," dedi sonunda.

"İyi," dedi kalpazan. "Hanedan üyeleri bir şekilde yolunu bulur. Arzun nedir?"

"Birkaç mektup," dedi Vivenna. "Bazı Hallandren rahipleri ile Idris Kralı arasında yapılmış yazışmalar gibi görünecek. Üzerlerinde resmi damgalar olacak ve aslından ayırt edilemeyecek şekilde imzalanacak."

"Zor iş," dedi adam.

Vivenna elbisesinin cebinden bir şey çıkardı. "Yanımda Kral Dedelin'in elinden çıkmış bir mektup getirdim. Üzerinde mührü ve imzası var."

Adam ilgilenmiş gibiydi, gerçi Vivenna onun yüzünün bir tarafını görebiliyordu sadece. "Bu, evet, işi kolaylaştırır. Ama yine de zor. Bu belgelerle ne kanıtlamak istiyorsun?"

"Bu rahiplerin rüşvet aldıklarını," dedi Vivenna. "Rahiplerin listesi bu kâğıtta. Bu adamlar yıllardır Idris'i savaşla tehdit ediyormuş, Idris Kralı da savaşı engellemek için onlara çok yüksek meblağlar ödemek ve akıl almaz vaatlerde bulunmak zorunda kalmış gibi görünsün. Idris'in savaş istemediğini ve bu rahiplerin ikili oynadıklarını göstermeni istiyorum."

Adam başını salladı. "Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Yapılabilir. Teması koparmayalım. Talimatlar ve açıklamalar kâğıdın arkasında mı?"

"Aynen söylediğiniz gibi," dedi Vivenna.

Adamlar ayağa kalktı ve bir hizmetkâr gelip kalan yemekleri toplamaya başladı. Bu arada bir peçeteyi güya düşürüp rüzgârda savrulmasını bekledi ve onu almaya geldiğinde Vivenna'nın elindeki kâğıdı kaptı. Az sonra hepsi gitmişti.

"Eee?" diye sordu Vivenna başını kaldırıp.

"Çok iyi," dedi Denth başını sallayarak. "Giderek bu işte uzmanlaşıyorsun."

Vivenna gülümsedi ve battaniyenin üzerine daha bir rahatça yayıldı. Bir sonraki görüşmeleri, Vivenna'yla Denth'in talimatıyla Hallandren'deki

resmi binaların savaş bürolarından çeşitli evraklar çalan bir hırsız çetesiyleydi. Bunlar öyle çok önemli evraklar değildi aslında ama bulunamadıklarında kafalar allak bullak olacak ve ortalık karışacaktı.

Bu görüşmeye daha birkaç saat vardı, dolayısıyla Vivenna şehrin doğal olmayan renklerinden uzakta, yeşil çimlerin ortasında oturmanın biraz daha tadını çıkarabilirdi. Denth onun niyetini sezmiş olacak ki o da oturdu, sırtını heykelin çıplak kaidesinin yan tarafına yasladı. Vivenna bir sonraki görüşmenin saatinin gelmesini beklerken bir ara Parlin'le Kuyum'u konuşurken gördü yine. Denth haklıydı. Parlin'in kıyafeti Vivenna'ya hâlâ gülünç gelse de bunun sebebi onun Idris'li olduğunu bilmesiydi. Şimdi ona tarafsız bir gözle bakınca Parlin'in şehirdeki diğer genç erkeklerden pek bir farkının olmadığını görebiliyordu.

İyi, aferin ona, diye düşündü Vivenna belli belirsiz bir sıkıntıyla ve bakışlarını kaçırdı. Parlin istediğini giyebilirdi ne de olsa. Vivenna gibi yakası ne kadar açık diye kontrol etmek, etek boyuna bakmak zorunda değildi!

Kuyum güldü. Alaycı bir gülüştü ama içinde bir parça neşe de yok değildi. Vivenna hemen tekrar baktı ve Kuyum'un Parlin'e gözlerini devirdiğini, Parlin'in yüzünde mahcup bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. Parlin yanlış bir şey söylediğini biliyor, neyin yanlış olduğunu bilmiyordu. Vivenna, Parlin'i, yüzündeki ifadeyi kolayca okuyacak ve onun gülümsemekle yetinip durumu kabulleneceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Kuyum da onun yüzünü gördü ve tekrar bir kahkaha attı.

Vivenna dişlerini sıktı. "Onu artık Idris'e geri göndermem lazım," dedi.

Denth dönüp Vivenna'ya baktı. "Hı?"

"Parlin," dedi Vivenna. "Diğer kılavuzlarımı geri gönderdim. Onu da göndermem gerekirdi. Burada kalması için bir sebep yok."

"Yeni koşullara çabuk uyum sağlamakta başarılı," dedi Denth. "Ayrıca güvenilir. Onu burada tutmak için bu başlı başına yeterli bir sebep."

"Sersem biraz," dedi Vivenna. "Olan bitenin yarısını bile anlamıyor."

"Kıvrak bir zekâsı yok, doğru, ama etrafına içgüdüsel olarak uyum sağlıyor. Hem hepimiz senin gibi dâhi olamayız ki."

Vivenna, Denth'e bir bakış attı. "Bu da ne demekti şimdi?"

"Diyorum ki," dedi Denth, "ortalık yerde saçlarının renginin değişmesine izin vermemelisin, Prenses."

Vivenna irkildi ve saçlarının her zamanki sakin, durgun siyah renginin öfke kırmızısına döndüğünü fark etti. *Renkler aşkına!* diye düşündü. *Bunu kontrol etmekte üstüme yoktu. Bana ne oluyor böyle?*

"Merak etme," dedi Denth tekrar arkasına yaslanırken. "Kuyum'un ona karşı ilgisi yok. Güven bana."

Vivenna burnundan gülmeyle tıslama arası bir ses çıkardı. "Parlin mi? Niye umurumda olsun ki?"

"Hım, bilemiyorum," dedi Denth. "Çocukluğunuzdan beri bir bakıma nişanlı olduğunuz için olabilir mi?"

"Bu kesinlikle doğru değil," dedi Vivenna. "Ben daha doğmadan önce Tanrı Kral'la nişanlanmıştım."

"Ama baban onun yerine en iyi arkadaşının oğluyla evlenmeni istedi hep," dedi Denth. "Parlin bize böyle anlattı en azından." Denth yüzünde manalı bir sırıtışla onu süzdü.

"Ne çok konuşuyor bu çocuk!"

"Aslına bakarsan genellikle çok sessiz," dedi Denth. "Kendiyle ilgili ağzından kerpetenle laf alınıyor. Her neyse, Kuyum'un başka bir ilişkisi var. Endişelenmeyi bırak o yüzden."

"Endişelenmiyorum," dedi Vivenna. "Parlin'e *benim de* ilgim yok."

"Tabii ki yok."

Vivenna yine itiraz etmek için ağzını açtı ama Tonk Fah'ın yaklaştığını görünce konuşmaya katılmasından çekinip vazgeçti. Dişlerini sıktı ve şişman paralı askerin gelmesini bekledi.

"Akan," dedi Tonk Fah.

"Hı?" diye sordu Denth.

"Kan'la uyaklı," dedi Tonk Fah. "Böylece şiirsel olabilirsin. Akan kan. Hoş bir görsel çağrışım yaratıyor. Ayan beyan'dan iyidir."

"Ah, anladım," dedi Denth düz bir sesle. "Tonk Fah?"

"Efendim?"

"Sen bir salaksın."

"Teşekkürler."

Vivenna kalktı ve heykeller arasında dolaşmaya, sırf Parlin'le Kuyum'a bakmamak için bile olsa heykelleri incelemeye başladı. Tonk Fah'la Denth fazla yaklaşmadan takip etti; bir gözleri daima onun üzerindeydi.

Bu heykeller gerçekten güzeldi. T'Telir'deki diğer sanatsal şeyler –parlak renklerden oluşan resimler, rengârenk binalar, abartılı kıyafetler– gibi değillerdi. D'Denir'ler zarafetle yaşlanmış taş bloklardı. Hallandren'liler bu taş anıtlara renkli eşarplar, şapkalar ve başka renkli eşyalar iliştirerek bu zarafeti bozmak için yine ellerinden geleni yapmışlardı elbette. Neyse ki bahçede her biri bu şekilde süslenemeyecek kadar çok heykel vardı.

Heykeller –her nasılsa şehirdeki diğer her şeyden daha güvenilir ve sağlam bir şekilde– nöbet tutar gibi dikiliyorlardı. Çoğu gökyüzüne ya da dümdüz karşıya bakıyordu. Hepsi birbirinden farklıydı, her birinin yüz hatları ve duruşu kendine özgüydü. *Bunları yontmak onlarca yıl almış olmalı*, diye düşündü Vivenna. *Hallandren'lilerin sanata düşkünlüğü buradan geliyordur belki.*

Hallandren çelişkiler yumağı bir yerdi. Barışı temsil eden savaşçılar. Birbirini kendi çıkarı için kullanan ama aynı zamanda koruyan Idris'liler. Vivenna'nın bugüne dek tanıdığı en iyi adamlar arasında sayabileceği paralı askerler. Bir tür sıradanlığa dönüşmüş parlak renkler.

Ve hepsinin ötesinde BiyoKromatik Nefes. Bu tam bir sömürü düzeniydi ama Kuyum gibi bazı insanlar Nefesini vermeyi ayrıcalık olarak görüyordu. Çelişkiler, çelişkiler. Şimdi asıl soru, Vivenna'nın bizzat bir çelişkiler yumağı hâline gelmeyi kendine yedirip yediremeyeceğiydi. İnançlarını korumak için inançlarını eğip bükecek miydi?

Nefes mucizevi bir şeydi. Seslerdeki değişimi duymanın ve seslerin güzelliğini algılamanın, renklerin tonlarındaki minicik nüansları fark etmenin ötesinde bir şeydi bu. Etrafındaki hayatı algılama yeteneğinin bile ötesindeydi. Rüzgârın sesinden ve insanların ses tonlarından ya da kalabalıkla birlikte kolayca akma becerisinden çok daha fazlasıydı.

Bu bir bağdı. Etrafındaki dünyayı kendine daha yakın hissediyordu. Giysiler ya da etrafına düşen yapraklar gibi cansız şeyleri bile daha yürekten hissediyordu. Ölü olabilirlerdi ama sanki hayatın özlemini çekiyorlardı.

Onlara hayat verebilirdi. Hayatı hatırlıyorlardı ve Vivenna onların hafızasını Uyandırabilirdi. Ama eğer inançlarına ihanet eder, kendini kaybederse bunun halkını kurtarmaya bir faydası olur muydu?

Denth hiç de kaybolmuş görünmüyor, diye düşündü. O *ve diğer paralı askerler, inandıkları şey ile yapmaları istenen şeyi birbirinden ayırabiliyor.*

Vivenna'ya göre insanların paralı askerlere yaklaşımlarının ardında bu vardı. İnanç ile eylemi birbirinden kopardığınızda tehlikeli sulara adım atmış oluyordunuz.

Hayır, diye düşündü. *Hayır, benim için Uyandırma söz konusu bile olamaz.*

Vivenna, Nefesi içinde kullanmadan tutmaya devam edecekti. Eğer Nefes aklını çelecek gibi olursa onu hiç Nefesi olmayan birine verecekti.

Ve kendisi Donuk olacaktı.

29

"*Bana dağları anlat,*" yazdı Susebron.

Siri gülümsedi. "Dağları mı?"

"*Lütfen,*" yazdı Susebron bu defa. Yatağın yanına çektiği koltuğunda oturuyordu yine. Siri yatakta yan dönmüştü. Kabarık elbisesi bu sıcak gecede fazla gelmişti; bu yüzden üzerinde içliğiyle örtünün altına girmiş, ne yazdığını görebilmek için bir dirseğinin üzerinde doğrulmuştu. Şöminede odunlar çıtırdıyordu.

"Ne anlatayım bilemedim," dedi Siri. "Yani dağlar, T'Telir gibi ilginç değil. Burada bir sürü renk, bir sürü değişik şey var."

"*Bence yerden binlerce metre havaya yükselen kayalar ilginç olsa gerek,*" diye yazdı Susebron.

"Sanırım," dedi Siri. "Idris'i çok severdim. Başka yerleri merak bile etmezdim. Ama senin gibi birine çok sıkıcı gelirdi herhâlde."

"*Dışarı adımını atamadan ve kimseyle konuşamadan her gün aynı sarayda oturmaktan, başkaları tarafından yıkanıp giydirilmekten daha mı sıkıcı?*"

"Tamam, sen kazandın."

"*Bana her şeyi anlat lütfen.*" Yazısı giderek iyileşiyordu. Ayrıca ne kadar çok yazarsa kavrayışı o kadar artıyormuş gibi görünüyordu. Siri keşke ona okuması için başka kitaplar getirebilseydi. Onun her şeyi yalayıp yutacağından, Siri'ye ders anlatmaya çalışan hocalar gibi bilgili biri olup çıkacağından emindi.

Fakat işte Susebron'un Siri'den başka bilgi kaynağı yoktu. Siri'ye minnetle bakıyordu ama bunun sebebi onun ne kadar cahil olduğunu bilmemesiydi muhtemelen. *Idris'teki hocalarım onları dinlemediğim için ne kadar pişman olduğumu bilse gülmekten ölürlerdi herhâlde,* diye geçirdi Siri içinden.

"Dağlar muazzam büyüktür," diye başladı. "Aşağıdan bakınca tam anlaşılmıyor. Dağları gördüğünde insanların ne kadar küçük ve önemsiz olduğu kafana dank eder. Yani ne kadar çabalarsak çabalayalım, asla bir dağ kadar yüksek bir şey inşa edemeyiz.

"Söylediğin gibi dağlar kayadır. Ama cansız değildirler. Dağlar yemyeşildir. En az sizin ormanlarınız kadar yeşil. Ama bu farklı bir yeşildir. Idris'e gelen bazı tüccarların, görüş alanlarını sınırladığı için dağlardan şikâyet ettiğini duymuştum ama bence dağlar sayesinde aslında çok daha fazlasını görebilirsin. Yerin yüzeyinin, Austre'nin göklerdeki mekânına doğru yükseldiğini görürsün."

Susebron yine yazdı: *"Austre?"*

Siri kızardı. Saçları da yüzüyle birlikte kıpkırmızı kesildi. "Özür dilerim. Sanırım senin önünde diğer tanrılardan bahsetmemeliydim."

"Başka tanrılar mı?" diye yazdı Susebron. *"Saraydaki diğer tanrılar gibi mi?"*

"Hayır," dedi Siri. "Austre, Idris'lilerin tanrısıdır."

"Anlıyorum," yazdı Susebron. "Çok *mu yakışıklı?"*

Siri güldü. "Hayır, hayır, anlamıyorsun. O senin gibi ya da Işıktını gibi bir Dönmüş değil. O... Şeey, bilmiyorum. Rahipler sana diğer dinlerden hiç bahsetmedi mi?"

"Diğer dinler mi?" yazdı bu sefer Susebron.

"Evet, elbette," dedi Siri. "Yani herkes Dönmüşlere tapmıyor ki. Biz Idris'liler Austre'ye tapıyoruz ve Maviparmak gibi Pahn Kahl'lı olanlar da... Şeey, aslında onların tam olarak neye taptığını ben de bilmiyorum ama sana tapmıyorlar."

"Bu çok ilginçmiş," diye yazdı Susebron. *"Eğer senin tanrıların Dönmüş değilse ne peki?"*

"Benim tanrılarım yok," dedi Siri. "Sadece tek bir tanrım var. Biz ona Austre diyoruz. Hallandren'liler de eskiden ona tapardı, şey olmadan önce... " Kâfir olmadan önce diyecekti az kalsın. "Barışyapıcı'dan ve Dönmüşlere tapmaya karar vermelerinden önce."

"Ama Austre kim?" diye sordu Susebron.

"O bir insan değil," dedi Siri. "Daha ziyade bir güç. Bilirsin işte, tüm insanları izleyen, doğru olanı yapmayanları cezalandıran ve hak edenleri kutsayan bir şey."

"Sen bu varlıkla hiç karşılaştın mı?"

Siri yine güldü. "Tabii ki hayır. Austre'yi göremezsin."

Susebron kaşlarını çattı.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Siri. "Sana çok aptalca gelmiş olmalı. Ama, ıı, biz onun orada olduğunu biliyoruz. Doğada güzel bir şey gördüğümde, dağlarda dolaşıp da kır çiçeklerinin her nasılsa bir insanın ekebileceğinden daha doğru bir düzen içinde büyüdüklerini gördüğümde Austre'nin varlığını hissediyorum. Bu güzellikler gerçek ve bana Austre'yi hatırlatıyorlar. Ayrıca bizim de Dönmüşlerimiz oldu. İlk Dönmüş Vo da dâhil. Vo ölmeden önce Beş Vizyon gördü ve bunlar ona bir yerden ilham edilmiş olmalı."

"*Ama Dönmüşlere tapmaya inanmıyorsun?*"

Siri omuz silkti. "Henüz karar vermedim. Ama Idris'te buna tamamen karşı eğitiliriz. Hallandren'in dine yaklaşımı Idris'te pek sevilmez."

Susebron bir süre sessizce oturdu.

"*Yani... benim gibilerden hoşlanmıyorsun?*"

"Ne? Hayır, tabii ki senden hoşlanıyorum. Sen çok tatlısın."

Susebron kaşlarını çatıp yazdı. "*Tanrı Krallarda bulunması en arzu edilen niteliğin tatlılık olduğunu sanmıyorum.*"

"İyi," dedi Siri gözlerini devirerek. "O zaman çok korkunç ve kudretlisin. Muhteşem ve ilahisin. Ve tatlısın."

"*Bu daha iyi oldu,*" yazdı Susebron gülümseyerek. "Şu Austre'yle tanışmayı çok isterdim."

"Seni bir ara bazı keşişlerle tanıştırırım," dedi Siri. "Onlar sizi tanıştırırlar."

"*Yine benimle dalga geçiyorsun.*"

Susebron başını kaldırıp ona baktığında Siri gülümsedi. Susebron'un gözlerinde en ufak bir öfke yoktu. Dalga geçilmeye aldırıyormuş gibi görünmüyordu; aksine bunu ilginç buluyormuş gibiydi. Siri'nin ne zaman ciddi olduğunu, ne zaman şaka yaptığını ayırt etmeyi oyuna çevirmişti.

Susebron başını yine öne eğdi. "Şu tanrıyla tanışmaktan daha çok dağlarınızı görmek isterdim. Anladığım kadarıyla dağları gerçekten çok seviyorsun."

"Çok seviyorum," dedi Siri. Idris'i düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Fakat şimdi Susebron oradan bahsedince, daha kısa bir süre öncesine kadar nasıl açık havada kırlarda koştuğunu hatırladı. Serin havanın verdiği o zindeliği... Hallandren'de bu hissi tatmanın mümkün olduğuna bile şüpheliydi.

Tanrılar Katı'nda tüm bitkiler itinayla budanıyor, en işi şekilde bakımları yapılıyor ve düzenleniyorlardı. Çok güzellerdi ama Siri'nin krallığında vahşi doğanın kendine has özel bir yanı vardı.

Susebron yeniden yazdı: "*Anlattıklarından dağların çok güzel olduğunu anlayabiliyorum. Ama dağlardaki en güzel şey bence artık benim yanımda.*"

Siri şaşaladı, derken kızardı. Susebron olabildiğine açık ve içtendi; bu cesur iltifatı dile getirirken zerre kadar utanıp sıkılmamıştı. "Susebron!" dedi Siri. "Meğer içinde tatlı dilli bir erkek saklıymış!"

"*Tatlı dilli mi?*" diye yazdı Susebron. "*Ben sadece ne görüyorsam onu söylüyorum. Tüm sarayda senden daha harikulade bir şey görmedim. İçlerinde böylesine bir güzellik sakladıklarına göre şu dağlar gerçekten çok özel olmalı.*"

"İşte şimdi abarttın," dedi Siri. "Saraydaki tanrıçaları gördüm. Hepsi benden kat kat güzeller."

"*Güzellik sadece görüntüyle ilgili bir şey değil,*" diye yazdı Susebron. "*Bunu bana annem öğretti. Kitabımdaki hikâyelerde gezginler karşılarına çıkan yaşlı kadınları dış görünüşlerine bakıp çirkin diye bir kenara atmamayı öğreniyor çünkü içlerinde çok güzel bir tanrıça saklı olabilir.*"

"Biz bir peri masalının içinde yaşamıyoruz, Susebron."

"*Aslında yaşıyoruz,*" yazdı Susebron. "*Peri masalları bizden çok önce yaşamış insanların anlattığı hikâyeler. İnsanlık hakkında anlattıkları her şey doğru. Bunca zamandır insanların nasıl davrandığını izliyorum.*" Susebron tahtasını sildi, sonra devam etti. "Çevremi normal bir insan gibi görmediğim için gördüklerimi yorumlamak benim için biraz tuhaf tabii. Ben Tanrı Kral'ım. Benim gözümde her şey ayrı güzel ve her şeyin güzelliği birbirine denk."

Siri kaşlarını çattı. "Anlamadım."

"*Bende binlerce Nefes var,*" yazdı Susebron. "Çevremi herkesin gördüğü gibi görmem zor. İnsanları ancak annemin hikâyelerine başvurarak anlayabilirim. Benim gözümde tüm renkler birbirinden güzel. Diğerleri bir şeye ya da birine baktığında onu bir başkasından daha güzel bulabilir. Benim için öyle değil. Ben sadece renk görüyorum. Her şeyi oluşturan ve onlara hayat veren yoğun ve muhteşem renkler. Diğer insanlar gibi bir yüze bakıp sadece yüz görmüyorum. Gözlerdeki ışıltıyı, yanaklardaki pembeliği, tenin tonlarını görüyorum. Ciltteki her bir lekenin bile kendine göre bir şekli, deseni var. Tüm insanlar mükemmel."

Tahtayı tekrar sildi. "*Dolayısıyla güzellikten bahsettiğimde renkler dışında bir şeyden söz ediyor olmam lazım. Ve sen farklısın. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum.*"

Susebron başını kaldırıp baktı ve Siri aniden birbirlerine ne kadar yakın durduklarının farkına vardı. İncecik içliğiyle ve üzerinde incecik bir örtüyle yatakta uzanmıştı. Susebron o upuzun boyu ve yapılı vücuduyla hemen yanı başındaydı, örtünün renklerini bir prizmadan geçen ışık gibi kıran ruhuyla ışıldıyordu. Alevlerin ışığında gülümsedi.

Ah, tanrım... diye düşündü Siri. *Bu çok tehlikeli.*

Ardından boğazını temizledi ve doğrulup oturdu ama yüzünün kızarmasına yine engel olamadı. "Hım, ıı, evet. Çok incesin. Teşekkürler."

Susebron yine tahtasına döndü. "*Keşke evine, dağlara geri dönmeni sağlayabilseydim. Belki rahipleri buna ikna edebilirim.*"

Siri'nin rengi uçtu. "Okuma yazma öğrendiğini bilmeseler daha iyi sanki."

"Sanatkâr yazısıyla yazarım. Onu yazmak daha zor ama gerektiğinde onlarla iletişim kurabileyim diye bana öğrettiler."

"Yine de," dedi Siri, "eğer onlara beni eve geri göndermek istediğini söylersen benimle konuştuğunu anlayabilirler."

Susebron birkaç saniye bir şey yazmadı.

"*Belki bu iyi olur,*" yazdı sonunda.

"Susebron, onlar seni öldürmeyi planlıyor."

"*Bunu kesin olarak bilmiyorsun. Elinde kanıt yok.*"

"Eh, en azından şüpheli bir durum var," dedi Siri. "Son iki Tanrı Kral bir varis verdikten sonraki birkaç ay içinde ölmüş."

"*Kimseye güvenmiyorsun,*" yazdı Susebron. "*Kaç kere söyledim, rahiplerim çok iyi insanlar.*"

Siri dümdüz onun gözlerinin içine baktı.

"*Dilimi kesmek dışında,*" diye kabullenmek zorunda kaldı Susebron.

"Ve seni kilit altında tutmak dışında. Ve sana hiçbir şey anlatmamak dışında. Bak, seni öldürmeyi planlamıyor olsalar bile senden bir şeyler saklıyorlar. Belki BiyoKromayla ilgili bir şeydir. Belki varisin olduğunda BiyoKroman bir şekilde ölmene sebep oluyordur."

Siri kaşlarını çatıp arkasına yaslandı. *Bu olabilir mi acaba?* diye merak etti aniden. "Susebron, Nefesini nasıl geçiriyorsun?"

Susebron duraksadı. "*Bilmiyorum,*" yazdı. "*Ben... bu konuda fazla bir şey bilmiyorum.*"

"Ben de," dedi Siri. "Acaba Nefesini senden alabilirler mi? Alıp oğluna veriyor olabilirler mi? Ya bu senin ölümüne sebep oluyorsa?"

"*Bunu yapamazlar,*" yazdı Susebron.

"Ama belki bu mümkündür," dedi Siri. "Belki de olan budur. Çocuk sahibi olman bu yüzden tehlikelidir. Yeni birini Tanrı Kral yapmaları lazım ve bu da seni öldürüyordur."

Susebron kucağında tahtasıyla öylece oturdu, sonra kafasını iki yana sallayıp yazdı. *"Ben Tanrı'yım. Bana Nefes verilmiyor, onlarla doğuyorum."*

"Hayır," dedi Siri. "Maviparmak bana o Nefeslerin yüzyıllar içinde toplandığını söyledi. Tanrılara her hafta bir tane, Tanrı Krallara ise her hafta iki tane Nefes veriliyormuş."

"Aslında," diye itiraf etti Susebron, *"bazı haftalar üç ya da dört tane aldığım da oluyor."*

"Ama hayatta kalmak için haftada bir Nefese ihtiyacın var sadece."

"Evet."

"Bunca Nefesin seninle birlikte ölmesine izin veremezler. Senin Nefesleri kullanmandan korkuyorlar ama bunca Nefesi kaybetmek de istemezler. Dolayısıyla ilk erkek çocuk doğduğunda Nefesleri eski tanrıdan alıyor, onu öldürüyor ve yenisine veriyorlar."

"Ama Dönmüşler sahip oldukları Nefesleri Uyandırma için kullanamaz," yazdı Susebron. "Yani benim Nefeslerim işe yaramaz ki."

Siri durdu. Bunu duymuştu. "Bu sadece doğarken sahip olduğun Nefes için mi geçerli yoksa sonradan aldığın Nefesler de buna dâhil mi?"

"Bilmiyorum," yazdı Susebron.

"Her iddiasına varım, eğer istersen sonraki Nefesleri kullanabilirsin," dedi Siri. "Yoksa niye dilini kessinler ki? Seni en başta Dönmüş yapan önceki Nefesleri kullanamıyor olabilirsin ama onun üzerine binlerce Nefes eklenmiş durumda."

Susebron birkaç saniye daha oturdu, sonra kalkıp pencereye yürüdü. Camdan dışarıdaki karanlığa baktı. Siri kaşlarını çattı, ardından tahtayı alıp onun yanına yürüdü. Derken üzerinde sadece içlik olduğunu fark edince daha tereddütlü adımlarla Susebron'a yaklaştı.

"Susebron?" dedi.

Susebron camdan dışarı bakmaya devam etti. Siri ona dokunmamaya dikkat ederek yanında durdu ve dışarı baktı. Tanrılar Katı'nı çevreleyen duvarın ardında şehrin ışıkları rengârenk göz kırpıyordu. Onun ardı karanlıktı. İç Deniz.

"Lütfen," dedi Siri tahtayı eline tutuşturmaya çalışarak. "Ne oldu?"

Susebron bir an duraksadıysa da sonra tahtayı aldı. "Özür dilerim," yazdı. *"Huysuzluk etmek istemezdim."*

"Rahipler hakkında olumsuz şeyler söylüyorum diye mi?"

"*Hayır,*" yazdı Susebron. "İlginç teorilerin var. Ama bunlar sadece tahminden ibaret. Rahiplerin söylediğin şeyleri yaptığına dair kesin bir şey yok. Beni rahatsız eden bu değil."

"Ne peki?"

Susebron tereddüt etti, sonra tahtayı cübbesinin koluyla temizledi. "*Dönmüşlerin kutsal olduğuna inanmıyorsun.*"

"Ama bunu daha önce konuşmuştuk."

"*Evet, konuştuk. Ama bana bu şekilde davranmanın sebebinin bu olduğunu yeni anladım. Farklı olmanın sebebi bu. Benim tanrı olduğuma inanmaman. Seni ilginç bulmamın tek sebebi bu olabilir mi? Ve inanmıyor olman da beni üzüyor. Çünkü beni ben yapan, olduğum kişi ve olduğum şey yapan tanrı olmam. Eğer buna inanmıyorsan o zaman muhtemelen beni anlamıyorsun.*"

Susebron durdu.

"*Evet. Huysuzluk ediyorum değil mi? Üzgünüm.*"

Siri gülümsedi, ardından nazikçe koluna dokundu. Susebron yine taş kesilip önüne baktı ama bu kez daha öncekiler gibi geri çekilmedi. Bunun üzerine Siri ona biraz daha sokuldu, koluna yaslandı.

"Seni anlamak için sana inanmama gerek yok," dedi. "Bence asıl sana tapanlar seni hiç anlamıyor. Sana yaklaşamıyor, gerçekte nasıl olduğunu göremiyorlar. Tüm gördükleri auran ve ilahi varlığın."

Susebron karşılık vermedi.

"Ayrıca," diye devam etti Siri, "sana inanmadığım için beni farklı görüyor olamazsın. Sarayda sana inanmayan daha bir sürü insan var. Maviparmak, kahverengi giyinen diğer hizmetkârlar ve yazmanlar. Onlar sana en az rahipler kadar hürmetle hizmet ediyor. Ben sadece... Ben pek hürmetkâr biri değilim sadece. Evdeyken babamın ve keşişlerin sözünü de dinlemezdim. Belki senin ihtiyacın olan buydu. İlahi varlığının ötesine bakmak ve seni tanımak isteyen biri."

Susebron yavaşça başını salladı. "*Bu rahatlatıcı,*" diye yazdı. "Gerçi karısı tarafından inanılmayan bir tanrı olmak biraz tuhaf."

Ah, doğru ya, karısıyım, diye düşündü Siri. Bunu hatırlamakta bazen zorlanıyordu. "Eh," dedi, "diğer herkes bir yana, bence bir erkeğin en çok karşısında korkudan ve hayranlıktan dili tutulmayan bir eşe ihtiyacı olsa gerek. Birinin senin mütevazılığını korumanı sağlaması lazım."

"*Mütevazılık öyle sanıyorum ki tanrısallığın tam zıttı.*"

"Tatlılık gibi mi?" diye sordu Siri.

Susebron kıkırdadı. "*Evet, aynen öyle.*" Sonra tahtasını yere bıraktı ve tereddütle –neredeyse korka korka– kolunu Siri'nin omzuna dolayıp onu kendine çekti. Pencerenin önünde yan yana durdular ve geceleri bile bir şekilde renkli kalmayı başaran şehrin ışıklarına baktılar.

* * *

Cesetler. Dört ceset. Yemyeşil çimlerin üzerinde tuhaf bir şekilde koyu görünen kanlar içinde yatıyorlardı.

Vivenna'nın D'Denir Bahçesi'nde kalpazanlarla buluşmasından bir gün sonraydı. Vivenna yine bahçedeydi. Boynunu ve kafasını ısıtan güneşin altında, dehşetle oldukları yerde kalakalmış diğer insanların arasında öylece durdu. Sessiz D'Denir heykelleri –asla yürüyüşe geçemeyecek olan taştan askerler– arkasında sıra sıra bekliyordu. Önlerinde dört ölü adam yatıyordu.

Şehir muhafızlarının işlerini bitirmesini beklerken insanlar kendi aralarında fısıldaştı. Cesetler kaldırılmadan yetişsinler diye Denth, Vivenna'yı koştur koştur getirmişti. Bunu yapmasını Vivenna istemişti. Keşke istememiş olsaydı.

Görüşü Nefesle güçlenmiş gözleri için çimlerin üzerine yayılmış kanın renkleri fazlasıyla çarpıcıydı. Kırmızı ve yeşil. Neredeyse vahşi bir bileşimdi. Vivenna cesetlere bakarken tuhaf bir yabancılaşma, bir kopma hissetti. Rengi kaçmış tene bakmak çok tuhaftı. Vivenna ikisi arasındaki farkı –yaşayan ten ile ölü ten arasındaki farkı– görebiliyordu.

Ölü ten, yaşayan tenden on ton daha beyazdı. Kanın damarlardan çekilip akmasının bir sonucuydu bu. Şey gibiydi... Sanki kan renkmiş de, boya kutusundan boşaltılmış gibi. İnsan hayatının boyası dikkatsizce yerlere saçılmış, tuval boş kalmıştı.

Vivenna bakışlarını kaçırdı.

"Gördün mü?" dedi Denth yanında.

Vivenna sessizce başını salladı.

"Onu soruyordun. Eh, işte ne yaptığı karşında. Bu yüzden bu kadar endişeliyiz. Şu yaralara baksana."

Vivenna yine cesetlere döndü. Güneş yavaş yavaş yükselirken daha önce fark etmediği bir şey daha gördü. Kılıcın girdiği yerlerin etrafında renk tamamen çekilmişti. Yaralarda bir siyahlık vardı. Sanki korkunç bir hastalık bulaşmış gibiydi.

Vivenna, Denth'e döndü.

"Hadi gidelim," dedi Denth onu kalabalıktan çıkarırken. Bu arada şehir muhafızları izleyicilerin çokluğundan rahatsız olmuş, insanlara geri çekilmelerini söylüyorlardı.

"Kimdi bunlar?" diye sordu Vivenna yavaşça.

Denth dosdoğru karşıya bakıyordu. "Bir hırsız çetesi. Birlikte iş yaptığımız adamlar."

"Sence bizim peşimize de düşebilir mi?"

"Emin değilim," dedi Denth. "İsteseydi bizi şimdiye kadar çoktan bulurdu muhtemelen. Bilmiyorum."

D'Denir heykellerinin yanından geçtikleri sırada Tonk Fah da çimlerin üzerinden onlara doğru geldi. "Kuyum'la Mankurt da arıyor," dedi. "Ama şu ana kadar hiçbirimiz ona rastlamadık."

"O adamların tenine ne olmuş öyle?" diye sordu Vivenna.

"Bunu yapan o kılıç," diye homurdandı Denth. "O kılıçla baş etmenin bir yolunu bulmak zorundayız, Tonks. Eninde sonunda onunla yollarımız kesişecek. Bunu iliklerimde hissediyorum."

"O kılıç da ne?" diye sordu Vivenna. "İnsanların rengini nasıl çekebiliyor?"

"O şeyi çalmamız lazım, Denth," dedi Tonk Fah çenesini ovuşturarak. Kuyum'la Mankurt da gelmiş, kalabalığın içinde Vivenna'yı koruyacak şekilde etrafını almışlardı.

"Çalmak mı?" dedi Denth. "O şeye hayatta elimi sürmem! Hayır, ona kullandırmamız lazım. Kılıcı çeksin. Uzun süre tutamaz. Sonra kolayca işini bitiririz. Onu ben öldüreceğim."

"Arsteel'i yendi," dedi Kuyum alçak sesle.

Denth dondu. "Arsteel'i yenmedi! Düelloda yenmedi en azından!"

"Vasher kılıcı kullanmadı," dedi Kuyum. "Arsteel'in yaralarında siyahlık yoktu."

"O zaman hile yapmıştır!" dedi Denth. "Onu pusuya düşürmüştür. Yardım almıştır. Bir şey yapmıştır mutlaka. Vasher düellocu değil."

Vivenna onları takip ederken aklı hâlâ cesetlerdeydi. Denth'le diğerlerinin Vasher'ın yine birilerini öldürdüğünden konuştuklarını duymuş, cesetleri görmeyi kendi istemişti. Ve işte görmüştü. Şimdi kendini çok kötü hissediyordu. Altüst olmuştu. Ve...

Ürperdi. Kaşları çatıldı.

Çok fazla Nefesi olan biri onu izliyordu.

* * *

Hey, dedi Gecekanı. *Bu Vara Treledees! Gidip onunla konuşmalıyız. Beni gördüğüne sevinir.*

Vasher binanın tepesinde açıkta duruyordu. Birileri tarafından görülmek umurunda değildi. Bunu nadiren umursardı. Caddeden sonu gelmeyen rengârenk bir kalabalık akıyordu. Vara Treledees –şimdiki adıyla Denth– de ekibiyle birlikte kalabalığın arasında yürüyordu. Kuyum denen şu kadın. Her zamanki gibi Tonk Fah. Her şeyden habersiz prenses. Ve bir de Cansız.

Shashara mı burada? diye sordu Gecekanı o puslu sesinde bariz bir heyecanla. *Gidip onu görmeliyiz. Bana ne olduğunu merak ediyordur. Benim için endişeleniyordur.*

"Shashara'yı uzun süre önce öldürdük Gecekanı," dedi Vasher. "Arsteel'i öldürdüğümüz gibi." *Eninde sonunda Denth'i öldüreceğimiz gibi.*

Her zamanki gibi Gecekanı yine Shashara'nın ölümünü duymazdan geldi. *Biliyorsun, beni o yaptı*, dedi. *Beni kötüleri öldürmem için yaptı. Bunda da bayağı iyiyim. Bence benimle gurur duyuyordur. Hadi gidip onunla konuşalım. İşimde ne kadar iyi olduğumu anlatalım.*

"İşinde iyisin," diye fısıldadı Vasher. "Fazla iyisin."

Bu iltifat Gecekanı'nı mutlu etmeye yetmişti, kendi kendine mırıldanmaya başladı. Vasher ise bakışlarını tekrar sokağa çevirdi ve egzotik kıyafeti içinde tropik sıcakta bir kar tanesi gibi göze çarpan prensese baktı. Bu kız konusunda bir şeyler yapmalıydı. Bu kız her şeyi altüst ediyordu. Planlar, kötü istiflenmiş kutular gibi devriliyor ve düşerken ortalığı velveleye veriyordu. Vasher, Denth'in kızı nereden bulduğunu ve nasıl idare ettiğini bilmiyordu. Tek bildiği, aşağı atlayıp onu Gecekanı'na teslim etmemek için kendini zor tuttuğuydu.

Fakat bir gece önceki cinayetler çok dikkat çekmişti. Gecekanı haklıydı. Vasher gizli iş çevirmek konusunda hiç iyi değildi. Hakkındaki dedikodular şehirde almış yürümüştü. Bu hem iyiydi hem de kötü.

Sonra, diye düşündü ve aptal kızla paralı askerlere arkasını döndü. *Sonra.*

30

"Işıktını!" dedi Aldokur ellerini beline koyup. "Alaimisema Tonlar adına, ne yapıyorsun sen?"

Işıktını onu duymazdan geldi, karşılık vermek yerine ellerini önündeki kil hamuruna daldırdı. Işıktını'nın etrafında genişçe bir halka oluşturmuş olan hizmetkârları ve rahipleri de, en az kameriyeye birkaç saniye önce girmiş olan Aldokur kadar şaşkın görünüyordu.

Çömlekçi çarkı döndü. Işıktını hamuru iki yandan tutarak yerinde kalmasını sağlamaya çalıştı. Kameriyenin yanlarından içeri güneş ışığı doluyordu ve titizlikle biçilmiş çimler yer yer killerle lekelenmişti. Çark hızlanırken kilin dönüşü de hızlandı ve hamur topağından parçalar kopmaya başladı. Işıktını'nın elleri kille yapış yapış olmuştu. Çok geçmeden de hamurun tamamı ellerinin arasından fırlayıp yere çakıldı.

"Hım," dedi Işıktını yerdeki hamura bakarak.

"Sen aklını mı kaybettin?" diye sordu Aldokur. Tipik kıyafetlerinden birini giymişti; yani yanlarda kumaş yoktu, üst kısımda çok az bir şey ve altta da ancak önüyle arkasını kapatacak kadar vardı. Saçlarını birbirine dolanmış örgüler ve şeritlerle tepede toplamıştı. Bu model, tanrılardan biri için gösteri yapmak üzere saraya davet edilen saç üstadının elinden çıkmıştı muhtemelen.

Işıktını hoplayarak ayağa kalktı, hizmetkârların yıkaması için ellerini öne doğru uzattı. Birkaç başka hizmetkâr cübbesine sıçrayan killeri silmeye koştu. Işıktını düşüncelere dalmış gibi öylece dikilirken diğer hizmetkârlar çömlekçi çarkını kaldırmaya girişti.

"Evet?" diye sordu Aldokur. "Neydi bu böyle?"

"Çömlekçilikte iyi olmadığımı keşfettim az önce," dedi Işıktını. "Aslında 'iyi değilim' az kalır, berbatım. Acınası derecede. Korkunç berbat. Lanet hamuru yerinde bile tutamadım."

"Eh, ne bekliyordun ki?"

"Bilemiyorum," dedi Işıktını kameriyedeki uzun masaya doğru yürüyerek. Aldokur onun peşinde dolanmaktan bariz bir şekilde rahatsız olsa da arkasından gitti. Işıktını masadaki beş limonu kaptığı gibi sırayla havaya fırlattı ve jonglörlük yapmaya başladı.

Aldokur izliyordu. Bir anlığına da olsa yüzünden gerçekten çok endişeli bir ifade geçti. "Işıktını?" dedi. "Hayatım... Her şey yolunda mı?"

"Jonglörlüğü daha önce denememiştim," dedi Işıktını havadaki limonlardan gözünü ayırmadan. "Şimdi lütfen şu guava meyvesini atar mısın?"

Aldokur tereddüt etti, sonra guavayı dikkatle eline aldı.

"Bana at," dedi Işıktını.

Aldokur meyveyi fırlattı. Işıktını onu havada ustaca kaptı, ardından onu da limonların arasına kattı. "Bunu yapabildiğimi bilmiyordum," dedi. "Bugünden önce hiç haberim yoktu. Buna ne diyorsun?"

"Ben... " Aldokur başını yana kırdı.

Işıktını güldü. "Söyleyecek söz bulamadığına ilk kez şahit oluyorum sanırım, hayatım."

"Bir tanrıyı havaya meyve atıp tutarken ilk kez görüyorum da ondandır."

"Dahası var," dedi Işıktını. Limonlardan birini az kalsın düşürecek gibi olunca hızla eğilip yakaladı. "Bugün ayrıca bir sürü denizcilik terimi bildiğimi, matematikte mükemmel olduğumu ve çizimimin de hiç fena olmadığını keşfettim. Öte yandan boya endüstrisi, atlar ve bahçe işleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Heykele yeteneğim yok, hiç yabancı dil konuşamıyorum ve az önce gördüğün üzere çömlekçilikte berbatım."

Aldokur bir an onu süzdü.

Işıktını da ona baktı. Limonların yere düşmesine izin verdi ama guavayı havada yakalayıp hizmetkârlardan birine fırlattı. Hizmetkâr hemen meyveyi soymaya girişti. "Önceki hayatımdan bunlar, Aldokur. Bu becerileri Işıktını olarak bilmiyorum. Ölmeden önce her kimsem o jonglörlük yapabiliyordu, denizciliği biliyordu ve taslak çizebiliyordu."

"Daha önce olduğumuz insanları kafamıza takmamıza gerek yok," dedi Aldokur.

"Ben bir tanrıyım," dedi Işıktını. Soyulup dilimlenmiş guava tabağını hizmetkârdan alıp Aldokur'a tuttu. "Ve Kalad'ın Hayaletleri adına, canım neyi isterse onu kafama takarım."

Aldokur duraksadı, sonra gülümseyip bir dilim meyve aldı. "Tam seni çözdüğümü... "

"Beni çözmüş falan değilsin," dedi Işıktını umursamazca. "Ben de değilim. Olay da bu. Şimdi gidelim mi?"

Aldokur başını salladı. Peşlerinde güneş şemsiyeleri taşıyan hizmetkârlarla çimlerin üzerinde yürümeye başladılar. "Bana hiç merak etmediğini söyleme," dedi Işıktını.

"Hayatım," diye karşılık verdi Aldokur guavasını ısırırken, "ben daha önce çok sıkıcıydım."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sıradan bir insandım! Kesin şeyimdir... Hım, hiç sıradan kadın görmedin mi?"

"Vücut ölçüleri seninle kıyas kabul etmez, biliyorum," dedi Işıktını. "Ama bazıları gayet çekici olabiliyor."

Aldokur tiksintiyle titredi. "Ah, lütfen. Niye normal hayatını bilmek isteyeceksin ki? Ya bir katilsen ya da tecavüzcüysen? Daha kötüsü ya hiç modadan anlamıyorsan?"

Işıktını onun gözlerindeki pırıltıyı görünce alaycı bir şekilde güldü. "Aldırmıyormuş gibi yapıyorsun ama merak ettiğini görebiliyorum. Şu şeylerin bazılarını sen de bir deneyip eskiden kim olduğun hakkında sana ne anlattıklarına bir bakmalısın. Özel biri olmalısın, sonuçta Döndüğüne göre."

"Hım," dedi Aldokur gülümseyip ona dönerek. Parmağını uzatıp Işıktını'nın göğsünden aşağı doğru kaydırınca Işıktını da durdu. "Madem bugün yeni şeyler deniyorsun, belki düşünmen gereken başka bir şey daha vardır... "

"Boşuna konuyu değiştirmeye çalışma."

"Değiştirmiyorum," dedi Aldokur. "Ama eğer bunu denemezsen geçmişte kim olduğunu nasıl bileceksin? Bu da bir... deney olur."

Işıktını gülüp kadının elini itti. "Hayatım, korkarım beni pek tatmin edici bulmayacaksın."

"Beni gözünde fazla büyütüyorsun."

"Bu mümkün değil."

Aldokur duraksadı, hafiften kızardı.

"Iıı... " dedi Işıktını. "Şeey, ben tam olarak öyle... "

"Of, hadisene!" dedi Aldokur. "Anı mahvettin işte. Çok zekice bir karşılık verecektim, eminim."

Işıktını gülümsedi. "İkimiz birden, üstelik aynı gün içinde, ne diyeceğimizi bilemediğimiz anlar yaşadık. Sanırım 'sihirli dokunuşumuzu' kaybediyoruz."

"Benim dokunuşum gayet yerinde. Göstermeme bir izin versen."

Işıktını gözlerini devirip yürümeye devam etti. "Ümitsiz vakasın."

"Diğer her şey başarısızlığa uğradığında cinsel imayı kullan," dedi Aldokur neşeyle, sonra o da ona katıldı. "Bu daima ilgiyi ait olduğu yere geri getirir. Bana!"

"Ümitsiz vaka," dedi Işıktını yine. "Ama seni yeniden azarlamaya vakit kalmadı. Geldik."

Umutışığı'nın sarayının önüne gelmişlerdi. Eflatun ve gümüş rengi sarayın önündeki kameriyede üç masa ve yiyecekler çoktan hazırlanmıştı. Aldokur'la Işıktını doğal olarak ziyaretlerini önceden haber vermişlerdi. Masumiyet ve Güzellik Tanrısı Adil Umutışığı onları görünce ayağa kalktı. En fazla on üç yaşında görünüyordu. Fiziksel görüntü olarak saraydaki en genç tanrı oydu. Ama görüntüye aldanmamak lazımdı. Umutışığı, vücudu iki yaşındayken Dönmüştü ve –tanrı yılıyla– Işıktını'dan aslında altı yıl büyüktü. Tanrıların çoğunun yirmi yılı tamamlayamadığı ve ortalama yaşın muhtemelen on falan olduğu bir yerde altı yıl fark az buz bir şey değildi.

"Işıktını, Aldokur," dedi Umutışığı soğuk ve resmi bir şekilde. "Hoş geldiniz."

"Teşekkürler, hayatım," diye karşılık verdi Aldokur ona gülümseyerek.

Umutışığı başını salladı, ardından masaları işaret etti. Üç küçük masa, yemek yerken sohbet edebilecekleri kadar yakın olsa da her tanrının kendi özel alanı olacak şekilde ayrı konmuştu.

"Görüşmeyeli nasılsın, Umutışığı?" diye sordu Işıktını otururken.

"Çok iyi," dedi Umutışığı. Sesi sanki vücuduna göre birazcık olgun gibiydi. Konuşurken babasını taklit etmeye çalışan oğlan çocuklar gibi. "Bu sabah ricacılar arasında özellikle zorlu bir tane vardı. Yüksek ateşten ölmek üzere olan çocuğuyla bir anne. Üç çocuğuyla kocasını zaten kaybetmiş. Hepsini de son bir yıl içinde. Çok trajikti."

"Hayatım," dedi Aldokur kaygıyla. "Gerçekten düşünmüyorsun değil mi? Iıı, yani Nefesini vermeyi?"

Umutışığı da oturdu. "Bilmiyorum, Aldokur. Artık yaşlandım. Kendimi yaşlı hissediyorum. Belki de artık gitme vaktim gelmiştir. Saraydaki en yaşlı beşinci tanrıyım biliyorsun."

"Evet, ama tam da böyle heyecanlı bir zamanda!"

"Heyecanlı mı?" diye sordu Umutışığı. "Yo, ortalık yatışıyor. Yeni kraliçe geldi ve kaynaklarımın söylediğine göre bir varis vermek için görevlerini büyük bir coşkuyla yerine getiriyormuş. Yakında istikrara kavuşuruz."

"İstikrar mı?" diye tekrarladı Aldokur, hizmetkârlar soğuk çorbalarını servis ederken. "Umutışığı, sana böylesine eksik malumat verilmiş olmasına inanamıyorum."

"Idris'lilerin yeni kraliçeyi kullanarak tahtı ele geçirmeyi planladıklarını düşünüyorsun," dedi Umutışığı. "Ne yaptığını biliyorum, Aldokur. Seninle aynı fikirde değilim."

"Peki ya şehirde dolaşan dedikodular?" diye sordu Aldokur. "Ortalığı birbirine katan Idris casusları? Şehirde saklandığı söylenen ikinci prenses?"

Işıktını kaşığı dudaklarına götürmek üzereyken yarı yolda durdu. Bunları ilk kez duyuyordu.

"Şehirdeki Idris'liler öyle ya da böyle sürekli sorun yaratıyorlar zaten," dedi Umutışığı elini umursamazca sallayarak. "Altı ay önceki olay neydi öyle? Hani şehrin dışındaki boya plantasyonlarındaki ayaklanma? Adam hapiste öldü hatırladığım kadarıyla. Yabancı işçiler zaten nadiren istikrarlı bir sosyal sınıf oluşturur ama onlardan çekinmiyorum."

"Daha önce hanedandan birinin onlarla birlikte olduğunu iddia etmemişlerdi hiç," dedi Aldokur. "Durum bir anda kontrolden çıkabilir."

"Benim şehirdeki yatırımlarım güvende," dedi Umutışığı parmaklarını önünde kenetleyerek. Hizmetkârlar çorbasını kaldırdı. Çorbadan ancak üç kaşık falan içmişti. "Seninkiler ne âlemde?"

"Bu ziyaretin sebebi de bu," dedi Aldokur.

"Pardon, durun bir saniye," dedi Işıktını bir parmağını kaldırarak. "Renkler aşkına, biz neden bahsediyoruz?"

"Şehirdeki huzursuzluktan, Işıktını," dedi Umutışığı. "Bazı kişiler savaş ihtimalinden rahatsız."

"İşler bir anda tehlikeli bir hâl alabilir," dedi Aldokur çorbasını yavaşça karıştırarak. "Bence hazırlıklı olmalıyız."

"Ben hazırlıklıyım," dedi Umutışığı o aşırı genç yüzüyle Aldokur'u seyrederek. Tanrı Kral dâhil tüm genç Dönmüşler gibi Umutışığı da vücudu olgunluğa erişinceye kadar yaşlanmaya devam edecekti. Sonra –yetişkinliğe adım attığında– zaman artık ona işlemeyecekti ve Nefesini verinceye kadar yaşlanması duracaktı.

Aslında şimdi de bir yetişkin gibi davranıyordu. Işıktını çocuklarla pek vakit geçirmemişti ama eğitim aşamasındaki hizmetkârlarından bazıları bayağı gençti. Umutışığı onlar gibi değildi. Diğer genç Dönmüşler gibi bu hayattaki ilk yılında her bakımdan olgunlaşmış, vücudu hâlâ genç bir çocuk olduğu hâlde bir yetişkin gibi konuşur ve düşünür olmuştu.

Umutışığı ile Aldokur şehirdeki gelişmelerden, son günlerde meydana gelen bazı can sıkıcı olaylardan konuşmaya devam etti. Savaş planları çalınmış, şehrin depolarındaki yiyecekler zehirlenmişti. Işıktını susup dinledi. *Aldokur'un güzelliğiyle dikkati dağılmıyor*, diye düşündü Işıktını onları izlerken. Aldokur meyve tabağına geçmiş, gayet erotik bir şekilde ananas yiyordu. Öne doğru eğilip dekoltesini gözler önüne serdiğinde Umutışığı ya umursamadı ya da görmedi.

Umutışığı'nda farklı bir şey var, diye düşündü Işıktını. *Döndüğünde bir çocuktu ama çok kısa bir süre çocuk gibi davrandı. Şimdi ise bazı yönlerden bir yetişkin, bazı yönlerden hâlâ çocuk.*

Bu dönüşüm Umutışığı'nı daha olgun yapmıştı. Yaşıtı sıradan insanlara göre daha uzun boylu ve fiziksel olarak daha etkileyiciydi. Henüz yetişkin bir tanrının o muhteşem, heykel gibi vücuduna sahip değildi.

Öte yandan, diye düşündü Işıktını ağzına bir dilim ananas atarak, *her tanrının vücudu farklı oluyor. Aldokur –ne kadar zayıf olduğu düşünülürse– olağanüstü iri göğüslü. Merhametyıldızı ise balıketi ve kıvrımlı hatlara sahip. Diğerleri, mesela Tekmilana, fiziksel olarak yaşlı duruyor.*

Işıktını sahip olduğu bu güçlü fiziği hak etmediğinin farkındaydı. Jonglörlüğü bir şekilde bildiği gibi, böyle kaslı bir vücuda sahip olmak için insanların çok çalışmaları, bedensel işler yapmaları gerektiğini de biliyordu bir şekilde. Onun gibi yiyip içip yan gelip yatan birinin çoktan kilo alması, kaslarının sönüp sarkması gerekirdi.

Ama şişman tanrılar da varmış, diye düşündü, ondan önce gelip gitmiş olan Dönmüşlerden bazılarının resimlerini hatırlayarak. *Tarihimizde şişmanlığın ideal görüldüğü bir dönem varmış...* Acaba Dönmüşlerin dış görünüşlerinin bir şekilde toplumun onları nasıl gördüğüyle bir alakası olabilir miydi? Toplumun ideal güzellik anlayışıyla mı şekilleniyorlardı? Bu kesinlikle Aldokur'un görünüşünü açıklardı.

Bazı şeyler dönüşümden etkilenmeden varlığını koruyordu. Dil. Edinilmiş beceriler. Şimdi düşününce, bir de sosyal beceriler. Tanrıların bir platoda kapalı bir hayat yaşadıkları düşünülürse muhtemelen sosyal olarak eskiden olduklarından daha az yetkinlerdi. En azından daha cahil ve naif olmalılardı. Yine de çoğu dört dörtlük entrikacılardı ve dış dünyada olup bitenleri kavramakta gayet başarılıydılar.

Öte yandan hafıza dönüşümde kayboluyordu. Niye? Nasıl oluyordu da Işıktını bir sürü limonu atıp tutabiliyor, "cıvadra" diye bir kelime biliyordu ama annesiyle babasının kim olduğunu hatırlayamıyordu? Ya rüyalarında

gördüğü o kadın kimdi? Niye son zamanlarda rüyalarında kasırgalar kopuyor, fırtınalar esiyordu? Bir gece önce yine rüyasına giren kırmızı panter neyin nesiydi?

"Aldokur," dedi Umutışığı elini kaldırarak. "Yeter artık. Sen daha ileri gitmeden söyleyeyim, beni baştan çıkarma çabaların sana bir şey kazandırmayacak."

Aldokur utanmış gibi bakışlarını kaçırdı, başını diğer tarafa çevirdi.

Işıktını daldığı düşüncelerden sıyrıldı. "Sevgili Umutışığı," dedi. "Seni baştan çıkarmaya çalışmıyor. Anlaman lazım, Aldokur'un erotik aurası onun kimliğinin bir parçası. Onu böylesine büyüleyici yapan da bu."

"Her neyse," dedi Umutışığı. "Bu tavırlarından ya da paranoyak fikirlerinden ve korkularından etkilenecek değilim."

"Benim bağlantılarım durumun öyle basitçe 'paranoya' diye geçiştirilemeyecek kadar ciddi olduğunu düşünüyor," dedi Aldokur. Bu sırada hizmetkârlar meyve tabaklarını kaldırıp yerine fileto balık getirdi.

"Bağlantıların?" diye sordu Umutışığı. "Sürekli bahsedip durduğun bu bağlantılar kimmiş peki?"

"Bizzat Tanrı Kral'ın sarayından insanlar."

"Hepimizin Tanrı Kral'ın sarayında adamları var," dedi Umutışığı.

"Benim yok," dedi Işıktını. "Sizinkilerden birini alabilir miyim?"

Aldokur gözlerini devirdi. "Benim bağlantım gerçekten çok önemli biri. Her şeyi duyuyor, her şeyi biliyor. Savaş yaklaşıyor."

"Sana inanmıyorum," dedi Umutışığı çatalını eline alırken. "Ama bunun aslında bir önemi yok, değil mi? Beni inandırmak için burada değilsin. Ordumu istiyorsun."

"Kodlarını," dedi Aldokur. "Cansızlarının güvenlik cümlesini. Onları almak bize neye mal olacak?"

Umutışığı bir parça daha balık aldı. "Varoluşumu niye bu kadar sıkıcı buluyorum Aldokur, biliyor musun?"

Aldokur kafasını iki yana salladı. "Aslına bakarsan bu konuda blöf yaptığını düşünüyorum."

"Yapmıyorum," dedi Umutışığı. "On bir yıl. Savaşsız on bir yıl. Sahip olduğumuz yönetim sisteminden her gün biraz daha tiksindiğim on bir koca yıl. Hepimiz meclis oturumlarına katılıyoruz. Hepimiz tartışmaları dinliyoruz. Ama çoğumuzun umurunda değil. Oylamalarda sadece o gün tartışılan alanda etkin olan tanrıların söyleyecek sözü oluyor. Savaş zamanlarında da biz, Cansız Komutlarına sahip olanlar önem kazanıyor. Savaş

zamanları dışında herhangi bir konuda ne düşündüğümüzü soran yok.

"Cansızlarımı mı istiyorsun? Al senin olsunlar! On bir yıl boyunca onları kullanma şansım olmadı ve iddia ediyorum bir on bir yıl daha olaysız geçecek. Sana o Komutları veririm Aldokur, ama karşılığında oy hakkını isterim. Sen sosyal sorunlar konseyindesin yani neredeyse her hafta önemli bir oy kullanıyorsun. Güvenlik kodlarımı sana veririm; eğer karşılığında, bugünden itibaren ikimizden biri ölene kadar toplumsal meselelerde benim arzu ettiğim yönde oy vermeyi kabul edersen."

Kameriyeye bir sessizlik çöktü.

"Ah, bakıyorum düşüncelere gömüldün," dedi Umutışığı gülerek. "Kim bilir kaç kez saraydaki görevlerinden şikâyet ettiğini duydum. Oyunun önemsiz olduğunu söylüyordun. Eh, yine de bundan vazgeçmek o kadar kolay değil, ha? Sahip olduğun tüm nüfuz o oylar çünkü, değil mi? Öyle pek gösterişli bir şey sayılmaz ama yine de etkili. Sonuçta –"

"Anlaştık," dedi Aldokur aniden.

Umutışığı sustu.

"Oyum senindir," dedi Aldokur onun gözlerinin içine bakıp. "Şartlarını kabul ediyorum. Rahiplerimizin önünde ve başka bir tanrının huzurunda yemin ediyorum."

Renkler adına, diye düşündü Işıktını. *Bu kadın ciddi.* Işıktını'nın bir yanı baştan beri, Aldokur'un savaşla ilgili fikirlerinin başka bir oyun olabileceğini düşünmüştü. Fakat şu anda Umutışığı'nın gözlerinin içine bakan kadın oyun oynamıyordu. Gerçekten Hallandren'in tehlikede olduğuna inanıyordu ve orduların gerektiği anda hep birlikte harekete geçmeye hazır olmasını istiyordu. Bunu gerçekten önemsiyordu.

Ve bunun üzerine Işıktını'yı bir düşünce aldı. Kendini neyin içine sokmuştu böyle? Ya gerçekten savaş çıkarsa? İki tanrının Hallandren halkının kaderine böylesine çabuk ve kolayca karar vermesi karşısında ürpermeden edemedi. Hallandren ordusunun dörtte birini kumanda etme görevinin Umutışığı için kutsal bir sorumluluk olması gerekirdi. Bunu kolayca bir kenara atıvermişti. Hem de ne için? Sırf sıkıldığı için.

Kutsal değerlere yeterli saygıyı göstermiyorlar diye onları eleştirmek bana mı kaldı? diye düşündü Işıktını. *Ben daha kendi kutsallığıma inanmıyorum.*

Yine de... Umutışığı tam Komutları Aldokur'a vermeye hazırlanırken Işıktını bir an bir şey gördüğünü sandı. Hafızasında bir anı kırıntısının canlanması gibi. Belki de hiç görmemiş olduğu bir rüya gibi.

Işıl ışıl, çok parlak bir oda, ışık her yerden yansıyor. Çelik bir oda.

Bir hapishane.

"Hizmetkârlar ve rahipler, çekilebilirsiniz," diye buyurdu Umutışığı.

Herkes çıkıp üç tanrıyı baş başa bıraktı. Masalarda yarısı yenmiş yemekler duruyor, kameriyenin ipek perdeleri hafif esintiyle dalgalanıyordu.

"Güvenlik kodu, 'Bir mum yak ki görebil'," dedi Umutışığı, Aldokur'a.

Bu ünlü bir şiirin ismiydi. Işıktını bile şiiri biliyordu. Aldokur gülümsedi. Umutışığı'nın kışladaki on bin Cansız askerine bu kelimeleri söyleyerek o ana kadarki emirleri hükümsüz kılacak ve onların kontrolünü tamamen ele geçirecekti. Işıktını onun bugün sona ermeden Tanrılar Katı'nın altında bulunan –dolayısıyla sarayın bir parçası kabul edilen– kışlayı ziyaret edeceğinden ve Umutışığı'nın askerlerine sadece kendisinin –ve belki güvendiği birkaç rahibin daha– bildiği yeni bir güvenlik şifresi koyacağından emindi.

"Evet, ben artık çekiliyorum," dedi Umutışığı ayağa kalkarak. "Bu akşam mecliste bir oylama var. Oylamaya katılacak ve oyunu reformistlerin lehine kullanacaksın, Aldokur."

Ve gitti.

"Neden bana manipüle edilmişiz gibi geliyor?"

"Eğer savaş çıkmazsa manipüle edilmiş oluruz, hayatım. Savaş çıkarsa tüm meclisi hatta belki tüm krallığı biz kurtaracağız."

"Ne kadar fedakârız," dedi Işıktını.

"İşte biz böyleyiz," dedi Aldokur, hizmetkârlar kameriyeye geri dönerlerken. "Bencillik nedir bilmemek bazen çok acı verici olabiliyor. Neyse, her koşulda Cansızların yarısının kontrolü artık bizde."

"Benimkiler ve Umutışığı'nınkiler mi?"

"Yok, ben aslında Umutışığı'nın ve Merhametyıldızı'nın Cansızlarını kastettim," dedi Aldokur. "Dün Merhametyıldızı bana güvenlik parolasını söyledi. Sarayında yaşanan talihsiz olayla böylesine yakından ilgilendiğin için ne kadar müteessir olduğunu anlatmaktan fırsat bulup bir ara fısıldayıverdi. İyi işti bu arada, aferin."

Aldokur onu yokluyordu. Işıktını gülümsedi. "Yaptığım şeyin Merhametyıldızı'nın Komutları sana vermesini sağlayacağını bilmiyordum. Meraklanmıştım sadece."

"Bir hizmetkârın öldürülmesi mi merakını uyandırdı?"

"Evet, aslına bakarsan öyle," dedi Işıktını. "Bir Dönmüşün hizmetkârının öldürülmesi açıkçası beni biraz huzursuz etti. Özellikle de bizim saraylarımızın bu kadar yakınında."

Aldokur bir kaşını kaldırdı.

"Hiç sana yalan söyler miyim?" diye sordu Işıktını.

"Benimle sevişmek istemediğini söylediğin her sefer yalan söylüyorsun. Hem de kuyruklu yalan."

"Yine imalara mı başladık, hayatım?"

"Elbette hayır," dedi Aldokur. "Daha açık olamam. Her neyse, şu olay yerini inceleme meselesinin yalan olduğunu biliyorum. Gerçek amacın neydi?"

Işıktını bir an durdu, sonra içini çekip kafasını iki yana salladı ve hizmetkârlara tekrar meyve getirmeleri işaret etti. Meyveler hoşuna gitmişti. "Bilmiyorum, Aldokur. En doğrusunu söyleyeyim mi; önceki hayatımda acaba bir tür polis miydim diye merak etmeye başlıyorum."

Aldokur kaşlarını çattı.

"Bilirsin işte, şehir muhafızı falan gibi. Şu hizmetkârları sorgulardan gerçekten çok iyiydim. Yani benim naçizane görüşüme göre en azından."

"Ah, bu tevazu! Naçizane çok da fedakârsın, bencillik nedir bilmiyorsun... "

"Aynen," dedi Işıktını. "Bence bu benim nasıl olup da 'yiğit' bir şekilde ölüp bu ismi aldığımı açıklıyor."

Aldokur yine bir kaşını kaldırdı. "Oysa ben hep senin genç bir kadının yatağında yakalandığını ve babası tarafından öldürüldüğünü düşünmüşümdür. Bana bir hırsızı yakalamaya çalışırken bıçaklanarak ölmekten daha yiğitçe geliyor nedense."

"Alayların benim tevazu sahibi ve fedakâr naçiz bünyeme işlemiyor."

"Ah, elbette."

"Her koşulda," dedi Işıktını ağzına bir ananas dilimi daha atarken, "bir tür şerif falandım herhâlde. Her iddiasına varım, eğer bir gün elime kılıç alırsam bu şehrin gördüğü en iyi düellocu olduğumu da kanıtlarım."

Aldokur bir an onu inceledi. "Sen ciddisin."

"Ölümüne ciddiyim. Ölü bir sincap kadar ciddiyim."

Aldokur ona anlamayan gözlerle baktı.

"Şahsi bir espri," dedi Işıktını içini çekerek. "Ama evet, buna gerçekten inanıyorum. Gerçi hâlâ çözemediğim bir şey var."

"Neymiş?"

"Jonglörlük ne alaka?"

31

"Bir kez daha soruyorum," dedi Denth. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?" Denth, Vivenna, Tonk Fah, Kuyum ve Mankurt hep birlikte yürüyorlardı. Denth, Parlin'in evde kalmasını önermişti. Bu toplantının tehlikeli olabileceğinden çekiniyordu ve bir kişiyi daha korumak zorunda kalmak istememişti.

"Evet, bunu yapmak zorundayız," dedi Vivenna. "Bunlar benim insanlarım, Denth."

"Ne olmuş?" diye sordu Denth. "Prenses, paralı askerler de benim insanlarım ama onlarla vakit geçirmiyorum. Kokuşmuş ve can sıkıcı adamlar sonuçta."

"Kaba olmaları da cabası," diye ekledi Tonk Fah.

Vivenna gözlerini devirdi. "Denth, ben onların prensesiyim. Ayrıca sen kendin onların nüfuzlu adamlar olduğunu söylemedin mi?"

"Liderleri öyle," dedi Denth. "Ve onlar seninle bir lokantada buluşmaktan gayet memnun olurlar. Varoşlara gitmemiz gerekmiyor. Sıradan insanlar... Onlar o kadar da önemli değil aslında."

Vivenna ona bir bakış attı. "Hallandren'liler ile Idris'liler arasındaki fark da bu. Biz insanlarımıza değer veririz."

Arkada Kuyum alaycı bir ses çıkardı.

"Ben Hallandren'li değilim," dedi Denth. Ama lafı daha fazla uzatmadı. Zaten gecekondu mahallesine de yaklaşmışlardı. Ve buluşma noktasına yaklaştıkça Vivenna da biraz endişelenmeye başladığını itiraf etmek zorundaydı.

Bu gecekondu mahallesi diğerlerinden farklıydı sanki. Daha karanlık gibiydi. Mesele sadece köhne dükkânlar ve bozuk yollar değildi. Erkekler sokak köşelerinde küçük gruplar hâlinde dikiliyor, şüpheli gözlerle onları

izliyorlardı. Vivenna ara sıra da binaların önünde bir aşağı bir yukarı dolaşan, bir Hallandren'liye göre bile fazlasıyla açık saçık giyinmiş kadınlar görüyordu. Bazıları Denth'le Tonk Fah'a ıslık bile çaldı.

Burası başka türlü bir yerdi. Vivenna, T'Telir'de gittiği her yerde kendini yabancı hissetmişti, evet. Fakat burada istenmiyormuş gibi hissediyordu. Güvenilmezmiş gibi. Hatta nefret ediliyormuş gibi.

Güçlü durmaya çalıştı. Buralarda bir yerde köle gibi çalışan, yorgun, korkmuş Idris'liler vardı. Bu tehditkâr atmosfer, insanları için daha bile fazla üzülmesine sebep oldu. Hallandren'in savaş planlarını sabote etmekte bir yardımları olur mu bilmiyordu ama bir şeyden emindi: Kendisi onlara yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. Eğer bu insanlar bir şekilde krallığının elleri arasından kayıp gitmişse onları bulmak ve geri kazanmak onun göreviydi.

"Yüzündeki şu ifade," dedi Denth. "Nedir bu?"

"İnsanlarım için endişeliyim," dedi Vivenna. Kalabalık bir grup sokak kabadayısının yanından geçerken korkuyla ürperdi. Adamlar kırmızı kol bantları dışında baştan aşağı siyahlar giyinmişti, yüzleri kir pas içindeydi. "Parlin'le birlikte yeni ev ararken bu mahallenin yakınlarına kadar gelmiştik. Ama sonra ben daha fazla yaklaşmak istemedim, kiraların çok ucuz olduğunu duyduğum hâlde mahalleye girmedim. İnsanlarımın burada yaşamak zorunda kalacak kadar çaresiz olduğuna inanamıyorum. Böyle bir çevrede, tüm bunlarla iç içe?"

Denth kaşlarını çattı. "İç içe?"

Vivenna başını salladı. "Fahişeler ve çetelerle iç içe yaşıyor, her gün bunların yanından geçiyorlar."

Denth gülmeye başlayınca Vivenna afalladı. "Prenses," dedi Denth, "insanların fahişelerle ve çetelerle iç içe yaşamıyorlar. O fahişeler ve çeteler senin insanların."

Vivenna sokağın ortasında duruverdi. "Ne?"

Denth ona baktı. "Şehrin bu kısmında Idris'liler yaşıyor. Buraya Dağlılar Mahallesi deniyor, Renkler aşkına."

"Mümkün değil," dedi Vivenna.

"Gayet mümkün," diye karşılık verdi Denth. "Dünyanın her yerindeki şehirlerde aynı şeyi gördüm. Göçmenler bir araya gelir, kendi küçük bölgelerinde yaşar. Şehrin geri kalanı bu bölgeyi görmezden gelir. Yollar onarılacağında diğer yerlere öncelik verilir. Şehir muhafızları devriye gezerken yabancıların mahallelerine girmez."

"Böylece mahallelerinde kendi küçük dünyalarını kurarlar," dedi Tonk Fah, Vivenna'nın diğer yanına geçip.

"Burada yanından geçtiğin herkes Idris'li," dedi Denth elini sallayıp ona yürümesini işaret ederek. "İnsanlarının bu şehirde kötü bir ünü olmasının bir sebebi var."

Vivenna'nın içi buz kesti. Uyuşmuş gibiydi. *Hayır*, diye düşündü. *Hayır, bu mümkün değil.*

Ne yazık ki az sonra bunun ipuçlarını fark etmeye başladı. Pencere pervazlarında ve kapı eşiklerinde, özellikle göze çarpmayacak şekilde köşelere yerleştirilmiş Austre sembolleri. Gri ve beyaz kıyafetler. Çoban şapkaları ya da yün pelerinler gibi dağlardaki yaşamdan hatıralar. Öte yandan, bu insanlar Idris'liyse bile tamamen yozlaşmış, doğru yoldan sapmışlardı. Kıyafetlerini bozan canlı renkler bir yana takındıkları bu tehlikeli ve düşmanca tavırlar neyin nesiydi? Bir Idris'li fahişelik yapmayı nasıl aklından geçirebilirdi?

"Anlamıyorum, Denth. Biz sakin, yumuşak başlı insanları. Dağ köylüleri. Anlayışlı, dost canlısı insanlar."

"O tür insanların varoşlarda fazla şansı olmaz," dedi Denth yanında yürürken. "Ya değişirler ya da tekmeyi yerler."

Vivenna ürperdi. İçi Hallandren'e karşı öfkeyle dolmuştu. İnsanlarımı yoksul bıraktığı için Hallandren'i affedebilirdim. Ama bu? Sevgi dolu çobanlardan ve çiftçilerden haydutlar ve hırsızlar yaratmışlar. Kadınlarımızı fahişeye, çocuklarımızı serseriye dönüştürmüşler.

Öfkelenmemesi gerektiğini biliyordu. Yine de dişlerini gıcırdattı ve saçlarının alev rengine dönmemesi için tüm gücüyle çabalamak zorunda kaldı. Bu görüntüler içinde bir şeye dokunmuştu. Israrla düşünmekten kaçındığı bir şeye.

Hallandren bu insanların hayatını karartmış. Tıpkı benim çocukluğumu, ülkemi korumak için bir canavara verilip tecavüze uğrama sorumluluğuyla kararttığı gibi.

Bu şehirden nefret ediyorum!

Bunlar uygunsuz düşüncelerdi. Hallandren'den nefret edemezdi. Bu ona kim bilir kaç defa söylenmişti. Fakat işte son zamanlarda neden olduğunu hatırlamakta zorlanıyordu.

Sonunda nefretini ve saçlarını kontrol etmeyi başardı. Birkaç saniye sonra Thame yolun geri kalanında onlara eşlik etmek için yanlarına geldi. Vivenna'ya bir parkta buluşacakları söylenmişti ama az sonra "park" keli-

mesinin genel anlamda kullanıldığını gördü. Burası dört bir yanı binalarla çevrili, çöp yığınlarıyla dolu çıplak bir toprak parçasıydı.

Çorak bahçenin kenarında durdular. Thame parka girdi. Söz verdiği gibi insanlar toplanmıştı. Çoğu, Vivenna'nın mahalleye girdiğinden beri gördüğü tiplerden farksızdı. Erkeklerin üzerinde uğursuz koyu renkler ve suratlarında kuşkulu, alaycı ifadeler vardı. Kendini beğenmiş sokak kabadayıları. Kadınlar fahişe kıyafetleri içindeydi. Bazıları yorgun yaşlılardı.

Vivenna kendini zorlayarak gülümsedi ama gülümsemesi ona bile samimi gelmedi. Onlar için saçlarını mutlu ve coşkulu bir sarıya çevirdi. Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

Bu arada Thame yanlarına dönüp onlara gelmelerini işaret etti.

"Bir saniye," dedi Vivenna. "Liderlerle görüşmeden önce bu insanlarla konuşmak istiyorum."

Thame omuz silkti. "Nasıl isterseniz."

Vivenna öne çıktı. "Idris'liler," diye başladı. "Size yardım etmeye, umut vermeye geldim."

Kalabalık kendi arasında konuşmaya devam etti. Sadece birkaçı onu dikkatle dinliyor gibi görünüyordu. Vivenna yutkundu. "Çok zor bir hayat yaşadığınızı biliyorum. Ama kralınızın size değer verdiğini ve size yardım etmek istediğini söylemek istiyorum. Sizi eve geri götürmenin bir yolunu bulacağım."

"Ev mi?" dedi adamlardan biri. "Dağlara geri mi döneceğiz?"

Vivenna başını salladı.

Birkaç kişi buna alayla güldü ve birkaçı dönüp uzaklaşmaya başladı. Vivenna onların ardından şaşkınlıkla baktı. "Durun," diye seslendi. "Beni dinlemek istemiyor musunuz? Size kraldan haberler getirdim."

Onu duymazdan gelip yürümeye devam ettiler.

"Çoğu sadece dedikodular doğru mu diye bakmaya geldi, Majesteleri," dedi Thame yavaşça.

Vivenna, bahçede kendi arasında konuşmaya devam eden gruplara döndü yine. "Daha iyi bir hayatınız olabilir," dedi. "Bunu mutlaka sağlayacağım."

"Hayatımız zaten daha iyi," dedi adamlardan biri. "Dağlarda bize göre bir şey yok. Burada dağlarda kazandığımın iki katını kazanıyorum." Diğerleri onaylayarak kafasını salladı.

"Niye beni görmek için toplandınız o zaman?" diye fısıldadı Vivenna.

"Size anlattım ya, Prenses," dedi Thame. "Bunlar vatansever insanlar.

Idris'li köklerine sonuna kadar sahip çıkarlar. Şehirli Idris'liler. Biz birbirimizden güç alıyoruz. Burada olmanız onlara çok şey ifade ediyor, merak etmeyin. Umursamıyor gibi görünebilirler ama Hallandren'lilerden intikam almak için her şeyi yaparlar."

Austre, Renklerin Tanrısı, diye düşündü Vivenna büyük bir üzüntüyle. *Bu insanlar artık Idris'li değiller.* Thame onlara "vatansever" demişti ama Vivenna'nın tüm gördüğü, Hallandren'liler onları kendi dışına ittiği için bir arada duran bir grup insandı.

Vivenna konuşmaktan vazgeçip arkasını döndü. Bu insanlar umutla falan ilgilenmiyordu. Tek istedikleri intikamdı. Belki bu da kullanılabilirdi ama bunu düşünmek bile Vivenna'ya kendini aşağılanmış hissettirdi.

Thame onları ezilmiş otlar ve çöplerle kaplı bir patikadan geçirdi. "Parkın" diğer ucunda karşılarına genişçe bir tahta yapı çıktı. Bir tarafı kapalı bir depo, diğer kısmı açık bir kameriyeydi. Liderler kameriyede onu bekliyordu.

Üç kişiydiler ama her biri yanlarında kendi korumalarıyla gelmişti. Vivenna'ya önden onlar hakkında bilgi verilmişti zaten. T'Telir'in canlı ve parlak renklerinde giyinmişlerdi. Varoş beyleri. Vivenna'nın midesi çalkalandı. Üçü en aşağı Birinci Tekâmüldeydi. Biri Üçüncü Tekâmüle kadar çıkmıştı.

Kuyum'la Mankurt, Vivenna'nın kaçış yolunu açık tutmak için kameriyenin önünde dışarıda yerlerini aldı. Vivenna içeri girip son boş sandalyeye oturdu. Denth'le Tonk Fah korumaları olarak arkasına geçti.

Vivenna adamları inceledi. Üçü de aşağı yukarı aynı telden çalıyordu. En soldaki, üzerindeki pahalı kıyafetleri en rahat taşıyandı. Bu Paxen olmalıydı. "Janti Idris'li" diye biliniyordu. Parasını genelev patronluğundan kazanmıştı. Sağdaki yine şıktı şık olmasına da üzerindekilere yakışır şekilde saçlarını da biraz düzelttirseydi iyi olurdu. Bu Ashu'ydu; Idris'lilerin birbirlerini bayıltıncaya kadar dövmesini izleyebileceğiniz yeraltı dövüş turnuvaları düzenliyordu. Ortadaki keyif ehli bir tipe benziyordu. Özenli giyinmemişti ama sanki rahat görünmeye özen göstermiş gibiydi. Belki de böylesi, yakışıklı genç yüzünü daha bir ortaya çıkardığındandı. Bu da Rira'ydı; Thame'in patronu.

Vivenna dış görünüşe aldanmaması gerektiğini hatırlattı kendine. Bunlar tehlikeli adamlardı.

Kameriyede çıt çıkmıyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Vivenna sonunda. "Buraya artık

olmayan bir şey için gelmişim. Bu insanların hâlâ geldikleri yeri önemsediklerini umuyordum."

Rira öne doğru eğildi. Baştan savma kılığı, diğerlerinin şık kıyafetlerinin yanında iyice göze batıyordu. "Sen bizim prensesimizsin," dedi. "Kralımızın kızı. Bunu önemsiyoruz."

"Bir bakıma," dedi Paxen.

"Gerçekten, Prenses," diye devam etti Rira, "seninle tanıştığımıza çok memnun olduk. Ve niye şehrimizde olduğunu çok merak ediyoruz. Burada oldukça heyecan yarattın."

Vivenna yüzünde ciddi bir ifadeyle onları süzdü. Derken içini çekti. "Hepiniz biliyorsunuz, savaş yaklaşıyor."

Rira başıyla onayladı. Ashu, öte yandan, kafasını iki yana salladı. "Ben bir savaş olacağından o kadar emin değilim. Henüz değil."

"Olacak," diye kestirip attı Vivenna. "Sözüme güvenebilirsin. Şehirde bulunma sebebim de bu savaşın Idris için olabildiğince iyi sonuçlanması."

"Bu nasıl olacak?" diye sordu Ashu. "Hallandren tahtına hanedandan biri mi geçecek?"

Vivenna'nın istediği bu muydu? "Ben sadece insanlarımızın ve krallığımızın yaşamasını istiyorum."

"Pek büyük bir hedef değilmiş," dedi Paxen pahalı bastonunun tepesini silerken. "Savaşlar kazanmak için yapılır, Majesteleri. Hallandren'in Cansızları var. Onları alt ederseniz gidip yenilerini yaparlar. Vatan topraklarımızın tamamen özgür olması ancak Idris ordusunun şehre girmesiyle mümkün."

Vivenna kaşlarını çattı.

"Yönetimi devirmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Ashu. "Öyleyse bizim bundan çıkarımız ne olacak?"

"Durun bir saniye," dedi Paxen. "Yönetimi devirmek mi? Tekrar böyle bir şeye karışmak istiyor muyuz gerçekten? Vahr'ın uğradığı hezimetten sonra? O macerada hepimiz bir sürü para kaybettik."

"Vahr, Pahn Kahl'lıydı," dedi Ashu. "Bizden biri değildi. Eğer arkasında hanedan varsa ben bir risk daha almaya hazırım."

"Ben Hallandren Krallığı'nı devirmekle ilgili bir şey söylemedim," dedi Vivenna. "Ben buradaki insanlara bir parça umut vermek istiyorum sadece." *Ya da istemiştim...*

"Umut mu?" dedi Paxen. "Umudu kim ne yapsın? Ben söz istiyorum. Asalet unvanı dağıtılacak mı? Idris kazanırsa kimlere ticari imtiyaz verilecek?"

"Bir kız kardeşin daha var," dedi Rira. "Hani evli olmayan. Onunla evlenme imkânı var mı? Kraliyet soyuna girme karşılığında savaşta sizi destekleyebilirim."

Vivenna kusacak gibi oldu. "Beyler," dedi en diplomatik sesiyle, "bu mesele kişisel çıkarlarla, kimin ne elde edeceğiyle ilgili değil. Vatanseverlikle ilgili."

"Elbette, elbette," dedi Rira. "Ama vatanseverlik neticede ödüllendirilir, değil mi?"

Üçü birden beklentiyle Vivenna'ya baktı.

Vivenna ayağa kalktı. "Ben gidiyorum."

Denth şaşırmış görünüyordu; elini Vivenna'nın omzuna koydu. "Emin misin?" diye sordu. "Bu toplantıyı ayarlamak için çok uğraştık."

"Haydutlarla, hırsızlarla iş birliği yapmaya hazırım, Denth," dedi Vivenna yavaşça. "Ama tüm bu gördüklerim ve bunların kendi insanlarım olduğunu bilmek katlanılır gibi değil."

"Bizi çok çabuk harcadın, Prenses," dedi Rira kıkırdayarak. "Bunları duymayı beklemediğini söylemeyeceksin herhâlde."

"Beklemek ile bizzat şahit olmak arasında fark var, Rira. Sizi, evet, böyle bekliyordum. Ama insanlarımızı böyle görmeyi beklemiyordum."

"Peki ya Beş Vizyon?" diye sordu Rira. "Buraya geliyorsun, bizi yargılıyor ve kendine layık bulmuyorsun, sonra kalkıp gidiyorsun. Bu bir Idris'liye yakıştı mı şimdi?"

Vivenna tekrar onlara döndü. Uzun saçlı Ashu çoktan kalkmış, "Vakit kaybı," diye bir şeyler mırıldanarak korumalarına toparlanmalarını işaret ediyordu.

"Siz Idris'li olmaktan ne anlarsınız?" dedi Vivenna. "Austre'ye bağlılığınız nerede kaldı?"

Rira elini gömleğinin altına sokup üzerinde annesiyle babasının adı yazan beyaz bir disk çıkardı. Austrin bağlılık muskası. "Babam dağlardan buraya kadar beni kucağında taşıdı, Prenses. Edgli tarlalarında çalışırken öldü. Ben bulunduğum yere kanayan ellerimle, tırnaklarımla kazıya kazıya geldim. İnsanlarınızın koşullarını bir nebze iyileştirmek için çok çalıştım. Vahr devrim diye yola çıktığında destekçilerini besleyecek parayı ben verdim."

"Paranla Nefes satın alıyorsun," dedi Vivenna. "Ev kadınlarını fahişe yapıyorsun."

"Hayatta kalmaya çalışıyorum," dedi Rira. "Ve insanların karınlarını do-

yurmasını sağlıyorum. Sen onlar için daha iyisini yapabilecek misin?"

Vivenna'nın alnı kırıştı. "Ben –"

Çığlıkları duyunca sustu.

Hayat duyusu ona büyük bir kalabalığın yaklaştığını söylüyordu. Varoş beyleri küfrederek ayağa fırladı. Dışarıda bahçede Vivenna korkunç bir şey gördü. Mor ve sarı üniformaları içinde gri yüzleriyle iri kıyım adamlar.

Cansız askerler. Şehir muhafızları.

Cansızlar önlerinde birkaç canlı şehir muhafızıyla parka girdiğinde herkes kaçıştı. Denth bir küfür savurup Vivenna'yı kenara itti. "Kaç!" diye bağırdı kılıcını çekerken.

"Ama –"

Tonk Fah onu kolundan çekip kameriyeden çıkarırken Denth muhafızların üzerine atıldı. Varoş beyleri ve korumaları can havliyle çıkışlara koşuyordu ama muhafızlar çıkışları çoktan tutmuştu.

Tonk Fah küfredip Vivenna'yı parkın diğer tarafındaki binaların arasında bir geçide soktu.

"Ne oluyor?" diye sordu Vivenna. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Baskın," dedi Tonk Fah. "Çok tehlikeli olmaması lazım, tabii eğer... "

Birbirine çarpan kılıçların sesi yükseliyor, çığlıklar giderek daha ümitsiz hâle geliyordu. Vivenna arkasına baktı. Beylerin adamları kapana kısılmıştı; mecburen Cansızlara saldırdılar. Vivenna, yaralanmaya aldırmadan kılıçların ve hançerlerin arasında ilerleyen gri yüzlü adamları dehşetle izledi. Yaratıklar silahlarını çekip saldırdığında insanlar acı dolu haykırışlarla kanlar içinde yere yığılmaya başladı.

Denth, Vivena'nın bulunduğu geçidin başını tutmak için geri geldi. Vivenna, Kuyum'u görememişti.

"Kalad'ın Hayaletleri!" diye sövdü Tonk Fah, Vivenna'yı öne doğru iterek. "Salaklar direnmeye kalkıştı. İşte şimdi başımız belada."

"Ama bizi nasıl buldular ki?"

"Bilmiyorum," dedi Tonk Fah. "Umurumda da değil. Senin peşinde olabilirler. Beylerden birinin peşinde olabilirler. Umarım öğrenmek zorunda kalmayız. Hadi, acele et."

Vivenna uzun elbisesinin elverdiğince hızlı adımlarla karanlık ara sokakta ilerledi. Elbise koşmaya hiç uygun değildi ve Tonk Fah panikle onu iteleyip duruyordu. Dar geçitte yankılanan seslere bakılırsa Denth Sokağı başında biriyle dövüşüyordu.

Vivenna'yla Tonk Fah nihayet geçidin sonuna ulaştı. Fakat caddede beş

kişilik bir Cansız grubu bekliyordu. Vivenna onları görünce olduğu yerde kalakaldı. Tonk Fah bir küfür savurdu.

Cansızlar zayıf ışığın altında iyice ürkütücü görünen kaskatı bir yüz ifadesiyle taştan heykeller gibi duruyordu. Tonk Fah arkasına bir göz attı ve Denth'in yetişemeyeceğini anlayınca kılıcını yere bırakıp ellerini havaya kaldırdı. "Beşini tek başıma yenemem, Prenses," diye fısıldadı. "Beş Cansızla baş etmem imkânsız. Bizi tutuklamalarına izin vermekten başka çaremiz yok."

Vivenna da yavaşça ellerini havaya kaldırdı.

Cansızlar silahlarını çekti.

"Ne?" dedi Tonk Fah. "Ama teslim olduk."

Yaratıklar üzerlerine atıldı.

"Kaç!" diye bağırdı Tonk Fah eğilip yerden kılıcını alırken.

Cansızlar Tonk Fah'ın üzerine atılırken Vivenna elinden geldiğince hızla uzaklaşmaya çalıştı. Tonk Fah peşinden gelmeye çalıştıysa da kendini savunmak için durmak zorunda kaldı. Vivenna yavaşlayıp arkasına baktı, Tonk Fah'ın kılıcını Cansızlardan birinin boynuna savurduğunu gördü.

Yaratıktan bir şey fışkırdı ama kan değildi. Diğerleri Tonk Fah'ı geçip Vivenna'ya doğru koştu; gerçi Tonk Fah son anda kılıcını kurtarıp tekrar savurarak içlerinden birinin bacağının arkasına isabet ettirmeyi başardı.

Diğer ikisi Vivenna'ya yaklaşıyordu.

Vivenna uyuşmuş gibi onlara baktı. Kalmalı mıydı? Yardım etmeye çalışsa...

Nasıl yardım edeceksin? diye bağırdı içinden bir ses. Hayatta kalma içgüdüsü bağırıyordu: *Kaç!*

O da öyle yaptı. Dehşet içinde koştu, karşısına çıkan ilk ara sokağa saptı, diğer uca doğru koşmaya devam etti. Fakat o panikle eteğine takıldı.

Parke taşlarına sertçe kapaklanırken bir çığlık attı. Arkasında ayak sesleri yaklaşıyordu. Acıyan dirseğini umursamadan eteğini çekip çıkardı ve uzun iç donuyla kaldı. Ayağa fırladığında bir çığlık daha attı.

Ara sokağın diğer tarafını büyük bir şey kapatmıştı. Gri tenli, iri kıyım bir adam. Vivenna durup diğer tarafa döndü. Oradan da iki Cansız yaklaşıyordu. Çaresizlik içinde sırtını duvara yasladı. İçi korkudan buz kesmişti. Şoktaydı.

Austre, Renklerin Tanrısı, diye mırıldandı titreyerek. *Lütfen...*

Üç Cansız ellerinde silahlarıyla iki taraftan yaklaşıyordu. Vivenna'nın gözü bir şeye takıldı. Bir parça halat. Yerde bıraktığı yeşil eteğinin yanında duruyordu. Yıpranmış, yer yer incelmişti ama iş görürdü.

Halat ona sesleniyordu. Diğer tüm cansız nesneler gibi; sanki onu hayata döndürebileceğini bilirmiş gibi. Ona doğru yürüyen Cansızları hissedemiyordu ama halatı tuhaf bir şekilde hissediyordu. Onun bacaklara dolandığını, yaratıkları bağladığını hayal edebiliyordu.

İçindeki Nefes bir araç, dediğini hatırladı Denth'in. *Paha biçilemez bir araç. Çok güçlü...*

Tekrar Cansızlara, onların insanlıktan uzak insan gözlerine baktı. Kalbi güm güm atıyordu; o kadar ki biri göğsünü yumrukluyor gibiydi. Cansızların yaklaşmasını izledi.

Ve onların hissiz gözlerinde kendi ölümünü gördü.

Gözlerinde yaşlarla dizlerinin üstüne çöktü, titreyerek halata uzandı. Sistemin nasıl işlediğini biliyordu. Hocalar öğretmişti. Rengini çekmek için eteğine dokunması gerekiyordu.

"Canlan," diye yalvardı halata.

Bir şey olmadı.

Sistemi bilmek belli ki yeterli değildi. Hıçkırdı. Gözleri yaşlarla dolmuş, görüşü bulanıklaşmıştı. "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen kurtar beni."

Yolun diğer tarafından gelen Cansız ona ulaşmıştı. Korkuyla sindi, pis sokakta sürünerek geri çekildi.

Yaratık onun üzerinden atladı.

Başını kaldırıp yaratığın elindeki silahla karşıdan gelen Cansızlardan birine saldırdığını görünce ağzı açık kaldı. Derken gözlerini kırpıştırıp tekrar baktı ve ancak o zaman gelen kişiyi tanıdı.

Denth değildi. Tonk Fah değildi. Teni en az diğer ikisi kadar griydi, o yüzden hemen tanıyamamıştı.

Mankurt.

Mankurt elindeki geniş kenarlı kılıçla ilk adamın kafasını ustaca kesti. Kafası kesilen yaratık geriye doğru düşerken boynundan berrak bir sıvı fışkırdı. Ölmüştü. Kafası kesilen herhangi bir adamın öleceği gibi.

Mankurt, ikincinin ona doğru yaptığı hamleyi karşıladı. Derken arkada sokağın başında iki tane daha belirdi. Mankurt geriledi. Ayakları Vivenna'nın iki yanındaydı. Önünde tuttuğu kılıcından berrak bir sıvı damlıyordu.

Geri kalan Cansız muhafız diğer ikisinin yaklaşmasını bekledi. Vivenna tir tir titriyordu. Pelte gibiydi. Kaçamayacak kadar yorgun, uyuşmuş... Başını kaldırıp baktığında, karşısındaki üç Cansızla savaşmak için kılıcını kaldıran Mankurt'un gözlerinde neredeyse insanca bir şey gördü. Bunu ha-

yal etmiş de olabilirdi ama eğer hayal değilse bu bir Cansızda gördüğü ilk duygu emaresiydi.

Kararlılık.

Üç Cansız, Mankurt'un üzerine atıldı. Vivenna Idris'teyken Cansızları etleri çürüyen iskeletler ya da cesetler olarak gözünde canlandırmıştı. İnsanların üzerine akın akın saldırdıklarını, kılıç kullanma becerisinden ziyade karanlık bir güçle savaştıklarını hayal etmişti.

Yanılmıştı. Bu yaratıklar tıpkı bir insan gibi ne yaptığını bilerek hareket ediyordu. Konuşmuyorlardı sadece. Bağırmıyor, homurdanmıyor, inlemiyorlardı. Birbirlerine saldırırlarken sokak sessizdi. Mankurt bir hamleyi daha savuşturup dirseğini ikinci Cansızın suratına geçirdi. Hareketleri akıcıydı, kılıç kullanmaktaki becerisi neredeyse lokantadaki Denth'e denkti.

Kılıcını savurup üçüncü Cansızın bacağına sapladı. Fakat bu arada içlerinden biri kılıcını Mankurt'un midesine saplamıştı. Her iki yandan o berrak sıvı Vivenna'nın üstüne fışkırdı. Mankurt inlemedi bile. Kılıcını savurduğu gibi ikinci Cansızın da kafasını kesti.

Cansız muhafız kılıcını Mankurt'un karnında bırakarak yere devrildi. Ölmüştü. Üçüncü Cansız bacağından akan o berrak sıvıyla geri geri sendeledi, derken yere düştü. Mankurt ayakta kalan son Cansıza döndü. Cansız muhafız geri çekilmemiş ama savunma pozisyonu almıştı.

Savunması bir işe yaramadı. Mankurt kılıcıyla art arda hamle yaptı, derken beklenmedik bir anda dönüp Cansızın kılıç tutan elini kesiverdi. Bunu karnına bir darbe takip etti ve yaratık yere düştü. Düştüğü yerden hâlâ bıçakla Vivenna'ya ulaşmaya çalışan yaratığın sonu diğerleri gibi kafasının kesilmesi oldu. Tüm bunlar sadece birkaç saniye sürmüştü.

Sokakta tüm hareket aniden bitiverdi. Kalın ve kaslı boynunun üzerinde köşeli çenesi ve dikdörtgen yüzü, ifadesiz gözleriyle Mankurt ona döndü. Vücudu seğiriyordu. Görüşünü netleştirmek istercesine başını iki yana salladı. Karnından korkunç miktarda berrak sıvı boşanıyordu. Bir elini duvara koydu, ardından dizlerinin üzerinde yere çöktü.

Vivenna tereddüt etti, sonra elini uzatıp koluna dokundu. Mankurt'un teni soğuktu.

Sokağın başında bir gölge belirdi. Vivenna hâlâ şoktaydı, korkuyla o tarafa baktı.

"Vay, Renkler adına," dedi Tonk Fah onlara doğru koşarken. Üstü başı o berrak sıvıyla kaplıydı. "Denth! Burada!" Vivenna'nın yanına çömeldi. "İyi misin?"

Vivenna uyuşmuş gibi başını salladı. Elinde tuttuğu eteğin hayal meyal farkındaydı. Uzun donu ancak dizlerinin üstüne kadar geliyordu, yani bacakları açıktaydı. Ama bunu önemseyecek hâlde değildi. Korkudan bembeyaz kesilen saçlarını umursamadı. Gözlerini Mankurt'tan alamıyordu. Yanında diz çökmüş, mihrapta dua eder gibi başını öne eğmişti. Kılıcı parmaklarının arasından kayıp yere düşmüştü. Gözleri cam gibiydi.

Tonk Fah bakışlarını takip edip Mankurt'a baktı. "Evet," dedi. "Kuyum buna pek memnun olmayacak. Hadi, buradan hemen gitmemiz gerekiyor."

32

Siri uyandığında Susebron gitmiş oluyordu.

Pencereden içeri dolan sabah güneşinin altında rahat yatakta öylece uzandı. Güneş çoktan ısıtmaya başlamıştı ve üzerindeki ince örtü bile fazlaydı. Örtüyü kenara itti ama tavanı seyrederek yatmaya devam etti.

Güneşe bakılırsa vakit öğleye yaklaşıyor olmalıydı. Susebron'la geç saatlere kadar uyanık kalıyor, sohbet ediyorlardı. Bu iyi bir şeydi muhtemelen. Rahipler onun sabahları giderek daha geç uyanmasını başka faaliyetlere yoruyor olmalıydı.

Siri gerindi. Başta Tanrı Kral'la iletişim kurmak biraz tuhaftı ama günler ilerledikçe giderek daha doğal gelmeye başlamıştı. Yazdıklarına, çocuksu harflerle dile döktüğü ilginç fikirlere bayılıyordu. Konuşabilseydi sesi çok sevecen olurdu muhtemelen. Öyle hassastı ki. Böyle biri olacağı Siri'nin hiç aklına gelmezdi.

Gülümseyip başını yeniden yastığa bıraktı. Keşke uyandığında yanında olsaydı diye geçirdi içinden. Mutluydu. Hallandren'de mutlu olabileceği de hiç aklına gelmezdi. Dağları özlüyordu ve Tanrılar Katı'ndan çıkamamak, özellikle politik gelişmeler canını sıkıyordu. Ama başka şeyler vardı. Muhteşem şeyler. Parlak renkler, eğlenceli gösteriler, T'Telir'in büyüsü... Ve her gece Susebron'la sohbetleri. İçinden geleni yapması ailesi için daima bir utanç kaynağı olmuştu, oysa Susebron bunu ilginç hatta çekici buluyordu.

Tekrar gülümsedi ve bir an hayallere daldı. Fakat çok geçmeden gerçekler üzerine sökün etti. Susebron tehlikedeydi. Ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. Ve rahiplerin ona kötülük edebileceğine, onun için bir tehdit olduklarına inanmayı reddediyordu. Onu çekici kılan masumiyeti aynı zamanda Siri için büyük bir sorumluluk demekti.

Ne yapmalıydı? Kimse Susebron'un durumunu bilmiyordu. Dünya üzerinde ona yardım edebilecek tek kişi vardı. O kişi de ne yazık ki bu işe hiç uygun biri değildi. Dersleri zerre umursamamış, buraya tamamen hazırlıksız gelmişti.

Ne olmuş yani? diye fısıldadı içinden bir ses.

Tavana bakmaya devam etti. Dersleri umursamadığı için yine kendinden utanamayacaktı. Tamam, bir hata yapmıştı. Ama olmuş bitmiş bir şey için kendini daha ne kadar hırpalaması gerekiyordu?

Pekâlâ, diye mırıldandı. *Artık bahanelere sığınmak yok. Olmam gerektiği kadar hazırlıklı olmayabilirim ama işte buradayım ve bir şey yapmam gerekiyor.*

Çünkü başka kimse yapmayacak.

Yataktan çıktı, parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi. Susebron saçlarını uzun seviyordu. Hizmetkâr kadınlar gibi o da saçlarını muhteşem bulduğunu belli etmişti. Bu yüzden uzun saçın derdine katlanmaya değerdi; özellikle ona yardımcı olan bunca hizmetkâr varken.

Siri kollarını göğsünde kavuşturup üzerinde içliğiyle odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bu oyunu oynamak zorundaydı. Bunu bu şekilde düşünmekten nefret ediyordu. "Oyun", durumu hafife alan bir kelimeydi. Bu bir oyun değildi. Söz konusu olan Tanrı Kral'ın hayatıydı.

Hafızasını yoklayıp derslerden aklında kalan kırıntıları toparlamaya çalıştı. Siyaset bir tür takastı. Elindeki –ya da elinde olduğunu ima ettiğin– şey karşılığında daha fazlasını elde etmeye çalışıyordun. Tüccarlar gibi. Belli bir miktarla başlıyor ve yılın sonunda elindeki miktarı arttırmış olmayı umuyordun. Ya da başlangıçta elinde olan şeyin yerine bambaşka ve daha iyi bir şey koymaya çalışıyordun.

Son darbeyi indirmeye hazır olmadığın sürece çok fazla dalga yaratma, demişti Işıktını. *Fazla masum ya da fazla akıllı görünme. Ortalama ol.*

Yatağın yanında durdu, her gün yaptığı gibi yine örtüleri toplayıp ateşe attı.

Takas, diye düşündü örtülerin büyük şöminede yanmasını izlerken. *Takas edebileceğim neyim var? Pek bir şeyim yok.*

Ama bir şey olmak zorundaydı.

Odayı geçip kapıyı açtı. Hizmetkârları yine kapının önünde bekliyordu. Siri'nin her zamanki yardımcıları kucaklarında kıyafetlerle etrafını sardı. Diğer kadınlar odayı toplamaya girişti. İçlerinden bazıları kahverengi giyinmişti.

Hizmetkârları onu giydirirken Siri'nin gözü kahverengi kıyafetli kızlardan birinin üzerindeydi. Uygun bir fırsat yakaladığında kıza yaklaşıp elini omzuna koydu.

"Sen Pahn Kahl'lısın," dedi yavaşça.

Kız şaşaladıysa da başını salladı.

"Maviparmak'a iletmeni istediğim bir mesaj var," diye fısıldadı. "Söyle ona, mutlaka bilmesi gereken bir şey öğrendim. Bunun tüm planlarını değiştirecek kadar önemli olduğunu söyle."

Kız kireç gibi olmuş bir yüzle yine başını salladı. Siri tekrar hizmetkârlarının arasına dönüp giyinmeye kaldığı yerden devam etti. Hizmetkârlarından bazıları söylediklerini duymuştu ama Hallandren inancına göre tanrıların hizmetkârlarının duydukları sırları başka birine söylemesi büyük günahtı. Bu yasağa uymalarını ummaktan başka çaresi yoktu. Olur da uymazlarsa Siri sonuçta ne bildiğini söylememişti.

Şimdi tek yapması gereken, Maviparmak'ın ilgileneceği "hayati bilginin" ne olduğuna karar vermekti.

* * *

"Sevgili Kraliçem," dedi Işıktını. Arenadaki locasına giren Siri'ye sarılmak için ayağa bile kalktı hatta.

Siri gülümsedi ve Işıktını'nın oturmasını işaret ettiği divana yürüyüp dikkatle oturdu. Hallandren'in abartılı kıyafetlerine giderek alışıyordu ama bunlarla oturup kalkmak bayağı bir beceri işiydi. Siri divana yerleşirken Işıktını da hizmetkârlarına el edip meyve getirmelerini söyledi.

"Beni şımartıyorsun," dedi Siri.

"Saçmalama," dedi Işıktını. "Sen benim kraliçemsin! Ayrıca bana hoşlandığım birini hatırlatıyorsun."

"Kimmiş o?"

"Açıkçası hiçbir fikrim yok," dedi Işıktını. Hizmetkârlardan birinin uzattığı dilimlenmiş üzüm tabağını aldı ve Siri'ye tuttu. "Onu hayal meyal hatırlıyorum. Üzüm?"

Siri bir kaşını kaldırdıysa da ısrar etmenin faydası olmayacağını artık öğrenmişti. Küçük bir tahta kaşığı üzüm dilimlerine daldırırken, "Anlatsana," diye konuyu değiştirdi, "sana neden Yiğit Işıktını deniyor?"

"Bunun çok basit bir cevabı var," dedi Işıktını arkasına yaslanıp. "Bunca tanrı arasında tam bir budala gibi davranma yiğitliğini gösteren tek tanrı ben olduğum için."

Siri yine bir kaşını kaldırdı.

"Bu konumu elde etmek büyük cesaret ister," diye devam etti Işıktını. "Bak şimdi, ben aslında gayet ciddi ve sıkıcı bir kimseyim. Geceleri tek arzum, rahiplerimin müritlerime okuması için, türlü söz sanatları kullanılarak yazılmış uzun ahlaki vaazlar hazırlamak. Fakat yapamıyorum. Bunun yerine, eğitici dini vaazlarımı bir kenara bırakıp her gece dışarı çıkıyor ve gerçekten büyük cesaret isteyen başka bir şey yapıyorum: Diğer tanrılarla zaman geçiriyorum."

"Bu neden büyük cesaret istiyor?"

Işıktını ona baktı. "E çünkü adamı sıkıntıdan öldürürler."

Siri güldü. "Hayır, hayır, gerçekten," dedi. "İsmin nereden geliyor?"

"İsimler karışmış," dedi Işıktını. "Bunu görecek kadar zeki olduğun muhakkak. İsimlerimizi ve unvanlarımızı, bardaklar dolusu cinle beslenen küçük bir maymun rastgele dağıtıyor."

"İşte şimdi budalaca konuştun."

"Şimdi mi?" diye sordu Işıktını. "Şimdi?" Şarap kadehini Siri'ye doğru kaldırdı. "Hayatım, ben her daim budalayım. Bu söylediğini hemen geri al lütfen."

Siri başını iki yana salladı. Işıktını bugün tam formundaydı. *Of, harika,* diye düşündü Siri. *Kocam ölüm tehdidi altında ve bulabildiğim tek müttefikler benden korkan bir yazman ile ne dediği anlaşılmayan bir tanrı.*

"Ölümle bir ilgisi var galiba," dedi Işıktını sonunda. Bu arada rahipler bugünkü oturum için aşağıda yerlerini almaya başlamıştı.

Siri tekrar ona baktı.

"Herkes ölür," dedi Işıktını. "Ama bazı ölümlerin özel bir tarafı olur. Bazı insanlar ölürken insanlığın geri kalanından daha parlak bir ışık saçar. Bizi geri getirenin bu olduğunu söylüyorlar."

Işıktını sustu.

"Çok cesur bir şekilde öldün yani?" dedi Siri.

"Öyle görünüyor," dedi Işıktını. "Tam olarak bilmiyorum. Rüyalarıma bakarsan büyük bir pantere bulaşmış olabilirim. Bu bayağı yiğitlik ister, ne dersin?"

"Nasıl öldüğünü bilmiyor musun?"

Işıktını başını iki yana salladı. "Bunları unutuyoruz," dedi. "Hatıralarımız olmadan uyanıyoruz. Ne iş yaptığımı bile bilmiyorum."

Siri gülümsedi. "Bence bir diplomat ya da bir tür satıcı falan olmalısın. Çok konuşmayı ama hiçbir şey söylememeyi gerektiren bir iş."

"Evet," dedi Işıktını yavaşça. Her zamankinden durgun görünüyordu. Arenadaki rahiplere baktı. "Evet, hiç şüphe yok ki... " Derken başını iki yana sallayıp ona gülümsedi. "Her neyse, Kraliçem. Sana bir sürprizim var!"

Işıktını'nın bana bir sürpriz yapmasını istiyor muyum? Siri ona tedirgin bir bakış attı.

Işıktını güldü. "Korkmana gerek yok," dedi. "Sürprizlerim nadiren insanlara fiziksel zarar verir ve güzel kraliçelere asla zarar vermez." Elini salladı ve uzun beyaz sakallı bir adam öne çıktı.

Siri kaşlarını çattı.

"Bu Hoid," dedi Işıktını. "Üstat hikâyeci. Ona sormak istediklerin vardı diye hatırlıyorum... "

Siri, Işıktını'dan istediği iyiliği şimdi hatırlamıştı. Rahat bir nefes alıp güldü. Sonra arenadaki rahiplere bir bakış attı. "Iı, ama şimdi şu tartışmaları dinlememiz gerekmez mi?"

Işıktını umursamaz bir tavırla elini salladı. "Dinlemek mi? Saçmalık! Bu fazlasıyla sorumlu bir davranış olur. Renkler aşkına, biz tanrıyız. Ya da ben öyleyim en azından. Sen de ona yakın bir şey sayılırsın. Tanrı eşi diyelim. Gerçekten rahiplerin pis su tasfiyesiyle ilgili konuşmalarını dinlemek istiyor musun?"

Siri yüzünü buruşturdu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Dahası bu konuda ikimizin de oy hakkı yok. Dolayısıyla biz iyisi mi vaktimizi daha faydalı bir şeyle geçirelim; sonuçta ne zaman biteceği belli olmaz."

"Vaktimizin mi?" diye sordu Siri. "Ama sen ölümsüzsün."

"Hayır, hayır, zamandan bahsetmiyorum," dedi Işıktını tabağı kaldırıp. "Üzümlerden bahsediyorum. Bir yandan üzüm atıştırmadan hikâyeci dinlemekten nefret ederim."

Siri gözlerini devirdiyse de bir kaşık daha üzüm aldı. Hikâyeci sabırla bekliyordu. Siri ona daha dikkatli baktığında, ilk anda sandığı kadar yaşlı olmadığını gördü. Sakalı mesleğinin bir gereği olsa gerekti ve her ne kadar sakal gerçek görünüyorsa da galiba beyaza boyanmıştı. Adam görünmeye çalıştığından çok çok daha gençti.

Siri'nin yine de Işıktını'nın en iyisini getirttiğinden şüphesi yoktu. Divanda arkasına yaslandı ve divanın gibi bir tanrıya göre değil onun boyunda birine göre yapılmış olduğunu o zaman fark etti. *Sorularıma dikkat etmeliyim*, diye düşünüyordu bir yandan da. *Doğrudan Tanrı Kralların nasıl öldüğünü sorarsam şüphe çekebilirim.*

"Hikâyeci," diye başladı. "Hallandren tarihi hakkında ne biliyorsun?"

"Bir sürü şey, Kraliçem," dedi adam kafasını eğerek.

"Idris'le Hallandren ayrılmadan önceki günleri anlat."

"Ah," dedi adam elini cebine sokup. Cebinden bir avuç kum çıkardı ve parmaklarını birbirine sürterek kumların yere akmasına, taneciklerin rüzgârda uçuşmasına sebep oldu. "Majesteleri çok uzun zaman öncesine ait en eski hikâyelerden birini istedi. Hatta zamanın başlangıcından önceki bir hikâye."

"Hallandren'in Tanrı Krallarının başlangıcını öğrenmek istiyorum."

"O zaman belirsiz bir zamanda başlıyoruz," dedi hikâyeci. Diğer elini kaldırdı ve avucundaki siyah kumları yerdeki beyazların üzerine döktü. Siri izlerken siyah kumlar da beyaza döndü. Siri başını yana kırıp bu gösteriye gülümsedi.

"Hallandren'in ilk Tanrı Kralı kadimdir," dedi Hoid. "Kadim, evet. Tüm krallıklardan ve kentlerden, tüm hanedanlardan ve dinlerden daha yaşlıdır. Dağlardan yaşlı değildir, dağlar o zaman da vardı. Panterlerle çiçeklere aynı anda yuva olan bu vadiyi oluşturan uyuyan devlerin ellerindeki boğumlar gibi.

"O zamanlar buraya sadece 'vadi' deniyordu, bir ismi yoktu. Dünyanın hâkimi hâlâ Chedesh halkıydı. İç Deniz'den gemilerle doğudan gelmişlerdi, bu ıssız toprakları ilk keşfeden onlardı. Onlardan geriye yazılı çok az şey kaldı. İmparatorlukları tozlara karışalı çok oldu ama hatırası kaldı. Buraya ulaştıklarında ne kadar şaşırdıklarını hayal edersiniz belki. İncecik, yumuşacık kumlarla kaplı kumsallar, tuhaf ormanlar, dallardan sarkan çeşit çeşit meyveler... "

Hoid cübbesinin içine uzandı, sıkılı yumruğunu ileri uzatıp yine avucundakileri dökmeye başladı. Eğrelti otunun küçük yeşil yaprakları.

"Buraya cennet dediler," diye fısıldadı Hoid. "Dağların arasında saklı bir cennet. Hiç üşütmeyen güzel yağmurlar ve tükenmek bilmeyen yemişler diyarı." Kalan yaprakları havaya savurdu ve minik bir havai fişek gibi yaprakların ortasından rengârenk tozlar patladı. Koyu kırmızılar ve maviler havada karıştı, Hoid'in etrafını sardı.

"Renkler diyarı," diye ekledi. "Edgli'nin Gözyaşları'nın o güzel çiçeklerinin harikulade renklerinden yapılan ve kolayca tüm kumaşların içine işleyen boyalar yüzünden."

Siri, İç Deniz'den çıkıp gelen ilk insanların Hallandren'i nasıl görmüş olabileceğini hiç oturup uzun boylu düşünmemişti. Fakat Idris'e gelen gez-

ginlerden başka uzak diyarları dinlemişti. Başka yerlerde de stepler, dağlar ve çöller vardı. Ama hiçbirinde orman yoktu. Hallandren tekti.

"İlk Dönmüş bu dönemde doğdu," dedi Hoid havaya bir avuç gümüş pırıltı saçarak. "Sahildeki bir gemide. Şimdi dünyanın her yerinde Dönmüşler var ama ilki; sizin Vo dediğiniz, bizim ise unvanıyla İlk Dönmüş diye andığımız kişi burada, bu körfezin sularında doğdu. Beş Vizyonu bildirdi ve bir hafta sonra öldü.

"Gemideki adamları bu sahilde bir krallık kurup adına Hanald dediler. Onların gelmesinden önce bu ormanlarda sadece Pahn Kahl'lılar vardı ve onlarınki bir krallık olmaktan ziyade dağınık balıkçı köyleriydi."

Işıltı bitti ve bu kez Hoid başka bir cepten çıkardığı pudramsı kahverengi tozları yere dökmeye başladı. "Şimdi, niye bu kadar geriye gittiğimi merak ediyor olabilirsiniz. Çoksavaş'tan, krallıkların parçalanmasından, Beş Bilge'den, Gaspçı Kalad'dan ve onun hâlâ ormanda gizlenen hayalet ordusundan bahsetmem gerekmez miydi?

"Bunlar en iyi bildiğimiz, en çok önem verdiğimiz olaylar. Fakat tek başına bu olaylardan bahsetmek, bunlara yol açan üç yüz senelik tarihi görmezden gelmek olur. Dönmüşlerin bilgisi olmadan Çoksavaş olur muydu? Sonuçta savaş çıkacağı kehanetinde bulunan ve Çatışmasever'i dağlardaki krallıklara saldırmaya teşvik eden bir Dönmüştü."

"Çatışmasever mi?" diye araya girdi Siri.

"Evet, Majesteleri," dedi Hoid siyah toza geçerek. "Çatışmasever. Gaspçı Kalad'ın diğer adı."

"Dönmüş ismi gibi."

Hoid başını salladı. "Aynen öyle," dedi. "Kalad Dönmüştü. Tıpkı onu devirip Hallandren'i kuran Barışyapıcı gibi. Oraya daha gelmedik. Biz Hanald'da kalmıştık; İlk Dönmüş'ün gemisindekiler tarafından kurulan krallıkta. İlk Dönmüş'ün karısını kraliçe seçen ve Edgli'nin Gözyaşları'ndan boya yapıp dünyanın dört bir yanındaki zenginlere satan onlar oldu. Burası çok geçmeden ticari bir merkez hâline geldi."

Bir avuç çiçek yaprağı çıkardı ve önüne dökmeye başladı. "Edgli'nin Gözyaşları. Hallandren servetinin kaynağı. Bu topraklarda kolayca yetişen şu minik şeyler. Sadece bu topraklarda yetişirler. Dünyanın diğer yerlerinde boya yapmak çok zor bir iştir. Çok pahalı olması da cabası. Bazı tarihçiler Çoksavaş'ın bu çiçek için yapıldığını, Kuth ve Huth Krallıklarını minik renk damlalarının yıktığını söyler."

Bu esnada çiçek yaprakları hâlâ yere düşüyordu.

"Ama bunu sadece bazı tarihçiler söylüyor, öyle mi hikâyeci?" dedi Işıktını. Siri döndü, onun yanında olduğunu bile unutmuştu. "Peki geri kalanlar ne diyor? Onlara göre Çoksavaş niye çıkmış?"

Hikâyeci bir an sustu. Sonra iki avucunu birden açıp yarım düzine farklı renkte tozu havaya saçtı. "Nefes, Efendimiz. Çoğunluk Çoksavaş'ın sadece çiçekten elde edilen boya için değil daha büyük bir ödül için çıktığında hemfikir. İnsanlardan elde edilen bir şey için.

"Belki biliyorsunuzdur, kraliyet ailesi Nefesin objeleri hayata getirmek için kullanılmasıyla ilgilenmeye başlamıştı. Buna o zaman Uyandırma dediler. Daha çok yeni ve hakkında pek az şey bilinen bir sanattı. İnsan ruhunun işleyişi, sıradan eşyaları ve ölüleri hayata geri getirme gücü ancak dört yüzyıl önce keşfedildi. Tanrılar için bu çok kısa bir zaman."

"Meclis çalışmalarının aksine," diye mırıldandı Işıktını, aşağıda hâlâ kanalizasyon hakkında konuşan rahiplere bir göz atıp. "Bu tanrı için bunlar sonsuzluk kadar uzun sürüyor."

Hikâyeci bu müdahaleye aldırmadan kaldığı yerden devam etti. "Nefes," diye tekrarladı. "Çoksavaş'a giden yıllar Beş Bilge'nin ve yeni Komutların keşfedildiği zamanlardı. Bu bazılarına göre aydınlanma ve bilgi çağıydı. Bazıları ise aynı dönemi insanlığın en karanlık çağı olarak görüyor çünkü birbirimizi en iyi nasıl sömüreceğimizi bu dönemde öğrendik."

Bir avucundan parlak sarı, diğer avucundan siyah tozlar dökmeye başladı. Siri keyifle izledi. Hikâyeci onun Idris'li hassasiyetlerine dokunmamak için kelimelerini özenle seçiyordu. Siri Nefes hakkında tam olarak ne biliyordu? Sarayda doğru dürüst Uyandıran bile görmemişti. Görse de aslında umursamazdı. Keşişler onlar hakkında olumsuz konuşurdu ama Siri açıkçası keşişleri ancak hocaları kadar dikkatle dinlemişti.

"Beş Bilge'den biri bir keşif yaptı," diye devam etti Hoid. Avucundan bu kez yazılı minik kâğıt parçaları dökmeye başladı. "Komutlar. Usuller. Ve tek bir Nefesle bir Cansız yaratmanın yolunu buldu. Bu şimdi size önemsiz bir şey gibi görünebilir. Ama krallığın tarihine, kuruluşuna bakmalısınız. Hallandren bir Dönmüşün hizmetindekilerle başladı ve ticaretle gelişti. Gemicilikteki gelişmelerin yanı sıra kuzey geçiş yollarının keşfedilmesi ve açılmasıyla dünyanın geri kalanının gıptayla baktığı çok kârlı bir bölgeyi kontrol eder oldular."

Sustu ve diğer elini kaldırıp avucundaki küçük metal parçalarını dökmeye başladı. Yere düşen minik metallerin sesi yağmur damlalarını andırıyordu. "Ve böylece savaş çıktı," diye devam etti. "Beş Bilge ayrıldı, farklı

taraflara katıldı. Bazı krallıklar Cansızları kullanma fırsatı yakaladı, bazıları kullanmadı. Bazı krallıklar diğerlerinin ancak gıpta edeceği silahlara sahipti.

"Tanrımızın sorusuna cevap olarak benim hikâyem Çoksavaş'ın çıkmasının ardında başka bir sebep daha olduğunu söylüyor. Ucuza Cansız yaratma becerisi. Tek-Nefes Komutunun keşfedilmesinden önce Cansız yaratmak için elli Nefes gerekiyordu. Elli adamın Nefesiyle bir Cansız yarattığınızda sınırlı sayıda askeriniz olur. Oysa tek Nefesle bir Cansız yarattığınızda... Bir kişiye karşılık bir tane... O zaman taburlarınızı ikiye katlarsınız. Üstelik yarısını beslemeniz gerekmez."

Avucundaki metaller bitti.

"Cansızlar, canlı insanlardan daha güçlü değillerdir," dedi Hoid. "Aynılar. Canlı insanlardan daha becerikli ya da yetenekli değillerdir. Aynılar. Öte yandan yemek yemeleri gerekmez. İşte bu büyük bir avantajdır. Buna bir de acıyı umursamamaları ve asla korkmamaları eklenirse... Kimsenin karşısında duramayacağı bir ordunuz olur. Dahası bu avantajlar Kalad tarafından daha ileri götürüldü. Kalad'ın yeni ve daha güçlü Cansızlar yarattığı, daha korkutucu bir avantaj kazandığı söylenir."

"Nasıl yeni Cansızlar?" diye sordu Siri merakla.

"Bunu kimse bilmiyor, Majesteleri," diye cevap verdi Hoid. "O döneme ait kayıtlar kayıp. Bazıları özellikle yok edildiklerini, yakıldıklarını söylüyor. Kalad'ın Hayaletleri artık her nasıllarsa çok ürkütücü ve korkunçlarmış. Ayrıntıları zamanla unutulmuş olsa da o hayaletler kültürümüzde hâlâ yaşıyor. Lanetlerimizde ve küfürlerimizde."

"Peki gerçekten hâlâ saklanıyorlar mı?" diye sordu Siri. Hafiften ürperdi ve şu anda bulunduğu yerden göremiyor olsa da ormanın bulunduğu tarafa doğru bir bakış attı. "Hikâyelerde söylendiği gibi. Kalad'ın dönüp onları yeniden komuta etmesini mi bekliyorlar?"

"Ne yazık ki," dedi Hoid, "ben sadece hikâyeleri anlatabilirim. Söylediğim gibi, o günlerden geriye pek az belge kaldı. Pek çok şeyi bilemiyoruz."

"Ama kraliyet ailesini biliyoruz," dedi Siri. "Kalad'ın yaptığını onaylamadıkları için buradan kaçtılar, değil mi? Cansızların kullanılmasını ahlaken ve dinen yanlış buldular."

Hikâyeci tereddüt etti. "Şeey, evet," dedi sonunda gülümseyerek. "Evet, öyle, Majesteleri."

Siri bir kaşını kaldırdı.

"Şişşt," dedi Işıktını ona doğru eğilerek. "Sana yalan söylüyor."

"Efendimiz," dedi hikâyeci yerlere kadar eğilerek. "Affınıza sığınarak

söylemeliyim ki efendim, birbirinden farklı pek çok açıklama var. Ben hikâye anlatırım. Tüm hikâyeleri."

"Peki diğer hikâyeler ne diyor?" diye sordu Siri.

"Her biri farklı bir şey anlatıyor, Majesteleri," dedi Hoid. "Sizin insanlarınız inançlıların infiale kapıldığını ve Gaspçı Kalad'ın, kraliyet ailesine ihanet ettiğini söylüyor. Pahn Kahl'lılar, kraliyet ailesinin güçlü Cansızlar ve Uyandıranlar için her şeyi yaptığını, sonra bunlar kendilerine karşı dönünce feleklerinin şaştığını söylüyor. Hallandren'de ise kraliyet ailesinin Kalad'la iş birliği yapıp onu orduların başına general olarak atadıkları ve halkın isteklerini hiçe sayarak kana susamış bir şekilde savaş çıkardıkları anlatılıyor."

Hoid yukarı baktı ve iki elindeki yanmış kömürleri havaya savurdu. "Fakat zaman ardımızda yanıp gitti, bize sadece küller ve anılar bıraktı. Bu anılar bir zihinden diğerine aktarıldı ve nihayet benim dudaklarıma ulaştı. Hepsi doğru ve hepsi yalanken birilerinin kraliyet ailesinin Cansız ordusu yaratmak istediğini söylemesi gerçekten fark eder mi? Herkesin inancı kendine."

"Öyle ya da böyle sonunda Hallandren'de iktidarı bir Dönmüş ele geçirdi," dedi Siri.

"Evet," dedi Hoid. "Ve ona yeni bir isim verdiler. Eskisine benzer bir isim. Yine de bazıları hâlâ kraliyet ailesinin damarlarında İlk Dönmüş'ün kanıyla dağlara çıkmasından büyük bir üzüntü duyar."

Siri kaşlarını çattı. "İlk Dönmüş'ün kanı mı?"

"Evet, elbette," dedi Hoid. "Bu toprakların ilk kraliçesi, karnında onun çocuğuyla İlk Dönmüş'ün karısıdır. Siz onun soyundan geliyorsunuz."

Siri arkasına yaslandı.

Işıktını merakla ona döndü. "Bunu bilmiyor muydun?" diye sordu. Bunu sorarken sesinde her zamanki uçarılığından eser yoktu.

Siri başını iki yana salladı. "Bu gerçeği insanlarım biliyorsa bile asla dile getirilmiyor."

Işıktını bunu ilginç bulmuş gibiydi. Aşağıda rahipler başka bir konuya geçiyordu... Şehrin güvenliği ve gecekondu bölgelerinde daha fazla devriye gezilmesiyle ilgili bir şeyler.

Siri gülümsedi; aklındaki asıl soruları şüphe çekmeden sormak için nihayet uygun bir fırsat görmüştü. "Bu da Hallandren'in Tanrı Krallarının damarlarında İlk Dönmüş'ün kanı yok demek."

"Evet, Majesteleri," dedi Hoid, ellerinin arasında biraz kil ufalayarak.

"Kaç Tanrı Kral oldu peki?"

"Beş tane, Majesteleri," dedi adam. "Ölümsüz Majesteleri Susebron dâhil ama Barışyapıcı hariç."

"Beş kral," diye tekrar etti Siri. "Üç yüz senede."

"Evet, Majesteleri," dedi Hoid önüne bir avuç altın tozu serperek. "Hallandren Hanedanlığı Çoksavaş'ın sonucunda kuruldu. İlk Tanrı Kral, Nefesini ve hayatını, Kalad'ın Hayaletlerini dağıtıp Çoksavaş'a barışçıl şekilde son veren Barışyapıcı'nın kendisinden aldı. O günden sonra tüm Tanrı Kralların ölü doğan bir erkek çocuğu oldu ve bu çocuk Dönüp onların yerini aldı."

Siri öne eğildi. "Bir saniye. Barışyapıcı nasıl yeni bir Tanrı Kral yarattı?"

"Ah," dedi Hoid sol eline yine kum alarak. "Bu da zaman içinde unutulmuş bir hikâye. Nasıl? Nefes bir insandan diğerine geçirilebiliyor ama Nefesle –ne kadar çok olursa olsun– bir tanrı yaratılamaz. Efsanelere göre Barışyapıcı varisine kendi Nefesini vererek öldü. Sonuçta bir tanrı başka birinin hayatını kutsamadan ölemez."

"Bana sorarsan bu pek akıl sağlığına alamet sayılmaz," dedi Işıktını elini sallayıp biraz daha üzüm isterken. "Atalarımıza saygımızı pekiştirmiyorsun, hikâyeci. Hem bir tanrı Nefesini vermiş bile olsa bu o kişiyi ilah yapmaz ki."

"Ben sadece hikâyeler anlatıyorum, Efendimiz," diye tekrar etti Hoid. "Bunlar gerçek olabilir, uydurma olabilir. Tek bildiğim bu hikâyelerin var olduğu ve onları anlatmam gerektiği."

Olabilecek en iyi şekilde, diye düşündü Siri onun yine bir cebe uzanıp bir avuç çim ve toprak çıkarmasını izlerken. Hoid bunları da parmaklarının arasından yavaşça yere döktü.

"Kuruluştan söz ediyordum, Efendimiz," dedi Hoid. "Cansızların hücumunu durdurmayı başaran Barışyapıcı sıradan bir Dönmüş değildi. Hallandren ordusunun büyük bölümünü oluşturan Kalad'ın Hayaletlerini uzaklaştırdı. Bunu yaparak kendi halkını büyük bir güçten mahrum etti. Bunu barışı getirmek için yaptı. O zamana kadar artık tabii Kuht ve Huth için çok geç olmuştu. Fakat diğer krallıklara –Pahn Kahl, Tedradel, Gys ve Hallandren'in kendisine– barış geldi.

"Bu tanrıların tanrısının çok daha fazlasını yapmış olduğunu düşünemez miyiz? Belki rahiplerin söylediği gibi eşi benzeri olmayan bir şey yaptı. Hallandren'in Tanrı Krallarının içine, güçlerinin ve tanrısal niteliklerinin babadan oğula geçmesini sağlayan bir tohum ekti belki?"

Bu kök sayesinde tahtta hak iddia edebiliyorlar, diye düşündü Siri dalgın dalgın üzüm yerken. *Bu muazzam tanrın soyundan geldikleri için Tanrı Kral oluyorlar. Ve onların iktidarını tehdit edebilecek tek şey de...*

... soyu İlk Dönmüş'e uzanan Idris'teki kraliyet ailesi. Hallandren tahtında hak iddia edebilecek bir diğer ilahi soy.

Fakat henüz Tanrı Kralların nasıl öldüğü hakkında bir şey öğrenememişti. Diğer Dönmüşlerin çocuğu olmazken bazı tanrıların –mesela İlk Dönmüş'ün– nasıl olup da çocuk sahibi olabildiğini de bir muammaydı.

"Ölümsüzler, değil mi?" diye sordu Siri.

Hoid başını salladı. Avucundaki çim ve toprak bittiğinde beyaz pudramsı bir tozla başka bir konuya geçti. "Aslında, Majesteleri, diğer Dönmüşler gibi Tanrı Krallar da yaşlanmaz. Beşinci Tekâmüle erişenler yaş almazlar."

"O zaman niye beş Tanrı Kral var?" diye sordu Siri. "İlki neden öldü?"

"Herhangi bir Dönmüş neden ölür Majesteleri?" diye sordu Hoid.

"Çünkü kaçıklar," dedi Işıktını.

Hikâyeci gülümsedi. "Çünkü yorulurlar. Tanrılar sıradan insanlar gibi değildir. Onlar bizim için geri gelirler, kendileri için değil ve artık hayata tahammül edemediklerinde giderler. Tanrı Krallar sadece bir varis verene kadar yaşar."

Bu açıklama Siri'yi gafil avladı. "Bu bilinen bir şey mi?" diye soruverdi. Hemen ardından böyle şüphe çekebilecek bir yorum yaptığı için irkildi.

"Elbette, Majesteleri," dedi hikâyeci. "En azından hikâyeci ve üstatlar için. Tüm Tanrı Krallar, oğlu ve varisi doğduktan kısa süre sonra ölmüştür. Bu çok doğaldır. Varis doğduktan sonra Tanrı Kral huzursuzlanmaya başlar ve halkının iyiliği için Nefesini verebileceği bir fırsat kollar. Sonra da... "

Hoid elini uzatıp parmaklarını şaklattı ve havaya saçtığı bir parça su sise dönüştü.

"... ölürler," dedi. "İnsanlarını kutsayarak ve geride tahtta bir varis bırakarak."

Sis Hoid'in önünde buharlaşırken hepsi sessizliğe gömüldü.

"Yeni evli bir eşe söylenecek en hoş şey değildi, hikâyeci," dedi Işıktını sonunda. "Ona bir oğlan verdiğinde kocasının hayattan sıkılacağını söylemek hiç oldu mu şimdi?"

"Ben hoş şeyler söylemeye çalışmıyorum, Efendimiz," dedi Hoid eğilerek. Ayağının dibindeki türlü tozlar ve kumlar birbirine karışıp hafif bir esinti oluşturdu. "Ben sadece hikâyeler anlatıyorum. Bu en bilinenlerden biridir. Majestelerinin de bundan haberdar olması gerekir diye düşündüm."

"Teşekkürler," dedi Siri yavaşça. "Bundan bahsetmen iyi oldu. Söylesene, böyle... sıra dışı bir şekilde hikâye anlatmayı nereden öğrendin?"

Hoid başını kaldırıp gülümsedi. "Yıllar, yıllar önce, kim olduğunu bilmeyen bir adamdan öğrendim, Majesteleri. İki diyarın kavuştuğu ve tanrıların öldüğü uzak bir yerdi. Ama bunun bir önemi yok tabii."

Siri, Hoid'in bu belirsiz açıklamasını kendine romantik ve gizemli bir geçmiş yaratma arzusuna yordu. Şu anda asıl ilgisini çeken, Tanrı Kralların ölümü hakkında söyledikleriydi.

Demek resmi bir açıklaması da var, diye düşündü midesi kasılarak. Çok da güzel bir açıklama. Nihayet bir varis verdiklerinde Tanrı Kralların artık bu dünyadan çekip gitmek istemesi dinen mantıklı.

Ama bu, Barışyapıcı'nın büyük hazinesinin –onca Nefesinin– dilleri olmadan bir Tanrı Kral'dan diğerine nasıl geçtiğini açıklamıyor. Susebron gibi hayatı coşkuyla kucaklayan birinin neden aniden hayattan sıkılacağını da açıklamıyor.

Tanrı Kral'ı tanımayanlar bu resmi açıklamaya inanabilirdi. Siri içinse hiç ikna edici değildi. Susebron asla böyle bir şey yapmazdı. Şimdi yapmazdı.

Ama... Oğlu olursa bir şeyler değişir miydi? Susebron bir anda, kolayca Siri'den sıkılır mıydı?

"Belki bizim yaşlı Susebron'un da sıkılmasını ümit etmeliyiz, Kraliçem," dedi Işıktını üzümleri dalgın dalgın atıştırmaya devam ederken. "Seni bu evliliğe zorladılar sonuçta değil mi? Susebron ölürse belki evine geri dönmen bile mümkün olabilir. Kimseye bir zarar gelmez, insanlar iyileşir, tahta yeni varis geçer. Herkes ya mutlu ya ölü olur."

Aşağıda rahipler tartışmaya devam ediyordu. Hoid eğildi, çekilmesi için izin verilmesini bekledi.

Mutlu... ya da ölü. Siri'nin içi ezildi. "İzninizle," deyip ayağa kalktı. "Ben biraz yürümek istiyorum. Hikâyelerin için teşekkürler, Hoid."

Ardından peşinde maiyetiyle çabucak locadan çıktı. Gözlerindeki yaşları Işıktını'nın görmesini istememişti.

33

Kuyum, Vivenna'yı görmezden gelerek sessizce çalışıyordu. İğneyi çekip dikişi sıkılaştırdı. Mankurt'un iç organları –bağırsakları, midesi ve Vivenna'nın bilmek bile istemediği diğer şeyler– onarılmak üzere dikkatle çıkarılıp yere yayılmıştı. Kuyum şu anda bağırsaklarla uğraşıyor, özel kalın bir iple ve kavisli bir iğneyle dikiş atıyordu.

Tüyler ürpertici bir manzaraydı. Yine de Vivenna'nın fazla etkilendiği söylenemezdi. Yaşadığı şoktan sonra bu hiçbir şeydi. Gecekondu mahallesindeki diğer eve gelmişlerdi. Tonk Fah, Parlin'in iyi olup olmadığına bakmaya asıl evlerine gitmiş, Denth de bir şey almak için bodruma inmişti.

Vivenna yere oturdu. Ara sokakta çıkarıp attığı eteği çamur içinde kalmıştı, giyilecek durumda değildi, o yüzden yol üzerinden ona uzun bir elbise almışlardı, şimdi üzerinde o vardı. Dizlerini karnına çekip Kuyum'u izledi. Kuyum onu görmezden gelmeye devam ederek yerdeki dosyanın en üstündeki kâğıda göz gezdirdi. Bir yandan da öfkeyle kendi kendine mırıldanıyordu. "Aptal şey," dedi ağzının içinde. "Şu kızı korumak için bunlara katlandığına inanamıyorum."

Katlanmak mı? Mankurt gibi bir yaratık için bu kelime bir şey ifade ediyor muydu gerçekten? Mankurt uyanıktı, Vivenna onun gözlerinin açık olduğunu görebiliyordu. İç organlarını dikmenin anlamı neydi? İyileşecek miydi? Yemek bile yemiyordu, niye bağırsakları vardı? Vivenna ürperdi ve bakışlarını kaçırdı. Sanki kendi iç organları dışarı çıkarılmış, dünyanın gözü önüne serilmiş gibi hissetmişti bir an.

Gözlerini yumdu. Saatler sonra bile o ara sokakta her an öleceğini düşünürken yaşadığı dehşetle titriyordu. Hayatı tehlikedeyken kendi hakkında ne öğrenmişti? İffetli giyinmek bir anda önemini yitirmişti; bir kez daha eteğine takılma riskini göze almaktansa eteği çıkarıp atmıştı. Saçları-

nı kontrol etmek bir anda önemini yitirmişti; tehlikedeyken saçları aklına bile gelmemişti. Görünen o ki inancı da önemini yitirmişti. Gerçi Nefesi kullanabildiğinden değil; günah işlemeyi bile doğru dürüst beceremişti.

"Gitsek mi diye düşünmüyorum değil," diye mırıldandı Kuyum. "Sen ve ben. Gidelim." Mankurt hareketlendi. Vivenna gözlerini açtığında onun –iç organlarının yarısı hâlâ dışarıda olduğu halde– ayağa kalkmaya çalıştığını gördü.

Kuyum bir küfür savurdu. "Yat geri," diye tısladı zor duyulur bir sesle. "Renklerin belası seni. Uluyan güneş. Hareketsiz kal. Uluyan güneş."

Bunun üzerine Mankurt tekrar yere uzanıp hareketsiz kaldı. *Komutlara uyuyor olabilirler*, diye düşündü Vivenna. *Ama pek zeki sayılmazlar. Kalkmaya çalışıyordu çünkü Kuyum'un 'Gidelim,' demesini komut sandı.* Peki Kuyum'un güneşle ilgili söylediği şey neyin nesiydi? Denth'in bahsettiği güvenlik kodlarından biri olabilir miydi?

Vivenna bodruma inen basamaklarda ayak sesleri duydu. Derken kapı açıldı ve Denth içeri girdi. Kapıyı ardından kapatıp yanlarına yürüdü ve Kuyum'a şarap tulumuna benzer bir şey uzattı. Kadın bunu alıp yeniden işine döndü.

Denth sonra gelip Vivenna'nın yanına, yere oturdu.

"Derler ki insan ölümle burun buruna gelmeden önce kendini gerçek anlamda tanıyamazmış," dedi sohbet eder gibi bir tonla. "Ben bundan pek emin değilim. Bence ölümle karşı karşıya kaldığında nasıl biri olduğun, tüm hayatın boyunca olduğun kişiden daha önemli olamaz. Yani niye birkaç saniye, koca bir ömürden daha çok şey ifade etsin ki?"

Vivenna karşılık vermedi.

"Herkes korkuya kapılır, Prenses. En cesur adamlar bile savaş meydanını ilk gördüğünde kaçar bazen. Ordularda bu yüzden bu kadar çok eğitim olur. Kendini kontrol edebilenler en cesurlar değildir, en iyi eğitimli olanlardır. Tüm hayvanlar gibi bizim de içgüdülerimiz var. Bazen bizi ele geçirirler. Bunda bir sorun yok."

Vivenna, Kuyum'un Mankurt'un bağırsaklarını dikkatle yerine yerleştirmesini izledi. Kuyum küçük bir paketten ince bir et parçasına benzeyen bir şey çıkardı.

"Aslında gayet iyi iş çıkardın," diye devam etti Denth. "Soğukkanlılığını korudun. Donup kalmadın. En hızlı şekilde kaçtın. Öylece duracak, sen onları sarsıp kaçmaya zorlamazsan oracıkta ölecek insanlar da korudum."

"Bana Uyandırmayı öğretmeni istiyorum," diye fısıldadı Vivenna.

Denth ona şaşkın bir bakış attı. "Önce... bunu etraflıca bir düşünsen?"

"Düşündüm," diye fısıldadı Vivenna kollarını dizlerine dolayıp çenesini üzerine yaslayarak. "Kendimi daha güçlü sanıyordum. Nefesi kullanmaktansa ölmeyi tercih ederim sanıyordum. Bu bir yalanmış. O an hayatta kalmak için *her şeyi* yapardım."

Denth gülümsedi. "Senden iyi paralı asker olur."

"Bu doğru değil," dedi Vivenna dümdüz karşıya bakmaya devam ederek. "Ama artık günahsız olduğumu iddia edemem. İyisi mi sahip olduğum şeyi anlayayım. Onu kullanayım. Bu eğer beni lanetleyecekse öyle olsun. Hallandren'in yerle bir olduğunu görene kadar hayatta kalmama yardım etsin yeter."

Denth bir kaşını kaldırdı. "Artık yerle bir olmasını istiyorsun, ha? Ellerini zayıflatmak için basit sabotajlar yetersiz geliyor?"

Vivenna başını iki yana salladı. "Bu krallığın çökmesini istiyorum," diye fısıldadı. "Varoş beylerinin söylediği gibi. Burası fakirleri yozlaştırıyor. Beni bile yozlaştırabilir. Buradan, bu insanlardan nefret ediyorum."

"Ama –"

"Hayır, Denth," dedi Vivenna. Saçları kıpkırmızı kesildi ve bu kez hiç umursamadı. "Gerçekten nefret ediyorum. Hep nefret ettim. Çocukluğumu aldılar. Onların kraliçesi olmak için hazırlanmam gerekiyordu. Tanrı Kral'la evlenmeye hazırlanmam gerekiyordu. Herkes onun bir kâfir olduğunu, şeytanın ta kendisi söylüyordu. Ama ben onunla cinsel ilişkiye girmek zorundaydım!

"Bu şehirden, renklerinden ve tanrılarından nefret ediyorum! Hayatımı çaldı, sevdiğim her şeyi geride bırakmama sebep oldu! Kalabalık sokaklardan, parklardan, dükkânlardan, boğucu havasından nefret ediyorum.

"Her şeyden önce küstahlığından nefret ediyorum. Babamı yirmi yıl önce bu antlaşmaya mecbur bıraktılar. Hayatımın kontrolünü ellerine geçirdiler. Hayatımı yönettiler, mahvettiler. Şimdi de kız kardeşim ellerinde."

Vivenna sıktığı dişlerinin arasından derin bir nefes aldı.

"İntikamını alacaksın, Prenses," diye fısıldadı Denth.

Vivenna ona baktı. "Acı çekmelerini istiyorum, Denth. Bugün bir isyanı bastırmak için gelmediler. O askerler öldürmeye geldi. Kendi yarattıkları fakir halkı öldürmeye geldiler. Bir daha böyle bir şey yapamayacaklar. Onları durduracağız. Ne pahasına olursa olsun. Düzgün ve iyi olmaktan bıktım. Bir şeyler yapmak istiyorum."

Denth yavaşça başını salladı. "Tamam. Hareket planımızı değiştiriyoruz. Canlarını biraz daha yakacak saldırılar yapacağız bundan böyle."

"Güzel," dedi Vivenna. Gözlerini sımsıkı yumdu. Çok hırslanmıştı, çok öfkeliydi. Keşke bu duygulara kendini kaptırmayacak kadar güçlü olabilseydi. Ama yapamıyordu. Bunları çok uzun süre içinde tutmuştu. Sorun da buydu.

"Aslında baştan beri kız kardeşinle ilgisi yoktu, değil mi?" diye sordu Denth. "Buraya gelmenin yani."

Vivenna gözlerini açmadan başını iki yana salladı.

"Niyeydi peki?"

"Tüm hayatım boyunca burası için eğitildim," diye fısıldadı Vivenna. "Krallığımız için kendini feda edecek olan bendim. Siri yerimi aldığında ben kocaman bir hiç oldum. Buraya gelip bana ait olanı geri almam gerekiyordu."

"Ama Hallandren'den hep nefret ettiğini söyledin az önce," dedi Denth. Kafası karışmış gibiydi.

"Nefret ediyordum. Hâlâ nefret ediyorum. Bu yüzden gelmek zorundaydım."

Denth birkaç saniye sessiz kaldı. "Sıradan bir paralı askerin anlayamayacağı kadar karmaşık galiba."

Vivenna gözlerini açtı. Kendisinin de anladığından pek emin değildi. Nefretine daima hâkim olmuş, Hallandren'in kültürüne ve hayat tarzına karşı bir küçümseme olarak dışa vurmuştu sadece. Bu nefretle ancak şimdi yüzleşiyordu. Şimdi kabulleniyordu. Hallandren aynı anda hem tiksinti verici hem de çekici olabiliyordu bir şekilde. Şey gibiydi... sanki buraya gelip kendi gözleriyle görmediği sürece hayatını mahvedenin ne olduğunu tam olarak kavrayamayacağını, açıkça göremeyeceğini, layıkıyla anlayamayacağını baştan beri biliyordu.

Ve işte şimdi anlamıştı. Eğer Nefesi kullanması gerekirse kullanacaktı. Tıpkı Lemex gibi. Şu varoş beyleri gibi. Onlardan daha erdemli değildi. Hiç olmamıştı.

Bunları Denth'in anlayabileceğinden şüpheliydi. Bunun yerine başıyla Kuyum'u işaret etti. "Ne yapıyor?"

Denth dönüp baktı. "Yeni bir kas yerleştiriyor," dedi. "Yan taraftakilerden biri kesilmiş. Kasları diktiğinde doğru düzgün çalışmazlar. Tamamen değiştirmesi gerekiyor."

"Vidalarla mı?"

Denth başını salladı. "Kemiğe vidalıyor. Bu şekilde işlevini yerine getirir. Mükemmel olmasa da idare eder. Cansızların yaraları asla tamamen düzeltilemez ama bir noktaya kadar iyileşebilir. Onları diker ve içlerine taze ikor-alkol pompalarsın. Eğer çok fazla tamir görürse vücut doğru çalışmamaya başlar ve çalıştırmak için yine Nefes harcaman gerekir. O duruma gelmeden yeni bir vücut almak en iyisidir."

Vivenna bir canavar tarafından kurtarılmıştı. Nefesi kullanmaya böylesine kararlı olmasının sebebi de buydu muhtemelen. Şu anda ölmüş olması lazımdı ama Mankurt onu kurtarmıştı. Bir Cansız onu kurtarmıştı. Hayatını, var olmaması gereken bir şeye borçluydu. Dahası içinde, derinlerde bir yerde bu şeye karşı –inandığı her şeye ihanet eden– bir acıma duygusu hatta bir tür yakınlık hissediyordu. Yani zaten lanetlenmişti, artık Nefesi kullanması fazla bir fark yaratmazdı.

"Çok iyi dövüştü," diye fısıldadı. "Şehir muhafızlarının kullandığı Cansızlardan kat kat iyiydi."

Denth, Mankurt'a baktı. "Hepsi aynı değildir. Çoğu Cansız etraftaki herhangi bir vücuttan yapılır. Ama iyi para ödersen, yaşarken dövüşte ustalığını kanıtlamış bir tane alabilirsin."

Vivenna, onu korurken Mankurt'un yüzünde beliren o bir anlık insanca ifadeyi hatırlayınca ürperdi. Eğer ölü bir canavar kahraman olabiliyorsa dini bütün bir prenses de pekâlâ günah işleyebilirdi. Ya da belki davranışlarına bahane uydurmaya çalışıyordu...

"Beceriler... " diye fısıldadı Vivenna. "Korunuyor mu?"

Denth başını salladı. "Kısmen korunuyor en azından. Bu adama ödediğimiz miktar düşünülürse yaşarken çok iyi bir asker olmalı. Zaten bu yüzden yeni bir Cansız almaktansa onu onarmaya harcadığımız paraya, zamana ve çabaya değiyor."

Ondan bir eşyaymış gibi bahsediyor, diye düşündü Vivenna. O da öyle yapmalıydı. Fakat onu giderek daha çok bir adam gibi düşünüyordu. Onun hayatını kurtaran adam. Denth değil, Tonk Fah değil. Mankurt. Mankurt'a daha fazla saygı göstermeleri gerektiğini düşünmeden edemiyordu.

Kuyum nihayet kasla işini bitirdi ve kalın bir iple Mankurt'un karnını dikip kapattı.

"Bir şekilde iyileşecek olsa da," dedi Denth, "onarırken sağlam bir şeyler kullanmak en iyisidir. Böylece yara kolay açılmaz."

Vivenna başını salladı. "Peki ya... şu sıvı?"

"İkor-alkol," dedi Denth. "Beş Bilge tarafından keşfedildi. Müthiş bir şey. Cansızlarda inanılmaz işe yarıyor."

"Çoksavaş bu yüzden mi çıktı?" diye fısıldadı Vivenna. "Doğru karışımı elde etmek için mi?"

"Bir sebep de buydu. Bu ve yine Beş Bilge'nin biri tarafından keşfedilen yeni Komutlar için. Eğer gerçekten bir Uyandıran olmak istiyorsan Prenses, öğrenmen gereken şey bu. Komutlar."

Vivenna başını salladı. "Öğret bana."

Yan taraflarında Kuyum küçük bir pompa çıkardı ve hortumu Mankurt'un boynunun alt tarafındaki bir valfe taktı. Ardından Mankurt'a yavaşça ikor-alkol pompalamaya başladı. Pompayı çok yavaş hareket ettiriyordu. Aksi takdirde muhtemelen kan damarlarını patlatırdı.

"Hım," dedi Denth, "bir sürü Komut var. Eğer sokakta denediğin gibi bir halatı hayata getirmek istiyorsan en iyi Komut, 'Yakala,' olur. Bunu açık ve net bir sesle, Nefesin harekete geçmesini isteyerek söyleyeceksin. Eğer doğru şekilde yaparsan halat anında en yakındaki şeyi yakalar. Bir diğer işe yarar Komut da 'Koru beni,' olurdu. Ama tam olarak ne istediğini hayalinde canlandırmazsan bu Komut çok farklı şekillerde yorumlanabilir."

"Hayal mi edeceğim?" diye sordu Vivenna.

Denth başını salladı. "Sadece söylemen yeterli değil, Komutu kafanın içinde oluşturman lazım. Verdiğin Nefes senin canından bir parça. Siz Idris'liler buna ruh diyorsunuz. Bir şeyi Uyandırdığında o senin parçan hâline geliyor. Eğer yeterince pratik yaptıysan ve bu işte iyiysen Uyandırdığın şeyler senin beklentilerin doğrultusunda hareket eder. Senin bir parçandırlar. Ellerin, nasıl ne yapmak istediğini anlıyorlarsa onlar da anlar,"

"O zaman pratik yapmam lazım," dedi Vivenna.

Denth başını salladı. "Hemen kapacağına eminim. Akıllı bir kadınsın ve bir sürü Nefesin var."

"Fark eder mi?"

Denth yine başını salladı ama gözleri sanki uzaklara dalmıştı. Kendi düşüncelerine dalmış gibi. "Pratik yaparken ne kadar çok Nefesin olursa Uyandırmayı o kadar kolay öğrenirsin. Şey gibi... Bilemiyorum. Nefes sanki senin daha bir parçanmış gibi. Ya da sen onun daha bir parçasıymışsın gibi."

Vivenna arkasına yaslanıp tüm bunları bir düşündü. "Teşekkürler," dedi sonunda.

"Ne için? Uyandırmayı açıkladığım için mi? Sokakta oynayan çocukların yarısı sana bu kadarını açıklardı zaten."

"Hayır," dedi Vivenna. "Açıklama için de teşekkürler ama asıl diğer şeyler için teşekkür ettim. Beni ikiyüzlülükle suçlamadığın için. Daha fazla riske girme pahasına planlarımızda değişiklik yapmayı kabul ettiğin için. Bugün beni koruduğun için."

"Bunlar bildiğim kadarıyla her iyi çalışanın yapması gereken şeyler. Yani en azından her iyi paralı askerin."

Vivenna başını iki yana salladı. "Bundan fazlası var. Sen iyi bir adamsın, Denth."

Denth onun gözlerinin içine baktı ve Vivenna bu gözlerde bir şey gördü. Tarif edemediği bir duygu. Yine Denth'in her zaman taktığı o maskeyi düşündü. Her şeye gülüp geçen, hayatı tiye alan paralı asker maskesi. Şimdi bu gözlere bakıp daha fazlasını gördüğünde o adam görüntüden ibaret kalıyordu.

"İyi bir adam," diye tekrarladı Denth başını çevirip. "Bazen bunun hâlâ doğru olmasını diliyorum, Prenses. Ama yıllardır iyi bir adam değilim."

Vivenna karşılık vermek için ağzını açtı ama sonra tereddüt etti. Dışarıda camın önünden bir gölge geçti ve birkaç saniye sonra Tonk Fah içeri girdi. Denth tekrar Vivenna'ya bakmadan ayağa kalktı. "Evet?" diye sordu Tonk Fah'a.

"Güvenli görünüyor," dedi Tonk Fah. Mankurt'a baktı. "O nasıl?"

"Şimdi bitti," dedi Kuyum. Mankurt'a doğu eğilip alçak sesle bir şeyler söyledi. Mankurt yeniden hareketlendi, kalkıp oturdu ve etrafa bakındı. Vivenna, Mankurt'un ona bakmasını bekledi ama bu gözlerde en ufak bir tanıma emaresi göremedi. Cansızın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

Ne bekliyordun ki? diye düşündü Vivenna ayağa kalkarken. O *sonuçta Cansız.* Kuyum onu yeniden çalıştırmak için bir şey söylemişti. Muhtemelen onu durdurmak için söylediği şeyi. O tuhaf lafı...

Uluyan güneş. Vivenna bunu aklının bir köşesine not etti, sonra diğerlerinin peşinden binadan çıktı.

* * *

Kısa süre sonra eve ulaşmışlardı. Parlin koşarak geldi. Onlar için çok endişelenmişti belli ki. Önce Kuyum'a yöneldiyse de kadın onun yanından yürüdü geçti. Vivenna kapıdan girdiğinde bu kez ona koştu. "Vivenna? Ne oldu?"

Vivenna başını iki yana sallamakla yetindi.

"Çatışma çıkmış," dedi Parlin onun peşinden merdivene doğru yürüyerek. "Sokakta duydum."

"Buluştuğumuz insanlara bir saldırı oldu," dedi Vivenna yorgun argın merdivenleri tırmanırken. "Bir bölük Cansız geldi ve insanları öldürmeye başladı."

"Renkler aşkına!" dedi Parlin. "Kuyum iyi mi?"

Vivenna merdivenlerin tepesinde aniden döndü, aşağı baktı. "Neden onu soruyorsun?"

Parlin omuz silkti. "Bence hoş biri."

"Böyle şeyler söylemen doğru mu?" dedi Vivenna. Saçlarının yine kırmızıya döndüğünü fark etti sıkıntıyla. "Sonuçta *benimle* nişanlısın, değil mi?"

Parlin kaşlarını çattı. "Sen Tanrı Kral'la nişanlıydın, Vivenna."

"Ama babalarımızın baştan beri asıl arzusunun bu olduğunu biliyorsun," dedi Vivenna ellerini beline koyup.

"Biliyordum," dedi Parlin. "Ama sonra biraz düşündüm, Idris'i bırakıp buraya geldiğimiz için ikimizi de evlatlıktan reddedecekler. Dolayısıyla artık bu maskaralığa devam etmek için ortada bir sebep kalmadı."

Maskaralık mı?

"Hadi ama, dürüst olalım Vivenna," dedi Parlin gülümseyerek. "Bana hiçbir zaman gerçekten iyi davranmadın. Benim aptalın teki olduğumu düşündüğünü biliyorum. Muhtemelen haklısın. Ama bana biraz değer verseydin kendimi aptal gibi hissetmeme sebep olmazdın. Kuyum da beni azarlıyor ama en azından şakalarıma gülüyor. Sen bunu hiç yapmadın."

"Ama... " Vivenna buna verecek bir karşılığı olmadığını fark etti. "O zaman niye benimle Hallandren'e geldin?"

Parlin gözlerini kırpıştırdı. "Siri için elbette. İkimiz de bu yüzden gelmedik mi? Onu kurtarmaya." Parlin yine gülümsedi, sonra omuz silkti. "İyi geceler, Vivenna." Basamakları geri indi ve iyi mi diye Kuyum'a seslendi.

Vivenna onun ardından bakakaldı.

Onun tırnağı olamam, diye düşündü Vivenna utançla. Sonra dönüp odasına yürüdü. *Ama şu anda bunu bile umursayacak hâlde değilim.* Her şeyini kaybetmişti. Bir de Parlin gitse ne olurdu ki? Odasına girerken içindeki Hallandren nefreti biraz daha harlandı sadece.

Şimdi biraz uyumam gerekiyor, diye düşündü. *Bu şehirde ne halt ettiğime belki o zaman bir cevap bulabilirim.*

Ama bir şeyden kesin emindi. Uyandırmayı öğrenecekti. Eski Vivenna'nın,

çenesini kaldırıp Nefesin günah olduğunu söyleyen Vivenna'nın artık T'Telir'de yeri yoktu. Gerçek Vivenna, Hallandren'e kız kardeşini kurtarmaya gelmemişti. Gelmişti çünkü hiçbir önemi olmayan, işe yaramaz biri olma fikrine katlanamamıştı.

İşte bu yüzden öğrenecekti. Bu ona en büyük cezaydı.

Kapıyı kapatıp kilitledi. Sonra perdeleri çekmek için pencereye yürüdü.

Balkonda biri vardı. Birkaç günlük sakalı ve yırtık pırtık koyu renk kıyafetleriyle rahatça balkon demirlerine yaslanmıştı. Yanında simsiyah bir kılıç vardı.

Vivenna olduğu yerde sıçradı. Gözleri dehşetle büyüdü.

"Sen," dedi adam öfkeli bir sesle, "çok fazla soruna sebep oluyorsun."

Vivenna çığlık atmak için ağzını açtı ama perde öne atılıp boynuna ve ağzına dolandı. Boğazını sıkıyor, nefes almasını engelliyordu. Vücuduna da dolanıp kollarını iki yanına yapıştırdı.

Hayır! diye düşündü Vivenna. *Askerlerin saldırısından ve Cansızlardan sağ kurtuldum, şimdi kendi odamda mı öleceğim?*

Birilerinin sesleri duyup gelmesini umarak var gücüyle çırpındı. Ama kimse gelmedi. Bayıldığında henüz kimse gelmemişti en azından.

34

Işıktını, genç kraliçenin koşarcasına locasından çıkmasını izlerken tuhaf bir suçluluk hissetti. *Suçluluk da hiç benlik bir şey değil,* diye düşündü şarabını yudumlarken. Üzümden sonra şarap hafiften buruk gelmişti.

Belki de burukluğunun sebebi başka bir şeydi. Siri'nin yanında Tanrı Kral'ın ölümünden her zamanki münasebetsiz tavrıyla bahsetmişti. İnsanlara gerçeklerin tüm çıplaklığıyla –ve mümkünse eğlenceli bir şekilde– söylenmesi gerektiğine inanırdı.

Kraliçenin böyle bir tepki vereceği hiç aklına gelmemişti. Sonuçta Tanrı Kral onun için niye önemli olacaktı? Buraya –çok büyük olasılıkla rızası bile alınmadan– ona karılık yapmaya gönderilmişti. Fakat anlaşılan ölmesi ihtimali onun için üzücüydü. Kızın resmen gözleri dolmuştu.

Baştan aşağı altın rengi ve maviler içinde gencecik bir kızdı. *Genç?* diye düşündü Işıktını. *Aslında benden uzun süredir hayatta.*

Işıktını'nın önceki hayatından bazı şeyler varlığını korumaya devam ediyordu. Mesela kendi yaşıyla ilgili algısı. Kendini beş yaşında hissetmiyordu. Çok çok daha yaşlı hissediyordu. Ve bu yaşta biri genç bir hanımla dul kalması ihtimalini konuşurken dilini tutmayı bilmeliydi. Kız gerçekten Tanrı Kral'a karşı birtakım hisler besliyor olabilir miydi?

Siri sadece birkaç aydır şehirdeydi ve sarayda dolaşan dedikodulardan buradaki hayatının aşağı yukarı neye benzediğini biliyordu. Konuşmasının ve dolayısıyla yakından tanımasının yasak olduğu bir adama karılık etmeye zorlanıyordu. Üstelik bu adam, kızın kendi kültürünün kötü, çirkin, dinsiz diye tanımladığı ne varsa hepsini temsil ediyordu. Hâl böyleyken Işıktını onun ancak kocası öldüğünde kendisine ne olacağından endişelendiğini varsayabilirdi. Bu da gayet yerinde bir endişeydi. Kocası ölürse saraydaki statüsünü kaybederdi.

Işıktını bu açıklamayla tatmin olmuştu. Dikkatini aşağıda tartışmaya devam eden rahiplere çevirdi. Kanalizasyon ve şehrin güvenliğini bitirmiş, yeni konulara geçmişlerdi. "Savaşa hazırlıklı olmalıyız," diyordu içlerinden biri. "Son olaylar da gösterdi ki Idris'lilerle barış içinde yaşamamız mümkün olmayacak. İstesek de istemesek de kendimizi bir çatışmanın içinde bulmamız yakındır."

Işıktını bir parmağıyla koltuğun kolunda tempo tutarak dinledi.

Beş yıl boyunca şunlarla hiç alakam olmadı, diye düşündü. Önemli konseylerin hiçbirinde oy hakkım yoktu. Bir Cansız bölüğünün kodlarını biliyordum sadece, hepsi buydu. Dikkate alınmaya değmez, işe yaramaz biri olarak yaftalanmak için elimden geleni yaptım.

Arenadaki konuşmaların tonu önceki toplantılardan daha düşmanca bir hâl almıştı. Ama Işıktını'yı asıl endişelendiren bu değildi. Sorun, savaş çığırtkanlığında başı çeken rahipti. Durguniz'in başrahibi Nanrovah. Normalde Işıktını ne konuştuklarına dikkat bile etmezdi. Fakat Nanrovah bugüne kadar hep savaş karşıtı cephede yer almıştı.

Ne olmuştu da fikrini değiştirmişti?

Derken locasına Aldokur girdi. Bu arada Işıktını için şarap çoktan eski lezzetine kavuşmuştu; düşünceli bir şekilde şarabını yudumluyordu. Arenada savaş karşıtı sesler çok nadir ve zayıftı.

Aldokur elbisesini hışırdatarak ve bir parfüm bulutuyla gelip yanına oturdu. Işıktını ondan tarafa bakmadı.

"Nanrovah'ı nasıl ikna ettin?" diye sordu sonunda.

"Ben bir şey yapmadım," dedi Aldokur. "Fikrini neden değiştirdiğini hiç bilmiyorum. Aslına bakarsan keşke böyle yüz seksen derece dönmeseydi. Bu hâli şüphe çekiyor ve insanların onu manipüle ettiğimi düşünmesine sebep oluyor. Yine de desteğini seve seve kabul edebilirim."

"Savaş çıkmasını bu kadar mı istiyorsun?"

"İnsanlarımızın savaş tehdidinin farkında olmasını istiyorum," dedi Aldokur. "Sen benim savaş istediğimi mi sanıyorsun? İnsanlarımızı ölmeye ve öldürmeye göndermek istediğimi mi düşünüyorsun?"

Işıktını, söylediklerinde samimi mi diye ona bir bakış attı. Öyle güzel gözleri vardı ki. Ama vücudunun geri kalanını büyük bir cüretkârlıkla sergilediği için gözlerinin güzelliği nadiren fark ediliyordu. "Hayır," dedi Işıktını sonunda. "Savaş istediğini sanmıyorum."

Aldokur sertçe başını salladı. Her zamanki gibi yine şık ve cesur giyinmişti ama bu kez üst kısmı özellikle cüretkârdı; yukarı doğru sıkıştırılıp

öne fırlayan göğüsleri göz alıyordu. Işıktını bakışlarını kaçırdı.

"Bugün çok sıkıcısın," dedi Aldokur.

"Kafam dağınık."

"Mutlu olmamız lazım," dedi Aldokur. "Rahiplerin neredeyse hepsi dediğimize geldi. Yakında Tanrılar Konseyi sefer izni için oylamaya çağırılır."

Işıktını başını salladı. Tanrılar Konseyi sadece çok önemli konular söz konusu olduğunda toplanırdı ve bu konseyde tüm tanrılar oy kullanırdı. Eğer savaş oylanırsa, Cansız Komutlarından sorumlu tanrılardan –dolayısıyla Işıktını'dan da– savaşta liderlik etmeleri istenecekti.

"Umutışığı'nın on bin Cansızının Komutlarını değiştirdin mi?" diye sordu Işıktını.

Aldokur başını salladı. "Onlar artık benim. Merhametyıldızı'nınkiler de öyle."

Renkler aşkına, diye düşündü Işıktını. *Krallığın ordusunun dörtte üçünün kontrolü artık ikimizde.*

Alaimisema Tonlar aşkına, kendimi neye bulaştırdım ben böyle?

Aldokur divanında arkaya yaslandı, Siri'nin biraz önce oturduğu küçük divana bir bakış attı. "Tekmilana biraz canımı sıkıyor ama."

"Senden daha güzel olduğu için mi yoksa daha akıllı diye mi?"

Aldokur buna cevap vermeye bile tenezzül etmedi, ona sinirli bir bakış atmakla yetindi.

"Daha az sıkıcı olmaya çalışıyordum sadece, hayatım," dedi Işıktını.

"Son Cansız taburunun kontrolü Tekmilana'da," dedi Aldokur.

"Ona bu görevin verilmesi tuhaf, sence de öyle değil mi?" dedi Işıktını. "Yani ben cesareti temsil ediyorum, dolayısıyla da –tabii beni tanımamak şartıyla– mantıklı bir seçim olabilirim. Umutışığı adaleti temsil ediyor; askeri meselelerle uyumlu. Hatta Merhametyıldızı'nın temsil ettiği iyilikseverlik, yardımseverlik falan da askerleri kontrol etme görevine uygun sayılır. Ama Tekmilana? Ailenin ve anneliğin tanrıçası? On bin Cansızın kontrolünü ona vermek beni bile şu sarhoş maymun teorime inandıracak."

"Dönmüşlere isimlerini ve unvanlarını dağıtan maymunu mu diyorsun?"

"Evet," dedi Işıktını. "Aslında bu teorimi bir adım daha ileri götüreyim diyorum. Yeni teorim, Tanrı denen şey ya da işte evren veya zaman –sen tüm bunları kontrol eden şeye artık her ne diyorsan o şey– sarhoş maymunun ta kendisi."

Aldokur öne eğilip kollarını göğsünde kavuşturdu. Göğüsleri elbiseden dışarı fırladı fırlayacaktı. "Yani benim unvanımın rastlantı eseri seçildiğini

mi söylüyorsun? Dürüstlük ve kişiler arası ilişkiler tanrıçası olmam tesadüf mü yani? Bence bana çok uyuyor, sence de öyle değil mi?"

Işıktını tereddüt etti. Derken gülümsedi. "Hayatım, sen az önce Tanrının varlığını göğüs dekoltenle mi kanıtlamaya çalıştın?"

Aldokur güldü. "Göğüsleri şöyle bir hoplatmanın nelere kadir olduğunu bilsen şaşardın."

"Hım. Göğüslerinin teolojik bir güce sahip olabileceği hiç aklıma gelmemişti, hayatım. Eğer onlara adanmış bir mezhep olsaydı şimdiye çoktan dindar olmuştum. Her neyse, Tekmilana'nın niye canını sıktığını artık anlatacak mısın?"

"Cansız Komutlarını vermiyor."

"Bu pek şaşırtıcı değil," dedi Işıktını. "Benim de sana çok güvendiğim söylenemez ki üstelik ben senin arkadaşınım."

"Ondaki güvenlik koduna ihtiyacımız var, Işıktını."

"Niye?" diye sordu Işıktını. "Dörtte üçü bizde zaten. Ordunun kontrolü bizde sayılır."

"Kendi aramızda çatışmayı, bölünmeyi göze alamayız," dedi Aldokur. "Eğer onun on bin askeri bizim otuz binin karşısına çıkarsa onları alt ederiz ama fena hâlde zayıf düşmüş oluruz."

Işıktını kaşlarını çattı. "Böyle bir şey yapmayacağı muhakkak."

"Yüzde yüz emin olmayı tercih edeceğimiz muhakkak."

Işıktını bir iç geçirdi. "Aman tamam. Onunla konuşurum."

"Bu iyi bir fikir olmayabilir."

Işıktını bir kaşını kaldırdı.

"Senden pek hoşlanmıyor."

"Evet, farkındayım," dedi Işıktını. "İyi bir zevki olduğu kesin. Tanıdığım bazı diğer insanların aksine."

Aldokur ona dik dik baktı. "Yine göğüs hoplatmam mı gerekiyor?"

"Hayır, hayır, lütfen. Bunun sebep olacağı teolojik tartışmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Tamam o zaman," dedi Aldokur. Tekrar arkasına yaslandı ve arenada konuşmaya devam eden rahiplere baktı.

Konuşa konuşa bitiremediler, diye geçirdi içinden Işıktını. Diğer tarafa, Siri'nin taş duvara kollarını yaslayıp tartışmayı izlediği yere baktı. Duvar onun rahatça yaslanamayacağı kadar yüksekti.

Belki üzülmesinin sebebi kocasının ölümü değildi, diye düşündü Işıktını. *Belki savaş konusunun açılması sinirlerini bozdu.*

Siri'nin halkının bu savaşı kazanması mümkün değildi. Savaşın kaçınılmaz hâle gelmesinin bir sebebi de buydu. Hoid'in de ima ettiği gibi, bir taraf alt edilemez bir avantaja sahip olduğunda sonuç illaki savaş oluyordu. Hallandren asırlardır kendi Cansız ordusunu oluşturuyordu ve sayıları ürkütücü boyutlara ulaşmıştı. Hücuma geçmesi hâlinde Hallandren'in kaybedecek pek az şeyi vardı. Işıktını'nın bu gerçeği çok daha önce fark etmesi gerekirdi aslında. Oysa yeni kraliçenin gelişiyle suların durulacağını varsaymıştı.

Aldokur ofladı. Işıktını'nın Siri'yi izlediğini fark etmişti. Tanrıça yüzünde bariz bir hoşnutsuzlukla kraliçeye bakıyordu.

Işıktını hemen konuyu değiştirdi. "Tanrılar Katı'nın altındaki tüneller hakkında bir şey biliyor musun?"

Aldokur tekrar ona dönüp omuz silkti. "Elbette. Bazı sarayların altında depo olarak kullanılan mahzenler var."

"Hiç o mahzenlere indin mi?"

"Yok artık. Niye tünellerde sürüneyim? Tünelleri bilmemin tek sebebi başrahibem. Hizmetime girdiğinde bizim sarayın altındakinin ana tünellere bağlanmasını isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim."

"Çünkü diğerlerinden senin sarayına geçiş olmasını istemedin."

"Yo," dedi Aldokur yine dönüp arenaya bakarak. "Çünkü kazıların pisliğiyle, gürültüsüyle uğraşmak istemedim. Biraz daha şarap alabilir miyim lütfen?"

* * *

Siri uzunca bir süre arenadaki toplantıyı izledi. Işıktını'nın kendini hissettiğini söylediği gibi hissetti biraz. Meclisin yaptıkları hakkında söz sahibi değilken konuşmaları dinlemek sinir bozucuydu. Yine de konuşulanlardan haberdar olmak istiyordu. Rahiplerin arenada yürüttüğü tartışmalar, Siri'nin dış dünyayla tek bağlantısıydı bir bakıma.

Duydukları Siri'nin keyfini yerine getirmedi. Zaman ilerleyip güneş ufukta alçaldığında ve hizmetkârlar yürüyüş yollarının üzerindeki meşaleleri yaktığında morali iyice bozulmuştu. Kocası önümüzdeki yıl çok büyük olasılıkla ya kendini öldürecek ya da kendini öldürmeye ikna edilecekti. Vatanı pek yakında kocasının hüküm sürdüğü krallık tarafından istila edilecekti. Ve kocası bunu engellemek için bir şey yapamazdı çünkü herhangi biriyle iletişim kurmasının bir yolu yoktu.

Bir de içindeki şu suçluluk hissi vardı. Karşısına çıkan tüm bu zorluklar-

dan ve sorunlardan içten içe keyif duymasının sebep olduğu suçluluk hissi. Evdeyken hayatına bir nebze heyecan katmak için huysuzluk etmek ve kuralları çiğnemek zorunda kalıyordu. Burada ise tek yapması gereken öylece durup izlemekti, nasılsa her şey kendiliğinden birbirinin üzerine devrilip büyük bir karmaşaya sebep olacaktı. Aslında hâlihazırda gereğinden fazla karmaşa vardı ama bu bile Siri'nin tüm bunların göbeğinde yer almaktan heyecan duymasına engel olmuyordu.

Seni aptal, diye azarladı kendini. *Sevdiğin her şey tehlikede ve sen tutmuş bunun ne kadar heyecanlı olduğunu mu düşünüyorsun?*

Susebron'a yardım etmenin bir yolunu bulmalıydı. Bu sayede belki onu rahiplerin baskıcı yönetiminden kurtarmayı da başarırdı. Böylece Susebron belki onun krallığına yardım etmek için bir şeyler yapabilirdi. Bunları düşünürken Siri az kalsın aşağıdaki rahibin söylediklerini kaçıracaktı. Konuşan, en güçlü savaş yandaşlarından biriydi.

"Şehirde kargaşaya sebep olan Idris'li casustan haberiniz vardır herhâlde," diyordu rahip. "Idris'liler savaşa hazırlanıyor! Çatışmanın kaçınılmaz olduğunu biliyorlar ve aleyhimize çalışmaya çoktan başladılar."

Siri canlandı. Şehirde Idris'li casuslar mı var?

"Hah," dedi başka bir rahip. "Bahsettiğin casusun güya hanedan prensesi olduğu söyleniyor. Halkı etkilemek için uydurulmuş bir hikâye belli ki. Bir prenses niye gizlice T'Telir'e gelsin? Bunlar saçma sapan, temelsiz laflar."

Siri yüzünü buluşturdu. İşte bu kesinlikle doğruydu. Kız kardeşlerinden hiçbiri buraya gelip Idris casusluğu yapacak değildi. Olabildiğine kibar ve naif keşiş ablasının ya da sıkıcı kıyafetleri içinde ağırbaşlı tavırlarıyla Vivenna'nın gizlice T'Telir'e geldiğini hayal edince kendi kendine gülümsedi. Hatta bir yanı, Susebron'a eş olarak önce Vivenna'nın düşünüldüğüne inanmakta bile zorlanıyordu. O katı, resmi Vivenna? Bu egzotik sarayda, bu iffetsiz kıyafetler içinde?

Vivenna'nın buz gibi kuralcılığı karşısında Susebron asla hükümdar maskesini çıkarmazdı. Vivenna'nın kınayan tavırları, Işıktını gibi tanrıların ondan uzak durmasına sebep olurdu. Vivenna bu güzel elbiseleri giymekten nefret eder ve şehirdeki renkliliği ve çeşitliliği asla takdir etmezdi. Siri bu görev için en ideal tercih olmayabilirdi ama yavaş yavaş fark ediyordu ki Vivenna da iyi bir seçenek olmayacaktı.

Yürüyüş yolundan bir grup yaklaşıyordu. Siri olduğu yerde kaldı; gelenleri fark etmeyecek kadar kendi düşüncelerine gömülmüştü.

"Senin bir akrabandan mı söz ediyorlar?" diye sordu bir ses.

Siri afallayıp sese döndü. Arkasında yeşil ve gümüş rengi şık –ve dekolte– elbisesi içinde koyu renk saçlı bir tanrıça duruyordu. Tüm tanrılar gibi sıradan bir insandan en az bir kafa uzundu ve bir kaşını kaldırmış, Siri'ye tepeden bakıyordu.

"Neyim... Efendimiz?" diye geveledi Siri.

"Arenada şu meşhur gizli prensesten konuşuyorlar," dedi tanrıça elini sallayarak. "Eğer gerçekten Kraliyet Saçlarına sahipse o zaman akraba olmalısınız."

Siri tekrar dönüp rahiplere baktı. "Yanılıyor olmalılar. Bu şehirdeki tek prenses benim."

"Anlatılanlar bayağı ikna edici görünüyor."

Siri sustu.

"Benim Işıktını senden hoşlanmışa benziyor, Prenses," dedi tanrıça, kollarını göğsünde kavuşturup.

"Bana karşı çok kibar," dedi Siri dikkatle. Doğru bir imaj çizmeye çalışıyordu. Olduğundan çok da farklı değil ama daha az tehditkâr. Bir nebze daha şaşkın. "Sizin hangi tanrıça olduğunuzu sorabilir miyim, Efendimiz?"

"Aldokur ben," dedi tanrıça.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Hayır, olmadın." Aldokur ona doğru eğilip gözlerini kıstı. "Yaptığın şey hoşuma gitmiyor."

"Efendim?"

Aldokur parmağını havaya kaldırdı. "O hepimizden daha iyi bir adam, Prenses. Onu kendi entrikalarının içine çekip bozayım deme."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Saf ayaklarına yatarak beni kandıramazsın," dedi Aldokur. "Işıktını iyi biri. Sarayda kalan birkaç iyi tanrıdan biri. Ona bulaşırsan seni mahvederim. Beni anladın mı?"

Siri uyuşmuş gibi başını salladı. Aldokur dönüp yoluna devam ederken hâlâ mırıldanıyordu: "Yatağına gireceğin başka birini bul, seni küçük sürtük."

Siri şok içinde kadının arkasından bakakaldı. Nihayet kendini biraz toparladığında kıpkırmızı kesildi ve koşa koşa oradan uzaklaştı.

* * *

Kendi sarayına döndüğünde artık banyo yapmaya hazırdı. Banyo odasına

girdi ve hizmetkârların onu soymasına izin verdi. Kadınlar kıyafetlerini çıkarıp geri çekildiler, ardından akşam tuvaletini hazırlamak için çıktılar. Böylece Siri daha alt düzey hizmetkârlarla baş başa kaldı. Bunların görevi onu devasa küvete sokmak ve sabunlamaktı.

Siri arkasına yaslanıp gevşedi, kadınlar işlerini yaparken iç geçirdi. Suyun içinde kıyafetleriyle dikilen başka bir grup saçlarını açıp dibinden kesti. Siri bunu her gece yapmalarını emretmişti.

Siri birkaç saniyeliğine öylece uzandı, halkının ve kocasının karşı karşıya olduğu tehditleri unutma izni verdi kendine. Hatta Aldokur'u ve küstah yanlış anlamasını da unuttu. Sıcak suyun ve sudan yükselen güzel kokuların tadını çıkardı.

"Benimle konuşmak istemişsin, Kraliçem?" dedi bir ses.

Siri vücudunu saklamak için panikle küvete batarken etrafına sular sıçrattı. "Maviparmak," dedi öfkeyle. "Bunu ilk gün hâlletmiştik diye hatırlıyorum."

Maviparmak küvetin yanında durdu, sonra her zamanki telaşlı hâliyle volta atmaya başladı. "Ah, hadi ama," dedi. "Senin iki kat yaşında kızlarım var benim. Benimle konuşmak istediğini söylemişsin. Kimse duymadan başka nerede konuşacağız ki?"

Hizmetkâr kızlara başıyla işaret etti ve kızlar sular sıçratıp kendi aralarında alçak sesle konuşarak gürültü çıkarmaya başladı. Siri kısacık saçlarının dibine kadar kızarmıştı. Gerçi kesilen saçlarından birkaç tutam suda sarı sarı yüzmeye devam ediyordu.

"Utangaçlığını atamadın mı hâlâ?" diye sordu Maviparmak. "Hallandren'e geleli aylar oldu."

Siri ona baktıysa da vücudunu saklamak için iki büklüm durmaya devam etti. Ama hizmetkârların, saçlarını yıkamaya ve sırtını sabunlamaya devam etmesine de engel olmadı. "Hizmetkârların bu kadar gürültü çıkarması şüphe çekmeyecek mi?"

Maviparmak elini salladı. "Sarayda çoğu kişi onları zaten ikinci sınıf hizmetkâr olarak görüyor." Siri onun ne demek istediğini anlamıştı. Bu kızlar diğer hizmetkârların aksine kahverengi giyinmişti. Yani Pahn Kahl'lıydılar.

"Mesajını aldım," dedi Maviparmak. "Planlarımı değiştirecek bir şey bildiğini söylemekle ne kastettin?"

Siri dudağını ısırdı ve daha önce aklına gelen onlarca fikri en baştan gözden geçirip yine eledi. Ne biliyordu? Maviparmak'ı karşılığında bilgi vermeye ikna edecek ne söyleyecekti?

Bana bazı ipuçları verdi, diye düşündü Siri. *Kralla yatmamam için beni korkutmaya çalıştı. Ama bana yardım etmek için bir sebebi yoktu. Beni doğru dürüst tanımıyordu bile. Varis istememesinin arkasında başka sebepler olsa gerek.*

"Yeni Tanrı Kral tahta geçtiğinde ne olacak?" diye sordu dikkatle.

Maviparmak onu süzdü. "Demek anladın."

Neyi anladım? "Tabii ki anladım," dedi Siri.

Maviparmak tedirgin bir şekilde ellerini ovuşturdu. "Tabii ki, tabii ki. O zaman niye bu kadar gergin olduğumu da anlıyorsundur. Şu anda bulunduğum yere gelmem için çok çalıştık. Pahn Kahl'lı birinin Hallandren teokrasisinde yukarılara tırmanması hiç kolay değil. Saraya girdiğimden beri bizden birilerini burada işe sokmak için elimden geleni yaptım. Seni yıkayan bu kızlar, Pahn Kahl'da boya işinde çalışanlardan çok daha iyi bir hayat sürüyor. Hepsi boşa gidecek. Biz onların tanrılarına inanmıyoruz. Niye bize kendi inançlarından insanlara davrandıkları gibi davransınlar?"

"Niye böyle olması gerektiğini hâlâ anlamış değilim," dedi Siri dikkatle.

Maviparmak yine gergin bir şekilde elini salladı. "Elbette böyle olmak zorunda değil. Gelenek işte. Hallandren'liler başka hiçbir konuda kuralcı, gelenekçi değildir ama din ayrı. Yeni Tanrı Kral tahta geçtiğinde tüm eski hizmetkârlar gönderilecek. Bizi öldürüp ahirette efendimize eşlik etmeye göndermeyecekler tabii; neyse ki bu korkunç gelenek Çoksavaş'tan önce terk edildi. Yine de bize yol verecekler. Sonuçta yeni Tanrı Kral yeni bir başlangıcı temsil ediyor."

Maviparmak volta atmayı bırakıp Siri'ye baktı. Siri hâlâ suyun içinde çıplaktı, elinden geldiğince kendini örtmeye çalışıyordu. "Gerçi," diye devam etti Maviparmak, "benim işimi kaybedecek olmam, asıl problemlerimizin yanında devede kulak."

Siri dalga geçer gibi güldü. "Saraydaki pozisyonundan ziyade benim güvenliğimden endişe ettiğini söyleme sakın."

"Tabii ki hayır," dedi Maviparmak küvetin yanına çömelip sesini alçaltarak. "Ama Tanrı Kral'ın hayatı... Onun için gerçekten endişeleniyorum."

"Evet, ben de onu soracaktım," dedi Siri, "Hâlâ tam anlayamadım. Varisleri doğduğunda Tanrı Krallar kendiliklerinden mi hayattan vazgeçiyor yoksa buna mecbur mu bırakılıyor?"

"Ben de kesin bilmiyorum," diye itiraf etti Maviparmak. "Son Tanrı Kral'ın ölümüyle ilgili Pahn Kahl'da bazı söylentiler var. İyileştirdiği

söylenen şu salgın var ya... O sırada şehirde bile değilmiş. Ben açıkçası Nefesini oğluna vermeye zorlandığını ve onu bunun öldürdüğünü düşünüyorum."

Bilmiyor, diye düşündü Siri. *Susebron'un dilsiz olduğunun farkında değil.* "Tanrı Kral'a ne kadar yakınsın?"

Maviparmak omuz silkti. "Din dışı bir hizmetkâr ne kadar yakın olabilirse o kadar. Ona dokunmam ya da onunla konuşmam yasak. Yine de Prenses, tüm ömrüm boyunca ona hizmet ettim. Benim tanrım değil ama belki daha bile ötesi. Bence rahipler tanrılarına bir tür vekil olarak bakıyor. O sırada kimin bu göreve vekâlet ettiğinin onlar için bir önemi olmuyor. Bana gelince, ben bütün hayatım boyunca Majestelerine hizmet ettim. Sarayda işe girdiğimde genç bir delikanlıydım ve Susebron'un çocukluğunu hatırlıyorum. Onun odalarını temizledim. Benim tanrım değil ama efendim. Ve şimdi rahipler onu öldürmeyi planlıyor."

Ellerini ovuşturarak yine volta atmaya başladı. "Ama yapılacak bir şey yok."

"Evet, var," dedi Siri.

Maviparmak elini salladı. "Seni uyardım ama beni dinlemedin. Eş olarak vazifelerini yerine getirdiğini biliyorum. Belki hamile kalmanı engellemek için başka bir yol bulabiliriz."

Siri kızardı. "Asla öyle bir şey yapmam! Austre bunu yasaklıyor."

"Tanrı Kral'ın hayatını kurtarmak için bile yapmaz mısın? Ah... Tabii ya. O senin için kim ki? Kendini onun mahkûmu, esiri olarak görüyorsundur. Elbette. Seni uyarmam boşunaydı."

"Hayır, hayır, Tanrı Kral'a değer veriyorum, Maviparmak," dedi Siri. "Ve bence varis için endişelenmeye gerek kalmadan önce bu sorunu çözebiliriz. Tanrı Kral'la konuşuyorum."

Maviparmak dondu kaldı. Siri'nin gözlerinin içine baktı. "Ne dedin?"

"Onunla konuşuyorum," diye itiraf etti Siri. "Belki kalpsiz biri olduğunu sanıyorsundur ama hiç öyle değil. Bence bu mesele ille de onun ölümüyle ya da insanlarının saraydaki işlerini kaybetmesiyle sonuçlanmak zorunda değil."

Maviparmak onu inceledi. Öyle dikkatle bakıyordu ki Siri yine kızarmadan edemedi ve biraz daha suya gömüldü.

"Anladığım kadarıyla çok güçlü bir pozisyon elde etmişsin," dedi Maviparmak.

Ya da en azından çok güçlü görünen bir pozisyon, diye düşündü Siri

üzüntüyle. "Eğer işler benim istediğim şekilde giderse saraydaki insanlarına yardımcı olacağım."

"Peki karşılığında benden ne bekliyorsun?" diye sordu Maviparmak.

"Eğer işler umduğum gibi gitmezse," dedi Siri. Derin bir nefes aldı. Kalbi hızlanmıştı. "Susebron'la ikimizi saraydan kaçırmanı istiyorum."

Bir sessizlik oldu.

"Anlaştık," dedi sonunda Maviparmak. "Ama işlerin o noktaya varmaması için elimizden geleni yapalım. Tanrı Kral, rahiplerinin onun için bir tehdit olduğunun farkında mı?"

"Evet," diye yalan söyledi Siri. "Aslına bakarsan bunun benden önce farkındaydı. Seninle bağlantıya geçmemi o söyledi."

"Gerçekten mi?" dedi Maviparmak hafiften kaşlarını çatarak.

"Evet," dedi Siri. "Durumu hepimizin lehine çevirmek için seninle temasta olacağım. Ama artık banyomu bitirmeme izin verirsen sevinirim."

Maviparmak yavaşça başını salladı ve banyo odasından çıktı. Siri hemen gevşeyemedi. Alışverişi iyi idare ettiğinden emin değildi. Gerçi bir şey almış gibi görünüyordu. Şimdi bunu nasıl kullanacağını bulması gerekiyordu.

35

Vivenna her tarafı acıyarak, yorgun ve dehşet içinde uyandı. Hareket etmeye çalıştı ama elleriyle bacakları bağlıydı. Daha rahatsız bir pozisyona yuvarlanmaktan başka bir şey elde edemedi.

Karanlık bir odadaydı, ağzı tıkalıydı ve yüzü tuhaf bir açıyla pütürlü ahşap döşemeye dayanmıştı. Üzerinde Denth'in pahalılığından şikâyet ettiği şu ithal eteklerden biri vardı hâlâ. Elleri arkada bağlanmıştı.

Odada yanında biri vardı. Çok fazla Nefesi olan biri. Bunu hissetmek için özel bir çaba harcaması bile gerekmemişti. Yine kıvrandı, sırtüstü döndü. Biraz ilerisinde balkonda, yıldızlı gökyüzünün altında birinin durduğunu gördü.

Bu oydu.

Adam ona döndü. Karanlıkta yüzü görünmüyordu. Vivenna panikle kıvranmaya başladı. Ona ne yapmayı planlıyor olabilirdi? Zihnine birbirinden korkunç ihtimaller hücum etti.

Adam ona doğru yürüdü. Adımları tahta zeminde yankılanıyor, tahtaları titretiyordu. Yanına gelip çömeldi, Vivenna'yı saçlarından tutup kafasını kaldırdı. "Seni öldürsem mi öldürmesem mi hâlâ karar aşamasındayım Prenses," dedi. "Senin yerinde olsam beni kışkırtacak bir şey yapmaktan kaçınırdım."

Sesi boğuk ve kalındı; Vivenna'nın tanımadığı bir aksanla konuşuyordu. Vivenna tir tir titreyerek, saçları beyaza kesmiş bir hâlde hareketsiz durdu. Adam yıldızların ışığında onu inceledi. Sonra saçlarını bıraktı ve Vivenna'nın kafası yeniden tahta zemine düştü.

Vivenna ağzındaki bezin ardında inlerken adam bir fener yaktı ve balkon kapısını kapattı. Sonra beline uzanıp büyük bir avcı bıçağı çıkardı. Vivenna'nın yüreği ağzına geldi. Ama adam yanına yürüyüp ellerindeki ipi kesti sadece.

Bıçağı yana attı ve bıçak vınlayarak uzaktaki duvarın tahtasına saplandı. Ardından yatağın üzerindeki başka bir şeye uzandı. Siyah kabzalı kılıcına.

Vivenna geriledi. Serbest kalan elleri ağzındaki beze gitti, bağıracaktı... Adam kılıcı kınını çıkarmadan ona doğrulttu ve Vivenna dondu kaldı.

"Sesini çıkarmayacaksın," dedi adam sertçe.

Vivenna köşede büzüldü. *Niye başıma bunlar geliyor?* diye düşündü. Niye çok önce Idris'e geri dönmemişti ki? Denth lokantada şu korumaları öldürdüğünde çok tedirgin olmuştu. O zamandan beri gerçekten çok tehlikeli insanlarla karşı karşıya olduğunu biliyordu aslında.

Tam bir aptal gibi kibre kapılmış, bu şehirde canının istediğini yapabileceğini sanmıştı. Bu büyük, boğucu, korkunç şehirde... Oysa o hiçbir şeydi. En fazla dağdan inmiş bir köylüydü. Bu insanların entrikalarıyla baş edebileceğini nereden çıkarmıştı?

Adam –Vasher– öne doğru bir adım attı. Kının tokasını açtı ve Vivenna beklenmedik bir mide bulantısıyla sarsıldı. Kılıçtan incecik siyah bir duman yayılmaya başladı.

Vasher arkadan vuran fenerin ışığında, kılıcın hâlâ kının içindeki ucunu ardında yerde sürükleyerek yaklaştı. Sonra kılıcı Vivenna'nın önüne bırakıverdi.

"Al onu," dedi.

Vivenna bir nebze olsun rahatlayıp başını kaldırdı. Gerçi hâlâ köşede sinmiş duruyordu. Yanakları yaşlarla ıslanmıştı.

"Kılıcı al, Prenses."

Kılıç kullanmayı bilmiyordu, yine de belki... Kılıcı almak için uzandı ama mide bulantısı daha da arttı, parmakları siyah kılıca yaklaşırken seğirdi. Vivenna inledi.

Geri çekildi.

"Al şunu!" diye bağırdı Vasher.

Vivenna ümitsiz bir hıçkırıkla denileni yaptı ve kılıcı aldı. Kolundan midesine dalga dalga korkunç bir bulantı yayıldı. Parmakları ümitsizce ağzındaki bezi söküp attı.

Merhaba, dedi bir ses kafasının içinde. *Bugün birini öldürmek ister misin?*

Vivenna korkunç kılıcı elinden bıraktı ve dizlerinin üzerinde yere düşüp öğürdü. Midesinde pek bir şey yoktu ama kendini durduramıyordu. Nihayet bittiğinde yine duvarın dibine çekilip büzüldü. Ağzında korkunç bir tat vardı ve değil bağıracak, yüzünü bile silecek hâli kalmamıştı.

Yine ağlıyordu. Gerçi daha fazla küçük düşemezdi zaten. Yaşlı gözlerle, sessizce dikilen Vasher'a baktı. Derken Vasher sanki bir şeye şaşırmış gibi homurdanarak kılıcı aldı. Kının mandalını kapatıp kılıcı yeniden kına hapsetti ve Vivenna'nın kustuğu yerin üzerine bir havlu fırlattı.

"Bir gecekondu mahallesindeyiz," dedi. "İstersen bağırabilirsin ama kimse umursamaz. Ben hariç. Ben buna biraz sinirlenebilirim." Tekrar ona bir bakış attı. "Seni uyarıyorum. Öfkeme hâkim olmakla ünlü değilimdir."

Vivenna ürperdi. Hâlâ biraz midesi bulanıyordu. Bu adamda sahip olduğundan daha fazla Nefes vardı. Yine de onu kaçırmaya geldiğinde Vivenna odasında başka birinin varlığını hiç fark etmemişti. Vasher kendini nasıl saklamıştı?

Ve o ses neydi?

Şu anda bulunduğu durum göz önüne alındığında bunları düşünmesi belki aptalcaydı. Öte yandan ancak bunları düşünerek adamın ona neler yapabileceğini düşünmekten kendini alıkoyabiliyordu. Ya –

İşte yine ona doğru yürüyordu. Vasher yüzünde karanlık bir ifadeyle bezi yerden aldı. Vivenna nihayet bağırıp geri kaçmaya çalıştıysa da Vasher bir küfür savurup ayağıyla sırtından iterek onu yere bastırdı. Sonra ellerini yine arkasında bağladı ve bezi ağzına tıktı. Vivenna bağırdıysa da bez sesini yuttu. Vasher doğruldu ve onu omzuna attığı gibi odadan çıkardı.

"Renklerin cezası gecekondular," diye mırıldandı. "Öyle fakirler ki bir kilerleri bile yok." Girdiği daha küçük odada Vivenna'yı kapı eşiğine oturttu ve ellerini bu kez kapı koluna bağladı. Geri çekilip ona bir baktı ama tatmin olmadı. Yanına çömeldi, tıraşsız yüzünü ona iyice yaklaştırdı, konuştuğunda nefesi Vivenna'yı yaladı. "Yapacak işlerim var," dedi. "Senin beni yapmak zorunda bıraktığın işler. Kaçmayacaksın. Eğer kaçarsan seni bulur ve öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Vivenna yavaşça başını salladı.

Sonra adamın ilk odadan kılıcı alıp hızla merdivenlerden indiğini gördü. Aşağıda kapı kapandı ve kilitlendi. Vivenna yalnız ve çaresiz kalakaldı.

* * *

Bir saat kadar sonra Vivenna'nın ağlamaktan artık gözünde yaş kalmamıştı. Elleri tuhaf bir şekilde yukarı bağlı bir hâlde öylece oturdu kaldı. Bir yanı diğerlerinin onu bulmasını beklemeye devam ediyordu. Denth, Tonk Fah, Kuyum... Bunlar işlerinde uzman insanları. Tabii ki onu kurtaracaklardı.

Ama gelen giden olmadı. Derken tüm o uyuşmuş, sersemlemiş ve hasta

hâline rağmen bir şey fark etti. Bu adamdan –bu Vasher denen adamdan– Denth bile çekiniyordu. Vasher birkaç ay önce onların bir arkadaşını öldürmüştü. Yani bu adam da en az onlar kadar ustaydı.

Nasıl oldu da hepsi burada toplandı peki? diye düşündü Vivenna. Bilekleri acıyordu. *Tesadüf olması pek mümkün görünmüyor.* Vasher belki de Denth'in peşinden şehre gelmişti ve aralarındaki bir tür rekabet yüzünden onların aleyhine çalışıyordu.

Beni bulacak ve kurtaracaklar.

Ama bunun olmayacağını biliyordu. Eğer Vasher söyledikleri kadar tehlikeliyse bunu yapmaları çok zordu. Vasher, Denth'ten nasıl saklanacağını biliyor olmalıydı. Vivenna eğer buradan kaçacaksa bunu tek başına başarmak zorundaydı. Tek başına olduğu fikri onu dehşete düşürmeye yetti. Fakat tuhaf bir şekilde aniden hocalarının sözleri kulaklarında yankılanmaya başladı.

Eğer kaçırılırsan yapabileceğin bazı şeyler var, diye öğretmişti bir tanesi. *Her prensesin bilmesi gereken şeyler.* Vivenna, T'Telir'e geldiğinde, aldığı onca eğitimin işe yaramaz olduğu fikrine kapılmıştı. Şimdi tam da durumuna uygun düşen dersleri hatırlamak ona hoş bir sürpriz oldu.

Biri seni kaçırdığında, demişti hocası, *kaçmak için en iyi zaman, henüz gücünün yerinde olduğu ilk başlardır. Çünkü sonra seni aç bırakır ve döverler, dolayısıyla da kaçmaya gücün kalmaz. Tabii ki herkes senin için seferber olacaktır ama kurtarılmayı bekleme. Fidyeyle kurtulmayı da umma. Çünkü çoğu kaçırılma vakası ölümle sona erer.*

Ülken için yapabileceğin en iyi şey kaçmaya çalışmaktır. Başarısızlığa uğrarsan, doğru, seni kaçıran kişi tarafından anında öldürülebilirsin. Ama bir esir olarak katlanmak zorunda kalacaklarındansa bu yeğdir zaten. Ayrıca eğer ölürsen, seni kaçıran kişilerin elinde artık bir rehine kalmamış olur.

Bu fazlasıyla açık sözlü, acımasız bir dersti ama zaten derslerinin çoğu böyleydi. Rehine olarak tutulup Idris'e karşı kullanılmaktansa ölmek daha iyiydi. Kraliçeleri olduğunda Hallandren'in onu Idris'e karşı kullanmak isteyebileceğinin anlatıldığı ders de buydu. Böyle bir durumda babasının onu ölüme terk etmek zorunda kalabileceği konusunda uyarılmıştı.

Artık bunun için endişelenmesi gerekmiyordu. Fakat kaçırılmayla ilgili kısımlar işe yarayabilirdi. Korkuyor, olduğu yere sinip sadece beklemek ve Vasher'ın bir sebepten onu salıvermesini ümit etmek istiyordu. Ama bunu düşündükçe, güçlü olması gerektiğinin daha fazla farkına vardı.

Vasher ona çok sert davranmıştı. Neredeyse abartılı bir şekilde sertti. Kaçmayı denemesin diye onu olabildiğine korkutmaya çalışmıştı. Evde kiler olmadığı için küfretmişti çünkü bir kilerden kaçması daha zor olurdu. Geri geldiğinde muhtemelen onu daha korunaklı bir yere götürecekti. Hocaları haklıydı. Kaçması için en iyi zaman şimdiydi.

Elleri sıkıca bağlanmıştı. Çoktan defalarca çekiştirmiş, gevşetmeye çalışmıştı ama Vasher düğüm atmakta iyiydi belli ki. Yine çekiştirdi ve bileğinin derisinin sıyrılmasına sebep olunca acıyla irkildi. Bileğinden kanlar damlamaya başladı ama kanın sebep olduğu kayganlık bile ellerini kurtarmasına yetmedi. Yine ağlamaya başladı ama bu kez acıdan değil sinirden.

Böyle çırpınarak kurtulamayacaktı. Peki... ya halatın kendini çözmesini sağlayabilirse?

Niye Denth'ten bana Uyandırmayı öğretmesini daha önce istemedim ki?

İnatla kendi bildiğini okuması, kendi doğruluğuna körü körüne inanması şimdi daha bile korkunç görünüyordu. Tabii ki Nefesi kullanmak, Vasher tarafından öldürülmekten –ya da ona yapabileceği daha beter şeylerden– yeğdi. Lemex'in ömrünü uzatmak için BiyoKroma toplamasını şimdi anlıyordu. Ağzındaki bezin ardından Komut vermeye çalıştı.

Bu işe yaramazdı. Komutların açık ve net bir şekilde verilmesi gerektiğini artık o bile biliyordu. Bu kez çenesini sağa sola hareket ettirip diliyle bezi itmeye çalıştı. Neyse ki bez, ellerindeki ip kadar sıkı bağlanmamıştı. Ayrıca gözyaşları ve tükürükleriyle ıslanmıştı. Dudaklarıyla, dişleriyle uğraşmaya devam etti ve bez sonunda çenesinin altına düştü.

Dudaklarını yaladı. Acıyan çenesini oynatıp rahatlatmaya çalıştı. Şimdi ne olacak? diye düşündü. Korkusu daha da artmıştı. Artık mutlaka kaçması gerekiyordu. Vasher gelip de ağzındaki bezi çıkardığını görürse ona bir daha asla bu fırsatı vermezdi. Sözünü çiğnediği için onu cezalandırabilirdi üstelik.

"İp," dedi. "Kendini çöz."

Bir şey olmadı.

Dişlerini sıkıp Denth'in öğrettiği Komutları hatırlamaya çalıştı. *Yakala* ve *Koru beni*. İkisi de bu duruma uygun görünmüyordu. İpin bileğini daha sıkı yakalamasını istemediği kesindi. Ama Denth sanki bir şey daha demişti. Ne istediğini zihninde canlandırmakla ilgili bir şey. Vivenna bir de bunu denedi ve İplerin çözüldüğünü hayal etti.

"Çözün kendinizi," dedi net bir sesle.

Yine bir şey olmadı.

Vivenna hayal kırıklığıyla başını geriye yasladı. Uyandırma muğlak bir sanat gibi görünüyordu ama bunca kuralı ve sınırlaması olduğu düşünülürse bu biraz tuhaftı. Belki de çok karmaşık olduğu için ona muğlak geliyordu.

Gözlerini yumdu. *Bunu yapmak zorundayım*, diye düşündü. *Eğer öldürülmek istemiyorsam bir yolunu bulmak zorundayım.*

Gözlerini açıp iplere baktı. Yine onların çözüldüğünü hayal etti ama sanki bir şeyi yanlış yapıyordu. Bir yaprağa gözlerini dikip onu düşünce gücüyle hareket ettirmeye çalışan ufak bir çocuk gibiydi.

Yeni algılarının işleyişi böyle değildi. Bunlar artık onun bir parçasıydı. O yüzden kendini zorlamak yerine gevşemeye çalıştı. Bilinçdışının ipleri ele alması gerekiyordu. Bir bakıma saçlarının rengini değiştirirken yaptığı gibi...

"Çözül," diye Komut verdi.

Nefes dışarı aktı. Suyun altında baloncuklar çıkarmak gibiydi; dışarı hava vermek ve o havanın başka bir şeyin içinde hareket ettiğini görmek gibi. Fakat burada o "başka bir şey" onun bir parçasına, az da olsa kontrol edebildiği bir uzvuna dönüşmüştü. İpi hareket ettirmekten ziyade ipin kendisini hissediyordu. İçinden Nefes çıktığı andan itibaren dünya ona daha mat, renkler daha az parlak, rüzgârın sesi daha bir alçak, şehirdeki canlılık daha bir uzak geldi. Elindeki ipler hareketlendi ve bileğine bir sıcaklık yayıldı.

Derken ipler çözülüp yere düştü. Elleri serbest kalmıştı. Vivenna oturdu ve şok içinde bileklerine baktı.

Austre, Renklerin Tanrısı, diye düşündü. *Yaptım.* Bununla gururlansın mı yoksa utansın mı bilemiyordu.

Tek bildiği, buradan hemen çıkması gerektiğiydi. Ayaklarındaki ipleri çözüp kalkarken ahşap kapıda ellerinin etrafındaki yuvarlak bir alanın renginin tamamen çekilmiş olduğunu fark etti. Ama sadece bir an duraksadı, sonra ipi kaptığı gibi merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Kapıyı açıp sokağa baktı ama dışarısı karanlıktı ve doğru dürüst göremiyordu.

Derin bir nefes alıp geceye karıştı.

* * *

Vasher'ın evinden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışarak bir süre amaçsızca dolandı. Saklanacak bir yer bulması gerektiğinin farkındaydı ama korkuyordu. Üzerindeki pahalı elbiseyle hemen göze çarpıyordu;

muhtemelen yanından geçtiği herkes onu hatırlardı. Tek ümidi, gecekondu mahallelerinden çıkıp kent merkezine ulaşmak ve Denth'le diğerlerini bulmaktı.

İpi cebine sokmuş, eteğinin katlarının altına saklamıştı. Belli bir miktar Nefesi olmasına öyle alışmıştı ki şimdi birazının –çok az bir kısmının– ipte kalmış olması yanlış geliyordu. Vivenna Uyandıranların nesnelere bağladıkları Nefesi sonradan geri alabildiklerini biliyorsa da bunun için gerekli Komutu bilmiyordu. Denth'in Nefesi bir şekilde geri almasını umduğu için ipi yanında taşıyordu.

Başı önünde, hızlı adımlarla yürüdü. Şu şık elbiseyi saklamak için üzerine sarabileceği çöpe atılmış bir parça kumaş ya da bir pelerin görmek için gözlerini dört açmıştı. Neyse ki saat sokak serserileri için bile bayağı geç olmalıydı. Yol kenarında arada sırada birilerine rastlıyor ve yanlarından geçerken yüreği ağzına geliyordu.

Güneş bir doğsa! diye düşündü. Ufukta hafif bir aydınlık belirmişti ama etraf hâlâ karanlıktı ve ne yöne gittiğini çıkarmakta zorlanıyordu. Varoşlarda yollar öyle dolambaçlıydı ki daireler çiziyor da olabilirdi pekâlâ. Yüksek binalar üzerine üzerine geliyor, gökyüzünü kapatıyordu. Bu bölge belli ki bir zamanlar zengindi; binaların cephelerindeki eski gravürleri ve soluk renkleri hâlâ görebiliyordu. Sol tarafındaki sokağın aşağısındaki meydanda kırık bir heykel vardı. Atın üzerinde bir adam, muhtemelen bir çeşme parçası ya da –

Vivenna durdu. Kırık bir atlı adam heykeli. Bu nereden tanıdık geliyordu?

Denth'in yol tarifi, diye hatırladı. Parlin'e gecekondu mahallesindeki evden lokantaya nasıl gideceğini anlatırken bu heykelden bahsetmişti. Haftalar önceki o gün şimdi Vivenna'ya öyle uzak geliyordu ki. Yine de bu tarifi hatırlıyordu çünkü Parlin'in kaybolmasından endişe etmişti.

Saatler sonra ilk kez içinde bir ümit belirdi. Denth'in tarifi basitti. Hatırlayabilecek miydi? Hafızasını zorlayarak tereddütlü adımlarla, neredeyse kendini içgüdülerine bırakarak yürüdü. Birkaç dakika sonra karanlık sokak tanıdık geldi. Varoşlarda sokak lambaları yoktu ama gün doğmadan önceki geçici aydınlık yeterliydi.

Kendi etrafında döndü. İşte, ev şu iki büyük binanın arasındaydı. *Austre'ye şükür!* diye düşündü büyük bir rahatlamayla. Yukarda salon boştu. Bodrumun kapısını açtı. Aşağıda saklanabilirdi.

El yordamıyla arandı ve merdivenin yanında bir fener, çakmaktaşı ve bir

parça çelik buldu. Kapıyı çekip kapatırken kapının göründüğünden daha ağır ve sağlam olduğunu fark etti. Bu iyi bir şeydi. Gerçi bu tarafta sürgü yoktu, kapıyı kilitleyemeyecekti. Eğilip feneri yaktı.

Kilere inen yıkık dökük basamaklar aydınlandı. Vivenna, Denth'in basamaklarla ilgili uyarısını hatırlayınca bir an durdu, ardından dikkatli adımlarla inmeye başladı. Her adımda basamaklar gıcırdıyordu. Denth'in endişesi boşuna değildi. Yine de kazasız belasız merdivenin dibine ulaşmayı başardı. Aşağıda küf kokusuna yüzünü buruşturdu. Duvarlara ufak av hayvanları asılmıştı; biri kısa süre önce buradaydı ki bu da iyiye işaretti.

Merdivenlerin etrafından dolaştı. Asıl kiler odası, yukarıdaki salonun hemen altındaydı. Orada birkaç saat dinlenir, eğer Denth gelmezse dışarı çıkardı ve sonra da –

Vivenna aniden durdu. Elindeki fener sallandı. Fenerin dalgalanan ışığında önünde biri oturuyordu. Başı önündeydi, yüzü gölgede kalmıştı. Elleri arkasında bağlıydı ve ayak bilekleri de bir sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı.

"Parlin?" dedi Vivenna yanına koşarak. Feneri yere bıraktı, derken yine dondu kaldı. Yerde kan vardı.

"Parlin!" diye bağırdı bu kez. Parlin'in kafasını kaldırdı. Parlin'in gözleri dosdoğru karşıya bakıyordu. Yüzü yara bere içinde ve kanlıydı. Vivenna'nın hayat duyusu onu hissedemiyordu. Gözleri ölüydü.

Vivenna'nın elleri titremeye başladı. Dehşet içinde geriledi. "Ah, Renkler aşkına," diye mırıldandı. "Renkler, Renkler, Renkler... "

Omzunda bir el hissedip bir çığlıkla döndü. Karanlıkta arkasında iri yarı biri vardı. Kısmen merdivenlerin altına saklanmıştı.

"Merhaba, Prenses," dedi Tonk Fah. Gülümsedi.

Vivenna geriledi, az kalsın Parlin'in üzerine düşecekti. Nefes nefese elini göğsüne götürdü. Duvarlara asılmış hayvanları ancak o zaman fark etti.

Av hayvanları değildi. Az önce loş ışıkta sülün sandığı şeyi şimdi açıkça görebiliyordu. Ölü bir papağandı. Onun yanına vücudu baştan başa yarılmış bir maymun asılmıştı. En yeni ceset büyük bir kertenkeleye aitti. Hepsine işkence edilmişti.

"Ah, Austre," diye mırıldandı Vivenna.

Tonk Fah onu yakalamak için öne atıldı ama Vivenna nihayet ilk şoku atlatıp harekete geçmeyi başarmıştı. Eğilip elinden kaçtı, ardından iri adamın etrafından dolanıp merdivenlere koştu. Fakat daha ilk basamağa ulaşamadan başka birinin göğsüne çarptı.

Başını kaldırıp baktı, gözlerini kırpıştırdı.

"Paralı asker olmakla ilgili en çok neden nefret ediyorum biliyor musun, Prenses?" diye sordu Denth yavaşça. Kolunu sımsıkı tuttu. "Klişeleri haklı çıkarmaktan. Herkes sana güvenemeyeceğini düşünüyor. Ve mesele şu ki gerçekten güvenemezler."

"Biz yapmamız için para ödenen şeyi yaparız sadece," dedi Tonk Fah arkadan yaklaşarak.

"Harika bir meslek olduğu söylenemez," dedi Denth onu sımsıkı tutmaya devam ederken. "Ama parası iyi. Aslında bunu yapmak zorunda kalmayacağımızı umuyordum. Her şey çok iyi gidiyordu. Neden kaçtın ki? Nasıl anladın?"

Denth kolunu bırakmadan diğer eliyle Vivenna'yı öne itti, bu arada Kuyum'la Mankurt da merdivenlerden iniyordu. Basamaklar onların ağırlığı altında inledi.

"Bunca zaman bana yalan mı söylüyordunuz?" diye fısıldadı Vivenna. Yanaklarından ince ince gözyaşları süzülüyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Tüm bunlar ne anlama geliyordu? "Ama neden?"

"Adam kaçırmak zahmetli iş," dedi Denth.

"Yapılacak iş değil," diye ekledi Tonk Fah.

"Eğer rehinen kaçırıldığını bile bilmezse daha iyi."

Beni gözlerinin önünden ayırmadılar. Hep yanımdaydılar. "Lemex..?"

"Ona asıl yapmamız gerekeni yapmadık," dedi Denth. "Onun gibi biri için zehirlenmek fazla iyi bir sondu. Anlamış olman lazımdı, Prenses. O kadar Nefesle... "

Hastalıktan ölmüş olamazdı, diye fark etti Vivenna. *Austre!* Beyni uyuşuyordu. Parlin'e baktı. *Parlin öldü. Öldü. Onu öldürdüler.*

"Ona bakma," dedi Denth kafasını nazikçe diğer tarafa çevirip. "Bu bir kazaydı. Beni dinle, Prenses. Sana bir şey olmayacak. Sana zarar vermeyeceğiz. Niye kaçtığını söyle sadece. Parlin nereye gittiğini bilmediğinde ısrar etti. Ama sen ortadan kaybolmadan hemen önce merdivende konuştuğunuzu biliyorduk. Ona söylemeden mi gittin gerçekten? Neden? Bizden şüphelenmenin sebebi neydi? Babanın casuslarından biri seninle irtibata mı geçti? Hepsini daha şehre girdikleri anda bulduğumuzu sanıyordum."

Vivenna karşılık vermeden başını iki yana salladı sadece.

"Bak, bu çok önemli, Prenses," dedi Denth soğuk bir şekilde. "Bilmem lazım. Kiminle temasa geçtin? Varoş beylerine benimle ilgili ne söyledin?" Kolunu sıkmaya başladı.

"Biz kırıp dökmek istemiyoruz," dedi Tonk Fah. "Siz Idris'liler. Çok kolay kırılıyorsunuz."

Daha düne kadar Vivenna'ya komik gelen kaygısız gevezelikleri şimdi kulağına olabildiğine korkunç ve kaygı verici geliyordu. Vivenna'nın sağında Tonk Fah fenerin ışığında heyula gibi dikiliyor, Denth daha zayıf siluetiyle hemen önünde duruyordu. Vivenna onun hızını hatırladı; lokantadaki korumaları nasıl göz açıp kapayıncaya kadar katletmişti.

Lemex'in evini nasıl altüst ettiklerini hatırladı. Ölüm karşısındaki o lakayt tavırlarını hatırladı. Hepsini de mizah maskesinin altına saklamışlardı. Şimdi Denth'in getirdiği diğer fenerin ışığında merdivenin altındaki büyük çuvalları görebiliyordu. Çuvallardan birinden bir ayak dışarı fırlamıştı. Botun bir yanında Idris ordusunun arması vardı.

Babası onu kurtarması için adamlarını yollamıştı. Onlar Vivenna'yı bulamadan Denth onları bulmuştu. Kaçını öldürmüştü? Cesetler bu bodrumda fazla uzun süre kalamazdı. Bu iki ceset görece yeni olmalıydı. Buradan çıkarılıp başka bir yere atılmayı bekliyorlardı.

"Neden?" diye sordu Vivenna yine. O kadar afallamıştı ki zar zor konuşuyordu. "Arkadaşım gibi görünüyordunuz."

"Arkadaşınız," dedi Denth. "Senden hoşlandık, Prenses." Gülümsedi. İçten bir gülümsemeydi, Tonk Fah'ın yüzündeki tehlikeli sırıtış gibi değildi. "Bir anlamı var mı bilmem ama gerçekten çok üzgünüm. Parlin'i öldürmek istemedik. Bir kazaydı. Ama iş iştir. Biz yapmamız için para ödenen şeyi yaparız. Sana bunu defalarca açıkladım. Eminim hatırlıyorsundur."

"Ben hiç gerçekten inanmamıştım... " diye fısıldadı Vivenna.

"Hiç inanmazlar," dedi Tonk Fah.

Vivenna gözlerini kırpıştırdı. *Hemen kaç. Hâlâ gücün yerindeyken.*

Bir kere kaçmıştı. Bu yetmez miydi? Biraz dinlense olmaz mıydı?

Hemen!

Kolunu aniden büküp Tonk Fah'ın pelerinine dokundu. "Yakala–"

Ama Denth çok hızlıydı. Onu hızla geri çekip ağzını kapattı, sonra diğer elini de sıkıca tuttu. Tonk Fah, Vivenna'nın elbisesinin rengi çekilip de Nefesinin bir kısmı Denth'in parmaklarından geçerek pelerinine doğru aktığında bir an ne yapacağını bilemez hâlde kalakaldı. Fakat Komut olmadan Nefesin yapabileceği bir şey yoktu. Nefesi boşa gitmiş ve Vivenna'nın etrafındaki dünya biraz daha matlaştığıyla kalmıştı.

Denth, Vivenna'nın ağzını bıraktı ve Tonk Fah'ın kafasının arkasına bir tane patlattı.

"Hey," dedi Tonk Fah kafasını ovuşturarak.

"Dikkatli olsana!" dedi Denth ona. Ardından Vivenna'ya döndü. Kolunu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Ve eline Vivenna'nın yaralı bileğinden kan bulaşmıştı. Denth kızın kanlar içindeki bileklerini o zaman fark etti ve dondu kaldı. Bodrumun karanlığında yaraları daha önce görmemişti. Başını kaldırıp Vivenna'nın gözlerinin içine baktı.

"Ah, lanet olsun," diye küfretti. "Bizden kaçmadın aslında, değil mi?"

"Hı? Nasıl?" dedi Tonk Fah.

Vivenna öylece durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Denth. "O muydu?"

Vivenna karşılık vermedi.

Denth yüzünü buruşturdu, ardından kolunu kıvırıp Vivenna'nın acıyla bağırmasına sebep oldu. "Tamam. Görünen o ki başka çarem yok. Önce senin şu Nefesi hâlledelim, sonra oturup güzel güzel konuşalım. İki arkadaş gibi. Bana ne olduğunu anlat."

Mankurt, Denth'in yanına geldi. Gri gözleri her zamanki gibi boş bir ifadeyle tam karşıya dikilmişti. Ama sanki... Vivenna o gözlerde bir şey mi görüyordu? Hayal mi ediyordu yoksa? Kafası öyle karışıktı ki kendinden emin olamıyordu. Ama sanki Mankurt onun bakışlarına karşılık veriyordu.

"Şimdi," dedi Denth. Yüzü sertleşmişti. "Benim arkamdan tekrar et. Hayatım hayatına. Nefesim Nefesin olsun."

Vivenna başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Uluyan güneş," diye fısıldadı.

Denth kaşlarını çattı. "Efendim?"

"Denth'e saldır. Uluyan güneş."

"Ne –" diye başladı Denth ve aynı anda Mankurt'un yumruğunu suratına yedi.

Denth darbenin şiddetiyle Tonk Fah'ın üzerine savruldu. Tonk Fah bir küfür savurup sendeledi. Vivenna serbest kalmıştı. Mankurt'un yanından dolandı –az kalsın yine elbisesine takılacaktı– ve şaşırıp kalmış Kuyum'a bir omuz attı.

Kuyum yere düştü. Vivenna basamaklara atıldı.

"Ona güvenlik kodunu mu verdin?" diye bağırdı Denth, Mankurt'la boğuştuğu yerden.

Kuyum bu arada ayağa kalkmıştı. Vivenna'nın peşinden koştu. Ama

ayağı bir basamağın içine gömüldü kaldı. Vivenna yukarıdaki odaya girip kapıyı ardından kapattı, sürgüyü taktı.

Fazla dayanmaz, diye düşündü çaresizce. *Arkamdan gelecekler. Peşime düşecekler. Tıpkı Vasher gibi. Renklerin Tanrısı. Ne yapacağım ben?*

Kendini sokağa attı. Dışarıda artık şafak sökmüştü. Vivenna bir ara sokağa saptı. Ve koşmaya devam etti. Bu kez özellikle en dar, en pis, en karanlık geçitleri seçti ve koştu, koştu...

36

"*Asla seni bırakıp gitmem,*" yazdı Susebron. Yatağın yanında yere oturmuş, sırtını yastıklara dayamıştı. "*Söz.*"

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Siri yatakta uzandığı yerden. "Belki bir varisin olduğunda aniden hayattan sıkılacaksın ve Nefesini vereceksin."

"*Birincisi,*" yazdı Susebron, "*nasıl varis sahibi olacağımı hâlâ anlamış değilim. Bana açıklamıyorsun ve sorularımı da karşılıksız bırakıyorsun.*"

"Ama utanıyorum!" dedi Siri. Kısa saçlarının kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Saçlarını anında yine sarıya çevirdi.

"İkincisi," yazdı Susebron, "*eğer BiyoKromayı doğru anladıysam Nefesimi kimseye veremem. Sence Nefesin işleyişi konusunda bana yalan söylemiş olabilirler mi?*"

Yazısı ne kadar düzeldi, diye düşündü Siri, Susebron tahtasını silerken. *Hayatını kapalı kapılar ardında geçirmesi ne kadar yazık.*

"Ben BiyoKroma hakkında fazla bir şey bilmiyorum," dedi Siri. "Idris'te BiyoKroma pek konuşulmaz. Bildiklerimin yarısı da söylentiden ve abartıdan ibarettir muhtemelen. Sonuçta Idris'te sizin sarayda sunaklarda insan kurban ettiğinizi de söylüyorlar. Bunu başka başka insanlardan kim bilir kaç kere duydum."

Susebron bir an durdu, sonra yine yazdı: "Öyle ya da böyle, zaten saçma bir şey konuşuyoruz. Aniden değişmeyeceğim. Birdenbire kendimi öldürmeye karar vermeyeceğim. Korkmana gerek yok."

Siri bir iç geçirdi.

"*Siri,*" yazdı Susebron, "*elli yıl boyunca hiçbir şey bilmeden, öğrenmeden, neredeyse kimseyle iletişim kurmadan yaşadım. Şimdi kendimi öldürmek isteyeceğime inanıyor musun gerçekten? Nihayet yazmayı öğrendikten*

sonra? Nihayet konuşabileceğim birini bulduktan sonra? Nihayet seni bulduktan sonra?"

Siri gülümsedi. "Tamam. Sana inanıyorum. Yine de bence rahiplerinden korkmamız lazım."

Susebron buna cevap vermedi, bakışlarını kaçırdı.

Niye onlara bu kadar sadık ki? diye düşündü Siri.

Nihayet Susebron yine ona döndü. *"Saçlarını uzatacak mısın?"*

Siri bir kaşını kaldırdı. "Peki rengi nasıl olsun?"

"Kızıl," yazdı Susebron.

"Siz Hallandren'liler ve parlak renk merakınız," dedi Siri kafasını iki yana sallayarak. "Benim insanlarımın kırmızıyı tüm renklerin en rezili olarak gördüklerinin farkındasın değil mi?"

Susebron duraksadı. "Üzgünüm," yazdı. *"Seni kızdırmak istemedim. Ben –"*

Siri uzanıp onun koluna dokununca yazmayı bıraktı. "Hayır, hayır," dedi Siri. "Kızmadım. Cilve yapıyordum sadece. Asıl ben üzgünüm."

"Cilve?" yazdı Susebron. *"Hikâye kitabımda böyle bir kelime yoktu."*

"Biliyorum," dedi Siri. "O kitap ağaçlar ve diğer şeyler tarafından yutulan çocuklar hakkında hikâyelerle dolu."

"Bunlar eğitici metaforlar, ben –"

"Evet, biliyorum," diye yine onun sözünü kesti Siri.

"Peki cilve ne o zaman?"

"Cilve... " *Renkler aşkına! Kendimi bu durumlara sokmayı nasıl beceriyorum?* "Şey demek. Bir kızın bir erkeğin ilgisini çekmek için tereddüt ediyormuş gibi yapması –hatta belki biraz aptalca davranması– demek."

"Bir erkek niye bu yüzden bir kızla ilgilensin ki?"

"Şeey, şöyle bir şey." Siri ona biraz daha sokulup gözlerinin içine baktı. "Saçlarımı uzatmamı ister misin?"

"Evet."

"Gerçekten istiyor musun?"

"Elbette."

"Hım, o zaman... Eğer mecbursam... " Siri kızıl kahveye dönmelerini buyurup kafasını salladı ve saçlarını savurdu. Daha yarı yolda, berrak suya yayılan bir mürekkep damlası gibi sarı saçlarına kızıl bir renk yayılmıştı bile. Ardından saçlarını uzattı. Bu bir kası germek gibiydi, bilinçli olmaktan ziyade içgüdüsel bir şeydi. Son zamanlarda saçlarını taramakla uğraşmaktansa her akşam kestirip uzattığı için bu "kası" bayağı sık kullanıyordu.

Kafasını sallarken uzayan saçları yanaklarını yaladı geçti. Boynunu ısıtarak dalga dalga sırtına inen saçlarıyla ağırlaşan başını son bir kez daha salladı.

Susebron hayretten büyümüş gözlerle onu izliyordu. Siri elinden geldiğince şuh bir ifadeyle onun gözlerinin içine baktı. Derken bu öyle komik geldi ki kahkahalara boğulup kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Yeni uzattığı saçları yelpaze gibi etrafına yayıldı.

Susebron onun bacağını tıklattı. Siri ona baktığında kalkıp yatağın kenarına oturdu ki tahtaya ne yazdığını Siri görebilsin.

"*Sen çok garipsin,*" yazdı.

Siri güldü. "Biliyorum. Asla şuh bir kadın olamayacağım. Suratımı kontrol edemiyorum."

"Şuh," yazdı Susebron. "*Bu kelimeyi biliyorum. Kötü kalpli kraliçenin genç prensi bir şey için baştan çıkarmaya çalıştığı bir hikâyede geçiyordu. Gerçi ne için olduğunu anlamadım.*"

Siri gülümsedi.

"*Sanırım ona yemek ikram edecekti.*"

"Hı hı," dedi Siri. "İyi yorumlamışsın, Seb. Çok doğru."

Susebron tereddüt etti. "*Yemek ikram etmiyordu değil mi?*"

Siri yine gülümsedi.

Susebron kızardı. "*Kendimi aptal gibi hissediyorum. Benim dışımda herkesin kendiliğinden bildiği bir sürü şey var. Benimse tüm kılavuzum bir çocuk kitabı. O hikâyeleri öyle çok okudum ki, onları ilk kez okuyan çocuk ile şimdiki beni ve şimdiki yorumlarımı ayırmakta bile zorlanıyorum.*

Tahtasını hırsla silmeye koyuldu. Siri doğruldu ve elini onun koluna koydu.

"*Bilmediğim çok şey olduğunun farkındayım,*" yazdı Susebron. "*Senin konuşmaya utandığın şeyler. Kendimce bazı tahminlerim var; aptal değilim. Yine de bu gerçekten çok sinir bozucu. Gerçekte istediğin şeyin tersine davrandığın tüm bu cilveler ve ironilerle seni asla tam olarak anlayamayacağımdan korkuyorum.*"

Susebron bir elinde silme bezi, diğerinde kömür kalemle ve gözlerinde büyük bir hüsranla tahtasına baktı. Şöminede ateş yavaşça çıtırdadı ve temiz tıraşlı yüzüne alevlerin parlak sarı ışığı vurdu.

"Üzgünüm," dedi Siri ona biraz daha sokularak. Kollarını onun dirseğine dolayıp başını kolunun üst kısmına yasladı. Siri artık onun görüntüsüne alıştığından Susebron şimdi ona eskisi kadar devasa gelmiyordu. Idris'te

boyu bir doksan beşe varan adamlar vardı ve Susebron onlardan sadece on santim kadar uzundu. Ayrıca vücudu çok orantılı olduğu için öyle sırık gibi ya da acayip veya anormal görünmüyordu. Tamamen normaldi, sadece biraz büyüktü.

Susebron, başını koluna yaslayan ve gözlerini yuman Siri'ye baktı. Siri devam etti: "Hem bence bu konuda düşündüğünden çok daha iyi iş çıkarıyorsun. Idris'te çoğu kişi beni senin yarın kadar bile anlamıyordu."

Susebron yazmaya başlayınca Siri gözlerini açtı.

"*Buna inanmakta biraz zorlanıyorum.*"

"Ama doğru," dedi Siri. "Bana hep başka biri gibi olmamı söylüyorlardı."

"*Kimin gibi?*"

"Ablam gibi," dedi Siri içini çekerek. "Hani aslında evleneceğin kız. Tam da bir kral kızının olması gerektiği gibidir. Ölçülü, yumuşak başlı, itaatkâr, bilgili... "

"*Kulağa sıkıcı geliyor,*" yazdı Susebron gülümseyerek.

"Vivenna harika biridir," dedi Siri. "Bana karşı hep çok iyiydi. Sadece... o bile biraz daha ağırbaşlı olmam gerektiğini düşünüyordu sanırım."

"*Hiç anlamıyorum,*" yazdı Susebron. "*Sen mükemmelsin. Hayat dolusun, coşkulusun. Burada rahipler ve hizmetkârlar renkli giyiniyor olabilir ama içleri hiç renkli değil. Gözlerini yerden kaldırmadan, büyük bir resmiyetle görevlerini yerine getiriyorlar, hepsi bu. Seninse için öyle renkli ki içinden taşıp etrafını renklere boğuyor.*"

Siri gülümsedi. "BiyoKroma gibi."

"*Seninki BiyoKromadan daha gerçek,*" yazdı Susebron. "*Benim etrafımdaki şeyler Nefesimle parlıyor. Ama bu Nefes bana ait değil aslında. Bana verildi. Seninki ise tamamen sana ait.*"

Siri saçlarının kızıldan altın rengine döndüğünü hissetti ve mutlu mutlu içini çekip Susebron'a biraz daha sokuldu.

"*Bunu nasıl yapıyorsun?*" diye sordu Susebron.

"Neyi nasıl yapıyorum?"

"*Saçlarını değiştirmeyi?*"

"Az öncekini bilinçli yapmadım," dedi Siri. "Mutlu olduğumda saçlarım kendiliğinden altın rengine dönüyor."

"Şimdi mutlusun o zaman?" yazdı Susebron. "*Benim yanımda.*"

"Elbette."

"*Ama dağlardan bahsederken sesin özlem dolu oluyor.*"

"Dağları özlüyorum," dedi Siri. "Ama eğer bir gün buradan gidersem seni de özlerim. Bazen istediğin her şeye sahip olamazsın. İsteklerin birbiriyle çelişir çünkü."

Bir süre sessiz kaldılar. Susebron tahtasını kenara bıraktı, tereddütlü bir şekilde kolunu ona dolayıp kafasını yatak başına yasladı. Siri yatakta oturduklarını ve üzerinde sadece içliğiyle ona ne kadar yakın durduğunu fark ettiğinde saçlarına utangaç bir kırmızı yayıldı.

Ama yani evliyiz sonuçta, diye düşündü sonra.

Anın büyüsünü bozan tek şey, arada Siri'nin karnından yükselen gurultulardı. Birkaç dakika sonra Susebron yine tahtasına uzandı.

"*Aç mısın?*" diye sordu.

"Hayır," dedi Siri. "Midem bir anarşist; doluyken de guruldamak istiyor."

Susebron duraksadı. "İroni *mi?*"

"Pek başarılı bir örnek değildi," dedi Siri. "Neyse, sorun değil. Acımdan ölmem nasılsa."

"*Odama gelmeden önce bir şey yemedin mi?*"

"Yedim," dedi Siri. "Ama saçları bu boya getirmek bayağı enerji istiyor. Sonrasında hep böyle acıkıyorum."

"*Her gece acıkıyor musun?*" diye sordu Susebron hızlı hızlı yazarak. "*Ve bunu bana hiç söylemedin?*"

Siri omuz silkti.

"*Sana yiyecek bir şeyler getirteyim.*"

"Hayır, kendimizi ele vermeyelim şimdi."

"*Neyi ele vereceğiz?*" yazdı Susebron. "*Ben Tanrı Kral'ım. Canım ne zaman isterse o zaman bir şeyler yerim. Daha önce de gece yemek istediğim oldu. Bunda bir gariplik yok.*" Susebron kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Dur bir saniye!" diye seslendi Siri ardından.

Susebron durup ona baktı.

"Kapıya bu şekilde gidemezsin, Susebron," dedi Siri, olur ya biri dinliyorsa diye alçak sesle. "Hâlâ baştan aşağı giyiniksin."

Susebron kendi üstüne baktı, ardından kaşlarını çattı.

"Üstünü başını biraz dağıt en azından," dedi Siri yazı tahtasını saklarken.

Susebron yakasındaki düğmeleri açtı ve üzerindeki siyah cübbeyi çıkarıp altındaki beyaz içlikle kaldı. Etrafındaki tüm beyaz şeyler gibi bundan da anında halka halka gökkuşağının renkleri yayıldı. Ardından Susebron

kafasına uzanıp siyah saçlarını da karıştırdı ve dönüp sorar gibi Siri'ye baktı.

"Tamamdır," dedi Siri yatak örtüsünü boynuna kadar çekip üzerini örterken.

Susebron kapıyı tıklattı.

Kapı anında açıldı. *Kendi kapısını kendi açmayacak kadar önemli biri sonuçta,* diye düşündü Siri.

Susebron elini karnına koyup ileriyi işaret ederek yemek getirmelerini buyurdu. Siri yattığı yerden tam olarak göremese de hizmetkârların koşturduğunu duydu. Kapı kapandı ve Susebron dönüp geldi, yatakta Siri'nin yanına oturdu.

Birkaç dakika sonra hizmetkârlar bir yemek masası ve bir sandalyeyle geldi. Masaya bir sürü yemek taşımaya başladılar. Kızarmış balıktan çeşit çeşit turşuya ve haşlanmış deniz ürünlerine kadar yok yoktu.

Siri hayretler içinde izliyordu. Bu kadar kısa süre içinde bu kadar yiyeceği hazırlamış olmaları mümkün değildi. Olur ya tanrıları acıkır diye tüm bunlar mutfakta hazır bekliyor olmalıydı.

Her gece bu kadar yiyeceği ziyan etmek inanılmaz bir müsriflikti ama bir yandan da muhteşem bir şeydi. Idris'teki insanların hayal bile edemeyeceği bir hayatın ve aynı zamanda da dünyadaki adaletsizliğin bir göstergesiydi. Bazı insanlar açlık çekiyordu, bazılarıysa onlar için hazırlanan yemeklerin çoğunu hiç görmüyordu bile.

Hizmetkârlar masaya sadece bir sandalye çekmişti. Siri birbiri ardına gelen tabakları ağzı açık seyretmeye devam etti. Tanrı Kral'ın ne istediğini bilmedikleri için her şeyden biraz getiriyorlardı. Masanın üstünü donattılar ve Susebron'un işaretiyle odadan çıktılar.

Siri öyle açtı ki masadan yükselen kokulara zor dayanıyordu. Hizmetkârların çıkmasını güç bela bekledi ve kapı kapanır kapanmaz örtüleri attığı gibi kalktı. O da kendi yemeklerini abartılı sanıyordu; oysa ona hazırlanan masalar bu ziyafetle kıyaslandığında devede kulaktı. Susebron sandalyeyi işaret etti.

"Sen yemeyecek misin?" diye sordu Siri.

Susebron omuz silkti.

Siri yatağa geri dönüp bir battaniye aldı ve battaniyeyi taş zemine serdi. "Hangisinden yemek istersin?" diye sordu masaya yaklaşırken.

Susebron midye tabağını ve ekmekleri işaret etti. Siri bunları ve bir de içinde balık yokmuş gibi görünen, krema soslu egzotik meyve tabağını alıp battaniyenin üzerine yerleştirdi. Ardından oturup yemeye başladı.

Susebron da dikkatle battaniyenin üzerine yerleşti. Üzerinde sadece içliği varken bile bir şekilde asil görünmeyi beceriyordu. Siri yazı tahtasını ona uzattı.

"*Bu biraz garip,*" yazdı Susebron.

"Ne garip?" diye sordu Siri. "Yerde yemek mi?"

Susebron başını salladı. "*Yemek yemek benim için büyük bir merasim. Tabaklardan birinden biraz yiyorum, sonra hizmetkârlar gelip onu alıyor ve başka bir tane getiriyor. Hoşuma gitse bile hiçbir tabağı bitiremiyorum.*"

Siri burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Seni kaşıkla beslemediklerine şaşırdım açıkçası."

"*Küçükken onu da yapıyorlardı,*" yazdı Susebron kızararak. "*Nihayet bana bırakmalarını sağlayabildim. Kimseyle konuşamamak gerçekten çok zor.*"

"Hayal edebiliyorum," dedi Siri ağzını tekrar doldurmadan hemen önce. Sonra Susebron'a bir göz attı. Susebron küçük lokmalar alıyor, yavaş yavaş yiyordu. Siri bir an kendi aceleciliğinden utandıysa da sonra bunu o kadar umursamadığına karar verdi. Meyve kâsesini kenara bırakıp masadan birkaç pasta kaptı.

Sisi pastaları yemeye başladığında Susebron ona baktı. "*Onlar Pahn Kahl tinkfanları,*" yazdı. "*Küçük ısırıklar alınır, arada da ağızdaki tadı geçirmek için bir parça ekmek yenir. Çok tatlı ve–*"

Susebron sustu çünkü Siri pastalardan birini bütün olarak ağzına tıkmış, bir yandan çiğnerken bir yandan ona gülümsüyordu.

Susebron bir an hayretle ona bakakaldıysa da sonra yine tahtasına uzandı. "*Hikâyelerde böyle oburluk yapan çocukların sonunun genelde uçurumdan aşağı atılmak olduğunun farkındasın değil mi?*"

Siri ağzına bir pasta daha tıktı ve yanakları şişmiş bir hâlde, parmaklarına ve yüzüne bulaşan pudra şekerini silkelemeye çalıştı.

Susebron onu izledi, sonra uzanıp bir pasta aldı. Siri'ye bakmaya devam ederek pastayı bütün hâlinde ağzına atıverdi.

Siri güldü, az kalsın ağzındakileri battaniyeye saçacaktı. "Ve Tanrı Kral'ı yoldan çıkarmaya devam ediyorum," dedi nihayet konuşabildiğinde.

Susebron da güldü. "*Bu ilginçmiş,*" yazdı bir tane daha yerken. Sonra bir tane daha yedi. Bir tane daha.

Siri bir kaşını kaldırarak onu izledi. "Tanrı Kralların canları her istediğinde tatlı yiyebildiğini sanırdım."

"Ben başkalarının uymak zorunda olmadığı bir sürü kurala uymak zorundayım," yazdı Susebron çiğnerken. *"Hikâyelerde bu da anlatılıyor. Bir prensten ya da kraldan daha çok şey beklenir. Keşke sıradan bir köylü olarak doğmuş olsaydım."*

Siri yine bir kaşını kaldırdı. İçinden bir ses, Susebron'un açlık, fakirlik hatta ufacık bir rahatsızlık karşısında bile ne yapacağını şaşıracağını söylüyordu ama onun hayallerini yıkacak bir şey söylemedi. Bu konuda ahkâm kesmek Siri'ye düşmezdi.

"Aç olan sendin," yazdı Susebron. *"Ama hep ben yiyorum!"*

"Seni pek iyi beslemiyorlar belli ki," dedi Siri, bir dilim ekmek alırken.

Susebron omuz silkip yemeye devam etti. Siri onu izlerken acaba dili olmayan biri için yemek yemek farklı mıdır diye düşündü. Tat alma duyusu etkilenmiş miydi? Gerçi tatlı yemekten bayağı zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Susebron'un dilinin kesildiğini hatırlamak aklına yine sıkıntı verici konuları getirdi. *Böyle devam edemeyiz,* diye düşündü. *Geceleri keyfimize bakıp dışarıda dünya bizsiz de dönüyormuş gibi yapamayız. Bu bizim sonumuz olur.*

"Susebron," dedi Siri. "Bence rahiplerin sana yaptıklarını açık etmenin bir yolunu bulmalıyız."

Susebron başını kaldırıp baktı, sonra yazdı: *"Ne demek istiyorsun?"*

"Demek istediğim, senin bir şekilde sıradan insanlarla konuşmanı sağlamalıyız," dedi Siri. "Ya da diğer tanrılarla belki. Rahiplerin tüm gücü seninle olan bağlarından geliyor. Eğer onlar yerine başka birileri üzerinden iletişim kurarsan, sahip oldukları iktidarı kaybederler."

"Bunu yapmamız gerekiyor mu gerçekten?"

"Bir anlığına gerektiğini varsayalım," dedi Siri.

"Pekâlâ," yazdı Susebron. *"Ama öyle bile olsa başka biriyle nasıl iletişim kuracağım ki? Ayağa kalkıp bağırmaya başlayamam sonuçta."*

"Bilmiyorum. Not yazarak mesela?"

Susebron güldü. *"Kitabımda bir hikâye var. Kuleye kapatılan bir prenses okyanusun sularına notlar atıyor. Bu notları sonra balıkların kralı buluyor."*

"Balıkların kralının bizim sorunlarımızı umursayacağını sanmam," dedi Siri düz bir tonla.

"Balıkların bir kralının olması, benim yazdığım notların doğru kişilerin eline geçmesi ve doğru şekilde anlaşılması ihtimalinden daha fantastik bir şey değil. Not yazıp pencereden atarsam hiç kimse o notları Tanrı Kral'ın yazdığına inanmaz."

"Peki ya hizmetkârlarına verirsen?"

Tanrı Kral kaşlarını çattı. *"Senin haklı olduğunu ve rahiplerimin bana komplo kurduğunu varsayarsak, onların işe aldığı hizmetkârlara güvenmek mantıklı mı?"*

"Haklısın. Peki Pahn Kahl'lı bir hizmetkâra versen?"

"Pahn Kahl'lılar Tanrı Kral'ın yakın hizmetinde çalışmıyor," diye yazdı Susebron. *"Ayrıca birkaç hizmetkârı yanımıza çeksek ne olacak ki? Bu şekilde rahipleri nasıl açık edeceğiz? Rahiplerin sözüne karşı Pahn Kahl'lı bir hizmetkârın söylediklerine kim inanır?"*

Siri başını iki yana salladı. "Belki bir olay çıkartabilirsin. Ne bileyim, kaçmaya çalışırsın ya da dikkat dağıtacak başka bir şey yaparsın."

"Saraydan çıktığımda yanımda daima yüzlerce eşlikçim oluyor. Uyandıranlar, askerler, muhafızlar, rahipler ve Cansız *savaşçılar. Diyelim olay çıkardım. Oradan hızla uzaklaştırılmadan önce biriyle iletişime geçmem mümkün olabilir mi sence?"*

"Hayır," diye kabul etmek zorunda kaldı Siri. "Ama bir şey yapmak zorundayız! Bir çıkış yolu olmalı!"

"Ben bir yol göremiyorum. Rahiplere karşı olmamız değil, onlarla iş birliği yapmamız gerekiyor. Tanrı Kralların neden öldüğü hakkında belki daha fazla şey biliyor olabilirler. Belki bize anlatırlar... Sanatkâr yazısıyla onlara sorabilirim."

"Hayır," dedi Siri. "Daha değil. Önce bunu bir düşüneyim."

"Pekâlâ," yazdı Susebron. Sonra ağzına başka bir pasta attı.

"Susebron... " dedi Siri bir süre sonra. "Benimle kaçmayı kabul eder miydin? Idris'e?"

Tanrı Kral kaşlarını çattı. *"Belki,"* diye yazdı Susebron sonunda. *"Ama bu biraz uçuk bir soru olmadı mı?"*

"Ya rahiplerin seni öldürmeye çalıştığını kanıtlarsam? Ya buradan kaçmanın bir yolunu bulursam? Bizi saraydan ve şehirden çıkaracak birini bulursam mesela?"

Bunun düşüncesi bile Susebron'u açıkça rahatsız etmişti. *"Eğer tek çıkar yol bu olursa,"* yazdı yine de, *"o zaman seninle gelirim. Ama işlerin o noktaya varacağına inanmıyorum."*

"Umarım sen haklı çıkarsın," dedi Siri. *Değilse buradan gidiyoruz,* diye düşündü içinden. *Savaş olsun olmasın, bir de benim ailemin yanında şansımızı deneyelim.*

37

Varoşlarda gün ortasında bile ortalık gece gibiydi.

Vivenna yerlere atılmış rengârenk çöplerin arasında kalan toprak kısımlara basmaya çalışarak amaçsızca dolandı. Ama hâlâ kafasını toparlayabilmiş değildi.

Parlin ölmüştü. Parlin çocukluktan beri arkadaşıydı. Onu buraya gelmeye, şimdi dünyanın en aptalca macerası gibi görünen bu maceraya atılmaya Vivenna ikna etmişti. Parlin'in ölümü onun suçuydu.

Denth'le ekibi ona ihanet etmişti. Hayır. Baştan beri hiç ona çalışmamışlardı ki. Vivenna ancak şimdi geriye dönüp baktığında işaretleri görebiliyordu. Onu lokantada kendi elleriyle koymuş gibi bulmuşlardı. Lemex'in Nefesinin kontrolünü ele geçirmek için onu kullanmışlardı. Emirleri o veriyormuş, patronlarıymış gibi hissetmesini sağlayıp onu kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmişlerdi. Onunla oynamışlardı.

Vivenna bunca zaman onların elinde esirdi ve bunun farkında bile değildi.

Onlara nasıl güvendiğini hatta onları arkadaşı gibi gördüğünü düşündükçe bu ihanet daha da canını yakıyordu. İpuçlarını görmesi gerekirdi. Tonk Fah'ın vahşi şakalarını. Paralı askerlerin sadakat nedir bilmediğine dair Denth'in açıklamalarını. Denth, Kuyum'un kendi tanrıları aleyhine çalıştığını söylemişti. Buna kıyasla bir arkadaşa ihanet etmek neydi ki?

Başka bir ara geçide saptı; elini yanındaki binanın tuğla duvarına koydu. Parmaklarına kir ve kurum bulaştı. Saçları hâlâ bembeyazdı. Henüz eski rengine dönmemişti.

Varoş beyleriyle buluşmasına yapılan baskın çok korkutucuydu. Vasher tarafından kaçırılmak dehşet vericiydi. Ama Parlin'i o sandalyeye bağlanmış, burnundan kanlar boşanmış, yanakları ağzının içinin görünmesini sağlayacak şekilde yarılmış hâlde görmek...

Vivenna bu görüntüyü asla unutmayacaktı. Sanki içinde bir şey kopmuştu. Bir şeyleri umursama yetisi. Sanki tüm duyguları... felç olmuştu.

Geçidin sonuna ulaştığında başını kaldırıp boş boş baktı. Önünde bir duvar yükseliyordu. Çıkmaz sokaktaydı. Geri dönmesi gerekiyordu.

"Sen," dedi bir ses.

Vivenna sese döndü ve ne kadar hızlı tepki verdiğine kendi bile şaşırdı. Zihni şokta olabilirdi ama bedeni hâlâ tetikteydi. Korunma içgüdüsü yerli yerindeydi.

Binalar arasındaki dar geçitte öylece durdu. Gün boyunca buna benzer bir sürü geçide girip çıkmıştı. Gecekondu mahallelerinde dolaşmaya devam etmişti çünkü Denth'in onu muhtemelen şehir merkezinde arayacağını düşünmüştü. Şehri Denth ondan çok daha iyi biliyordu. Karman çorman ve sessiz varoşlarda dolanmak, karman çorman olmuş kafasına daha bir yatmıştı.

Vivenna'nın hemen arkasında, üst üste konmuş kutuların tepesinde bir adam oturuyordu. Bacaklarını kutuların iki yanından aşağı sarkıtmıştı. Kısa boylu ve esmerdi, üzerinde tipik varoş kıyafetleri vardı: giyilmekten yıpranmış toplama kıyafetler.

"Buralarda bayağı bir çalkantı yarattın," dedi adam.

Vivenna sessizce ona bakmaya devam etti.

"Güzel beyaz elbisesi, koyu renk gözleri ve dağılmış bembeyaz saçlarıyla varoşlarda dolanan bir kadın. Dünkü baskından sonra herkes fena hâlde paranoyaya bağlamış olmasaydı saatler önce icabına bakarlardı."

Adam sanki bir parça tanıdık görünüyordu. "Sen Idris'lisin," diye fısıldadı Vivenna. "Dün varoş beylerini görmeye geldiğimde kalabalığın arasındaydın."

Adam omuz silkti.

"Yani kim olduğumu biliyorsun," dedi Vivenna.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi adam. "Hele de başımı belaya sokabilecek hiçbir şey bilmiyorum."

"Lütfen," dedi Vivenna. "Lütfen yardım et." Ona doğru bir adım attı.

Adam kutuların üstünden atladı. Elinde bir bıçak parlıyordu. "Yardım mı edeyim?" dedi. "Dün gözlerindeki o ifadeyi gördüm. Bize tepeden bakıyordun. Tıpkı Hallandren'liler gibi."

Vivenna utançla irkildi.

"Bir sürü insan seni ortalıkta hayalet gibi dolanırken görmüş," dedi adam. "Ama kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyor. Bazı bölgelerde

ufak çaplı bir arama yürütülüyor."

Denth, diye düşündü Vivenna. Çoktan yakalanmamış olmam bir mucize. Bir şey yapmam lazım. Dolanıp durmayı bırak artık. Kendine saklanacak bir yer bul.

"Nasılsa eninde sonunda seni bulacaklar," dedi adam. "Bari ben önce davranayım."

"Lütfen," diye fısıldadı Vivenna yine.

Adam bıçağını kaldırdı. "Merak etme, seni onlara vermeyeceğim. Bu kadarcık iyiliği hak ediyorsun en azından. Ayrıca da dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Ama üzerindeki elbise... Bu hâliyle bile bir sürü para eder. O elbiseyle aileme haftalarca bakarım."

Vivenna tereddüt etti.

"Bağırırsan bıçağı yersin," dedi adam yavaşça. "Bu bir tehdit değil. Olacak olan bu. Elbiseyi bana ver, Prenses. Hem onsuz belki bir şansın olur. Üzerinde o elbiseyle çok dikkat çekiyorsun."

Vivenna, Nefesi kullanmayı düşündü. Ama ya işe yaramazsa? Konsantre olması zor görünüyordu, ayrıca doğru Komutları bulup söyleyebileceğinden de şüpheliydi. Bir an kararsızlık içinde bocaladıysa da sonunda bıçak onu ikna etti. Böylece gözlerini dümdüz karşıya dikti ve artık kendisi değil de sanki başka biriymiş gibi hissederek elbisenin düğmelerini açmaya başladı.

"Yere atma," dedi adam. "Yeterince pislenmiş zaten."

Vivenna elbiseyi çıkardı. Üzerinde sadece çorapları ve içliğiyle titreyerek durdu. Adam elbiseyi alıp ceplerini kontrol etti. Elbisenin cebinde bir parça ip bulunca kaşları çatıldı ve ipi bir kenara fırlattı. "Para yok mu?"

Vivenna başını iki yana salladı.

"Çorapları da ver," dedi adam. "İpek değil mi?"

Vivenna'nın içliği ancak dizlerinin üstüne kadar iniyordu. Eğilip çoraplarını da çıkardı ve adama uzattı. Adam çorapları aldığında Vivenna onun gözlerinde açgözlü bir pırıltı –ya da başka bir şey– gördü.

"İçliği de," dedi adam bıçağı sallayarak.

"Hayır," dedi Vivenna yavaşça.

Adam ona doğru bir adım attı.

Ve Vivenna'nın sinirleri boşandı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, hayır, HAYIR! Şehrin, renklerin, elbiseler, hepsi senin olsun. Çek git artık. Beni rahat bırak!"

Ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve yerdeki çamurları, atıkları avuçla-

yıp içliğe sürmeye başladı. "İşte!" diye bağırdı. "İstiyor musun? Al bakalım. Al da böyle sat!"

Az önce savurduğu tehdide rağmen adam onun bu hâli karşısında afalladı. Etrafına bakındı, sonra değerli elbiseyi göğsüne bastırıp aceleyle uzaklaştı.

Vivenna çöktüğü yerde kalakaldı. Hani gözyaşları tükenmişti, bunlar nereden geliyordu? Çöplere ve çamura aldırmadan yere kıvrıldı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

* * *

Çamurun içinde yatarken bir ara yağmur yağmaya başladı. Hallandren'in sakin ve yumuşak yağmurlarından biriydi. Islak damlalar okşar gibi yanaklarına iniyor, binaların duvarlarından ince ince yağmur suları sızıyordu.

Vivenna çok acıkmıştı, çok yorgundu... Ama yağan yağmurla birlikte sanki zihni de temizlenip arındı ve düşünceleri berraklaştı.

Artık harekete geçmesi gerekiyordu. Hırsız haklıydı... Elbise onu ele veriyordu. Üzerinde içliğiyle –hele de şimdi böyle ıslanmışken– kendini çok çıplak hissediyordu ama varoşlarda daha bile açık saçık giyinmiş kadınlar görmüştü. Bu sokaktan çıkmanın ve varoşların pisliğine bulanmış herhangi bir kadın olmanın vakti gelmişti.

Çöp yığınının içinde gözüne bir parça kumaş çarptı. Uzanıp çekti ve çamura bulanmış eski püskü bir şal olduğunu gördü. Ya da kim bilir, belki de paspastı. Neyse ne; onu omuzlarına sarıp göğüslerini olabildiğince kapattı. Saçlarını siyaha çevirmeye çalıştıysa da saçları bu kez ona itaat etmedi.

Bunu bile dert edemeyecek kadar hissizleşmişti. Tekrar denemedi bile, bunun yerine saçlarını çamura bulayıp rengini çirkin bir kahverengiye çevirmekle yetindi.

Ama hâlâ çok uzunlar, diye düşündü sonra. *Bunu bir şekilde hâlletmek lazım. Çok dikkat çeker. Hiçbir dilenci saçını bu kadar uzatmaz. Hangi dilenci bu kadar saçla uğraşır?*

Geçitten tekrar sokağa doğru yürümeye başlamıştı ki durdu. Şalın renklerinin parlaklaştığını fark etmişti. Çünkü şal şimdi onun üzerindeydi. *Nefes. Birinci Tekâmüle ermiş herkes beni anında fark eder. Varoşlarda saklanamam!*

Önce ipe, sonra Tonk'un pelerinine verdiği Nefeslerin yokluğunu hissetmeye devam ediyordu ve kaybettiklerine rağmen içinde hâlâ bir sürü

Nefes vardı. Duvarın dibine sindi. Ne yapacağını düşünürken yine ümitsizliğe düşmek üzereydi ki...

Bir şey fark etti.

Tonk Fah bodrumda aniden karşıma çıktı. Onun Nefesini hissetmedim. Vasher odamdayken onun Nefesini de hissetmedim.

Cevap öyle basitti ki neredeyse komikti. İpe verdiği Nefesi de hissetmiyordu. İpi alıp ayak bileğine bağladı. Ardından şalı çıkarıp önünde tuttu. Zavallı şalın kenarları saçak saçak olmuştu, bir zamanlar kırmızı olan rengi pislikten görünmüyordu.

"Hayatım hayatına," diye Denth'in ona söyletmeye çalıştığı kelimeleri tekrarladı Vivenna. "Nefesim Nefesin olsun." Lemex de Nefesi ona verirken bunları söylemişti.

Şalda da işe yaradı. Nefes içinden dışarı akıp şala bağlandı. Vivenna bir Komut vermemişti, dolayısıyla şal hayata gelip bir şey yapmayacaktı. Ama Nefesi onun içinde –öyle umuyordu ki– güvende kalacaktı. Böylece Vivenna'nın da aurası olmayacaktı.

Hiç! Artık içinde hiç Nefes olmamasının şokuyla Vivenna az kalsın yere yığılacaktı. Az önce etrafındaki şehri tüm canlılığıyla hissederken şimdi yaprak kımıldamıyordu. Sanki şehrin tüm sesleri susmuştu. Şehir toptan ölüp gitmiş gibi.

Ya da belki ölen Vivenna'ydı. Artık bir Donuktu. Yavaşça doğruldu ve çiseleyen yağmurun altında titreyerek gözlerini sildi. Ardından şalını –ve içindeki Nefesleri– sarınıp sokağın başına yürüdü.

38

Işıktını alnında biriken terlerle yatağın kenarına oturdu ve önünde uzanan zemine baktı. Nefes nefeseydi.

Llarimar, yazmana bir bakış attı. Yazman kalemini indirdi. Hizmetkârlar yatak odasının köşelerinde toplaşmıştı. Işıktını'nın arzusuyla bu sabah onu her zamankinden daha erken uyandırmışlardı.

"Efendimiz?" dedi Llarimar.

Bir şey yok, diye düşündü Işıktını. *Rüyamda savaş görüyorum çünkü sürekli savaşı düşünüyorum. Kehanet falan yok. Ben tanrı değilim.*

Ama öyle gerçekti ki. Rüyasında bir savaş meydanındaydı. Silahı yoktu. Etrafı ölü askerlerle çevriliydi. Arkadaşları. Onları tanıyordu. Hepsi yakın arkadaşlarıydı.

Idris'le savaş böyle olmayacak, diye düşündü. *Savaşta Cansızlar savaşacak.*

Rüyasında arkadaşlarının parlak renklerde giyinmediğini düşünmemeye çalıştı. Ama rüyayı bir Hallandren askerinin değil Idris'li bir askerin gözünden gördüğünün farkındaydı. Belki de o yüzden etrafında bu kadar çok ölü vardı.

Ama bizi tehdit eden onlar. Buradan ayrılan, Hallandren sınırları içinde ikinci bir krallık kuran onlar. Bastırılmaları gerekiyor.

Bunu hak ediyorlar.

"Ne gördünüz, Efendimiz?" diye sordu Llarimar.

Işıktını gözlerini yumdu. Rüyasında başka şeyler de vardı. Tekrarlanan imgeler.

Işık saçan kırmızı panter. Fırtına. Gölgeler içinde genç bir kadın yüzü. Karanlığın canlı canlı yuttuğu...

"Aldokur'u gördüm," diye cevap verdi Işıktını. Rüyanın sonunda onu

da görmüştü gerçekten. "Yüzü kıpkırmızıydı. Seni de gördüm; uyuyordun. Tanrı Kral'ı gördüm."

"Tanrı Kral'ı mı?" diye sordu Llarimar heyecanla.

Işıktını başını salladı. "Ağlıyordu."

Yazman bunları not etti. Neyse ki Llarimar bu defalık daha fazla üzerine gelmedi. Işıktını zihnine dolan görüntüleri kovalayıp ayağa kalktı. Ama ne kadar yorgun olduğunu görmezden gelmesi o kadar kolay değildi. Bugün ziyafet günüydü. Ya Nefes alacak ya da ölecekti.

"Ayaklı vazolara ihtiyacım var," dedi Işıktını. "İki düzine kadar. Her tanrı için bir tane. Her biri tanrıların kendi renklerinde olsun."

Llarimar sebebini sormadan hizmetkârlara emri iletti. "Çakıl taşı da lazım," diye devam etti Işıktını, hizmetkârlar onu giydirirken. "Bir sürü çakıl taşı."

Llarimar yine başını salladı. Giyinmesi bittiğinde Işıktını kapıya yöneldi ve bir kez daha bir çocuğun ruhundan beslenmeye gitti.

* * *

Işıktını önündeki ayaklı vazolardan birine bir çakıl taşı fırlattı. Çakıl taşı dibe vurduğunda hafiften bir çınlama duyuldu.

"İyi atıştı, Efendimiz," diye iltifat etti Llarimar. Işıktını'nın koltuğunun yanında ayakta duruyordu.

"Çok kolay," dedi Işıktını. Bir çakıl taşı daha fırlattı ama bu defaki kısa kaldı, vazonun önünde yere düştü. Hizmetkârlar hemen koşup taşı aldı ve vazoya attı.

"Doğuştan yetenekliyim," dedi Işıktını. "Her seferinde hedefi tutturuyorum." Az önce aldığı Nefesle şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

"Kesinlikle, Efendimiz," dedi Llarimar. "Sanırım Tanrıça Aldokur Efendimiz geliyorlar, Efendimiz."

"İyi," dedi Işıktını bir çakıl taşı daha fırlatırken. Bu taş da hedefi buldu. Gerçi vazolar oturduğu koltuğa sadece bir metre mesafedeydi. "Ona da taş atma yeteneğimi göstereyim."

Işıktını avluda yeşil çimlerin üzerinde, Tanrılar Katı'nın giriş kapısının hemen iç kısmına kurulmuş kameriyesinde oturuyordu. Kapının önündeki taş bloka, şehri doğru dürüst görmesini engelleyen duvara bakıyordu. Önünde yükselen duvar yüzünden biraz iç karartıcı bir manzaraydı.

Hadi bizi buraya kapatıyorlar, diye düşündü, *en azından dışarıyı adam gibi görmemize izin verseler olmaz mıydı?*

"Alaimisema Tonlar aşkına, yine ne yapıyorsun?"

Aldokur'un elleri belinde yanında durduğunu bilmesi için dönüp bakmasına gerek yoktu. Bir çakıl taşı daha fırlattı.

"Bu tür kalıplar kullandığında bana en çok ne tuhaf geliyor, biliyor musun?" dedi Işıktını sonra. "Niye Renkler ya da Alaimisema Tonlar diyoruz da kendi isimlerimizi kullanmıyoruz. Biz de güya tanrı değil miyiz?

"Tanrıların çoğu bu tür kalıplarda kendi adının kullanılmasından hoşlanmaz," dedi Aldokur, Işıktını'nın yanına otururken.

"Onların da çalımlarından geçilmiyor," dedi Işıktını bir çakıl taşı daha atarken. Iskaladı ve hizmetkârlardan biri taşı yerden alıp vazoya attı. "Ben şahsen adımın böyle bir kalıpta geçmesini onur verici bulurdum. Yiğit Işıktını aşkına! Ya da Yiğit Işıktını'ya şükür! Bence ağzı dolduruyor ne dersin? Sadece 'Işıktını aşkına.' da denebilir tabii."

"Her geçen gün biraz daha garipleşiyorsun yemin ederim," dedi Aldokur.

"Hayır, hayır," dedi Işıktını. "Öyle kendi kendine yemin ederim demekle olmaz, 'Işıktını hakkı için' diyeceksin mesela. Ha, ama kişi zamiri kullanmamızı öneriyorsan 'sen hakkı için' diyebilirsin. O zaman az önceki cümlen 'Sen aşkına, yine ne yapıyorsun?' olacak."

Aldokur ağzının içinde homurdandı.

Işıktını ona baktı. "Henüz bunu hak edecek bir şey yapmadım. Daha yeni başlıyorum. Belli ki sen başka bir şeye sıkılmışsın."

"Tekmilana," dedi Aldokur kısaca.

"Hâlâ Komutları vermedi mi?"

"Benimle görüşmeyi bile reddediyor."

Işıktını vazolardan birine bir çakıl taşı daha soktu. "Ah, seninle görüşmeyi reddederek sana gıcık olmanın o canlandırıcı hazzını kaçırdığını bilse... "

"Hiç de gıcık değilim!" dedi Aldokur. "Ona karşı fazlasıyla sevecendim hatta."

"O zaman bu senin sorunun," dedi Işıktını. "Biz tanrıyız hayatım ve ölümsüz varoluşumuzdan çok çabuk sıkılıyoruz. O yüzden daha uç duygular peşinde koşuyoruz hiç şüphesiz. İyi ya da kötü, fark etmez. Hissettiğimiz şeyin olumlu ya da olumsuz olmasından ziyade asıl önemli olan duygunun şiddeti bir bakıma."

Aldokur durup onu süzdü. Işıktını da ona baktı.

"Işıktını, hayatım," dedi Aldokur sonunda. "Sen aşkına sen ne dedin şimdi?"

"Ben de tam bilmiyorum," dedi Işıktını. "Öylece ağzımdan çıktı. Gerçi söylediğim şeyi zihnimde canlandırabiliyorum. Rakamlarla."

"Sen iyi misin, Işıktını?" diye sordu Aldokur içten bir endişeyle.

Işıktını'nın gözünün önünde yine savaş sahneleri canlandı. En iyi arkadaşı –tanımadığı bir adam– göğsüne saplanan kılıçla ölüyordu. "Emin değilim," dedi. "Son zamanlarda durumlar biraz tuhaf."

Aldokur bir an sessiz kaldı. "Sarayıma gidip biraz oynaşmak ister misin? Bana çok iyi geliyor."

Işıktını bir çakıl daha fırlattı. "Sen hayatım, iflah olmazsın."

"Ben şehvet tanrıçasıyım, sen aşkına," dedi Aldokur. "Adımın hakkını vermem lazım."

"Sen en son dürüstlük tanrıçası değil miydin?" dedi Işıktını.

"Dürüstlük ve dürüst hisler, hayatım," dedi Aldokur tatlı tatlı. "Ve şunu da söyleyeyim hemen, şehvet duyguların en dürüstüdür. Şimdi sen söyle bakalım, o aptal çakıllarla ne yapıyorsun?"

"Sayıyorum," dedi Işıktını.

"Saçmalıklarını mı sayıyorsun?"

"Onu," dedi Işıktını bir çakıl daha atıp, "ve üzerinde bir tanrının ya da tanrıçanın renkleriyle kapılardan giren rahipleri."

Aldokur kaşlarını çattı. Gün ortasıydı ve kapılardan sürekli hizmetkârla sanatçılar girip çıkıyordu. Fakat rahiplerle rahibeler nadiren geçiyordu çünkü uyandıklarında tanrılarının yanında olabilmek için çoğu sabah erken saatte gelmiş olmalıydı.

"Tanrılardan birinin rahibi içeri girdiğinde," dedi Işıktını, "o tanrıyı temsil eden vazoya bir çakıl atıyorum."

Aldokur onun vazolardan birine başka bir çakıl atmasını –ve ıskalamasını– izledi. Işıktını önceden hizmetkârlara talimat vermişti, dolayısıyla yine biri atılıp taşı doğru vazoya attı. Mor ve gümüş rengi vazoya. Derken yan taraftan Umutışığı'nın rahibelerinden biri geçti ve çimlerin üzerinden tanrısının sarayına doğru yürüdü.

"Anlamadım," dedi Aldokur sonunda.

"Anlamayacak bir şey yok," dedi Işıktını. "Mor giyen birini gördün mü o renkteki vazoya bir çakıl atıyorsun."

"Evet, hayatım," dedi Aldokur. "Evet de niye?"

"Saraya her bir tanrı için kaç rahip girdiğinin hesabını tutmak için tabii ki," dedi Işıktını. "Artık iyice seyrekleştiler. Telaşe Nazırı, artık şunları bir saysak mı?"

Llarimar saygıyla başını eğdi, ardından hizmetkârlarla yazmanlara vazoları boşaltıp içindeki taşları saymalarını emretti.

"Sevgili Işıktını," dedi Aldokur, "son zamanlarda seni biraz ihmal ettiysem gerçekten çok özür dilerim. Tekmilana tüm tekliflerimi büyük bir terbiyesizlikle cevapsız bıraktı. İlgisizliğim zaten karışık olan aklını tamamen oynatmana sebep olduysa... "

"Aklım durduğu yerde duruyor, teşekkürler," dedi Işıktını. Doğrulup dik oturdu ve hizmetkârların çakılları saymasını izlemeye başladı.

"O zaman demek çok sıkıldın," diye devam etti Aldokur. "Belki seni eğlendirecek başka bir şey bulsak... "

"Ben gayet eğleniyorum." Işıktını daha sayım bitmeden gülümsemeye başlamıştı bile. En küçük çakıl yığınlarından biri Merhametyıldızı'nın vazosundan çıkanlardı.

"Işıktını?" dedi Aldokur sorarcasına. İşveyi bir kenar bırakmıştı.

"Rahiplerime bu sabah erkenden gelmelerini emrettim," diye açıkladı Işıktını ona dönüp. "Daha güneş bile doğmadan kameriyeyi buraya, kapının önüne kurdular. O zamandan bu zamana tam altı saattir gelen rahipleri sayıyoruz."

Llarimar yanlarına gelip Işıktını'ya tanrıların renkleri içinde saraya gelen rahiplerin sayılarını uzattı. Işıktını rakamlara şöyle bir göz gezdirip başını salladı.

"Bazı tanrıların hizmetinde yüz tanenin üzerinde rahip var, bazılarınınsa onu zor buluyor. Merhametyıldızı da onlardan biri."

"Eee?" diye sordu Aldokur.

"E'si," dedi Işıktını, "şimdi hizmetkârlarımı Merhametyıldızı'nın sarayına, oradaki rahipleri saymaya göndereceğim. Sonucu şimdiden tahmin edebiliyorum. Merhametyıldızı'nın bizden daha az rahibi yok. Saraya başka bir yoldan giriyorlar sadece."

Aldokur ona boş boş baktı, derken başını yana kırdı. "Tünellerden mi?"

Işıktını kafasını salladı.

Aldokur arkasına yaslanıp iç geçirdi. "Eh, en azından çıldırmış ya da sıkılmış değilsin. Takıntılısın sadece."

"O tünellerde bir şeyler dönüyor, Aldokur. Ve bunun öldürülen hizmetkârla bir ilişkisi var."

"Işıktını, bizim şimdi düşünmemiz gereken daha önemli sorunlarımız var!" Aldokur kafasını iki yana salladı, başı ağrıyormuş gibi alnını tuttu. "Hâlâ bununla uğraştığına inanamıyorum. Gerçekten! Krallığımız savaşa

girmek üzere... İlk kez Meclis'teki konumun bir önem kazandı. Ve sen tutmuş, rahiplerin saraya nasıl girdiğiyle mi ilgileniyorsun?"

Işıktını hemen cevap vermedi. "Şimdi," dedi sonunda. "Sana niye bununla uğraşmam gerektiğini göstereyim."

Koltuğunun yan tarafına uzanıp yerden küçük bir kutu aldı. Kutuyu kaldırıp Aldokur'a gösterdi.

"Bir kutu," dedi Aldokur düz bir sesle. "Ne kadar da ikna edici bir şey gösterdin."

Işıktını kutunun kapağını kaldırdı ve içinden küçük bir gri sincap çıkardı. Sincap tamamen hareketsiz bir şekilde avucunda oturup dümdüz karşıya baktı. Kürkü rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu.

"Cansız bir kemirgen," dedi Aldokur. "Bu daha iyi. Bak şimdi ikna oldum."

"Merhametyıldızı'nın sarayına giren kişi, muhafızları oyalamak için bunu kullanmış," diye açıkladı Işıktını. "Cansızların şifresini kırmak konusunda hiç bilgin var mı, hayatım?"

Aldokur omuz silkti.

"Benim de yoktu," dedi Işıktını. "Rahiplerimden bununkini kırmalarını isteyene kadar. Görünüşe göre güvenlik kodunu bilmediğin bir Cansızı kontrol etmek haftalar sürüyormuş. Aslına bakarsan bunu nasıl yaptıklarını hâlâ tam olarak bilmiyorum. Anladığım kadarıyla Nefesle ve işkenceyle falan oluyor."

"İşkenceyle mi?" dedi Aldokur. "Cansızlar hissedemez ki."

Işıktını omuz silkti. "Neyse, sonuçta hizmetkârlarım bunun şifresini kırdı. Cansızı yaratan Uyandıran ne kadar güçlü ve yetenekliyse şifreyi kırmak da o kadar zor oluyor."

"İşte bu yüzden Tekmilana'dan Komutları almamız gerekiyor ya," dedi Aldokur. "Eğer ona bir şey olursa on bin Cansız asker kullanılamaz hâle gelecek. O kadar Cansızın şifresini kırmak yıllar sürer!"

"Şifreleri Tanrı Kral ve Tekmilana'nın rahibelerinden birkaçı da biliyor," dedi Işıktını.

"Ah," dedi Aldokur, "Kendisiyle konuşmamıza izin verdiğini kabul etsek bile Tanrı Kral bize kodları hemen verir mi sanıyorsun?"

"Ben tek bir kişiye suikast yapmanın tüm orduyu tarumar edemeyeceğini söylüyorum sadece," dedi Işıktını. "Şimdi, konumuz bu değil. Konumuz, bu sincap her kiminse o kişinin bayağı bir Nefese sahip olduğu ve ne yaptığını gayet iyi bildiği. Hayvanın kanı yerine ikor-alkol konulmuş. Di-

kişleri mükemmel. Kemirgeni kontrol eden Komutlar inanılmaz güçlüydü. Bu yaratık, BiyoKromatik bir sanat eseri."

"Ve?" diye sordu Aldokur.

"Ve bunu Merhametyıldızı'nın sarayına saldı," dedi Işıktını. "Muhafızlar bunu yakalamakla uğraşırken bir şekilde tünellere inmeyi başardı. Onun arkasından başka biri geldi ve bu ikinci kişi, kendisini gören adamı kimseye ondan bahsedemesin diye öldürdü. O tünellerde her ne varsa –ya da nereye çıkıyorlarsa– o şey bir sürü Nefes heba etmeye değecek kadar önemli. Birini öldürecek kadar önemli."

Aldokur başını iki yana salladı. "Bunun seni endişelendirmesine hâlâ inanamıyorum."

"Tünellerden haberin olduğunu söylemiştin," dedi Işıktını. "Llarimar'a biraz sorup soruşturmasını söyledim, görünen o ki diğerleri de tünelleri biliyormuş. Bilinen açıklaması, sarayların altında depo alanı olarak kullanıldıkları. Tanrılar Katı tarihi boyunca farklı farklı tanrılar tarafından farklı farklı zamanlarda yaptırılmışlar.

"Ama," diye devam etti Işıktını heyecanla, "gizli işler yürütmek için de ideal bir yer aynı zamanda. Tanrılar Katı, şehir muhafızlarının yetki alanının dışında kalıyor. Buradaki her saray kendi başına bağımsız bir ülke gibi! Mahzenlerden birkaçını genişletip tünelleri birbirine bağlarsın ve duvarın altından da geçirdin mi Tanrılar Katı'na gizlice girip çıkabilirsin."

"Işıktını," dedi Aldokur. "Orada gizli bir şey dönüyor olsa, rahipler niye saraya girmek için o tünelleri kullansın? Bu biraz şüpheli bir durum olmaz mı? Yani sen bile fark ettiysen, ortaya çıkması çok zor olamaz, değil mi?"

Işıktını durdu, sonra hafiften kızardı. "Elbette," dedi. "İşe yarar biri gibi görünmeye kendimi öyle kaptırdım ki aslını unutmuşum! Aptalın teki olduğumu hatırlattığın için çok teşekkürler."

"Işıktını, ben öyle –"

"Tamam, tamam, sorun yok," dedi Işıktını ayağa kalkıp. "Niye uğraşıyorum ki? Ne olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Işıktını, kendinden nefret eden tanrı. Ölümsüzlük bahşedilmiş en işe yaramaz adam. Tek bir şey soracağım sadece."

Aldokur duraksadı. "Ne?"

"Niye?" dedi Işıktını ona bakıp. "Niye tanrı olmaktan nefret ediyorum? Niye böyle havai, niye bu kadar ciddiyetsiz davranıyorum? Niye kendi otoriterimin altını oyuyorum? Niye?"

"Tezat yaratmanın seni hep eğlendirdiğini düşünmüşümdür."

"Hayır," dedi Işıktını. "Aldokur, ben ilk gün de böyleydim. Daha uyandığım anda, tanrı olduğuma inanmayı reddettim. Tapınaktaki ve saraydaki yerimi kabul etmek istemedim. O günden beri de buna uygun davranıyorum. Ve söylememde sakınca yoksa, yıllar içinde bunda ustalaştım diyebilirim. Ama konumuz bu değil. Burada asıl üzerinde durmam gereken şey –asıl önemli nokta– bunun niye böyle olduğu. Niye?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Aldokur.

"Ben de bilmiyorum," dedi Işıktını. "Ama daha önce her kimsem o kişi bir şekilde kendini ortaya koymaya çalışıyor. Bana bu gizemin üzerine gitmemi fısıldıyor. Beni tanrı olmadığım konusunda uyarıp duruyor. Ve tüm bunları ciddiyetsiz bir şekilde ele almamı salık veriyor." Işıktını kafasını iki yana salladı. "Kimdim ben? Bilmiyorum. Kimse de söylemiyor. Ama artık kendimce bazı tahminlerim var. Her kimsem, bir şeylerin açığa kavuşmadan unutulup gitmesine seyirci kalan biri değildim. Sırlardan nefret eden bir adamdım. Ve bu sarayda ne çok sır olduğunu yeni yeni anlamaya başladım."

Aldokur afallamış görünüyordu.

"Şimdi," diye devam etti Işıktını yürüyüp kameriyeden çıkarken, "eğer izin verirsen yapacak işlerim var." Hizmetkârları hemen toparlanıp peşinden koşturdu.

"Ne işi?" diye sordu Aldokur da kalkıp.

Işıktını dönüp ona baktı. "Gidip Tekmilana'yı göreceğim. İlgilenmem gereken bir Cansız Komutları meselesi var."

39

Sokaklarda geçirdiği bir hafta Vivenna'nın hayata bakışını kökten değiştirmişti.

İkinci gün, inanılmaz düşük bir ücret karşılığında saçlarını satmıştı. O parayla aldığı yiyecekler dişinin kovuğunu bile doldurmamıştı, bu yüzden şimdi saçlarını yeniden uzatacak gücü yoktu. Saçları doğru düzgün kesilmemişti bile, uçları kırpık kırpıktı ve kalan kısım hâlâ soluk beyazdı; gerçi maruz kaldığı isten ve pislikten kararmış, matlaşmıştı.

Nefesi satmayı da düşünmüştü ama bunun için nereye gideceğini, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Ayrıca içinden bir ses, Denth'in muhtemelen Nefesi satabileceği yerleri gözlediğini söylüyordu. Dahası şalına koyduğu Nefesleri oradan nasıl geri alacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Hayır. Saklanması, görünmez olması gerekiyordu. Dikkatleri üzerine çekemezdi.

Vivenna sokağın kenarına oturdu, gözleri yerde, gelip geçen kalabalığa avuç açtı. Sadaka veren çıkmadı. Diğer dilencilerin bunu nasıl yaptığını hiç bilmiyordu; onların önündeki üç beş kuruş Vivenna'ya muazzam bir servet gibi görünüyordu. Onun bilmediği çok şey biliyorlardı: nereye oturmaları gerektiğini, nasıl yalvaracaklarını... İnsanlar dilencileri yok saymayı öğrenmişti. Onlarla göz teması bile kurmuyorlardı. Başarılı dilenciler demek ki bir şekilde onların dikkatini çekebilenlerdi.

Vivenna dikkat çekmek isteyip istemediğinden pek emin değildi. Açlıktan kazınan midesi onu bir noktada kalabalık caddelere sürüklemişti ama hâlâ en büyük korkusu Denth ya da Vasher tarafından bulunmaktı.

Fakat açlığı arttıkça bu korkular da giderek önemini yitirdi. Şu anda asıl mesele bir şekilde karnını doyurmaktı. Denth ya da Vasher tarafından öldürülmek sonraki meseleydi.

Rengârenk kalabalık önünden akmaya devam etti. Vivenna yüzlere ya da vücutlara dikkat etmeden onları izledi. Sadece renklere bakıyordu. Dönen bir tekerlek gibi renkler sürekli değişiyordu. *Denth beni burada bulamaz,* diye düşündü. *Yolun kenarındaki dilencinin içindeki prensesi göremez.*

Midesi guruldadı. Gurultulara aldırmamayı öğreniyordu. Tıpkı gelip geçen insanların ona aldırmadığı gibi. Kendini gerçek bir dilenci ya da sokak insanı gibi hissetmiyordu. Bir haftada öyle bir noktaya gelmemişti. Fakat onları taklit etmeyi öğreniyordu. Ve son zamanlarda zihni çok bulanıktı. Tüm Nefesini verdiğinden beri.

Şalına daha sıkı sarındı. Şalı gözünün önünden ayırmıyordu.

Denth'le diğerlerinin yaptıklarına inanmakta zorlanıyordu hâlâ. Ne güzel şakalaşıyor, eğleniyorlardı. O hâlleri ile daha sonra bodrumda gördüklerini bağdaştıramıyordu bir türlü. Hatta bazen gidip onları bulası geliyordu. Herhâlde hayal görmüştü. Bu kadar korkunç insanlar olamazlardı.

Saçmalama, dedi kendi kendine. *Kendimi toparlamam lazım. Niye artık doğru dürüst düşünemiyorum?*

Düşünse ne düşünecekti? Düşünecek öyle çok bir şey yoktu. Denth'e gidemezdi. Parlin ölmüştü. Yetkililer ona yardım etmezdi; şehirde kargaşa yaratan Idris'li prenses dedikodularını çoktan duymuş olmalılardı ve onu gördükleri yerde tutuklarlardı. Eğer babasının hâlâ şehirde casusları varsa bile Denth'e yakalanmadan onları nasıl bulacağını bilmiyordu. Zaten Denth büyük olasılıkla onları bulmuş ve öldürmüş olmalıydı. Vivenna'yı rehin olarak alıkoyup onu kurtarmaya gelenleri sessizce ortadan kaldırması çok zekiceydi. Babası ne hâldeydi acaba? Vivenna kaybolmuştu, onu geri getirmesi için yolladığı tüm adamları gizemli bir şekilde sırra kadem basıyordu ve Hallandren adım adım savaş ilan etmeye yaklaşıyordu...

Şimdi bunlar uzak korkulardı. Midesi yine guruldadı. Şehirde çorba evleri vardı ama ilk kez bir tanesine gitmeye kalktığında, yolun karşısındaki binanın girişinde Tonk Fah'ın durduğunu görmüştü. Hemen geri dönmüş ve Tonk Fah'ın onu görmemiş olması için dualar ederek oradan uzaklaşmıştı. Aynı sebepten şehirden çıkmaya da cesaret edemiyordu. Denth'in mutlaka kapılarda adamları olmalıydı. Hem nereye gidecekti ki? Idris'e dönmek için ne parası ne yiyeceği vardı.

Biraz para biriktirmeyi başarırsa belki şehirden gidebilirdi. Bu tabii çok zordu, neredeyse imkânsızdı. Aldığı her kuruşu yiyeceğe harcıyordu. Elinde değildi. Öyle aç oluyordu ki başka hiçbir şeyin bir önemi kalmıyordu.

Şimdiden kilo vermişti. Midesi yine guruldadı.

Böylece, duvarın yetersiz gölgesinde, ter ve pislik içinde oturmaya devam etti. Üzerinde hâlâ sadece içliği ve şalı vardı; gerçi öyle kirliydi ki giysinin nerede bitip teninin nerede başladığını ayırt etmek bile zordu. Daha önce büyük bir kibirle o zarif elbiselerden başka bir şey giymeyi reddetmesi şimdi nasıl da gülünç geliyordu.

Başını iki yana salladı, zihnini saran sis bulutlarını dağıtmaya çalıştı. Sokaklarda bir hafta ona sonsuzluk kadar uzun gelmişti ama fakirlik günlerinin daha çok başında olduğunun farkındaydı. Fakirler nasıl hayatta kalıyordu? Sokak aralarında uyumaya, her gün üzerlerine yağan yağmura, en ufak bir seste oldukları yerde sıçramaya, yerlerde buldukları çürümüş çöpleri bile yiyecek kadar aç olmaya nasıl dayanıyorlardı? Böyle çürümüş bir şey yemişti bir keresinde. Hatta birazını midesinde tutmayı bile başarmıştı.

Son iki gündür boğazından geçen tek şey buydu.

Yanında biri durdu. Vivenna heyecanla başını kaldırıp elini daha ileri uzattı... Ta ki adamın giydiği renkleri görene kadar. Sarı ve mavi. Şehir muhafızı. Vivenna hemen şalına yapıştı, onu iyice göğsüne bastırdı. Saçmaladığının farkındaydı. Şalda o kadar Nefes olacağı kimin aklına gelirdi? Ama bu bir tür refleksti. Şu anda sahip olduğu tek şey bu şaldı ve –yırtık pırtık olmasına rağmen– Vivenna uyurken birkaç sokak serserisi onu bile çalmaya yeltenmişti.

Muhafız, şalının peşinde değildi. Elindeki copla onu dürttü. "Hey," dedi. "Yaylan bakalım. Burada dilenmek yasak."

Daha fazla açıklama yapmadı. Asla yapmazlardı. Belli ki dilencilerin nerede oturup oturamayacağına dair kurallar vardı ama kimse dilencilere bu kuralları açıklamaya zahmet etmiyordu. Yasalar anca beyler ve tanrılar içinde, alt sınıf için değil.

Şimdiden 'beyleri' sanki başka bir türlermiş gibi düşünmeye başladım. Vivenna kalktı ama bir an midesi bulandı ve gözleri karardı. Kendini toparlamak için duvara yaslandığında muhafız uzaklaşması için onu tekrar dürttü.

Vivenna başını öne eğip kalabalığa karıştı. Aslında tam olarak karıştı da denemezdi; insanlar ondan kaçınıyor, uzak durmaya çalışıyordu. Şimdi, artık hiç umurunda değilken ona böyle geniş bir hareket alanı vermeleri ironikti. Kim bilir nasıl kokuyordu, düşünmek bile istemiyordu. Gerçi kokusundan ziyade muhtemelen bir şey çalmasından korkuyorlardı. Ama endişelenmelerine gerek yoktu. Çantalarından ya da ceplerinden nasıl gizlice bir şey aşıracağını bilmiyordu ve denerken yakalanmayı göze alamazdı.

Bir şey çalmanın ahlaki boyutunu kafaya takmayı günler önce bırakmıştı. Varoşların ara sokaklarını bırakıp caddelere çıkmadan önce bile, aç da kalsa bir şey çalmayacağına inanacak kadar naif değildi. Fakat bu noktaya gelmesinin daha uzun süreceğini sanırdı.

Başka bir köşeye gidip oturmak yerine kalabalıktan ayrıldı ve Idris varoşlarının yolunu tuttu. Orada bir nebze kabul görmeyi başarmıştı. En azından onlardan biri olarak görülüyordu. Kimse prenses olduğunu bilmiyordu tabii. Elbisesini çalan o adamdan sonra onu tanıyan çıkmamıştı. Kabul görmesinin tek sebebi aksanıydı.

Mahallede dolanıp geceyi geçireceği bir yer aramaya başladı. Bu akşam artık dilenmekten vazgeçmesinin sebebi de buydu. Tamam, dilenciler için en kazançlı saatlerdi ama öyle yorgundu ki şöyle iyi bir yer bulup uyumak istiyordu. Hangi sokak arasında yatacağının bir fark yaratacağı hiç aklına gelmezdi ama bazı sokaklar diğerlerinden daha sıcaktı ve bazıları yağmura karşı daha korunaklıydı. Bazıları daha güvenliydi. Bu tür şeyleri yavaş yavaş öğrenmeye başlıyordu. En önemlisi kimleri kızdırmaktan kaçınması gerektiğini öğreniyordu.

Onun durumunda bu grup neredeyse herkes demekti ve buna sokak çocukları da dâhildi. Sokak hiyerarşisinde hepsi onun üstündeydi. Bunu ikinci gününde öğrenmişti. Saçları için verilen paradan bir sikke artırmış, olur ya şehirden çıkma fırsatı yakalarsa diye saklamak istemişti. Çocukların onda bir sikke olduğunu nereden öğrendiğini bilmiyordu ama o gün ilk dayağını yemişti.

Vivenna'nın ilk tercihi olan ara sokağı karanlık yüzlü bir grup adam mesken tutmuştu, belli ki yasadışı bir şeyler yapıyorlardı. Hemen geri dönüp ikinci tercihine yürüdü. Buraya da sokak çocukları doluşmuştu. Daha önce onu döven çete. Oradan da çabucak uzaklaştı.

Üçüncü ara sokak boştu. Altında fırın olan bir binanın yan tarafıydı. Fırınlar daha gece için yakılmamıştı ama sabah ayazında duvarlardan biraz sıcaklık gelecekti.

Vivenna sırtını tuğlalara verip kıvrıldı, şalına sarındı. Ne yastığı ne üzerine örtecek bir battaniyesi vardı. Yine de birkaç saniye sonra dalmıştı.

40

Treledees geldiğinde Siri sarayın bahçesinde yemek yiyordu. Önündeki tabaklardan atıştırmaya devam edip onu görmezden geldi.

Denizin çok acayip bir şey olduğuna karar vermişti. Bazıları dokunaçlı ve kemiksiz vücutlu, diğerleri dikenli derili bunca yaratığı üreten bir yere başka ne denirdi ki? Buralıların salatalık dediği ama tadı hiç de salatalığa benzemeyen bir şeyden bir çatal aldı.

Her tabaktan yedi, gözlerini yumup tadına odaklanarak çiğnedi. Bazıları diğerleri kadar kötü değildi. Aslında hiçbirini sevmemişti. Deniz ürünleri ona göre değildi.

Gerçek bir Hallandren'li olmam zor, diye karar verdi meyve suyunu içerken.

Neyse ki meyve suyu çok lezzetliydi. Hallandren'in çeşit çeşit meyveleri ve çeşit çeşit lezzetleri neredeyse su dünyasının tuhaflığıyla yarışacak kadar olağanüstüydü.

Treledees boğazını temizledi. Tanrı Kral'ın başrahibi böyle bekletilmeye alışık değildi.

Siri, hizmetkârlarına yeni yiyecekler getirmelerini işaret etti. Susebron, Siri'ye sofra adabı konusunda yardımcı oluyordu ve Siri pratik yapmak istiyordu. Şansa bak ki Susebron'un yeme biçimi, yiyeceklerden küçük lokmalar alması ve hiçbir şeyi tamamen bitirmemesi, yeni yemekler tatmak için idealdi. Siri Hallandren'i, buranın usullerini, insanlarını, lezzetlerini tanımayı aklına koymuştu. Hizmetkârlarını onunla konuşmaya zorluyordu ve başka tanrılarla da tanışmaya karar vermişti. Biraz ileride çimlerde dolaşan Işıktını'yı görünce ona hemen hevesle el salladı. Işıktını alışılmadık bir şekilde dalgın hatta endişeli görünüyordu. O da Siri'ye el salladıysa da yanına gelmedi.

Tüh, diye düşündü Siri. *Treledees'i biraz daha bekletmek için iyi bir bahane olurdu.*

Başrahip yine boğazını temizledi. Bu kez daha ısrarcı bir şekilde. Nihayet Siri yerinden kalktı ve hizmetkârlarına geride durmalarını işaret etti.

"Biraz yürüyelim mi, Ekselansları?" diye sordu Siri ona gamsız bir tonla. Muhteşem mor elbisesinin kuyruğunu çimlerde sürüyerek adamın yanından yürüyüp geçti.

Treledees ona yetişmek için koşturdu. "Seninle bir şey konuşmam gerekiyordu."

"Evet," dedi Siri. "Bugün beni birkaç kez çağırtınca tahmin ettim."

"Ama gelmedin," dedi adam.

"Tanrı Kral'ın hayat arkadaşının her talebi karşılamayı ve her çağrıldığında birilerinin ayağına gitmeyi alışkanlık hâline getirmemesi lazım diye düşündüm."

Treledees kaşlarını çattı.

"Öte yandan," diye devam etti Siri, "başrahip şahsen beni görmeye geldiğinde elbette ona zaman ayırırım."

Treledees dimdik durup ona tepeden bir bakış attı. Tanrı Kral'ın bugünkü renklerinde –mavi ve bakır rengi– giyinmişti. "Beni kendine düşman etmek istemezsin, Majesteleri."

Siri bir an ürktüyse de saçlarının bembeyaz kesilmesini son anda engelleyebildi. "Seni kendime düşman etmek istemiyorum," dedi. "En baştan anlaşılması gereken bazı kurallar koyuyorum sadece."

Treledees'in yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirdi.

Bu da ne? diye düşündü Siri şaşkınlıkla. *Neye gülüyor bu?*

Treledees yürümeyi bırakıp durdu. "Hepsi bu mu?" dedi küçümser bir tonla. "Majesteleri pek az bilgiyle çok büyük çıkarımlarda bulunuyor."

Lanet olsun, diye düşündü Siri. *Konuşmanın kontrolünü nasıl bu kadar çabuk kaybedebildim?*

"Ben de Ekselansları için aynı şeyi söyleyebilirim." Kocaman siyah saray, dev bir çocuğun oyun blokları gibi üst üste dizilmiş bloklarıyla heyula gibi tepelerinde yükseliyordu.

"Öyle mi?" dedi Treledees, Siri'ye bakarak. "Nedense bundan şüpheliyim."

Siri bir kez daha içinde yükselen korkuyu bastırmak zorunda kaldı. Treledees yine gülümsedi.

Bir saniye, bir saniye, diye düşündü Siri. *Sanki duygularımı okuyor. Sanki görebiliyor...*

Ama saçları renk değiştirmemişti; en azından gözle görülecek şekilde değiştirmemişti. Siri neyin ters gittiğini çözmeye çalışarak tekrar Treledees'e baktı. Ve bu kez ilginç bir şey fark etti. Treledees'in etrafında daire şeklinde bir alanda çimler daha parlak ve daha koyu bir yeşildi.

Nefes, diye düşündü. *Tabii ki Nefesi olacak. Krallıktaki en güçlü adamlardan biri sonuçta.*

Çok fazla Nefesi olan insanların renklerdeki en ufak farkları bile görebildiği söyleniyordu. Treledees onun saçındaki ton değişimlerinden duygularını okuyor olabilir miydi? Bu yüzden mi Siri'ye karşı hep böyle umursamaz ve saygısızdı? Korkusunu mu görüyordu?

Siri dişlerini sıktı. Vivenna'nın saçlarını kontrol etmek için yaptığı çalışmaları Siri es geçmişti. Sonuçta duygularını gizleyebilen bir insan değildi ve nasılsa saçlarından bağımsız olarak da insanlar onun ne düşündüğünü kolayca anlayabilirdi. Bu yüzden Kraliyet Saçlarını kontrol etmeyi öğrenmenin bir anlamı olmadığına karar vermişti.

Siri, BiyoKromanın gücüyle donanmış tanrılar ve adamlarla dolu bir sarayı hayal bile etmemişti tabii. Idris'teki hocaları, Siri'nin düşündüğünden çok daha akıllıydı. Buradaki rahipler de öyle. Şimdi düşündükçe anlıyordu; Treledees ve diğer rahipler tabii ki Kraliyet Saçlarının ton değişimlerini ve anlamlarını en ince ayrıntısına kadar çalışmış olmalıydı.

Siri'nin bu konuşmanın kontrolünü tekrar kendi eline alması gerekiyordu. "Unutma, Treledees," dedi. "Beni görmeye gelen sensin. Eğer başrahibi bile istediğimi yapmak zorunda bırakabiliyorsam burada biraz iktidarım olsa gerek."

Treledees buz gibi gözlerle onu süzdü. Siri tüm gücünü kullanıp saçlarını simsiyah tutmayı başardı. Siyah; kendine güvenin rengi. Ardından rahibin gözlerinin içine baktı ve saçlarının tonunda zerre oynama olmadı.

Treledees sonunda bakışlarını kaçırdı. "Kulağıma birtakım tedirgin edici dedikodular geldi."

"Öyle mi?"

"Evet. Görünen o ki artık karılık vazifelerini yerine getirmiyormuşsun. Hamile misin?"

"Hayır," dedi Siri. "Daha birkaç gün önce kadınsal durumum oldu. Hizmetkârlarıma da sorabilirsin."

"O zaman niye denemeyi bıraktınız?"

"Ne oldu?" diye sordu Siri rahat bir tavırla. "Casusların dün gece gösteriyi kaçırdıkları için hayal kırıklığına mı uğradı?"

Treledees hafifçe de olsa kızardı. Dönüp ona baktı ama Siri'nin saçları hâlâ simsiyahtı. Ne bir zerre beyaz ne bir zerre kırmızı. Treledees ise şimdi daha tereddütlü görünüyordu.

"Siz Idris'liler," dedi öfkeyle. "Dağların tepesinde, medeniyetten uzak, pislik içinde yaşar, yine de bizden üstün olduğunuzu sanırsınız! Beni eleştiremezsin. Bizi eleştiremezsin. Hiçbir şey bildiğin yok."

"Tanrı Kral'ın yatak odasını dinlediğinizi biliyorum."

"Sadece dinlemiyoruz," dedi Treledees. "İlk birkaç gece odada bizden biri de vardı."

Siri bu kez utancını saklayamadı. Saçları siyah kaldıysa da Treledees'in eğer minik ton değişimlerini fark edecek kadar BiyoKroması varsa saçlarına yayılan kırmızılığı görmüş olmalıydı.

"Keşişlerinizin öğrettiği tüm o zehirli şeyleri biliyorum," dedi Treledees diğer tarafa dönerek. "Size nasıl nefret aşıladıklarını, içinizi nasıl nefretle doldurduklarını... Idris'li bir kadını, yanlarında kimse olmadan Tanrı Kral'la baş başa bırakacağımızı mı sandın gerçekten? Onu öldürmek niyetinde olmadığından emin olmamız gerekiyordu. Hâlâ da buna ikna olmuş değiliz."

"Çok açık konuşuyorsun," diye altını çizdi Siri.

""En baştan anlaşılması gereken bazı şeyleri ortaya koyuyorum sadece." Devasa sarayın gölgesinde durdular. "Burada önemli biri değilsin. Tanrı Kral'ın yanında hiçbir önemin yok. O her şey ve sen bir hiçsin. Tıpkı geri kalanlarımız gibi."

Eğer Susebron o kadar önemliyse, diye düşündü Siri, Treledees'in gözlerinin içine bakıp, *o zaman niye onu öldürmeyi planlıyorsun?* Gözlerinin içine bakmaya devam etti. Birkaç ay önce olsa hemen bakışlarını kaçırırdı. Ama şimdi kendini zayıf hissettiğinde Susebron'u hatırlıyordu. Treledees kendi Tanrı Kralı'nı etkisiz hâle getirecek, kontrol altına alacak ve nihayetinde öldürecek bir komplo sahne koyuyordu.

Ve Siri onun bunu neden yaptığını bilmek istiyordu.

"Tanrı Kral'la seks yapmayı özellikle bıraktım," dedi Siri saçlarını siyah tutmaya özen göstererek. "Çünkü bunun senin dikkatini çekeceğini biliyordum."

Gerçekte her gece sahnelediği küçük gösteriyi yapmayı bırakmıştı sadece. Ama Treledees'in tepkisine bakılırsa rahipler Siri'nin önceki gecelerde oynadığı oyuna kanmıştı. Siri bunun için şansına şükretti. Muhtemelen Susebron'la iletişim kurduğunu da bilmiyorlardı. Konuşurken fısıldamaya çok dikkat ediyor hatta bazen kendisi de tahtaya yazıyordu.

"Bir varis vermen lazım," dedi Treledees.

"Yoksa ne olur? Bunu niye bu kadar çok istiyorsun, Treledees?"

"Orası seni ilgilendirmez," dedi Treledees. "Yalnız şu kadarını söyleyeyim, senin anlayamayacağın bazı yükümlülüklerim var. Ben tanrılara hizmet ederim ve onların arzularını yerine getiririm, seninkileri değil."

"Eğer gerçekten bir varis istiyorsan şu son kısımda ufak bir değişiklik yapman gerekecek," dedi Siri.

Treledees belli ki bu konuşmanın gidişatından hiç memnun değildi. Yine Siri'nin saçlarına bir bakış attı. Ve Siri her nasılsa yine saçlarının en küçük bir tereddüt bile yansıtmamasını becerdi. Treledees bakışlarını onun gözlerine çevirdi.

"Beni öldüremezsin, Treledees," dedi Siri. "Eğer kraliyet kanı taşıyan bir varis istiyorsan yapamazsın. Beni bir şeylere zorlayamaz, bana gözdağı veremezsin. Bunu sadece Tanrı Kral yapabilir. Ve onun nasıl olduğunu da biliyoruz."

"Ben neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Treledees düz bir tonla.

"Ah, hadi ama," dedi Siri. "Bir adamla yatıp da dilinin olmadığını fark etmeyeceğimi sanmıyordun herhâlde, değil mi? Ufak bir çocuktan farksız olduğunu anlamayacak mıydım yani? Hizmetkârları olmadan tuvalete bile gidebileceğine şüpheliyim."

Treledees sinirden kıpkırmızı kesildi.

Onu önemsiyor, diye geçirdi içinden Siri. *Ya da Tanrı Kral'a edilen hakareti kendine edilmiş sayıyor en azından. Ona düşündüğümden daha sadık.*

Demek ki para yüzünden değildi. Siri emin olamazdı tabii ama bu adamın para için dinini satacak türden biri olmadığını hissediyordu. Sarayda dönen entrikaların sebebi her neyse, çok büyük olasılıkla arkasında yine dini gerekçeler vardı.

Susebron hakkında bildiklerini açık etmesi bir kumardı. Ama Treledees'in bunu zaten tahmin ettiğini düşünmüştü ve iyisi mi Siri'nin Susebron'u saf bir çocuk olarak gördüğünü sansındı. Ufak bir bilgi vermiş ama sonra hedef şaşırtmıştı. Eğer Siri'nin Susebron'un aptal olduğunu düşündüğünü zannederlerse, kocasıyla birlikte hareket edeceklerinden kimse şüphelenmezdi.

Siri doğru şeyi yaptığından emin değildi. Bunu bir şekilde öğrenmesi gerekiyordu yoksa kocası ölecekti. Ve öğrenmenin tek yolu da yapmaktı. Fazla bir kozu yoktu ama rahiplerin çok önemsediği bir şeyi vardı: rahmi.

Bunu da görünen oydu ki gayet etkili bir şekilde kullanmıştı, zira Treledees öfkesini bastırdı ve soğukkanlılığını korudu. Başını çevirip saraya doğru baktı. "Bu krallığın tarihini biliyor musun? Ailenden sonraki tarihini?"

Siri bu soru karşısında afalladı. *Sandığından daha fazlasını biliyorum,* diye geçirdi içinden. "Pek sayılmaz," dedi dışından.

"Tanrı Barışyapıcı bize zor bir görev verdi," dedi Treledees. "Bize şu anda Tanrı Kral'ın sahip olduğu görülmemiş miktarda BiyoKromatik Nefesi, bu büyük hazineyi bıraktı. Elli binin üzerinde Nefes. Bize bu serveti güvende tutmamızı söyledi." Treledees tekrar Siri'ye döndü. "Ve asla kullanmamamız konusunda bizi uyardı."

Siri'nin vücudunda bir ürperti dolaştı.

"Yaptığımız şeyi anlamanı beklemiyorum," diye devam etti Treledees. "Ama yapılması gerekiyordu."

"Onun elini kolunu bağlamanız mı gerekiyordu?" dedi Siri. "Konuşma yetisini elinden almanız, yetişkin bir adamın vücudunda hiç büyümeyen bir çocuk gibi yaşaması mı gerekiyordu? Bir kadınla ne yapması gerektiğini bile bilmiyor!"

"Öyle gerekiyordu," dedi Treledees sıkılı dişlerinin arasından. "Idris'liler! Anlamaya bile çalışmazsınız. Yıllarca babanla muhatap oldum. O da böyle hiçbir halt bilmeden kendince sonuçlara varırdı."

Beni sinirlendirmeye çalışıyor, diye düşündü Siri ve duygularını kontrol etti. Ama bu hiç kolay değildi. "Sizin yaşayan tanrılarınız yerine Austre'ye inanmak, hiçbir halt bilmemek demek değil. Sonuçta bizim inancımızı terk edip kolay yolu seçen sizdiniz."

"Sizin o gözle görülmeyen, ne olduğunu bilinmeyen Austre'niz bizi Kalad'ın insafına terk etmişken bizi koruyup gözetmeye gelen bir tanrının yolunu seçtik biz. Barışyapıcı belli bir amaç için Döndü. İnsanlar arasındaki çatışmalara son vermek ve Hallandren'e yeniden barışı getirmek için."

Treledees ona bir bakış attı. "O mukaddestir. Bize hayat verendir. Ve karşılığında bizden tek bir şey istedi, Kanal. Gücüne sahip çıkmamızı, korumamızı. Ölürken onu bize verdi ama tekrar Dönmesi gerekirse ve ihtiyacı olursa geri almak için Nefesi korumamızı istedi. Onun kullanılmasına izin veremeyiz. Ona saygısızlık edilmesine izin vermeyiz. Tanrı Kral tarafından bile olsa."

Treledees sustu.

Peki ama bu hazinenin Tanrı Kral'dan varise geçmesini nasıl sağlıyor-

sunuz? diye düşündü Siri. Bunu sormaya can atıyordu. Sorarsa kendini ele vermiş olur muydu?

Nihayet Treledees devam etti. "Babanın diğer kız yerine niye seni gönderdiğini şimdi anlıyorum. Sadece en büyük kızı değil tüm kız kardeşleri araştırmamız gerekirdi. Bizi inandırdığınızdan çok daha ehil çıktın."

Siri bu yoruma şaşırdıysa da saçını kontrol etmeyi başardı. Treledees içini çekip başka tarafa baktı. "Taleplerin neler? Geceleri vazifelerini yerine getirmeye geri dönmen için ne yapılması gerekiyor?"

"Hizmetkârlarım," dedi Siri. "Yakın hizmetkârlarımın yerine Pahn Kahl'lı kadınların geçmesini istiyorum."

"Hizmetkârlarından bir şikâyetin mi var?"

"Hayır, özel bir şey yok," dedi Siri. "Pahn Kalh'lı kadınlarla daha çok ortak noktamız olduğunu düşünüyorum sadece. Onlar da burada benim gibi kendi evlerinden uzaktalar. Ayrıca kahverengi giymeleri hoşuma gidiyor."

"Elbette," dedi Treledees. Siri'nin bu arzusunun ardında Idris'li hassasiyetlerinin olduğunu düşündüğü açıktı. "Olur."

"Hallandren'li kızlar da daha önce Pahn Kahl'lıların yaptığı işleri üstlenebilir," diye devam etti Siri. "Hizmetimden tamamen çıkmaları gerekmiyor. Aslında hâlâ bazılarıyla konuşmak istiyorum. Her neyse, yakın hizmetimdekiler, daima yanımda olanlar Pahn Kahl'lılar olsun."

"Söyledim ya," dedi Treledees, "bu arzun yerine getirilecek. Bu durumda sen de vazifelerine döneceksin, değil mi?"

"Şimdilik," dedi Siri. "Bu sana birkaç hafta daha kazandırır."

Treledees kaşlarını çattıysa da ne yapabilirdi ki? Siri ona gülümsedi, ardından dönüp yürüdü. Yine de bu konuşmadan memnun ayrılmıyordu. Zafer kazanmıştı ama Treledees'in ona daha da düşman olması pahasına.

Kendimi de paralasam zaten benden hiçbir zaman hoşlanmayacaktı, diye düşündü Siri kameriyeye girerken. *Böylesi daha iyi oldu muhtemelen.*

Susebron'a tam olarak ne olacağını hâlâ öğrenebilmiş değildi ama rahipleri manipüle etmenin mümkün olduğunu öğrenmişti en azından. Bu az buz bir şey değildi. Gerçi artık tehlikeli sularda yüzdüğünün de farkındaydı. Böylece yemeğine, yeni getirilen deniz ürünlerini denemeye geri döndü. Hallandren'lilerin hayat tarzını öğrenmek için elinden geleni yapacaktı. Fakat eğer Susebron'un hayatı söz konusu olursa onu buradan götürmek için de elinden geleni yapacaktı. Maviparmak'ın Pahn Kahl'dan getirdiği kadınları yakın hizmetkârı yapmasının bunu kolaylaştıracağını umuyordu.

İçine çekip çatalını ağzına götürdü ve yeni lezzetleri tatmaya devam etti.

41

Vivenna sikkesini uzattı.

"Bir sikke mi?" diye sordu Cads. "Hepsi bu mu? Bir sikkecik mi?" Vivenna'nın sokakta tanıdığı adamlar arasında bile açık ara en pisiydi. Süslü giyinmeyi seviyordu gerçi. Stili buydu; son moda yıpranmış ve pis kıyafetler. Bunu komik buluyor gibiydi. Zenginlerin gülünç bir taklidi.

Sikkeyi kirli parmaklarının arasında çevirdi. "Bir sikkecik," diye tekrarladı.

"Lütfen," diye fısıldadı Vivenna. İki lokantanın arkasındaki ara sokağın ağzında duruyorlardı. Biraz ilerde sokak serserilerinin çöpleri karıştırdığını görebiliyordu. İki lokantanın taze atılmış yemek artıkları. Vivenna'nın ağzı sulandı.

"Buna inanmakta biraz zorlanıyorum, genç bayan," dedi. "Koca gün sadece bu kadar mı kazandın?"

"Lütfen, Cads," dedi Vivenna yine. "Biliyorsun... Biliyorsun, dilenmekte pek iyi değilim." Yağmur yağmaya başlamıştı. Yine.

"Daha iyi olman lazım," dedi Cads. "Çocuklar bile en az iki sikke getiriyor."

Cads'in arkasında, onu memnun etmeyi başarmış olan şanslılar kendilerine ziyafet çekiyordu. Öyle güzel kokuyordu ki. Gerçi koku lokantalardan da geliyor olabilirdi.

"Günlerdir bir şey yemedim," diye fısıldadı Vivenna. Yüzüne vuran yağmur sularından kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı.

"Yarın daha iyisini yap o zaman," dedi Cads dönüp uzaklaşırken.

"Sikkem –"

Vivenna ona doğru bir adım atınca Cads eliyle adamlarına bir işaret yaptı. Vivenna içgüdüsel olarak sindi.

"Yarın iki sikke," dedi Cads sokağına doğru yürümeye devam ederek. "Biliyorsun ben de lokanta sahiplerine ödeme yapıyorum. Bedavaya yemek yok."

Vivenna öylece durup Cads'e baktı. Adamın fikrini değiştirebileceğini düşündüğünden değil, durumu kabullenmekte güçlük çektiğinden. Bu onun bugün bir şeyler yemek için son şansıydı. Bir sikkeye başka yerde ancak bir lokma bir şey alabilirdi ama geçen sefer burada tıka basa yemesine yetmişti.

Bu bir hafta önceydi. Ne kadardır sokaklardaydı? Artık bilmiyordu. Uyuşmuş gibi arkasını döndü, şalına sarındı. Güneş batıyordu. Gidip biraz daha dilenmesi lazımdı.

Yapamadı. O bir sikkeyi de kaybettikten sonra yapamadı. Kendini çok sarsılmış hissediyordu. En değerli varlığı çalınmıştı...

Hayır. Hayır. En değerli varlığı hâlâ yanındaydı. Şalına daha sıkı sarındı.

Bu şal niye önemliydi? Artık hatırlamakta zorlanıyordu.

Dağlılar Mahallesi'nin yolunu tuttu. Evinin. Bir yanı, kendini bir zamanlar olduğu kişiden o kadar da uzak hissetmemesi gerektiğinin farkındaydı. O bir prensesti, değil mi? Ama son zamanlarda öyle hasta gibiydi ki. Açlığı bile doğru dürüst hissettiğinden emin olamayacak kadar hastaydı. Her şey çok yanlıştı. Çok çok çok yanlış.

Mahalleye girdi. Kimse ona bulaşmasın diye başı yerde, sırtı eğikti. Sağındaki bir sokağı geçerken yine de bir an tereddütle durdu. Burası fahişelerin yağmurdan korunmak için bir tentenin altında beklediği sokaktı.

Vivenna, açık saçık kıyafetler içindeki kadınlara baktı. Mahallede, dışarıdan gelenler için fazla tehditkâr olmayan sadece iki sokak vardı. Fahişelere giden bir adamı soymamak gerektiğini burada herkes bilirdi. Varoş beyleri müşterilerinin korkutulmasından hiç hoşlanmazdı. Denth olsa *bizi bozar*, derdi.

Vivenna uzun bir an boyunca durup sokağa baktı. Fahişeler iyi besleniyor gibiydi. Pis değillerdi. Birkaçı gülüyordu. Vivenna da onlara katılabilirdi. Daha geçen gün bir sokak çocuğu ona hâlâ yeterince genç olduğunu söylemiş, onu beye götürmeyi teklif etmişti. Yeni bir kız kazandırdığı için alacağı bahşişin peşindeydi.

Çok cazipti. Yemek. Sıcak. Kuru bir yatak.

Austre saklasın, diye düşündü silkinip kendine gelirken. *Neler düşünüyorum? Ne oluyor bana böyle?* Kafasını toplamakta zorlanıyordu. Sanki sürekli bir trans hâlindeydi.

Kendini yürümeye, kadınlardan uzaklaşmaya zorladı. Bunu yapmayacaktı. Henüz değil.

Henüz değil.

Ah, Renklerin Tanrısı, diye düşündü dehşetle. *Bu şehirden bir an evvel gitmem lazım. Ölsem daha iyi. Idris'e dönerken yolda açlıktan ölsem daha iyi. Denth'in eline düşmek ve işkenceden geçmek bile geneleve düşmekten daha iyi.*

Fakat açlığı sürekli bir ihtiyaç hâlini aldıkça tıpkı hırsızlık gibi bedenini kullandırmanın ahlaki yönü ona giderek daha muğlak gelmeye başlamıştı. Kaldığı son sokak arasına doğru yoluna devam etti. Diğer sokaklardan kovulmuştu. Ama burası iyiydi. Tenhaydı ama sokak çocukları oluyordu yine de. Gece eşyalarını karıştırıp para aradıklarını bilse de onların varlığı Vivenna'ya kendini iyi hissettiriyordu.

Bu kadar yorgun olduğuma inanamıyorum... diye düşündü. Başı dönüyordu. Elleriyle duvara tutundu. Birkaç derin nefes aldı. Şu sıralar baş dönmeleri iyice sıklaşmıştı.

Tekrar yürümeye başladı. Sokak arası boştu. Belli ki diğer herkes birkaç kuruş daha kazanmak için hâlâ caddelerdeydi. Sokaktaki en iyi yeri, üzerinde bir parça ot bile büyümüş olan toprak kısmı seçti. Hafif yağmur yüzünden çamur olsa da Vivenna aldırmadı; en azından sırtına batmıyordu.

Arkasında sokağın girişinde birileri belirdi.

Vivenna'nın tepkisi ani oldu. Hemen koşmaya başladı. Sokaklarda yaşamak insanın bazı şeyleri çok çabuk öğrenmesini sağlıyordu. Tüm bitkinliğine rağmen o panikle çok hızlı koşuyordu. Derken yolun diğer tarafında tam karşısında başka biri belirdi. Vivenna dondu kaldı, dönüp arkasından yaklaşan adamlara baktı.

Birkaç hafta önce onu soyup elbisesini alan adam da yanlarındaydı. "Kusura bakma, Prenses," dedi adam. "Ödül çok yükseldi. Buna rağmen seni bulmam bayağı zaman aldı ha. Aferin, iyi saklandın."

Vivenna gözlerini kırpıştırdı. Sonra kendini yavaşça olduğu yere bıraktı.

Daha fazla dayanamayacağım, diye düşündü kollarını vücuduna dolarken. Çok yorgundu. Zihinsel olarak, duygusal olarak, her bakımdan. Bittiğine sevinmişti bile. Bu adamların ona ne yapacağını bilmiyordu ama bittiğini biliyordu. Onu kime satarlarsa satsınlar, o kişi bir daha kaçmasına asla fırsat vermeyecekti.

Adamlar Vivenna'nın etrafını sardı. İçlerinden birinin onu Denth'e teslim etmekten bahsettiğini duydu. Elleriyle kabaca kolundan tutup onu

ayağa kaldırdılar. Vivenna başı önünde, onları takip etti. Anayola çıktılar. Karanlık olmasına rağmen sokak arasına hâlâ ne bir dilenci ne de sokak çocukları gelmişti.

Anlamalıydım, diye düşündü Vivenna. *Bu kadar boş olması normal değildi.*

Tüm bunlar artık tahammül gücünü aşmıştı. Kaçmayı düşünmeye bile enerjisi kalmamıştı. Bir kez daha yapamazdı. İçinde derinlerde bir yerde öğretmenlerinin ne kadar haklı olduğunu fark etti. Açken ve zayıf düşmüşken herhangi bir şeyi –kaçmayı bile– umursayacak enerjiyi bulmak zordu.

Öğretmenlerini hatırlamakta zorlanıyordu şimdi. Aç olmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamakta bile zorlanıyordu.

Adamlar durdu. Vivenna başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırıp görmeye çalıştı. Islak ve karanlık sokakta önlerinde bir şey vardı. Siyah kılıç. Gümüş kını çamura bulanmıştı.

Sokak aniden sessizleşti. Adamlardan biri öne çıkıp kılıcı yerden aldı ve tokasını açtı. Vivenna ani bir mide bulantısıyla sarsıldı ama gerçek bir histen ziyade bir anısı canlanmıştı. Dehşet içinde geriledi.

Diğer adamlar büyülenmiş gibi arkadaşlarının etrafında toplandı. Biri kabzaya uzandı.

Kılıcı tutan adam, hâlâ büyük bölümü kının içindeki silahı arkadaşının suratına savurdu. Kılıcın kından görünen az bir kısmından siyah bir duman yükselmeye başladı.

Adamlar bağırarak kılıca atıldı. Kılıcı tutan adam saldırmaya devam etti. Kılıç her darbesinde vurduğu kişiye normalde olması gerekenden daha büyük bir hasar veriyordu. Kemikler kırıldı, sokağın parke taşlarına kanlar boşanmaya başladı. Adam korkunç bir hızla kılıcı savurmaya devam etti. Vivenna geri geri yürürken adamın gözlerine baktı.

O gözler dehşet vericiydi.

Adam geriye kalan son arkadaşını da öldürdü –kının içindeki kılıcı, şimdi çok uzak bir geçmişte kalmış gibi görünen o gün onu soyan adamın sırtına indirdi ve kemiklerin kırılma sesi geldi. Kılıcı tutan adamın üstündeki giysinin kolu dağılmıştı ve bir duvarı saran sarmaşıklar gibi bir siyahlık adamın kolundan omzuna doğru tırmanıyordu. Adamın teninde siyah damarlar dışarı fırlamıştı ve nabız gibi atıyorlardı. Adam iç paralayıcı, ümitsiz bir çığlık attı.

Ardından kılıcı çevirdi ve kınıyla birlikte kendi göğsüne soktu. Kın hiç

de keskin görünmemesine rağmen etini delip geçti. Adam dizlerinin üzerine düştü ve vücudu seğirerek geriye kaykıldı. Kolundaki siyah damarlar yok olurken gözlerini havaya dikip öylece kaldı. Diğer ucu sırtından çıkan kılıç yere dayandı ve bu şekilde, arkaya devrilmeden dizlerinin üzerinde öldü.

Vivenna cesetlerle dolu sokakta tek başına kalmıştı. Derken bir adam, kıvrılıp bükülen iki halatla yukarıdaki çatıdan aşağı indi. Yavaşça yere kondu ve halatlar kıpırtısız kaldı. Adam Vivenna'yı umursamadan yanından geçip kılıca doğru yürüdü. Anlık bir duraksamanın ardından tokayı kapattı ve kınıyla birlikte çekip cesedin göğsünden çıkardı.

Ölü adam nihayet sırtüstü yere düştü.

Vivenna boş gözlerle karşıya bakıyordu. Ardından uyuşmuş gibi yere çöktü. Vasher onu kaldırıp omzuna attığında irkilmedi bile.

42

"Hanımım sizinle görüşmeyi arzu etmiyor," dedi rahibe saygılı bir şekilde.

"Hanımının arzu etmediğini kabul etmeyi arzu etmiyorum," dedi Işıktını. "Tekrar bir sor istersen. Emin olalım... "

Rahibe başını eğdi. "Özür dilerim Efendimiz, ama on dört kez sordum zaten. Tanrıça Tekmilana görüşme talebinizi iletmemden bunaldı ve bir daha iletmememi buyurdular."

"Diğer rahibelere de aynı emri mi verdi?"

Rahibe duraksadı. "Iıı, hayır, Efendimiz."

"Harika," dedi Işıktını. "Başka bir rahibe çağır. Sonra görüşme ricamı iletmesini için Tekmilana'ya gönder."

Rahibe duyulur bir şekilde iç geçirdi. Işıktını bunu küçük bir zafer olarak addetti. Tekmilana'nın rahipleri tüm saraydaki en dini bütün ve tanrılara en saygılı hizmetkârlardı. Eğer onlardan birini sinirlendirebildiyse, sinirlendiremeyeceği insan yok demekti.

Rahibe onun emrini yerine getirmeye giderken Işıktını elleri belinde bekledi. Tekmilana rahiplerine emir verebilirdi ama Işıktını'yı görmezden gelmelerini söyleyemezdi. Sonuçta o da bir tanrıydı. Onlardan Tekmilana'nın doğrudan yasakladığı şeyler dışında bir şey yapmalarını istediğinde itaat etmek zorundaydılar.

Yaptıkları şey kendi tanrıçalarını rahatsız etse bile.

"Yeni bir beceri geliştiriyorum," dedi Işıktını. "Vekaletle rahatsızlık vermek."

Llarimar içini çekti. "Daha birkaç gün Tanrıça Aldokur'a söylediklerinize ne oldu, Efendimiz? Artık insanlara rahatsızlık vermekten kaçınacağınızı ima etmiştiniz."

"Hiç öyle bir şey söylemedim," dedi Işıktını. "Ben sadece kendi içimde eskiden olduğum insana dair daha fazla şeyi fark etmeye başladığımı söyledim. Bu benim son birkaç yılda gösterdiğim gelişimi bir köşeye atacağım anlamına gelmiyor."

"Kendinize dair farkındalığınız dikkate şayan, Efendimiz."

"Biliyorum! Şimdi, şişşt. Rahibe geri geliyor."

Gerçekten de kadın az sonra gelip çimlerde Işıktını'nın önünde eğildi. "Özür dilerim, Efendimiz. Tanrıçamız ne yazık ki tüm rahibelerin görüşme arzunuzu iletmesini yasakladı."

"Dışarı gelip gelemeyeceğini sormamı iletmenizi yasakladı mı?"

"Evet, Efendimiz," dedi rahibe. "Onunla bir araya gelmenizi, mektupla iletişim kurmanızı ya da herhangi başka bir mesaj iletmenizi içeren tüm ifadelerin kendisine iletilmesini yasakladı."

"Hım," dedi Işıktını çenesine vurarak. "O da kendini geliştiriyor. Eh, yapacak bir şey kalmadı sanırım."

Rahibe gözle görülür şekilde rahatladı.

"Telaşe Nazırı, benim kameriyeyi buraya, Tekmilana'nın sarayının önüne kurun," dedi Işıktını. "Bu gece burada uyuyacağım."

Rahibe başını kaldırıp ona baktı.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Llarimar hayretle.

Işıktını omuz silkti. "Tekmilana'yla görüşene kadar buradan ayrılmıyorum. Beni kabul edene kadar burada kalacağım. Bir haftadan uzun oldu! İnat mı etmek istiyor? Eh, ben de en az onun kadar inatçıyım." Işıktını, rahibeye döndü. "Bu konuda bayağı idmanlıyımdır aslına bakarsan. Tahammül edilemez bir şarlatan olmamdan kaynaklanıyor. Saraya sincap salınmasını da yasaklamadı herhâlde, değil mi?"

"Sincap mı, Efendimiz?" diye sordu kadın.

"Mükemmel," dedi Işıktını. Hizmetkârları kameriyeyi kurarken koltuğuna oturdu ve Cansız sincabı kutusundan çıkarıp öne doğru tuttu.

"Bademli çimenler," diye hayvana koydurduğu Komutu verdi yavaşça. Ardından rahibenin duyabileceği şekilde sesini yükseltti. "Binaya girip içerideki Dönmüşü bul ve yüksek sesle bağırarak etrafında dön. Seni yakalamalarına izin verme. Ah, bu arada mobilyalara mümkün olduğunca hasar ver." Sonra yine alçak sesle tekrarladı. "Bademli çimenler."

Sincap anında elinden yere sıçrayıp saraya koştu. Rahibe dehşet içinde kafasını çevirip ardından baktı. Sincap hiç de sincap gibi olmayan tiz sesler çıkarıyordu. Kapıdaki muhafızın bir anlık şaşkınlığından yararlanıp

bacaklarının arasından geçti ve binaya girip gözden kayboldu.

"Ne güzel bir öğleden sonra olacak," dedi Işıktını ve rahibe sincabın peşinden saraya koşarken uzanıp bir avuç üzüm aldı.

"Hayvan tüm emirlerinizi yerine getiremeyecek, Efendimiz," dedi Llarimar. "Her ne kadar Nefes ona Komutlara uyma gücü verse de neticede bir sincabın zihnine sahip."

Işıktını omuz silkti. "Göreceğiz."

Saraydan telaşlı bağırışlar yükselmeye başlayınca gülümsedi.

Umduğundan daha uzun sürdü. Tekmilana, Aldokur'a direnmesinden belli olduğu üzere inatçıydı. Işıktını oturdu ve dalgın dalgın müzisyenleri dinlemeye başladı. Arada sırada rahibeler gelip hâlâ orada mı diye bakıyordu. Böylece birkaç saat geçti. Tuvalete gitmesi gerekmesin diye pek bir şey de yiyip içmeden öylece bekledi.

Müzisyenlere daha yüksek sesle çalmalarını söyledi. Bir sürü vurmalı çalgının olduğu bir müzik grubu seçmişti.

Nihayet saraydan yorgun görünüşlü bir rahibe çıkıp geldi. "Hanımımız sizinle görüşecek," dedi kadın, Işıktını'nın önünde eğilerek.

"Ha?" dedi Işıktını. "Ha, evet, şu görüşme. Hemen gelmem gerekiyor mu? Şu parça bittikten sonra gelsem?"

Rahibe başını kaldırıp ona baktı. "Ben –"

"Ah, tamam o zaman," dedi Işıktını yerinden kalkıp.

* * *

Tekmilana hâlâ kabul salonundaydı. Işıktını, diğer tüm saraylarda olduğu gibi tanrılara uygun büyüklükte tasarlanmış kapının önünde bir an durakladı ve kaşlarını çattı.

Hâlâ sırada bekleyen insanlar vardı ve Tekmilana odanın önündeki tahtında oturuyordu. Diğer tanrıçalara nazaran Tekmilana biraz daha kısa boylu ve kalındı, dahası Işıktını onun beyaz saçlarıyla kırışık yüzünü de tapınağın genel havasına aykırı bulurdu. Tekmilana vücut yaşına göre tanrıların en yaşlısıydı.

Işıktını'nın onu son ziyaretinden bu yana bayağı zaman geçmişti. Aslında... *Buraya en son, Durugörü'nün Nefesini vermesinden önceki gece gelmiştim,* diye fark etti. *Yıllar önceki o gece birlikte yediğimiz yemek meğer onun son yemeğiymiş.*

O zamandan beri bu saraya adım atmamıştı. Niye gelecekti ki? Daha önceki bir araya gelişlerinin tek sebebi Durugörü'ydü. Ayrıca Tekmilana

çeşitli vesilelerle Işıktını hakkında ne düşündüğünü açıkça dile getirmişti. Eh, kadın en azından dürüsttü.

Işıktını kendisi için bu kadarını bile söyleyemezdi.

Tekmilana onu hemen görmedi. Öne doğru eğilmiş, ricasını anlatan bir adamı dinliyordu. Orta yaşlı adam yürütece yaslanmış, bir tuhaf duruyordu.

"... çocuklarım aç biilaç," diyordu adam. "Eve yemek götüremiyorum. Bacağım eskisi gibi olursa yine limanda çalışabilirim diye düşündüm." Önüne baktı.

"İmanın takdire şayan," dedi Tekmilana. "Bacağını nasıl kaybettin, anlat lütfen."

"Balık avında oldu, Efendimiz," dedi adam. "Birkaç yıl önce tüm ekinlerim donduğunda dağlardan indim. Fırtına teknelerinden birinde işe girdim. Fırtınada diğerleri limanda beklerken balığa çıkan teknelerden birinde. Bacağımın üstüne fıçı düştü. Artık kimse beni bu bacakla teknelerde işe almaz."

Tekmilana başını salladı.

"Size gelmezdim aslında," dedi adam. "Ama karım hasta ve kızım açlıktan ağlıyor... "

Tekmilana elini adamın omzuna koydu. "Yaşadığın zorlukları anlıyorum ama bu sandığın kadar büyük bir sorun değil. Gidip başrahibimle konuş. Limanda bana iyilik borcu olan biri var. Ellerin hâlâ tutuyor, sana ağ yamama işi versinler."

Adam başını kaldırıp umutla Tekmilana'ya baktı.

"Yeni işini öğrenene kadar ailene götürmen için yeterince yiyecek de vereceğiz," dedi Tekmilana. "Dualarım seninle."

Adam doğruldu, sonra yeniden dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı. "Teşekkürler," diye fısıldıyordu. "Teşekkürler."

Rahipler öne çıkıp adamı uzaklaştırdı. Odaya bir sessizlik çöktü. Derken Tekmilana karşıya, Işıktını'nın gözlerinin içine baktı. Sonra başıyla yana tarafına doğru bir işaret yaptı ve kucağında iplerle sımsıkı bağlanmış tüylü bir şeyle bir rahip öne çıktı.

"Bu seninmiş, öyle mi?" diye sordu Tekmilana.

"Ah, evet," dedi Işıktını hafiften kızararak. "Çok çok özür dilerim. Nasıl olduysa elimden kaçtı."

"Beni bulması ve etrafımda daireler çizip çığlıklar atması için kazara Komut verildikten sonra mı kaçtı?" diye sordu Tekmilana.

"Ah, Komut işe yaradı mı?" dedi Işıktını. "Çok ilginç. Başrahibim, sincap beyninin böyle karmaşık bir Komutu yerine getiremeyeceğini söylemişti."

Tekmilana yüzünde sert bir ifadeyle onu süzdü.

"Ah," dedi Işıktını. "Yani, demek istediğim, 'Tüh. Beni tamamen yanlış anlamış. Aptal sincap.' En içten özürlerimi kabul et lütfen, saygıdeğer kardeşim."

Tekmilana içini çekti, ardından eliyle odanın yan tarafındaki kapıyı işaret etti. Işıktını o tarafa yürüdü, Tekmilana da peşinde birkaç hizmetkârla onu takip etti. Yaşın getirdiği bir sertlikle hareket ediyordu. *Bana mı öyle geliyor yoksa eskisine nazaran yaşlanmış mı?* Bu tabii imkânsızdı. Dönmüşler yaşlanmazdı. En azından yetişkinken Dönmüş olanlar.

Ricacıların görüş alanından ve duyma mesafesinden çıktıklarında Tekmilana, Işıktını'yı kolundan tuttu. "Renkler aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Işıktını bir kaşını kaldırarak ona döndü. "Eh, beni görmeyi kabul etmiyordun, ben de –"

"Geri kalan azıcık otoritemizi de mi yıkacaksın, seni aptal?" diye sordu Tekmilana. "Şehirde insanlar Dönmüşlerin giderek zayıfladığını, en iyilerimizin yıllar önce öldüğünü konuşuyorlar zaten."

"Belki haklıdırlar."

Tekmilana yüzünü buruşturdu. "Eğer çoğunluk buna inanırsa haftalık Nefeslerimizi kaybederiz. Bu hiç aklına geldi mi? Senin arsızlığının, münasebetsizliklerinin bize neye mal olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Şu gösterinin sebebi bu muydu yani?" diye sordu Işıktını arkalarındaki kapıya doğru bir bakış atarak.

"Bir zamanlar Dönmüşler sadece ricaları dinleyip evet ya da hayır demekle yetinmezdi," dedi Tekmilana. "Onlara gelen her bir insanı dinlemeye vakit ayırır, onlara yardım etmek için ellerinden geleni yaparlardı."

"Bir sürü zahmet."

"Biz onların tanrısıyız. Biraz zahmete girmişiz çok mu?" Tekmilana onu süzdü. "Ah, elbette. Sıradan insanların dertleri gibi basit şeylerin neşemizi kaçırmasını istemeyiz. Zaten niye seninle konuşuyorsam?" Odadan çıkmak için döndü.

"Sana Cansız Komutlarımı vermeye geldim," dedi Işıktını.

Tekmilana durdu.

"Aldokur iki birliğin Komutlarını aldı," dedi Işıktını. "Ordunun yarısının

kontrolü onda. Bu beni endişelendiriyor. Yani ona güveniyorum. Herhangi bir Dönmüşe ne kadar güveniyorsam ona da o kadar güveniyorum. Fakat savaş çıkarsa bir anda krallıkta Tanrı Kral'dan sonra en güçlü kişi olacak."

Tekmilana yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onu süzüyordu.

"Bu gücü dengelemenin en iyi yolu, iki birliğin Komutlarının da başka birinde olması diye düşündüm," dedi Işıktını. "Bu onun harekete geçmeden önce durup düşünmesini sağlar. Aceleyle bir şeye kalkışmasını engeller."

Odaya sessizlik çöktü.

"Durugörü sana çok güvenirdi," dedi Tekmilana nihayet.

"Tek kusuru buydu sanırım," dedi Işıktını. "Tanrıçalarda bile bazı kusurlar oluyor işte. Gerçi böyle şeyleri dile getirmek beyefendiliğe sığmaz ama... "

"Aramızda en iyi oydu," dedi Tekmilana dışarıdaki ricacılara doğru bir bakış atıp. "Bütün günü insanlarla geçirirdi. İnsanlar onu çok severdi."

"*Sözün özü mavi*," dedi Işıktını. "Güvenlik kodum bu. Lütfen kabul et. Aldokur'a beni vermem için zorladığını söyleyeceğim. Bana çok kızacak elbette ama ilk kez olmayacak nasılsa."

"Hayır," dedi Tekmilana nihayet. "Hayır, bundan böyle kolayca sıyrılmana izin vermeyeceğim, Işıktını."

"Nasıl?" dedi Işıktını şaşkınlıkla.

"Görmüyor musun?" diye sordu Tekmilana. "Şehirde bir şeyler oluyor. Idris'liler ve onların yaşadığı yerlerde çıkan karışıklıklar, rahiplerimiz arasında şiddeti giderek artan tartışmalar... " Kafasını iki yana salladı. "Senin tüm bunlardan kolayca yakayı sıyırmana izin vermeyeceğim. Bu göreve seçildin. Öyle değilmiş gibi yapmak için elinden geleni ardına koymasan da sen de hepimiz kadar farkındasın."

"Güvenlik kodunu çoktan söyledim, Tekmilana," dedi Işıktını omuz silkip kapıya doğru yürürken. "Gerisi sana kalmış."

"*Yeşil çanlar*," dedi Tekmilana. "Bu da benimki."

Işıktını adımının ortasında kalakaldı.

"Artık ikimiz de ikisini birden biliyoruz," dedi Tekmilana. "Eğer az önce söylediğin şeye gerçekten inanıyorsan, gücü dengelemek için doğrusu da bu."

Işıktını ona döndü. "Daha az önce bana aptal diyordun! Şimdi bana askerlerinin kodunu mu veriyorsun? Sormak zorundayım Tekmilana, lütfen kabalık olarak görme ama... Senin derdin ne Renkler aşkına?"

"Rüyamda buraya geleceğini gördüm," dedi Tekmilana onun gözlerinin

içine bakıp. "Bir hafta önce resimlerde gördüm. Tüm hafta boyunca resimlerde kırmızı ve altın rengi –senin renklerinde– desenler gördüm."

"Tesadüf olmalı," dedi Işıktını.

Tekmilana gülmeyle homurdanma arası bir ses çıkardı. "Bir gün sen de şu aptal bencilliğinden kurtulacaksın, Işıktını. Bu sadece bizim meselemiz değil. Kendi adıma elimden geleni yapmaya karar verdim. Belki sen de kendine ve ne yaptığına bir bakmalısın."

"Ah, sevgili Tekmilana," dedi Işıktını. "Bu önerideki problem ne biliyor musun, olduğumdan başka biri olmayı hiç denemediğimi varsayman. Oysa denedim ve ne zaman denesem sonuç tam bir facia oldu."

"Eh, öyle ya da böyle artık şifremi biliyorsun." Yaşlı tanrıça döndü ve ricacıların beklediği salona geri yürüdü. "Bakalım ne yapacaksın, gerçekten merak ediyorum."

43

Vivenna hasta, yorgun, aç ve susuz uyandı.

Ama yaşıyordu.

Tuhaf bir hisle gözlerini açtı. Rahattı. Yumuşak bir yatakta yatıyordu. Hemen kalkıp oturunca biraz başı döndü.

"Yerinde olsam daha dikkatli olurdum," dedi bir ses. "Çok zayıf düşmüşsün."

Vivenna daha net görebilmek için gözlerini kırpıştırdı ve biraz ileride masada sırtı ona dönük oturmuş yemek yiyen adamı gördü.

Siyah kılıç yine gümüş kını içinde masaya yaslanmıştı.

"Sen," diye fısıldadı Vivenna.

"Ben," dedi adam lokmalarının arasında.

Vivenna üstüne başına baktı. Şimdi üstünde içliği yoktu, onun yerine yumuşak pamuklu yatak kıyafetleri giymişti. Vücudu temizdi. Elini başına götürdüğünde saçındaki keçeleşmiş düğümlerin de gitmiş olduğunu fark etti. Saçları hâlâ beyazdı.

Temiz olmak çok tuhaf geldi.

"Bana tecavüz mü ettin?" diye sordu yavaşça.

Adam küçümseyici bir kahkaha attı. "Denth'in yatağına girmiş bir kadın bende en ufak bir arzu uyandırmıyor."

"Onunla yatmadım," dedi Vivenna. Gerçi bunu ona niye söylediğini bilemedi.

Vasher ona döndü. Karman çorman sakalı hâlâ yerli yerindeydi. Kıyafetleri, Vivenna'nınkilerden daha beterdi. Vivenna'nın gözlerinin içine baktı. "Seni kandırdı, değil mi?"

Vivenna başını salladı.

"Aptal."

Vivenna yine başını salladı.

Vasher tekrar yemeğine döndü. "Bu binayı bir kadın işletiyor," dedi. "Seni yıkayıp giydirmesi ve lazımlığı değiştirmesi için ona para verdim. Sana dokunmadım."

Vivenna'nın alnı kırıştı. "Ne... oldu?"

"Sokaktaki kavgayı hatırlıyor musun?"

"Kılıçla olanı mı?"

Vasher başıyla onayladı.

"Hayal meyal. Beni kurtardın sanırım?"

"Denth'in eline bir koz geçmesini engelledim," dedi Vasher. "Benim için önemli olan bu."

"Yine de teşekkürler."

Vasher birkaç saniye sessiz kaldı. "Bir şey değil," dedi sonunda.

"Niye hasta gibi hissediyorum?"

"Tramarya," dedi adam. "Dağlarda bu hastalık yok. Sinek ısırığıyla geçiyor. Muhtemelen seni bulmamdan birkaç hafta önce kapmışsın. Vücudun zayıf olduğu müddetçe yakanı bırakmaz."

Vivenna elini başına götürdü.

"Bayağı zor günler geçirmiş olmalısın," dedi Vasher. "Baş dönmesi, unutkanlık, açlık... "

"Evet," dedi Vivenna.

"Hak ettin." Vasher yemeye devam etti.

Vivenna bir an daha öylece durdu. Yemek çok güzel kokuyordu ama yüksek ateşle yatarken ona bir şeyler yedirmiş olmalılardı ki kendini deli gibi aç hissetmiyordu. Biraz açtı sadece. "Ne zamandır bilincim kapalı?"

"Bir hafta oldu," dedi Vasher. "Biraz daha uyusan iyi olur."

"Bana ne yapacaksın?"

Vasher cevap vermedi. "BiyoKromatik Nefesini Denth'e mi verdin?"

Vivenna bir an durup düşündü. "Evet," dedi sonra.

Vasher ona bakıp bir kaşını kaldırdı.

"Hayır," diye itiraf etti Vivenna bakışlarını kaçırıp. "Onu üzerimdeki şala koymuştum."

Vasher kalkıp odadan çıktı. Vivenna kaçsa mı diye bir düşündü. Ardından yataktan çıktı ve masaya gidip yemeye başladı. Bütün bir kızarmış balıktı. Deniz ürünleri artık eskisi gibi midesini kaldırmıyordu.

Vasher geri döndü ama önce bir an kapıda durup onun balığın kılçığını sıyırmasını izledi. Vivenna'yı yerinden kaldırmadı, bunun yerine masaya

başka bir sandalye çekti. Ardından elindeki yıkanıp temizlenmiş şalı kaldırdı.

"Bu şal mı?" diye sordu.

Vivenna yanağında bir parça balıkla dondu kaldı.

Vasher şalı masaya bıraktı.

"Bunu bana geri mi veriyorsun?" diye sordu Vivenna.

Vasher omuz silkti. "Eğer Nefes gerçekten bunun içindeyse ben zaten alamam. Sadece sen alabilirsin."

Vivenna şalı aldı. "Komutu bilmiyorum."

Vasher yine bir kaşını kaldırdı. "Seni bağladığım iplerden onları Uyandırmadan mı kurtuldun?"

Vivenna başını iki yana salladı. "O Komutu tahmin yürüterek buldum."

"Ağzını daha sıkı bağlamalıydım. Tahmin yürüttüm derken?"

"Nefesi ilk kez o zaman kullandım."

"Doğru ya, sen kraliyet soyundansın."

"Ne demek bu?"

Vasher başını iki yana sallamakla yetindi ve şalı işaret etti. "Nefesin Nefesime," dedi. "Vermen gereken Komut bu."

Vivenna elini şalın üzerine koyup bu sözleri tekrar etti. Ve birdenbire her şey değişti.

Baş dönmesi kayboldu. Sanki gözleri dünyaya kapalıydı da aniden açıldı. İçine çektiği Nefesin verdiği mutlulukla sarsıldı. Öyle güçlü bir histi ki zevkle titrerken sandalyeden düştü. Müthiş bir şeydi. Hayatı hissedebiliyordu. Vasher'ı hissedebiliyor, adam etrafında parlak bir hâle oluşturuyordu. Vivenna yeniden canlanmıştı.

Uzun bir an boyunca bunun tadını çıkardı.

"İlk seferinde böyle sarsar," dedi Vasher. "Sadece bir saat Nefessiz kalıp geri aldığında bu kadar kötü değildir. Ama üzerinden haftalar hatta birkaç gün bile geçmiş olsa, ilk kez alıyor gibi olursun."

Vivenna kendini harika hissediyordu. Yerden kalkıp tekrar sandalyeye otururken gülümsedi ve yüzüne bulaşmış balıkları sildi. "Hastalığım geçti."

"Doğal olarak," dedi Vasher. "Eğer doğru algılıyorsam en az Üçüncü Tekâmüle yetecek kadar Nefesin var. Bu kadar Nefesle hastalık nedir bilmezsin. Çok da yavaş yaşlanırsın. Tabii Nefesin sende kalırsa."

Vivenna panikle başını kaldırıp ona baktı.

"Hayır," dedi Vasher. "Bana vermen için seni zorlamayacağım. Gerçi muhtemelen öyle yapmalıyım. Bu kadar belaya değmezsin, Prenses."

Vivenna daha bir güvenle balığı yemeye geri döndü. Şimdiden son birkaç hafta kötü bir kâbus gibi gelmeye başlamıştı. Sanki son birkaç hafta boyunca onu hayattan koparan gerçeküstü bir baloncuğun içindeymiş gibi. Gerçekten sokaklarda dilenmiş miydi? Gerçekten yağmurun altında çamurun içinde mi uyumuştu? Gerçekten fahişe olmayı ciddi ciddi düşünmüş müydü?

Evet. Sırf Nefesi geri aldı diye bunu unutamazdı. Donuk olmanın bunda bir payı olabilir miydi? Hastalığının bir payı var mıydı? Ama her koşulda asıl sebep ümitsizlikti.

"Tamamdır," dedi Vasher ayağa kalkıp siyah kılıca uzanarak. "Gitme vakti."

"Nereye?" diye sordu Vivenna şüpheyle. Son karşılaşmalarında bu adam onu bağlamış, o kılıcı eline almaya zorlamış ve ağzını tıkayıp bir evde bırakmıştı.

Vasher onun endişeli hâlini umursamadan masaya bir giysi yığını bıraktı. "Şunları giy."

Vivenna kıyafetlere baktı. Kalın bir pantolon, bir tunik, tuniğin üstüne giymesi için bir yelek. Hepsi de mavinin farklı tonlarındaydı. Sadece iç çamaşırları parlak renklerde değildi.

"Bunlar erkek kıyafeti," dedi Vivenna.

"Pratik giysiler," dedi Vasher kapıya doğru yürürken. "Sana süslü elbiseler almaya tonla para harcayamam, Prenses. Bunlara alışman gerekecek."

Vivenna ağzını açtı ama dilinin ucuna gelen itirazı dillendirmeden kapattı. Kim bilir ne kadar süre dizlerine bile gelmeyen incecik, neredeyse şeffaf bir içlikle dolaşmıştı. Pantolonla tuniği minnetle aldı.

"Lütfen," dedi Vasher'a dönüp. "Bunlar için teşekkür ederim. Ama benimle ne yapacağını bilsem en azından olmaz mı?"

Vasher kapıda bir an tereddüt etti. "Sana yapman gereken bir iş vereceğim."

Vivenna, Denth'in ona gösterdiği cesetleri –Vasher'ın öldürdüğü adamları– hatırladı. "Yine öldüreceksin, değil mi?"

Vasher kaşlarını çatıp arkasını döndü. "Denth bir şeylerin peşinde. Ona engel olacağım."

"Denth benim için çalışıyordu," dedi Vivenna. "Yani en azından öyleymiş gibi yapıyordu. Yaptığı tüm o şeylerin emrini ben verdim. Ben memnun olayım diye yaptı."

Vasher bir kahkaha atınca Vivenna kızardı. Ve Parlin'i ölü gördüğünden beri saçları ilk kez tepki verip kırmızıya döndü.

Bu da gerçeküstü geldi. Sokaklarda iki hafta mı geçirmişti? Ona çok daha uzun geliyordu. Ama şimdi aniden temizlenmişti, karnı toktu ve kendini eski Vivenna gibi hissediyordu. Bunun bir sebebi Nefesti. Güzel, muhteşem Nefes. Bir daha Nefesi kaybetmek istemiyordu.

Hayır, tam olarak eski Vivenna gibi değildi. Peki o zaman kimdi? Fark eder miydi?

"İstediğin kadar gül," dedi Vasher'a bakıp. "Ama ben elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Savaş yaklaşırken halkıma yardım etmek istedim. Hallandren'e karşı koymak istedim."

"Düşmanın Hallandren değil."

"Öyle," dedi Vivenna sertçe. "Ve halkıma saldırmaya hazırlanıyor."

"Rahiplerin bu şekilde davranmak için haklı gerekçeleri var."

Vivenna alaycı bir şekilde güldü. "Denth herkesin kendince haklı gerekçeleri olduğunu ve doğru şeyi yaptığına inandığını söylemişti."

"Denth fazla zeki. Seninle oynuyordu, Prenses."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç düşünmedin mi gerçekten?" diye sordu Vasher. "Kervanlara saldırılar. Fakir Idris'lileri ayaklandırmak. Onlara henüz hafızalarında taze olan Vahr'ı ve özgürlük vaatlerini yeniden hatırlatmak. Seni varoş beylerine göstermek ve Idris'in Hallandren'deki yönetimin altını kazdığını düşünmelerini sağlamak. Prenses, herkesin kendini haklı bulduğunu, sana karşı çıkan herkesin kendini kandırdığını söylüyorsun." Vasher onun gözlerinin içine baktı. "Peki bir an olsun durup düşünmedin mi, ya sen yanlış taraftaysan?"

Vivenna kalakaldı.

"Denth sana çalışmıyordu," dedi Vasher. "Sana çalışıyormuş gibi bile yapmıyordu. Bu şehirden biri onu Idris ile Hallandren arasında savaş çıkarmak için tuttu ve Denth son birkaç aydır buna uğraşıyor. Savaşı kimin, niye istediğini yakında bulacağım."

Vivenna gözleri büyümüş bir hâlde arkasına yaslandı. Bu doğru olamazdı. Vasher yanılıyor olmalıydı.

"Sen mükemmel bir piyondun," dedi Vasher. "Varoşlardaki insanlara köklerini hatırlattın ve Denth'in onları peşine takacağı biri görevi gördün. Tanrılar Katı, krallığına karşı saldırıya geçmek üzere. Ama Idris'lilerden nefret ettikleri için değil. Idris'li direnişçilerin çoktan onlara karşı saldırıya geçtiğini düşündükleri için."

Vasher başını iki yana salladı. "Ne yaptığının farkında bile olmadığına inanamıyorum. Ben senin de savaş istediğini, bu yüzden onunla birlikte

çalıştığını sanıyordum." Vivenna'yı süzdü. "Aptallık kapasiteni hafife almışım. Hadi giyin. Yaptığın şeyi geri çevirecek vaktimiz var mı emin değilim ama elimden geleni yapacağım."

* * *

Kıyafetler tuhaf gelmişti. Kalçalarını saran pantolon sanki kendini teşhir ediyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bileklerine dolanan etek uçları olmaması da garipti.

Bir şey söylemeden Vasher'ın yanına yürüdü. Başı önündeydi, saçları örülemeyecek kadar kısaydı. Henüz uzatmayı denememişti. Bunu yapmak, daha sonra ihtiyaç duyabileceği bir enerjiye mal olacaktı.

Idris varoşlarından geçerlerken Vivenna her seste olduğu yerde sıçramamak, bir takip eden var mı diye sürekli omzunun üstünden geriye bakmamak için kendini zor tuttu. Şuradaki sokak çocuğu, dilenerek kazandığı parayı çalmak mı istiyordu? Şunlar onu Denth'e satmak isteyen çete miydi? Şu gölgeler, ona saldırıp öldürmeye gelen gri gözlü Cansızlar mıydı? Yaşı anlaşılmayan genç bir kadının yanından geçtiler. Yüzü kir pas içindeydi; parlak gözlerle onların geçişini izledi. Vivenna onun gözlerinde açlığı görebiliyordu. Kadın onları soymayı denesin mi acaba diye düşünüyordu.

Vasher'ın elindeki kılıç kadını uzak tutmaya yetti. Vivenna onun telaşla sokak arasına girmesini izlerken kadınla arasında tuhaf bir bağ hissetti.

Renkler aşkına, diye düşündü. *Ben gerçekten böyle miydim?*

Hayır. O hiçbir zaman bu kız kadar becerikli olmamıştı. Vivenna farkında bile olmadan kaçırılacak, sonra ne yaptığını bile bilmeden savaşa hizmet edecek kadar saftı.

Bir an olsun durup düşünmedin mi, ya sen yanlış taraftaysan?

Vivenna neye inanacağını bilmiyordu artık. Denth tarafından öyle kolayca kandırılmıştı ki Vasher'ın söylediklerine inanmakta tereddüt ediyordu. Yine de söylediklerinin en azından bir kısmının doğru olduğu ortadaydı.

Denth onu şehrin en itibarsız adamlarıyla görüştürmüştü. Paralı askerlerin tanıyacağı türden adamlar olmalarının yanı sıra bunlar aynı zamanda savaşın getireceği kaos ortamını en çok isteyecek türden adamlardı. Hallandren'in yiyecek depolarına ve kervanlarına saldırmak savaşın çıkmasını engellemekten ziyade rahiplerin hazır hâlâ güçlüyken saldırıya geçmek istemesine sebep olacaktı. Bu kayıplar onları daha da hırslandıracaktı.

Bunlar buz gibi gerçeklerdi. Vivenna'nın görmezden gelemeyeceği ger-

çekler. "Denth beni savaşın kaçınılmaz olduğuna inandırdı," diye fısıldadı varoş sokaklarında yürümeye devam ederlerken. "Babam da kaçınılmaz olduğunu düşünüyor. Herkes savaş çıkacağını söylüyor."

"Hepsi yanılıyor," dedi Vasher. "Hallandren ile Idris arasında bir savaş on yıllardır bekleniyor ama kaçınılmaz değil. Hallandren'in Idris'e saldırması için Dönmüşleri ikna etmek gerekiyor ve onlar da genellikle kendileriyle öyle meşguldürler ki savaş gibi başlarına dert açacak, kargaşa yaratacak bir şey istemezler kolay kolay. Sadece yoğun bir çaba gösterilip rahipler ikna edilir ve tanrıların önünde bunu sıklıkla dile getirmeye başlarlarsa savaş çıkması mümkün olabilir."

Vivenna önlerinde uzanan, renkli çöplerle dolu kirli sokaklara baktı. "Gerçekten hiçbir işe yaramıyorum, değil mi?" diye fısıldadı.

Vasher ona bir bakış attı.

"Önce babam Tanrı Kral'la evlenmesi için benim yerime kız kardeşimi gönderdi. Onun peşinden geldim ama ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha buradaki ilk günümde Denth'in eline düştüm. Nihayet ondan kaçıp kurtulduğumda sokaklarda soyulup dayak yemeden ve yeniden yakalanmadan bir ay bile geçiremedim. Şimdi de sen tek başıma halkımı savaşın kıyısına sürüklediğimi söylüyorsun."

Vasher burnundan güldü. "Kendini o kadar da önemseme. Denth çok uzun zamandır savaş için uğraşıyor. Duyduğum kadarıyla Idris elçisini rüşvetle kandıran oymuş. Ayrıca Hallandren hükümetinin içinde savaşı isteyen bazı güçler var. Zaten en başta Denth'i tutanlar da onlar."

Tüm bunlar öyle kafa karıştırıcıydı ki. Vasher'ın söyledikleri akla yatkındı ama Denth'in söyledikleri de öyle gelmişti. "Bunların kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Denth'i kim tutmuş olabilir?"

Vasher kafasını iki yana salladı. "Tanrılardan biri herhâlde. Ya da belki birkaçı birden. Belki de kendi başına iç çeviren bir grup rahiptir."

Tekrar sessizliğe gömüldüler.

"Niye?" sordu Vivenna sonunda.

"Nereden bileyim?" diye soruyla karşılık verdi Vasher. "Daha işin arkasında kimin olduğunu bile bulamadım."

"Hayır," dedi Vivenna. "Sorduğum o değildi. Yani sen niye bu işe dâhil oldun? Tüm bunları sen niye önemsiyorsun?"

"Çünkü," dedi Vasher.

"Çünkü ne?"

Vasher iç geçirdi. "Bak, Prenses. Ben Denth gibi değilimdir. Onun gibi

kelimelerle oynamayı beceremem, zaten insanları da pek sevmem. Benden seninle hoşbeş etmemi bekleme, tamam mı?"

Vivenna şaşkın şaşkın sustu. *Eğer beni manipüle etmeye çalışıyorsa,* diye düşündü, *bunu bayağı ilginç bir yolla yapıyor.*

Hedeflerinin, yıkık dökük evlerin olduğu kavşağın köşesindeki yıkık dökük bina olduğu ortaya çıktı. Binaya yaklaşırlarken Vivenna bir an durup bu varoşların nasıl ortaya çıktığını merak etti. Bu binalar bile isteye mi böyle çirkin ve sıkışık yapılmıştı? Yoksa bu sokaklar, daha önce gördüğü diğerleri gibi, bir zamanlar şehrin iyi bir yeriydi de bakımsızlıktan mı bu hâle gelmişti?

Vasher onu kolundan tutup kapıya doğru çekti ve kılıcın kabzasıyla kapıya vurdu. Bir saniye sonra kapı aralandı ve bir çift telaşlı göz dışarı baktı.

"Yoldan çekil," dedi Vasher. Kapıyı itip açtı ve Vivenna'yı içeri soktu. Genç adam geri çekilip duvara yaslanarak Vasher'la Vivenna'ya yol verdi, ardından kapıyı kapattı.

Vivenna ona bu şekilde davranılması karşısında korkmalı ya da en azından sinirlenmeliymiş gibi hissettiyse de atlattığı onca badireden sonra bu ona üzerinde durulacak bir şey gibi gelmedi. Bu arada Vasher da kolunu bırakmış, aşağı inen merdivenlere yönelmişti. Vivenna dikkatli adımlarla onu takip etti. Karanlık basamaklar ona Denth'in gizli evindeki bodrumu hatırlattı. Bu hatırayla ürperdi. Neyse ki aşağı indiklerinde iki kiler arasındaki benzerlik sona erdi. Burada yerler ve duvarlar ahşaptı. Odanın ortasındaki halının üstünde bir grup adam oturuyordu. Vasher'ın merdivenlerden indiğini gördüklerinde içlerinden birkaçı ayağa kalktı.

"Vasher!" dedi biri. "Hoş geldin. İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır."

Vasher kılıcı odanın köşesine fırlattığında adamlar huzursuz bir şekilde birbiriyle bakıştı. Kılıç küt diye yere çarpıp ahşabın üzerinde kaydı. Vasher ardından arkasını dönüp Vivenna'yı öne çekti.

"Saçlar," dedi.

Vivenna duraksadı. Vasher da onu tıpkı Denth gibi kullanıyordu. Yine de onu kızdırmaktansa söyleneni yaptı ve saçlarının rengini değiştirdi. Adamlar ağızları açık izledi, ardından birkaçı başlarını eğerek onu saygıyla selamladı. "Prenses," diye fısıldadı bir tanesi.

"Onlara savaş istemediğini söyle," dedi Vasher.

"İstemiyorum," dedi Vivenna tüm içtenliğiyle. "Krallığımızın Hallandren'le savaşa girmesini hiçbir zaman istemedim. Böyle bir savaşı kaybedeceğimiz kesin sayılır."

Adamlar Vasher'a döndü. "Ama varoş beyleriyle iş birliği yapıyordu. Niye fikrini değiştirdi?"

Vasher, Vivenna'ya baktı. "Evet?"

Niye fikrini değiştirmişti? Fikrini değiştirmiş miydi? Her şey çok hızlı oluyordu.

"Ben... " diye başladı. "Çok üzgünüm. Ben... farkında değildim. Aslında hiçbir zaman savaş istemedim. Savaşın kaçınılmaz olduğunu düşündüğüm için hazırlık yapmaya çalıştım. Ama kullanılmış olabilirim."

Vasher başıyla onayladı, ardından onu kenara itti ve halının üzerine oturan adamlara katıldı. Vivenna olduğu yerde kaldı. Kollarını kendine doladığında tuniğin ve yeleğin alışılmadık dokusuyla karşılaştı.

Bu adamlar Idris'li, diye fark etti aksanlarını duyduğunda. *Ve şimdi beni, prenseslerini, erkek kıyafetleri içinde gördüler. Tüm olan bitenlere rağmen nasıl oluyor da hâlâ bu tür şeyleri umursayabiliyorum?*

"Şimdi," dedi Vasher yanlarına çöküp. "Buna son vermek için ne yapacaksınız?"

"Bekle bir saniye," dedi adamlardan biri. "Bunun fikrimizi değiştirmesini mi bekliyorsun? Prensesten birkaç kelime duyduk diye senin söylediğin her şeye hemen inanacak mıyız yani?"

"Eğer Hallandren savaş ilan ederse hepiniz ölürsünüz," diye karşılık verdi Vasher. "Anlamıyor musun? Öyle bir durumda bu varoşlardaki Idris'lilere ne olacak sanıyorsun? Şimdi durum kötü zannediyorsanız düşman iş birlikçisi olarak görüldüğünüzde ne olacağını varın siz düşünün."

"Bunu bilmediğimizi mi sanıyorsun, Vasher?" dedi bir başkası. "Ama bizden ne yapmamızı bekliyorsun ki? Hallandren'in bize yaptığı muameleye boyun mu eğelim? Diz çöküp onların miskin tanrılarına mı tapalım?"

"Ne yapacağınız umurumda değil," dedi Vasher. "Hallandren hükümetini tehdit eden bir şey yapmayın yeter."

"Belki de savaşın geldiğini kabullenmeli ve savaşmalıyız," dedi başka biri. "Belki varoş beyleri haklıdır. Belki yapabileceğimiz en iyi şey Idris'in kazanmasını ümit etmektir."

"Bizden nefret ediyorlar," dedi başka biri. Yirmilerinde genç bir adamdı, gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. "Bize sokaklardaki heykeller kadar bile değer vermiyorlar! Onlar için Cansızlardan bile daha aşağıdayız."

Bu öfkeyi biliyorum, diye düşündü Vivenna. *Bunu ben de hissettim. Hâlâ hissediyorum. Hallandren nefreti.*

Ama şu anda adamın sözleri ona inandırıcı gelmiyordu. Gerçek şuydu

ki Hallandren'lilerden kendisine yönelik bir nefret görmemişti. Olsa olsa umursamazdılar. Onlar için başka bir sokak insanıydı sadece.

Belki Vivenna onlardan tam da bu yüzden nefret ediyordu. Hayatı boyunca onlar için önemli olmak için çalışmıştı. Zihninde, Hallandren denen bir canavar vardı ve ona Tanrı Kral hükmediyordu. Nihayetinde buraya geldiğinde, şehir ve şehir halkı onu tamamen görmezden gelmişti. Onlar için bir önemi yoktu. Bu çok sinir bozucuydu.

Idris'li adamlardan biri –koyu taba renkte şapka takmış olan daha yaşlı bir adam– düşünceli bir şekilde kafasını iki yana salladı. "İnsanlar çok huzursuz, Vasher. En az yarısı Tanrılar Katı'na yürümekten söz ediyor. Kadınlar yiyecek depoluyor ve kaçınılmaz olanı bekliyor. Gençler gizli çeteler kurup ormanda Kalad'ın efsane ordusunu aramaya çıkıyor."

"Bu efsaneye inanıyorlar mı gerçekten?" diye sordu Vasher.

Adam omuz silkti. "Bu onlara umut veriyor sonuçta. Neredeyse Çoksavaş'ı bile bitirecek güçte bir gizli ordu... "

"Efsanelere inanmak değil beni korkutan," dedi başka bir adam. "Gençlerimizin asker olarak Cansızları kullanmayı düşünebilmesi. Kalad'ın Hayaletleriymiş! Pöh." Başını çevirip tükürdü.

"Bu bizim ne kadar çaresiz olduğumuzu gösteriyor," dedi yaşlı adamlardan biri. "İnsanlar öfkeli. Ayaklanmaları durdurmaya bizim gücümüz yetmez, Vasher. Birkaç hafta önceki o katliamdan sonra mümkün değil."

Vasher yumruğunu yere geçirdi. "Onların istediği de bu! Ahmaklar, düşmanlarınıza çanak tuttuğunuzu göremiyor musunuz? O Cansızlara varoşlara saldırı emrini hükümet vermedi. Biri şehir muhafızlarının arasına birkaç bozuk Cansız sokup onlara insanları öldürme emri verdi ki ortalık karışsın."

Ne? diye düşündü Vivenna hayretle.

"Hallandren teokrasisi bir dolu bürokratik saçmalıkla artık hareket edemez hâle gelmiş ağır bir yapı," dedi Vasher. "Biri onu özellikle tüm gücüyle itelemezse hayatta yerinden kıpırdamaz! Eğer sokaklar isyan ederse, bu onlara savaş ilan etmek için arayıp da bulamadıkları bahaneyi verir."

Ona yardım edebilirim, diye düşündü Vivenna, Idris'lilerin tepkilerini izlerken. Vivenna onların ruhunu biliyordu, oysa Vasher belli ki onları pek tanımıyordu. Doğru noktalara değiniyordu ama yaklaşımı yanlıştı. Güvenilir olmaya ihtiyacı vardı.

Vivenna yardım edebilirdi. Ama etmeli miydi?

Artık ne düşüneceğini hiç bilmiyordu. Vasher eğer doğru söylüyorsa

Denth onu kukla gibi oynatmıştı. Vivenna bunun doğru olduğuna inanıyordu inanmasına da Vasher'ın aynı şeyi yapmadığını nereden bilecekti?

Vivenna savaş istiyor muydu? Hayır, tabii ki istemiyordu. Hele de bu savaşı, Idris'in kazanmayı bırak, sonrasında ayakta kalmasının bile çok zor olduğu bir savaşı hiç istemiyordu. Olası bir savaşta Hallandren'in elini zayıflatmak için elinden geleni yapmıştı. Neden en baştan savaşı engellemeye çalışmayı hiç düşünmemişti ki?

Düşündüm, diye fark etti. *Idris'teyken planım buydu. Tanrı Kral'la evlendiğimde onu savaştan vazgeçirecektim.*

Sonra bu plandan vazgeçmişti. Hayır, aslında vazgeçirilmişti. Babası savaşın kaçınılmaz olduğunu düşündüğü için veya Denth'in ince zekâsı sayesinde ya da her ikisi yüzünden. Bunun artık bir önemi yoktu. İlk düşüncesi bu çatışmayı engellemekti. Idris'i korumanın en iyi yolu buydu. Şimdi düşününce, Siri'yi korumanın en iyi yolunun bu olduğunu fark etti. Vivenna bir noktada kardeşini kurtarmayı unutmuş, kendi nefretine ve kibrine gömülmüştü.

Savaşın çıkmasını engellemek Siri'nin Tanrı Kral tarafından kullanılmasını engellemeyecekti. Ama piyon ya da rehine olarak kullanılmasını engellerdi muhtemelen. Bu onun hayatını kurtarabilirdi.

Vivenna için de bu yeterliydi.

"Artık çok geç," dedi adamlardan biri.

"Hayır," dedi Vivenna. "Lütfen."

Adamlar durup ondan tarafa baktı. Vivenna halıda oturan adamlara doğru yürüyüp önlerinde diz çöktü. "Lütfen böyle şeyler söylemeyin."

"Ama Prenses," dedi adamlardan biri, "biz ne yapabiliriz ki? Varoş beyleri insanları kışkırtıyor. Onların karşısında bizim hiçbir gücümüz yok."

"Sizin de etkiniz olur mutlaka," dedi Vivenna. "Görmüş geçirmiş insanlara benziyorsunuz."

"Biz işçiyiz ve aile babasıyız," dedi bir başkası. "Paramız pulumuz yok."

"Ama insanlar sizi dinler, değil mi?" diye sordu Vivenna.

"Bazıları."

"O zaman onlara başka seçenekler de olduğunu söyleyin," dedi Vivenna. Başını önüne eğdi. "Onlara benden daha güçlü olmalarını söyleyin. Varoşlardaki Idris'lilerin nasıl güçlü olduklarını gördüm. Eğer onlara kullanıldıklarını söylerseniz belki bu yoldan geri dönebilirler."

Adamlar susuyordu.

"Bu adamın söylediği her şeyin doğru olup olmadığını bilmiyorum," diye

devam etti Vivenna başıyla Vasher'ı işaret edip. "Ama Idris'in bu savaştan galip çıkmayacağını biliyorum. Savaşı değil desteklemek, önlemek için elimizden geleni yapmalıyız." Bir gözyaşı damlası Vivenna'nın yanağından aşağı süzüldü ve saçları beyaza döndü. "Görüyorsunuz. Ben... Ben artık bir prensesin ve Austre müridinin olması gerektiği gibi kontrollü değilim. Ben sizin için tam bir yüz karası oldum ama lütfen benim yanlışlarımın sizi de peşinden sürüklemesine izin vermeyin. Hallandren'liler bizden nefret etmiyor. Bizi görmüyorlar bile. Bunun nasıl sinir bozucu olduğunu biliyorum ama eğer sizi fark etmeleri için ayaklanır, ortalığı yakıp yıkarsanız tüm hırslarını vatanımızdan çıkaracaklar."

"Ne yapalım, pes mi edelim yani?" diye sordu genç olanları. "Bizi çiğneyip geçmelerine izin mi verelim? Bize yaptıklarını bilerek yapmıyorlarsa ne olmuş? Sonuçta ezilen biziz."

"Hayır," dedi Vivenna. "Başka bir yolu olmalı. Artık Idris'li bir kraliçeleri var. Belki onlara biraz zaman verirsek bize karşı önyargılarından kurtulurlar. Şu anda tüm enerjimizi, Idris'e saldırmalarını engellemeye adamalıyız."

"Doğru konuşuyorsun, Prenses," dedi şapkalı adam. "Ama –ben de açık konuşayım– biz Hallandren'de yaşayanlar artık Idris'i umursamakta biraz zorlanıyoruz. Sonuçta Idris bizi aç bıraktı. O yüzden kalkıp buralara geldik ve bir daha da geri dönemeyiz."

"Biz Idris'liyiz," dedi başka biri. "Ama... buradaki ailelerimiz daha önemli."

Bir ay önce olsa Vivenna buna çok bozulurdu. Fakat sokaklarda geçirdiği günlerde çaresizliğin insana neler yaptırabileceğini öğrenmişti. Aileleri burada açlıktan ölürken Idris'ten onlara neydi? Böyle düşündükleri için onları suçlayamazdı.

"Idris fethedilirse burada koşullarınız düzelecek mi sanıyorsunuz?" diye sordu Vasher. "Savaş çıkarsa size burada daha kötü davranacaklar."

"Başka seçenekler de var," dedi Vivenna. "Durumunuzu biliyorum. Geri dönersem babama da açıklarım ve belki Idris'e dönmenizin bir yolunu buluruz."

"Idris'e dönmek mi?" dedi adamlardan biri. "Benim ailem elli yıldır Hallandren'de yaşıyor."

"Evet, ama Idris'in kralı tahtında oturduğu sürece güçlü bir müttefikiniz olacak," dedi Vivenna. "Hayat koşullarınızı iyileştirmek için diplomasiyi kullanabiliriz."

"Kralın umurunda değiliz," dedi başka biri üzgün bir sesle.

"Benim umurumdasınız," dedi Vivenna.

Ve gerçekten umurundaydı. Tuhaf ama bir yanı kendini Hallandren'de yaşayan Idris'lilere, geride bıraktığı halkından daha yakın hissediyordu bir şekilde. Onları anlıyordu.

"Yaşadığınız sıkıntılara, Hallandren'lilerin nefretini kazanmadan dikkat çekmenin bir yolunu bulmalıyız," dedi Vivenna. "Ve bir yolunu bulacağız. Söylediğim gibi, kız kardeşim artık Tanrı Kral'la evli. Belki onun aracılığıyla Tanrı Kral'ı varoşlardaki koşulları iyileştirmeye ikna edebiliriz. Burada yaşayanların şiddete başvurmasından korktuğundan değil ama onların durumuna üzüldüğü için."

Yerde diz çökmeye devam etti. Bu adamlardan utanıyordu. Önlerinde ağlamış olmaktan, üzerindeki uygunsuz kıyafetlerden ve kırpık kırpık kısa saçlarından utanıyordu. Onları yarı yolda bıraktığı için utanıyordu.

Nasıl bu kadar kolay kanabildim? diye düşündü. *Güya çok hazırlıklıydım, güya kontrollüydüm. Hallandren'in bedel ödediğini görme sevdasıyla nasıl kendi insanlarımın ihtiyaçlarını görmezden gelecek kadar kendimi öfkeye kaptırdım?*

"Prenses söylediklerinde samimi," dedi adamlardan biri nihayet. "O kadarını söyleyebilirim."

"Bilemiyorum," dedi bir başkası. "Bana hâlâ bir şey yapmak için artık çok geçmiş gibi geliyor."

"Öyle bile olsa," dedi Vivenna yere bakmaya devam ederek, "kaybedecek neyiniz var? Öte yandan kurtarabileceğiniz hayatları düşünün. Söz veriyorum, bundan böyle Idris sizi asla unutmayacak. Hallandren'le barışı sağlarsanız Idris'te kahraman olacaksınız."

"Kahraman, ha?" dedi içlerinden biri. "Dinsiz Hallandren'de yaşamak için dağlardan kaçmış adamlar yerine kahraman olarak görülmek hoş olurdu doğrusu."

"Lütfen," diye fısıldadı Vivenna.

"Ne yapabileceğime bir bakacağım," dedi içlerinden biri ayağa kalkarak.

Başka sesler de ona katıldı. Ardından kalkıp Vasher'ın elini sıktılar. Vivenna dizlerinin üzerinde olduğu yerde kaldı.

Nihayet odada Vasher'la Vivenna'dan başka kimse kalmamıştı. Vasher gelip karşısına oturdu.

"Teşekkürler," dedi.

"Senin için yapmadım," diye fısıldadı Vivenna.

"Kalk hadi," dedi Vasher. "Gidelim. Tanışmanı istediğim biri daha var."

"Ben... " Vivenna kendi hislerini çözmeye çalışarak halının üstüne oturdu. "Niye senin söylediklerini yapmam gerekiyor? Senin de beni kullanmadığını nereden bileceğim? Denth gibi yalan söylemediğini nasıl bilebilirim?"

"Bilemezsin," dedi Vasher. Köşeye yürüyüp kılıcı aldı. "Söylediklerimi yapmak zorundasın, o kadar."

"Senin tutsağın mıyım yani?"

Vasher ona baktı. Ardından yanına gelip yere çöktü. "Bak," dedi. "Savaşın Idris'in lehine olmayacağı konusunda ikimiz de aynı fikirdeyiz. Ben seni baskınların ortasına atmayacağım ya da varoş beyleriyle buluşturmayacağım. Tek yapman gereken, insanlara savaş istemediğini söylemek."

"Peki ya yapmak istemezsem?" dedi Vivenna. "O zaman beni buna zorlayacak mısın?"

Vasher bir an onu süzdü, ardından ağzının içinde bir küfür edip doğruldu. Cebinden bir kese çıkarıp ona attı. Kese Vivenna'nın göğsüne vurup yere düştü.

"Git," dedi Vasher. "Idris'e geri dön. Sensiz yaparım."

Vivenna ona öylece bakıp oturmaya devam etti. Vasher basamaklara yürüdü.

"Denth beni kullandı," diye fısıldadı Vivenna kendi kendine konuşur gibi. "Ama en kötüsü ne biliyor musun? En kötüsü, hâlâ bunun bir yanlış anlaşılma olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Gerçekten dostummuş gibi geliyor. Gidip onu bulmalıymışım, bana bunu niye yaptığını öğrenmeliymişim gibi geliyor. Belki de hepimizin bir anlığına kafası karışmıştı ve her şey düzelecek gibi geliyor."

Gözlerini yumup başını dizlerine yasladı. "Ama sonra gördüğüm şeyleri, yaptığı şeyleri hatırlıyorum. Parlin'i –çocukluk arkadaşımı– öldürdüler. Babamın gönderdiği diğer adamların cesetleri çuvallara tıkılmıştı. Kafam öyle karışık ki."

Bir sessizlik oldu. "Kandırdığı ilk kişi sen değilsin, Prenses," dedi Vasher sonunda. "Denth... çok kurnazdır. Onun gibiler şeytani de olsalar, karizmalarıyla ve cazibeleriyle kendilerini dinletmeyi başarırlar. Hatta insanlar onlardan hoşlanır bile."

Vivenna başını kaldırdı, yaşlı gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

Vasher kafasını çevirdi. "Ben... " dedi . "Ben öyle değilim. Onun gibi konuşamam. Çabuk kızarım, parlarım. İnsanlar bana bayılmaz. Ama söz veriyorum sana hiç yalan söylemeyeceğim." Dönüp onun gözlerinin içine

baktı. "Bu savaşı durdurmak istiyorum. Şu anda benim için önemli olan tek şey bu. Sana bunun sözünü verebilirim."

Vivenna ona inandığına emin değildi. Ama inanmak istediğini fark etti. *Aptal*, diye düşündü. *Yine kandırılacaksın işte.*

İnsan sarrafı olmadığı kesindi. Yine de para kesesini yerden almadı. "Yardım etmek istiyorum," dedi. "Eğer benden beklediğin tek şey, Idris'in zarar görmesini istemediğimi söylememse?"

"Bu bana yeter."

Vivenna durdu. "Bunu yapabileceğimize inanıyor musun gerçekten? Savaşı engellemeyi başarabilir miyiz?"

Vasher omuz silkti. "Belki. Zekâ özürlü gibi davranan Idris'lilere yeterince tahammül edebilirsem bir şansımız olabilir."

Öfkesini kontrol etmekte zorlanan bir barış yanlısı, diye düşündü Vivenna kederle. *Ne bileşim ama. Bir bakıma,* içinde küçük bir kasabayı dolduracak kadar insanın Nefesini taşıyan dini bütün Idris Prensesi gibi.

"Böyle çok yer var," dedi Vasher. "Seni oralardaki insanlarla da buluşturacağım."

"Tamam," dedi Vivenna kılıca bakmamaya çalışarak ayağa kalkarken. Kılıç tuhaf bir şekilde onu hasta ediyordu sanki.

Vasher başını salladı. "Görüşmelerde öyle çok insan olmayacak. Benim şehirde Denth kadar çok bağlantım yok. Önemli insanlarla dostane ilişkilerim de yok. Ben sadece işçileri tanırım. Boya teknelerine belki birkaç tarlaya gitmemiz gerekebilir."

"Anlıyorum," dedi Vivenna.

Vasher daha fazla bir şey söylemeden para kesesini yerden aldı ve sokağa çıktılar.

Ve işte yine başlıyorum, diye düşündü Vivenna. *Bu kez doğru tarafta olduğumu ummaktan başka çarem yok.*

44

Siri, üçüncü pastasını yiyen Susebron'u sevecen gözlerle izledi. Gece yemekleri masaya ve yerlere yayılmış, bazı tabaklar tamamen boşalmış, bazılarına neredeyse hiç dokunulmamıştı. Susebron'un hizmetkârlara yemek getirmelerini söylediği o ilk akşamdan sonra bu bir gelenek hâlini almıştı. Şimdi her gece yemek istiyorlardı ama önce Siri yan odadan dinleyen rahiplere rutin gösterisini sergiliyordu. Susebron bunu eğlenceli bulduğunu iddia etse de Siri onun gösteriyi izlerken gözlerinde beliren merakın farkındaydı.

Rahiplerin görgü kurallarına uyulması ısrarından ve onaylamayan gözlerinden uzakta Susebron'un tatlıya bayağı düşkün olduğu ortaya çıkmıştı. "Dikkat etsen iyi olur," dedi Siri, Susebron ağzına bir pasta daha attığında. "Bunlardan çok yersen kilo alırsın."

Susebron tahtasına uzanıp yazdı. *"Hayır, almam."*

"Evet, alırsın," dedi Siri gülümseyerek. "Tatlı kilo aldırır."

"Tanrılara aldırmaz," yazdı Susebron. *"Annem anlatmıştı. İnsanlar çok spor yaparsa kasları gelişir ve çok yerlerse de kilo alırlar, evet, ama Dönmüşler almaz. Biz hep aynı görünürüz."*

Siri'nin buna verecek cevabı yoktu. Sonuçta Dönmüşler hakkında ne biliyordu ki?

"Idris'te de yemekler böyle mi?" diye sordu Susebron.

Siri gülümsedi. Susebron sürekli ona Idris hakkında sorular soruyordu. Siri onun bu saraydan çıkmaya, dış dünyayı görmeye can attığının farkındaydı. Ama kurallar ne kadar katı olursa olsun asla başkaldırmak istemiyordu.

"Seni yoldan çıkarmak için daha fazla uğraşmam gerekiyor," dedi Siri.

Susebron duraksadı. *"Bunun yemeklerle ne ilgisi var?"*

"İlgisi yok," dedi Siri. "Yine de doğru ama. Sen fazla iyisin, Susebron."

"İroni mi yaptın?" diye sordu Susebron. "İronidir umarım."

"Kısmen," dedi Siri. Yüzüstü yatıp piknik öteberisinin üzerinden ona baktı.

"*Kısmi ironi?*" yazdı Susebron. "*Bu yeni bir şey mi?*"

"Hayır," dedi Siri içini çekerek. "Bazen ironi de gerçeği barındırabilir. Seni gerçekten yoldan çıkarmak istemiyorum ama senin gerçekten fazla itaatkâr olduğunu düşünüyorum. Biraz daha pervasız olman lazım. Daha bağımsız, içinden geldiği gibi... "

"*Etrafında yüzlerce hizmetkârla bir saraya kapatıldığında içinden geldiği gibi davranmak biraz zor olabiliyor,*" diye yazdı Susebron.

"Doğru söze ne denir?"

"*Ama, ıı, söylediklerini düşündüm de... Lütfen bana kızma, tamam mı?*"

Siri onun sesindeki utancı hissedince dikkat kesildi. "Tamam. Ne yaptın?"

"*Sanatkâr yazısı aracılığıyla rahiplerle konuştum.*"

Siri bir an paniğe kapıldı. "Onlara bizden mi bahsettin?"

"*Hayır, hayır,*" yazdı Susebron çabucak. "Çocuk sahibi olma konusunda endişelerim olduğunu söyledim. Babamın neden çocuk sahibi olduktan hemen sonra öldüğünü sordum."

Siri kaşlarını çattı. Bir yanı Susebron keşke bu işleri ona bırakmış olsaydı diyordu. Ama bir şey söylemedi. Sonuçta rahipler gibi onu kontrol etmek istemiyordu. Tehdit altında olan Susebron'un hayatıydı ve şansını deneyip bunu çözmeye çalışmaya tabii ki hakkı vardı.

"İyi yapmışsın," dedi Siri.

"*Bana kızmadın mı?*"

Siri omuz silkti. "Daha az önce sana içinden geldiği gibi davranmanı söylüyordum! Şimdi bundan şikâyet edemem, değil mi? Eee, ne dediler peki?"

Susebron tahtasını silip tekrar yazdı. "*Endişe edecek bir şey olmadığını söylediler. Bir sorun çıkmaz dediler. Böylece tekrar tekrar sordum ve tekrar tekrar böyle muğlak cevaplar verdiler.*"

Siri yavaşça başını salladı.

"*Bunu yazmak beni çok üzüyor ama açıkçası senin haklı olabileceğini düşünmeye başladım. Son zamanlarda muhafızlarımla Uyandıranlarım hep dibimdeler. Dün Saray Meclisine de gitmedik.*"

"Bu kötüye işaret," diye kabul etti Siri. "Ben de ne olacağını öğrenemedim. Üç hikâyeci daha çağırdım ama hiçbiri Hoid'den daha fazlasını bilmiyordu."

"Hâlâ Nefesimle ilgili bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Siri başını salladı. "Treledees'le konuşmamı anlatmıştım, hatırlıyorsun değil mi? Sendeki Nefesten çok büyük bir saygıyla bahsetti. Onun gözünde Nefes aile goblenleri gibi kuşaktan kuşağa geçmesi gereken bir şey."

"Kitabımdaki hikâyelerden birinde sihirli bir kılıç vardı," diye yazdı Susebron. *"Büyükbabası tarafından genç bir çocuğa verildi. Sonradan kılıcın bir aile yadigârı ve o topraklarda hanedanlığın sembolü olduğu ortaya çıktı."*

"Yani ne diyorsun?" diye sordu Siri.

"Belki tüm bu Hallandren monarşisi aslında Nefesi korumanın bir yolundan başka bir şey değildir. Nefesi insanlar ve nesiller arasında güvenle geçirmenin tek yolu onu bir insana koymak. Böylece bu hazineyi taşıyan ve babadan oğula geçiren bir Tanrı Krallar hanedanlığı yaratmışlardır."

Siri yine yavaşça başını salladı. "Bu durumda benden ziyade Tanrı Kral bir kanal olmuş oluyor. Sihirli silah için bir tür kın."

"Aynen öyle," yazdı Susebron hızlı hızlı. *"Bence çok büyük miktarda Nefesi olduğu için ailemi kral yapmak zorunda kaldılar. Ve bunu bir Dönmüşe vermek zorundaydılar. Çünkü aksi takdirde kralları ve tanrıları iktidar mücadelesine girebilirdi."*

"Olabilir. Tanrı Kral'ın oğlunun daima ölü doğması ve Dönmesi fena hâlde uyuyor... "

Derken Siri sustu. Susebron da anlamıştı.

"Ama bir sonraki Tanrı Kral aslında şu andakinin oğlu değilse... " diye yazdı. Eli titriyordu.

"Austre!" dedi Siri. "Renklerin Tanrısı! İşte bu. Krallıkta bir yerlerde bir bebek öldü ve Döndü. O yüzden acilen hamile kalmamı istiyorlar. Bir sonraki Tanrı Kral hazır ve şimdi tek ihtiyaçları bizim bu maskaralığı devam ettirmemiz. Bizi evlendirdiler ve mümkün olan en kısa zamanda bebeğimiz olsun istiyorlar ki bebeğimizi o Dönmüşle değiştirsinler."

"Sonra beni öldürüp bir şekilde Nefesi alacaklar," yazdı Susebron. *"Nefesi o bebeğe verecekler ve bir sonraki Tanrı Kral o olacak."*

"Bir saniye. Bebekler Dönüyor mu?" diye sordu Siri.

"Evet," yazdı Susebron.

"Ama bir bebek nasıl kahramanca ya da erdemli bir şekilde ölür ki?"

Susebron tereddüt etti ve Siri onun da buna bir cevabı olmadığını anladı. Bebek bir Dönmüş. Siri'nin halkı insanların hayattayken gösterdikleri kahramanlıklar ya da örnek alınası nitelikleri yüzünden Döndüklerine inanmıyordu. Buna inanan Hallandren'lilerdi. Siri'ye göre bu onların inancındaki bir boşluktu ama Susebron'u bu konuda daha fazla zorlamak istemedi. Susebron, Siri'nin onun kutsallığına inanmamasından yeterince rahatsızdı zaten.

Siri arkasına yaslandı. "Bunun bir önemi yok aslında. Asıl önemli olan soru şu: Tanrı Kral eğer Nefesi saklayıp aktaran bir kanalsa sadece, o zaman niye onu değiştirmek gereksin? Neden Nefesi tek bir kişi tutmuyor?"

"*Bilmiyorum,*" yazdı Susebron. "*Pek mantıklı değil, değil mi? Belki tek bir Tanrı Kral'ı çok uzun süre ellerinde tutmaktan çekiniyorlardır. Çocukları kontrol etmek daha kolay diyedir belki?*"

"Öyle olsaydı daha sık değiştirirlerdi," dedi Siri. "Bazı Tanrı Krallar asırlarca kalmış. Tabii krallarının ne kadar asi olduğuyla da bir ilgisi olabilir."

"*Ben yapmam gereken her şeyi yapıyorum. Daha az önce benim fazla itaatkâr olduğumu söylüyordun.*"

"Bana kıyasla öylesin," dedi Siri. "Ama belki onlara göre daha asi görünüyorsundur. Sonuçta annenin sana verdiği kitabı sakladın ve yazmayı öğrendin. Senin hep böyle uyumlu biri olarak kalmayacağını anlamış olabilirler. Hazır ellerine fırsat geçmişken seni değiştirmek istiyor olmalılar."

"O*labilir,*" yazdı Susebron.

Siri tüm bunları en baştan tekrar bir düşündü. Eleştirel bir gözle baktığında, vardıkları sonuçların spekülasyondan öteye geçmediğini gördü. Fakat herkes diğer Dönmüşlerin çocuk sahibi olamayacaklarını söylerken niye Tanrı Kral farklıydı? Yeni birini bulduklarında Tanrı Kral'ı değiştirdikleri gerçeğini gizlemek için böyle bir kılıf uydurmaları akla yatkındı.

Öte yandan en önemli soruya henüz cevap bulabilmiş değillerdi. Nefesi almak için Susebron'a ne yapacaklardı?

Susebron arkasına yaslanıp gözlerini siyah tavana dikti. Siri onun gözlerindeki üzüntüyü görünce "Ne oldu?" diye sordu.

Susebron başını iki yana sallamakla yetindi.

"Lütfen. Ne olduğunu söylesene."

Susebron bir an daha öyle kaldı, sonra başını indirip tekrar yazdı. "*Eğer söylediklerin doğruysa, o zaman beni yetiştiren kadın gerçek annem değildi. Ülkenin herhangi bir yerinde herhangi birinin çocuğu olarak doğmuş*

olabilirim. Bebekken Döndüğümde rahipler gelip beni almış ve öldürdükleri Tanrı Kral'ın 'oğlu' olarak yetiştirmişler."

Onu böyle üzgün görmek Siri'nin içini sızlattı. Yerdeki battaniyenin etrafından dolanıp yanına oturdu, kollarını ona dolayıp başını Susebron'un koluna yasladı.

"Tüm hayatım boyunca bana karşı gerçekten iyi olan tek insan oydu," yazdı Susebron. *"Rahipler beni gerçekten sevmedi. Bana karşı saygılılar ve beni önemsiyorlar... Yani ben öyle sanıyordum en azından. Ama beni gerçekten sevmediklerini biliyorum. Beni tek seven annemdi. Ve artık onun kim olduğundan bile emin değilim."*

"Seni yetiştirdiyse, o zaman annendir," dedi Siri. "Seni kimin doğurduğu önemli değil."

Susebron buna karşılık vermedi.

"Hem belki gerçek annendi," dedi Siri. "Eğer seni gizlice saraya getirdilerse anneni de getirmişlerdir. Sonuçta kim sana ondan daha iyi bakabilir?"

Susebron başını salladı. Ardından bir eliyle tahtasına bir şeyler yazdı; diğer eli Siri'nin belindeydi. *"Haklı olabilirsin. Ama artık ölümünden de şüphe etmeye başladım. Bana gerçeği söyleyebilecek birkaç kişiden biriydi."*

Şimdi Susebron daha bile üzgün görünüyordu. Siri ona biraz daha sokuldu, başını göğsüne yasladı.

"Lütfen bana kendi aileni anlat," yazdı Susebron.

"Babamı sürekli hayal kırıklığına uğratırdım," dedi Siri. "Yine de beni severdi. Doğru olduğuna inandığı şeyi yapmamı istiyordu sadece. Ve, ıı, Hallandren'de geçirdiğim şu süre boyunca kim bilir kaç kez 'Keşke onun sözünü biraz olsun dinleseymişim.' diye düşündüm.

"Ridger benim bir büyüğüm, tahtın varisi. Onun başını da sürekli belaya sokardım. Onu yoldan çıkarıp durdum, ta ki sorumluluklarını anlayacak yaşa gelinceye kadar. Ridger biraz sana benziyor aslında. Çok iyi kalplidir, hep doğru olanı yapmaya çalışır. Gerçi tatlıya senin kadar düşkün değildir."

Susebron zayıf bir şekilde gülümsedi, Siri'nin omzunu sıktı yavaşça.

"Sonra Fafen geliyor. Onu çok iyi tanımıyorum aslında. Ben çok küçükken manastıra gitti ve buna sevinmedim diyemem. Idris'te en az bir çocuğu manastıra göndermek âdettir. Keşişler ihtiyaç sahipleri için sebze yetiştirir ve şehirde yapılması gereken diğer işleri yaparlar. Budama, boyama, temizlik... İnsanlara faydası dokunacak her tür hizmet."

Susebron tahtasına uzandı. "*Bir bakıma kral gibi,*" diye yazdı. "*Hayatlarını insanların hizmetine adıyorlar.*"

"Aynen," dedi Siri. "Tek farkla, kilit altında tutulmuyorlar ve istedikleri zaman bunu yapmayı bırakabilirler. Neyse, her koşulda benim yerime Fafen'ın gittiğine sevindim. Keşiş olsam herhâlde çıldırırdım. Daima dine uygun yaşamak zorundalar ve asla dikkat çekmemeleri gerekiyor."

"*Bu hayat senin saçlarına hiç uymazdı,*" yazdı Susebron.

"Kesinlikle," dedi Siri.

"*Gerçi,*" diye devam etti Susebron hafifçe kaşlarını çatıp. "*Son zamanlarda saçların eskisi kadar sık renk değiştirmiyor.*"

"Saçımı kontrol etmeyi öğrenmem gerekti," dedi Siri suratını buruşturup. "Ne düşündüğümü anlamak için saçıma bakmak yetiyordu. Bak." Saçlarını siyahtan sarıya çevirdi ve Susebron parmaklarını uzun saçların arasından geçirip gülümsedi.

"Fafen'dan sonra," dedi Siri, "en büyüğümüz Vivenna var. Senin asıl evleneceğin kız oydu. Tüm hayatı boyunca Hallandren'e gelmeye hazırlandı."

"*Benden nefret ediyor olmalı,*" yazdı Susebron. "*Hiç tanımadığı bir adamla evlenmek için ailesini bırakacağını bilerek büyümüş.*"

"Saçmalama," dedi Siri. "Vivenna bunu dört gözle bekliyordu. Bence o nefret nedir bilmiyordur zaten. Daima soğukkanlı ve sakin, olabildiğine dikkatli ve mükemmeldir."

Susebron kaşlarını çattı.

"Laf geçirir gibi konuştum, değil mi?" dedi Siri içini çekerek. "Öyle olsun istemedim. Vivenna'yı gerçekten severim. Hep yanımdaydı, bana göz kulak olurdu. Ama sanki benim açıklarımı örtbas etmek için biraz fazla çabalardı. Ablam olarak başımı beladan kurtarır, beni sakince azarlar ve olması gerekenden daha az ceza almamı sağlardı." Siri bir an tereddüt etti. "Şimdi hepsi evde benim için deli gibi endişeleniyorlardır eminim."

"*Sen de onlar için endişeleniyor gibi konuştun,*" yazdı Susebron.

"Endişeleniyorum çünkü," dedi Siri. "Saraydaki rahiplerin tartışmalarını dinledim. Durum iyi değil, Seb. Şehirde bir sürü Idris'li var ve gözü kara davranıyorlar. Birkaç hafta önce şehir muhafızları varoşlardan birine bir birlik yollamak zorunda kalmış. Böyle şeyler iki krallık arasında tansiyonun daha da yükselmesine sebep oluyor."

Susebron tahtaya bir cevap yazmadı, bunun yerine kolunu yine Siri'ye dolayıp onu kendine çekti. Susebron tarafından böyle sarılıp sarmalanmak Siri'ye kendini iyi hissettiriyordu. Çok iyi hissettiriyordu.

Birkaç dakika sonra Susebron tekrar yazmak için kolunu çekti. Önce yavaşça tahtayı sildi. "*Yanlış yaptım, biliyorum.*"

"Hangi konuda?"

"*Az önce yanlış bir şey söyledim. Bana karşı iyi olan ve beni seven tek kişinin annem olduğunu yazdım. Bu doğru değil. Biri daha var.*"

Yazmayı bırakıp Siri'ye baktı. Sonra gözlerini yine tahtaya çevirdi. "*Bana karşı iyi olmak zorunda değildin,*" diye yazdı. "*Seni ailenden ve topraklarından kopardığım için benden nefret de edebilirdin. Bunun yerine bana okuma yazma* öğrettin, benimle arkadaş oldun. Beni sevdin."

Susebron ona baktı. Siri de Susebron'a baktı. Sonra Susebron tereddütle eğildi ve onu öptü.

Ah, Austre... diye düşündü Siri. Buna itiraz etmek için en az on tane nedeni vardı. Yine de yerinden kıpırdamadı, karşı koymadı, bir şey yapmadı.

Ona karşılık vermekten başka.

Siri'ye sıcak basmıştı. Buna bir şekilde son vermesi gerektiğini biliyordu. Sonuçta rahiplerin istediği de buydu. Tüm bunların farkındaydı. Yine de Susebron onu nefesini keserek öpmeye devam ederken tüm bu itirazlar giderek önemini yitirdi.

Susebron durdu, belli ki şimdi ne yapması gerektiğinden emin değildi. Siri nefes nefese ona baktı, ardından onu yine kendine çekti. Siri'nin saçları çoktan tutkulu bir kırmızıya dönmüştü.

Artık hiçbir şey umurunda değildi. Susebron ne yapacağını bilmiyordu ama Siri biliyordu. Çok sabırsızım hakikaten, diye düşündü içliğini çıkarırken. *Kendimi dizginlemenin bir yolunu bulmam lazım.*

Bir ara.

45

O gece Işıktını rüyasında T'Telir'in yandığını gördü. Tanrı Kral'ın öldüğünü ve sokaklarda askerlerin yürüdüğünü gördü. Cansızların, renkli kıyafetli insanları öldürdüğünü.

Ve siyah kılıcı.

46

Vivenna yemeğini yuttu. Kurutulmuş et fena hâlde balık kokuyordu ama ağzından nefes alırsa kokuyu büyük oranda bertaraf edebildiğini fark etmişti. Tüm tabağı silip süpürdü, ardından ılık suyla ağzını çalkalayıp o tattan kurtuldu.

Odada yalnızdı. Varoşların yanında bir binada küçük bir daireydi. Vasher buraya günde birkaç sikke ödüyordu. Gerçi şu anda orada değildi. Bir şeylerle ilgilenmek için aceleyle çıkmıştı.

Vivenna arkasına yaslandı. Yemek bitmişti. Gözlerini yumdu. Öyle yorgundu ki hemen uyuyacaktı. Küçücük odanın da uyumasına yardımcı olduğu söylenemezdi. Bacaklarını tamamen uzatamıyordu bile.

Vasher çok çalışmaları gerektiğini söylerken abartmamıştı. Oradan oraya gidiyorlardı ve Vivenna, Idris'lilerle konuşuyor, onları yatıştırmaya çalışıyor, Hallandren'i savaşa sürüklememeleri için onlara yalvarıyordu. Denth'le olduğu gibi lokantalarda buluşmuyorlardı. Korumaları olan iyi giyimli adamlarla yemekler yemiyorlardı. İşçi sınıfından yorgun erkekler ve kadınlarla görüşüyorlardı sadece. Çoğu isyancı değildi ve büyük bölümü varoşlarda bile yaşamıyordu. Fakat T'Telir'deki Idris topluluğunun bir parçasıydılar ve arkadaşlarıyla aileleri üzerinde etkili olabilirlerdi.

Vivenna onları sevmişti. Onları anlıyordu. Yaptığı iş konusunda kendini Denth'le birlikteyken olduğundan çok daha iyi hissediyordu ve gördüğü kadarıyla Vasher ona karşı gerçekten dürüsttü. İçgüdülerine güvenmeye karar vermişti. Ve bu içgüdüler ona Vasher'a yardım etmesini söylüyordu. Şimdilik.

Vasher ona devam etmek isteyip istemediğini sormuyordu. Onu oradan oraya sürüklüyor ve ayak uydurmasını bekliyordu. Vivenna da ayak uyduruyordu. Birbiri ardına insanlarla buluşuyor ve duygusal olarak çok

zorlansa da onu affetmeleri için yalvarıyordu. Verdiği zararı telafi edebileceğinden emin değilse de denemeye değerdi. Bu kararlılığı sayesinde yavaş yavaş Vasher'ın saygısını kazanmaya başlamıştı. Vasher ona saygı duymaya Denth gibi dünden hazır değildi.

Denth beni aptal yerine koydu. Gerçi bu gerçeği hatırlamakta hâlâ zorlanıyordu. Bir yanı hiç hatırlamak istemiyordu. Öne doğru eğildi, kutu gibi odada önündeki boş duvara baktı. Sırtında bir ürperti dolaştı. Neyse ki son zamanlarda çok çalışıyor, çok yoruluyordu. Bu onu düşünmekten alıkoyuyordu.

Rahatsız edici şeyleri düşünmekten böylece kurtuluyordu.

O kimdi? Olduğu ve yapmaya çalıştığı her şey etrafında birer birer çökerken kendini nasıl tanımlayacaktı? Artık kendine güvenen bir prenses değildi. O kız ölmüş, Parlin'in kanlı cesedinin olduğu o bodrumda kalmıştı. Kendine güveni zaten saflıktan kaynaklanıyordu.

Nasıl kolayca kandırıldığını görmüştü. Bilgisizliğinin nelere mal olabileceğini artık biliyordu ve gerçek fakirliği ucundan da olsa tatmıştı.

Öte yandan o kadın olamazdı. Sokaklarda yaşayan, hırsızlık yapmak için fırsat kollayan o perişan kadın... Hayır, o kadın değildi. Vivenna'ya o birkaç hafta, ihanetin ağırlığının ve yalnızlığın yarattığı stresin sebep olduğu, hastalığı ve Donuk olması nedeniyle uzayan bir rüya gibi geliyordu. O kişiymiş gibi yaparsa, gerçekten sokaklarda yaşayanların –aralarında saklandığı ve taklit etmeye çalıştığı insanların– parodisini yapmaktan öteye gitmezdi.

Peki geriye ne kalıyordu? Tebaasının önünde diz çöküp başını öne eğerek affedilmek için yalvaran tövbekâr prenses mi? Hayır, bu da kısmen rol sayılırdı. Gerçekten çok üzgündü, gerçekten pişmandı. Ama boynu büküklüğü bir araç olarak kullanıyordu. Bu da o değildi.

Peki o kimdi?

Ayağa kalktı. Küçük odada boğulur gibi hissedince kapıyı açtı. Dışarısı tam olarak varoş sayılmazdı ama zengin bir mahalle de değildi. Basit bir mahalleydi. Sokaklarda yeterince renk olsa da binalar küçüktü ve içlerinde birden fazla aileyi barındırıyorlardı.

Vasher'ın kiraladığı odadan fazla uzaklaşmamaya dikkat ederek sokakta biraz yürüdü. Ağaçların yanından geçerken dallardaki tomurcukları hayranlıkla süzdü.

Gerçekte kimdi? Prenses kimliği ve Hallandren nefretinden sıyrıldığında geriye ne kalıyordu? Azimli biriydi. Bu yanını seviyordu. Tanrı Kral'la evlenmek için kendini olması gereken kişi olmaya zorlamıştı. Amacına ulaşmak için çok çalışmış, fedakârlıklar yapmıştı.

Aynı zamanda ikiyüzlü biriydi. Gerçek mütevazılığın nasıl bir şey olduğunu yeni öğrenmişti. Şimdi bulunduğu yerden baktığında eski hayatı herhangi bir renkli etekten ya da gömlekten çok daha parlak ve kibirli görünüyordu.

Austre'ye inanıyordu. Beş Vizyon'un öğretilerine inanıyordu. Tevazu. Fedakârlık. Başkalarının dertlerini kendi dertlerinin önüne koyma. Fakat şimdi düşünüyordu da bu inancı –pek çokları gibi– fazla ileri götürmüş, mütevazı görünme arzusu bir tür kibre dönüşmüştü. İnançlarının insanlar yerine kıyafetlere odaklandığı noktada yanlış bir yöne savrulduğunu artık görebiliyordu.

Uyandırmayı öğrenmek istemişti. Neden? Bu ona kendi hakkında ne söylüyordu? Sırf güçlü olmak için dininin yasakladığı bir aracı kullanmak istemesi...

Hayır, sebep güçlü olmak değildi sadece. Öyle olmadığını umdu en azından.

Yakın geçmişine baktığında onu en sinirlendiren şey sık sık acze düşmesiydi. Ve gerçekte olduğu kişinin önemli bir parçası da buydu galiba: kendini aciz ve çaresiz hissetmemek için ne gerekiyorsa yapacak bir kadın. Idris'te derslerine dört elle sarılmasının sebebi buydu. Uyandırmayı öğrenmek istemesinin sebebi de buydu. Mümkün olduğunca çok şey öğrenmek ve karşısına çıkabilecek sorunlara hazırlıklı olmak istiyordu.

Bu anlamda güçlü olmak, yeterli olmak istiyordu. Bu belki kibir olabilirdi ama gerçek buydu. Bu dünyada hayatta kalmak için ne gerekiyorsa bilmek istiyordu. T'Telir günlerinin en utanç verici yanı cahilliğiydi. Bir daha aynı hataya düşmeyecekti.

Kendi kendine başını salladı.

Pratik yapma zamanı, diye düşündü odaya geri dönerken. İçerde bir parça ip buldu. Vasher'ın geçen sefer onu bağladığı ipti ve Vivenna'nın ilk Uyandırdığı şeydi. Geçtiğimiz günlerde Nefesini geri almıştı.

İpi parmaklarının arasında tutup bükerek dışarı çıktı. *Denth'in öğrettiği Komutlar basitti. Yakala. Koru beni.* Denth asıl önemli olanın niyet olduğunu söylemişti. Nitekim Vivenna bileklerini bağlayan ipi Uyandırdığında onun kendi bedeninin bir uzantısıymış gibi davranmasını sağlamıştı. Bu basit bir Komuttan çok daha fazlasıydı. Belki ipi hayata getiren Komuttu ama istendiği şekilde hareket etmesini sağlayan zihnin verdiği talimatlar yani niyetti.

Tomurcuk yüklü dalları yerlere sarkan büyük bir ağacın yanında durdu.

Rengini kullanmak için elini ağacın gövdesine koydu ve ipi bir dala doğru kaldırdı. "Yakala," diye Komut verdi biraz Nefesle birlikte. Dünya algısı hafiften solduğunda bir an paniğe kapıldı.

İp kıpırdandı. Fakat Uyandırma ağaçtan değil Vivenna'nın üzerindeki tunikten renk çekmişti. Tuniği griye döndü ve ip yükselip yılan gibi dala dolandı. İyice sardığında dal hafifçe çıtırdadı. Fakat ipin diğer ucu tuhaf bir şekilde kıvrılıp bükülüyordu.

Vivenna kaşlarını çatıp izledi, derken ne olduğunu anladı. İpin diğer ucu da Vivenna'nın elinin etrafında kıvrılıyor, onu yakalamaya çalışıyordu.

"Dur," dedi Vivenna.

İp durmadı. Eline dolanmaya devam etti.

"Nefesin Nefesime," diye Komut verdi Vivenna.

İp durdu ve Nefesi geri döndü. Vivenna ipi düzeltti. *Evet,* diye düşündü. *Komut işe yarıyor ama yeterince açık değil. Yakalamak istediğim şeyin yanı sıra az kalsın benim parmaklarıma da dolanacaktı. Peki başka bir şey denesem?*

"Dalı tut," diye Komut verdi bu sefer. Yine Nefesi ipe doğru aktı. Bu kez daha fazla Nefes gitmişti. Pantolonunun rengi griye dönerken ip yükselip dala dolandı. Diğer ucu bu kez hareketsizdi.

Vivenna mutlu mutlu gülümsedi. *Demek Komut karmaşık hâle geldikçe daha çok Nefes gerekiyor.*

Nefesini ipten geri aldı. Vasher'ın daha önce açıkladığı gibi, bu kez sarsılmaktan ziyade normal hâline geri gelmiş gibi hissetti. Birkaç gün Nefessiz kalıp da geri aldığında bu ani güçle bedeni sarsılıyordu. Tadı çok güçlü olan bir şeyden ilk lokmayı almak gibiydi.

Vivenna artık baştan aşağı gri olan kıyafetlerine baktı. Sırf meraktan yine ipi Uyandırmayı denedi. Olmadı. Eline bir sopa alıp tekrar denedi. Bu kez sopa rengini kaybetti ve işe yaradı ama daha fazla Nefes gerekti. Belki sopa pek renkli olmadığındandı. Öte yandan ağaç gövdesine dokunmak hiç işe yaramamıştı. Muhtemelen canlılardan renk çekilemiyordu.

Vivenna sopayı bir kenara atıp odadan Vasher'ın renkli mendillerini almaya gitti. Elinde mendillerle yine ağacın yanına döndü. *Sırada ne var?* Bakalım önce ipe Nefes verip sonra dalı tutmasını isteyebilecek miydi? Bunu nasıl ifade edecekti?

"Ben sana tutmanı söylediğimde tut," diye Komut verdi.

Bir şey olmadı.

"Ben sana dalı tutmanı söylediğimde tut."

Bir şey olmadı.

"Söylediğim şeyi tut."

Bir şey olmadı.

Derken arkasından bir ses geldi. "Ona 'Fırlattığımda yakala,' de."

Vivenna olduğu yerde sıçrayıp döndü. Vasher arkasında duruyor, Gecekanı'nı ucu yere değecek şekilde önünde tutuyordu. Çantası omzundaydı.

Vivenna kızardı ve tekrar ipe döndü. "Fırlattığımda yakala," dedi ve renk kaynağı olarak mendili kullandı. Nefes içinden aktıysa da ip hareketsiz kaldı. Sonra Vivenna ipi yukarı doğru fırlattı ve ip bir dala çarptı.

Ve anında dallara dolanıp sımsıkı tuttu.

"Bu çok işe yarar," dedi Vivenna.

Vasher bir kaşını kaldırdı. "Belki. Gerçi tehlikeli de."

"Neden?"

"İpi geri al."

Vivenna ipin dolandığı dalların erişemeyeceği kadar yukarda olduğunu fark edince duraksadı. Yine de sıçrayıp ucunu tutmaya çalıştı.

"Ben daha uzun ipler kullanmayı tercih ederim," dedi Vasher. Gecekanı'nı kaldırıp dalları aşağı eğmekte kullandı. "Eğer bir ucu hep elinde olursa kaybetmezsin. Ayrıca belki ihtiyacın olabilecek Nefesleri ipin içinde tutmaktansa ihtiyacın olduğu zaman onu Uyandırırsın."

Vivenna başını salladı ve Nefesi ipten geri aldı.

"Hadi gel," dedi Vasher odaya doğru yürürken. "Bugünlük bu kadar gösteri yeter."

Vivenna, Vasher'ın peşinden giderken sokakta birkaç kişinin onu izlediğini fark etti. "Nasıl anladılar ki?" diye sordu. "O kadar bariz bir şey yapmıyordum."

Vasher gülmekle homurdanma arası bir ses çıkardı. "T'Telir'de kaç kişi gri kıyafetlerle dolaşıyor?"

Vivenna kızardı ve Vasher'ın peşinden küçük odaya girdi. Vasher çantayı yere bıraktı, ardından Gecekanı'nı bir duvara yasladı. Vivenna kılıcı süzdü. Bu silah hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Ona her baktığında midesi bulanır gibi oluyordu hâlâ ve dokunduğunda nasıl şiddetli bir bulantıyla sarsıldığını unutmuş değildi.

Üstelik bir de kafasının içinde yankılanan şu ses vardı. Bir ses duymuş muydu gerçekten? Vasher bu konuda özellikle ketumdu; kılıç hakkındaki sorularını ters cevaplar vererek savuşturuyordu.

"Sen Idris'li değil misin?" diye sordu Vasher otururken. Vivenna ona döndü.

"Bildiğim kadarıyla öyleyim," diye karşılık verdi.

"Bir Austre müridi için Uyandırmayla tuhaf bir şekilde fazla ilgili görünüyorsun." Vasher başını kapıya yaslamıştı, konuşurken gözleri kapalıydı.

"Ben pek iyi bir Idris'li değilim," dedi Vivenna onun karşısına otururken. "Artık değilim. Dolayısıyla sahip olduğum şeyi kullanmayı da öğrenebilirim diye düşündüm."

Vasher başını salladı. "Bana uyar. Zaten Austrizmin niye birdenbire Uyandırmaya sırtını döndüğünü hiç anlamamışımdır."

"Birdenbire mi?"

Vasher gözlerini açmadan başını salladı. "Çoksavaş'tan önce böyle değildi."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki," dedi Vasher. Sık sık böyle konuşuyor, Vivenna'ya inanılması imkânsız gelen şeyleri büyük bir kesinlikle dile getiriyordu. Tahmin yürütür gibi değil. En ufak bir tereddüt emaresi göstermeden. Sanki her şeyi bizzat biliyormuş gibi. Vivenna onun bazen insanlarla anlaşmakta niye zorluk yaşadığını anlayabiliyordu.

"Her neyse," dedi Vasher gözlerini açıp. "Kalamarı yedin mi?"

Vivenna başını salladı. "Adı bu muydu?"

"Evet," dedi Vasher. Çantasını açıp bir parça daha et çıkardı ve havaya kaldırdı. "Biraz daha ister misin?"

Vivenna'nın midesi kalktı. "Hayır, teşekkürler."

Vasher onun yüzündeki ifadeyi görünce duraksadı. "Ne oldu? Sana bozuk kalamar mı bırakmışım?"

Vivenna başını iki yana salladı.

"Ne o zaman?" diye sordu Vasher.

"Bir şey yok."

Vasher bir kaşını kaldırdı.

"Bir şey yok dedim ya." Vivenna gözlerini kaçırdı. "Balık pek sevmiyorum sadece."

"Sevmiyor musun?" diye tekrarladı Vasher. "Beş gündür sana sadece balık getiriyorum."

Vivenna sessizce başını sallamakla yetindi.

"Her seferinde de yedin."

"Yemeğimi sen veriyorsun," dedi Vivenna. "Şikâyet edecek değilim."

Vasher kaşlarını çattı, ardından kalamardan bir ısırık alıp çiğnemeye başladı. Hâlâ üzerinde o yırtık pırtık kıyafetleri vardı ama Vivenna artık bunların temiz olduğunu bilecek kadar onunla vakit geçirmişti. Ayrıca yeni kıyafet alacak parası olduğu hâlde özellikle bunları giymeyi tercih ettiğini anlamıştı. Yüzünde her zaman o birkaç günlük bakımsız sakalı oluyordu. Vivenna onun hiç tıraş olduğunu ya da kestiğini görmediği hâlde sakalı hiç uzamıyordu. Aynı boyda tutmayı nasıl beceriyordu? Bunu bilerek mi yapıyordu yoksa Vivenna her şeyde fazla mı anlam arıyordu?

"Beklediğim gibi değilsin," dedi Vasher.

"Öyleydim," dedi Vivena. "Birkaç hafta önce."

"Bundan şüpheliyim." Vasher kalamarını çiğnemeye devam etti. "Bu azim ve direnç, sokaklarda birkaç hafta geçirmekle kazanılacak bir şey değil. Şu kendini feda etme ruhu da aynı şekilde."

Vivenna onun gözlerinin içine baktı. "Bana Uyandırma hakkında daha fazla şey öğretmeni istiyorum."

Vasher omuz silkti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bu soruya cevap verebilecek kadarını bile bilmiyorum," dedi Vivenna. "Denth bana birkaç Komut öğretti ama sonra aynı akşam sen beni kaçırdın."

Vasher başını salladı. Birkaç dakika sessizce oturdular.

"Eee?" diye sordu Vivenna sonunda. "Bir şey diyecek misin?"

"Düşünüyorum," dedi Vasher.

Vivenna bir kaşını kaldırdı.

Vasher'ın yüzü asılmıştı. "Uyandırma benim çok çok uzun zamandır yaptığım bir şey. Bunu açıklamakta hep zorlanmışımdır. O yüzden beni aceleye getirme."

"Peki," dedi Vivenna. "Acele etme o zaman."

Vasher ona bir bakış attı. "Patronluk da taslama."

"Patronluk taslamıyordum. Kibar olmaya çalışıyordum."

"İyi, bir dahaki sefere daha az lütufkâr bir tonlamayla kibar ol," dedi Vasher.

Lütufkâr mı? diye düşündü Vivenna. *Bir şey lütfetmiyordum ki!* Kurutulmuş kalamarını yemeye devam eden Vasher'ı izledi. Vasher'la daha çok zaman geçirdikçe onu daha az korkutucu ama daha sinir bozucu bulmaya başlamıştı. *Bu adam çok tehlikeli*, diye hatırlattı kendine. *Kılıcıyla insanların birbirini öldürmesine sebep olup şehirde bir sürü ceset bıraktı.*

Birkaç kez ondan kaçmayı düşündüyse de sonra bunu yapmanın çok

aptalca olacağı sonucuna varmıştı. Savaşı durdurma gayretinin Vivenna'ya ters gelen bir yanı yoktu ve o ilk gün gittikleri evin kilerinde Vasher'ın ona verdiği söze inanıyordu. Tereddütlü bir şekilde de olsa.

Ama bundan böyle gözlerini bir parça daha açık tutmaya kararlıydı.

"Pekâlâ," dedi Vasher sonunda. "Sanırım en iyisi bu. Kullanmayı bile bilmediğin o parlak aurayla etrafta dolaşmandan sıkıldım zaten."

"Yani?"

"Yani sanırım önce işin teorisiyle başlamalıyız," dedi. "Dört çeşit BiyoKromatik varlık vardır. İlki ve en olağanüstü olanı Dönmüşlerdir. Hallandren'de onlara tanrı deniyor ama ben onları Ölmüş Bedende Kendinden Bilinçli BiyoKromatik Tezahürler diye adlandırıyorum. Onlarla ilgili garip olan şey, doğal bir şekilde ortaya çıkan tek BiyoKromatik varlık olmaları ki bu aslında Nefeslerini neden kullanamadıklarını ve veremediklerini de teorik olarak açıklıyor. Tabii her yaşayan varlığın belli bir miktar BiyoKromayla doğduğu bir gerçek. Bu da Tip Bir varlıkların bilinçlerini niye koruduğunu açıklayabilir."

Vivenna gözlerini kırpıştırdı. Beklediği bu değildi.

"Senin asıl ilgilendiğin varlıklar Tip İki ve Tip Üç varlıklar," diye devam etti Vasher. "Tip İki, Ölmüş Bedende Zihinsiz Tezahürler. Bunlar basit Komutlarla bile kolayca yapılabilir. BiyoKromatik Paralellik Yasası ile de uyumlu. Yani Nefesin aktarıldığı cisim şekil ve form olarak canlı bir varlığa ne kadar benzerse onu Uyandırmak o kadar kolaydır. BiyoKroma canlılığın gücüdür ve Uyandırdığı şeyde canlılıktan izler arar. Bu da bizi başka bir yasaya götürüyor. Kıyas Yasası. Bu yasa, bir şeyi Uyandırmak için gereken Nefes miktarının ille de Uyandıktan sonraki gücü için bir gösterge olmayabileceğini söylüyor. Kare şeklinde kesilmiş bir kumaş ile insan şeklinde kesilmiş bir kumaşı Uyandırmak farklı miktarlarda Nefes gerektirir ama Nefes Bağlandıktan sonra ikisi temelde aynıdır.

"Bunun açıklaması basit. Bazı insanlar Uyandırmayı bir kaba su dökmek gibi düşünüyor. Kap dolana kadar koyuyorsun ve o nesne böylece hayata geliyor. Bu doğru bir benzetme değil. Bunun yerine Uyandırmayı bir kapıyı yere devirmek gibi düşün. Vuruyorsun, omuz atıyorsun... Bazı kapıları devirmek diğerlerinden kolaydır ama bir kez açıldıklarında sonuç aynıdır."

Vasher ona bir bakış attı. "Anlıyor musun?"

"Iıı... " dedi Vivenna. Yıllarını derslerde geçirmişti ama Vasher'ın yöntemi hocalarınkinden biraz farklıydı. "Biraz ağır oldu."

"Eh, öğrenmek istiyor musun istemiyor musun?"

Ama bana anlayıp anlamadığım sormuştun, diye düşündü Vivenna. *Ben ona cevap verdim.* Fakat bu itirazı dile getirmedi. İyisi mi anlatmaya devam etsindi.

"Tip İki BiyoKromatik varlıklara Hallandren'liler Cansız diyor," diye devam etti Vasher. "Tip Bir varlıklardan birkaç bakımdan farklıdırlar. Cansızlar isteğe bağlı olarak yaratılabilir ve kullanılan Komutlara bağlı olarak Uyandırılmaları için bir ila yüzlerce Nefes gerekir. İçlerine Nefes konduktan sonra kendi renkleriyle beslenirler. Uyandıklarında auraları olmaz ama Nefes onları ayakta tutar ve bir şey yiyip içmeleri gerekmez. Ölebilirler ve Uyandırılmalarının üzerinden birkaç yıl geçtikten sonra işlevsel kalmaları için özel bir alkol solüsyonuna ihtiyaç duyarlar. Organik vücutlarından ötürü Nefes bedende kalır ve bir kez Bağlandıktan sonra geri alınamaz."

"Cansızlar hakkında az çok bir şeyler biliyorum," dedi Vivenna. "Denth'lerin bir Cansızı vardı."

Vasher sessizleşti. "Evet," dedi sonunda. "Biliyorum."

Vivenna onun gözlerindeki tuhaf bakışı fark edince kaşlarını çattı. Birkaç saniye daha sessiz kaldılar. "Cansızlardan ve Komutlarından bahsediyordun." diye hatırlattı Vivenna.

Vasher başını salladı. "Her şeyde olduğu gibi onları Uyandırmak için de Komut gerekir. Senin dininde bile Komutlardan bahsediliyor. Dönmüşlerin geri gelmesi için Austre'nin Komut verdiği söyleniyor."

Vivenna başını salladı.

"Komutların teorisini anlamak biraz zordur. Cansızlara bak mesela. Bir bedeni Cansız konumuna getirmenin en etkin yolunu keşfetmemiz asırlar aldı. Şimdi bile nasıl çalıştıklarını anladığımızdan emin değiliz. Sanırım bilmeni istediğim ilk şey bu. BiyoKroma karmaşıktır ve büyük bölümünü hâlâ anlamış değiliz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Vivenna.

"Söylediğim şeyi," diye karşılık verdi Vasher omuz silkerek. "Ne yaptığımızı tam olarak bilmiyoruz."

"Ama gayet teknik ve net açıklamalar yapıyorsun."

"Bazı şeyleri çözdük tabii," dedi Vasher. "Ama Uyandıranların pek uzun bir tarihi yok. BiyoKroma hakkında daha çok şey öğrendikçe, bildiğimiz şeylerin bilmediklerimizin yanında devede kulak olduğunu fark edeceksin. Neden belli bazı Komutlar bu kadar önemli ve neden hâlâ eski anadillerinde konuşuyorlar? Tip Bir varlıklar –Dönmüşler– niye geri geliyorlar? Niye Cansızlar zihinlerini kullanamıyorken Dönmüşler bilinçli?"

Vivenna başını salladı.

"Biz genelde Tip Üç BiyoKromatik varlıklar yaratmaya Uyandırma diyoruz," diye devam etti Vasher. "Uzun zamandır hayatta olmayan organik bir nesne kullanarak bir BiyoKromatik varlık yaratıyorsun. En iyisi kumaştır ama ağaç dalı, saz ve diğer bitkisel şeyler de kullanılabilir."

"Ya kemik?" diye sordu Vivenna.

"Kemikler tuhaftır," dedi Vasher. "Kemik tek başına, etle bir arada duran bir vücuttan daha fazla Nefes gerektirir ve mesela kumaş gibi esnek de değildir. Yine de Nefesi nispeten kolay alırlar çünkü bir zamanlar canlıdırlar ve canlı oldukları zamanki formlarındadırlar."

"İskelet ordulardan bahseden Idris hikâyeleri tamamen uydurma değil yani?"

Vasher kıkırdadı. "Ah, kesinlikle uydurmalar. Bir iskeleti Uyandırmak için tüm kemikleri tamamen doğru bir şekilde yerleştirmelisin. Uyanması için elli ila yüz kadar Nefes gereken bir şey için bu çok fazla iş demek. Bunun yerine ceset Uyandırmak –Nefes onlara sıkı sıkı yapıştığı için bir daha geri almak imkânsız bile olsa– daha mantıklı. Yine de Uyandırılan iskeletlerle yapılan bayağı ilginç şeyler görmedim değil.

"Her neyse, Tip Üç varlıklar yani Uyandırılan sıradan nesneler farklıdır. BiyoKroma onlara çok iyi Bağlanmaz. Bu yüzden genelde yüzün üzerinde Nefes isterler ama Nefesi sonra geri alabilirsin. Bu da yeni şeyler denemeyi mümkün kıldığından Uyandırma teknikleri hakkında daha fazla şey öğrenmemizi sağladı."

"Komutları mı diyorsun?"

"Evet," dedi Vasher. "Senin de gördüğün gibi en basit Komutlar en kolay çalışanlardır. Eğer Uyandırdığın şeyin yapabileceği bir Komutsa ve bunu basitçe dile getirirsen genelde işe yarar."

"İpin üzerinde başka basit Komutlar da denedim," dedi Vivenna. "İşe yaramadı."

"Sana basit gelmiştir ama aslında değildir. Basit Komutlar sadece bir ya da iki kelimedir. Yakala. Yukarı çık. Aşağı in. Ama bazı iki kelimelik Komutlar bile karmaşık olabilir ve istediğin şeyi gözünde canlandırmak yani hayal etmek de pratik yapmayı gerektirir. Zihnini kullanıp –"

"O kısmı anladım," dedi Vivenna. "Bir kası hareket ettirmek gibi."

Vasher başını salladı. "Koru beni Komutu sadece iki kelimeden ibaret olsa da acayip karmaşıktır mesela. Yakala da öyle. Nesneye doğru dürtüyü aktarmalısın. Bu konuda ne kadar az şey bildiğimizi asıl fark edeceğin alan

da bu. Bilmediğimiz binlerce Komut var muhtemelen. Ne kadar kelime eklersen zihin unsuru o kadar karmaşıklaşıyor ve yeni Komutlar keşfetmenin yıllar sürmesine sebep oluyor."

"Cansız yapmak için yeni bir Komutun keşfedilmesi gibi," dedi Vivenna düşünceli bir şekilde. "Üç yüz sene önce, Cansız yapmak için tek Nefes Komutunu bilenler, bilmeyenlerden daha kolay Cansız yapmaya başladı. Çoksavaş'ı başlatan da aradaki bu fark oldu."

"Evet," dedi Vasher. "Ya da savaşın bir nedeni de buydu diyelim. Çok da önemli değil. Anlaman gereken asıl önemli şey Uyandırma konusunda hâlâ emekleme aşamasında olduğumuz. Yeni ve kıymetli Komutlar öğrenen pek çok kişinin bunları kimseyle paylaşmaması ve bu bilgiyi muhtemelen mezara götürmesi pek yardımcı olmuyor tabii."

Vivenna başını salladı. Konuya girdikçe Vasher'ın sıkıcı dersi giderek sohbet havasına bürünüyordu. Bu konudaki uzmanlığı Vivenna'ya sürpriz olmuştu.

Yerde oturuyor, diye düşündü. *Kurutulmuş kalamar yiyor, haftalardır tıraş olmuyor ve her an dağılıp lime lime dökülecek gibi duran giysiler giyiyor. Diğer yandan ders veren bir* âlim, bir bilge *gibi konuşuyor. Siyah bir duman çıkaran ve insanların birbirini öldürmesine sebep olan bir kılıç taşıyor, diğer yandan savaşı durdurmak için tüm gücüyle çabalıyor. Kim bu adam?*

Vivenna yan tarafa, Gecekanı'nın duvara yaslı durduğu yere baktı. Belki BiyoKromanın teknik yönü hakkında az önce dinlediklerinden ya da belki giderek kuşkucu biri olmasındandı ama bir şekilde kılıçtaki tersliği anlamaya başlamıştı.

"Tip Dört BiyoKromatik varlık nedir?" diye sordu yeniden Vasher'a dönüp.

Vasher sustu.

"Tip Bir, bilinçli insan bedeni," dedi Vivenna. "Tip İki, bilinci olmayan insan bedeni. Tip Üç, ip gibi bilinçsiz nesnelerin Uyandırılması. Peki bir nesneyi bilinçle Uyandırmak mümkün mü? Yine Dönmüşler gibi ama insan bedeni dışında bir şey mi?"

Vasher ayağa kalktı. "Bugünlük bu kadar yeter."

"Soruma cevap vermedin."

"Ve vermeyeceğim," dedi Vasher. "Ayrıca bunu bir daha sormamanı öneririm. Anlaşıldı mı?" Vasher ona bir bakış attı ve Vivenna onun sesindeki buz gibi sertlik karşısında ürperdi.

"Peki," dedi Vivenna ama bakışlarını kaçırmadı.

Vasher burnundan gülmeyle homurtu arası bir ses çıkardı, ardından çantasına uzanıp içinden bir şey çıkardı. "Al," dedi. "Sana bir şey getirdim."

Kumaşa sarılmış uzun bir şey attı yere. Vivenna kalktı ve kumaşı sıyırdı. İçinden güzelce parlatılmış bir düello kılıcı çıktı.

"Nasıl kullanıldığını bilmiyorum," dedi Vivenna.

"Öğren o zaman," diye karşılık verdi Vasher. "Eğer dövüşmeyi bilirsen etrafımda takılman daha az rahatsız edici olur. Seni sürekli beladan kurtarmak zorunda kalmam."

Vivenna kızardı. "Daha bir kez kurtardın."

"İkincisi yakındır," dedi Vasher.

Vivenna kını içindeki kılıcı tereddütle kaldırdı ve hafifliği karşısında hayrete düştü.

"Gidelim," dedi Vasher. "Görüşmemiz gereken bir grup daha var."

47

Işıktını rüyalarını düşünmemeye çalışıyordu. Alevler içindeki T'Telir'i, ölen insanları, bildiği dünyanın sona erişini düşünmemeye çalışıyordu.

Sarayının ikinci katında durup Tanrılar Katı'na baktı. İkinci kat, dört tarafı açık bir tavandan ibaretti. Saçları rüzgârda uçuşuyordu. Güneş batmak üzereydi. Bahçede meşaleler yakılmıştı bile. Her şey öyle mükemmeldi ki. Çember şeklinde sıralanmış saraylar, arkasındaki binanın renklerinde meşaleler ve fenerlerle aydınlanıyordu.

Bazı saraylar karanlıktı. İçinde bir tanrının yaşamadığı binalar.

Biz daha kendimizi öldürmeden ya bir sürü başka Dönmüş gelirse? diye düşündü dalgın dalgın. *Yeni Dönmüşler için yeni saraylar mı yapılır?* Bildiği kadarıyla şimdiye dek Tanrılar Katı'nda hiç yer sorunu yaşanmamıştı.

En tepede Tanrı Kral'ın yüksek ve siyah sarayı vardı. Özellikle diğer tanrıların süslü saraylarına hâkim bir mevkide yapıldığı belliydi ve kocaman gölgesi arka duvara düşüyordu.

Mükemmeldi. Gerçekten mükemmel. Meşaleler ancak bir binanın tepesinden baktığında görülebilecek bir düzen içinde yerleştirilmişti. Çimler her zamanki gibi biçilmişti ve devasa duvar goblenleri öyle sık değiştiriliyordu ki üzerlerinde ne en ufak bir solgunluk ne bir leke ne de yıpranmışlık göze çarpıyordu.

İnsanlar tanrıları için var güçleriyle çabalıyordu. Niye? Bu bazen onu gerçekten hayrete düşürüyordu. Peki ya diğer inançlar; görünen tanrıları olmayan, sadece manevi değerlerden ve ümitlerden ibaret olanlar? Kuşkusuz bu "tanrılar" kulları için Hallandren'in Tanrılar Katı'ndan bile daha azını yapıyordu ama buna rağmen tapılıyorlardı.

Işıktını başını iki yana salladı. Tekmilana ile görüşmesi ona uzun zamandır düşünmediği eski günleri hatırlatmıştı. Durugörü. Işıktını ilk Döndü-

günde, Tanrıça Durugörü onun akıl hocası olmuştu. Aldokur, Işıktını'nın Durugörü'yle olan anılarını kıskanıyordu ama anlamadığı bir şey vardı. Aslında Işıktını da bunu kendine açıklayamıyordu. Durugörü ilahi bir varlık olmaya, Işıktını'nın tanıdığı tüm Dönmüşlerden bir şekilde daha yakındı. Tekmilana'nın bugün yapmaya çalıştığı gibi müritlerine değer verir ama bunu daha içten bir ilgiyle yapardı; insanlara bir gün ona tapmaktan vazgeçerler diye korktuğundan yardım etmezdi. Durugörü ona atfedilen üstünlükle zerre kibirlenmezdi.

Gerçek iyilik. Gerçek sevgi. Gerçek merhamet.

Buna rağmen Durugörü bile bir noktada kendini yetersiz hissetmişti. İnsanların beklentilerini karşılayamadığı için suçluluk duyduğunu söylerdi hep. Nasıl karşılayabilirdi ki? Kim karşılayabilirdi? Sonunda kendini bir rica için feda etmesinin sebebi de bu olsa gerekti. Durugörü için insanların istediği gibi tanrıça olmanın tek bir yolu vardı. O da hayatından vazgeçmesiydi.

Bizi buna itiyorlar, diye düşündü Işıktını. *Bizi lükse ve ihtişama boğuyorlar, ne istersek önümüze seriyorlar ve alttan alta dürtüyorlar. Tanrı ol. Kehanetlerde bulun. Bizim için bu illüzyonu sürdür.*

Öl. Öl ki inanmaya devam edebilelim.

Işıktını genelde terastan uzak dururdu. Alt katta, sınırlı perspektif sayesinde büyük resmi daha kolay görmezden gelebildiği bir yerde olmayı tercih ederdi. Orada basit şeyleri, mesela o andaki hayatını düşünmek daha kolaydı.

"Efendimiz?" diye sordu Llarimar ona doğru yürüyerek.

Işıktını karşılık vermedi.

"İyi misiniz, Efendimiz?"

"Hiç kimse bu kadar önemli olmamalı," dedi Işıktını.

"Efendimiz?" diye sordu Llarimar yanında durup.

"Bu sana garip şeyler yapıyor. Buna uygun yaratılmamışız."

"Siz bir tanrısınız, Efendimiz. Buna uygun yaratıldınız."

"Hayır," dedi Işıktını. "Ben tanrı değilim."

"Özür dilerim ama seçim şansınız yok ne yazık ki. Biz size tapıyoruz ve bu da sizi bir tanrı yapıyor." Llarimar her zamanki gibi sakin bir tonla konuşuyordu. Bu adam hiç mi sinirlenmezdi?

"Yardımcı olmuyorsun."

"Üzgünüm, Efendimiz. Sürekli aynı şeylere itiraz etmekten vazgeçseniz artık?"

Işıktını başını iki yana salladı. "Bugün farklı. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tekmilana'nın Cansız Komutlarını mı kastediyorsunuz?"

Işıktını başını salladı. "Bu meseleyi hâllettiğimi sanıyordum, Telaşe Nazırı. Aldokur'un çevirdiği tüm entrikaları takip edemem. Detaylarda hiç iyi değilimdir."

Llarimar karşılık vermedi.

"Bu işten sıyrılacaktım," diye devam etti Işıktını. "Tekmilana çok sağlam duruyordu. Komutlarımı ona verirsem o ne yapacağını bilir diye düşündüm. Aldokur'u desteklemek mi lazım yoksa karşısına dikilmek mi, o bir şekilde anlardı."

"Bu işi hâlâ ona bırakabilirsiniz," dedi Llarimar. "Sonuçta siz de Komutlarınızı verdiniz."

"Biliyorum," dedi Işıktını.

Bir sessizlik oldu.

Olay geldi buraya dayandı, diye düşündü Işıktını. *Kodu ilk değiştiren yirmi bin kişilik ordunun kontrolünü ele geçirecek. Diğeri oyun dışı kalacak.*

Ne yapacaktı? Arkasına yaslanıp tarihin yazılmasını mı izleyecekti yoksa kendini ortaya atıp ortalığı birbirine mi katacaktı?

Beni geri yollayan her kimse, her neyse, diye düşündü, *niye beni kendi hâlime bırakmadı ki? Zaten bir hayat yaşamıştım. Kararlar vermiş, seçimlerimi yapmıştım. Beni niye geri gönderdin?*

Her şeyi denemiş, elinden geleni yapmıştı; yine de insanlar ondan medet umuyordu. En sevilen, ricacıların en çok rağbet ettiği tanrılardan biri olduğunu biliyordu ve en çok sanat eseri de ona gönderiliyordu. *Bu insanların derdi ne böyle ya?* diye düşündü. İnançlarının doğru olup olmadığından şüphe etmek yerine bir şeye inanmaya bu kadar mı muhtaçlardı ki ona tapmayı seçiyorlardı?

Tekmilana bazılarının şüphe etmeye başladığını söylemişti. Halkın arasındaki inançsızlardan çekiniyordu. Işıktını onunla aynı fikirde olduğundan emin değildi. Teorileri o da biliyordu. Uzun yaşayan tanrıların en zayıflar olduğu çünkü en iyi olanların kendini hemen feda ettiği teorisini. Öte yandan, ilk başladığından beri ona gelen ricacı sayısı eksilmemişti. Dahası, bu teorinin istatistiksel olarak geçerli olması için bütünün içinden seçilen az sayıda tanrı yeterli değildi.

Ne yapıyordu, kendini bu önemsiz detaylarla meşgul etmeye mi çalışı-

yordu yoksa? Korkuluğa yaslanıp yemyeşil avluya ve aydınlık kameriyelere baktı.

Bu onun hayatında bir dönüm noktası olabilirdi. Nihayet işe yaramaz bir serseri, miskinin teki olduğunu kanıtlayabilirdi. Harika bir fırsattı. Eğer Işıktını bir şey yapmazsa, Tekmilana orduların kontrolünü almak ve Aldokur'a karşı durmak zorunda kalırdı.

Işıktını'nın istediği bu muydu? Tekmilana genelde diğer tanrıların arasına karışmaz, herkesten uzak dururdu. Meclis oturumlarına katılmaz, tartışmaları dinlemezdi. Aldokur ise her şeyin göbeğindeydi. Tüm tanrıları ve tanrıçaları iyi tanırdı. Önemli meseleleri bilirdi ve çok da akıllıydı. Onca tanrı arasında ordunun güvenliği için harekete geçmeyi akıl eden bir tek o olmuştu.

Siri tehdit değil, diye düşündü Işıktını. *Ama ya biri onu kullanıyorsa?* Tekmilana'nın tehlikeleri sezecek politik sağduyusu var mıydı? Işıktını yanında olup endişelerini dile getirmezse Siri'nin boş yere zarar görüp görmemesi Aldokur'un umurunda olur muydu?

Eğer arkasını dönüp giderse bunun bir bedeli olacaktı. Ve bunun suçlusu da o olacaktı.

"Kim o kadın, Llarimar?" diye sordu Işıktını usulca. "Rüyalarımda gördüğüm o genç kadın. Karım mıydı?"

Başrahip cevap vermedi.

"Bilmem gerekiyor," dedi Işıktını ona dönüp. "Bu kez gerçekten bilmem gerekiyor."

"Ben... " Llarimar kaşlarını çattı ve bakışlarını kaçırdı. "Hayır," dedi yavaşça. "Karın değildi."

"Sevgilim mi?"

Llarimar başını iki yana salladı.

"Ama benim için önemli biriydi?"

"Çok," dedi Llarimar.

"Peki hâlâ hayatta mı?"

Llarimar tereddüt etti, nihayet başıyla onayladı.

Hâlâ hayatta, diye düşündü Işıktını.

Eğer bu şehir düşerse onun hayatı da tehlikede olacaktı. Işıktını'ya tapan, tüm çabalarına rağmen ona güvenen herkesin hayatı tehlikeye girecekti.

T'Telir düşmezdi. Savaş çıksa bile çatışmalar şehre kadar ulaşmazdı. Hallandren tehlikede değildi. Burası dünyadaki en güçlü krallıktı.

Peki rüyaları neydi o zaman?

Hükümette ona tek bir gerçek görev verilmişti. O da on bin Cansızı kumanda etmesiydi. Ne zaman kullanılacaklarına karar vermekti. Kullanılmaları gerektiğine karar vermek. Ya da kullanılmamaları gerektiğine.

Hâlâ hayatta...

Işıktını döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

* * *

Cansızların kışlası teknik olarak Tanrılar Katı'nın bir parçasıydı. Sarayın bulunduğu platonun altına inşa edilmişti ve oraya üstü kapalı uzun bir geçitten iniliyordu.

Işıktını maiyetiyle birlikte basamakları indi. Birkaç güvenlik birimini geçtiler, gerçi Işıktını sadece saraydan girilebilen bir geçidin niye muhafızlarca korunduğuna bir anlam veremedi. Kışlaya sadece birkaç defa, o da Dönüşünün ilk birkaç haftasında, kendi on bin askerinin güvenlik kodunu belirlemek için gitmişti.

Belki de daha sık gelmeliydim, diye düşündü. Gerçi ne anlamı olacaktı ki? Hizmetkârlar Cansızların ihtiyaçlarını karşılıyor; ikor-alkollerinin taze olmasını, yeterince egzersiz yapmalarını ve... Cansızların başka neye ihtiyacı oluyorsa onları sağlıyorlardı.

Llarimar ve diğer birkaç rahip bitmek bilmeyen basamakların dibine ulaştıklarında nefes nefese kalmışlardı. Işıktını'nın kondisyonu her zamanki gibi mükemmel olduğundan bir sorun yaşamadı. Tanrı olmanın bazı yanlarından hiç şikâyeti yoktu. Birkaç muhafız kışlanın kapılarını açtı. Devasa bir yerdi elbette; sonuçta burada kırk bin Cansız barınıyordu. Farklı Cansız grupları için bir tür depo işlevi gören dört büyük ambar, koşu pisti, ağırlık çalışmaları için türlü boylarda taşlarla ve metal bloklarla dolu bir salon ve ikor-alkollerinin kontrol edilip yenilendiği bir revir vardı.

Cansızlara saldırı düzenleme niyetindeki yabancıları şaşırtmak için tasarlanmış birkaç çapraşık geçitten geçtiler ve nihayet büyük bir kapının yanındaki güvenlik noktasına ulaştılar. Işıktını insan muhafızların yanından geçip Cansızları görmek için içeri baktı.

Onları karanlıkta tuttuklarını unutmuştu.

Llarimar rahiplere fenerleri havaya kaldırmalarını işaret etti. Kapı büyükçe bir seyir platformuna açılıyordu. Ambarın aşağıda kalan taban kısmı sessizce bekleyen sıra sıra askerlerle doluydu. Zırhlarını giymiş, kınları içinde silahlarını kuşanmışlardı.

"Sıralarda boşluklar var," dedi Işıktını.

"Bazıları egzersiz yapıyor," diye cevapladı Llarimar. "Onları getirmesi için bir hizmetkâr yolladım."

Işıktını başını salladı. Cansızlar gözleri açık bir şekilde dikiliyordu. Kıpırdamıyor, öksürmüyorlardı. Tepeden onlara bakarken Işıktını niye hiç buraya gelip birliğini denetleme arzusu duymadığını hatırladı.

"Herkes dışarı," dedi Işıktını.

"Efendimiz." dedi Llarimar. "Birkaç rahip kalsın istemez misiniz?"

Işıktını başını iki yana salladı. "Hayır. Bu kodu sadece ben bileceğim."

Llarimar tereddüt ettiyse de sonra başını salladı ve emri yerine getirdi.

Işıktını'ya göre Komut kodlarını saklamanın iyi bir yolu yoktu. Onları tek bir tanrıya teslim etmek bir suikastla kaybetme riskini almak demekti. Öte yandan Komutları ne kadar çok kişi bilirse rüşvetle ya da işkenceyle ele geçmesi ihtimali o kadar artıyordu.

Tek sağlam faktör Tanrı Kral'dı. Susebron güçlü BiyoKroması ile Cansızların kodlarını çok hızlı bir şekilde kırabilirdi. Yine de on bin Cansızın kontrolünü ele geçirmek Tanrı Kral için bile haftalarca sürerdi.

Seçim Dönmüşlere bırakılmıştı. İsterlerse rahiplerinin Komut kodunu duymasına izin verebilir ve kendilerine bir şey olması hâlinde şifreyi yerlerine geçecek Dönmüşe iletilmesini sağlarlardı. Tanrı eğer kodu rahipleriyle paylaşmazsa üzerine büyük bir yük alıyor demekti. Yıllar önce Işıktını bu seçeneği çok aptalca bulmuş ve Llarimar'ın da aralarında olduğu birkaç rahibi bu sırra ortak etmişti.

Bu kez kodu kendine saklamanın daha akıllıca olduğu fikrindeydi. Bir fırsatını bulursa Tanrı Kral'a fısıldardı. Ama sadece ona. "Sözün özü mavi," dedi. "Size yeni bir Komut kodu vereceğim." Bir an durdu. "Kırmızı panter. Kırmızı panter. Salonun sağ tarafına geçin."

Önlerdeki bir grup Cansız –onun sesini duyabilenler– sağa geçti. Işıktını gözlerini yumup bir iç geçirdi. Bir yanı, Tekmilana'nın çoktan buraya gelip şifreyi değiştirmiş olmasını ummuştu.

Ama belli ki Tekmilana gelmemişti. Işıktını gözlerini açıp ambarın zeminine giden basamakları indi. Aynı şeyleri tekrarlayıp bir grup Cansızın daha kodunu değiştirdi. Bunu yirmi-otuz kez yapması gerekecekti. Son seferinde bu işlemin saatler sürdüğünü o zaman hatırladı.

Devam etti. Egzersiz yapmaya ya da revire gitmelerini söyleyen hizmetkârlara itaat etmelerini sağlayan temel talimatları değiştirmedi. Bir yerden bir yere gitmeleri ve Siri'yi şehrin dışında karşıladıkları zaman ol-

duğu gibi belli bir yere doğru hep birlikte yürüyüşe geçmeleri için onlara bir alt Komut veriliyordu. Ayrıca gerektiğinde şehir muhafızlarına yardıma gitmeleri için bir alt Komut daha vardı.

Fakat en üst düzey Komutu sadece bir kişi bilecekti. Sadece bir kişi onları savaşa yollayabilecekti. Burada işi bittiğinde Işıktını diğer ambara gidip Tekmilana'nın on bin askerinin de asıl Komutunu değiştirecekti.

Böylece iki birliği kendine bağlayacaktı. Ve bunu yaparak, iki krallığın kaderinde kilit bir rol oynayacaktı.

48

Susebron artık sabahları gitmiş olmuyordu.

Siri yatakta ona biraz daha sokuldu, tenini teninde hissetti. Susebron huzurlu bir şekilde uyuyor, göğsü kalkıp iniyordu. Yatak örtülerinin beyazı onun varlığıyla gökkuşağının renklerine ayrışmıştı. Birkaç ay önce Siri'nin kendini bu noktada bulacağı kimin aklına gelirdi? Hallandren'in Tanrı Kralı ile evlenmesi bir yana, bir de ona âşık olmuştu.

Tüm bunlar ona inanılmaz geliyordu. Susebron tüm İç Deniz bölgesinin hem dini olarak hem de dinden bağımsız olarak en önemli figürüydü. Hallandren'in Alaimisema Tonlar inancının temeliydi. Idris halkının en korktuğu ve en nefret ettiği varlıktı.

Ve şimdi Siri'nin yanında sessizce uyuyordu. Renklerin ve güzelliğin tanrısı. Vücudu itinayla yontulmuş mükemmel bir heykel gibiydi. Onun yanında Siri neydi ki? Mükemmel değildi, işte buna emindi. Yine de ona bir şekilde ihtiyaç duyduğu şeyi getirmişti. Doğallık. Bir nebze de olsa içinden geldiği gibi davranma özgürlüğü. Dış dünyadan, rahipleri ve şöhreti tarafından ehlileştirilmemiş bir nefes.

Başı Susebron'un göğsünde, içini çekti. Son birkaç gecedir yaşadığı mutluluğun bir bedeli olacaktı. *Aptalız biz,* diye düşündü dalgın dalgın. *Kaçınmamız gereken tek bir şey vardı, o da rahiplere bir çocuk vermekti. Kendimizi tehlikeye attık.*

Yine de kendine çok kızamıyordu. Yaptığı gösteriyle rahipleri daha ne kadar kandırabileceğinden zaten emin değildi. Hamile kalmadan devam ederse giderek daha fazla şüphelenmeye ya da en azından sinirlenmeye başlayacaklardı. Onları oyalamaya devam ederse bir şekilde müdahale edeceklerdi.

Olayların gidişatını değiştirmek için Susebron'la birlikte her ne yapacaklarsa ellerini çabuk tutsalar iyi ederlerdi.

Susebron kıpırdanınca Siri başını kaldırdı ve Susebron'un gözlerini açtığını gördü. Susebron birkaç dakika boyunca ona baktı. Bir yandan saçlarını okşuyordu. Birbirlerinin yanında böylesine rahat olmaları, birbirlerine böylesine çabuk alışmaları inanılmazdı.

Susebron tahtasına uzandı. *"Seni seviyorum."*

Siri gülümsedi. Susebron sabahları her şeyden önce ilk bunu yazar olmuştu. "Ben de seni seviyorum," dedi Siri.

"Ama," diye devam etti Susebron, *"muhtemelen kendimizi tehlikeye attık, değil mi?"*

"Evet."

"Hamile kaldığının anlaşılması ne kadar sürer?" diye sordu Susebron.

"Bilmiyorum," dedi Siri kaşlarını çatarak. "Bu konuda pek bir tecrübem yok doğal olarak. Ama Idris'te bazı kadınların hemen çocuk sahibi olamadıkları için yakındığını duymuştum, dolayısıyla hemen olmuyor olabilir. Gerçi düğünlerinden tam dokuz ay sonra çocuk doğuran kadınlar da gördüm."

Susebron düşünceli görünüyordu.

Bir yıl sonra şu sıralar bir çocuğum olabilir, diye düşündü Siri. Bu ona çok ürkütücü geldi. Daha kısa bir süre öncesine kadar kendini gerçek bir yetişkin olarak bile görmüyordu. *Tabii,* diye düşündü sıkıntıyla, *söylendiğine göre Tanrı Kral'ın çocukları ölü doğuyor zaten.* Bu bir yalan bile olsa çocukları tehlikedeydi. Siri hâlâ rahiplerin onu alıp bir Dönmüşle değiştireceklerini düşünüyordu. Ardından büyük ihtimalle Siri'yi de bir şekilde ortadan kaldıracaklardı.

Maviparmak beni uyarmaya çalıştı, diye düşündü. *Sadece Susebron için değil benim için de tehlikeli olacağını söyledi.*

Susebron yine tahtasına yazdı. *"Ben bir karar verdim."*

Siri bir kaşını kaldırdı.

"İnsanların ve diğer tanrıların artık gerçek beni tanımasını istiyorum," dedi. *"Krallığımın kontrolünü kendi ellerime almak istiyorum."*

"Bunun çok tehlikeli olacağına karar vermemiş miydik?"

"Tehlikeli olacak," yazdı Susebron. *"Ama bu riski almamız gerektiğini düşünüyorum."*

"Peki ya önceki itirazların?" diye sordu Siri. "Gerçeği haykıramayacağını ve kaçmaya kalkmak gibi bir şey yaparsan muhafızlarının seni hemen oradan uzaklaştıracağını söylemiştin."

"Evet," yazdı Susebron. *"Ama senin daha az muhafızın var ve sen bağırabilirsin."*

Siri duraksadı. "Evet," dedi. "Ama bana kim inanır ki? Bir anda ayağa fırlayıp Tanrı Kral'ın kendi rahipleri tarafından esir tutulduğunu haykırmaya başlarsam ne düşünürler dersin?"

Susebron başını yana kırdı.

"İnan bana," dedi Siri. "Benim deli olduğumu düşünürler."

"*Peki ya şu hep bahsettiğin Dönmüşün güvenini kazanırsan?*" yazdı Susebron. "*Yiğit Işıktını mıydı?*"

Siri bunu bir düşündü.

"*Ona gidebilirsin,*" yazdı Susebron. "*Ona gerçeği anlatırsın. Belki o seni diğer tanrılara götürür. Rahipler hepinizi birden susturamazlar.*"

Siri başı onun göğsünde, bir an öylece yattı. "Olabilir Seb, ama bunun yerine niye hemen kaçmıyoruz ki? Artık hizmetkârlarım Pahn Kahl'lı kadınlar ve Maviparmak bizi buradan çıkarmak için elinden geleni yapacağına söz verdi. Idris'e gidebiliriz."

"*Eğer kaçarsak Hallandren birlikleri peşimizden gelir, Siri. Idris'te güvende olmayız.*"

"Biz de başka bir yere gideriz o zaman."

Susebron başını iki yana salladı. "*Siri, Meclis'teki tartışmaları dinledim. Savaşın eli kulağında. Kaçarsak Idris'i kuşatmaları kaçınılmaz.*"

"Kalsak da kuşatacaklar."

"*Eğer tahtıma sahip çıkabilirsem kuşatma olmaz,*" yazdı Susebron. "Hem Hallandren halkı hem tanrılar bana itaat etmek zorunda. Eğer benim onaylamadığımı bilirlerse savaş çıkmaz." Susebron tahtayı silip devam etti. "*Rahiplere savaş istemediğimi söyledim ve gayet anlayışla karşıladılar. Gerçi bu konuda bir şey yapmadılar.*"

"Endişelenmişlerdir muhtemelen," dedi Siri. "Eğer kendi politik görüşlerin olursa bir süre sonra onlara ihtiyacın olmadığını da düşünmeye başlayabilirsin."

"*Haksız değiller,*" yazdı Susebron gülümseyerek. "İnsanlarıma liderlik etmem gerek, Siri. Senin o çok sevdiğin aileni ve güzelim dağlarınızı korumanın tek yolu bu."

Siri daha fazla itiraz etmedi, sessiz kaldı. Susebron'un söylediği, ellerindeki kartlarla oyuna girmekti. Her şeylerini ortaya koyacaklardı. Eğer başarısız olurlarsa rahipler Siri'yle ikisinin bir şekilde iletişim kurduğunu anlayacaktı. Bu bir daha asla baş başa kalamayacaklar demekti.

Susebron onun endişesini gördü. "*Tehlikeli olduğunu biliyorum ama en iyi seçenek bu. Kaçmak da en az bunun kadar tehlikeli, üstelik çok daha*

kötü bir duruma düşeceğiz. Idris'te Hallandren ordusunun gelme sebebi olarak görüleceğiz. Diğer ülkelere gitmemizse daha riskli."

Siri yavaşça başını salladı. Başka bir ülkeye giderlerse orada parasız pulsuz kalacaklardı, dahası fidye için ideal hedef olacaklardı. Rahiplerden kaçayım derken Hallandren aleyhine kullanılmak üzere esir alındıklarıyla kalacaklardı. Alaimisema Tonlar Krallığı, Çoksavaş yüzünden hâlâ pek sevilmiyordu.

"Doğru söylüyorsun, esir alınırız," dedi Siri. "Dahası başka bir ülkede sana her hafta bir Nefes bulabileceğimizden şüpheliyim ve olur ya bulamazsak ölürsün."

Susebron duraksadı.

"Ne oldu?" diye sordu Siri.

"*Nefes almadığım için* ölmem," yazdı Susebron. "*Ama bunu kaçalım diye söylemiyorum.*"

"Dönmüşlerin yaşamak için Nefese ihtiyacı olduğu hakkında söylenenler yalan mı diyorsun yani?" diye sordu Siri hayretle.

"*Hayır, öyle değil,*" yazdı Susebron çabucak. "*Nefese ihtiyacımız var. Ama benim kuşaklar boyunca aktarılan çok büyük bir Nefes varlığına sahip olduğumu unutuyorsun. Rahiplerimin bir keresinde bundan bahsettiğini duymuştum. Eğer mecbur kalırsam bu fazladan Nefeslerle yaşayabilirim. Dönmüş olmam için gerekenden çok daha fazla Nefesim var. Vücudum her hafta bu ekstra Nefeslerden birini kullanarak hayatta kalır.*"

Siri düşünceli bir şekilde arkasına yaslandı. Bu sanki Nefesle ilgili önemli bir şeye işaret ediyordu ama bu konuda bilgisi o kadar sınırlıydı ki adını koyamadı.

"Demek öyle," dedi. "Yani gerekirse bir yerlerde saklanabiliriz."

"*Dediğim gibi, bunu kaçalım diye söylemedim,*" yazdı Susebron. "*Nefes varlığım beni hayatta tutabilir ama aynı zamanda çok değerli bir hedef yapar. Herkes o Nefesleri isteyecektir. Tanrı Kral olmasaydım bile bu kadar Nefesle tehlike altında olurdum.*"

Bu doğruydu. Siri başını salladı. "Tamam," dedi. "Rahiplerin yaptıklarını eğer gerçekten ortaya dökmek istiyorsak bence elimizi çabuk tutmalıyız. Çünkü en ufak bir hamilelik emaresi gösterdiğim anda rahipler eminim beni hemen inzivaya sokacaklardır."

Susebron başıyla onayladı. "*Birkaç gün sonra Meclis Genel Kurulu toplanacak. Rahiplerimden bunun çok önemli bir toplantı olacağını duydum.*

Tanrıların hepsinin oy kullanmaya çağrılması nadirdir. Idris'e sefere çıkılıp çıkılmayacağına bu toplantıda karar verilecek."

Siri tedirgin bir şekilde başını salladı. "Işıktını'yla konuşurum," dedi Siri, "ve yardımını rica ederim. Eğer diğer tanrılara gidersek belki söylediklerimin doğru olup olmadığının izleyicilerin önünde kanıtlanmasını isteyebilirler."

"*Ben de ağzımı açar ve dilimin olmadığını herkese gösteririm,*" diye yazdı Susebron. "*Sonra rahiplerin ne yapacağını hep birlikte görürüz. Kendi dinlerinin iradesine boyun eğmek zorunda kalacaklardır.*"

Siri başını salladı. "Tamam," dedi. "Yapalım."

49

Vasher onu yine Uyandırma çalışırken buldu.

Belinde Uyandırılmış bir halatla çatıdan inmişti, pencerenin dışında havada asılı duruyordu. İçerde Vivenna onu fark etmemişti bile, bir parça kurdeleyi tekrar tekrar Uyandırmakla meşguldü. Kurdeleye odada dolaşması, bir kupaya dolanması ve içindekini dökmeden kupayı ona getirmesi Komutunu verdi.

Çabuk öğreniyor, diye düşündü Vasher. Komutları söylemek basitti ama aynı anda doğru zihinsel uyarımı göndermek hiç kolay değildi. Bu bir bakıma ikinci bir vücudu kontrol etmeyi öğrenmek gibiydi. Vivenna hızlıydı. Evet, bir sürü Nefesi vardı ve bu tabii ki işini kolaylaştırıyordu. Fakat içgüdüsel Uyandırma –hiçbir eğitim almadan ya da çalışmadan kendiliğinden objeleri Uyandırabilme– sadece Altıncı Tekâmüle erenlerin sahip olduğu bir yetenekti. Bu, tek tanrısal Nefesleri ile Beşinci Tekâmüldeki Dönmüşlerin bile bir basamak üstüydü ve Vivenna o aşamadan çok uzaktı. Ama beklenenden daha hızlı öğreniyordu. Buna rağmen her hata yaptığında kendine nasıl kızdığını Vasher tahmin edebiliyordu.

Hatta o izlerken de bir hata yaptı. Kumaş odada dolaşıp bulduğu kupaya dolanacağına kupanın içine girdi. Kupayı sallayıp devirdi ve sonra ardında ıslak izler bırakarak geri geldi. Vivenna küfredip kupayı yeniden doldurdu. Vasher'ın pencerenin önünde havada asılı durduğunu hâlâ fark etmemişti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü Vasher şu anda Donuktu, Nefesini gömleğine koymuştu.

Vivenna kupayı yeniden yerine koyup geri dönerken Vasher kendini yukarı çekti. Halatla yaptığı bu hareketler göründüğünden çok daha karmaşıktı. Halata, parmaklarının uzantısı gibi hareket etme Komutu vermişti. Uyandırma, Cansız yaratmaktan farklıydı. Cansızların sonuçta bir beyni

vardı ve aldıkları Komutları ve emirleri yorumlayabiliyorlardı. Halat için bu mümkün değildi, dolayısıyla verilen ilk talimata uyuyordu sadece.

Vasher az sonra yine pencere hizasına indiğinde Vivenna'nın arkası dönüktü, kupayı tutmasını istediği kurdeleyi Uyandırırken renk kaynağı olarak kullanmak için eline başka bir kumaş parçası almıştı.

Onu sevdim, dedi Gecekanı. İyi ki onu öldürmemişiz.

Vasher karşılık vermedi.

Çok da güzel... *Sence de öyle değil mi?* diye sordu Gecekanı.

Bu senin bilebileceğin bir şey değil, diye cevap verdi Vasher zihninde.

Biliyorum işte, dedi Gecekanı. *Bilebileceğime karar verdim.*

Vasher başını iki yana salladı. Güzel ya da değil, bu kız Hallandren'e gelmemeliydi. Denth'in maşası olmuştu. *Gerçi,* diye itiraf etti sonra kendine sıkıntıyla, *Denth'in maşaya falan ihtiyacı olduğundan değil.* Hallandren'le Idris zaten patlamanın eşiğindeydi. Vasher çok uzun süre uzak kalmıştı. Bunu biliyordu. Daha erken gelmesinin imkânsız olduğunu bildiği gibi.

Odada Vivenna nihayet kurdeleye kupayı getirtmeyi başardı ve Vasher'ın profilden ancak yarım görebildiği yüzünde mutlu bir ifadeyle kupadan bir yudum aldı. Vasher halatı biraz daha alçaltıp ayaklarını yere bastı, ardından halata çatıda bağlı olduğu yerden çözülmesini emredip onu koluna sardı ve Nefesini geri alıp dış kapıya yürüdü.

* * *

Vasher girdiğinde Vivenna o tarafa döndü. Kupayı kenara bırakıp kurdeleyi hemen cebine sokuşturdu. *Alıştırma yaptığım görse ne olur ki?* diye düşündüyse de yüzünün kızarmasına engel olamadı. *Sanki saklayacak bir şeyim var!* Yine de onun önünde Uyandırma çalışmaktan utanıyordu. O kadar katı, öyle bağışlamaz biriydi ki hata yaptığını görmesini istemiyordu.

"Evet?" diye sordu Vivenna.

Vasher başını iki yana salladı. "İki ev de boş. Hem kullandığınız ev hem de gecekondu mahallesindeki," dedi Vasher. "Denth zaten böyle yakalanmayacak kadar zekidir. Onun yerini söyleyeceğini akıl etmiştir."

Vivenna öfkeyle dişlerini sıkıp tekrar duvara yaslandı. Kaldıkları diğer odalar gibi bu da olabildiğine basitti. Sahip oldukları tek eşyalar, Vasher'ın oradan oraya çantasında taşıdığı iki şilte ve kıyafetleriydi.

Denth bundan çok daha lüks bir hayat sürüyordu. Şimdi Lemex'in tüm parası da onda olduğu için masrafları rahatça karşılayabilirdi. *Parayı bana vermesi, sanki patron benmişim gibi davranması... Paranın gerçekte kendi*

kontrolünde olduğunu biliyordu. Tıpkı benim onun kontrolünde olduğum gibi.

"Onu bulup takip ederiz diye umuyordum," dedi Vivenna. "Bu sayede yeni planlarını öğrenirdik belki."

Vasher omuz silkti. "İşe yaramadı. Üzülmenin bir anlamı yok. Hadi kalk. Öğle molası bitmeden yetişebilirsek meyve bahçelerinde çalışan Idris'li işçilerle bir görüşme ayarlayabilirim."

Vasher kapıdan çıkmak için döndüğünde Vivenna kaşlarını çattı. "Vasher," dedi. "Bunu yapmaya devam edemeyiz."

"Bunu derken?"

"Denth'leyken çete liderleriyle ve siyasetçilerle görüşüyordum. Seninle tarla işçileri ve köylülerle buluşuyoruz."

"Hepsi de iyi insanlar!"

"Öyle olduklarını biliyorum," dedi Vivenna hemen. "Ama bu şekilde sence gerçekten bir fark yaratabiliyor muyuz? Hele Denth'in muhtemelen şu anda yaptıklarına kıyasla?"

Vasher da kaşlarını çattı ama Vivenna'ya itiraz etmek yerine kapının yanındaki duvara yumruğunu indirdi. "Biliyorum," dedi. "Başka şeyler ayarlamaya çalıştım ama nereye gitsem Denth hep benden bir adım önde oluyor. Onun hırsız çetelerini öldürebilirim ama tek tek bulup öldüremeyeceğim kadar çok adamı var. Savaşın arkasında kimin olduğunu bulmaya çalışıyorum, hatta Tanrılar Katı'na bile gittim; ama artık insanlar ser veriyor sır vermiyor. Savaşın kaçınılmaz olduğunu düşünüyorlar ve kimse kaybeden tarafta görünmek istemiyor."

"Peki ya rahipler?" diye sordu Vivenna. "Bu tür konuları tanrıların huzuruna taşıyan onlar değil mi? Eğer daha fazla rahibin aleyhte konuşmasını sağlayabilirsek belki savaşı durdurabiliriz."

"Rahipler kaypaktır," dedi Vasher başını iki yana sallayarak. "Savaşın aleyhinde olanlar sindirildi. Nanrovah bile taraf değiştirdi."

"Nanrovah kim?"

"Durguniz'in başrahibi," diye açıkladı Vasher. "Onun güvenilir olduğunu sanıyordum. Hatta birkaç kez buluştuk ve bana savaşa ne kadar karşı olduğunu anlattı. Şimdi benimle görüşmeyi kabul etmiyor. Aniden taraf değiştirdi. Renksiz yalancı!"

Düşünürken Vivenna'nın alnı kırıştı. *Nanrovah*... "Vasher," dedi sonra. "Biz ona bir şey yaptık."

"Ne yaptınız?"

"Denth bir çetenin tuz tüccarlarından birini soymasına yardım etti," dedi Vivenna. "Soygunu perdelemek için birkaç olay yarattık. Yakınlarda bir binada yangın çıkardık ve parktan geçen bir arabayı devirdik. Devirdiğimiz araba bir başrahibin arabasıydı ve galiba ismi Nanrovah'tı."

Vasher ağzının içinde bir küfür mırıldandı.

"Sence bununla bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu Vivenna.

"Olabilir. Soygunu yapan hırsızları tanıyor musun?"

Vivenna başını iki yana salladı.

"Birazdan dönerim," dedi Vasher. "Burada bekle."

* * *

Vivenna bekledi. Saatlerce bekledi. Biraz daha Uyandırma alıştırması yapmaya çalıştıysa da günün büyük bölümünde bununla uğraşmıştı. Zihnen yorgundu ve konsantre olmakta zorlanıyordu. Sonuçta kendini sıkıntıyla camdan dışarı bakarken buldu. Denth bilgi toplamaya, bir şeyler araştırmaya gittiğinde onu yanında götürürdü.

Beni gözünün önünden ayırmak istemiyordu da ondan, diye düşündü. Şimdi dönüp baktığında Denth'in ondan bir sürü şey sakladığını görebiliyordu. Vasher'sa onun gönlünü yapmakla uğraşmıyordu.

Öte yandan bildiklerini paylaşmakta pintilik etmiyordu; Vivenna sorduğunda cevap veriyordu. Aksi cevaplar veriyordu ama cevap veriyordu. Uyandırma hakkında anlattıkları hâlâ Vivenna'nın kafasını meşgul ediyordu. Söylediklerinden ziyade söyleyiş şekli.

Onun hakkında yanılmıştı. Artık buna neredeyse emindi. İnsanları yargılamaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Ama mümkün müydü? Sonuçta tüm ilişkiler bir bakıma yargılara dayanmıyor muydu? Vivenna'nın bir insana davranışını o kişinin geçmişi ve tavırları belirliyordu.

O zaman cevap, yargılamayı bırakmak değildi. Bu yargılarda esnek olabilmekti. Denth'in onun dostu olduğunu düşünse bile, paralı askerlerle dost olunmayacağına dair söylediklerini göz ardı etmemeliydi.

Kapı aniden açıldı. Vivenna olduğu yerde sıçrayıp elini göğsüne götürdü.

Vasher içeri girdi. "Korktuğunda şu kılıca uzanmaya başlasan iyi edersin," dedi. "Bluzunu tutmanın bir anlamı yok. Yırtıp kullanmayı planlamıyorsan tabii."

Vivenna kızardı, yüzüyle birlikte saçlarına bir kırmızılık yayıldı. Vasher'ın ona verdiği kılıç odanın diğer tarafında duruyordu. Onunla alış-

tırma yapmaya pek fırsatı olmamıştı. O şeyi doğru düzgün nasıl tutacağını bile bilmiyordu daha. "Eee?" diye sordu Vivenna, Vasher kapıyı arkasından kapatırken. Dışarıda hava kararmış, şehirde fenerler yanmaya başlamıştı.

"Kılıf olan soygunmuş," dedi Vasher. "Asıl hedef arabaymış. Denth, arabaya saldırmak için fırsat yaratsınlar diye hırsızlara soygun yapmaları ve yangın çıkarmaları karşılığında kıymetli bir şey vadetmiş."

"Niye?" diye sordu Vivenna.

"Bilmiyorum."

"Altınlar yüzünden mi?" diye sordu Vivenna. "Tonk Fah ata vurduğunda arabanın tepesinden bir sandık düştü ve içi altın doluydu."

"Sonra ne oldu?"

"Ben diğerleriyle birlikte oradan uzaklaştım. Arabayı devirmenin kılıf olduğunu sanıyordum ve devrildiğinde uzaklaşacaktım."

"Peki Denth?"

"Şimdi düşününce, Denth orada değildi," dedi Vivenna. "Bana hırsızların yanında olduğunu söylediler."

Vasher başını sallayıp çantasına yürüdü. Şilteleri bir kenara bırakıp çantadan birkaç parça kıyafet aldı. Ardından gömleğini çıkarıp kaslı ve –biraz da kıllı– göğsünü gözler önüne serdi. Vivenna şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, derken kıpkırmızı kesildi. Başını çevirmesi gerekirdi aslında ama merakı galip geldi. Vasher ne yapıyordu?

Neyse ki pantolonunu çıkarmadı, bunun yerine üzerine başka bir gömlek geçirdi. Bu gömleğin manşetleri yırtık pırtıktı, iplikler öbek öbek duruyordu.

"Seslendiğimde," dedi Vasher, "parmaklarım ol ve benim tutmam gerekeni tut."

Manşetlerin ucundaki öbekler kıpırdandı.

"Dur bir saniye," dedi Vivenna. "Bu neydi? Komut muydu?"

"Senin için fazla karmaşık," dedi Vasher diz çöküp pantolonunun manşetlerini açarken. Vivenna pantolonun paçalarında da iplik öbekleri olduğunu gördü. "Bacaklarım ol ve bacaklarıma kuvvet ver," diye Komut verdi Vasher.

Paçalardaki püsküller Vasher'ın ayaklarının altına kıvrıldı ve sıkılaştı. Vivenna, Vasher'ın bu Komutlar için "fazla karmaşık" demesine karşılık vermedi. Yine de ezberledi.

Vasher eski püskü pelerinini üstüne geçirdi. Bazı yerleri yırtıktı. "Koru beni," diye Komut verdi ve Vivenna onun kalan Nefesinin büyük bölümü-

nün pelerine aktığını gördü. Sonra halatı beline kemer gibi sardı. Halat olarak ince ama güçlü bir ipti ve Vivenna onun işlevinin pantolonu belde tutmak olmadığını biliyordu.

Son olarak da Gecekanı'na uzandı. "Geliyor musun?"

"Nereye?"

"Gidip şu hırsızlardan birkaçını yakalayalım. Denth'in o arabadan ne istediğini soralım bakalım."

Vivenna bir an panikledi. "Beni niye götürüyorsun? Senin için işleri zorlaştırmam mı?"

"Duruma bağlı," dedi Vasher. "Eğer kavga çıkarsa ve önümü tıkarsan işleri zorlaştırırsın. Eğer kavga çıkarsa ve yarısı benim yerime sana saldırırsa o zaman kolaylaştırırsın."

"Tabii beni korumayacağını düşünürsek."

"İsabetli bir varsayım," dedi Vasher onun gözlerinin içine bakarak. "Gelmek istiyorsan gel. Ama seni korumamı bekleme. Ve ne yaparsan yap ama sakın kendi başına peşime düşmeye kalkma."

"Öyle bir şey yapmam," dedi Vivenna.

Vasher omuz silkti. "Ben teklifimi yaptım. Burada mahkûm değilsin, Prenses. İstediğini yapabilirsin. Bunu yaparken benim yoluma çıkma yeter. Anlaşıldı mı?

"Anlaşıldı," dedi Vivenna. Sırtında bir ürperti dolaştı ve kararını verdi. "Geliyorum."

Vasher onu caydırmaya çalışmadı. Başıyla kılıcını işaret etti sadece. "Bunu tak."

Vivenna başını sallayıp kılıcı beline taktı.

"Çek şimdi," dedi Vasher.

Vivenna yine söyleneni yaptı ve Vasher onun tutuşunu düzeltti.

"Düzgün tutsam ne olacak ki?" dedi Vivenna. "Sonuçta kullanmayı bilmiyorum."

"Tehditkâr görünürsün ve bu da sana saldıracak olan kişiyi bir an durakatabilir. Kavgada birini birkaç saniyeliğine tereddüde düşürmek çok işe yarar.."

Vivenna gergin bir şekilde başını salladı, ardından kılıcı yeniden kınına soktu. Sonra birkaç kalın ip aldı. "Fırlattığımda yakala," dedi kısa olana ve ipi cebine soktu.

Vasher onu izliyordu.

"Öldürülmektense biraz Nefes kaybetmek yeğdir," dedi Vivenna.

"Pek az Uyandıran bu konuda seninle aynı fikirde," dedi Vasher. "Çoğu için Nefes kaybetmek, ölme ihtimalinden daha korkutucudur."

"Eh, ben çoğu Uyandıran gibi değilim," dedi Vivenna. "Bir yanım bu işi hâlâ dine küfür olarak görüyor."

Vasher başını salladı. "Geri kalan Nefesini başka bir yere koy," dedi kapıyı açarken. "Dikkat çekmeni istemeyiz."

Vivenna yüzünü buruşturduysa da söyleneni yaptı ve Nefesini aktif olmayan basit bir Komutla bluzuna aktardı. Bu en temelde yarım bir Komut veya Komutun belli belirsiz mırıldanmasıyla aynıydı. O zaman Nefes objeye geçiyor ama onu harekete geçirmiyordu.

Nefesini bluzuna verdiği anda dünya yine matlaştı. Etrafındaki her şey sanki aniden ölüvermişti.

"Gidelim," dedi Vasher karanlığa adım atarken.

T'Telir'de geceler Idris'tekinden farklıydı. Idris'te gökyüzünde, bir kova beyaz kum havaya saçılmışçasına gökyüzünde bir sürü yıldız görmek mümkündü. Buradaysa sokak lambaları, ışıklı tavernalar, lokantalar, eğlence evleri vardı. Sonuç olarak şehir ışıklarla doluydu; sanki yıldızlar T'Telir'e yakından bakmak için aşağı inmiş gibi. Yine de Vivenna gökyüzünde bu kadar az yıldız görünce hüzünlenmeden edemedi.

Şehrin ışıklar içinde olması, Vivenna'yla Vasher'ın ışıl ışıl yerlerde dolaştıkları anlamına gelmiyordu. Vasher karanlık sokaklarda çok geçmeden karanlık bir gölgeye dönüşmüştü. Işıklı sokakları hatta camlarından ışık sızan evleri geride bıraktılar ve Vivenna'nın bilmediği bir gecekondu mahallesine girdiler. Sokaklarda yaşarken bile girmeye korktuğu mahallelerden biriydi. Binaların arasındaki karanlık geçide girip buralarda sokak yerine geçen dar aralıklarda kıvrılarak ilerlediler. Konuşmuyorlardı. Vivenna böyle yerlerde konuşup dikkat çekmemesi gerektiğini biliyordu.

Nihayet Vasher durdu ve bir binayı işaret etti. Tek katlı, düz çatılı ve geniş bir binaydı. Arkasındaki alçak bayırda çerden çöpten yapılmış gecekonduların önünde hüzünlü bir şekilde yalnız duruyordu. Vasher ona eliyle geride kalmasını işaret etti, sonra geri kalan Nefesini halatına koyup bayırı tırmanmaya başladı.

Vivenna ufalanmış tuğlalardan yapılmış, yıkılmak üzere gibi görünen bir gecekondunun yanında yere çöküp bekledi. *Niye geldim ki?* diye düşünüyordu. *Bana gelmemi söylemedi, gelebileceğimi söyledi sadece. İstesem odada kalabilirdim.*

Ama bir şey yapmadan başına gelenlere katlanmaktan yorulmuştu. Şu

rahip ile Denth'in planı arasında bir bağlantı olabileceğini ortaya atan oydu ve bunun ne sonuç vereceğini görmek istiyordu. Bir şey yapmak istiyordu.

Tabii aydınlık odada böyle düşünmek kolaydı. Burada karanlıkta, gecekondunun yanında bir D'Denir heykeli heyula gibi yükselirken sinirlerine hâkim olması çok daha zordu. Bu heykellerden Dağlılar Mahallesi'nde bile vardı. Gerçi çoğu kırılmış, zarar görmüştü.

Hayat duyusuyla bir şey hissetmiyordu. Kör gibiydi. Nefesin yokluğu, soğuk sokak aralarında çamurların içinde uyuduğu gecelerin anısını canlandırdı. Yarı boyunda ama onun iki katı acar sokak çocuklarından yediği dayaklar. Açlık. O korkunç, hiç geçmeyen, acı verici, bıktırıcı açlık.

Bir ayak sesi duydu ve tepesinde aniden bir gölge belirdi. Az kalsın korkudan bir çığlık atacaktı ama gölgenin elinde Gecekanı'nı tanıyınca kendini tutmayı başardı.

"İki muhafız vardı," dedi Vasher. "İkisini de hallettim."

"Sorularımıza cevap verirler miydi?"

Vasher başını iki yana salladı. "Çocuk sayılırlar. Daha önemli birine ihtiyacımız var. İçeri girmemiz lazım. Ya şimdi gireceğiz ya da birkaç gün gözleyip kimin yetkili olduğunu öğreneceğiz ve onu yalnız yakalayacağız."

"Bu çok uzun sürer," diye fısıldadı Vivenna.

"Bence de," dedi Vasher. "Gerçi burada kılıcı kullanamam. Gecekanı'nın bunlarla işi bittiğinde geriye soru soracak kimse kalmaz."

Vivenna ürperdi.

"Hadi," diye fısıldadı Vasher. Vivenna elinden geldiğince sessizce peşinden ön kapıya yürüdü. Derken Vasher onu kolundan tutup başını iki yana salladı. Böylece yan tarafa yöneldiler. Geçerken Vivenna hendekte yatan iki baygın silueti hayal meyal gördü. Binanın arkasında Vasher yeri yoklamaya başladı. Birkaç saniye sonra hâlâ aradığını bulamayınca sessizce küfretti ve cebinden bir şey çıkardı. Bir avuç saman.

Birkaç saniye sonra samanlardan ve bir parça ipten üç tane küçük adam yapmıştı. Ardından pelerininden Nefes çekip saman adamları hayata getirdi. Her birine aynı Komutu verdi. "Tünelleri bul."

Vivenna şaşkınlıkla izliyordu. *Açık ve net Komut bu mu yani? Böyle muğlak Komutların mümkün olmadığını inanmama sebep olmuştu,* diye düşünüyordu bir yandan da. Bu arada küçük adamlar yerde dört dönmeye başlamıştı bile. Vasher da aramaya devam etti. *Belli ki Uyandırmanın en önemli kısmı tecrübe ve zihinsel canlandırma.*

Vasher bunu çok uzun zamandır yapıyor ve bir bilge gibi anlatmasına bakılırsa Uyandırmayı bayağı ciddiye alıyor.

Saman adamlardan biri olduğu yerde aşağı yukarı sıçramaya başladı. Diğer ikisi hemen onun yanında gitti ve zıplamaya başladılar. Vasher 'la Vivenna da o tarafa yöneldi. Vasher yerdeki gizli kapağın üzerini örten toprakları temizlerken Vivenna izledi. Sonra Vasher kapağı azıcık kaldırıp altını yokladı. Elini çektiğinde avucunda birkaç küçük çan vardı. Kapak sonuna kadar açıldığında çalmaları için altına yerleştirilmişlerdi.

"Böyle çetelerin sığınaklarında mutlaka gizli geçitleri olur," dedi Vasher. "Genelde birden fazla. Mutlaka tuzaklıdır."

Vivenna onun saman adamlara sessizce teşekkür edip Nefesini geri almasını izledi. Bu teşekkür Vivenna'nın kafasını karıştırdı. Bir avuç samandan başka bir şey değillerdi. Niye onlara teşekkür ediyordu?

Vasher sonra Nefesi yine pelerinine aktarıp onu koruması Komutunu verdi ve öne geçip kapağın altındaki merdivenden inmeye başladı. Vivenna yine arkasındaydı. Vasher'ın işaret ettiği bir basamağı atladı ve sessizce inmeye devam etti. Aşağıda kabaca oyulmuş bir tünel vardı. Ya da karanlık odacığın toprak duvarlarına dokunduğunda Vivenna'ya öyle geldi en azından.

Vasher ilerledi. Vivenna bunu görmekten ziyade kıyafetinin çıkardığı hafif hışırtılardan anladı. O da peşine takıldı. İleride bir ışık gördü. Sesler gelmeye başlamıştı. Erkekler konuşuyor, gülüyordu.

Az sonra Vasher'ın siluetini görebildi. Hızlanıp onun yanına geçti ve tünelin sonundaki toprak odaya baktılar. Odanın ortasında bir ateş yanıyor, dumanı tavandaki delikten çıkıyordu. Yukarıdaki oda –binanın kendisi– muhtemelen paravandı, zira burası yaşam alanı olarak düzenlenmişti. Etrafta kıyafet yığınları, şilteler, tabak çanak vardı. Hepsi pisti. Tıpkı ateşin başında oturmuş gülen adamlar gibi.

Vasher yana doğru bir işaret yaptı. İçinde gizlendikleri tünelin birkaç metre kadar yan tarafında başka bir tünel vardı. Vasher sürünerek odaya girip ikinci tünele doğru ilerlediğinde Vivenna'nın yüreği ağzına geldi. Ateşe bir bakış attı. Adamlar içmekle meşguldü ve ışık yüzünden kör olmuşlardı. Vasher'ı fark eden olmadı.

Vivenna da derin bir nefes aldı ve büyük odanın karanlıkta kalan kısmından –sırtına vuran ateşin ışığı yüzünden her an görünmekten korka korka– ikinci tünele süründü. İkinci tünelde fazla gitmemişlerdi ki Vasher aniden durdu. Vivenna az kalsın ona toslayacaktı. Vasher öylece kalınca

Vivenna kenara çekilmesi için sırtına dokunmak zorunda kaldı. Vasher yana çekildi ve böylece Vivenna da baktığı şeyi görebildi.

Tünel bu noktada aniden bitiyordu, belli ki bir tünelden ziyade bir tür sotaydı. Arka duvarına, en fazla Vivenna'nın beline kadar gelecek yükseklikte bir kafes konmuştu. Kafesin içinde bir kız çocuğu vardı.

Vivenna yutkundu ve Vasher'ı geçip kafesin yanına çöktü. *Arabadaki kıymetli şey*, diye düşündü Vivenna noktaları birleştirerek. *Altınlar değildi. Rahibin kızıydı. Mecliste tarafını değiştirmesini istediğiniz kişiye şantaj yapmak için en mükemmel koz.*

Vivenna yere çökerken kız kafeste korkuyla geri kaçtı. Sessizce burnunu çekiyor, titriyordu. Kafes insan pisliği kokuyordu. Gözyaşlarıyla temizlenmiş yanakları dışında pislik içindeydi.

Vivenna, Vasher'a baktı. Adamın gözlerinde karanlık bir ifade belirmişti ve ateş arkasında kaldığı hâlde Vivenna onun çenesini sıktığını görebiliyordu. Tüm vücudu gerilmişti. Kafasını yana doğru çevirdiğinde alevlerin kırmızı ışığı yüzünün yarısını aydınlattı.

Işığın vurduğu o tek gözde Vivenna büyük bir öfke gördü.

"Hey!" diye seslendi hırsızlardan biri.

"Kızı dışarı çıkar," dedi Vasher boğuk bir fısıltıyla.

"Siz buraya nasıl girdiniz?" diye bağırdı başka bir adam.

Vasher ışığın vurduğu tek gözüyle Vivenna'nın gözlerinin içine baktı ve Vivenna bu bakış karşısında sinmeden edemedi. Başını sallayabildi sadece. Böylece Vasher arkasını döndü. Bir elini yumruk yapmıştı, diğer eliyle Gecekanı'nı sımsıkı tutuyordu. Adamlara doğru ağır, telaşsız adımlarla yürürken pelerini usulca hışırdıyordu. Vivenna söyleneni hemen yapmak niyetindeydi ama gözlerini ondan alamıyordu.

Adamlar kılıçlarını çektiler. Vasher aniden atıldı.

Gecekanı hâlâ kınının içinde olduğu hâlde adamlardan birinin göğsüne çarptığında Vivenna kırılan kemiklerin sesini duydu. Başka bir adam saldırdı ama Vasher anında dönüp elini uzattı. Kol manşetindeki püsküller kendi başına hareket ederek adamın kılıcına dolandı. Vasher kılıcı kendine çekip kenara atarken püsküller çözüldü.

Kılıç mahzenin toprak zemine düştü; aynı anda Vasher'ın eli bir kez daha uzanıp hırsızın yüzünü yakaladı. Püsküller bir ahtapotun kolları gibi adamın kafasına dolandı. Vasher momentumu arttırmak için yere çömelip onu sırtüstü yere savururken diğer eliyle Gecekanı'nı başka bir adamın bacaklarına vurdu ve onu yere düşürdü. Üçüncü adam kılıcını Vasher'ın sırtı-

na saplamak için atıldığında Vivenna panikle bir çığlık attı. Fakat Vasher'ın pelerini kendi başına hareket ederek kabardı ve gafil avlanan adamın kollarına dolandı.

Vasher öfkeyle döndü ve pelerinle cebelleşen adama Gecekanı'nı savurdu. Vivenna yine kemiklerin kırılma sesiyle irkildi ve çığlıklar devam ederken nihayet dövüşe arkasını dönüp titreyen parmaklarıyla kafesin kapısını açmaya çalıştı.

Kafes kilitliydi doğal olarak. İpten Nefesini alıp kilidi Uyandırmaya çalıştıysa da işe yaramadı.

Metal, diye düşündü. *Of, elbette. Hiç canlı olmamış ki Uyansın.*

Bu kez bluzundan bir ip çekip kopardı. Arkadan gelen acı feryatlara aldırmamaya çalışıyordu. Vasher dövüşürken haykırıyordu. O soğuk, profesyonel katilden eser kalmamıştı. Bu Vasher öfkeden deliye dönmüş bir adamdı.

Vivenna ipi kaldırdı.

"Kilitleri aç," diye Komut verdi.

İp bir iki kıpırdansa da kilide soktuğunda bir şey olmadı.

Vivenna Nefesi geri aldı, sonra sakinleşmek için birkaç nefes alıp verdi ve gözlerini yumdu.

Gözünde canlandır. Kilide girecek, mandalı çevirip serbest bırakacak.

"Kilidi çevir," diye Komut verdi Nefesin ipe akışıyla birlikte. Ardından ipi kilide soktu. Derken bir klik sesi duydu. Kapı açılmıştı. Arkadan gelen kavga sesleri kesilmişti. Gerçi inlemeler devam ediyordu.

Vivenna önce Nefesini geri aldı, ardından kafesin içine uzandı. Kız bir çığlık atıp yüzünü kapatarak sindi.

"Ben senin dostunum," dedi Vivenna yumuşak bir sesle. "Lütfen. Sana yardım etmeye geldim." Buna rağmen ona dokunduğunda kız çırpınmaya ve çığlıklar atmaya başladı. Vivenna ne yapacağını bilemez hâlde Vasher'a bakmak için döndü.

Vasher ateşin başında duruyordu. Kafasını öne eğmişti. Etrafında adamlar yere serilmişlerdi. Bir elinde Gecekanı'nı tutuyordu, kınla kaplı ucunu toprak zemine yaslamıştı. Bir sebepten Vasher şimdi birkaç saniye öncesinden daha iri görünüyordu. Daha uzun boylu. Daha geniş omuzlu. Daha tehditkâr.

Diğer eli Gecekanı'nın kabzasındaydı. Kının tokası açılmıştı ve içinden siyah bir duman çıkıyor, bir kısmı yere doğru, bir kısmı da tavana doğru süzülüyordu. Sanki duman nereye gideceğine karar veremiyormuş gibi.

Vasher'ın kolu seğiriyordu.

Beni... çek... dedi uzaktan gelen bir ses Vivenna'nın kafasının içinde. Öldür onları...

Adamların çoğu yerde kıvranıyordu hâlâ. Vasher kılıcı kından çıkarmaya başladı. Kılıç kopkoyu bir siyahtı; ateşin ışığını yutuyor gibi görünüyordu.

İşte bu çok kötü, diye düşündü Vivenna. "Vasher!" diye seslendi. "Vasher, kız benimle gelmiyor!"

Vasher dondu kaldı, çakmak çakmak gözleriyle ona baktı.

"Onları yendin, Vasher. Kılıca artık gerek yok."

Evet... Evet, var...

Vasher gözlerini kırpıştırdı, derken onu gördü. Gecekanı'nı tekrar kınına sokup başını iki yana salladı ve ona doğru seğirtti. Geçerken yerdeki adamlardan birine bir tekme savurdu ve adamdan bir inilti yükseldi.

"Renksiz canavarlar," diye fısıldadı Vasher kafesin içine bakarken. Şimdi iri görünmüyordu. Vivenna az önceki görüntünün bir ışık oyunu olduğu sonucuna vardı. Vasher ellerini kafesin içine uzattı. Tuhaf ama kız anında ona gitti, göğsüne yapışıp ağlamaya başladı. Vivenna hayretle izliyordu. Vasher küçük kızı kaldırırken gözleri yaşlıydı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Vivenna.

Vasher başını iki yana salladı. "Nanrovah'la görüşmüştüm ve küçük çocukları olduğunu biliyordum ama hiç görmedim."

"O zaman, nasıl... Yani niye sana geldi?"

Vasher buna cevap vermedi. "Hadi," dedi Vivenna'ya. "Çığlıkları duyup gelenleri hakladım ama her an başkaları gelebilir."

Bunu söylerken gözlerinde aslında gelmelerini ister gibi bir bakış vardı. İlk tünele girdi ve Vivenna takip etti.

* * *

Hızlı adımlarla T'Telir'in zengin mahallelerinden birine yöneldiler. Vasher yolda pek konuşmadı; kız zaten çok sessizdi. Vivenna kızın aklından endişe ediyordu. Belli ki çok korkunç birkaç ay geçirmişti.

Gecekondular basit evlere, sonra iki yanında ağaçlar olan ve fenerlerin yandığı caddelerde düzgün evlere dönüştü. Konaklara yaklaşırlarken Vasher durdu ve kızı yere bıraktı. "Çocuğum," dedi ona. "Şimdi sana bazı kelimeler söyleyeceğim. Bunları tekrar etmeni istiyorum. Tekrar et ve anlamını kavra."

Kız ona boş gözlerle bakıp yavaşça başını salladı.

Vasher, Vivenna'ya döndü. "Geri çekil."

Vivenna itiraz etmek için ağzını açtıysa da vazgeçti. Geri çekilip duyma mesafesinden çıktı. Neyse ki Vasher bir fenerin yanında durmuştu, bu yüzden onları açıkça görebiliyordu. Vasher küçük kıza bir şeyler söyledi ve kız karşılık verdi.

Kafesi açtıktan sonra Vivenna kullandığı ipten Nefesini geri almış, o Nefesi bir yere koymamıştı. Ve sahip olduğu bu fazladan algıyla bir şey görür gibi oldu. Küçük kızın BiyoKromatik aurası –tüm insanların sahip olduğu normal aura– hafifçe ışıldıyordu.

Belli belirsiz bir şeydi. Fakat Birinci Tekâmüldeki algısıyla Vivenna onu gördüğüne yemin edebilirdi.

Ama Denth bana Nefesin ya hepsini verebileceğini ya da hiç veremeyeceğini söyledi, diye düşündü. *Hani vereceksen tüm Nefesini vermen gerekiyordu? Hani bir kısmını veremiyordun?*

Denth demek bu konuda da yalan söylemişti.

Vasher doğruldu ve kız tekrar onun kollarına atıldı. Vivenna yanlarına gidip kızın konuştuğunu duyunca iyice afallad. "Babam nerede?" diye soruyordu kız.

Vasher cevap vermedi.

"Çok pisim," dedi kız, üstüne başına bakıp. "Annem pis olmama kızar. Elbisem çok kirlenmiş."

Vasher yürümeye başladı, Vivenna ona ayak uydurmak için koşturdu.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordu kız. "Neredeydik? Saat çok geç, bu saatte dışarıda olmamam lazım. Bu kadın kim?"

Hiçbir şey hatırlamıyor, diye fark etti Vivenna. *Nerede olduğunu... Muhtemelen orada yaşadığı hiçbir şeyi hatırlamıyor.*

Vivenna, Vasher'a baktı. Karman çorman sakalıyla, bakışları dümdüz karşıda, kucağında çocuk, bir elinde Gecekanı'yla yürüyordu. Dosdoğru konaklardan birinin kapısına gidip kapıyı tekmeyle açtı. Konağın bahçesine girdi, Vivenna gergin bir şekilde takip etti.

İki bekçi köpeği havlamaya başlamıştı. Hırlıyor, uluyor, yaklaşıyorlardı. Vivenna büzüldü. Fakat Vasher'ı gördükleri anda iki köpek sessizleşti ve mutlu mutlu hoplayıp zıplamaya, Vasher'ın elini yalamaya çalışarak yanında koşturmaya başladılar.

Renkler aşkına, ne oluyor böyle?

Konağın önünde insanlar toplanmıştı. Ellerindeki fenerleri kaldırmış, köpeklerin havlamasına neden olan şeyi görmeye çalışıyorlardı. Biri Vasher'ı görüp diğerlerine söyledi, sonra içeri girip gözden kayboldu. Vivenna'yla

Vasher ön taraçaya ulaştığında kapıya bir adam çıkmıştı. Beyaz bir gecelik giyiyordu ve yanında koruma olarak birkaç asker vardı. Askerler Vasher'ın önünü kesmek için öne çıktı ama gecelikli adam bir çığlık atarak onların arasından atıldı. Vasher'ın kucağından kızı alırken ağlıyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı. "Teşekkürler."

Vivenna sessizce geride duruyordu. Köpekler Vasher'ın elini yalamaya devam etti ama Gecekanı'na dokunmaktan bariz bir şekilde kaçınıyorlardı.

Adam kızına sımsıkı sarıldı, sonra onu kapıya çıkan kadına uzattı. *Kızın annesi herhâlde*, diye tahmin etti Vivenna. Kadın sevinçten deliye dönmüş bir hâlde kızı aldı.

"Onu niye geri getirdin?" diye sordu adam, Vasher'a.

"Kaçıranlar cezalandırıldı," dedi Vasher boğuk bir sesle. "Şimdilik tek önemli olan bu."

Adam gözlerini kıstı. "Seni tanıyor muyum?"

"Tanışmıştık," dedi Vasher. "Senden savaşa karşı çıkmanı istemiştim."

"Doğru!" dedi adam. "Bunu söylemene gerek yoktu. Ama Misel'i aldıklarında... Bunu kimseye söylemememi ve görüşlerimi değiştirmemi, yoksa onu öldüreceklerini söylediler."

Vasher arkasını dönüp caddeye doğru yürümeye başladı. "Kızını al ve onu güvende tut." Durup adama döndü. "Ve bu krallığın Cansızları katliam yapmak için kullanmamasını sağla."

Adam hâlâ ağlıyordu, başını salladı. "Evet, evet. Elbette. Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Vasher yürümeye devam etti, Vivenna köpekleri kollayarak peşinden koşturdu. "Onları nasıl susturdun?"

Vasher cevap vermedi.

Vivenna dönüp konağa bir bakış attı.

"Hatanı telafi ettin," dedi Vasher sessizce. Kapıdan geçip caddeye çıktı.

"Nasıl?"

"Sen T'Telir'e gelmesen de Denth o kızı kaçıracaktı," dedi Vasher. "Ve ben onu asla bulamayacaktım. Denth bir sürü farklı çeteyle çalışıyor ve ben o soygunun ticareti aksatmak için yapıldığını sanmıştım. Diğer herkes gibi ben de devrilen arabayı umursamadım."

Durdu ve karanlıkta Vivenna'ya baktı. "O kızın hayatını kurtardın."

"Şans eseri," dedi Vivenna. Karanlıkta saçlarını göremiyordu ama kırmızıya döndüklerini hissediyordu.

"Her neyse."

Vivenna gülümsedi. Vasher'ın takdirini kazanmak nedense onu gerekenden daha fazla mutlu etmişti. "Teşekkürler."

"Orada, çetenin ininde, kontrolümü kaybettiğim için üzgünüm," diye devam etti Vasher. "Bir savaşçının her koşulda soğukkanlı olması lazım. Düelloda ve dövüşte öfkenin seni ele geçirmesine izin veremezsin. Bu yüzden hiçbir zaman iyi bir düellocu olamadım."

"İşlerini bitirdin," dedi Vivenna. "Ve Denth bir kozunu daha kaybetti." Caddede yürümeye başladılar. "Gerçi," diye ekledi Vivenna, "keşke şu gösterişli konağı görmemiş olsaydım. Hallandren rahipleri hakkındaki görüşlerime olumlu bir katkısı olduğu söylenemez."

Vasher başını iki yana salladı. "Nanrovah'ın babası şehrin en zengin tüccarlarından biridir. Oğlu, sahip oldukları nimetlere şükranlarını sunmak için kendini tanrıların hizmetine adadı. Hizmetleri karşılığında para almıyor."

Vivenna duraksadı. "Ah."

Vasher karanlıkta omuz silkti. "Rahipleri suçlamak en kolayıdır. Günah keçisi olmak için idealler! Sonuçta senin inancından farklı bir şeye güçlü bir inançla bağlanan biri ya manyak bir yobazdır ya da yalancı bir düzenbaz, değil mi?"

Vivenna yine kızardı.

Vasher yürümeyi kesip ona döndü. "Üzgünüm," dedi. "Bu şekilde söylemek istemedim." Küfredip döndü ve tekrar yürümeye başladım. "Sana bu konuda iyi olmadığımı söylemiştim."

"Sorun değil," dedi Vivenna. "Alışıyorum."

Vasher dalgın bir şekilde başını salladı.

İyi bir adam, diye düşündü Vivenna. *Ya da iyi olmaya çabalayan dürüst bir adam en azından.* Yine bir yargıda bulunduğu için bir yanı kendini aptal gibi hissetti.

Fakat bu tür yargılarda bulunmadan yaşayamayacağını –iletişim kuramayacağını– da biliyordu. Evet, Vasher hakkında birtakım yargılara ulaşmıştı. Ama onu eğlendiren ve ona görmek istediği şeyleri gösteren Denth'le olduğundan farklıydı bu defa. Vasher hakkında yaptıklarına dayanarak bir karara varmıştı. Esir tutulan bir çocuk gördüğünde ağlamıştı. Çocuğu babasına geri götürmüştü ve karşılığında ödül olarak istediği tek şey barıştı. Parasız bir hayat sürüyordu ve hayatını savaşı engellemeye adamıştı.

Haşindi. Kabaydı. Korkunç bir öfkesi vardı. Ama iyi bir adamdı. Ve onun yanında yürürken Vivenna haftalar sonra ilk kez kendini güvende hissetti.

50

"Yani bu durumda her birimizin yirmi bin askeri var," dedi Aldokur. Arenanın etrafını dolaşan taş patikada Işıktını'yla birlikte yürüyorlardı.

"Evet," dedi Işıktını.

Tanrıları tahtırevan ya da güneş şemsiyesi istemediği hâlde maiyetleri takip ediyordu. Önde ikisi yalnızlardı, yan yana yürüyorlardı. Işıktını altın rengi ve kırmızılar içindeydi. Aldokur ilk kez gerçekten vücudunu örten bir kıyafetle...

Bu kıyafetle inanılmaz güzel görünüyor, diye düşünürken buldu kendini Işıktını. *Kendine saygı duyduğunda daha da güzelleşiyor.* Işıktını onun dekolte kıyafetlerinden neden hoşlanmadığından emin değildi. Belki önceki hayatında muhafazakâr biriydi.

Ya da şimdi öyleydi. Kendi kendine kederle gülümsedi. *Daha nereye kadar her şeyden eski beni sorumlu tutacağım? O adam öldü. Krallığın politik meselelerine burnunu sokan o değildi.*

Arena dolmaya başlamıştı. Bugün özel bir durum vardı, tüm tanrılar oturuma katılacaktı. Sadece Tebdilihava geç kalmıştı ama onun zaten hiçbir zaman sağı solu belli olmazdı.

Çok önemli şeyler olmak üzere, diye düşündü Işıktını. *Yıllardır bugüne hazırlanıyorlardı. Benim niye tüm bunların göbeğinde olmam gerekiyor?*

Dün geceki rüyası çok garipti. Nihayet savaşı görmemişti. Bu kez sadece gökyüzünde Ay'ı görmüştü. Ve dolambaçlı geçitler. Şey gibi... Tünel gibi.

Localarının önünden geçtiği tanrıların büyük bölümü onu saygıyla başlarını eğerek selamladı. Gerçi itiraf etmesi lazımdı ki bazıları ters ters bakıyordu ve birkaçı da onu görmezden gelmişti. *Ne garip bir yönetim sistemi*, diye düşündü. *Sadece birkaç on yıl yaşayan ve dış dünyayı hiç görmeyen ölümsüzler. Yine de insanlar bize güveniyor.*

İnsanlar bize güveniyor.

"Bence Komutları birbirimizle paylaşmalıyız, Işıktını," dedi Aldokur. "Böylece her ihtimale karşı dört taburun kumandası ikimizde de olur."

Işıktını cevap vermedi.

Aldokur başını diğer tarafa çevirdi ve taş sıraları dolduran rengârenk kıyafetli insanlara baktı. "Vay, vay," dedi, "amma kalabalık. Ama pek azı benimle ilgileniyor. Bence çok ayıp ediyorlar, sence de öyle değil mi?"

Işıktını omuz silkti.

"Ah, doğru," dedi Aldokur. "Belki de sadece... Nasıl denir? Başları dönmüştür, gözleri kamaşmıştır, nefesleri kesilmiştir ve aptallaşıp donakalmışlardır... "

Işıktını birkaç ay önceki konuşmalarını hatırlayınca zayıf bir şekilde gülümsedi. Tüm bunlar o gün başlamıştı. Aldokur ona beklentiyle baktı.

"Aslına bakarsan," dedi Işıktını, "belki seni gerçekten umursamıyorlardır. Sana iltifat etmek için."

Aldokur gülümsedi. "Peki beni umursamayarak nasıl iltifat etmiş oluyorlar?"

"Bu seni öfkelendiriyor," dedi Işıktını. "Ve öfkenin güzelliğine güzellik kattığını hepimiz biliyoruz."

"Beni güzel buluyorsun o zaman?"

"Ne yazık ki ben diğerleri gibi seni görmezden gelerek sana iltifat edemem. Görüyorsun, bu şekilde iltifat edebilmek için seni gerçekten, tam anlamıyla görmezden gelebilmek lazım. Benimse bunu yapmam mümkün değil. Özür dilerim."

"Anlıyorum," dedi Aldokur. "Gururumu okşadın. Hım, sanırım. Gerçi bazı şeyleri görmezden gelmekte fazlasıyla başarılısın. Kendi tanrısal varlığını mesela. Genel olarak görgü kurallarını. Benim kadınsı kurnazlıklarımı."

"Sana kurnaz denmez, hayatım," dedi Işıktını. "Kurnaz bir adam, dikkatle saklanmış küçük bir hançerle dövüşür. Sen daha ziyade kocaman bir taşla rakibini ezenlerdensin. Her neyse, benim seninle başa çıkmak için başka bir yöntemim var. Bunun daha bile gururunu okşayacağına eminim."

"Neden bilmem, bundan şüpheliyim."

"Bana biraz inancın olsun," dedi Işıktını rahat bir tavırla elini sallayarak. "Sonuçta ben bir tanrıyım. İlahi bilgeliğimle, senin gibi birine Aldokurcuğum, gerçek anlamda iltifat etmenin tek yolunun senden daha çekici, zeki ve ilginç biri olmak olduğu sonucuna vardım."

Aldokur alaycı bir kahkaha attı. "Ama o zaman senin yanında kendimi aşağılanmış hissederim."

"*Touché*," dedi Işıktını.

"Peki benimle yarışmanın neden bana iltifat etmenin en hakiki yolu olduğunu açıklayacak mısın?"

"Elbette," dedi Işıktını. "Hayatım, kışkırtıcı bir şey söyleyip bunu eşit derecede saçma bir açıklamayla taçlandırmadığımı hiç gördün mü?"

"Hayır, hiç," diye kabul etti Aldokur. "Kendi kendini onurlandıran uydurma mantığının detaylarında bizi boğmadığın bir zaman hatırlamıyorum."

"Bu açıdan müstesna bir kimse olduğum söylenebilir."

"Hiç şüphesiz."

"Her neyse," dedi Işıktını bir parmağını havaya kaldırıp, "senden çok daha muhteşem olarak insanları seni görmezden gelmeye ve tüm dikkatlerini bana yöneltmeye davet ediyorum. Dolayısıyla seni her zamanki cazibene, yani minik öfke nöbetleri ve aşırı şuh tavırlarla dikkatleri yeniden üstüne çekmeye davet etmiş oluyorum. Ve bu da, az önce açıkladığım gibi, senin en harikulade olduğun hâl. Bu yüzden, hak ettiğin ilgiyi gördüğünden emin olmanın tek yolu önce dikkatleri senden uzaklaştırmak. Bu bayağı zor bir iş. Sen muhteşem olasın diye girdiğim zahmetleri takdir edersin umarım."

"Emin ol takdir ediyorum," dedi Aldokur. "Hatta o kadar takdir ediyorum ki seni bu görevden azat etmek istiyorum. Tamam, daha fazla çabalama artık. Tanrılar arasında en muhteşem varlık olmanın korkunç yükünü ben tek başıma sırtlarım."

"Bunu yapmana izin veremem."

"Fakat hayatım, eğer fazla mükemmel olursan tüm imajını yerle bir edersin."

"O imaj sıkıcı olmaya başlamıştı zaten," dedi Işıktını. "Uzun zamandır tanrıların en miskini olarak isim yapmaya çalışıyorum ama giderek bu işin beni aştığını fark etmeye başladım. Diğerleri tüm doğallıklarıyla benden daha miskin ve işe yaramazlar zaten. Bunun farkında değilmiş gibi yapıyorlar sadece."

"Işıktını!" dedi Aldokur. "Kıskanıyor diyecekler!"

"Ayaklarımın guava meyvesi gibi koktuğunu da söyleyebilirler," dedi Işıktını. "Sırf öyle söylüyorlar diye öyle olmaz."

Aldokur bir kahkaha attı. "Sen yola gelmeyeceksin."

"Gerçekten mi? Ben T'Telir'deyiz sanıyordum, yola mı çıkıyoruz?"

Aldokur parmağını havaya kaldırdı. "Bu kelime oyunu zorlamaydı."

"Belki sahte bir ataktır."

"Sahte bir atak mı?"

"Evet. Gerçek oyunu gizlemek için özellikle zayıf bir oyun yapmışımdır belki."

"Gerçek oyun da..?"

Işıktını tereddüt etti, arenaya baktı. "Hepimize oynanan oyun," dedi daha yumuşak bir sesle. "Krallığımızın ne yapacağı konusunda bana böylesine büyük bir yetki veren tapınağın diğer üyelerinin oynadığı oyun."

Aldokur kaşlarını çattı. Işıktını'nın sesinin giderek acılaştığını fark etmişti. Durdular, Aldokur sırtı arenaya dönük bir şekilde durup onun yüzüne baktı. Işıktını sahte bir gülümseme takındıysa da bunun için çok geçti. Artık eskisi gibi devam edemezlerdi. Etraflarında bunca önemli şey olurken yapamazlardı.

"Kardeşlerimiz senin ima ettiğin kadar kötü değiller," dedi Aldokur yavaşça.

"Sadece su katılmamış salaklar ordularının kontrolünü bana verir."

"Sana güveniyorlar."

"Tembeller sadece," dedi Işıktını. "Zor kararları başka biri alsın istiyorlar. Sistem buna teşvik ediyor, Aldokur. Hepimizi buraya kapatmışlar, tüm zamanımızı aylaklık edip keyif çatarak geçirmemizi bekliyorlar. Sonra da bizden ülkemiz için neyin en iyi olduğunu bilmemiz bekleniyor." Başını iki yana salladı. "Kendimize bile itiraf etmek istemesek de dış dünyadan korkuyoruz. Bildiğimiz tek şey sanat eserleri ve rüyalar. Bu yüzden ordunun kontrolü seninle bana kaldı. Kimse askerleri ölmeye ve öldürmeye gönderen kişi olmak istemiyor. Hepsi bir şekilde işin içinde olmak istiyor ama hiçbiri bu sorumluluğu istemiyor."

Işıktını sustu. Aldokur tüm o ilahi güzelliğiyle ona baktı. Diğerlerinden çok daha güçlüydü ama o da bunu kendi uçarılıklarının ardına gizliyordu. "Söylediğin bir şey var ki sonuna kadar doğru," dedi yavaşça.

"Neymiş o?"

"Sen muhteşemsin, Işıktını."

Işıktını öylece durup kadının gözlerinin içine baktı. O kocaman, yeşil gözlere.

"Komutlarını bana söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordu Aldokur.

Işıktını kafasını iki yana salladı.

"Seni bu işe ben bulaştırdım," dedi Aldokur. "Sürekli işe yaramaz olmaktan söz ediyorsun ama gönderilen her resmi, her heykeli, her gobleni inceleyen birkaç tanrıdan biri olduğunu hepimiz biliyoruz. Her şiiri, her şarkıyı dinlediğini. Ricacıların dertlerine içtenlikle kulak verdiğini."

"Hepiniz aptalsınız," dedi Işıktını. "Benim saygı duyulacak bir yanım yok."

"Hayır," dedi Aldokur. "Sen bize hakaret ederken bile bizi güldürmeyi başaran adamsın. Bunu görmüyor musun? Kendini nasıl farkında bile olmadan hepimizin üstünde konumlandırdığını görmüyor musun? Bunu kasten, bile isteye yapmadın, Işıktını. İşe yaramasının sebebi de bu. Şu boş eğlenceler diyarında biraz olsun bilgelik gösteren tek kişi sensin. Bana sorarsan orduların kontrolünün sana verilmesinin sebebi de bu."

Işıktını cevap vermedi.

"Karşıma dikilme ihtimalinin farkındaydım," diye devam etti Aldokur. "Yine de seni bir şekilde etkileyebileceğimi düşünmüştüm."

"Etkiliyorsun zaten," dedi Işıktını. "Az önce söylediğin gibi, beni tüm bunlara bulaştıran sensin."

Aldokur onun gözlerinin içine bakmaya devam ederek başını iki yana salladı. "Şu anda sana karşı hangi hissim daha baskın karar veremiyorum, Işıktını. Sevgim mi yoksa öfkem mi?"

Işıktını onun elini tuttu ve öptü. "İkisi de kabulüm, Aldokur. İkisi de benim için onurdur." Ardından Aldokur'a arkasını dönüp kendi locasına yürüdü. Tebdilihava da gelmişti, geriye sadece Tanrı Kral ile eşi kalmıştı. Işıktını otururken Siri'nin nerelerde olduğunu merak etti. Genelde görüşmelerin başlamasından çok önce arenaya gelmiş olurdu.

Fakat genç kraliçeyi uzun boylu düşünmedi. Aldokur hâlâ taş yolda, bıraktığı yerde duruyor, ona bakıyordu.

Nihayet döndü ve kendi locasına yürüdü.

* * *

Siri kafasında dönüp duran onlarca endişe ve etrafında kahverengi üniformalı hizmetkârlarıyla sarayın koridorlarından geçti.

İlk iş, Işıktını'ya gidiyorsun, diye planının üzerinden geçti. *Onunla oturmam kimseye garip gelmez. Meclis oturumlarında sık sık birlikte oturuyoruz.*

Sonra Susebron'un gelmesini bekleyeceğim ve Işıktını'ya hizmetkârlarımız ve rahiplerimiz olmadan baş başa konuşabilir miyiz diye soracağım. Ona

Tanrı Kral'la ilgili gerçeği açıklayacağım. Susebron'un rahiplerin elinde tutsak hayatı sürdüğünü açıklayacağım. Sonra onun ne yapacağını göreceğiz.

En büyük korkusu, Işıktını'nın bunu zaten biliyor olmasıydı. O da büyük oyunun bir parçası olabilir miydi? Susebron hariç en güvendiği kişi oydu ama sinirleri öyle gerilmişti ki şu anda her şeyden, herkesten şüphe ediyordu.

Her biri kendi renginde dekore edilmiş odaları geçti. Renklerin ne kadar parlak olduğunu artık fark etmiyordu bile.

Işıktını eğer yardım etmeyi kabul ederse, diye düşündü, *ara verilmesini bekleyeceğiz. Rahipler arenayı boşalttığında Işıktını gidip diğer tanrılarla konuşacak. Ardından hepsi kendi rahiplerine gidecek ve Tanrı Kral'ın niye onlarla hiç konuşmadığına dair arenada bir tartışma başlatmaları talimatını verecek. Tanrı Kral'ın rahiplerini, Tanrı Kral'ın kendi adına konuşmasına izin vermeye zorlayacaklar.*

Rahiplere mecbur olmak Siri'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Susebron'un kendi rahipleri olmasa da. Fakat en iyi yol buymuş gibi görünüyordu. Ayrıca eğer rahipler arasında tanrılarının talimatını yerine getirmeyenler olursa, tanrılar kendi hizmetkârlarının onları tanımadığını görecekti. Her koşulda Siri çok tehlikeli sulara adım atmak üzere olduğunun farkındaydı.

Zaten tehlikeli sulardayım, diye düşündü, sarayın resmi odalarından çıkıp karanlık dış hole ulaştığında. *Sevdiğim adam ölüm tehdidi altında ve doğurduğum çocuklar elimden alınacak.* Ya harekete geçecekti ya da rahiplerin elinde kalacaktı. Susebron'la aynı fikirdeydiler. En iyi plan –

Siri yavaşladı. Koridorun sonunda, avluya açılan kapıların önünde bir grup rahiple birkaç Cansız asker bekliyordu. Akşam ışığında silüetleri görünüyordu sadece. Rahiplerden biri ona döndü ve eliyle onu işaret etti.

Renkler! diye düşündü Siri panikle geri dönüp. Fakat koridorun diğer tarafından başka bir rahip grubu ona doğru geliyordu. *Hayır! Şimdi olmaz!*

Her iki taraftan rahipler ona doğru yaklaşırken Siri kaçmayı düşündü ama nereye kaçacaktı? Uzun elbisesiyle koşması, hizmetkârları ve Cansızları geçmesi imkânsızdı. Çenesini kaldırdı ve mağrur bir ifade takınıp saçlarını kontrol altında tutarak rahipleri süzdü. "Ne demek oluyor bu?" diye sordu.

"Çok üzgünüz, Kanal," dedi rahiplerden biri. "Bu durumda boşuna çaba sarf etmemene karar verildi."

"Bu durumda mı?" diye sordu Siri buz gibi bir sesle. "Bu ne saçmalık?"

"Bebek, Kanal," dedi rahip. "Onu tehlikeye atma riskini alamayız. Hamile olduğunu bilirlerse sana zarar vermek isteyecek birçok kişi var."

Siri dondu kaldı. *Bebek mi?* diye düşündü şaşkınlıkla. *Gerçekten birlikte olmaya başladığımızı nereden biliyorlar?*

Bu olamazdı. Hamile olsa bunu anlardı. Öte yandan rahipler onun aylardır Susebron'la birlikte olduğunu sanıyorlardı. Bu da hamileliğin ilk işaretlerini görmek için yeterli bir zamandı. Halk buna kolayca inanırdı.

Aptal! diye düşündü Siri ani bir panikle. *Eğer Tanrı Kral'ın yerine geçirecek bir bebek Dönmüş buldularsa, senin gerçekten hamile kalmana ihtiyaçları yok ki. Herkesi senin hamile olduğuna ikna etmeleri yeter!*

"Hamile değilim," dedi. "Yeterince zaman geçsin diye bekliyordunuz, değil mi? Beni bir yere kapatmak için geçerli bir bahaneniz olması için beklemek zorundaydınız."

"Lütfen, Kanal," dedi rahiplerden bir diğeri ve bir Cansıza onu kolundan tutmasını işaret etti. Siri mücadele etmedi. Soğukkanlılığını koruyarak rahibin gözlerinin içine baktı.

Rahip bakışlarını kaçırdı. "En iyisi bu," dedi adam. "Kendi iyiliğin için."

"Eminim öyledir," dedi Siri ve onu saraydaki odasına geri götürmelerine izin verdi.

* * *

Vivenna kalabalığın arasında oturuyor, etrafı izliyor ve bekliyordu. Bir yanı, buraya gelip insan içinde görünmeyi aptalca buluyordu. Ama tedbirli Idris'li prensesi temsil eden bu yanı her geçen saniye biraz daha sessizleşiyordu.

Denth'in adamları onu varoşlarda saklanırken de bulmuşlardı. Yanında Vasher'la kalabalık içinde o sokak aralarında olduğundan daha fazla güvendeydi muhtemelen. Özellikle şu anda kalabalığa *gerçekten* karıştığı göz önüne alındığında. Parlak renklerde ve kimsenin dikkatini çekmeyen bir pantolon ve tunikle oturmanın böylesine rahat olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Vasher sıraların tepesindeki korkuluğun orada göründü. Vivenna yavaşça kalktı –başka biri anında yerine oturdu– ve Vasher'a doğru yürüdü. Aşağıda rahipler çoktan tartışmaya başlamıştı. Kızına kavuşan Nanrovah görüşünü değiştirdiğini açıklamıştı. Şimdi savaş karşıtı cephenin liderliğini yapıyordu.

Pek destekçisi yoktu.

Vivenna korkuluğa ulaştığında Vasher yanındaki adamı kabaca dirsekleyip ona yer açtı. Gecekanı yanında değildi, Vivenna'nın ısrarıyla düello kılıcıyla birlikte odada bırakmışlardı. Vivenna geçen sefer Tanrılar Katı'na kılıcı nasıl soktuğunu bilmiyordu ama bugün istedikleri son şey dikkat çekmekti.

"Eee?" diye sordu Vivenna yavaşça.

Vasher başını iki yana salladı. "Denth buradaysa bile ben bulamadım."

"Bulamaman normal. Çok kalabalık," dedi Vivenna alçak sesle. Dört bir yanları insanlarla doluydu. Sırf korkuluğun önünde yüzlercesi sıralanmıştı. "Bu kadar insan buraya nasıl girdi? Önceki oturumlarla kıyaslanmayacak kadar kalabalık."

Vasher omuz silkti. "Tanrılar Katı'na bir kerelik giriş hakkı kazananlar bunu istedikleri zaman kullanabiliyor. Çoğu küçük toplantılardan birinde gelmek yerine genel kurulu tercih ediyor. Tüm tanrıları görmek için tek şansları bu."

Vivenna kalabalığın üzerinden arenaya baktı. Bir sebep de Vivenna'nın bile bildiği dedikodular olmalıydı. İnsanlar Dönmüşler Tapınağı'nın bu oturumda nihayet Idris'e savaş ilan edeceğini düşünüyorlardı.

"Nanrovah iyi konuşuyor," dedi. Gerçi kalabalık yüzünden onu duymakta zorlanıyordu. Dönmüşlerin herhâlde onlara söylenenleri aktaran adamları vardı. Vivenna niye birinin seyircilere sessiz olmasını buyurmadığını merak etti. Hallandren'de işler böyle yürümüyordu belli ki. Kaos seviyorlardı. Ya da önemli gelişmeler yaşanırken oturup sohbet etmeyi seviyorlardı en azından.

"Nanrovah'ı dinleyen yok," dedi Vasher. "Aynı konuda ikinci kez fikrini değiştirdi. Güvenilirliğini kaybetti."

"Fikrini neden değiştirdiğini açıklaması lazım o zaman."

"Olabilir. Bilemiyorum. Eğer kızının kaçırıldığı duyulursa insanlar daha çok korkabilir ve Nanrovah ne derse desin, bunun arkasında Idris'li asilerin olduğu sonucuna varabilirler. Bir de saçma Hallandren gururu var. Hele rahipler en kötüsü. Kızının kaçırıldığını ve fikrini şantajla değiştirdiğini itiraf edeceğini sanmam."

"Rahipleri sevdiğini sanıyordum," dedi Vivenna.

"Bazılarını," dedi Vasher. "Hepsini değil." Bunu söylerken Tanrı Kral'ın kürsüsüne bir bakış attı. Susebron henüz gelmemişti ve oturum onsuz başlamıştı.

Siri de yoktu. Vivenna uzaktan da olsa onu görmeyi çok istiyordu, o yüzden çok canı sıkılmıştı.

Sana yardım edeceğim, Siri. Bu kez gerçekten yardım edeceğim. İlk adım, şu savaşı durdurmak.

Vasher korkuluğa yaslanıp bakışlarını tekrar arenaya çevirdi. Endişeli görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Vivenna.

Vasher omuz silkti.

Vivenna gözlerini devirdi. "Söylesene."

"Gecekanı'nı uzun süre yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor, hepsi bu," dedi.

"Ne yapabilir ki?" diye sordu Vivenna. "Onu dolaba kilitledik."

Vasher yine omuz silkti.

"Şunu kabul et en azından," dedi Vivenna. "Neredeyse bir buçuk metre uzunluğunda siyah bir kılıcı bu kalabalığa getirmek göze batardı. Duman çıkarıp insanların zihninde konuşması da cabası."

"Dikkat çekmeye aldırmam."

"Ben aldırıyorum," dedi Vivenna.

Vasher yüzünü buruşturdu. Vivenna onun tartışmaya devam edeceğini sandı ama sonra başını salladı. "Haklı olduğunu biliyorum," dedi Vasher. "Ben dikkat çekmeme, gizli saklı iş çevirme konusunda pek iyi değilim, o yüzden tedirginim. Denth bu yüzden benimle dalga geçerdi hep."

Vivenna kaşlarını çattı. "Siz arkadaş mıydınız?"

Vasher başını diğer tarafa çevirdi ve sustu.

Kalad'ın Hayaletleri! diye düşündü Vivenna öfkeyle. Şu Renklerin belası şehirde biri bir gün bana tüm gerçeği anlatırsa o şokla oracıkta düşüp ölürüm herhâlde.

"Tanrı Kral'ın niye bu kadar geciktiğini öğrenebilecek miyim diye bir gidip bakacağım," dedi Vasher. "Birazdan dönerim."

Vivenna başıyla onayladı ve Vasher uzaklaştı.

Vivenna korkuluğa yaslanırken keşke yerini hiç bırakmasaydı diye pişman oldu. Bir zamanlar böyle bir kalabalığın ortasında kalsa boğulacak gibi olurdu ama kalabalık sokaklara ve Pazar yerlerine alışmaya başlamıştı, dolayısıyla insanlarla çevrili olmak şimdi eskisi kadar gözünü korkutmuyordu. Üstelik Nefesi vardı. Bir kısmını bluzuna koymuştu ama kapılardan sorgulanmadan girmek için en az Birinci Tekâmülde olması gerektiğinden kalanı hâlâ içindeydi.

Nefesi sayesinde hayatı, sıradan bir insanın havayı algıladığı gibi algılıyordu; hep oradaydı, teninde serin bir histi. Bu kadar yakınında böylesine

çok insan olması hafiften başını döndürüyordu. Bir sürü hayat, bir sürü umut ve arzu. Bir sürü Nefes. Gözlerini yumup bu hissi içine çekti ve rahiplerin kalabalığı bastırıp kulağına kadar gelen seslerini dinledi.

Vasher daha yanına gelmeden yaklaştığını hissetti. Sırf bir sürü Nefesi olduğu için değil, onu izlediği ve bu bakışlar Vivenna'ya bir şekilde tanıdık geldiği için. Döndü ve kalabalığın içinde onu buldu. Yırtık pırtık koyu renk kıyafetiyle kalabalığın içinde Vivenna'dan daha çok dikkat çekiyordu.

"Tebrikler," dedi yanına geldiğinde koluna dokunarak.

"Niye?"

"Teyze oluyorsun."

"Nasıl, ne..?" Derken sustu. "Siri?"

"Evet, kardeşin hamileymiş," dedi Vasher. "Rahipler bu akşam duyuracak. Tanrı Kral belli ki bu haberi sarayında kutluyor."

Vivenna afallamış bir hâlde doğruldu. Siri. Hamile. Vivenna'nın kardeşi karnında şu saraydaki yaratığın çocuğunu taşıyordu. Ve Vivenna o yaratığın tahtında kalması için mücadele ediyordu.

Hayır, diye düşündü. *Hallandren'den nefret etmemeyi öğreniyorum ama bu demek değil ki Hallandren'i affettim. Idris'i yerle bir etmelerine izin veremem.*

İçini bir panik hissi kapladı. Aniden tüm planları anlamsızlaşmıştı. Varis doğduğunda Hallandren zavallı Siri'ye ne yapacaktı? "Onu buradan çıkarmamız lazım," diyen kendi sesini duydu. "Vasher, onu kurtarmamız lazım."

Vasher cevap vermedi.

"Lütfen, Vasher," diye fısıldadı. "O benim kardeşim. Savaşı durdurursak onu koruyabileceğimi düşünmüştüm ama eğer tahminlerin doğruysa o zaman Idris'i işgal etmek isteyen asıl kişi Tanrı Kral. Siri onun yanında güvende olmaz."

"Tamam," dedi Vasher. "Elimden geleni yapacağım."

Vivenna başını sallayıp yine arenaya döndü. Rahipler meydanı boşaltıyordu. "Nereye gidiyorlar?"

"Tanrılarına," dedi Vasher. "Resmi oylamada Meclisin İradesi'ni öğrenecekler."

"Savaş konusunda mı?" diye sordu Vivenna ürpertiyle.

Vasher başını salladı. "Zamanı geldi."

* * *

Işıktını sayvanının altında, etrafında onu yelpazeleyen birkaç hizmetkâr, elinde serin içeceği, el mesafesinde türlü çeşitli çerezlerle oturuyordu.

Bu işe beni Aldokur soktu, diye düşündü. *Hallandren'in gafil avlanmasından korktuğu için.*

Rahipler, tanrılarının görüşlerini öğreniyorlardı. Işıktını birkaçının Dönmüşlerinin önünde diz çökmüş, başları önünde dinlediklerini görebiliyordu. Hallandren'de hükümet böyle işliyordu. Rahipler fikirlerini karşılıklı savunuyor, ardından tanrılarına son kararlarını soruyorlardı ve böylece Meclisin İradesi ortaya çıkıyordu. Tüm tanrıların katılımıyla alınan bir kararı sadece Tanrı Kral veto edebilirdi.

Ve Tanrı Kral bu oturuma gelmemişti bile.

Bir çocuğu olacağına sevinmekten kendi halkının geleceğini umursamaya fırsat bulamıyor mu? diye düşündü Işıktını sıkıntıyla. *Daha iyi bir hükümdar olmasını beklerdim.*

Llarimar yanına yaklaştı. Diğer rahiplerle birlikte aşağıda olmasına rağmen o bir görüş bildirmemişti. Llarimar fikirlerini kendine saklamayı tercih ederdi.

Başrahip, Işıktını'nın önünde diz çöktü. "Lütfen kararınızı bizimle paylaşır mısınız, Işıktını Efendimiz?"

Işıktını cevap vermedi. Arenanın diğer tarafında Aldokur'un solgun akşam ışığında yemyeşil parlayan sayvanına baktı.

"Tanrım," dedi Llarimar. "Lütfen. Merakla beklediğimiz kararınızı söyleyin artık. Akrabalarımız Idris'lilerle savaşa girmeli miyiz? Idris'liler bir an evvel bastırılması gereken asiler mi?"

Diğer rahipler çoktan aşağı inmeye başlamıştı. Her birinin elinde tanrısının ya da tanrıçasının kararını gösteren bir flama vardı. Yeşil, kabul anlamına geliyordu, kırmızı ise ret. Bu oylamada yeşil savaş demekti. Ve şu anda aşağı inen yedi rahibin beşi yeşil flama taşıyordu.

"Efendimiz?" diye sordu Llarimar başını kaldırıp.

Işıktını ayağa kalktı. *Oylarını verdiler ama onların oyunun ne anlamı var ki?* diye düşündü hızlı adımlarla locasından çıkarken. *Yetkileri yok. Gerçekte sadece iki kişinin oyu önemli.*

Daha fazla yeşil flama. Rahipler aşağıya koştururken ellerindeki flamalar dalgalanıyordu. Kalabalığın uğultusu arenayı doldurmuştu. Savaş kararını bekliyorlardı. Işıktını, Llarimar'ın yanında koşturduğunu gördü. Adam meraktan deliye dönmüş olmalıydı. Niye hiç göstermiyordu?

Işıktını, Aldokur'un locasına yaklaştı. Artık rahiplerin neredeyse hepsi

cevabını almıştı ve çok büyük bölümü yeşil flamalar taşıyordu. Aldokur'un başrahibi ise hâlâ tanrıçasının önünde diz çökmüş durumdaydı. Aldokur elbette gerginliği tırmandırıp dramatik bir etki yaratmak için sona kalmıştı.

Işıktını onun locasına girdi. Aldokur rahatça arkasına yaslanmıştı, sakin bir şekilde onun yaklaşmasını izledi. Ama Işıktını kadının içinde fırtınalar koptuğunu biliyordu. Onu çok iyi tanıyordu.

"Kararını bildirmeye mi geldin?" diye sordu Aldokur.

Işıktını aşağıdaki meydana baktı. "Eğer direnirsem," dedi, "bu savaş ilanının hiçbir anlamı olmayacak. Tanrılar isterse morarana kadar 'savaş' diye bağırsın, orduların kontrolü bende. Eğer ben Cansızlarımı göndermezsem Hallandren hiçbir savaşı kazanamaz."

"Meclisin İradesine karşı mı çıkacaksın?"

"Bunu yapmaya hakkım var," dedi Işıktını. "Diğer herkes gibi."

"Ama Cansızların kontrolü sende."

"Bu demek değil ki bana söyleneni yapmak zorundayım."

Bir an bir sessizlik oldu, ardından Aldokur elini sallayarak rahibeye kalkmasını işaret etti. Kadın kalktı ve elinde yeşil flamayla aşağı inmek için locadan çıktı. Bunun üzerine kalabalıktan bir kükreme yükseldi. Aldokur'un politik manevralarla gücü eline geçirdiğini biliyor olmalılardı. Başlangıçta tek bir Cansızın bile Komutuna sahip olmayan birine göre az buz bir başarı değildi.

Şimdi elindeki Cansızlar sayesinde savaş stratejisi, diplomasisi ve icrasında kilit bir rol oynayacaktı. Aldokur bunun sonunda krallık tarihindeki en güçlü Dönmüşlerden biri olabilirdi.

Ve ben de öyle.

Işıktını bir an öylece karşıya baktı. Dün geceki rüyalarından Llarimar'a bahsetmemişti. Dolambaçlı tünelleri, ufkun hemen üzerindeki Ay'ı... Bunları kendine saklamıştı. Rüyasının gerçekten bir anlamı olabilir miydi?

Karar veremiyordu. Hiçbir konuda.

"Bunu daha fazla düşünmem lazım," dedi Işıktını gitmek için dönerek.

"Nasıl?" diye sordu Aldokur. "Oylama ne olacak?"

Işıktını başını iki yana salladı.

"Işıktını!" diye arkasından bağırdı Aldokur, Işıktını locadan çıkarken. "Bizi böyle sürüncemede bırakamazsın!"

Işıktını dönüp ona baktı ve omuz silkti. "Aslına bakarsan bırakabilirim." Gülümsedi. "Böyle sinir bozucu bir kimseyim."

Ardından arenadan çıktı ve oyunu kullanmadan sarayının yolunu tuttu.

51

Beni almak için geri geldiğine sevindim, dedi Gecekanı. Şu dolapta çok yalnızdım.

Vasher karşılık vermedi. Tanrılar Katı'nı çevreleyen duvarın üstünde yürüyordu. Saat çok geçti; birkaç saraydan ışık sızsa da genel olarak ortalık karanlık ve çok sessizdi. Işık yanan saraylardan biri de Yiğit Işıktını'ya aitti.

Karanlığı sevmiyorum, dedi Gecekanı.

"Şu andaki karanlığı mı diyorsun?" diye sordu Vasher.

Hayır. Dolaptaki.

"Sen göremiyorsun bile."

İnsan ne zaman karanlıkta olduğunu bilir, dedi Gecekanı. *Göremiyor olsa bile.*

Vasher buna ne karşılık vereceğini bilemedi. Duvarın tepesinde durdu, Işıktını'nın sarayına baktı. Kırmızı ve altın rengi. Cesur renklerdi doğrusu.

Beni duymazdan gelmemelisin, dedi Gecekanı. *Bundan hoşlanmıyorum.*

Vasher diz çöküp sarayı inceledi. Işıktını'yla hiç karşılaşmamıştı ama hakkında söylenenleri duymuştu. Tanrıların en ağzı bozuk olanı ve en dalgacısı, görevini en küçümseyeniydi. Ve şimdi iki krallığın kaderi onun ellerindeydi.

Bu kaderi değiştirmenin kolay bir yolu vardı.

Onu öldüreceğiz, değil mi? dedi Gecekanı hevesle tizleşen bir sesle.

Vasher saraya bakmaya devam etti.

Onu öldürmeliyiz, diye ısrar etti Gecekanı. *Hadi ama. Yapmalıyız. Yapmamız lazım.*

"Niye umursuyorsun ki?" diye fısıldadı Vasher. "Onu tanımıyorsun."

O kötü, dedi Gecekanı.

Vasher alayla güldü. "Sen bunun anlamını bile bilmiyorsun."

Bu ilk kez Gecekanı'nı susturdu.

Vasher'ın hayatına hükmeden problemin düğüm noktası buydu. Binlerce Nefes. Çelik bir eşyayı Uyandırmak ve ona bilinç vermek binlerce Nefese mal olmuştu. Bunu ilk yapan kişi olmasına rağmen Shashara bile sürecin nasıl işlediğini tam olarak anlamış değildi.

Taşı veya çeliği Uyandırmak için Dokuzuncu Tekâmülde olmak gerekiyordu. O zaman bile yapılamaması gerekirdi. Uyanan şeyin ancak Vasher'ın giysilerindeki püsküller kadar aklı olması gerekirdi.

Gecekanı hayatta olmamalıydı. Ama hayattaydı. Shashara daima içlerinde en yetenekli olandı. Vasher taşın ya da çeliğin içine kemik yerleştirmek gibi buluşlar yapardı ama Shashara ondan daha yetenekliydi. Yesteel'den öğrendikleri ve ikor-alkolün geliştirilmesi ona cesaret vermişti. Okumuş, deneyler kurmuş, çok çalışmıştı. Ve yapmıştı. Bin insanınkine denk Nefesi bir parça çeliğe üflemeyi, onu bilinçli bir varlık olarak Uyandırmayı ve ona Komut vermeyi becermişti. O tek Komut, Uyandırılan nesnenin kişiliğinin oluşturuyor ve çok büyük bir güç istiyordu.

Gecekanı için Shashara'yla Vasher çok uzun süre düşünmüş ve sonunda basit ama zekice bir Komut bulmuşlardı: "Kötüleri yok et." Bu çok mantıklı ve mükemmel görünüyordu. Fakat ikisinin de görmediği bir problem vardı.

Çelik bir obje –hayattan böylesine uzak ve hayatta olması başlı başına tuhaf olan bir obje– neyin "kötü" olduğunu nasıl anlayacaktı?

Anlamaya başlıyorum, dedi Gecekanı sonunda. *Bir sürü pratik yaptım.*

Suç kılıçta değildi. Korkunçtu, öldürücüydü ama zaten öldürmek için yaratılmıştı. Hâlâ hayatı ya da hayatın ne anlama geldiğini anlamış değildi. Sadece Komutu biliyor ve yerine getirmek için elinden geleni yapıyordu.

O *aşağıdaki adam,* dedi Gecekanı. *Saraydaki tanrı. Savaşı başlatacak gücü elinde tutuyor. Sen savaş çıksın istemiyorsun. İşte bu yüzden o kötü.*

"Bu onu niye kötü yapsın?"

Çünkü senin yapmasını istemediğin şeyi yapacak.

"Bunu kesin olarak bilmiyoruz," dedi Vasher. "Hem benim istediğim şeyin en iyisi olduğunu kim söyledi?"

Öyle işte, dedi Gecekanı. *Hadi gidelim. Gidip onu öldürelim. Bana savaşın kötü olduğunu söylemiştin. Bu adam savaş çıkmasına sebep olacak. O kötü. Onu öldürelim. Öldürelim.*

Vasher kılıcın giderek heyecanlandığını hissedebiliyordu. Canlılardan alınmış ve doğaya aykırı bir şekilde çeliğin içine konmuş Nefeslerin tehli-

keli gücünü hissediyordu. Kılıçtan sızan karanlık ve kirli Nefesin rüzgârda kıvrıldığını gözünde canlandırabiliyordu. Onu Işıktını'ya doğru itiyordu. Onu öldürmesi için.

"Hayır," dedi Vasher.

Işıktını iç geçirdi. *Beni bir dolaba kapattın*, diye hatırlattı. *Bunun için bir özrü hak ettim.*

"Senden birini öldürerek özür dileyecek değilim."

Beni oraya atman yeterli, dedi Gecekanı. *Eğer kötüyse kendi kendini öldürür zaten.*

Vasher bir an duraksadı. *Renkler aşkına*, diye düşündü. Kılıç her geçen yıl biraz daha kurnaz oluyordu sanki. Tabii bu ancak kendi hayal gücü olabilirdi. Uyandırılmış objeler zamanla değişmez ya da büyümezlerdi. Nasıllarsa öyle kalırlardı.

Yine de bu iyi bir fikirdi.

"Belki daha sonra," dedi Vasher binaya arkasını dönerken.

Korktun, dedi Gecekanı.

"Korkunun ne olduğunu bilmiyorsun ki," diye karşılık verdi Vasher.

Biliyorum. Dönmüşleri öldürmekten hoşlanmıyorsun. Onlardan korkuyorsun.

Kılıç tabii ki yanılıyordu. Ama dışarıdan bakıldığında Vasher tereddüdünün neden korku gibi görüldüğünü anlayabiliyordu. Dönmüşlerle son karşılaşmasından bu yana çok uzun zaman geçmişti. Çok fazla anı vardı. Çok fazla acı.

Tanrı Kral'ın sarayına doğru yürümeye başladı. Bu bina etrafını saran diğer saraylardan çok daha eskiydi. Burası bir zamanlar körfeze tepeden bakan bir kaleydi. Şehir yoktu. Renkler yoktu. Sadece bu siyah kule vardı. Bu yerin zaman içinde Alaimisema Tonlar'ın Tanrı Kralı'nın evi hâline gelmesini Vasher hep biraz komik bulurdu.

Gecekanı'nı sırtındaki kayışa geçirip duvardan saraya doğru atladı. Ayaklarındaki Uyandırılmış püsküller bacaklarına fazladan güç veriyor, beş-altı metreye kadar sıçramasını mümkün kılıyordu. Binanın kaygan oniks yüzeyine çarptı ve parmaklarını kıvırıp kollarındaki püsküllerle tepesindeki çıkıntıyı sıkıca tutmasını sağladı.

Nefesini verdi. Belindeki, her zaman tenine değen halat Uyandı. Bunun için gereken rengi, pantolonunun altında bacağına bağladığı mendilden çekmişti.

"Tırman, sonra tutun, sonra beni yukarı çek," diye Komut verdi. Bir tek

Uyandırmada üç Komut birden vermek herkesin kolayca yapacağı bir şey değildi. Vasher içinse zamanla gözlerini kırpmak kadar basit hâle gelmişti.

Halat kendiliğinden çözüldü. Beline sarılıyken daha kısa gibi duruyordu ama çözüldüğünde bayağı uzundu. Boyu yedi buçuk metreye varan ip yukarı doğru çıkıp bir pencereye doğru kıvrıldı. Birkaç saniye sonra da Vasher'ı yukarı çekti. Eğer doğru şekilde yaratılırlarsa Uyandırılmış objeler sıradan kaslardan çok daha güçlü olabilirdi. Bir keresinde, kendisininkinden çok daha ince iplerin düşman siperine kocaman kayalar fırlattığını bile görmüştü.

Kolundaki püskülleri çözdü ve halat onu binanın içine doğru taşırken Gecekanı'nı eline aldı. Dizlerinin üzerinde yere inip gözleriyle karanlığı taradı. Oda boştu. Nefesini geri aldı ve halatı koluna dolayıp gevşek bir rulo hâline getirdi. Yürümeye başladı.

Kimi öldüreceğiz? diye sordu Gecekanı.

Her şeyi illa birini öldürmek için yapmıyoruz, dedi Vasher.

Vivenna. Burada mı?

Kılıç yine onun düşüncelerini okumaya çalışıyordu. Ama Vasher'ın zihninde tam olarak şekillenmemiş düşünceleri anlamakta zorlanıyordu. Sonuçta insanın aklından bir sürü anlık düşünce geçebilirdi. Anlık bir görüntü, bir ses, bir koku... Birtakım bağlantılar kurulur, sonra kaybolur, sonra yine kurulurdu. Böyle şeyleri yorumlamak Gecekanı için zordu.

Vivenna. Endişelerinin büyük bölümünün kaynağı. Onun Denth'le kendi isteğiyle çalıştığını düşündüğü zamanlarda şehirde işi çok daha kolaydı. O zaman en azından onu suçlayabiliyordu.

Vivenna nerede? Burada mı? O benden hoşlanmadı ama ben ondan hoşlandım.

Vasher karanlık holde bir an duraksadı. *Hoşlandın, öyle mi?*

Evet. Çok iyi. Ve çok da güzel.

İyi ve güzel... Bunlar Gecekanı'nın gerçekten anlamını bilerek kullandığı kelimeler değildi. Bunları ne zaman kullanması gerektiğini öğrenmişti sadece. Yine de kılıcın kendi düşünceleri vardı ve nadiren yalan söylerdi. Sebebini açıklayamayacak olsa da Vivenna'dan bir şekilde gerçekten hoşlanmış olmalıydı.

Bana Dönmüşleri hatırlatıyor, dedi kılıç.

Ah, diye düşündü Vasher. *Elbette. Çok mantıklı.* Yürümeye devam etti.

Ne oldu? diye sordu Gecekanı.

Onlardan birinin soyundan geliyor, dedi Vasher zihninde. *Saçından*

anlaşıldığı üzere Vivenna'nın içinde bir parça Dönmüş var.

Gecekanı buna cevap vermedi ama Vasher onun düşündüğünü hissedebiliyordu.

Bir yol ayrımında durdu. Tanrı Kral'ın odalarının yerini bildiğine emindi ama şimdi sarayın içi çok farklı görünüyordu. Kale, içeri girmeyi başaran düşmanları yanıltmak için tuhaf kıvrımlar ve dönüşlerle doluydu. Bunlar hâlâ vardı –taş duvarlar aynıydı– ama açık yemek salonları ve asker koğuşları bir sürü küçük odaya bölünmüş, Hallandren üst sınıfının zevkine hitap edecek şekilde parlak renklerde dekore edilmişti.

Tanrı Kral'ın karısı nerede olabilirdi? Eğer hamileyse herhâlde hizmetkârları hiç yanından ayrılmıyor olmalıydı. Üst katlardaki daha geniş salonlardan birinde olmalı diye tahmin yürüttü Vasher. Böylece merdivene yöneldi. Neyse ki saat çok geç olduğundan koca sarayda sadece birkaç kişi uyanıktı.

Kız kardeş, dedi Gecekanı. *Onu arıyorsun. Vivenna'nın kız kardeşini kurtaracaksın!*

Vasher karanlıkta yavaşça başını salladı. Sessizce merdivenleri çıkarken olur da biri yaklaşırsa BiyoKromasının onu uyaracağına güveniyordu. Gerçi Nefesinin büyük bölümü kıyafetlerindeydi, içinde kalan Nefes sadece ipi uyandırmasına ve tetikte olmasına yetecek kadardı.

Sen de Vivenna'dan hoşlanıyorsun! dedi Gecekanı.

Saçmalama, diye düşündü Vasher.

O zaman bunu niye yapıyorsun?

Çünkü tüm bunların kilit noktasında o var aslında, diye düşündü Vasher. *Bunu bugün fark ettim. Ne zaman ki kraliçe geldi, savaş naraları asıl o zaman şiddetlendi.*

Gecekanı sessizliğe gömüldü. Böyle mantıksal çıkarımlar onun için fazla karmaşıktı. *Anlıyorum*, dedi kılıç sonunda ama sesi daha ziyade kafası karışmış gibi çıkmıştı. Vasher kendi kendine gülümsedi.

Her şey bir yana, diye düşündü Vasher, *Hallandren'in elinde çok değerli bir rehine olur. Tanrı Kral'ın rahipleri ya da savaşın arkasında her kim varsa, savaşta işler onlar için kötü giderse kızın hayatını tehdit edebilirler. Onlar* için iyi bir koz *olur.*

Sen de bu kozu onların elinden almak niyetindesin, dedi Gecekanı.

Vasher başını salladı. Bu arada merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. Hemen bir koridora saptı. Yakınlarda birini hissedene kadar yürüdü. Bir kadın hizmetkâr onlara doğru yaklaşıyordu.

Vasher hemen ipi uyandırdı ve koridordaki bir girintiye sinip bekledi. Kadın geçerken halat karanlıktan atılıp kadının beline dolandı ve onu Vasher'ın yanına çekti. Kadın daha bağırmaya fırsat bulamadan Vasher püsküllü elleriyle ağzını kapatmıştı bile.

Hizmetkâr mücadele etmeye çalıştıysa da halat onu sıkıca yakalamıştı. Vasher kadının üzerine eğildiğinde o gözlerde gördüğü dehşet yüzünden hafiften bir suçluluk hissetti. Yine de Gecekanı'na uzandı ve kınından hafifçe çıkardı. Kız midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. Bu iyiye işaretti.

"Kraliçenin nerede olduğunu öğrenmem gerekiyor," dedi Vasher. Kızın yanağında dokunması için Gecekanı'nı kaldırdı. "Ve sen şimdi bana söyleyeceksin."

Vasher bunu yapmaktan hiç hoşlanmasa da bir süre daha kızın ağzını kapatmaya devam etti ve kıvranmasını izledi. Sonra kabzayı yanağına bastırmaya devam ederek elindeki püskülleri gevşetti. Kız kusmaya başlayınca onu yana doğru çevirdi.

"Söyle," diye fısıldadı ona.

"Güney uçta," diye fısıldadı kız titreyerek. Yanağına kusmuk bulaşmıştı. "Bu katta."

Vasher başını salladı, ardından kızı iple bağladı, ağzına bez tıkadı ve Nefesini ipten geri aldı. Gecekanı'nı da kınına geri soktuktan sonra yürümeye devam etti.

Ordulara saldırı emri vermek üzere olan bir tanrıyı öldürmüyorsun ama genç bir kızı az kalsın boğarak öldürecek miydin?

Kılıç için fazla karmaşık bir cümleydi. Öte yandan aynı cümleyi bir insan kursa sesinde olacak suçlayıcı tondan tamamen yoksundu. Gecekanı için sadece bir soruydu.

Kendi değer yargılarımı ben de bazen anlamıyorum, diye düşündü Vasher. *Sen bunlara kafanı takma.*

Kızın tarif ettiği yeri kolayca buldu. Zarif saray odalarına hiç yakışmayan, vahşi görünüşlü bir grup adam tarafından korunuyordu.

Vasher durdu. *Burada tuhaf bir şeyler dönüyor.*

Ne demek istiyorsun? diye sordu Gecekanı.

Bunu aslında ona söylememişti. Kılıcın onun düşüncelerini okumasıyla ilgili sorun da buydu. Vasher'ın zihninde şekillenen her düşünceyi Gecekanı kendine söylenmiş sayıyordu. Kılıca göre zaten her şeyin ona yönelik olması gerekiyordu.

Kapıda muhafızlar vardı. Askerler yani, hizmetkârlar değil. Yani kıza

çoktan esir muamelesi yapıyorlardı. Acaba gerçekten hamile miydi? Belki rahipler güçlerini sağlama alıyordu sadece.

Bu kadar adamı sessizce öldürmesi mümkün değildi. Tek ümidi hızlıca hâlletmek olabilirdi. Kısa bir arbedenin kimse tarafından duyulmayacağı kadar ücra bir köşede olabilirler miydi?

Vasher çenesini sıkarak birkaç dakika boyunca öylece oturdu. Sonra nihayet yaklaştı ve Gecekanı'nı adamların arasına fırlattı. Onların birbirini öldürmesini izleyecek, sonra kılıcın etki alanına girmeyen birileri olursa onları kendi hâlledecekti.

Gecekanı taş zemine çarptı. Adamların hepsi anında sese doğru döndü. Neredeyse aynı andı biri Vasher'ı omzundan yakalayıp geriye doğru çekti.

Vasher bir küfür mırıldanarak döndü; bunu yapan her kimse mücadele etmek için kollarını uzattı. Uyandırılmış bir iple karşılaştı. Arkasında muhafızlar dövüşmeye başlamıştı. Vasher homurdanarak çizmesindeki hançere uzandı ve Uyandırılmış ipi kesti. Serbest kaldığı anda biri üzerine atıldı ve onu arkasındaki duvara doğru fırlattı.

Vasher kolundaki püsküllerle adamı suratından yakaladı ve çevirip aynı duvara fırlattı. Arkasından başka biri daha atılmak üzereydi ama Vasher'ın pelerini ona dolanıp adamı yere düşürdü.

Vasher yerdeki adamlardan birinin pelerinine dokundu ve "Benim dışımda şeyleri yakala," deyip onu Uyandırdı. Pelerin dalgalanıp başka bir adamı daha yere devirdi. Vasher onu hançeriyle öldürdü. Hemen ardından başka bir adamı tekmeleyip arkasındaki açıklığa yuvarladı.

Vasher, Gecekanı'na koşmak için döndü ama odalardan üç adam daha çıkıp etrafını sardı ve yolunu kesti. Kapının önünde kılıç için mücadele edenler gibi bunlar da vahşi görünüşlü adamlardı. Bir an sonra başka adamlar gelmişti. Her yerdeydiler. Onlarca muhafız. Vasher tekme savurup birinin bacağını kırdı ama bu arada başka bir adam anlık bir boşluktan yararlanıp Vasher'ın pelerinini üzerinden çekiverdi. Ardından hepsi üzerine çullandı. Derken başka bir Uyandırılmış ip bacaklarına sımsıkı dolandı.

Vasher yeleğine uzandı. "Nefesin –" diye başladı ondan biraz Nefes çekmek için ama üç adam birden elini yakalayıp itti. Saniyeler içinde Uyandırılmış iple sıkıca bağlanmıştı. Pelerini onu kesmeye çalışan üç adamla hâlâ kıyasıya mücadele ediyordu ama Vasher'ın kendisi yere mıhlanmıştı.

Solundaki odadan biri çıkıp ona doğru yürüdü.

"Denth!" dedi Vasher tükürerek ve Uyandırılmış ipten kurtulmak için mücadele etti.

"Sevgili dostum," dedi Denth. Uşaklarından birine –Tonk Fah ismindeki adama– başıyla kraliçenin kapısına gitmesini işaret etti. Ardından kendisi Vasher'ın yanına diz çöktü. "Seni görmek ne güzel."

Vasher yine tükürdü.

"Görüyorum ki dilinden bal damlıyor, her zamanki gibi," dedi Denth bir iç geçirerek. "Senin en iyi yanın ne biliyor musun, Vasher? Güvenilirsin. Tahmin edilebilirsin. Gerçi sanırım ben de bir bakıma öyleyim. Bizim kadar uzun yaşayıp belli bazı kalıpları tekrar etmemek zor, ha?"

Vasher buna karşılık vermedi ama birkaç adam ağzını bağlarken bağırmaya çalıştı. Bu arada, ele geçmeden önce en az bir düzine adamı hakladığını fark edip bir nebze memnun oldu.

Denth yerdeki adamlara bakıyordu. "Paralı askerler," dedi. "Karşılığı olduğu sürece hiçbir risk fazla büyük değildir." Bunu gözlerinde muzip bir pırıltıyla söylemişti. Ama hemen ardından Vasher'ın üzerine eğilip gözlerinin içine baktığında artık o gözlerde muziplikten eser kalmamıştı. "Ve benim büyük ödülüm sensin, Vasher. Bunu sana borçluyum. Shashara için. En aşağı iki haftadır sarayda saklanıyor, gelmeni bekliyorduk. Çok sevgili Prenses Vivenna'nın seni eninde sonunda kardeşini kurtarmaya yollayacağını biliyorduk."

Tonk Fah elinde battaniyeye sarılmış bir şeyle geri geldi. Gecekanı.

Denth kılıca baktı. "Uzak bir yere fırlat at şunu," dedi yüzünü buruşturarak.

"Bilemiyorum, Denth," dedi Tonk Fah. "Ben onu yanımızda tutalım diyorum. Çok işimize yarayabilir... " Gözleri tehlikeli bir arzuyla parlamaya başlamıştı. Gecekanı'nı kınından çekip çıkarma, kullanma arzusuyla. Kötüleri yok etmek için. Ya da daha doğrusu sadece yok etmek için.

Denth ayağa kalkıp battaniyeyi onun elinden aldı. Ardından ensesine bir tokat patlattı.

"Of!" dedi Tonk Fah.

Denth gözlerini devirdi. "Mızırdanmayı bırak, az önce hayatını kurtardım. Şimdi git kraliçeyi bir kontrol et, ardından ortalığı temizle. Kılıçla ben ilgilenirim."

"Vasher etraftayken hep böyle pisleşiyorsun," diye homurdandı Tonk Fah ve söyleneni yapmaya gitti. Denth bu arada Gecekanı'nı battaniyeye daha sıkı sarmaladı. Vasher onun gözlerinde o tehlikeli pırıltıyı görmek için ümitle beklediyse de ne yazık ki Denth'in iradesi kılıcın etkisine kapılmayacak kadar güçlüydü. Kılıçla neredeyse Vasher kadar uzun bir mesaisi vardı.

"Tüm Uyandırılmış kıyafetlerini alın," dedi Denth adamlarına, battaniyeyle birlikte uzaklaşırken. "Sonra onu şuradaki odaya asın. Kız kardeşime yaptıkları hakkında kendisiyle uzun uzun konuşacağız."

52

Işıktını elinde bir kupa şarapla sarayındaki odalardan birinde, etrafına yığılmış şık eşyaların ortasında oturuyordu. Saat çok geç olmasına rağmen hizmetkârlar içeri girip çıkıyor ve mobilyaları, tabloları, vazoları ve küçük heykelleri yığmaya devam ediyordu. Taşınabilen her şeyi getiriyorlardı.

Odada oraya buraya değerli eşyalar yığılmıştı. Işıktını divanında arkasına yaslandı, boş yemek tabaklarıyla kırılmış kupaları görmezden geldi. Hizmetkârların bunları kaldırmasına izin vermemişti.

İki hizmetkâr, kırmızı ve altın rengi bir divan getirip ilerideki duvarın dibine yerleştirdi. Bunu yaparken az kalsın halı rulolarını devireceklerdi. Işıktını onların odadan çıkışını izledi, ardından kalan şarabını kafasına dikti. Boş kupayı yere, diğerlerinin yanına attı ve dolu bir kupa vermeleri için elini uzattı. Bir hizmetkâr anında arzusunu yerine getirdi.

Işıktını sarhoş değildi. Sarhoş olması mümkün değildi.

"Bir şey oluyormuş gibi hissettiğin olur mu hiç?" diye sordu. "Senden kat kat büyük bir şey. Ne kadar baksan da ancak bir köşesini görebildiğin bir resim gibi."

"Her gün, Efendimiz," dedi Llarimar. Işıktını'nın divanının yanındaki sandalyede oturuyor, her zamanki gibi olup biteni sakin gözlerle izliyordu. Gerçi başka bir grup hizmetkâr, mermer heykelcikleri bir köşeye yığarken Işıktını onda bir memnuniyetsizlik emaresi sezmedi değil.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordu Işıktını.

"Birinin tüm bunları anladığına dair inancım var, Efendimiz."

"Benden bahsetmiyorsun herhâlde?"

"Siz de bunun bir parçasısınız. Ama sizden çok daha büyük bir şey."

Işıktını odaya yeni hizmetkârların girmesini izlerken kaşları çatıldı. Bi-

razdan eşyalardan odada adım atmaya yer kalmayacaktı ve hizmetkârlar girip çıkamayacaktı. "Tuhaf, değil mi?" dedi Işıktını başıyla resim yığınını işaret ederek. "Böyle konduğunda artık hiçbiri güzel görünmüyor. Üst üste yığdığında çöp gibi görünüyorlar."

Llarimar bir kaşını kaldırdı. "Bir şeyin değeri ona verildiği kadardır, Efendimiz. Eğer siz onları çöp olarak görüyorsanız, başka birinin onlara ödeyeceği meblağdan bağımsız olarak çöptürler."

"Bu sözlerinden çıkarılacak bir ders var, değil mi?"

Llarimar omuz silkti. "Bir rahibim sonuçta. Vaaz vermeyi severim."

Işıktını alaycı bir kahkaha attı, ardından hizmetkârlara doğru elini salladı. "Bu kadar yeter," dedi. "Gidebilirsiniz."

Hizmetkârlar artık tanrılarının onları gönderip durmasına şaşırmıyordu; çabucak odadan çıktılar. Çok geçmeden Işıktını ile Llarimar, sarayın diğer kısımlarından getirilmiş zenginliklerin arasında baş başa kaldı.

Llarimar yığınlara göz gezdirdi. "Tüm bunların anlamı ne peki, Efendimiz?"

"Bunlar benim onların gözündeki anlamım," dedi Işıktını şarabından bir yudum daha alırken. "Halkın gözündeki. Sahip oldukları değerli şeylerden benim için vazgeçiyorlar. Beni hayatta tutmak için ruhlarının Nefesini feda ediyorlar. Korkarım bazıları benim için ölür bile."

Llarimar sessizce başını salladı.

"Ve," diye devam etti Işıktını, "şu anda benden beklenen tek şey onların kaderine karar vermem. Savaşa mı gideceğiz yoksa barış devam mı edecek? Sen ne düşünüyorsun?"

"Her iki tarafı da savunabilirim, Efendimiz," dedi Llarimar. "Burada oturup prensipte savaşı lanetlemek kolaya kaçmak olur. Evet, savaş çok ama çok korkunç bir şey. Öte yandan tarihteki büyük başarıların ancak çok küçük bir kısmı askeri harekâta başvurulmadan elde edilmiş. Onca yıkıma sebep olan Çoksavaş'ın bile, İç Deniz'e hükmeden modern Hallandren'in kuruluşuna hizmet ettiği söylenebilir."

Işıktını başını salladı.

"Öte yandan" diye devam etti Llarimar, "söz konusu olan Idris'li kardeşlerimiz. Tüm provokasyonlara rağmen Idris'i işgal etmenin çok aşırı bir tepki olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sırf onlardan çekinmediğimizi kanıtlamak için bunca ölümü, bunca acıyı göze almak ister miyiz?"

"Kararın ne peki?"

"Neyse ki karar vermek zorunda olan ben değilim."

"Ya seni zorunda bırakırsam?" diye sordu Işıktını.

Llarimar bir an öylece oturdu. Ardından yavaşça uzanıp yüksek başlığını çıkardı ve terden kafasına yapışmış seyrek siyah saçları ortaya çıktı. Resmi başlığı kenara bıraktı.

"Şimdi seninle arkadaşın gibi konuşacağım, Işıktını, rahibin gibi değil," dedi alçak sesle. "Rahipler, geleceğe etki etme riski yüzünden tanrılarını etkileyemezler."

Işıktını başını salladı.

"Ve arkadaşın olarak söylüyorum," dedi Llarimar, "ben olsam ne karar verirdim, inan bilmiyorum. Arenada da herhangi bir görüş bildirmedim."

"Bunu nadiren yapıyorsun zaten," dedi Işıktını.

"Çok endişeliyim," diye devam etti Llarimar. Mendiliyle alnını silip kafasını iki yana salladı. "Bence krallığımıza yönelen tehditleri görmezden gelemeyiz. Idris gerçekten sınırlarımız içinde yaşayan asi bir oluşum. Yıllardır onları görmezden geldik ve kuzeye geçiş yollarındaki egemenliklerine katlandık."

"Yani askeri harekâttan yanasın?"

Llarimar duraksadı, ardından başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, Idris başkaldırsa bile, geçiş yollarını ele geçirmek için böyle bir katliam yapmamızı haklı çıkarmaz bence."

"Harika," dedi Işıktını düz bir sesle. "Yani savaşa girelim ama hücuma geçmeyelim diyorsun."

"Aslında evet," dedi Llarimar. "Savaş ilan edelim, güç gösterisi yapalım ve ellerinin ne kadar zayıf olduğunu gösterip onları korkutalım. Hemen ardından barış görüşmeleri için masaya otururlarsak eminim kuzey geçiş yollarının kullanımını çok daha uygun şartlara bağlayabiliriz. Tahtımızda hak sahibi oldukları iddiasından resmen vazgeçerler ve biz de karşılığında Idris'in bağımsızlığını tanırız. Böylece her iki taraf da istediğini elde etmiş olmaz mı?"

Işıktını düşünceli görünüyordu. "Bilemiyorum," dedi sonunda. "Bu en mantıklı çözüm gibi görünüyor ama savaş çığırtkanlığı yapanların bunu kabul edeceğini sanmam. Sanki bir şeyleri atlıyoruz, Telaşe Nazırı. Neden şimdi? Neden düğünden sonra tansiyon iyice yükseldi? Oysa bu evliliğin bizi birleştirmesi gerekmez miydi?"

"Bilmiyorum, Efendimiz," dedi Llarimar.

Işıktını gülümseyip ayağa kalktı. "Eh, o zaman," dedi başrahibine bakıp, "gidip öğrenelim."

* * *

Siri çok korkmuyor olsa sinirden deliye dönerdi. Siyah yatak odasında tek başına öylece oturdu. Yanında Susebron'un olmaması tuhaf geliyordu.

Gece çöktüğünde Susebron'un gelmesine izin verirler diye ummuştu. Ama gelmemişti. Rahipler her ne planlıyorsa, Siri'nin gerçekten hamile kalması gerekmiyordu. Kozlarını oynamış, onu kilit altına almışlardı nasılsa.

Kapı gıcırdayarak açılınca ümitle yatakta doğrulup oturdu. Muhafızdı yine; onu kontrol ediyordu. Son birkaç saattir kapısında bekleyen şu kaba saba askerlerden biriydi. *Muhafızlarımı neden değiştirdiler ki?* diye merak etti, adam kapıyı üstüne kapatırken. *Beni gözleyen şu Cansızlarla rahiplere ne oldu?*

Tekrar yatağa uzanıp gözlerini karyola sayvanına dikti. Üzerinde hâlâ tuvaleti vardı. Aklı sürekli saraydaki ilk haftasına, Düğün Zaferi sebebiyle saraydan çıkamadığı o bir haftaya gidiyordu. O zaman bile ne zaman biteceğini bilmesine rağmen nasıl zorlanmıştı? Şu andaysa gelecek birkaç günden sağ çıkacağının bile garantisi yoktu.

Hayır, diye düşündü. *Sözde "bebeğim" doğana kadar bana bir şey yapmazlar. Ben onların sigortasıyım. Bir terslik olursa yine göstermelik olarak beni kullanacaklar.*

Bu pek büyük bir teselli sayılmazdı. Altı ay boyunca, hamile olmadığı anlaşılmasın diye kimseyi görmeden sarayda kapalı kalma düşüncesi öyle korkutucuydu ki içinden çığlıklar atmak geldi.

Ama ne yapabilirdi ki?

Tek ümidim Susebron, diye düşündü. *Ona okumayı öğrettim ve rahiplerinden kurtulması için gereken cesareti verdim.*

Bu yeterli olmak zorunda.

* * *

"Efendimiz," dedi Llarimar tereddütle. "Bunu yapmak istediğinize emin misiniz?"

Işıktını çömeldi ve çalıların arasından Merhametyıldızı'nın sarayına baktı. Pencerelerin çoğu karanlıktı. Bu iyiydi. Yine de sarayda devriye gezen muhafızlar olmalıydı çünkü Merhametyıldızı birinin tekrar sarayına girmesinden korkuyordu.

Korkmakta haklıydı.

Işıktını ayın ufuk çizgisinin hemen üzerinde durduğunu gördü. Bir gece önce rüyasında gördüğü yerdeydi aşağı yukarı. Aynı rüyada bir de tünelleri görmüştü. *Bunlar gerçekten birer işaret mi? Gelecekten haberler mi?*

Işıktını hâlâ bu fikre direniyordu. Gerçek şuydu, tanrı olduğuna inanmak istemiyordu. Bu çok ağır bir sorumluluktu. Fakat bilinçaltının bir yansıması bile olsa gördüklerini görmemiş gibi yapamazdı. Tanrılar Katı'nın altındaki o tünellere girmek zorundaydı. Gidip kendi gözleriyle görmek, rüyasının gerçekten gelecekten haber verip vermediğini öğrenmek zorundaydı.

Zamanlama önemli olabilirdi. Ayın biraz daha yükselmesi gerekiyordu. Birazcık daha.

İşte, dedi başını gökyüzünden yere indirirken. *Devriye gezen muhafızlardan biri geliyor.*

"Efendimiz?" dedi Llarimar soru dolu bir tonla. Sesi şimdi daha gergindi. Şişman başrahip de Işıktını'nın yanına diz çökmüştü.

"Yanıma bir kılıç almam gerekiyordu," dedi Işıktını düşünceli bir şekilde.

"Nasıl kullanacağınızı bilmiyorsunuz, Efendimiz."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Işıktını.

"Efendimiz, bu çok aptalca. Hadi saraya geri dönelim. Tünellerde ne olduğunu öğrenmek istiyorsak şehirden bir adam tutup onu yollarız."

"Bu çok uzun sürer," dedi Işıktını. Muhafız önlerinden geçip sarayın diğer tarafına döndü. "Hazır mısın?" diye sordu Işıktını, muhafız uzaklaştığında.

"Hayır."

"Sen burada bekle o zaman," dedi Işıktını ve binaya doğru koşmaya başladı.

Hemen ardından Llarimar'ın "Kalad'ın Hayaletleri!" diye tısladığını duydu ve peşinden geldi.

Ah, ilk kez ağzından bir küfür çıktığını duyuyorum, diye düşündü Işıktını eğlenerek. Ama arkasına bakmadı, açık pencereye doğru koşmaya devam etti. Dönmüş saraylarının çoğunda olduğu gibi burada da tropik iklim yüzünden pencereler ve kapılar açıktı. Işıktını binanın yan cephesine ulaştığında heyecanı artık doruktaydı. Hemen pencereye tırmanıp içeri atladı, ardından Llarimar'a yardım etmek için bekledi. İriyarı başrahip nihayet ter içinde ve oflaya puflaya geldi, Işıktını onu da bir şekilde yukarı çekip odaya sokmayı becerdi.

Birkaç saniye odada öylece durdular. Llarimar duvara yaslanmış, hızlı hızlı soluyordu.

"Daha çok egzersiz yapman gerekiyor, Telaşe Nazırı," dedi Işıktını sürünerek kapıya ilerleyip hole göz gezdirirken.

Llarimar karşılık vermedi. Nefes nefese duvarın dibine çöktü ve olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Şu adam niye pencereden girmedi ki acaba?" dedi Işıktını. Derken ana kapının iç kısmında duran nöbetçilerin bu odayı rahatlıkla görebildiklerini fark etti. *Ah*, diye düşündü. *Hım, planlarda değişiklik yapacağız demek ki.* Böylece doğrulup hole çıktı. Llarimar takip ediyordu ki nöbetçileri görünce olduğu yerde sıçradı. Nöbetçiler benzer bir şaşkınlıkla onlara bakakaldı.

"Merhaba," dedi Işıktını, adamlara. Ardından onlara arkasını dönüp koridorun diğer tarafına yürümeye başladı.

"Bekle bir saniye!" dedi içlerinden biri. "Dur!"

Işıktını kaşlarını çatarak tekrar nöbetçilere döndü. "Sen az önce bir tanrıya emir mi verdin?"

Adamlar bir an duraksadı, sonra birbirlerine baktılar. Bir tanesi ters yöne doğru koşarak uzaklaştı.

"Diğerlerine haber verecek!" dedi Llarimar telaşla. "Yakalanacağız."

"O zaman acele etsek iyi olur," dedi Işıktını yine koşmaya başlayıp. Llarimar'ın nefes nefese arkasından koştuğunu duyunca kendi kendine gülümsedi. Neyse ki yerde bulduğu kapak fazla uzakta değildi.

Işıktını yere diz çöktü, el yordamıyla gizli sapı aradı. Ardından sapı çekti ve kapak açıldığında Llarimar'a başıyla aşağıyı işaret etti. Başrahip yine başını iki yana salladıysa da bir saniye sonra merdivenlerden karanlığa doğru inmeye başlamıştı. Işıktını duvardaki lambalardan birini alıp takip etti. Kapıda kalan tek nöbetçi, bir tanrıya müdahale etmeye cesaret edemediğinden endişeli gözlerle izlemekle yetindi.

Merdiven fazla uzun değildi. Işıktını aşağı indiğinde Llarimar'ı yorgun argın kutuların üzerine oturmuş hâlde buldu. Burası belli ki küçük bir kilerden başka bir şey değildi.

"Tebrikler, Efendimiz," dedi Llarimar. "Unların gizli saklanma yerini bulduk."

Işıktını güldü, ardından küçük alanda dolanıp duvarları yoklamaya koyuldu.

"Şurada canlı bir şey var," dedi Işıktını duvarlardan birini işaret ederek. "Hayat duyumla hissedebiliyorum."

Llarimar bir kaşını kaldırıp ayaklandı. Birkaç kutuyu kenara çektiler ve arkadaki duvarda küçük bir tünel ağzı ortaya çıktı. Işıktını gülümsedi ve tünele girip lambayı önünde tutarak sürünmeye başladı.

"Buraya sığacağımı sanmam," dedi Llarimar.

"Ben sığıyorsam sen de sığarsın," dedi Işıktını tünelde olduğu için boğuklaşmış bir sesle. Llarimar'ın yine içini çektiğini ve deliğe girdiğini duydu. Derken Işıktını başka bir delikten geçti ve daha geniş bir tünele çıktı. Burası duvarlara asılmış fenerlerle aydınlanıyordu. Işıktını kendinden memnun bir şekilde ayağa kalktı, bu sırada Llarimar da gelmişti. "Bak," dedi Işıktını bir kolu çevirip demir ızgarayı deliğin önüne indirerek. "Artık bizi takip etmeleri kolay olmayacak."

"Bizim de kaçmamız kolay olmayacak," dedi Llarimar.

"Kaçmak mı?" Işıktını lambasını kaldırıp tünelin ilerisine baktı. "Niye kaçmak isteyelim ki?"

"Özür dilerim, Efendimiz, ama," dedi Llarimar, "bana sanki bu maceradan biraz fazla keyif alıyormuşsunuz gibi geliyor."

"Eh, bana Yiğit Işıktını demişler," dedi Işıktını. "Nihayet unvanıma yaraşır bir şey yapıyor olmak iyi geldi. Şimdi, şişşt, yakınlarda hayat hissediyorum hâlâ."

Tünel bariz bir şekilde insan yapımıydı. Işıktını hiç görmemişti ama maden kuyuları da buna benziyor olmalıydı. Rüyasında gördüğü tünellerle benzerliği ise inanılmazdı. Farklı yönlere giden birkaç farklı yol vardı. Hayat hissi tam karşıdaki tünelden geliyordu. Fakat Işıktını o tarafa gitmedi, bunun yerine sola dönüp sert bir eğimle aşağı doğru inen yola girdi. Yolun nereye çıkacağını çözmek için birkaç dakika boyunca ilerledi.

"Anlamadın mı hâlâ?" diye sordu sonunda Llarimar'a dönüp. Bu tünelde ışık olmadığı için Llarimar az önceki tünelin duvarından aldığı feneri taşıyordu.

"Kışlaya gidiyor," dedi Llarimar. "Eğer bu şekilde ilerliyorsa doğrudan Cansızların kışlasına çıkar."

Işıktını başıyla onayladı. "Peki niye kışlaya giden gizli bir tünele ihtiyaç olsun? Tanrılar ne zaman isterse kışlaya gidebilirler zaten."

Llarimar başını iki yana salladı ve tünelde ilerlemeye devam ettiler. Kısa bir süre sonra tavanda bir kapakla karşılaştılar ve kapağı açtıklarında Cansız ambarlarına çıktığını gördüler. Işıktını fenerin ışığında belli belirsiz aydınlanan dizi dizi bacakları gördüğünde ürperdi. Kafasını içeri sokup kapağı kapattı ve ilerlemeye devam ettiler.

"Bir kare çiziyor," dedi Işıktını yavaşça.

"Her iddiaya varım Cansız ambarlarının her birinin altından geçecek şekilde yapılmıştır ve her birine açılan bir kapak vardır," dedi Llarimar. Duvardan bir parça toprak koparıp parmaklarının arasında ufaladı. "Burası yukarıdaki tünellerden daha yeni," diye ekledi.

Işıktını başını salladı. "Yola devam etmeliyiz," dedi. "Merhametyıldızı'nın muhafızları burada olduğumuzu biliyor. Kime haber vereceklerini bilmiyorum ama birileri peşimize düşmeden göreceğimizi görsek iyi olur."

Llarimar peşlerine birilerinin düşmesi düşüncesiyle gözle görülür şekilde titredi. Geri dönüp sarayın altındaki geniş tünele çıktılar yine. Işıktını diğer tünelde hâlâ hayat hissediyordu ama yine ona değil yanındakine girmeyi tercih etti. Çok geçmeden bu tünelin pek çok kola ayrıldığını keşfettiler.

"Diğer saraylara giden tüneller," diye tahmin etti Işıktını. Tüneli destekleyen tahta direğe dokundu. "Yaşlı. Kışlaya giden tünelden çok daha yaşlı."

Llarimar başıyla onayladı.

"Tamamdır," dedi Işıktını. "Asıl tünelin nereye çıktığını öğrenmenin vakti geldi."

Işıktını ana tünele doğru ilerlerken Llarimar onu takip etti. Işıktını gözlerini yumdu ve hissettiği canlının ne kadar uzakta olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Çok zayıf bir histi. Hayat duyusunun sınırındaydı neredeyse. Eğer aralarında sadece taş ve toprak olmasaydı muhtemelen onu hissedemezdi bile. Llarimar'a başıyla işaret etti ve ellerinden geldiğince sessizce yürümeye devam ettiler.

Işıktını şaşırtıcı derecede sessiz hareket ettiğini fark etti. Hatırlamadığı böyle bir becerisi mi vardı? Bu konuda Llarimar'dan daha iyi olduğu kesindi. Gerçi yuvarlanan bir kaya bile Llarimar'ın yanında daha sessiz kalırdı. Hışırdayan kat kat kıyafetleri ve sıklaşan soluklarıyla başrahip bayağı gürültü çıkarıyordu.

Tünel bir süre kollara ayrılmadan dümdüz devam etti. Işıktını tavana bakıp nerenin altında olduklarını tahmin etmeye çalıştı. *Tanrı Kral'ın sarayı olabilir*, diye tahmin ettiyse de emin olamadı. Yerin altında yönleri ve mesafeleri çıkarmak zordu.

Kanı kaynıyordu. Heyecanına hâkim olmakta zorlanıyordu. Bu bir tanrının yapacağı şey değildi. Gece vakti gizlice ortalıkta dolanmak, gizli tünellerde gezip sırlar ve ipuçları aramak... *Ne tuhaf*, diye düşündü. *Bize*

isteyebileceğimizi düşündükleri her şeyi veriyorlar, bizi zevke ve sefaya boğuyorlar. Buna rağmen korku, endişe, heyecan gibi gerçek hislerden yoksunuz.

Gülümsedi. Uzaktan gelen sesler duymaya başlamıştı. Feneri kapattı ve Llarimar'a geride kalmasını işaret edip daha bile sessizce ilerledi.

"... yukarıda yakaladık," dedi bir erkek sesi. "Prensesin kardeşi için geldi. Tıpkı söylediğim gibi."

"İstediğini aldın o zaman," dedi başka bir ses. "O adamı gereğinden fazla önemsemiyor musun?"

"Vasher'ı hafife alma," dedi ilk ses. "Yüz adam bir araya gelse onun bir hayatta başardıklarını başaramaz ve insanlık için yaptığı iyilikleri saymaya senin nefesin yetmez."

Bir sessizlik oldu.

"Onu öldürmeyi planlamıyor muydun sen?" diye sordu ikinci ses nihayet.

"Evet."

Yine bir sessizlik oldu.

"Çok garip bir adamsın, Denth," dedi ikinci ses. "Ama amacımıza ulaştık."

"Hâlâ savaş çıkarabilmiş değilsiniz."

"O da olacak."

Işıktını küçük bir moloz yığınının yanına çöktü. İlerde ışık görüyordu ama hareket eden gölgelerden başka bir şey seçemiyordu. Buraya tam da bu konuşmayı duymak için uygun anda gelmiş olması büyük şanstı. Rüyalarının gerçekten gelecekten haber verdiğine dair bir kanıt mıydı bu yoksa basit bir tesadüf müydü? Her koşulda, saat çok geçti ve gecenin bu saatinde ayakta olan her kimse, gizli saklı işler çevirdiği kesindi.

"Sana bir iş daha vereceğim," dedi ikinci ses. "Elimizde sorgulaman gereken biri var."

"Çok yazık," dedi ikinci ses. Uzaklaşmaya başlamıştı. "İşkence etmem gereken eski bir dostum bekliyor. Önce şu canavar kılıcından kurtulmam gerekiyordu sadece."

"Denth! Buraya gel!"

"Beni sen tutmadın, küçük adam," dedi ilk ses. Şimdi iyice uzaktan geliyordu. "Eğer bana bir şey yaptırmak istiyorsan git patronunu çağır. O zamana kadar, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Sessizlik. Derken Işıktını'nın arkasında bir hareket oldu. Hızla döndü

ve Llarimar'ın ona doğru süründüğünü gördü. Eliyle geri dönmesini işaret etti, sonra o da peşinden gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Llarimar.

"Sesler duydum," diye fısıldadı Işıktını karanlık tünelde. "Savaştan bahsediyorlardı."

"Kim peki?" diye sordu Llarimar.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Işıktını. "Ama öğreneceğim. Sen biraz burada bekle, ben –"

Bir çığlıkla cümlesi yarım kaldı. Işıktını olduğu yerde sıçradı. Çığlık az önce şu konuşmayı duyduğu yerden gelmişti ve şeye benziyordu...

"Bırakın beni!" diye bağırdı Aldokur. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Ben bir tanrıçayım!"

Işıktını ayağa kalktı. Bir ses Aldokur'a bir şeyler söyledi ama Işıktını ne dediğini çıkaramayacak kadar uzaktaydı.

"Beni hemen bırakacaksınız!" diye bağırdı Aldokur yine. "Yoksa –" Aniden sustu ve acıyla haykırdı.

Işıktını'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. O tarafa doğru bir adım attı.

"Efendimiz!" dedi Llarimar. "Gidip yardım getirmeliyiz!"

"Yardım biziz," dedi Işıktını. Derin bir nefes aldı. Ardından –kendini bile şaşırtarak– seslere doğru koşmaya başladı. Köşeyi döndü ve tünelin taşla kaplı kısmına girdi. Saniyeler içinde taş zeminde koşmaya başlamıştı. Zindana benzer bir yere girdi.

Aldokur bir sandalyeye bağlanmıştı. Tanrı Kral'ın rahiplerinin cübbeleri içinde bir grup adam ve üniformalı askerler etrafında dikiliyordu. Aldokur'un dudağı kanıyordu ve ağlıyordu. Ağzını bir bezle bağlamışlardı. Üzerinde güzel bir gece elbisesi vardı ama pislenmiş ve yamulmuştu.

Odadakiler şaşkınlıkla başlarını kaldırdı, belli ki arka taraftan birinin gelmesini hiç beklemiyorlardı. Işıktını onların bu bir anlık şaşkınlığından yaralanıp en yakındaki askere bir omuz attı. Işıktını'nın insanüstü cüssesi ve kuvvetiyle adamı duvara çarpıp bayıltması zor olmadı. Hemen yere çöküp askerin kılıcını kınından çekti.

"Aha!" dedi Işıktını kılıcı önündeki adamlara doğru tutup. "Önce hanginiz?"

Askerler bön bön ona baktı.

"Bence sen!" dedi Işıktını ve kılıcıyla en yakındaki diğer muhafızın üzerine atıldı.

Adamı en az beş santimle ıskaladı ve boşa düşünce dengesini kaybedip

sendeledi. Bu arada muhafız nihayet ne olduğunu anlamıştı, o da kendi kılıcını çekti. Rahipler geriye, duvar dibine çekildi. Aldokur gözyaşları arasında hayretle onları izliyordu.

Işıktını'ya en yakın olan asker kılıcını savurdu ve Işıktını hamleyi karşılamak için beceriksizce kılıcını kaldırdı ama pek başarılı olamadı. Başka bir asker aniden Işıktını'nın bacaklarına atılıp onu yere devirdi. Ardından ayaktaki askerlerden biri kılıcını Işıktını'nın uyluğuna sapladı.

Işıktını'nın bacağından fışkıran kanlar en az bir ölümlününki kadar kırmızıydı. Işıktını aniden acıyla sarsıldı. Kısacık hayatı boyunca hiç tatmadığı büyük bir acıyla.

Bir çığlık attı.

Gözlerinden boşanan yaşların arasında Llarimar'ın bir muhafıza kahramanca saldırdığını gördü ama o da en az Işıktını kadar beceriksizdi. Askerler geri çekildi, bir kısmı tünelin ağzını korurken bir tanesi kanlı kılıcını Işıktını'nın boğazına tuttu.

Komik, diye düşündü Işıktını acıyla dişlerini sıkarken. *Hiç böyle hayal etmemiştim.*

53

Vivenna uyumadı, Vasher'ı bekledi. Vasher gelmedi.

Küçük odayı arşınladı. Bu altıncı odalarıydı. Hiçbir yerde birkaç günden fazla kalmıyorlardı. Burası da diğerleri gibi basitti. Odada sadece şilteleri ve Vasher'ın çantası vardı. Birkaç mum yanıyordu.

Vasher görse mumları boşa harcıyor diye ona kızardı. Kralların hazinesine denk Nefesi olan bir adama göre şaşırtıcı derecede idareliydi.

Vivenna odada volta atmaya devam etti. Uyusa daha iyi edeceğini biliyordu. Vasher kendi başının çaresine bakardı. Aslına bakılırsa şehirde bunu yapamayan tek kişi Vivenna'ymış gibi görünüyordu.

Fakat Vasher ona çabucak bir keşif turu atıp döneceğini söylemişti. Yalnız takılan bir adam olmasına rağmen, Vivenna'nın bir şeylerin parçası olmak istediğini anladığından olsa gerek ona nereye gideceğini ve ne zaman döneceğini söylüyordu genelde.

Vivenna, Denth gece işe çıktığında hiç oturup dönmesini beklememişti ve Vasher'la onlarla olduğundan çok daha kısa bir süredir birlikteydi. Niye bu kadar endişeleniyordu ki?

Denth'le arkadaş olduklarını sansa da onun için gerçekten endişelenmemişti. Eğlenceli ve sevimli bir adamdı ama uzaktı. Vasher'sa... Vasher'dı işte. Hile hurda, oyun, numara bilmiyordu. Maskeler takmıyordu. Vivenna tüm hayatı boyunca böyle bir kişi daha görmüştü sadece; o da şu anda karnında Tanrı Kral'ın çocuğunu taşıyan kız kardeşiydi.

Renklerin Tanrısı! diye düşündü Vivenna yürümeye devam ederken. İşler nasıl böyle sarpa sardı?

* * *

Siri sıçrayarak uyandı. Dışarıdan bağırışlar geliyordu. Hemen kalkıp kapıya

gitti, kulağını ahşaba dayadı. Kapının önünde dövüştüklerini duyabiliyordu. Eğer kaçacaksa muhtemelen tam zamanıydı. Kolu çevirirken bir sebepten artık kilitli olmamasını umdu. Kilitliydi.

Sessizce küfretti. Daha önce kapının önünde arbede çıkmış, çığlıkları ve birilerinin öldüğünü duymuştu. *Biri beni kurtarmaya çalışıyordur belki. Ama kim?*

Kapı aniden sarsıldı ve Siri geriye sıçrarken açıldı. Tanrı Kral'ın başrahibi Treledees kapıda duruyordu. "Acele et çocuk," dedi ona elini sallayarak. "Hemen benimle gelmen gerekiyor."

Siri ümitsizce kaçacak bir yer aradı. Rahipten uzaklaşmak için geriledi. Treledees sessizce küfretti ve şehir muhafızları üniforması giymiş birkaç askere onu tutmalarını işaret etti. Siri bağırdı.

"Sessiz ol, seni aptal!" dedi Treledees. "Sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Siri'nin karnı onun yalanlarına toktu. Askerler onu odadan dışarı sürüklerken elinden geldiğince mücadele etti. Dışarısı cesetlerle doluydu. Kimi muhafız üniformalı kimi tuhaf zırhlar içinde, bazıları da gri tenli.

Koridorun aşağısında yine birileri dövüşüyordu. Siri o tarafa doğru bağırmaya çalıştıysa da muhafızlar onu çabucak uzaklaştırdı.

* * *

Ona Yaşlı Chapps derlerdi. Tanıyanlar böyle derdi en azından.

Küçük teknesinde oturmuş, körfezin karanlık sularında ağır ağır ilerliyordu. Gece avı. Gündüzleri T'Telir sularında balık avlamak için belli bir ücret ödemek gerekiyordu. Gerçi teorik olarak geceleri de ödemek gerekiyordu aslında.

Fakat gecenin güzelliği kimsenin sizi göremiyor olmasındaydı. Yaşlı Chapps teknenin kenarından ağı indirirken kendi kendine gülümsedi. Sular teknenin yanına hışır hışır vuruyordu. Karanlıktı. Karanlığı severdi. Hışır hışır.

Arada bir daha iyi işler aldığı da olurdu. Şehrin varoş beylerinden birinin verdiği cesetlerin ayağına taş bağlayıp körfez sularına atmak gibi. Taşların ağırlığıyla dibi boylamış, akıntıyla sürüklenen böyle yüzlerce ceset vardı belki. İskeletler dipte parti yapıyor, dans ediyordu. Dans, dans, dans.

Bu gece suya atacağı cesetler yoktu. Çok yazık. Bu da balık tutması gerekiyor demekti. Vergi ödemeyeceği bedava balıklar. En iyi balık bedava balıktı.

Hayır... dedi bir ses. *Biraz daha sağa kaydır.*

Deniz bazen onunla konuşurdu. Tatlı tatlı onu yönlendirirdi. Biraz sağa kaydı. Neredeyse her gece bu sulardaydı. Şimdiye onu gayet iyi tanımış olmalılardı.

Güzel. Şimdi ağı at.

Söyleneni yaptı. Körfezin bu kısmı fazla derin değildi. Ağırlık bağlanmış ağı kenarlardan çekerek teknenin peşinden sürükleyebilir ve karnını doyurmak için sığ yerlere gelen küçük balıkları yakalayabilirdi. En iyi balık küçük balık değildi ama bu gece gökyüzü kıyıdan uzaklaşmak için fazla tehlikeli görünüyordu. Fırtına mı geliyordu?

Ağı bir şeye takıldı. Homurdanıp çekiştirdi. Bazen bir mercana ya da bir moloza takıldığı olurdu. Bu seferki ağır bir şeydi. Çok ağır. Ağı teknenin kenarından çekti ve ne olduğunu görmek için feneri yakmayı göze aldı.

Teknenin ortasında, ağa dolanmış bir kılıç duruyordu. Gümüş kını içinde siyah saplı bir kılıç.

Hışır, hışır...

Ah, harika oldu, dedi ses. Şimdi daha netti. *Sudan nefret ederim. Aşağısı çok ıslak ve iğrençti.*

Yaşlı Chapps büyülenmiş gibi uzanıp kılıcı aldı. Gerçekten ağırdı.

Gidip kötüleri yok etmek istersin herhâlde, değil mi? diye sordu ses. İtiraf etmem gerekirse *ben bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum. Bu yüzden senin kararlarına uyacağım.*

Yaşlı Chapps gülümsedi.

Tamam, tamam, dedi kılıç. Çok istiyorsan bir süre daha bana böyle hayran hayran bakmaya devam edebilirsin. Ama sonra gerçekten kıyıya geri dönmemiz gerekiyor.

* * *

Vasher uyandığında sersem gibiydi.

Taş bir odadaydı ve bileklerinden tavandaki kancaya asılmıştı. Onu bağlamakta kullandıkları ipin, genç hizmetkârı bağladığı ip olduğunu fark etti. İpin tüm rengi çekilmişti.

Aslında çevresinde renkli hiçbir şey yoktu, her şey aynı gri renkteydi. Dizlerine inen beyaz içliği dışında her şeyini almışlardı. İnledi. Bileklerinden asılı durduğu için kolları uyuşmuştu.

Ağzı kapatılmamıştı, hiç Nefesi yoktu zaten. Üzerinde kalan son Nefesi kavgada yere düşen adamın pelerinini Uyandırmakta kullanmıştı. İnledi.

Köşede bir fener yanıyordu. Yanında bir karaltı duruyordu. "Demek ikimiz de geri geldik," dedi Denth yavaşça.

Vasher karşılık vermedi.

"Arsteel'in ölümü için sana borçluyum," dedi Denth alçak sesle. "Onu nasıl öldürdüğünü bilmek istiyorum."

"Düelloda," dedi Vasher boğuk bir sesle.

"Onu düelloda yenmedin Vasher," dedi Denth öne yürüyüp. "Biliyorum."

"O zaman belki gizlice sokulup sırtından bıçaklamışımdır," dedi Vasher. "Layığı buydu."

Denth elinin tersiyle suratına bir tane geçirdi ve Vasher çengelin ucunda sallandı. "Arsteel iyi bir adamdı!"

"Bir zamanlar," dedi Vasher. Ağzında kanın tadını hissetti. "Bir zamanlar hepimiz iyi adamlardık, Denth. Bir zamanlar."

Denth bir an sustu. "Buradaki küçük maceran yaptıklarını geri alacak mı sanıyorsun?"

"Paralı asker olmaktan iyidir," dedi Vasher. "Kim para veriyorsa ona çalışmaktan iyidir."

"Senin yüzünden bu hâldeyim," dedi Denth yavaşça.

"O kız sana güveniyordu. Vivenna."

Denth döndü. Fenerin ışığı yüzüne ulaşmıyordu, gözleri karanlıktı. "Güvenmesi gerekiyordu."

"Senden hoşlanıyordu. Gidip arkadaşını öldürdün."

"İşler kontrolden çıktı."

"Söz konusu sen olduğunda hep böyle oluyor," dedi Vasher.

Denth bir kaşını kaldırdı. Zayıf ışıkta şimdi yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade belirmişti. "Kontrolden çıkan ben miyim, Vasher? Ben mi? Ben ne zaman savaş çıkardım? On binlerce insanı ben mi katlettim? En yakın arkadaşlarına ihanet eden, sana âşık olan kadını öldüren sensin."

Vasher karşılık vermedi. Ne söyleyecekti ki? Shashara'nın ölmesi gerektiğini mi? Tek bir Nefesle Cansız yaratan Komutu açık etmesi yetmemiş miydi, ya Çoksavaş'a Gecekanı gibi Uyandırılmış çelikler dâhil olsaydı? Ya Cansız canavarlar, kana susamış Uyandırılmış kılıçlarla insanları katletseydi?

Kız kardeşinin Vasher'ın elinde can verdiğini gören bir adam için bunların bir anlamı olmazdı. Dahası Vasher onun gözünde hiçbir güvenilirliğinin kalmadığının farkındaydı. O savaş için Vasher kendi canavarlarını yarat-

mıştı. Gecekanı gibi Uyandırılmış çelik olmasalar da yeterince ölümcül canavarlar...

"Seni Tonk Fah'a verecektim aslında," dedi Denth arkasını dönerken. "Can yakmaya bayılıyor. Bu da onun zaafı. Hepimizin zaafları var. Ama benim talimatımla bunu artık hayvanlarla sınırlı tutuyor."

Denth tekrar ona döndüğünde elinde bir bıçak vardı. "Acı vermenin nesinden bu kadar zevk aldığını hep merak etmişimdir."

* * *

Şafak sökmek üzereydi. Vivenna battaniyeyi üzerinden attı; uyuyamıyordu. Kalkıp giyindi. Çok endişeliydi ama niye olduğunu bilmiyordu. Vasher iyiydi muhtemelen. Bir yerlerde âlem yapıyor olmalıydı.

Tabii, diye düşündü alaycı bir şekilde. Âlem yapmak da tam ona göre ya!

Vasher daha önce gece boyunca dışarıda kalmamıştı. Bir terslik vardı. Kemerini bağlarken bir an duraksayıp Vasher'ın çantasına ve içindeki kıyafetlerine baktı. *Idris'ten ayrıldığımdan beri yaptığım her şeyde başarısız oldum*, diye düşündü giyinmeye devam ederek. *Devrimciliği becerememedim. Dilenciliği beceremedim. Ablalığı beceremedim. Şimdi ne yapacağım? Vasher'ı mı bulacağım? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.*

Gözlerini çantadan kaçırdı. Başarısızlık Idris'teyken hiç alışık olduğu bir şey değildi. Orada neye elini atsa başarılı olurdu.

Belki de sorun bu, diye düşündü otururken. *Hallandren'e duyduğum nefret. Kız kardeşimi kurtarıp onun yerini alma ısrarım.* Babası onun yerine Siri'yi seçtiğinde, hayatında ilk kez yetersizlik hissine kapılmıştı. T'Telir'e bu yüzden gelmişti. Yeterince iyi olduğunu kanıtlamak için. Başarısızlık ona ait değildi. Başka birinin suçuydu. Herhangi birinin. Kendisinin olmasın da!

Fakat Hallandren tekrar tekrar yetersizliğini yüzüne vurmuştu. Öyle çok denemiş ve başarısız olmuştu ki artık harekete geçmeye çekiniyordu. Bir şeyler yapmaya karar verirse yine çuvallayabilirdi ve bundan öyle korkuyordu ki hiçbir şey yapmamak daha cazip geliyordu.

Vivenna'nın hanedan kibriydi bu. Başını önüne eğdi. Kraliyet saçlarındaki son zerre ikiyüzlülük.

Başarmak mı istiyorsun? diye düşündü. *Etrafında olan bitenlerin kontrolünü ele almak, oradan oraya sürüklenmemek mi istiyorsun? O zaman başarısızlıkla baş etmeyi de öğrenmek zorundasın.*

Bu çok korkutucuydu ama doğru olduğunu biliyordu. Ayağa kalkıp Vasher'ın çantasına yürüdü. Kırışık bir gömlek ve bir tayt çıkardı. İkisinin de manşetleri kırpık kırpıktı.

Bunları üzerine geçirdi. Ardından Vasher'ın yedek pelerinini giydi. Onun gibi kokuyordu ve diğer pelerini gibi insan şeklindeydi. Onun niye böyle yırtık pırtık giyindiğini artık biliyordu en azından.

Birkaç renkli mendil çıkardı. "Koru beni," diye Komut verdi pelerine ve pelerinin ona saldırmaya çalışan insanları tuttuğunu gözünde canlandırdı. Sonra elini gömleğin koluna götürdü.

"Seslendiğimde," diye Komut verdi, "parmaklarım ol ve benim tutmam gerekeni tut." Vasher'ı bu Komutları verirken sadece birkaç kez görmüştü ve gömleği tam olarak ne yaparken hayal edeceğinden emin değildi. Vasher yaptığında olduğu gibi püsküllerin ellerini sarmasını hayal etti.

Ardından taytı Uyandırıp bacaklarını güçlendirmesi Komutunu verdi. Bileklerdeki püsküller hareketlenince ayaklarını sırayla kaldırıp püsküllerin ayaklarını sarmasını sağladı. Taytın sıkıca bacaklarını sardığını ve şimdi yere daha sağlam bastığını fark etti.

Son olarak Vasher'ın verdiği kılıcı beline taktı. Nasıl kullanacağını hâlâ bilmiyorsa da düzgün tutmayı öğrenmişti en azından. Yanına alması iyi olur diye düşünmüştü.

Böylece odadan çıktı.

* * *

Işıktını bir tanrıçanın ağladığını galiba hiç görmemişti.

"Böyle olmaması gerekiyordu," dedi Aldokur. Yanaklarından yaşlar boşanıyordu. "Her şey kontrolüm altındaydı."

Tanrı Kral'ın sarayının altındaki zindan küçük bir yerdi. İki duvarın arasına, hayvanlar için kullanılan türden kafesler sıralanmıştı. Bir tanrının sığacağı büyüklükte kafesler. Işıktını bunun bir tesadüf olup olmadığını merak etti.

Aldokur burnunu çekti. "Tanrı Kral'ın rahipleri benim yanımda sanıyordum. Birlikte çalışıyorduk."

Bunda bir iş var, diye düşündü Işıktını, odanın bir köşesinde gergin bir şekilde konuşan rahiplere bakarken. Llarimar, Işıktını'nın yanındaki kendi kafesinde, başı önünde oturuyordu.

Işıktını gözlerini yeniden Aldokur'a çevirdi. "Ne zamandır?" diye sordu. "Ne zamandır onlarla çalışıyordun?"

"Baştan beri," dedi Aldokur. "Ben Komut kodlarını öğrenecektim. Hepsini birlikte planladık."

"Niye sana sırt çevirdiler?"

Aldokur önüne bakıp kafasını iki yana salladı. "Üstüme düşeni yapmadığımı söylüyorlar. Onlardan bir şeyler sakladığıma inanıyorlar."

"Saklıyor musun?"

Aldokur yaşlı gözlerini kaçırdı. Hücrede otururken çok tuhaf görünüyordu. İlahi ölçülerde güzel bir kadın, üzerinde ipek bir elbiseyle yerde oturuyor, etrafı parmaklıklarla çevrili ve ağlıyor...

Buradan çıkmak zorundayız, diye düşündü Işıktını. Bacağındaki keskin acıya rağmen Llarimar'la aralarındaki parmaklıklara doğru süründü. "Telaşe Nazırı," diye tısladı. "Telaşe Nazırı."

Llarimar başını kaldırdı. Bitkin görünüyordu.

"Kilit açmak için ne kullanılır?" diye sordu Işıktını.

Llarimar gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl?"

"Kilit açmak için," dedi Işıktını kilidi işaret edip. "Eğer ellerimi doğru pozisyona getirebilirsem belki açmayı bildiğim ortaya çıkar. Kılıç kullanmakta nasıl bu kadar kötü olduğumu hâlâ anlayabilmiş değilim. Ama eminim bunu yapabilirim. Ne kullanmam gerektiğini bir hatırlasam."

Llarimar ona baktı.

"Belki de ben –" diye başladı Işıktını.

"Aklın nerede senin?" diye fısıldadı Llarimar.

Işıktını duraksadı.

"Senin aklın nerede!" diye bağırdı Llarimar ayağa kalkıp. "Sen yazmandın, Işıktını. Renkler aşkına, sadece bir yazman. Asker değil. Dedektif değil. Hırsız değil. Yerel bir tefecinin kayıtlarını tutuyordun!"

Ne? diye düşündü Işıktını.

"O zaman da şimdiki gibi aptalın tekiydin!" diye bağırdı Llarimar. "Sen bir şey yapmadan önce hiç durup düşünmez misin? Niye arada bir durup kendine 'Aptallık mı ediyorum acaba?' diye sormuyorsun? Sana bir ipucu vereyim! Cevap genellikle evet!"

Işıktını şok içinde parmaklıktan uzaklaştı. Llarimar. Llarimar bağırıyordu.

"Ve her seferinde," dedi Llarimar başını çevirip, "benim de başım belaya girerdi. Hiçbir şey değişmedi. Tanrı oldun ama hapishaneye düştük."

Şişman başrahip kafasını ümitsizlik içinde iki yana sallayarak nefes nefese yere çöktü. Aldokur onları izliyordu. Rahipler de öyle.

Bu adamlarda bir tuhaflık var ama ne? diye düşündü Işıktını. Rahipler ona doğru yaklaşırken cevabı bulmak için zihnini zorladı.

"Işıktını," dedi adamlardan biri kafesinin yanında durup. "Komut kodlarına ihtiyacımız var."

Işıktını alaycı bir tavırla güldü. "Üzgünüm ama unuttum. Kıt akıllı olduğumu duymuşsunuzdur mutlaka. Yani ne tür bir aptal kendi ayağıyla buraya gelip böyle kolayca yakalanır, değil mi?"

Rahiplere gülümsedi.

Kafesin yanındaki rahip iç geçirdi, ardından diğerlerine el etti. Biri Aldokur'un kafesinin kilidini açıp onu dışarı çıkardı. Aldokur bağırıp mücadele ederken Işıktını onları nasıl uğraştırdığını keyifle izledi. Ama altı rahip vardı ve sonunda onu kafesten çıkarmayı başardılar.

Sonra rahiplerden biri bir bıçak çıkardı ve Aldokur'un boğazını kesti.

Anın dehşeti Işıktını'yı neredeyse fiziksel bir darbe gibi sarstı. Dondu kaldı ve Aldokur'un boğazından fışkırıp güzel elbisesine akan kanları dehşetten büyüyen gözlerle izledi.

En fenası Aldokur'un gözlerindeki o panik ifadesiydi. O güzelim gözlerindeki.

"Hayır!" diye bağırdı Işıktını parmaklıkların arasından çaresizce ona uzanmaya çalışarak. Tüm ilahi gücünü toplayıp parmaklıklara yüklendi. Ama hiçbir anlamı yoktu. Onunki gibi güçlü bir vücut bile demirleri aşıp geçemezdi.

"Aşağılık herifler!" diye bağırdı. "Renklerin belası pislikler!" Elleriyle parmaklıkları yumrukladı. Aldokur'un gözlerindeki ışık solmaya başlamıştı.

Derken BiyoKroması soldu. Kükreyen bir ateşin tek bir muma dönüşmesi gibi. Söndü.

"Hayır... " dedi Işıktını uyuşmuş bir hâlde dizlerinin üstüne çökerken.

Yanındaki rahip onu izliyordu. "Demek ona değer veriyordun," dedi. "Bunu yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm." O da yere çömeldi. Yüzünde alabildiğine ciddi bir ifade vardı. "Ne kadar ciddi olduğumuzu anlayasın diye onu öldürmemiz gerektiğine karar verdik. Şöhretini tabii ki biliyorum ve her şeyi hafife aldığını da biliyorum. Bu pek çok durumda iyi bir yaklaşım. Ama şu anda durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anlaman gerekiyor. Sana öldürebileceğimizi gösterdik. Eğer bize istediğimizi vermezsen başkaları da ölecek."

"Pislikler... " diye fısıldadı Işıktını.

"Komut kodlarına ihtiyacım var," diye tekrarladı rahip. "Bu çok önemli. Tahmin edemeyeceğin kadar önemli."

"Gelip döve döve öğrensenize," diye hırladı Işıktını. Öfkesi yavaş yavaş şokunu bastırmaya başlamıştı.

"Hayır," dedi rahip kafasını iki yana sallayarak. "Aslına bakarsan bu işte çok yeniyiz. İşkence yapmayı pek bilmiyoruz ve o yolla seni konuşturmamız çok uzun sürebilir. İşinin ehli işkenceciler şu anda müsait değillermiş. Sen sen ol, iş bitmeden bir paralı askere asla ödeme yapma."

Rahip elini salladı ve diğerleri Aldokur'un cesedini yerde öylece bırakıp Llarimar'ın kafesine yöneldi.

"Hayır!" diye bağırdı Işıktını.

"Biz çok ciddiyiz Işıktını," dedi adam. "Hem de çok ciddiyiz. Başrahibine ne kadar değer verdiğini biliyoruz. Söylediğimizi yapmazsan onu öldüreceğimizi artık biliyorsun."

"Neden?" diye sordu Işıktını. "Bunu niye yapıyorsunuz? Sonuçta Tanrı Kral'ın hizmetindesiniz ve Tanrı Kral istediği anda orduları harekete geçirmemizi emredebilir. Onun emrini yerine getiririz. Niye Komutları öğrenmeyi bu kadar istiyorsunuz ki?"

Bu arada diğerleri çoktan Llarimar'ı kafesten çıkarmış, dizlerinin üzerine çöktürmüşlerdi. Biri bıçağı onun boğazına dayadı.

"Kırmızı panter!" diye bağırdı Işıktını. "Komut bu. Lütfen. Lütfen bırakın onu."

Rahipler birbirine baktı, ardından Llarimar'ı tekrar hücresine götürdüler. Aldokur'un yerde kanlar içinde yüzüstü yatan cesedini yine öylece bıraktılar.

"Umarım yalan söylememişsindir, Işıktını," dedi rahip. "Biz oyun oynamayız. Senin oynadığını fark etmemiz büyük talihsizlik olur." Kafasını iki yana salladı. "Biz zalim insanlar değiliz. Ama çok önemli bir amaç için çalışıyoruz. Sakın bizi sınama."

Böylece gittiler. Işıktını onların çıktığını görmedi bile. Aldokur'a bakıyor, hâlâ kendini hayal gördüğüne ya da Aldokur'un numara yaptığına ikna etmeye çalışıyor, tüm bunların bir şaka olduğunu anlamasını sağlayacak bir ipucu görmeyi bekliyordu.

"Lütfen... " diye fısıldadı. "Lütfen, hayır... "

54

"Sokakta hangi yeni haberler dolaşıyor, Tuft?" diye sordu Vivenna bir dilenciye yaklaşıp.

Adam burnundan alaycı bir ses çıkardı ve elindeki kupayı sabahın bu erken saatinde yoldan geçen birkaç kişiye doğru uzattı. "Bana ne?" dedi.

"Hadi ama," dedi Vivenna. "Beni bu köşeden üç kere kovdun. Bu kadarını borçlusun."

"Ben kimseye borçlu değilim," dedi adam tek gözünü kısarak yoldan geçenlere bakarken. Diğer gözünün yerinde bir çukur vardı. Göz bandı takmıyordu. "Hele sana hiç borcum yok," dedi. "Sen zaten casustun. Gerçek bir dilenci değildin."

"Ben... " Vivenna duraksadı. "Casus değildim, Tuft. Nasıl olduğunu bilmem gerektiğini düşündüm sadece."

"Hı?"

"Aranızda yaşamanın," dedi Vivenna. "Hayatınızın kolay olmadığını biliyordum. Ama sizin gibi yaşamadan tam olarak bilemezdim. Bu yüzden sokaklardaydım. Bir süre sokaklarda yaşamak istedim."

"Yapılacak en aptalca şeymiş."

"Hayır," dedi Vivenna. "Asıl aptal olanlar, bu şekilde yaşamanın nasıl olduğunu düşünmeye bile zahmet etmeden geçip gidenler. Eğer bilselerdi mutlaka bir şey verirlerdi."

Vivenna cebine uzandı ve parlak renkli bir mendil çıkarıp kupanın içine koydu. "Param yok ama bunu satabileceğini biliyorum."

Adam mendile bakıp homurdandı. "Yeni haber derken ne kastettin?"

"Kargaşa falan." dedi Vivenna. "Sıra dışı bir olay. Mesela Uyandıranlarla falan ilgili bir şey."

"Üçüncü rıhtımın oradaki gecekondu mahallesine git," dedi Tuft. "Rıhtıma yakın binalara bak. Belki orada aradığın şeyi bulabilirsin."

* * *

Camdan odaya ışık dolmaya başlamıştı.

Sabah mı oldu? diye düşündü Vasher. Hâlâ bileklerinden asılıydı.

İşkencenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. İlk kez işkence görmüyordu. Nasıl bağıracağını, işkenceciye nasıl istediğini vereceğini biliyordu. Gereğinden fazla mücadele ederek gücünü harcamaması gerektiğini biliyordu.

Ayrıca tüm bunları yapmanın ona pek bir faydası dokunmayacağını da biliyordu. Bir hafta işkenceden sonra kim bilir ne hâlde olacaktı? Göğsünden kan damlıyor, şortunu lekeliyordu. Üzerine limon suyu dökülmüş onlarca kesik ayrı ayrı canını acıtıyordu.

Denth etrafında yere yayılmış kanlı bıçaklarla arkası ona dönük duruyordu.

Vasher başını kaldırıp kendini gülümsemeye zorladı. "Düşündüğün kadar eğlenceli değilmiş ha, Denth?"

Denth ona dönmedi.

İçinde bir yerlerde hâlâ iyi bir adam var, diye düşündü Vasher. *Bunca yıl sonra bile.*

Perişan hâlde. Kan içinde. Benden bile daha kötü durumda.

"Bana işkence etmek kız kardeşini geri getirmeyecek," dedi Vasher.

Denth ona döndüğünde gözlerinde karanlık bir ifade vardı. "Evet, getirmeyecek," dedi ve başka bir bıçak aldı.

* * *

Rahipler Siri'yi sarayın koridorlarından geçirdi. Karanlık siyah koridorlarda arada cesetlerin yanından geçiyorlardı ve yer yer hâlâ dövüş sesleri duyuluyordu.

Neler oluyor? Birileri saraya mı saldırıyor? Ama kim? Bir an kendi insanları olmasını umdu. Babasının askerleri onu kurtarmaya gelmişti. Fakat bu fikri anında elemek zorunda kaldı. Rahiplerin karşısındaki adamlar Cansız askerler kullanıyordu ve bu da doğal olarak Idris'i ihtimal dışı bırakıyordu.

Başka biriydi. Üçüncü bir kuvvet. Ve onu rahiplerin elinden kurtarmaya gelmişlerdi. Çığlıklarının duyulduğunu ummaktan başka çaresi yoktu. Treledees'le adamları onu hızla renkli iç odalardan geçirdi. Hedefleri her

neresiyse bir an önce oraya varmak için acele ediyorlardı.

Siri'nin elbisesinin beyaz kolları aniden renklere ayrıldı ve Siri son odaya girerlerken ümitle başını kaldırdı. Tanrı Kral odanın ortasında ayakta duruyordu; etrafı rahiplerle ve askerlerle çevriliydi.

"Susebron!" dedi Siri öne atılıp onu tutan ellerden kurtulmaya çalışarak.

Susebron Siri'ye doğru bir adım attı ama bir muhafız kolundan tutup onu geri çekti. *Ona dokunuyorlar*, diye fark etti Siri. *Tüm o sahte saygı gösterileri sona ermiş. Eh, artık numara yapmalarına gerek yok tabii.*

Tanrı Kral koluna bakıp kaşlarını çattı. Silkinip kurtulmaya çalıştı ama onu tutmak için başka bir asker daha yardıma geldi. Susebron şaşkın gözlerle önce askere, sonra Siri'ye baktı.

"Ben de anlamadım," dedi Siri.

Treledees odaya girdi. "Renkler aşkına," dedi. "Buradasın. Hadi, hemen gitmemiz lazım. Burası güvenli değil."

"Treledees," dedi Siri adama bakıp. "Ne oluyor?"

Treledees onu duymazdan gelip kapıya yürüdü.

"Ben senin kraliçenim," dedi Siri. "Soruma cevap vereceksin!"

Treledees durdu. Siri bile bunu beklemiyordu. Adam yüzünde sıkkın bir ifadeyle ona döndü. "Cansızlar saraya saldırdı, Kanal. Tanrı Kral'a ulaşmaya çalışıyorlar."

"O kadarını ben de anladım," dedi Siri. "Ama kim bunlar?"

"Bilmiyoruz," dedi Treledees tekrar kapıya dönüp. Aynı anda odanın dışından bir yerden bir çığlık geldi. Bunu arbede sesleri takip etti.

Treledees seslerin geldiği tarafa doğru baktı. "Hemen harekete geçmeliyiz," dedi diğer rahiplerden birine. Odada bir düzine rahip ve yarım düzine asker vardı. "Sarayda bir sürü koridor ve geçit var. Etrafımızı sarmaları an meselesi."

"Arka kapıdan mı çıkacağız?" diye sordu diğer rahip.

"Oraya ulaşabilirsek," dedi Treledees. "Çağırdığım takviye birlik nerede?"

"Gelmiyorlar, Efendimiz," dedi yeni bir ses. Siri sese doğru döndüğünde Maviparmak'ın yanında yaralı askerlerle diğer taraftaki kapıdan girdiğini gördü. Maviparmak da perişan görünüyordu. "Düşman doğu kanadını ele geçirdi ve bu tarafa doğru ilerliyor."

Treledees bir küfür savurdu.

"Majestelerini bir an evvel güvenli bir yere götürmeliyiz," dedi Maviparmak.

"Ben sanki bilmiyorum!" dedi Treledees.

"Eğer doğu kanadı düştüyse," dedi diğer rahip, "o taraftan çıkamayız."

Siri ümitsizce Maviparmak'ın bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Nihayet göz göze geldiklerinde Maviparmak belli belirsiz başını sallayıp ona gülümsedi. "Efendimiz," dedi sonra yine Treledees'e. "Tünellerden çıkabiliriz."

Çatışma sesleri iyice yaklaşmıştı. Siri'ye bulundukları oda çoktan her taraftan sarılmış gibi geldi.

"Olabilir," dedi Treledees. Rahiplerden biri kapıya gidip dışarı baktı. Maviparmak'la birlikte gelen kan içindeki askerler duvar dibine çökmüşlerdi. İçlerinden biri artık nefes almıyordu galiba.

"Hemen gitmeliyiz," dedi Maviparmak telaşla.

Treledees bir an sustu. Ardından yerde yatan askerlerden birinin yanına gidip kılıcını aldı. "Pekâlâ," dedi. "Gendren, askerlerin yarısını al ve Maviparmak'la git. Majestelerini güvenli bir yere götürün." Maviparmak'a döndü. "Başarırsanız rıhtıma gidin."

"Emredersiniz, Efendimiz," dedi Maviparmak. Rahatlamış görünüyordu. Askerler Tanrı Kral'ın kolunu bırakınca Susebron hemen Siri'ye koşup onu kollarına aldı. Siri de ona sarıldı. Bir yandan zihnini toparlamaya çalışıyordu.

Maviparmak'la gitmek mantıklı görünüyordu. Gözlerindeki bakış Tanrı Kral'la onu kurtarmak, rahiplerden kurtulmak için bir planı olduğunu söylüyordu sanki. Yine de... Bir terslik vardı.

Rahiplerden biri üç asker seçti ve diğer taraftaki kapıya gidip dışarıyı kolaçan etti. Ardından Siri'yle Tanrı Kral'a gelmelerini işaret etti. Bu arada diğer rahipler yüzlerinde kararlı bir ifadeyle ölü muhafızların kılıçlarını alıp Treledees'in yanına geçtiler.

Maviparmak, Siri'yi kolundan çekti. "Hadi, kraliçem," diye fısıldadı. "Sana bir söz vermiştim. Hadi şu kargaşadan bir an evvel çıkalım."

"Rahipler ne olacak?" diye sordu Siri.

Treledees ona baktı. "Aptal kız. Hemen gidin buradan! Düşman bu tarafa geliyor. Bizi görmelerini sağlayıp onları başka yöne çekeceğiz. Bizim Tanrı Kral'a gittiğimizi zannedecekler." Diğer rahipler pek ümitli görünmüyordu. Yakalanırlarsa –yakalanacakları kesindi– katledileceklerdi.

"Hadi!" diye tıslad Maviparmak.

Susebron korku dolu gözlerle Siri'ye baktı. Siri, Maviparmak'ın onu ve Tanrı Kral'ı, tek bir rahiple üç askerin yanlarında kahverengi kıyafet-

li hizmetkârlarla onları beklediği kapıya doğru götürmesine izin verdi. O anda Siri'nin aklına bir şey geldi. Işıktını'nın söylediği bir şey.

Son darbeyi indirmeye hazır olmadığın sürece çok fazla dalga yaratma, demişti. *Ani ve sürpriz bir darbe olması lazım. Tehdit olmamak da iyi değil. İnsanlar en çok masumlardan şüphelenir. İşin sırrı ortalama görünmekte.*

Ortalama. Sıradan.

Bu çok iyi bir öğüttü. Muhtemelen başkalarının bildiği bir öğüt. Ve kullandığı. Siri yanında yürüyen, onu hızlanması için çekiştiren Maviparmak'a baktı. Adam her zamanki gibi gergindi.

Odamın önünde birkaç grup kontrolü ele geçirmek için çatışıyordu, diye düşündü Siri. *Bir grup rahiplerin askerleriydi. İkinci grup –Cansızları kullananlar– başka birinin adamlarıydı. Idris olmadığına göre kim bu üçüncü güç?*

T'Telir'de birileri Hallandren'i savaşa sürüklüyordu. Peki bu savaştan kim kazançlı çıkacaktı? İsyanları bastırmak için tüm kaynaklarını seferber etmek zorunda kalacak olan ve sonunda kazanacak bile olsa muhtemelen büyük bir bedel ödeyecek olan Hallandren mi? Hayır, bu hiç mantıklı değildi.

Hallandren ile Idris'in savaşından kim en kazançlı çıkardı?

"Durun!" dedi Siri pat diye durup. Aniden zihninde tüm taşlar yerine oturmuştu.

"Kanal?" dedi Maviparmak. Susebron elini onun omzuna koyup soru dolu gözlerle ona baktı. *Rahipler Susebron'u öldürecek olsalar niye onun için canlarını feda etsinler? Tanrı Kral'ın güvenliğini umursamıyor olsalar niye gitmemize, kaçmamıza izin versinler?*

Siri, Maviparmak'ın gözlerinin içine baktı. Adamın beti benzi attı ve Siri emin oldu. "Nasıl bir şey, Maviparmak?" diye sordu. "Sen Pahn Kahl'lısın ama herkes seni ve insanlarını Hallandren'li olarak görüyor. Bu toprakların ilk sahibi Pahn Khal'lılardı ama elinizden aldılar. Şimdi kendi fatihlerinizin krallığında bir vilayetten ibaretsiniz.

"Bağımsız olmak istiyorsunuz ama kendinize ait askeri gücünüz yok. Vardığınız nokta bu. Savaşamazsınız. Özgürlüğünüzü kazanamazsınız. İkinci sınıf vatandaşsınız. Ama eğer başınızdakiler savaşa girerse belki bir şansınız olabilir. Bağımsızlığınızı ilan edip ayrılabilirsiniz belki... "

Maviparmak onun gözlerinin içine baktı, ardından koşarak odadan çıktı.

"Renkler aşkına, ne oluyor orada?" diye sordu Treledees.

Siri ona cevap vermek yerine başını kaldırıp Tanrı Kral'a baktı. "Baştan beri sen haklıymışsın," dedi. "Rahiplere güvenmeliydik."

"Kanal?" dedi Treledees onlara doğru yürüyüp.

"O tarafa gidemeyiz," dedi Siri. "Maviparmak bizi tuzağa düşürecekti."

Başrahip bir şey söylemek için ağzını açtıysa da Siri onun gözlerinin içine dimdik baktı ve saçlarını öfke kızılına çevirdi. Maviparmak ona ihanet etmişti. Şu sarayda onlara yardım edeceğine güvendiği tek kişi ona ihanet etmişti!

"Ön kapıdan çıkıyoruz bu durumda," dedi Treledees rahiplere ve yaralı askerlere dönüp. "Dövüşerek yolu açmaya çalışacağız."

* * *

Vivenna dilencinin söylediği yeri bulmakta zorlanmadı. Sabahın erken saati olmasına rağmen yıkık dökük binalardan birinin etrafında insanlar birikmişti. Fısıldaşıyor, denizden gelen ruhlardan, ölülerden, hayaletlerden söz ediyorlardı. Vivenna kalabalığın kıyısında durdu, insanların baktığı şeyi görmeye çalıştı.

Keskin deniz kokusuyla rıhtım solunda kalıyordu. Liman işçilerinin yaşadığı ve içtiği harap binalar, antrepoların ve tersanelerin arasında küçük bir bölgeydi. Vasher niye buraya gelecekti ki? Tanrılar Katı'na gidecekti. Vivenna'nın anladığı kadarıyla insanların önünde toplandığı binada bir cinayet işlenmişti. Kalabalık ruhlardan ve Kalad'ın Hayaletlerinden falan bahsediyor olsa da Vivenna başını iki yana salladı. Vasher burada değildi. İyisi mi–

Vivenna? Ses öyle zayıftı ki Vivenna güçlükle duydu. Yine de anında tanıdı.

"Gecekanı?" diye fısıldadı.

Vivenna. Gelip beni al.

Vivenna ürperdi. Dönüp koşarak uzaklaşmak istedi; kılıcın düşüncesi bile midesinin ağzına gelmesine yetmişti. Fakat Vasher çıkarken Gecekanı'nı yanına almıştı. Yani doğru yerdeydi.

Kalabalık bir cinayetten söz ediyordu. Yoksa Vasher mı öldürülmüştü?

Ani bir endişeyle kalabalığı yararak ilerledi, uzak durmasını söyleyenlere aldırmadan binaya girdi. Merdivenleri çıkıp kapıların önünden geçti. O telaşla az kalsın altından siyah duman sızan kapıyı atlayacaktı.

Kapının önünde durdu. Ardından derin bir nefes alıp kapıyı itti ve içeri girdi.

Kırık dökük eski mobilyalarla ve oraya buraya atılmış çöplerle köhne bir odaydı. Yerde dört ceset yatıyordu. Gecekanı dördüncü kişinin göğsüne saplıydı. Kösele yüzlü yaşlı bir adam yerde yan yatıyordu, ölü gözleri açıktı.

Vivenna! dedi Gecekanı neşeyle. *Beni buldun. Çok heyecanlıyım. Beni Tanrılar Katı'na götürmelerini istedim ama sonuç pek iyi olmadı. Beni kınımdan azıcık çıkardı. İyi olmuş, değil mi?*

Vivenna midesi bulanarak dizlerinin üzerine çöktü.

Vivenna? diye sordu Gecekanı. İyi yapmışım, değil mi? VaraTreledees beni okyanusa attı ama geri geldim. Ben çok memnunum. Sen de iyi yaptığımı söylesene.

Vivenna karşılık vermedi.

Ah, bu arada, dedi Gecekanı. *Vasher yaralandı galiba. Gidip onu bulmamız lazım.*

Vivenna başını kaldırdı. "Nerede?" diye sordu. Böyle normal konuştuğunda kılıç onu duyabiliyor muydu acaba, ondan bile emin değildi.

Tanrı Kral'ın sarayında, dedi Gecekanı. *Kardeşini kaçırmaya gitmişti. Senden hoşlanıyor bence. Hoşlanmadığını, sinir bozucu olduğunu söylüyor ama bence hoşlanıyor.*

Vivenna gözlerini kırpıştırdı. "Siri? Siri'ye mi gittiniz?"

Evet, ama karşımıza VaraTreledees çıktı.

"O kim?" diye sordu Vivenna kaşlarını çatıp.

Sen ona Denth diyorsun. Shashara'nın abisi. Shashara da buralarda mıdır acaba? VaraTreledees beni niye okyanusa attı, hiç anlamadım. Beni sevdiğini sanırdım.

"Vasher..." dedi Vivenna ayağa kalkarken. Kılıç yüzünden sersemlemişti, kendini hasta gibi hissediyordu. Vasher, Denth'in elindeydi. Denth'in ondan bahsederken sesindeki öfkeyi hatırladığında ürperdi. Çenesini sıktı ve Gecekanı'na dokunmamak için yatağın üzerindeki pis battaniyeyi alıp üzerine sardı.

Ah, dedi Gecekanı. *Bunu yapmana gerek yoktu. Beni sudan çıkaran yaşlı adama kendimi temizletmiştim zaten.*

Vivenna kılıcı duymazdan geldi ve battaniye sayesinde kılıcı hafif bir mide bulantısıyla tutmayı başardı. Ardından binadan çıkıp Tanrılar Katı'nın yolunu tuttu.

* * *

Işıktını gözlerini önündeki taşlara dikmiş, oturuyordu. Aldokur'un kanı taşlardan birindeki çatlağa dolmuştu.

"Efendimiz?" dedi Llarimar yavaşça. Kafesleri arasındaki parmaklığa yaklaştı.

Işıktını karşılık vermedi.

"Çok üzgünüm. Sana öyle bağırmamalıydım."

"Tanrı olmanın ne faydası var?" diye fısıldadı Işıktını.

Bir sessizlik oldu. Küçük odanın iki tarafında fenerlerin ışığı titreşiyordu. Aldokur'un cesedini hâlâ yerden kaldırmamışlardı. Oysa Işıktını'nın başına birkaç rahip ve Cansız bırakmışlardı. Olur ya Komutlar hakkında yalan söylemişse ona yine ihtiyaçları olacaktı.

Yalan söylememişti.

"Ne dedin?" diye sordu Llarimar sonunda.

"Tanrı olmanın ne faydası var?" diye tekrarladı Işıktını. "Biz tanrı değiliz. Tanrılar böyle ölmez. Avucum kadar bile olmayan küçük bir kesikle ölmezler."

"Üzgünüm," dedi Llarimar yine. "İyi bir kadındı. Tanrılar arasında bile en iyilerden biriydi."

"O tanrı değildi," dedi Işıktını. "Hiçbirimiz değiliz. Beni buraya sürüklediklerine göre o rüyalar yalandı. Ben bunu baştan beri biliyorum ama kendimi kimseye dinletemedim. Oysa taptıkları kişiyi dinlemeleri gerekmez miydi? Hele de onlara kendisine tapmamanı söylüyorsa?"

"Ben... " Llarimar ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Bunu görmeleri gerekirdi," diye tısladı Işıktını. "Benimle ilgili gerçeği görmeleri lazımdı. Bir aptal olduğumu. Tanrı değil, yazman olduğumu. Birkaç yıl tanrıyı oynamasına izin verilmiş basit bir yazman. Bir ödlek."

"Sen ödlek değilsin," dedi Llarimar.

"Onu kurtaramadım," dedi Işıktını. "Hiçbir şey yapamadım. Öylece oturup çığlık attım sadece. Belki daha cesur olsaydım onunla birlikte hareket eder ve orduların kontrolünü alırdım. Ama tereddüt ettim. Tereddüt ettim ve o öldü."

Yine bir sessizlik oldu.

"Yazmandın," dedi Llarimar sonra yavaşça. "Ve tanıdığım en iyi adamlardan biriydin. Benim kardeşimdin."

Işıktını başını kaldırdı.

Llarimar parmaklıkların arasından karşıdaki fenere bakıyordu. "Ben o zaman da rahiptim. Dürüstlük tanrısı İyilikrüzgârı'nın hizmetindeydim.

Onun politik oyunlar çevirmek için nasıl yalan söylediğini gördüm. O sarayda kaldığım her gün inancımı biraz daha yitirdim."

Bir an sustu, ardından ona baktı. "Sonra sen öldün. Kızımı kurtarırken öldün. Görülerindeki kız o, Işıktını. Tarif ettiğin kadarıyla o. En sevdiğin yeğenindi. Hâlâ öyle olabilirdi, eğer... " Başını iki yana salladı. "Seni ölü bulduğumuzda artık hiç ümidim kalmamıştı. Rahiplikten ayrılmaya karar verdim. Ağlayarak yanına çöktüm ve sonra Renkler ışıldadı. Başını kaldırdığımda vücudun ve kasların değişmeye, büyümeye başladı.

"O an anladım. Eğer senin gibi bir adam Dönmesi için seçildiyse –birini kurtarmak için ölen bir adam– o zaman Alaimisema Tonlar gerçekti. Vizyonlar gerçekti. Ve tanrılar gerçekti. Sen bana inancımı geri verdin, Stennimar."

Işıktını'nın gözlerinin içine baktı. "Sen tanrısın. Benim için öylesin en azından. Ne kadar kolay öldürüldüğün, ne kadar Nefesin olduğu ya da nasıl göründüğün önemli değil. Kim olduğun ve ne anlam ifade ettiğin önemli."

55

"Ön kapıda çatışma var, Efendimiz," dedi yaralı askerlerden biri. "Düşmanlar birbirleriyle dövüşüyor. Belki... saraydan çıkabiliriz."

Siri rahat bir nefes aldı. Nihayet bir şey yolunda gidiyordu.

Treledees ona döndü. "Eğer şehre ulaşırsak insanlar Tanrı Kral'ı koruyacaktır. Orada güvende oluruz."

"Bu kadar Cansızı nereden bulmuş olabilirler?" diye sordu Siri.

Treledees başını iki yana salladı. Sarayın ön tarafında kapıya yakın bir odada durmuşlardı. Devam etmekten başka çareleri yok gibiydi, yine de kararsızlardı. Tanrılar Katı'ndaki Pahn Kahl'lıları aşmaları kolay olmayacaktı.

Siri başını kaldırıp Susebron'a baktı. Rahipler ona çocuk muamelesi yapıyordu. Saygıda kusur etmiyorlardı ama fikrini sormak akıllarına gelmiyordu. Susebron eli Siri'nin omzunda öylece duruyordu. Gözlerinden bir şeyler düşündüğü belliydi ama aklındakileri Siri'ye anlatmak için yazabileceği bir tahta yoktu.

"Kanal," dedi Treledees. "Bilmen gereken bir şey var."

Siri tekrar ona döndü.

"Bunu söyleyip söylememekte kararsızım," dedi Treledees. "Sonuçta rahip değilsin. Ama... eğer sen hayatta kalırsan ve biz ölürsek... "

"Söyle," dedi Siri buyurgan bir tonla.

"Tanrı Kral'ın çocuğuna hamile kalamazsın," dedi Treledees. "Diğer Dönmüşler gibi onun da çocuğu olmuyor. Yıllar önce İlk Dönmüş'ün nasıl olup da çocuk sahibi olabildiğini hâlâ anlayabilmiş değiliz. Aslına bakarsan... "

"Çocuğu olduğuna bile inanmıyorsunuz," dedi Siri. "Kraliyet soyunun uydurma olduğunu düşünüyorsunuz." *Rahipler tabii ki kraliyet soyunun*

İlk Dönmüş'e dayandığına itiraz edecek, diye düşündü. *Idris'in tahttaki hak iddiasını çürütmek istemeleri doğal.*

Treledees kızardı. "Önemli olan insanlarımızın neye inandığı. Her neyse, bir... bebek var... "

"Evet," dedi Siri. "Bir sonraki Tanrı Kral yapacağınız Dönmüş bebek."

Treledees şaşkınlıkla ona baktı. "Biliyor muydun?"

"Susebron'u öldürmeyi planlıyorsunuz, değil mi?" diye tısladı. "Nefesini alacak ve onu ölüme terk edeceksiniz."

"Renkler aşkına, hayır!" dedi Treledees şok içinde. "Nasıl... Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin? Hayır, asla böyle bir şey yapmayız. Sahip olduğu Nefesleri bir sonraki Tanrı Kral'a aktarması gerekiyor sadece. Sonra geri kalan hayatını huzur içinde yaşamaya devam edebilir. Bizim tek yaptığımız, bir bebek Döndüğünde Tanrı Kralı değiştirmek. Bunu bizim için bir işaret kabul ediyoruz. Tahttaki Tanrı Kral'ın görevini tamamladığına ve bu ağır yükü devredip geri kalan hayatını yaşayabileceğine dair bir işaret."

Siri onu şüpheyle süzdü. "Bu duyduğum en aptal açıklama, Treledees. Tanrı Kral Nefesini verdiğinde zaten ölür."

"Hayır, bir yolu var," dedi rahip.

"Bu imkânsız."

"Hiç de değil. Düşünsene. Tanrı Kral'ın iki Nefes kaynağı var. Biri doğuştan getirdiği ilahi Nefesi yani onu Dönmüş yapan Nefes. Diğeri ise ona emanet edilen Barışyapıcı'nın elli bin Nefesi. Bu Nefesler, verilen Komutlara dikkat edildiği sürece Uyandırmada kullanılabilir. Bu Nefesler olmadan da Dönmüş olarak hayatına devam edebilir. Diğer tanrılar, hayatta kalmaları için gereken haftalık bir Nefesten fazlasını alırlarsa aynı şeyi yapabilir. Hayatta kalmak için haftada bir Nefes harcıyorlar ama fazlasını alıp biriktirirlerse bunları sonradan kullanabilirler."

"Ama bunu onlardan saklıyorsunuz," dedi Siri.

"Saklamak demeyelim de... " dedi başrahip bakışlarını kaçırarak. "Söylenmesine gerek olmuyor. Dönmüşler niye Uyandırmayla uğraşsın ki? İhtiyaçları olan her şeye sahipler."

"Bilgi dışında," dedi Siri. "Onları özellikle bilgisiz bırakıyorsunuz. Kıymetli sırlarınızı saklamak için hepsinin dilini kesmediğinize de şükür."

Treledees onun bakışlarına dimdik karşılık verdi. Şimdi yüzü sertleşmişti. "Hâlâ bizi eleştiriyorsun. Yaptığımız şeyi yaptık çünkü buna mecburduk, Kanal. Elli bin Nefes çok büyük bir güç. Bununla krallıkları yerle bir edebilirsin. Çok çok tehlikeli bir silah bu. Biz sadece bu gücü emni-

yette tutma ve kullanılmasını engelleme görevimizi yerine getirdik. Eğer Kalad'ın ordusu bir gün gizlendiği yerden çıkarsa –"

Yan odadan bir ses geldi. Treledees endişeyle o tarafa baktı ve Susebron'un Siri'nin omzundaki eli gerildi.

Siri de korkmuştu. "Treledees," dedi. "Susebron Nefesini nasıl verecek? Bunu bilmemiz gerekiyor. Komutları söyleyemiyor."

"Ben –"

Treledees devamını getiremedi çünkü tam o anda sollarındaki kapıdan içeri Cansızlar hücum etti. Treledees onlara kaçmalarını haykırdı ama karşıdaki diğer kapıdan da Cansızlar geliyordu. Siri küfretti ve Susebron'un elini tutup diğer kapıya yöneldi. Kapıyı açtı.

Diğer tarafta Maviparmak duruyordu. Maviparmak yüzünde amansız bir ifadeyle Siri'nin gözlerinin içine baktı. Arkasında Cansızlar vardı.

Siri dehşetle geriledi. Arkasından dövüş sesleri geliyordu ama Siri'nin gözleri Maviparmak'ın etrafından dolanıp onlara doğru ilerleyen Cansızların üzerindeydi. Tanrı Kral kelimelere dökemediği öfkeli bir ses çıkardı.

Ve rahipler anında oraya koştu. Kendilerini Cansızların önüne atarak onları geriletmeye, ümitsizce Tanrı Kral'ı korumaya çalışıyorlardı. Siri kocasına yapıştı ve gri yüzlü duygusuz savaşçıların teker teker rahipleri katletmesini izledi. Rahiplerden bazıları silahlarla, bazıları çaresizce ellerini kollarını sallayarak kendilerini araya atıyorlardı.

Siri, Treledees'in gözlerinde apaçık bir dehşetle dişlerini sıkarak bir Cansıza saldırmak için öne atıldığını gördü. O da diğerleriyle aynı akıbeti paylaştı. Ve sırları da onunla birlikte öldü.

Cansızlar cesetleri çiğneyerek yürüdü. Susebron, Siri'yi arkasına aldı; kollarını uzatarak onları bir mesafede tutmaya çalışarak geriledi. Cansızlar nihayet durdu ve Maviparmak onların etrafından dolanıp Susebron'u geçerek Siri'ye baktı.

"Şimdi Kanal, sanırım birlikte gidiyorduk."

* * *

"Üzgünüm, bayan," dedi muhafız elini kaldırarak. "Tanrılar Katı'na tüm girişler yasaklandı."

Vivenna dişlerini gıcırdattı. "Bu kabul edilemez," dedi. "Tanrıça Tekmilana'ya hemen iletmem gereken bir şey var. Ne kadar Nefesim olduğunu görmüyor musunuz? Ben öyle kolayca kapıdan çevireceğiniz biri değilim!"

Ama muhafızlar kararlıydı. Kapıda en az iki düzine muhafız vardı ve her geleni geri çeviriyorlardı. Vivenna mecburen geri döndü. Dün gece Vasher burada her ne yaptıysa ortalığı bayağı karıştırmış olmalıydı. İnsanlar sarayın kapısında toplanmış, cevap bekliyor, bir sorun mu var diye soruyorlardı. Vivenna kapıyı ardında bırakıp onların arasından geçti.

Yan tarafa git, dedi Gecekanı. *Vasher kimseye girebilir miyim diye sormaz. Kendi başına girer.*

Vivenna platonun yan tarafına göz gezdirdi. Duvarın etrafını dolanan taşlık bir çıkıntı vardı. Hazır muhafızlar kapıya yığılmış insanlarla meşgulken...

Vivenna o tarafa yöneldi. Sabahın erken bir saatiydi, güneş daha doğudaki dağların üzerinden yükselmemişti. Hemen tepesinde duvarın üstünde nöbetçiler dolanıyordu –onları hayat duyusuyla hissedebiliyordu– ama eğilip bakmadıkları müddetçe onların görüş alanında değildi. Görünmeden yukarı çıkabilirdi.

Bir nöbetçinin geçmesini bekledi, ardından goblenlerden birini Uyandırdı. "Beni yukarı çıkar," dedi bir mendilden renk çekerek. Goblen boştaki alt kısmı kıvrılıp ona dolandı ve güçlü bir kol gibi ona kaldırıp duvarın tepesine bıraktı. Vivenna nefeslenip etrafına bakındı. Az ilerde bir grup muhafız onu işaret ediyordu.

Sen de bu işte en az Vasher kadar kötüsün, dedi Gecekanı. *Gizli hareket etmeyi beceremiyorsunuz bir türlü. Yesteel görse hayal kırıklığına uğrardı.*

Vivenna küfretti ve gobleni yeniden Uyandırıp bu kez onu sarayın bahçesine indirmesini sağladı. Yine Nefesini geri alıp çimlerin üzerinde koşmaya başladı. Etrafta sadece birkaç insan vardı ve bu da daha fazla dikkat çekmesine sebep oluyordu.

Saraya koş, dedi Gecekanı. *Saraya gidelim.*

Vivenna oraya koşuyordu zaten. Fakat kılıcı taşıdıkça onun konuyla ilgisi olsun olmasın çelik aklına ilk gelen şeyi söylediğini anlamaya başlamıştı. Çocuk gibiydi; hiçbir elekten geçirmeden ilk aklına geleni söylüyor, aklına geleni soruyordu.

Üniforma giymemiş bir grup adam sarayın önünü tutmuştu. *Vasher burada*, dedi Gecekanı. *Onu hissediyorum. Üçüncü katta. Birlikteyken olduğumuz yerde.*

Vivenna'nın zihninde bir görüntü belirdi. Kaşlarını çattı. *Yok etmeye programlı kötü bir silah için bayağı kullanışlı bir özellik*, diye düşündü.

Ben kötü değilim, dedi Gecekanı. Bunu kendini savunmaktan ziyade

bilgilendirme amaçlı bir tonla söylemişti. Vivenna bir şeyi unutmuş da, o hatırlatıyormuş gibi. *Ben kötüleri yok ediyorum. Bence şu önümüzdeki adamları yok etmemiz gerekiyor olabilir. Kötü görünüyorlar. Hadi çek beni.*

Vivenna nedense bunun iyi bir fikir olduğundan şüpheliydi.

Hadisene, diye ısrar etti Gecekanı.

Bu arada askerler onu görmüşlerdi. Vivenna arkasına bir göz attı ve o taraftan da başka askerlerin ona doğru koştuğunu gördü. *Austre, beni affet*, diye düşündü. Ardından dişlerini sıkıp Gecekanı'nı battaniyeyle birlikte tüm gücüyle sarayın önündeki adamlara doğru fırlattı.

Adamlar battaniyeden sıyrılıp çimlerin üzerinde yuvarlanan parlak gümüş rengi kına bakmak için durdu. *Eh, böyle de oldu galiba*, dedi Gecekanı. Sesi şimdi uzaktan geliyordu.

Askerlerden biri eğilip kılıcı aldı. Artık kimsenin gözü Vivenna'yı görmüyordu. Kendi aralarında dövüşmeye başlamışlardı bile.

O *tarafa gidemem*, diye düşündü Vivenna ön kapıya bakıp. Dövüşen adamların arasından geçme riskini almak istemiyordu. Böylece sarayın yan tarafına doğru koştu. Sarayın alt katları piramit gibi basamaklar oluşturacak şekilde siyah bloklardan oluşuyordu. Bunların üstünde ise bina dik duvarlarıyla tipik bir kaleye dönüşüyordu. Vivenna eğer o kısma ulaşabilirse orada pencereler vardı.

Parmaklarını büküp kol manşetindeki püskülleri açıp kapadı. Ardından Uyandırılmış taytın sağladığı ekstra güçle normalden birkaç metre yükseğe sıçradı ve püsküllerin siyah blokun köşesini yakalamasını sağladı. Püsküller yarım metrelik parmaklar gibi taşı tutarken Vivenna güç bela kendini blokun üstüne çekti.

Aşağıda adamlar bağırıyor, haykırıyordu. Bir an durup onlara baktı. Gecekanı'nı ilk alan muhafız diğerleriyle savaşıyordu. Adamın etrafını ince bir siyah duman sarmıştı. Vivenna bakarken adam geri geri saraya girdi ve diğerleri onu takip etti.

Çok kötü var, dedi Gecekanı, tavandaki örümcek ağlarını temizlemeye girişen bir kadının ses tonuyla.

Vivenna kılıcı adamlara attığı için vicdan azabı hissederek yeniden duvara döndü. Bir sonraki bloka sıçradı. Bu arada, onun ana duvarı aştığını gören askerler Tanrı Kral'ın sarayına ulaşmıştı. Bunlar şehir muhafızları üniforması giyiyordu ve içlerinden birkaçı Gecekanı'nın sebep olduğu kavgaya karışsa da büyük bölümü kılıçtan uzak durdu.

Vivenna tırmanmaya devam etti.

Sağa gideceksin, dedi Gecekanı'nın uzaklardan gelen sesi. Üçüncü kattaki pencere. İki yandaki. Vasher orada.

Vivenna başını kaldırıp Gecekanı'nın tarif ettiği pencereye baktı. Daha birkaç bloka tırmanması ve ardından da dik duvardaki pencereye bir şekilde ulaşması gerekiyordu. Duvar neyse ki tutunabileceği dekoratif taş oymalarla süslüydü ama oraya tırmanma düşüncesi bile Vivenna'nın başını döndürmeye yetti.

Derken yanındaki duvara bir ok saplandı ve olduğu yerde sıçramasına sebep oldu. Aşağıda muhafızlar ellerinde oklarla onu hedef alıyordu.

Renkler aşkına! diye düşündü ve bir sonraki bloka sıçradı. Arkasında bir vınlama duydu ve büzüldü. Ses öyle yakındı ki bir an isabet ettiğini sandı ama bir acı hissetmedi. Kendini nihayet blokun üstüne çekti ve dönüp baktı.

Pelerininin köşesinin bir ok tuttuğunu gördü. Neyse ki pelerinini Uyandırmıştı. Pelerin oku aşağı bırakıp normale döndü.

Bu resmen hayatımı kurtardı, diye düşündü son bloka tırmanırken. Kendini yukarı çekerken artık kolları çok feci acıyordu. Neyse ki Uyandırılmış parmakları ilk seferki kadar sağlam tutunuyordu. Derin bir nefes alıp bu kez taş oymalara tutunarak düz duvara tırmanmaya başladı.

Ve kendi iyiliği için bir daha aşağıya bakmamaya karar verdi.

* * *

Işıktını dümdüz karşıya bakıyordu. Bir sürü şey öğrenmişti. Bir sürü şey olmuştu. Aldokur'un öldürülmesi, sonra Llarimar'ın anlattıkları, Tanrı Kral'ın rahiplerinin ihaneti... Hepsi üst üste gelmişti.

Kollarını kendine dolayıp öylece oturdu. Altın rengi ve kırmızı cübbesi önce tünellerde sürünmekten, sonra da hücrenin toprak zemininde oturmaktan kirlenmişti. Kılıcın bacağına saplandığı yer hâlâ acıyordu ama yarası çok kötü değildi ve artık kanamıyordu. Acıyı umursamadı. İçindeki acının yanında fiziksel acı neydi ki?

Rahipler odanın diğer ucunda sessizce konuşuyordu. Onları izlerken yine bir tuhaflık hissetti. Dikkatini topladı ve nihayet onu rahatsız eden şeyin adını koyabildi. Aslında çok daha önce fark etmesi gerekirdi. Renkleriyle ilgili bir şeydi. Kıyafetlerinin değil yüzlerinin rengiydi tuhaf olan. Ufak bir farktı ve sadece bir kişinin ten rengi farklı olsaydı kolayca görmezden gelinebilirdi. Fakat hepsininki farklıydı.

Yine de sıradan biri fark etmezdi. Fakat Işıktını gibi Beşinci Tekâmüldeki bir tanrı için bir kez adını koyduktan sonra gün gibi aşikârdı.

Bu adamlar Hallandren'li değildi.

Herkes üzerine bir rahip cübbesi geçirebilir. Bu onların rahip olduğu anlamına gelmez. Ten renklerine bakılırsa bu adamlar bariz bir şekilde Pahn Kahl'lıydı.

Böylece bir anda her şeyi anladı. Aptal yerine konmuş, oyuna getirilmişlerdi.

* * *

"Maviparmak," dedi Siri. "Konuş benimle, bir şey söyle. Bize ne yapacaksınız?"

Tanrı Kral'ın sarayı labirent gibiydi, Siri bunca zaman sonra bile hâlâ bazen sarayda yolunu bulmakta zorlanıyordu. Bir merdivenden inmişlerdi, şimdi bir başkasından çıkıyorlardı.

Maviparmak cevap vermedi. Her zamanki telaşlı hâliyle ellerini ovuşturarak yürüyordu. Koridorlarda süregiden kavgalar giderek azalıyor gibiydi. Aslına bakılırsa merdivenin tepesine ulaştıklarında karşılarına çıkan koridora ölümcül bir sessizlik hâkimdi.

Susebron kolunu Siri'ye dolamıştı, yan yana ilerliyorlardı. Siri onun ne düşündüğünü bilmiyordu; hiçbir yerde bir şey yazmasına yetecek kadar uzun durmamışlardı. Susebron ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı ama Siri tüm bunların onun için de en az kendisi için olduğu kadar dehşet verici olduğunu biliyordu. Belki daha bile fazla.

"Bunu yapamazsın, Maviparmak," diye bağırdı Siri, kelleşmekte olan ufak tefek adama.

"Bağımsızlığımızı elde etmemizin tek yolu bu," dedi Maviparmak ona dönmeden. En azından nihayet bir cevap vermişti.

"Ama böyle olmaz!" dedi Siri. "Idris'lilerin ne suçu var? Onlar masum!"

Maviparmak başını iki yana salladı. "Ucunda sizin özgürlüğünüz olsaydı kaç Pahn Kahl'lı feda ederdiniz?"

"Hiç!" dedi Siri.

"Bizim yerimizde olsan yine aynı şeyi söyleyebilir miydin acaba, görmeyi çok isterdim," dedi Maviparmak. Hâlâ Siri'ye bakmaktan kaçınıyordu. "Ben... senin için üzgünüm. Ama senin halkın masum değil. Hallandren'lilerden bir farkları yok. Çoksavaş'ta bizi ezip geçtiniz, bizi köleniz ve işçiniz

yaptınız. Hallandren'le Idris ancak savaşın sonunda, kraliyet ailesi kaçtıktan sonra ayrıldı."

"Lütfen," dedi Siri.

Susebron ani bir hareketle yumruğunu bir Cansıza indirdi.

Hırlar gibi bir ses çıkarıp başka bir tanesini tekmeledi. Ama onlarca Cansız vardı. Susebron, Siri'ye bakıp elini sallayarak kaçmasını işaret etti. Siri onu orada bırakamazdı. Kaçmak yerine Maviparmak'ı yakalamaya çalıştı ama Cansızlardan biri daha hızlı davrandı ve onu kolundan sımsıkı tuttu. Bu arada karşılarındaki merdivenden, üzerlerinde Susebron'un rahiplerinin kıyafetleri ve ellerinde fenerlerle birkaç adam çıktı. Siri onlara yakından baktığında Pahn Kahl'lı olduklarını anladı. Daha kısa boyluydular ve ten renkleri farklıydı.

Ne aptalmışım, diye düşündü Siri.

Maviparmak rolünü çok iyi oynamıştı. En baştan itibaren onu rahiplere karşı doldurmuştu. Siri'nin korkularının ve endişelerinin büyük bölümünün kaynağı oydu ve rahiplerin kibirli tavırları üstüne tuz biber ekmiş, şüphelerini iyice pekiştirmişti. Yazmanın planı baştan beri Siri'yi bir gün kendi halkının bağımsızlığı için piyon olarak kullanmaktı.

"Işıktını'nın güvenlik kodunu aldık," dedi yeni gelen adamlardan biri, Maviparmak'a. "Kontrol ettik ve yenisiyle değiştirdik. Cansızların geri kalanı artık bizim."

Siri yan tarafa baktı. Cansızlardan biri Susebron'u yere yatırmıştı. Susebron bağırıyor ama ağzından iniltiye benzer bir ses çıkıyordu sadece. Siri ona yardım etmek için kendisini tutan Cansızdan kurtulmaya çalıştı, var gücüyle çırpındı. Sonunda ağlamaya başladı.

Diğer tarafta Maviparmak adama başını salladı. Çok yorgun görünüyordu. "Çok iyi," dedi. "Şifreyi kullanın ve Cansızlara Idris'e hücuma geçmeleri Komutunu verin."

"Tamamdır," dedi adam elini Maviparmak'ın omzuna koyup.

Yazman yine başını salladı. Adamlar uzaklaşırken Maviparmak'ın yüzü asıktı.

"Sen neye üzülüyorsun ki?" diye sordu Siri öfkeyle.

Maviparmak ona döndü. "Hallandren'in Cansız ordusunun Komutlarını artık sadece onlar biliyor. Cansızlar Idris'i yerle bir etme emriyle oraya doğru yola çıktığında arkadaşlarım bir zehirle kendilerini öldürecekler. Böylece geriye Cansızları durdurabilecek hiç kimse kalmayacak."

Austre... diye düşündü Siri uyuşmuş gibi. *Renklerin Tanrısı.*

"Tanrı Kral'ı aşağı götürün," dedi Maviparmak birkaç Cansıza. "Vakit gelinceye kadar orada tutun." Rahip cübbesi giymiş başka bir Pahn Kahl'lı yazman da Cansızlara katıldı ve Susebron'u merdivenlere doğru sürüklediler. Siri, Susebron'a uzanmaya çalıştı. Hâlâ mücadele ediyor, Siri'ye uzanmaya çalışıyordu. Fakat Cansızlar çok güçlüydü. Gözden kaybolduktan sonra bile Siri onun merdivenlerde yankılanan sözsüz haykırışlarını duymaya devam etti.

"Ona ne yapacaksınız?" diye sordu Siri. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Maviparmak ona doğru baktı ama yine göz göze gelmekten kaçındı. "Hallandren'de pek çok kişi Cansızların Idris'e saldırmasını yanlış bir politik hamle olarak görecektir ve savaşı durdurmak için harekete geçebilirler. Hallandren tam anlamıyla bu savaşın arkasında durmazsa yaptığımız her şey boşa gider."

"Anlamıyorum."

"Işıktını'yla Aldokur'un yani Komut kodlarını bilen iki tanrının cesedini Cansızların kışlasına götüreceğiz ve şehirden getirdiğimiz Idris'li cesetlerin arasına bırakacağız. Tanrı Kral'ın cesedini de sarayın zindanında bulacaklar. Böylece herkes Idris'lilerin saraya saldırdığı ve onu öldürdüğü sonucuna varacak. Idris varoşlarından bir sürü paralı asker tuttuğumuz için buna inanmaları pek zor olmayacak. Bu geceden sağ kurtulan yazmanlarım da bu hikâyeyi doğrulayacak."

Siri gözlerini kırpıştırıp yaşlardan kurtulmaya çalıştı. Hallandren'liler, Aldokur'la Işıktını'nın Tanrı Kral'ın intikamını almak için orduları Idris'e gönderdiğini sanacaktı.

Ve Tanrı Kral'ın ölümü halkı galeyana getirecekti.

"Keşke sen tüm bunların bir parçası olmasaydın," dedi Maviparmak, Cansızlara onu getirmelerini işaret ederken. "Hamile kalmasaydın işim çok daha kolay olurdu."

"Hamile değilim!" dedi Siri.

"Ama insanlar öyle olduğunu düşünüyor," dedi Maviparmak. İçini çekip merdivenlere yöneldi. "Bu yeterli. Burada yönetimi tamamen çökertmek zorundayız ve Idris'liler Hallandren'i yerle bir etmek istemeli. Bence Idris bu savaşta herkesin beklediğinden daha iyi olabilir. Özellikle de Cansızların başında bir kumandan olmazsa. Idris'liler onları tuzağa düşürüp bunun her iki taraf için de kolay bir savaş olmadığını kanıtlayacaktır."

Siri'ye baktı. "Ama savaşın işe yaraması için Idris'lilerin de savaşmak is-

temesi gerekiyor. Aksi takdirde kaçarlar ve dağlarda saklanırlar. Hayır, iki taraf birbirinden nefret etmeli ve yanına mümkün olduğunca çok müttefik çekmeli ki herkes savaşa kilitlensin... "

Ve Idris'in savaşı istemesinin en kesin yolu, diye düşündü Siri dehşetle, *beni öldürmek. Taşıdığımı sandıkları bebeğin öldürülmesi her iki taraf için savaş sebebi sayılacaktır. Bu savaşta taraflar sadece üstünlüğü ele geçirmek için savaşmayacak. Nefretle beslenen bir savaş olacak, belki onlarca yıl sürecek.*

Ve kimse gerçek düşmanımızın –savaşı başlatanın– Hallandren'in güneyindeki sessiz, sakin eyalet olduğunu asla bilmeyecek.

56

Vivenna nefes nefese, ter içinde pencereye ulaşıp içeri baktı. Denth içerideydi. Tonk Fah da öyle. Vasher kollarından tavandaki bir kancaya asılmıştı. Kanlar içindeydi ve hiç Nefesi yoktu ama hayattaydı.

Denth ve Tonk Fah'la baş edebilir miyim? diye düşündü. Kolları sızlıyordu. Cebinde Uyandırabileceği birkaç ip vardı sadece. Ya ipi atar ve ıskalarsa ne olacaktı? Denth'in nasıl dövüştüğünü görmüştü. Vivenna'nın mümkün olacağını bile sanmadığı kadar hızlıydı. Onu gafil avlamak zorundaydı. Eğer ıskalarsa ölürdü.

Ne yapıyorum ben? diye düşündü. *Bir duvarda asılı duruyorum ve iki profesyonel askere meydan okumak üzereyim.*

Kısa süre önce yaşadıkları ona korkusunu bastırma gücü verdi. Onu öldürebilirlerdi ama bu hızlı bir ölüm olurdu en azından. İhanetlere, çocukluk arkadaşının ölümüne, açlık, hastalık ve sokaklarda yaşama dehşetine katlanmıştı. Halkının önünde diz çökmeye ve onları yanılttığını itiraf etmeye zorlanmıştı. Ona daha ne yapabilirlerdi ki?

Her nasılsa bu düşünceler ona güç verdi. Kendi kararlılığına kendi bile şaşırarak pelerininden ve taytından sessizce Nefesi geri aldı. Ardından elindeki ipleri Uyandırdı ve fırlatıldıklarında yakalamalarını söyledi. Austre'ye sessizce bir dua mırıldandıktan sonra kendini camdan içeri çekti.

Vasher inliyordu. Tonk Fah bir köşede uyuyordu. Denth elinde kanlı bir bıçak tutuyordu ve odaya girdiği anda başını kaldırıp baktı. Sırf Denth'in yüzündeki o şok ifadesi bile Vivenna için her şeye değerdi. İplerden birini ona, diğerini Tonk Fah'a fırlattı ve Vasher'a koştu.

Denth hızlı davrandı ve elindeki bıçakla ipi havada kesti. İki parça havada kıvrılıp bükülmeye devam ettiyse de Denth'i yakalayacak kadar uzun

değildi. Tonk Fah'a fırlattığı ise hedefi buldu. İp yüzüne ve boynuna dolanırken Tonk Fah uyandı ve bir çığlık attı.

Vivenna, Vasher'ın yanında durdu. Denth yine Vivenna'nın gözüyle takip edemediği bir hızla kılıcını çekmişti bile. Vivenna yutkundu ve kılıcını çekti, Vasher'ın ona öğrettiği gibi tuttu. Denth yine bir an şaşkınlıkla duraksadı.

O bir an yeterliydi. Vivenna kılıcını savurdu. Denth'e değil, Vasher'ı tavana bağlayan ipe. Vasher inleyerek yere düştü ve Denth atılıp kılıcını Vivenna'nın omzuna sapladı.

Vivenna acıyla yere düştü.

Denth geri çekildi. "Eh, Prenses," dedi kılıcını tedbirli bir şekilde önünde tutmaya devam ederek. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Tonk Fah boynunu sıkan ip yüzünden boğulur gibi bir ses çıkardı. İpten kurtulmak için mücadele etse de başarılı olduğu söylenemezdi.

Omzundaki acı bir zamanlar Vivenna'yı tamamen elden ayaktan düşürürdü. Ama sokaklarda yediği dayaklardan sonra neredeyse tanıdık bir hisdi. Başını kaldırıp Denth'in gözlerinin içine baktı.

"Bunun bir kurtarma operasyonu olması mı gerekiyordu?" diye sordu Denth. "Çünkü ben pek etkilenmedim."

Tonk Fah çırpınırken sandalyeden düştü. Denth ondan tarafa bir bakış attı, sonra Vivenna'ya döndü. Tonk Fah'ın giderek zayıflayan çırpınışları dışında bir an sessizce birbirlerine baktılar. Nihayet Denth bir küfür savurup arkadaşının boynundaki ipi kesmeye gitti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Vasher yanında. Kan revan içindeki vücuduna rağmen sesinin böylesine güçlü çıkabilmesi Vivenna'yı şaşırttı.

Başını salladı.

"Cansızları Idris'e yollayacaklar," dedi. "Baştan beri yanılmışız. Hâlâ arkasında kim var bilmiyorum ama sarayı ele geçirdiler sanırım."

Denth nihayet ipi kesmeyi başardı.

"Buradan kaçman lazım," dedi Vasher ellerini bağlayan ipten kurtulmaya çalışırken. "Idris'e git ve onlara Cansızlarla savaşmamalarını söyle. Kuzey geçiş yollarından kaçıp dağlarda saklansınlar. Savaşmasınlar ve başka krallıkları savaşa sokmasınlar."

Vivenna, Tonk Fah'ı kendine getirmek için tokatlayan Denth'e baktı. Ardından gözlerini yumdu. "Nefesin Nefesime," dedi ve kolundaki püsküllerden Nefesini geri aldı. Ardından Vasher'a dokundu.

"Vivenna... " dedi Vasher.

"Hayatım hayatına," dedi. "Nefesim Nefesin olsun."

Dünyası aniden donuklaştı. Yanında Vasher yutkundu ve aldığı Nefesle sarsılmaya başladı. Denth hızla doğrulup onlara döndü.

"Sen yap, Vasher," diye fısıldadı Vivenna. "Bunu benden kat kat iyi yaparsın."

"Bildiğini okuyorsun!" dedi Vasher biraz kendine geldiğinde. Ardından Nefesi geri vermek için ona uzandı ama aynı anda Denth'i fark etti.

Denth gülümseyerek kılıcını kaldırdı. Vivenna kanı durdurmak için eliyle omzunu tutarak pencereye süründü. Gerçi Nefesi olmadan pencereden nasıl aşağı ineceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Vasher yerden Vivenna'nın kılıcını alıp kalktı. Üzerinde dizlerine gelen beyaz bir içlikten başka bir şey olmadığı hâlde duruşu kendinden emindi. Ellerini bağlayan ipi yavaşça beline dolayıp her zamanki gibi kemer yaptı.

Bunu nasıl yapıyor? diye düşündü Vivenna. *Bu güç nereden geliyor?*

"Sana daha fazla zarar vermem gerekirdi," dedi Denth. "Çok oyalandım. Fazla tadını çıkardım."

Vasher alaycı bir şekilde gülüp belindeki ipi düğümledi. Denth bekliyordu.

"Yaralarımızın sıradan insanlar gibi kanaması bana hep çok komik gelmiştir," dedi Denth. "Daha güçlü olabiliriz, daha uzun yaşayabiliriz ama aynı şekilde ölüyoruz."

"Aynı şekilde değil," dedi Vasher nihayet Vivenna'nın kılıcını kaldırırken. "Diğer insanlar bizden çok daha onurlu bir şekilde ölüyor, Denth."

Denth gülümsedi. Heyecanı gözlerinden okunuyordu. *Vasher'ın Arsteel'i düelloda yenemeyeceğini söyleyip duruyordu,* diye düşündü Vivenna. *Vasher'la dövüşmek istiyor. Vasher'dan daha iyi olduğunu kendine kanıtlamak istiyor.*

Kılıçlar harekete geçti. Ve sadece birkaç hamlenin ardından Vivenna ortada gerçek bir rekabet olmadığını gördü. Denth açıkça daha üstündü. Belki Vasher yaralı olduğu içindi. Belki dövüşürken Vasher'ın gözlerinde gördüğü giderek büyüyen öfke yüzündendi; soğukkanlılığını koruyamadığı, kendine hâkim olamadığı içindi. Ya da belki gerçekten kılıç kullanmakta Denth kadar iyi değildi. Sebep her neyse, Vivenna onları izlerken Vasher'ın kaybedeceğini görebiliyordu.

Bunca şeyi sonunda yenilip ölesin diye yapmadım! diye düşündü. Bir yolunu bulup yardım etmek için ayağa kalkmaya davrandı.

Ama bir el omzundan tutup onu tekrar yere itti. "Hiç sanmıyorum," dedi tepesinde dikilen Tonk Fah. "İple yaptığın numara iyiydi bu arada.

Çok zekice. Ben de birkaç ip numarası biliyorum. İpin insanların etini dağlamakta kullanılabileceğini biliyor muydun mesela?" Gülümsedi ve ona doğru eğildi. "Paralı asker şakaları işte."

Tonk Fah'ın omzundan hafifçe kayan pelerini Vivenna'nın yanağına dokundu.

Yok canım, mümkün değil, diye düşündü Vivenna. *Ondan kaçmaya çalışırken pelerinini Uyandırmak için Nefes vermiş ama yanlış Komut kullanmıştım. Hâlâ aynı pelerini giyecek kadar salak olabilir mi?*

Vivenna gülümsedi ve düelloya baktı. Vasher karşı duvardaki pencereye doğru gerilemişti; fena hâlde terliyordu ve kanlı ter damlaları yere damlıyordu. Denth yine üzerine çullanınca Vasher pencerenin dibindeki masanın üzerine çıktı.

Vivenna tekrar Tonk Fah'a döndü. Adamın pelerini hâlâ yanağına değiyordu. "Nefesin Nefesime," dedi.

Aniden içi Nefesin o müthiş hissiyle doldu.

"Ha?" dedi Tonk Fah.

"Yok bir şey," dedi Vivenna. "Sadece... Saldır ve Denth'i yakala!" diye Komut verdi gözünde canlandırarak. Ve pelerin titremeye başladı. Tonk Fah'ın gömleğindeki renk çekildi ve adamın gözleri hayretle büyüdü. Pelerin aniden kabarıp Tonk Fah'ı beraberinde sürükledi ve Vivenna'dan uzaklaştırdı.

İşte bu yüzden ben prensesim, *sense sadece paralı askersin,* diye düşündü Vivenna kenara çekilirken.

Tonk Fah bağırınca Denth sese döndü ve neredeyse aynı anda pelerinle sürüklenen iri yarı Pahn Kahl'lı ona tosladı.

Denth geriye savruldu ve Vasher'a çarptı. Tonk Fah homurdandı, Denth bir küfür savurdu.

Ve Vasher pencereden aşağı yuvarlandı.

Vivenna şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. İstediği bu değildi. Denth pelerini kesip Tonk Fah'ı geri çekti.

Bir an odaya bir sessizlik çöktü.

"Git bizim Cansız birliğini topla!" dedi Denth. "Hemen!"

"Yaşıyor mudur?" diye sordu Tonk Fah.

"Üçüncü katın penceresinden düştü, balıklama ölüm dalışı yaptı," dedi Denth. "Tabii ki yaşıyordur! Cansız birliğini ön kapıya yolla, onu biraz oyalasınlar!" Denth, Vivenna'ya baktı. "Prenses, bu kadar belaya değmezsin."

"Evet, öyle diyorlar," dedi Vivenna içini çekip. Elini yine kanlı omzuna bastırdı. Korkması gerekirdi herhâlde ama şu anda korkmaya bile gücü yoktu.

* * *

Vasher zemindeki sert taşlara doğru düşüyordu. Yukarıda giderek uzaklaşan pencereye baktı. *Tam da onu haklamak üzereydim!* diye düşündü öfkeyle.

Rüzgâr uğulduyordu. Haykırıp belindeki ipi çözdü. Vivenna'nın Nefesi ona taze güç vermişti.

İpi fırlatıp kan lekeli içliğinden renk çekti ve "Yakala," diye Komut verdi. İp gidip saray duvarında çıkıntı yapan oymalardan birine dolandı ve gerilip onu çekti. Vasher ayaklarını blokun duvarına dayayarak kendini yavaşlattı.

"Nefesin Nefesime," dedi iyice yavaşladığında. İp serbest kalıp düştü ve Vasher altındaki blokun üstüne atladı. "Bacağım ol ve bana güç ver!" diye Komut verdi göğsündeki kandan renk çekerek. İp yine hareketlenip bu defa bacağına ve ayağına dolandı. Vasher sıçradı ve bir sonraki bloka indi. Bacağındaki ip ve onun insanüstü kasları düşüşün şiddetini emdi.

Dört sıçrayışın ardından ayakları yere değdi. Askerler kapının önünde yatan cesetlerin arasında şaşkın bir hâlde duruyordu. Vasher ipten Nefesini geri aldı ve üzerinden damlayan renksiz kanlarla onlara doğru koştu.

Yerdeki askerlerden birinin kılıcını kaptı. Kapıdaki askerler ona doğru dönüp kılıçlarını kaldırdılar. Vasher'ın onlarla sohbet edecek zamanı ve sabrı yoktu. Doğrudan saldırıp adamları hızla indirmeye başladı. Kılıç kullanmakta Denth kadar usta olmayabilirdi ama çok uzun süredir kılıç kullanıyordu.

Ne yazık ki çok fazla adam vardı. Dövüşemeyeceği kadar fazla. Vasher bir küfür savurup aralarında döndü ve birini daha yere düşürdü. Ardından eğilip elini yerdeki askerin göğsüne koydu ve aynı anda hem pantolonuna hem gömleğine dokunup bir parmağını içindeki renkli içliğe uzattı.

"Benmişim gibi benim için savaş," diye Komut verdi adamın içliğini griye çevirerek. Sonra yine döndü ve bir kılıç darbesini engelledi. Yandan başka biri daha geliyordu ve biri daha... Hepsini engelleyemezdi.

Havada bir kılıç belirdi ve Vasher'a vurmak üzere olan kılıcın önünü kesti. Ölü adamın gömleğiyle pantolonu ayağa kalmış, savaşıyordu. Pantolonla gömlek sanki içlerinde görünmeyen bir insan varmış gibi onu korumaya ve saldırmaya başladı. Vasher sırtını Uyandırılmış giysilere verdi. İlk fırsatta kalan Nefesiyle bir tane daha yaptı.

Şimdi üç kişiydiler: Vasher ve iki takım Uyandırılmış kıyafet. Muhafızlar küfretti; artık daha dikkatliydiler. Vasher tam onlara bakıp nereden saldırıya geçeceğini planlıyordu ki elli kadar Cansız köşeyi dönüp onlara yöneldi.

Renkler kahretsin! diye düşündü Vasher. Öfkeyle haykırdı ve bir askeri daha indirdi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Küfretmemelisin, dedi bir ses kafasının içinde. *Shashara bana bunun kötü olduğunu söylemişti.*

Vasher sese doğru döndü. Sarayın kapalı kapılarının altından incecik bir siyah duman süzülüyordu.

Bana teşekkür etmeyecek misin? diye sordu Gecekanı. *Seni kurtarmaya geldim.*

Askerlerden biri zekice bir hamleyle onun için dövüşen pantolonun bacağını kesince kıyafetlerden biri yere yığıldı. Vasher diğer kıyafetten Nefesini geri aldı, ardından bir ayağını yerdeki kıyafetin üstüne koyup ondan da Nefesini aldı. Bu esnada, yorgun düşmüş askerler nihayet Cansızların geldiğine sevinmiş ve tedbiri elden bırakmadan geri çekilmeye başlamışlardı.

O bir anlık boşlukta Vasher var gücüyle sarayın kapısına koştu. Kapıyı omuzlayıp açtı ve hole daldı.

Hol ceset doluydu ve Gecekanı her zamanki gibi kınıyla birlikte bir adamın göğsüne saplanmıştı. Vasher sadece bir an tereddüt etti. Cansızların ona doğru yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu.

Koşup Gecekanı'nı kabzasından kavradı ve kınını adamın göğsünde bırakarak kılıcı çekti.

Kılıcı savurduğunda siyah bir sıvı fışkırdı ama daha yere ve duvarlara değmeden dumana dönüştü. Dumanın bir kısmı kılıcın etrafında yoğunlaştı, bir kısmı siyah bir kan gibi yere doğru aktı.

Yok et! diye gürledi Gecekanı'nın sesi Vasher'ın zihninde. *Kötüler yok edilmeli!* Vasher'ın koluna bir ağrı saplandı ve Nefesinin çekildiğini hissetti. Kılıç onun Nefesiyle besleniyordu. Gecekanı'nı çekmenin korkunç bir bedeli vardı ama Vasher şu anda bunu umursayacak durumda değildi. Üzerine koşan Cansızlara döndü ve saldırdı.

Kılıçla dokunduğu Cansızlar anında parlayıp dumana dönüştü. Küçük bir dokunuş bile, görünmez bir ateş tarafından kavrulan kâğıt parçaları gibi büzüşmelerine ve vücutlarından geriye havada siyah bir leke kalmasına yetiyordu. Vasher büyük bir öfkeyle saldırıp Cansızları birbiri ardına hakla-

maya başladı. Etrafını simsiyah bir duman sarmıştı ve kılıcın kabzasından koluna doğru bir siyahlık tırmanarak Nefesinden beslenen siyah damarlar gibi kolunu sararken kolu acıyla seğiriyordu.

Sadece birkaç dakika içinde Vivenna'nın ona verdiği Nefes yarıya inmişti bile. Fakat yine aynı birkaç dakika içinde Vasher elli Cansızı etkisiz hâle getirmişti. Dışarıda askerler öylece kalakalmış, bu gösteriyi izliyordu. Vasher, Cansızlardan geriye kalan tek şey olan siyah dumanların arasında durdu ve duman yavaşça havaya yükselmeye başladı.

Askerler arkalarını dönüp kaçtı.

Vasher haykırıp yandaki duvara doğru koştu ve Gecekanı'nı duvara indirdi. Taş duvar, yumuşak bir et parçası gibi dağılıp eridi ve Vasher siyah dumanları yararak yan odaya girdi. Merdiven aramakla uğraşmadı. Odadaki masanın üzerine sıçradı ve bu kez Gecekanı'nı tavana vurdu.

Tavanda üç metre genişliğinde bir delik açıldı ve tavandan sis gibi siyah dumanlar aşağı süzüldü. Vasher ipi uyandırıp fırlattı ve kendini bir üst kata çekti. Sonra aynı şeyi tekrar yapıp üçüncü kata çıktı.

Haykırıp duvarları yararak Denth'e doğru ilerledi. Kolundaki acı inanılmazdı ve Nefesi büyük bir hızla azalıyordu. Nefesi bittiğinde, Gecekanı onu öldürecekti.

Her şey giderek matlaşıyordu. Son duvarı yardı ve işkence gördüğü odaya girdi.

Oda boştu.

Haykırdı. Kolu titriyordu. *Kötüleri... yok et...* diyordu Gecekanı sürekli zihninde. Şimdi sesinde o tanıdık tondan, o hafiflikten eser kalmamıştı. Emir verir gibi gürlüyordu. İnsanlık dışı, korkunç bir sesti. Kılıcı tutmaya devam ettikçe Nefesi giderek daha hızlı emiliyordu.

Vasher son bir gayretle kılıcı kenara fırlattı ve dizlerinin üzerine çöktü. Kılıç yerde kayarken taşları dumana dönüştürdü ama sonunda duvara çarpıp durdu. Ucundan hâlâ dumanlar yükseliyordu.

Vasher kolu seğirerek dizlerinin üzerinde kaldı. Derken kolundaki siyah damarlar yavaş yavaş çekilip yok oldu. En fazla Birinci Tekâmüle ulaşmasına yetecek Nefesi kalmıştı. Birkaç saniye daha gecikseydi Gecekanı kalan Nefesini de emecekti. Vasher kafasını iki yana sallayıp görüşünü netleştirmeye çalıştı.

Önüne bir şey düştü. Bir düello kılıcı. Vasher başını kaldırıp baktı.

"Ayağa kalk," dedi Denth gözlerinde amansız bir ifadeyle. "Başladığımız şeyi bitireceğiz."

57

Maviparmak, Cansızların tuttuğu Siri'yi sarayın dördüncü katına götürdü. En üst kata. Hallandren'e göre bile inanılmaz parlak renklerle döşenmiş bir salonun önünde durdular. Kapıdaki Cansız nöbetçiler, Maviparmak'ı görünce saygıyla başlarını eğip geçmelerine izin verdi.

Şehirdeki tüm Cansızlar artık Maviparmak'ın ve onun yazmanlarının kontrolünde, diye düşündü Siri. *Aslında bundan önce de yazmanlar krallığın bürokrasisinde büyük güç sahibiydi. Pahn Kahl'lılara böyle düşük –ama önemli– bir pozisyon vererek kendi sonlarını hazırladıkları Hallandren'lilerin hiç aklına geldi mi?*

"Benim insanlarım bu tuzağa düşmez," dedi Siri salonun ön tarafına doğru götürülürken. "Hallandren'le savaşmazlar. Geçitlere kaçıp dağlarda ya da komşu krallıklarda saklanacaklardır."

Salonun ön tarafında sunağa benzeyen siyah bir taş vardı. Siri kaşlarını çattı. Arkalarındaki kapıdan Cansızlar rahiplerin cesetlerini sürüyerek içeri girdi. Treledees'in cesedi de aralarındaydı.

Ne oluyor? diye düşündü Siri.

Maviparmak ona döndü. "Bu yüzden onları yeterince öfkelendirdiğimizden emin olacağız," dedi. "İnan bana Prenses, işimiz bittiğinde Idris iki krallıktan biri yok olana kadar tüm gücüyle savaşacak."

* * *

Işıktını'nın yanındaki hücreye başka birini attılar. Işıktını bitkin bir hâlde başını kaldırıp baktı. Çok da umurunda değildi. Başka bir Dönmüş getirmişlerdi. Bu kez hangi tanrıyı esir almışlardı acaba?

Tanrı Kral, diye geçirdi içinden Işıktını yeni gelenin yüzünü gördüğünde. *İnanılmaz.*

Kafasını tekrar önüne eğdi. Ne anlamı vardı ki? Aldokur'a bir faydası olmamıştı. Kimseye bir faydası olmamıştı. Cansız ordusu çoktan Idris'e doğru yürüyüşe geçmiş olmalıydı. Hallandren ile Idris savaşacak ve Pahn Kahl üç yüz senedir beklediği rövanşı alacaktı.

* * *

Vasher güçlükle ayağa kalktı. Gecekanı'nı kullanmak onu çok sarsmıştı. Zayıf düşmüş elinde bu kez düello kılıcıyla Denth'e baktı.

Şimdi etraflarında simsiyah ve boş bir açık alan vardı. Vasher duvarların çoğunu yıkmıştı. Çatının tepelerine çökmemesi bir mucizeydi.

Denth'in adamlarının sarayı ele geçirirken öldürdüğü askerlerin cesetleri hâlâ yerlerdeydi.

"Kolay yoldan ölmene izin verebilirim," dedi Denth kılıcını kaldırırken. "Bana gerçeği söylemen şartıyla. Arsteel'i düelloda yenmedin, değil mi?"

Vasher kılıcını kaldırdı. Vücudundaki kesikler, kolundaki ağrı, uykusuzluğun verdiği yorgunluk... Kendini korkunç hissediyordu. Adrenalin onu ancak buraya kadar getirebilmişti ve onun bile vücudu ancak bu kadarına dayanabilirdi. Cevap vermedi.

"İstediğin gibi olsun," dedi Denth ve saldırdı.

Vasher kendini savunmak zorunda kalıp geriledi. Denth kılıç kullanmakta hep daha iyi olmuştu. Vasher araştırma yapmakta iyiydi. Peki bu ona ne kazandırmıştı? Çoksavaş'a sebep olan keşifler, bir sürü insanın ölümüne sebep olan bir canavarlar ordusu...

Vasher savaştı. Ne kadar yorgun olduğu düşünülürse iyi savaştı. Ama bu pek işe yaramadı. Denth kılıcını Vasher'ın sol omzuna sapladı. Sol omuz Denth'in ilk vuruş için favorisiydi. Böylece rakibi mücadeleye devam ediyor ama yaralı oluyordu ve Denth'e işin keyfini çıkarmak kalıyordu.

"Arsteel'i kılıçta yenmedin," diye fısıldadı Denth.

* * *

"Beni sunakta öldüreceksin," dedi Siri. O tuhaf odanın ortasında dikiliyorlardı ve bir Cansız onu tutmaya devam ediyordu. Bu arada diğer Cansızlar da cesetleri oraya buraya yerleştiriyordu. Rahiplerin cesetlerini. "Anlamıyorum, Maviparmak. Sen onların dinine inanmıyorsun ki. Bunu neden yapıyorsun?"

Maviparmak elinde bir bıçakla kenarda duruyordu. Siri onun gözlerindeki utancı görebiliyordu. "Maviparmak," diye ısrar etti. Sesini sakin, saç-

larını siyah tutmak için elinden geleni yaptı. "Maviparmak, bunu yapmak zorunda değilsin."

Maviparmak nihayet ona baktı. "Yaptığım onca şeyden sonra bir kişiyi daha öldürmenin bana bir şey ifade edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Peki sen, yaptığın onca şeyden sonra," dedi Siri, "bir kişiyi daha öldürmenin hedefine ulaşmanda gerçekten bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?"

Maviparmak sunağa bir bakış attı. "Evet," dedi. "Sen de biliyorsun, Idris'te Tanrılar Katı'nda uğursuz şeyler döndüğüne dair fısıltılar hiç eksik olmaz. Hallandren rahiplerinden nefret ederler, onlara hiç güvenmezler... Sarayın arka odalarında karanlık sunaklarda işlenen cinayetlerden bahsedilir. Eh, biz de seni öldüreceğiz ve sonra Idris'li paralı askerlerin burayı görmesini sağlayacağız. Çok geç kaldığımızı, rahiplerin çoktan seni kurban ettiklerini söyleyeceğiz ve seni kurtarmaya çalışırken öldürdüğümüz rahiplerin cesetlerini göstereceğiz.

"Şehirdeki Idris'liler ayaklanacak. Zaten iyice gerilmiş durumdalar. Şehirde kaos çıkacak ve Hallandren düzeni sağlamak için Çoksavaş'tan beri benzeri görülmemiş bir Idris'li katliamı yapacak. Hayatta kalan Idris'liler ülkelerine kaçıp bu hikâyeyi anlatacak. Hallandren'in sırf Tanrı Kral'a kurban etmek için kraliyet kanından bir prenses istediği kulaktan kulağa yayılacak. Hallandren'in böyle bir şey yaptığına inanmak tabii ki çok aptalca ve saçma ama bazen en çok inanılan hikâyeler en vahşi olanlardır. Idris'liler buna inanacaktır. İnanacaklarını biliyorsun."

Biliyordu. O da Idris'te benzer hikâyeler dinleyerek büyümüştü. Hallandren onlar için çok uzak, korkutucu ve tuhaf bir yerdi. Siri artan bir panikle çırpındı, onu tutan Cansızdan kurtulmaya çalıştı.

Maviparmak ona baktı. "Çok üzgünüm," dedi. "Gerçekten."

* * *

Ben bir hiçim, diye düşündü Işıktını. *Niye Aldokur'u kurtaramadım? Onu niye koruyamadım?*

Yine ağlıyordu. Tuhaf bir şekilde yan hücreden ağlama sesi geliyordu. Tanrı Kral ağlıyordu. Susebron ümitsizce parmaklıkları yumruklarken öfkeyle inledi. Ama konuşmuyor, onu hapsedenlere bir şey söylemiyordu.

Niye acaba? diye merak etti Işıktını.

Adamlar Tanrı Kral'ın hücresine yaklaştı. Silahlı Pahn Kahl'lılar. Yüzlerinde zalim bir ifade vardı.

Ama Işıktını artık onları umursayacak hâlde değildi.

Sen tanrısın. Llarimar'ın sözleri hâlâ kafasında dönüp duruyordu. Llarimar kendi hücresinde yere yatmış, gözlerini etraflarındaki zalimliğe kapatmıştı.

Sen tanrısın. Benim için öylesin en azından.

Işıktını başını iki yana salladı. *Hayır, ben bir hiçim. Tanrı değilim. İyi bir adam bile değilim.*

Benim için öylesin...

Üzerine sular boşandı. Işıktını şaşkınlıkla kafasını iki yana salladı. Uzakta, kafasının içinde, gök gürledi. Ondan başka kimse duymuyor gibiydi.

Hava kararadı.

Ne oluyor?

Işıktını bir teknedeydi. Tekne karanlık sularda alçalıp yükseliyor, sarsılıyordu. Işıktını güvertede durmuş, kaygan zeminde ayakta kalmaya çalışıyordu. Bir yanı bunun sadece bir hayal olduğunu, hâlâ hücrede olduğunu bilse de gerçek gibiydi. Çok gerçekti.

Dalgalar etraflarında kabarıyor, köpük köpük kırılıyordu. Karanlık gökyüzü bir şimşekle aydınlandı. Tekne sarsılınca Işıktını savruldu ve yüzünü teknenin kabininin duvarına çarptı. Direğe asılmış fenerin ışığı belli belirsiz parlıyordu. Vahşi ve öfkeli şimşeğin yanında fenerin ışığı çok zayıf kalmıştı.

Işıktını yanağında tahtanın boyasını hissetti; gözlerini kırpıştırdı. Yağmurun altında fenerin zayıf ışığında kırmızı panter...

Teknenin adı, diye hatırladı. *Teknenin adı Kırmızı Panter'di.*

O Işıktını değildi. Ya da oydu ama şu andakinin daha kısa, daha çelimsiz bir versiyonuydu. Uzun saatler boyunca para saymaya, defterleri kontrol etmeye alışık bir yazman.

Kayıp para var mı diye bakardı. İşi buydu. İnsanlar aldatılıp aldatılmadıklarını ve sözleşmelerin gereği olan ödemeleri düzgün bir şekilde alıp almadıklarını bulması için onu tutardı. İşi defterlere bakmak ve karmaşık rakamlar arasına gizlenmiş bir tutarsızlık olup olmadığını keşfetmekti. Bir tür dedektifti. Ama sandığı türden değil.

Dalgalar tekneye vuruyordu. Birkaç yaş daha genç görünen Llarimar teknenin baş kısmından bağırıp yardım istedi. Tayfalar ona yardıma koştu. Llarimar'ın ya da Işıktını'nın teknesi değildi. Güzel bir gezi yapmak için kiralamışlardı. Llarimar yelken açmayı çok seviyordu.

Fırtına aniden patlamıştı. Işıktını ayağa kalktı ve korkuluğa tutunarak güçlükle ilerledi. Dalgalar güverteye doluyor, tayfalar teknenin alabora

olmasını engellemek için var güçleriyle mücadele ediyordu. Yelkenlerden geriye yırtık pırtık kumaş parçaları kalmıştı. Her yerde tahtalar gıcırdıyor, çatırdıyordu. Sağ tarafında denizin karanlık suları vahşice kabarıyordu.

Llarimar, Işıktını'ya seslendi, çarkları bağlamasını söyledi. Işıktını bir halat alıp mataforanın bir ucuna düğümledi. Tam o sırada bir dalga çarpınca az kalsın korkuluğun üzerinden suya düşecekti. Halatı sıkıca tutarak öylece durdu, çılgın sulara ve ürkütücü derinliklere baktı. Sonra silkinip kendine geldi ve geniş bir ilmek attı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Llarimar'la birlikte defalarca denize açılmıştı.

Llarimar yine seslenip yardım istedi. Ve aniden genç bir kadın kabinden çıkıp güverteye koştu, yardım etmek için halatları tuttu. "Tatara!" diye bağırdı bir kadın sesi kabinden. Kadının sesi dehşet içindeydi.

Işıktını başını kaldırıp baktı. Kızı tanıyordu. Halatı tuttuğu elini ona doğru uzattı. Kıza kabine geri dönmesini haykırdı ama sesi fırtınada kayboldu gitti.

Kız ona bakmak için döndü.

Tam o sırada bir dalga kıza çarptı ve onu denize fırlattı.

Llarimar ümitsiz bir çığlık attı. Işıktını dehşetle izliyordu. Derin karanlıklar yeğenini almış, onu içine çekmiş, yutmuştu.

O korkunç, o devasa karanlık. Fırtınalı deniz. Işıktını kalbi korkuyla sıkışarak genç kızın çalkalanan sularda sürüklenmesini izlerken kendini çok çaresiz hissetti. Kızın sarı saçları sularda bir görünüp bir kayboluyordu. Karanlık sularda zayıf bir renk. Birazdan o da kaybolacaktı.

Tayfalar küfürler savuruyordu. Llarimar çığlık atıyordu. Kadın ağlıyordu. Işıktını köpük köpük derinliklere baktı. O korkunç, o çok korkunç karanlığa...

Halat hâlâ elindeydi.

Hiç düşünmeden kendini korkuluğun üzerinden o karanlığa bıraktı. Buz gibi sular onu içine çekti ama halata tutunup bir şekilde yüzeyde kaldı. Kollarını bacaklarını deli gibi savuruyordu. Ancak bu kadar yüzme biliyordu. Yanından bir şey geçti.

O şeyi yakaladı. Kızın ayağıydı. İlmeği kızın bileğine geçirdi, çalkalanan ve kabaran sularda her nasılsa ilmeği sıkılaştırmayı başardı. Derken başka bir dalgayla uzağa sürüklendi ve sular onu yuttu. Yukarı, suyun yüzeyindeki ışığa uzanmaya çalıştı. Ama dibe battıkça o ışık giderek uzaklaştı.

Aşağı battı. Karanlık dibe.

Boşluk onu yuttu.

Dalgalar ve fırtına uzaklaşırken Işıktını gözlerini kırpıştırdı. Hücrenin soğuk taşlarının üzerinde oturuyordu. Boşluk onu almış ama sonra başka bir şey geri göndermişti. Dönmüştü.

Çünkü savaş ve yıkım görmüştü.

Tanrı Kral hâlâ bağırıyordu. Sahte rahipler Susebron'u tutarken Işıktını bir an onun ağzını gördü. *Dili yok*, diye fark etti. *Elbette. BiyoKromasını kullanamasın diye. Çok mantıklı.*

Diğer tarafa döndü. Aldokur'un cesedi kanlar içinde yerde yatıyordu. Işıktını bunu rüyasında görmüştü. Sabah rüyanın puslu hatırasıyla Aldokur'un yüzünün kızardığını gördüğünü düşünmüştü ama şimdi açıkça hatırlıyordu. Öbür yanındaki hücreye baktı. Llarimar uyur gibi gözlerini yummuştu. Bunu da rüyasından hatırlıyordu. Llarimar'ın kapalı göz kapaklarının ardında ağladığını fark etti.

Tanrı Kral zindandaydı. Işıktını da. Ama bunlar bir yana, çok parlak ve rengârenk bir ışık dalgasının diğer tarafında durduğunu, diğer taraftan aşağıdaki dünyaya baktığını hatırlıyordu. Bakmış ve sevdiği her şeyin savaşla yerle bir olduğunu görmüştü. Dünyanın gördüğü en büyük savaş – Çoksavaş'tan bile daha kanlı bir savaş– sevdiği her şeyi yakıp yıkacaktı.

Diğer tarafı hatırladı. Rahatlatıcı, huzur dolu bir ses ona bir fırsat sunmuştu.

Dönme fırsatı.

Renkler aşkına... diye düşündü Işıktını ayağa kalkıp. Yan hücrede rahipler Tanrı Kral'ı yere diz çökmeye zorluyordu. *Ben tanrıyım.*

Parmaklıklara doğru yürüdü. Tanrı Kral'ın gözlerindeki yaşları, yüzündeki acıyı gördü ve birden anladı. Tanrı Kral, Siri'ye âşıktı. Işıktını, kraliçenin gözlerinde de aynı şeyi görmüştü. Siri zorla evlendirildiği adama bir şekilde değer verir olmuştu.

"Sen benim kralımsın," diye fısıldadı Işıktını. "Tanrıların tanrısı."

Pahn Kahl'lı adamlar Tanrı Kral'ı yüzüstü taşlara yatırdı. Rahiplerden biri kılıcını çekti. Tanrı Kral'ın kolu yukarı doğru kalkmıştı, eli Işıktını'ya dönüktü.

Boşluğu gördüm, diye düşündü Işıktını. *Ve geri geldim.*

Parmaklıkların arasından uzandı ve Tanrı Kral'ın elini tuttu. Sahte rahipler başlarını kaldırıp panikle onlara baktı.

Işıktını gözlerini Tanrı Kral'ın gözlerine dikti ve gülümsedi. "Hayatım hayatına," dedi. "Nefesim Nefesin olsun."

* * *

Denth kılıcını savurdu ve Vasher'ın bacağını kesti.

Vasher sendeleyerek dizlerinin üzerinde düştü. Denth tekrar saldırdı ve Vasher güçlükle kılıcın önünü kesti.

Denth başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Acınacak hâldesin, Vasher. Diz çökmüş, ölümü bekliyorsun. Ve bu hâlde bile hâlâ hepimizden üstün olduğuna inanıyorsun. Paralı asker olduğum için beni sen mi kınıyorsun? Ne yapsaydım peki? Krallıkları ele geçirip senin yaptığın gibi savaşlar mı çıkarsaydım?"

Vasher başını öne eğdi. Denth kükreyerek öne atıldı, kılıcını kaldırdı. Vasher karşı koymaya çalıştıysa da çok güçsüz düşmüştü. Denth, Vasher'ın kılıcını elinden düşürdü, ardından karnına indirdiği tekmeyle onu arkadaki duvara savurdu.

Vasher duvarın dibine yığıldı. Artık kılıcı da yoktu. Yanındaki asker cesedinin belindeki bıçağa uzandı ama Denth hızlı davranıp çizmeli ayağını onun elinin üstüne koydu.

"Eskisi gibi olmamı istiyorsun, değil mi?" dedi Denth. "Herkesin sevdiği o neşeli, arkadaş canlısı adam olmamı istiyorsun."

"Sen iyi bir adamdın," diye fısıldadı Vasher.

"O adam korkunç şeyler gördü, çok korkunç şeyler yaptı," dedi Denth. "Denedim, Vasher. Eskisi gibi olmayı denedim. Ama o karanlık... Artık içimde. Ondan kaçamam. Güldüğümde bile orada. Olanları unutamam."

"Unutmanı sağlayabilirim," dedi Vasher. "Komutları biliyorum."

Denth donakaldı.

"Söz veriyorum," diye devam etti Vasher. "İstersen onu içinden tamamen söküp alırım."

Denth uzun bir an boyunca ayağı Vasher'ın elinin üstünde, kılıcı aşağıda, öylece durdu. Sonra nihayet başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu hak etmiyorum. Hiçbirimiz hak etmiyoruz. Elveda Vasher."

Kılıcını kaldırdı. Ve aynı anda Vasher da kolunu kaldırıp Denth'in bacağına dokundu.

"Hayatım hayatına. Nefesim Nefesin olsun."

Denth dondu kaldı, derken sendeledi. Elli Nefes, Vasher'ın göğsünden çıkıp Denth'in vücuduna doldu. Denth bunları istemiyordu ama geri çeviremezdi. Elli Nefes. Çok değildi.

Ama yeterliydi. Denth'in zevkle sarsılması için yeterliydi. Bir anlığına

da olsa kontrolü kaybetmesi ve dizlerinin üzerine düşmesi için yeterliydi. Ve o bir saniyede Vasher ayağa kalktı, yanındaki cesetten bıçağı çekip aldığı gibi Denth'in boğazını kesti.

Denth arkaya devrildi. Gözleri açıktı, boynundan kanlar fışkırıyordu. İçinden hayat çekilirken o hâlâ aldığı yeni Nefeslerin verdiği zevkle titriyordu.

"Kimsenin aklına gelmez," diye fısıldadı Vasher ona doğru bir adım atıp. "Nefes gibi büyük bir serveti önce birine verip sonra onu öldürmek, bazılarının hayatı boyunca tadamayacağı bir zenginliği bu şekilde kaybetmek kimsenin aklına gelmez. Kimse bunu beklemez."

Denth kanlar içinde titredi, kendini kaybetti. Saçları aniden kopkoyu bir siyaha, sonra sarıya, sonra öfkeli bir kızıla döndü.

Nihayet saçları dehşetle beyaza dönüp öyle kaldı. Hareket etmeyi bıraktı. Yenilerle birlikte eski Nefesleri de yok olurken içindeki hayat söndü.

"Arsteel'i nasıl öldürdüğümü merak ediyordun," dedi Vasher. Ağzındaki kanı tükürdü. "Eh, artık biliyorsun."

* * *

Maviparmak bir bıçak aldı. "Senin için yapabileceğim son şey," dedi, "bir Cansızın elinde ölmendense bunu benim yapmam. Çok hızlı olacak, söz veriyorum. Acı çekmene gerek yok. Sonradan bunu bir pagan ritüeli gibi gösteririz." Cansızlara döndü. "Onu sunağa bağlayın."

Siri onu omuzlarından tutan Cansızlardan kurtulmak için çırpındıysa da faydası yoktu. Korkunç kuvvetlilerdi ve Siri'nin elleri bağlıydı. "Maviparmak!" diye bağırdı gözlerinin içine bakıp. "Zavallı bir kız gibi bir taşa bağlanmış hâlde ölmeyeceğim. Ölmemi mi istiyorsun? O zaman ayakta ölmeme izin verme nezaketini göster en azından!"

Maviparmak tereddüt ettiyse de Siri'nin sesindeki otorite onu sindirmişe benziyordu. Elini kaldırdı ve Siri'yi sunağa doğru sürükleyen Cansızları durdurdu.

"Pekâlâ," dedi. "Onu sıkıca tutun."

"Beni öldürerek ne büyük bir fırsatı teptiğinin farkındasın, değil mi?" dedi Siri, Maviparmak ona yaklaştığında. "Tanrı Kral'ın karısı mükemmel bir rehine olur. Beni öldürmek çok aptalca ve... "

Maviparmak bu kez onu duymazdan geldi. Bıçağı göğsüne tutup darbeyi indireceği yeri seçti. Siri kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Ölecekti. Gerçekten ölecekti.

Ve savaş çıkacaktı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Maviparmak bir an tereddütle ona baktı, sonra yüzü sertleşti ve bıçağı kaldırdı.

Aynı anda bina sarsılmaya başladı.

Maviparmak panikle yan tarafta duran yazmanlarına baktı. Adamlar şaşkınlıkla başlarını iki yana salladı.

"Deprem olabilir mi?" dedi içlerinden biri.

Zemin beyaza dönüyordu. Güneş dağların arkasından doğduğunda yere vuran güneş ışığı gibi dalga dalga beyaz renk geldi. Duvarlara, tavana, yere... Taşların siyahı yok oldu. Rahipler korkuyla geri çekildi hatta biri tuhaf beyaz taşlara değmemek için halının üzerine çıktı.

Maviparmak'ın şaşkın bakışları tekrar Siri'ye döndü. Yer sarsılmaya devam ediyordu, yine de mürekkepten maviye dönmüş parmaklarıyla bıçağı kaldırdı. Derken Siri büyük bir hayretle adamın gözlerinin beyazının gökkuşağının renklerine büründüğünü gördü.

Tüm salon aniden renkle doldu; taşların beyazı bir prizmadan geçmiş gibi kırılıp renklere ayrıldı. Salonun kapıları patladı. Kudurmuş bir deniz canavarının sayısız dokunacı gibi birbirine dolanmış rengârenk kumaşlar içeri hücum etti. Kıvrılıp bükülüyorlardı ve Siri bu renk cümbüşünün içinde sarayın goblenlerini, halılarını, uzun ipek perdelerini ayırt etti. Rahipler çığlık çığlığa kaçışırken mor bir kumaş öne atılıp Maviparmak'ın koluna dolandı.

Dalgalanan, kıvrılıp bükülen renklerin ortasında Siri nihayet birini seçti. Dev gibi bir adam. Siyah saçları, solgun yüzüyle genç görünen ama çok yaşlı bir adam.

Maviparmak hâlâ bıçağı Siri'nin göğsüne sokmak için debeleniyordu. Tanrı Kral elini kaldırdı.

"Duracaksın!" dedi açık ve net bir şekilde.

Maviparmak hayretler içinde Tanrı Kral'a bakakaldı. Bıçak parmaklarının arasından yere düşerken Uyandırılmış halı adamı sarıp Siri'den uzaklaştırdı.

Siri afallamış bir hâlde öylece duruyordu. Susebron'un kıyafetleri havalandı ve onu Siri'nin yanında yere bıraktı. İki minik ipek mendil Siri'nin ellerini bağlayan ipleri kolayca çözüverdi.

Elleri serbest kalır kalmaz Siri gözyaşları içinde kocasına sarıldı ve Susebron onu kollarının arasına alıp havaya kaldırdı.

58

Dolap kapısı açıldı ve fenerin ışığı içeri doldu. Vivenna ağzı ve elleri bağlı hâlde başını kaldırıp Vasher'a baktı. Gecekanı'nı her zamanki gibi gümüş rengi kını içinde arkasında sürüklüyordu.

Vasher çok bitkin görünüyordu. Yere diz çöküp Vivenna'nın ağzındaki bezi çıkardı.

"Geç kaldın," dedi Vivenna.

Vasher zayıf bir şekilde gülümsedi. "Hiç Nefesim kalmadı," dedi yavaşça. "O yüzden yerini bulmakta zorlandım."

"O kadar Nefes nereye gitti?" diye sordu Vivenna, Vasher onun ellerindeki ipi çözerken.

"Büyük bölümünü Gecekanı yuttu."

Ona inanmıyorum, dedi Gecekanı neşeyle. *Ben... aslında ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum. Ama bir sürü kötüyü katlettik.*

"Onu mu kullandın?" diye sordu Vivenna. Vasher eğilmiş, bu kez ayaklarındaki ipi çözüyordu.

Vasher başını salladı.

Vivenna bileklerini ovuşturdu. "Denth?"

"Öldü," dedi Vasher. "Tonk Fah'la Kuyum denen kadının izini bulamadım. Paralarını alıp kaçmışlardır muhtemelen."

"Yani bitti."

Vasher başını sallayıp oturdu, kafasını duvara dayadı. "Ve biz kaybettik."

Vivenna omzundaki acı yüzünden suratını buruşturdu ve kaşlarını çattı. "Ne demek bu?"

"Denth'i saraydaki Pahn Kahl'lı yazmanlar tutmuş," dedi Vasher. "Idris ile Hallandren arasında savaş çıkmasını isteyen onlarmış. İki krallığın sa-

vaşta zayıf düşmesini ve bu boşluktan istifade Pahn Kahl'ın bağımsızlığını kazanmasını amaçlıyorlar."

"Ne olmuş? Denth artık öldü nasılsa."

"Olan şu: Cansız ordularının Komutları artık yazmanlarda," dedi Vasher. "Ve orduları savaşa yolladılar bile. Cansızlar bir saat kadar önce Idris'e doğru yola çıktı."

Vivenna sessizleşti.

"Tüm bu mücadele, Denth'le olanlar, hepsi ikinci plandaydı," dedi Vasher kafasını duvara vurarak. "Bunlarla oyalandık. Cansızlara zamanında ulaşamadım. Savaş başladı. Artık bunu durdurmanın hiçbir yolu yok."

* * *

Susebron, Siri'yi sarayın derinliklerine götürdü. Kolunu Siri'ye dolayıp onu kendine çekmişti; etraflarında kıvrılıp bükülen yüzlerce kumaşın arasında yan yana yürüyorlardı.

Uyandırdığı bunca şeye rağmen Susebron'un hâlâ yanlarından geçtiği her şeyin rengini güçlendirmeye yetecek kadar Nefesi vardı. Bu tabii taşlara işlemiyordu. Binanın bazı bölümleri siyah kalmaya devam etse de taşların en az yarısı beyaza dönmüştü.

Normal Uyandırmada olduğu gibi griye değil, kemik beyazına dönmüşlerdi. Ve beyaz oldukları için şimdi Tanrı Kral'ın muhteşem BiyoKromasıyla renklere ayrışıyorlardı. *Bir çember gibi*, diye düşündü Siri. *Renkli, sonra beyaz, sonra yine renkli.*

Susebron onu zindana götürdü ve Siri kocasının anlattıklarını burada kendi gözleriyle gördü. Yazmanlar, Susebron'un Uyandırdığı halıların altında ezilmiş, parmaklıklar kökünden çıkarılıp kenara atılmış, duvarlar yıkılmıştı. Susebron, Siri'nin görmemesi için cesetleri üzerini bir kumaşla örttü. Gerçi Siri onlara bakmıyordu. Enkazın ortasında iki ceset yatıyordu. Biri kanlar içinde yüzüstü yatan Aldokur'du. Diğeri ise vücudunun tüm rengi emilmiş, Cansızlar gibi griye dönmüş olan Işıktını.

Işıktını'nın gözleri kapalıydı ve huzur içinde uyuyormuş gibi görünüyordu. Başrahibi yanına çökmüş, tanrısının kafasını kucağına almıştı.

Başrahip başını kaldırıp onlara baktı ve gözlerindeki yaşlara rağmen gülümsedi.

"Anlamıyorum," dedi Siri, Susebron'a bakıp.

"Işıktını beni iyileştirmek için hayatını verdi," diye açıkladı Tanrı Kral. "Dilimin kesildiğini bir şekilde öğrenmiş."

"Dönmüşler sadece bir kişiyi iyileştirebilir," dedi rahip, tanrısına bakarak. "Kimi ne zaman iyileştireceklerine kendileri karar verir. Bazıları onların sırf bu amaçla geri geldiğini söylüyor. İhtiyacı olan birine hayat vermek için."

"Onu hiç tanımıyordum," dedi Susebron.

"Çok iyi biriydi," dedi Siri.

"Buna şüphem yok. Benim yaşamam için kendi hayatından vazgeçerek ne kadar soylu biri olduğunu kanıtladı."

Rahip gülümsedi. "Asıl inanılmaz olan," dedi, "Işıktını bunu iki kere yaptı."

Benden medet umma demişti, diye düşündü Siri tüm üzüntüsüne rağmen hafifçe gülümseyerek. *Bu konuda yalan söylemiş. Ondan da bu beklenirdi.*

"Hadi gel," dedi Susebron. "Rahiplerimden geri kalanları bulalım. Idris'e ulaşmadan orduları durdurmanın bir yolunu bulmamız lazım."

* * *

"Bir yolu olmalı, Vasher," dedi Vivenna onun yanına yere çöküp.

Vasher öfkesini –kendine duyduğu öfkeyi– bastırmaya çalıştı. Bu şehre savaşı durdurmaya gelmişti. Ve bir kez daha çok geç kalmıştı.

"Kırk bin Cansız," dedi yumruğunu yere indirerek. "Bu kadarını durduramam. Şehirdeki herkesin Nefesini alıp Gecekanı'nı kullansam bile yapamam. Onlara yetişmeyi başarsam bile mutlaka içlerinden birinin şansı yaver gider ve beni öldürür."

"Bir yolu olmalı," diye tekrarladı Vivenna.

Olmalı...

"Ben de geçen sefer aynı şeyi düşündüm," dedi Vasher yüzünü ellerine gömüp. "Durdurmak istedim. Ama ben ne olduğunu anlayana kadar iş çığırından çıkmıştı. Artık ipler benim elimde değildi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Çoksavaş," diye fısıldadı Vasher.

Bir sessizlik oldu.

"Kimsin sen?"

Vasher gözlerini açmadı.

Ona Talaxin derlerdi, dedi Gecekanı.

"Talaxin mi?" dedi Vivenna gülerek. "Gecekanı, bu Beş Bilge'den birinin ismi. O... "

Derken sustu.

"... üç yüz sene önce yaşadı," diye tamamladı cümlesini nihayet.

"BiyoKroma bir insanı çok uzun süre hayatta tutabilir," dedi Vasher içini çekip gözlerini açarak. Vivenna buna itiraz etmedi.

Başka isimleri de vardı, dedi Gecekanı.

"Eğer gerçekten onlardan biriysen," dedi Vivenna, "o zaman Cansızları nasıl durduracağını biliyor olmalısın."

"Elbette," dedi Vasher alaycı bir şekilde. "Başka Cansızlarla."

"Sadece bu mu?"

"En kolayı bu. Onun dışında, peşlerine düşüp tek tek yakalayabilir ve kodlarını kırıp yeni Komut verebiliriz. Ama kodları kendiliğinden kırmanı sağlayan Sekizinci Tekâmülde bile olsan hepsine yeni Komut vermek haftalar sürer."

Kafasını iki yana salladı. "Onlarla savaşacak bir ordumuz olabilirdi ama bizim ordumuz onlar zaten. Hallandren'in insan güçleri Cansızlarla savaşacak kadar büyük değil ve Idris'e zamanında yetişmeleri de imkânsız. Cansızlar günler önce varmış olur. Sonuçta uyumuyorlar, yemek yemiyorlar ve yorulmak nedir bilmiyorlar."

"Peki, eninde sonunda ikor-alkolleri bitmeyecek mi?" diye sordu Vivenna.

"İkor-alkol onların yemeği değil, Vivenna. Daha ziyade kanları gibi. Eğer bir yerleri kesilirse ve kan kaybederlerse ya da bozulurlarsa yenilenmesi gerekir. Düzenli bakımı yapılmadığı için birkaçı çalışmayabilir ama sayıları devede kulak kalır."

Vivenna sustu. "O zaman biz de onlarla savaşması için kendi ordumuzu Uyandırırız."

Vasher zayıf bir şekilde gülümsedi. Hafiften başı dönüyordu. Yaralarını –en kötülerini en azından– sarmıştı ama yakın zamanda dövüşemeyeceğini biliyordu. Vivenna omzundaki kanlı yarayla çok iyi görünmüyordu.

"Kendi ordumuzu mu Uyandıralım?" diye tekrarladı Vasher. "Birincisi, o kadar Nefesi nereden bulacağız? Senin verdiğin tüm Nefesi kullandım. İçine Nefes koyduğum kıyafetlerimi bulsak bile en fazla birkaç yüz Nefesimiz olur. Her Cansız için bir Nefes gerektiği düşünülürse, bize gereken rakamın yanına bile yaklaşamayız."

"Peki ya Tanrı Kral?" diye sordu Vivenna.

"Nefesini kullanamaz," dedi Vasher. "Çocukken dilini kestiler."

"Sen Nefesi ondan alamaz mısın bir şekilde?"

Vasher omuz silkti. "Onuncu Tekâmülde konuşmana gerek kalmadan zihinsel olarak Komut verebiliyorsun ama bunu yapmayı öğrenmek aylar sürer; tabii öğreten biri olursa. Rahipler nasıl yapıldığını biliyor olmalı, nitekimönceki kral bir sonrakine Nefes transfer edebiliyor; ama Susebron'a daha öğretmemişlerdir. Sonuçta rahiplerin görevlerinden biri de Tanrı Kral'ın Nefesini kullanmasına engel olmak."

"Yine de en iyi seçeneğimiz o," dedi Vivenna.

"Öyle mi? Peki onun gücünü nasıl kullanmayı düşünüyorsun? Cansız yaparak mı? Bunun için önce kırk bin ceset bulmamız gerektiğini unuttun herhâlde."

Vivenna içini çekti, kafasını duvara yasladı.

Vasher? dedi Gecekanı zihinlerinde. *Sen geçen sefer burada bir ordu bırakmamış mıydın?*

Vasher cevap vermedi ama Vivenna gözlerini açtı. Belli ki Gecekanı artık tüm sohbetlerine onu da dâhil etmeye karar vermişti.

"Ne demek bu?" diye sordu Vivenna.

"Hiç," dedi Vasher.

Hayır, hayır, dedi Gecekanı. *Çok iyi hatırlıyorum. O rahiple konuştun ve ona bir gün ihtiyacın olursa diye Nefesi senin için korumasını söyledin. Ve ona bir ordu verdin. Hareketsiz bir ordu. Şehre senden bir hediye olduğunu söyledin. Hatırlamıyor musun? Daha dün oldu.*

"Dün mü?" diye sordu Vivenna.

Çoksavaş'ın sonunda, dedi Gecekanı. *Bu ne zamandı?*

"Zamanı anlamıyor," dedi Vasher. "Sen ona bakma."

"Hayır," dedi Vivenna, Vasher'ın yüzünü inceleyerek. "Bir şey biliyor." Bir an durup düşündü, derken gözleri büyüdü. "Kalad'ın ordusu," dedi. "Kalad'ın Hayaletlerinin nerede olduğunu biliyorsun sen!"

Vasher tereddüt etti, sonra isteksizce başını salladı.

"Nerede?"

"Burada. Şehirde."

"Onları kullanmaktan başka çaremiz yok."

Vasher onu süzdü. "Benden Hallandren'in eline büyük bir güç vermemi istiyorsun, Vivenna. Korkunç bir güç. Şu anda sahip olduklarından kat kat tehlikeli bir şey."

"Şu andaki orduları insanlarımı katledecek," dedi Vivenna. "Bahsettiğin şey onlara bundan daha büyük bir güç mü verecek?"

"Evet."

Vivenna bir an sustu.

"Yine de yap," dedi.

Vasher ona baktı.

"Lütfen, Vasher."

Vasher yine gözlerini kapattı. Sebep olduğu onca yıkımı hatırladı. Bir şeyler yaratmanın yolunu bulduğu için sebep olduğu tüm o savaşları. "Benden düşmanlarının eline böylesine büyük bir güç vermemi istiyor musun gerçekten?"

"Onlar benim düşmanım değil," dedi Vivenna. "Her ne kadar onlardan nefret ediyor olsam da."

Vasher onu bir an daha süzdü, ardından ayağa kalktı. "Gidip Tanrı Kral'ı bulalım o zaman. Eğer hâlâ hayattaysa, ne yapabileceğimize bakarız."

* * *

"Kral ve kraliçemiz," dedi rahip, Susebron'la Siri'nin önünde yerlere kadar eğilerek. "Sarayın saldırıya uğradığını duyduk. O yüzden sizi kilit altında tutuyorduk. Sizi korumaya çalışıyorduk."

Siri önce adama, sonra Susebron'a baktı. Susebron düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyordu. Bu adam gerçek rahiplerden biriydi. Böylesine kesin bir şekilde emin oldukları bir avuç kişiden biriydi. Diğerlerini zindana kapatmış, sarayı temizlemeleri için şehir muhafızlarını çağırmışlardı.

Şimdi sarayın tepesinde açık havada duruyorlardı. Siri'nin öfkeli olduğunun işareti kızıl saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

"Şuradalar, efendim!" diye işaret etti muhafız.

Susebron dönüp terasın ucuna doğru yürüdü. Onu takip eden kumaşların çoğu artık etrafında dolanmıyor, terasın bir köşesine yığılmış, hazır bekliyorlardı. Siri de uca doğru yürüdü ve uzakta dumanı andıran bir leke gördü.

"Cansız ordusu," dedi muhafız. "Casuslarımız ordunun Idris'e doğru ilerlediğini doğruladı. Şehirdekiler onların kapılardan çıktığını görmüş."

"O duman ne peki?" diye sordu Siri.

"İlerlerken toz kaldırıyorlar," dedi muhafız. "Sayıları çok fazla."

Siri başını kaldırıp Susebron'a baktı. Susebron'un kaşları çatıktı. "Onları durdurabilirim." Sesi Siri'nin beklediğinden çok daha güçlüydü. Daha derindi.

"Efendimiz?" dedi muhafız sorar gibi.

"Bu kadar Nefesle," dedi Susebron, "onları yakalayıp kumaşlarla bağlayabilirim."

"Efendimiz," dedi muhafız tereddütle. "Kırk bin asker var. Kumaşları kesip size zarar verebilirler."

Susebron kararlı görünüyordu. "Denemek zorundayım."

"Hayır," dedi Siri elini onun göğsüne koyup.

"Ama halkın... "

"Ulaklar gönderip durumu açıklarız," dedi Siri. "Geri çekilip Cansızları pusuya düşürebilirler. Onlara yardım etmesi için birlikler yollarız."

"Yeterli birliğimiz yok," dedi Susebron. "Ayrıca zamanında yetişmeleri imkânsız. Idris'liler kaçabilir mi gerçekten?"

Hayır, diye düşündü Siri içi burkularak. *Ama sen bunu bilmiyorsun ve kaçabileceklerine inanacak kadar temiz kalplisin.*

Sonuçta Idris ayakta kalırdı muhtemelen ama çok fazla kayıp verirlerdi. Fakat Susebron'un Cansızlarla savaşacağım diye ölmesinin bir anlamı yoktu. Susebron muazzam güçlüydü ama bu kadar Cansızla savaşmak onun gücünü bile aşardı.

Susebron, Siri'nin yüzündeki ifadeyi gördü ve şaşırtıcı bir şekilde anında durumu kavradı. "Kaçabileceklerine inanmıyorsun," dedi. "Beni korumak için böyle söylüyorsun."

Beni şimdiden ne kadar iyi çözmüş.

"Efendimiz!" dedi bir ses arkalarından.

Susebron dönüp baktı. Terasa çıkmalarının bir sebebi Cansızların ne kadar ilerlediğini görmekse bir diğer sebebi de kapalı alanda tıkılı kalmaktan bunalmış olmalarıydı. Ayrıca açık havada birinin onlara gizlice sokulması daha zordu, bu yüzden açık havada olmak istemişlerdi.

Bir muhafız merdivenlerden çıktı, elinde kılıçla onlara doğru yürüyüp önlerinde eğildi. "Efendimiz. Sizi görmek isteyen biri var."

"Şu anda kimseyi görmek istemiyorum," dedi Susebron. "Kimmiş?"

Hiç dili olmayan birine göre bu kadar iyi konuşması inanılmaz, diye düşündü Siri. *Işıktını'nın Nefesi ne yapmış böyle? Sadece vücudu onarmakla kalmamış, ona iyileşen dilini kullanma becerisi vermiş.*

"Efendimiz," dedi muhafız. "Ziyaretçi... Kraliyet Saçlarına sahip."

"Nasıl?" dedi Siri şaşkınlıkla.

Muhafız kenara çekildi ve Vivenna terasa çıktı. Ya da Siri onu Vivenna'ya benzetti. Pantolonla tunik giymiş, beline kılıç takmış ve omzunda kanlı bir yara olan biri artık ablasına ne kadar benzeyebilirse! Siri'yi görünce

Vivenna'nın saçları mutlulukla sarıya döndü.

Vivenna'nın saçları mı değişiyor? diye düşündü Siri. *Bu o olamaz.*

Ama oydu. Genç kadın güldü ve ona doğru koştu. Muhafızlar araya girmeye yeltendiyse de Siri elini kaldırıp onları durdurdu. Vivenna gelip Siri'ye sarıldı.

"Vivenna?"

Genç kadın üzüntüyle gülümsedi. "Evet, sanırım benim," dedi. Susebron'a bir bakış attı. "Üzgünüm," dedi yavaşça. "Şehre seni kurtarmaya gelmiştim."

"Çok teşekkürler," dedi Siri. "Ama benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Vivenna'nın alnı daha da kırıştı.

"Kim bu, Siri?" diye sordu Susebron.

"Ablam."

"Ah." Susebron kibarca başını eğdi. "Siri senden çok bahsetti, Prenses Vivenna. Keşke daha iyi koşullarda tanışabilseydik."

Vivenna şok içinde Susebron'a bakakaldı.

"Söylendiği kadar kötü biri değil," dedi Siri gülümseyerek. "Çoğunlukla."

"İroni yaptı," dedi Susebron. "İroni yapmayı çok seviyor."

Vivenna tekrar Siri'ye döndü. "Cansızlar, Idris'e yürüyor."

"Biliyorum," dedi Siri. "Biz de onu konuşuyorduk. Babama ulak göndereceğiz."

"Daha iyi bir yol var," dedi Vivenna. "Ama bana güvenmeniz lazım."

"Sana tabii ki güvenirim," dedi Siri.

"Tanrı Kral'la konuşması gereken bir dostum var," dedi Vivenna. "Muhafızların onları duyamayacağı bir yerde."

Siri tereddüt etti. *Saçmalama,* diye düşündü sonra. *Karşımdaki Vivenna. Ona sonuna kadar güvenebilirim.*

Maviparmak'a da güvenebileceğini düşünmüştü. Siri aklından bunları geçirirken Vivenna merakla kardeşini inceliyordu.

"Eğer Idris'i kurtarmamıza bir yardımı olacaksa," dedi Susebron, "ben seve seve konuşurum. Kim bu kişi?"

* * *

Birkaç saniye sonra sarayın terasında Hallandren'in Tanrı Kralı ile Vivenna sessizce yan yana duruyor, biraz ötelerinde Siri Cansızların uzakta kaldırdığı toz bulutunu izliyordu. Muhafızların Vasher'ın üstünü aramayı bitirmesini bekliyorlardı. Terasın diğer tarafında Vasher muhafızların ortasında durmuş, kollarını yukarı kaldırmıştı. Akıllılık edip Gecekanı'nı aşağıda bı-

rakmıştı ve üstünde başka silah yoktu. Nefesi bile yoktu.

"Kız kardeşin inanılmaz bir kadın," dedi Tanrı Kral.

Vivenna ona baktı. Bu aslında onun evlenmek zorunda olduğu adamdı. Kendini teslim etmesi gereken korkunç yaratık. Bir gün onunla yan yana durup dostça sohbet edeceği aklının ucundan geçmezdi.

Hele ondan hoşlanacağı hiç aklına gelmezdi.

Tabii bu fazlasıyla hızlı bir karardı. İnsanlar hakkında hızlı kararlar aldığı için kendini azarlamaktan vazgeçmiş ama bu kararları değişime açık tutmayı öğrenmişti. Şu anda adamın sesinde Siri'ye olan sevgisinin yanı sıra katıksız bir iyilik duyuyordu. Böyle biri nasıl olmuştu da korkunç Hallandren'in Tanrı Kralı olmuştu?

"Evet," dedi Vivenna. "Öyledir."

"Onu seviyorum," dedi Susebron. "Bunu bilmeni isterim."

Vivenna, Siri'ye doğru bakıp yavaşça başını salladı. *Ne kadar değişmiş*, diye düşündü. *Ne zaman böyle saygı uyandıran ve saçlarını simsiyah tutabilen bir asil oldu?* Küçük kız kardeşi artık o kadar küçük değildi, üzerindeki pahalı elbiseyi vakarla taşıyordu. Ona çok yakışmıştı. Tuhaf.

Terasın diğer tarafında muhafızlar Vasher'ı üstünü değiştirmesi için bir paravanın arkasına götürdü. Üzerinde Uyandırılmış bir giysi parçası olmadığını garantiye almak istiyorlardı. Vasher birkaç saniye sonra beline dolanmış bir kumaşla paravanın ardından çıktı. Göğsü morluk ve kesik içindeydi. Vivenna onun böylesine küçültücü bir muameleye tabi tutulmasının utanç verici olduğunu düşünmeden edemedi.

Vasher yanında muhafızlarla nihayet onlara doğru yürüdü. Bu arada Siri dönmüş, dikkatle onu izliyordu. Vivenna henüz kız kardeşiyle uzun konuşma fırsatı bulamamıştı ama onun önemsiz biri olmayı tercih ettiği günlerin geride kaldığını görebiliyordu. Siri gerçekten değişmişti.

Vasher yanlarına ulaştığında Susebron muhafızları gönderdi. Arkasında orman kuzeye, Idris'e doğru uzanıyordu. Vasher, Vivenna'ya doğru bir bakış attı ve ondan uzaklaşmasını isteyeceğini sandı. Ama Vasher yüzünde bundan sonrasını artık oluruna bırakmış gibi bir ifadeyle bir şey söylemeden bakışlarını çevirdi.

"Kimsin sen?" diye sordu Susebron.

"Dilinin kesilmesinden sorumlu olan kişiyim," dedi Vasher.

Susebron kaşlarını kaldırdı.

Vasher gözlerini yumdu. Konuşmadı, Nefesi kullanmadı ya da bir Komut vermedi. Yine de birdenbire parlamaya başladı. Fener gibi, güneş gibi

parlamıyordu ama aurası bir şekilde etrafındaki renkleri daha parlak hâle getiriyordu. Derken Vivenna hayretle Vasher'ın fiziksel olarak büyüdüğünü gördü. Gözlerini açıp belindeki kumaşı yeni boyutlarına göre ayarladı. Göğsü gerilmiş, kasları belirginleşmiş, yüzündeki sakal kaybolmuştu.

Saçları altın sarısına döndü. Göğsündeki kesikler duruyordu ama artık önemsiz çizikler gibi görünüyordu. Vasher gözlerinin önünde... ilahi bir varlığa dönüşmüştü. Tanrı Kral tüm bunları ilgiyle izledi. Artık karşısında kendisi gibi bir tanrı vardı.

"İnanıp inanmamak sana kalmış," dedi Vasher. Şimdi sesi bile daha güçlüydü. "Ama çok uzun zaman önce burada bir emanet bıraktım. Bir gün geri alacağımı vadettiğim çok büyük bir güç. Bu gücün korunması ve asla kullanılmaması talimatı verdim. Rahipler gördüğüm kadarıyla bunu harfiyen yerine getirdi."

Susebron beklenmedik bir şekilde bir dizinin üzerine çöktü. "Efendim. Bunca zaman neredeydiniz?"

"Yaptıklarımın bedelini ödüyordum," dedi Vasher. "Ya da ödemeye çalışıyordum en azından. Şimdi bunun bir önemi yok. Ayağa kalk."

Neler oluyor? diye düşündü Vivenna. Siri en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Birbirlerine baktılar.

Susebron ayağa kalktıysa da başı hâlâ saygıyla öne eğikti.

"Cansızların vardı," dedi Vasher. "Onların kontrolünü kaybettin."

"Özür dilerim efendim," dedi Tanrı Kral.

Vasher onu süzdü. Ardından Vivenna'ya baktı. Vivenna başını salladı. "Ben ona güveniyorum."

"Bunun güvenle bir ilgisi yok," dedi Vasher tekrar Susebron'a dönerken. "Öyle ya da böyle şimdi sana bir şey vereceğim."

"Ne?"

"Kendi ordumu," dedi Vasher.

Susebron kaşlarını çattı. "Ama efendim, Cansızlarımız Idris'e doğru yola çıktı bile."

"O ordudan bahsetmiyorum," dedi Vasher. "Sana üç yüz sene önce burada bıraktığım orduyu vereceğim. Kalad'ın Hayaletleri diye bilinen orduyu. Hallandren'in savaşı bitirmesini onlarla sağlamıştım."

"Çoksavaş'ı mı diyorsunuz, efendim?" dedi Susebron. "Ama o savaşı müzakere masasında bitirmemiş miydiniz?"

Vasher alaycı bir şekilde güldü. "Savaş hakkında pek bir şey bilmiyorsun demek?"

Tanrı Kral duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

"Eh, öğren o zaman," dedi Vasher. "Çünkü ordumun kumandasını sana veriyorum. Onu sadece korunma amaçlı kullan, saldırı amaçlı değil. Ve sadece acil durumlarda kullan."

Tanrı Kral yavaşça başını salladı.

Vasher ona baktı, sonra içini çekti. "Gizli günahım."

"Efendim?" dedi Susebron anlamayarak.

"Komut cümlem," diye açıkladı Vasher. "Şehrine bıraktığım D'Denir heykellerine yeni emirler vermek için kullanacağın cümle."

"Ama efendim," dedi Susebron, "taş Uyandırılamaz."

"Taş Uyandırılamaz, doğru," diye onayladı Vasher. "Ama heykellerin içindeki insan kemikleri Uyandırılabilir. O heykeller birer Cansız."

İnsan kemikleri. Vivenna'nın sırtında bir ürperti dolaştı. Vasher ona kemikleri Uyandırmanın zor olduğunu çünkü insan şeklini korumalarının zor olduğunu söylemişti. Ama ya taşın içinde sabitlenmişlerse? Taş hem iskeleti yerli yerinde tutardı hem de onları zarar görmekten koruyarak yaralanmalarını veya bozulmalarını neredeyse imkânsız hâle getirirdi. Uyandırılmış cisimler insan kaslarından çok daha güçlü oluyordu. Eğer kemiklerden bir Cansız yapıldıysa ve etrafını saran taşı hareket ettirecek kadar güçlüyse... Bu şimdiye kadar görülmemiş güçte bir ordu demekti.

Renkler aşkına! diye düşündü Vivenna.

"Şehirde bin kadar D'Denir var," dedi Vasher. "Çok büyük bölümü hâlâ işe yarar durumdadır. Onları zamana direnecek şekilde yarattım."

"Ama içlerinde ikor-alkol yok," dedi Vivenna. "Damar bile yok!"

Vasher ona baktı. Bu oydu. Bu bakış, yüzündeki bu ifade... Boyutunu değiştirdiğinde başka birinin görüntüsüne bürünmemişti. Eski hâlinin Dönmüş versiyonuydu sadece. Bu nasıl mümkün olabilmişti?

"İkor-alkol sonradan bulundu," dedi Vasher. "Uyandırmayı daha kolay ve ucuz hâle getirdi ama tek yol o değil. Gerçi sanırım insanlar zamanla bunu unuttu, kolaya kaçar oldu." Tekrar Tanrı Kral'a döndü. "Onlara hemen yeni bir güvenlik kodu vermen, ardından diğer orduyu durdurmalarını emretmen gerekiyor. Hayaletlerimi çok... etkili bulacağını tahmin ediyorum. Taşa kolay kolay kılıç işlemez."

Susebron yine başını salladı.

"Onlar artık senin sorumluluğunda," dedi Vasher ona arkasını dönerken. "Benim yaptığımdan daha iyisini yap."

SONSÖZ

Ertesi gün taş askerlerden oluşan bin kişilik bir ordu şehrin kapılarından çıktı ve bir gün önce yola çıkan Cansızların peşine düştü.

Vivenna şehrin dışında duvara yaslanmış, arkalarından bakıyordu.

Hayatta olduklarını, sadece Komut verilmesini beklediklerini hiç bilmeden kim bilir kaç kez bir D'Denir'in bakışlarının altında durdum? diye düşündü. Herkes Barışyapıcı'nın bu heykelleri şehre bir daha savaşa girmemelerini hatırlatmak için bıraktığına inanıyordu. Vivenna açıkçası bunu hep biraz yadırgamıştı. Savaşın korkunç bir şey olduğunu hatırlatmak için şehre asker heykelleri hediye etme fikri hep biraz tuhafına gitmişti.

Öyle ya da böyle heykellerin doğru bir hediye olduğu ortaya çıkmıştı. Çoksavaş'ı da bitirmiş olan bir hediye.

Vivenna, Vasher'a döndü. Duvara yaslanmıştı. Gecekanı elindeydi. Saçıyla sakalıyla ölümlü hâline geri dönmüştü.

"Uyandırmayla ilgili bana öğrettiğin ilk şey neydi?" diye sordu Vivenna.

"Pek bir şey bilmediğimizi söylemiştim, onu mu kastediyorsun?" diye sordu Vasher. "Daha bilmediğimiz yüzlerce, belki binlerce Komut olduğunu söylemiştim."

"Evet," dedi Vivenna tekrar Uyandırılmış heykellere doğru bakarak. "Bence haklıydın."

"Sence?"

Vivenna gülümsedi. "Cansız ordusunu durdurmayı gerçekten başarırlar mı?"

"Büyük olasılıkla," dedi Vasher omuz silkip. "Etten Cansızlar taş bacaklar kadar hızlı değil, dolayısıyla onlara yetişeceklerdir. Ayrıca bunları daha önce savaşırken gördüm. Kolay kolay yenilmezler."

Vivenna başını salladı. "Yani halkım artık güvende."

"Tanrı Kral karar değiştirip Cansız heykelleri Idris'i fethetmekte kullanmadığı sürece öyle."

Vivenna alaycı bir şekilde güldü. "Sana çok huysuz biri olduğunu, sürekli homurdandığını hiç söyleyen oldu mu, Vasher?"

Nihayet, dedi Gecekanı, *biri benimle aynı fikirde!*

Vasher kaşlarını çattı. "Ben homurdanmıyorum," dedi. "Kelimelerle aram iyi değil sadece."

Vivenna gülümsedi.

"Eh, işimiz bitti o zaman," dedi Vasher çantasını omzuna atıp. "Hadi görüşürüz." Vasher yürümeye, şehirden uzaklaşmaya başladı.

Vivenna az sonra ona yetişti ve yanında yürümeye başladı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Vasher.

"Seninle geliyorum," dedi Vivenna.

"Sen bir prensessin," dedi Vasher. "Hallandren'in kraliçesi olan şu kızın yanında kal ya da Idris'e geri dönüp onları kurtaran bir kahraman olarak yaşa. Seni mutlu bir hayat bekliyor."

"Hayır," dedi Vivenna. "Hiç sanmıyorum. Babam beni kabul etse bile ne sessiz sakin Idris'te ne de bu görkemli sarayda beni mutlu bir hayatın beklediğinden şüpheliyim."

"Bir süre sonra çok farklı düşüneceksin. Yollarda hayat çok zordur."

"Biliyorum," dedi Vivenna. "Ama, şeey, olduğum her şey, olmam için eğitildiğim her şey, nefretle sarmalanmış bir yalandan ibaretti. Buna geri dönmek istemiyorum. Ben artık o kişi değilim. O kişi olmak istemiyorum."

"Kimsin peki?"

"Bilmiyorum," dedi Vivenna. Sonra başıyla ufku işaret etti. "Ama bence cevabı orada bulacağım."

Bir süre sessizce yürüdüler.

"Ailen senin için endişelenecek," dedi Vasher sonunda.

"Bir şekilde üstesinden gelirler," diye karşılık verdi Vivenna.

Vasher nihayet omuz silkti. "Pekâlâ. Çok umurumda değil açıkçası."

Vivenna gülümsedi. *Bu doğru*, diye düşündü. *Geri dönmek istemiyorum.* Prenses Vivenna ölmüştü. T'Telir'in ara sokaklarında ölmüştü. Artık bir Uyandıran olan Vivenna'nın onu geri getirmek gibi bir niyeti yoktu.

"Söylesene," dedi Vivenna ormana girerlerken. "Ben hâlâ çözemedim çünkü. Hangisi sensin? Savaşı başlatan Kalad mısın, yoksa bitiren Barışyapıcı mı?"

Vasher buna hemen cevap vermedi. "Tarihin bir insanı böyle şekilden

şekle sokması tuhaf," dedi sonunda. "Sanırım insanlar benim birdenbire değişmeme bir anlam veremedi. Niye aniden savaşmayı bıraktığımı ve kendi krallığımı kontrol altına almak için Hayaletleri geri getirdiğimi anlamadılar. Böylece benim iki farklı kişi olmam gerektiği sonucuna vardılar. Hâl böyle olunca kendi kimliğinden ister istemez şüphe duyuyorsun."

Vivenna başını salladı. "Ama hâlâ bir Dönmüşsün."

"Elbette öyleyim," dedi Vasher.

"Nefesi nereden buldun peki?" diye sordu Vivenna. "Hayatta kalman için her hafta alman gereken o bir Nefesi?"

"O Nefesleri yanımda, beni Dönmüş yapan Nefesin üstünde taşıyorum. Pek çok bakımdan Dönmüşler insanların sandığı gibi değiller aslında. Öyle birden yüzlerce ya da binlerce Nefesleri olmuyor."

"Ama –"

"Beşinci Tekâmülde oluyorlar," diye devam etti Vasher onun sözünü kesip. "Ama oraya Nefeslerinin sayısıyla değil kalitesiyle ulaşıyorlar. Dönmüşlerin bir tane çok güçlü Nefesi oluyor. Onları bir anda Beşinci Tekâmüle çıkaracak kadar güçlü bir Nefes. Buna İlahi Nefes de diyebilirsin. Fakat vücutları Nefesle besleniyor, şey gibi... "

"Kılıç gibi."

Vasher başını salladı. "Gecekanı buna sadece kınından çıkarıldığında ihtiyaç duyuyor. Dönmüşler haftada bir kez kendi Nefeslerinden besleniyor, yani eğer dışarıdan bir Nefes almazlarsa kendi tek Nefeslerini kullanmaları gerekiyor ve bu da onları öldürüyor. Öte yandan eğer ilahi Nefeslerinin üstüne fazladan Nefes eklersen, her hafta onlardan biriyle de beslenebilirler."

"Yani Hallandren tanrıları haftada bir taneden fazla Nefes alabilirdi," dedi Vivenna. "Haftada bir Nefes alamamaları hâlinde hayatta kalmak için Nefes yedekleyebilirlerdi."

Vasher başını salladı. "Fakat o zaman hayatta kalmak için dinlerine bu kadar bağımlı olmazlardı."

"Bu biraz kuşkucu bir yaklaşım olmadı mı?"

Vasher omuz silkti.

"Yani her hafta stokumuzdan bir Nefesle besleneceksin?"

Vasher başıyla onayladı. "Bir zamanlar binlerce Nefesim vardı. Hepsini kullandım."

"Binlerce mi? Ama o kadar Nefesi kullanmak yıllar... " Derken sustu.

 Vasher üç yüz seneyi aşkın bir süredir hayattaydı. Yılda elli Nefes kullansa,

zaten binlerce Nefes ederdi. "Çok masraflıymışsın," dedi Vivenna sonunda. "Peki Dönmüş gibi görünmemeyi nasıl beceriyorsun? Ve Nefeslerini verdiğinde sen neden ölmüyorsun?"

"Onlar da benim sırrım," dedi Vasher ona bakmadan. "Gerçi Dönmüşlerin görüntülerini değiştirebildiğini biliyor olmalısın."

Vivenna kaşlarını kaldırdı.

"Sende de Dönmüş kanı var," dedi Vasher. "Hanedan mensubusun. Saçlarının rengini değiştirme yeteneğin nereden geliyor sanıyorsun?"

"Yani saçımdan fazlasını da değiştirebilir miyim diyorsun?"

"Olabilir," dedi Vasher. "Ama öğrenmen zaman alır. Yine de Tanrılar Katı'nda şöyle bir dolaşırsan tanrıların görünmeleri gerektiği gibi göründüklerini fark etmen çok sürmez. Yaşlılar daha yaşlı görünür, kahraman olduğunu düşünenler güçlüdür, güzel bir tanrıça olduğunu düşünenler olağanüstü kıvrımlı ve seksidir. Bunların hepsi kendileriyle ilgili algılarına, kendilerini nasıl gördüklerine bağlıdır."

Peki sen kendini böyle mi görüyorsun, Vasher? diye düşündü Vivenna merakla. *Hırpani, kaba saba bir adam olarak mı görüyorsun?*

Ama bunu yüksek sesle sormadı. Sessizce yürümeye devam etti. Etraflarındaki ormanı hayat duyusuyla hissediyordu.

Saraydan ayrılmadan önce Vasher'ın pelerinini, gömleğini ve pantolonunu bulmuşlardı. Denth'in ondan aldığı kıyafetleri. Kıyafetlerin içindeki Nefesi bölüştüklerinde her ikisi de İkinci Tekâmüle ulaşmıştı. Vivenna'nın alışık olduğundan azdı ama hiç yoktan iyiydi.

"Nereye gidiyoruz bu arada?"

"Kuth ve Huth'u hiç duymuş muydun?" diye sordu Vasher.

"Tabii ki," dedi Vivenna. "Çoksavaş'taki asıl rakiplerin onlardı."

"Biri onları tekrar güçlendirmeye çalışıyor," dedi Vasher. "Bir tür tiran. Eski bir arkadaşımı da yanına almış belli ki."

"Eski bir arkadaş mı?" diye sordu Vivenna.

Vasher omuz silkti. "Biz beş kişiydik. Ben, Denth, Shashara, Arsteel ve Yesteel. Görünen o ki Yesteel yine ortaya çıkmış."

"Arsteel'in bir şeyi mi?" diye tahmin yürüttü Vivenna.

"Erkek kardeşi."

"Ne güzel bir haber."

"Bilmez miyim? İkor-alkol yapmayı ilk bulan oydu. Duyduğuma göre şimdi daha da geliştirmiş. Çok daha güçlü bir şey yapmış."

"Haberler giderek güzelleşiyor."

Bir süre sessizce yürüdüler.

Ben sıkıldım, dedi Gecekanı. *Benimle ilgilenin. Niye kimse benimle konuşmuyor?*

"Çünkü çok sinir bozucusun," diye cevabı yapıştırdı Vasher.

Kılıç pufladı.

"Gerçek adın ne?" diye sordu Vivenna derken.

"Benim gerçek adım mı?" diye sordu Vasher.

"Evet," dedi Vivenna. "Herkes sana başka bir şey diyor. Barışyapıcı. Kalad. Vasher. Talaxin. Bu sonuncusu, bilge olarak bilindiğin ismin, gerçek ismin mi?"

Vasher başını iki yana salladı. "Hayır."

"E ne peki?"

"Bilmiyorum," dedi Vasher. "Dönmeden önce kim olduğumu hatırlamıyorum."

"Ah."

"Ama Döndüğümde bana bir isim verdiler," dedi Vasher. "Dönmüşlere inanan ve daha sonra Hallandren'de Alaimisema Tonlar'ı kuracak olan cemaat beni buldu ve Nefeslerle hayatta tuttu. Onlar bana bir isim verdi. Bu ismi pek sevmezdim. Bana uymadığını düşünürdüm."

"Eee?" diye sordu Vivenna. "Neydi o isim?"

"Barışsever Savaşkıran," diye itiraf etti Vasher sonunda.

Vivenna bir kaşını kaldırdı.

"Hâlâ anlamadığım," dedi Vasher, "bu isabetli bir kehanet mi yoksa ben mi onu haklı çıkaracak şekilde yaşamaya çalışıyorum?"

"Fark eder mi?" diye sordu Vivenna.

Vasher bir süre sessizce yürüdü. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır, sanırım fark etmez. Ama keşke Dönmüşlerin gerçekten ilahi bir yanı var mı yoksa tüm bunlar sadece kozmik tesadüflerden mi ibaret bilebilseydim."

"Muhtemelen bunu asla bilemeyeceğiz."

"Muhtemelen," diye kabul etti Vasher.

Yine bir sessizlik oldu.

"Ben de sana 'Huysuz Heveskıran' mı desem acaba?" dedi Vivenna bir süre sonra.

"Aman da ne ince espri," diye karşılık verdi Vasher. "Bu tür şakaların bir prensese yakıştığını düşünüyor musun gerçekten?"

Vivenna kocaman gülümsedi. "Umurumda değil," dedi. "Bir daha umursamak zorunda kalmayacağım."

ARS ARCANUM

TEKÂMÜL TABLOSU

Tekâmül düzeyi	Bu düzeye ulaşmak için gereken ortalama Nefes miktarı	Tekâmülün sonuçları
Birinci	50	Aura görme
İkinci	200	Mutlak kulak
Üçüncü	600	Mükemmel renk algısı
Dördüncü	1000	Mükemmel hayat duyusu
Beşinci	2000	Yaşlanmama
Altıncı	3500	İçgüdüsel Uyandırma
Yedinci	5000	Bağlı Nefesleri görme
Sekizinci	10000	Komut kırma
Dokuzuncu	20000	Üst Düzey Uyandırma Sesli Uyandırma
Onuncu	50000	Renk bükme Mükemmel ifa, ???

Birinci not: Altıncı Tekâmülün üzerine çıkılması çok ender bir durum, bu yüzden sadece birkaç kişi Yedinci Tekâmül ve sonrasına dair güçleri tam anlamıyla biliyor. Bu konuda çok az araştırma var. Sekizince Tekâmül ve üzerine çıktığı bilinen tek kişiler, Hallandren'in Tanrı Kralları.

İkinci not: Dönmüşlerin, Nefeslerinin üstünlüğü sayesinde Beşinci Tekâmüle ulaştıkları kabul ediliyor. Teoriye göre, içlerinde gerçek anlamda iki bin Nefesle Dönmüyorlar ama onlara verilen tek bir güçlü Nefes, Beşinci Tekâmülün güçlerini içinde barındırıyor.

Üçüncü not: Üst Tekâmüller hakkında çok az şey bilindiği için yukarıdaki tabloda verilen Nefes sayıları tahmini rakamlar. Aslında alt düzeylerde bile Tekâmüle ulaşmak için koşullara ve Nefesin gücüne bağlı olarak daha az ya da daha fazla Nefes gerekebiliyor.

Dördüncü not: Uyandıranın bulunduğu Tekâmülden bağımsız olarak alınan her fazla Nefes bazı özellikler kazandırıyor. Bir kişinin ne kadar çok Nefesi olursa hastalıklara ve yaşlanmaya o kadar bağışık hâle geliyor, renkleri ayırt etmesi daha kolay oluyor, Uyandırmayı daha doğal bir şekilde kavrıyor ve hayat duyusu güçleniyor.

TEKÂMÜLLERİN VERDİĞİ GÜÇLER

Aura Görme: Birinci Tekâmül, diğer insanların Nefes auralarını içgüdüsel olarak görme yeteneği veriyor. Bu da onlara birinin aşağı yukarı kaç tane Nefesi olduğunu ve Nefesin genel olarak ne kadar sağlıklı olduğunu tahmin etme olanağı sunuyor. Bu Tekâmüle ermemiş olanların insanların auralarını tahmin etmeleri daha güç ve Nefes miktarı hakkında fikir yürütmek için o kişinin aurasına giren renklerin değişimine dikkat etmek zorundalar. Birinci Tekâmülde olmayan birinin, otuzdan az Nefesi olan bir Uyandıranı çıplak gözle fark etmesi imkânsız.

Mutlak Kulak: İkinci Tekâmüle erenlere mutlak kulak özelliği bahşediliyor.

Mükemmel Renk Algısı: Fazladan her Nefes insanların renkleri daha iyi algılamasını sağlasa da, renklerin tonlarını ve armonilerini anında ve içgüdüsel şekilde tanıma yeteneği ancak Üçüncü Tekâmülde ortaya çıkıyor.

Mükemmel Hayat Duyusu: Dördüncü Tekâmüldeki bir Uyandıranın hayat duyusu maksimum gücüne kavuşuyor.

Yaşlanmama: Beşinci Tekâmülde Uyandıranların yaşlanmaya ve hastalıklara bağışıklığı maksimuma ulaşıyor. Bu kişiler, alkolün etkileri dâhil olmak üzere pek çok toksine ve baş ağrısı, hastalıklar ve organ yetmezlikleri gibi fiziksel rahatsızlıklara bağışık hâle geliyor. Yaşlanmıyor ve işlevsel olarak ölümsüz oluyorlar.

İçgüdüsel Uyandırma: Altıncı ve daha üst Tekâmüllerde bulunanlar onlara öğretilmesine ya da pratik yapmalarına gerek kalmadan temel Uyandırma Komutlarını kendiliğinden bilme ve kullanma becerisine sahip oluyor. Daha zor Komutları öğrenmeleri ve bulmaları kolaylaşıyor.

Nefes Görme: Yedinci Tekâmüle ulaşmayı başaran az sayıda kişi objelerin auralarını görme ve Uyandırma yoluyla bir objenin içine Nefes bağlanıp bağlanmadığını anlama yeteneği kazanıyor.

Komut Kırma: Sekizinci ve daha üst Tekâmüllerdeki kişiler, Cansızlar dâhil olmak üzere içine Nefes konmuş objelere verilmiş Komutları hükümsüz kılabiliyor. Bunu yapmak çok büyük bir konsantrasyon gerektiriyor ve Uyandıranı çok yoruyor.

Üst Düzey Uyandırma: Dokuzuncu Tekâmüldeki kişiler söylendiğine göre taş ve metali Uyandırabiliyor. Gerçi bunu yapmak için büyük miktarda Nefes harcamaları ve Komutlarda uzmanlaşmış olmaları gerekiyor. Henüz bu beceri hakkında yapılmış bir araştırma yok ve doğruluğu kanıtlanmış değil.

Sesli Komut: Dokuzuncu Tekâmüle eren kişiler aynı zamanda fiziksel olarak dokunmaya gerek duymadan ses menzillerindeki objeleri Uyandırabilir.

Renk Bükme: Onuncu Tekâmüldeki Uyandıranlar kendiliklerinden beyaz objelerin etrafındaki ışığı bükme ve prizmadan geçmiş gibi renklere ayırma yeteneği kazanıyor.

Mükemmel İfa: Onuncu Tekâmüle erenler, Uyandırma sanatını ifa etmek için kullandıkları objelerden daha fazla renk çekebiliyor. Bu işlemin sonunda rengi çekilen objeler griye değil, beyaza dönüşüyor.

Diğer: Onuncu Tekâmüle erişenlerin henüz anlaşılmamış ya da bu Tekâmüldeki kişiler tarafından henüz açıklanmamış başka yeteneklere kavuştuğuna dair söylentiler var.